MIN JIN LEE
POVESTEA LUI CASEY HAN
Traducere din limba engleză de OANA DUŞMĂNESCU

MIN JIN LEE s-a născut la Seul, în 1968. A beneficiat de mai multe rezidente literare oferite de Guggenheim Foundation şi de alte instituţii de profil, publicând proză scurtă în The New Yorker, The Guardian şi în alte reviste şi ziare de prestigiu. A debutat cu volumul Povestea lui Casey Han (Free Food for Millionaires, 2007; Editura Nemira, 2022), considerat de The Times, USA Today, San Francisco Chronicle şi The New York Times unul dintre cele mai bune romane ale anului. Scenariul inspirat de carte este în curs de ecranizare pentru Netflix. Pachinko (2017; Editura Nemira, 2019), cel de-al doilea roman al său, s-a bucurat de un succes remarcabil: a devenit bestseller internaţional, fiind, de asemenea, nominalizat la National Book Award for Fiction şi la Dayton Literary Peace Prize.

Mulţumiri
Pentru Umma, Ahpa , *Myung şi Sang*[1]

„Coroanele noastre au fost deja cumpărate şi plătite – acum trebuie doar să le purtăm".

James Baldwin

Cartea întâi – EFORTUL
1.
OPŢIUNILE
Competenţa poate fi un adevărat blestem.
Din postura de femeie capabilă, Casey Han s-a simţit obligată să aleagă respectul şi succesul, deşi ea tânjea după strălucire, după înţelegere. Era o imigrantă coreeană care crescuse într-un cartier

[1] „Mami, Tati" în lb. coreeană, în original (n. red.).

muncitoresc mohorât din Queens. Sperase să aibă o viaţă luminoasă, strălucitoare, dincolo de strădaniile părinţilor ei, care se ocupau de o curăţătorie din Manhattan.

Casey era neobişnuit de înaltă pentru o coreeancă, aproape un metru şaptezeci şi doi, subţire şi foarte atentă la hainele pe care le purta. Îşi lăsa părul negru până la umăr, îşi pudra capricioasă nasul şi folosea ruj de culoare vişinie, fără excepţie. Ca să economisească nişte bani, acasă purta ochelari, dar, când ieşea, îşi punea lentilele de contact, ca să-şi corecteze miopia. Nu se credea frumoasă, dar simţea că are ceva, că stârneşte un fel aproape palpabil de atracţie sexuală. Admira modestia feminină şi le dispreţuia pe femeile care încercau să fie prea sexy. Pentru o fată de douăzeci şi doi de ani, Casey Han avea multe teorii despre frumuseţe şi sexualitate, dar esenţa filosofiei sale era că atitudinea învinge ostentaţia. Citise că Jacqueline Kennedy Onassis le sfătuise pe femei să se îmbrace mereu cu bun-gust şi nu uitase asta niciodată.

Aşezată în bucătăria spaţioasă şi acoperită cu linoleum a apartamentului cu trei camere, închiriat de părinţii ei în Elmhurst, Casey părea nelalocul ei îmbrăcată cu tricoul alb de in şi cu pantalonii albi de bumbac – ca şi cum era gata să bea un gin tonic de pe o tavă de argint. Lângă ea, la masa din plastic laminat, tatăl ei, Joseph Han, ar fi putut trece drept bunicul ei. Şi-a umplut paharul cu gheaţă, pentru prima porţie de whisky a serii. Doar ce ajunsese, cu o oră în urmă, de la o sortare de rufe de la punctul de predare din Sutton Place, pe care-l administra pentru domnul Kang, un coreean bogat, care avea o grămadă de curăţătorii. Joseph şi fiica lui, Casey, nu-şi vorbeau. Sora mai mică a lui Casey, Tina – absolventă a Bronx Science Westinghouse, vicepreşedintă a Cruciadei Creştine Studenţeşti de la Mit[2] şi studentă la Medicină –, era favorita tatălui lor. O frumuseţe clasic coreeană, Tina era imaginea din tinereţe a mamei lor, Leah.

Leah gătea agitată prima cină pe care aveau s-o servească în

---

2 Massachusetts Institute of Technology (MIT), una dintre cele mai avansate şi mai cunoscute universităţi politehnice din lume, cu sediul în Cambridge, Massachusetts. Personalul şi studenţii sau au contribuit la realizarea unora dintre cele mai importante descoperiri ştiinţifice şi tehnologice moderne (n.tr.).

cadrul familiei reunite după câteva luni, iar Tina cânta psalmi în timp ce tăia ceapă verde. Deşi încă nu împlinise patruzeci de ani, Leah deja avea păr cărunt, care-i ascundea fruntea netedă. Se măritase la şaptesprezece ani cu Joseph, care avea pe-atunci treizeci şi şase de ani şi care era un prieten apropiat al fratelui ei mai mare. În noaptea nunţii lor a fost concepută Casey şi, doi ani mai târziu, s-a născut Tina.

Era o seară de sâmbătă din luna iunie, la o săptămână după ce Casey absolvise colegiul. Cei patru ani petrecuţi la Princeton îi oferiseră o dicţie rafinată, un talent de invidiat la golf, prieteni bogaţi, un iubit alb popular, o pasiune agnostică şi ascunsă de a Citi Biblia şi o diplomă *magna cum laude* în economie. Însă nu avea o slujbă, ci doar multe obiceiuri proaste.

Virginia Craft, cea care îi fusese colegă de cameră lui Casey timp de patru ani, se străduise s-o convingă să renunţe la obiceiul care o putea da de gol când se afla în preajma tatălui ei, prea puţin îngăduitor în unele privinţe. În acel moment, Casey ar fi dat orice pentru o ţigară. Promisiunea că avea să-şi aprindă una pe acoperiş, după cină, era singurul lucru care o convingea să rămână aşezată în bucătărie, bătând uşor cu piciorul gol în podea. Dar absolventa de facultate avea şi alte probleme, pe care o simplă ţigară nu le putea rezolva. Pentru că nu avea un loc de muncă, se întorsese în apartamentul cu trei camere al părinţilor săi, de pe Van Kleeck Street. Cu şaptesprezece ani în urmă, în anul bicentenarului, familia lor, compusă din patru membri, imigrase în America, iar teama de schimbare a lui Leah îi ţinuse în acelaşi apartament. Părea un pic cam jalnic.

Fumatul, printre alte lucruri, o făcea pe Casey să creadă că nu este o persoană cu adevărat cinstită. Se mândrea cu faptul că uneori putea fi sinceră, deşi de multe ori îşi fenta părinţii. Cel mai mare secret al ei era Jay Currie – iubitul ei alb şi american. Cu o duminică în urmă, după ce făcuseră sex, Jay îi sugerase, cu cotul sprijinit de pernă şi cu capul în palmă:

— Mută-te cu mine. Gândeşte-te la asta, domnişoară Han: sex la doi paşi distanţă!

Părinţii ei habar nu aveau că nu mai e virgină şi că ia anticoncepţionale de când împlinise cincisprezece ani. Faptul că se afla acasă o umplea de neliniște şi se căuta întruna de chibrituri prin buzunare. Prin urmare, s-a trezit că-i e dor de Princeton – inclusiv de mesele bogate în amidon de la Charter, cantina ei. Însă nostalgia nu-i

folosea la nimic. Casey avea nevoie de un plan pentru a scăpa de pe Elmhurst Street.

Primăvara trecută, în ciuda sfatului lui Jay, Casey se înscrisese la un singur program de investiţii bancare. Aflase, după ce completase toate formularele, că banca la care visa orice absolvent de studii economice în 1993 era Kearn Davis. Însă şi-a spus că notele ei sunt mai mari decât ale lui Jay şi că poate vinde orice. La interviul de la Kearn Davis, Casey le-a salutat pe cele două femei care o primiseră îmbrăcată într-un costum galben, din mătase, şi a trântit o glumă cu Nancy Reagan, gândindu-se că poate stabili astfel o legătură feministă. Cele două tipe purtau costume de lână, bleumarin şi gri, şi au lăsat-o pe Casey să se „sinucidă" în numai cincisprezece minute. Când au invitat-o să plece, i-au făcut un semn de rămas-bun, fără a se mai obosi să-i strângă mâna.

Mereu existase însă Facultatea de Drept. Reuşise să intre la Columbia. Dar taţii prietenilor ei erau avocaţi asaltaţi din toate părţile, având nişte vieţi deloc palpitante. Clienţii avocaţi ai lui Casey, de la Sabine's, magazinul unde lucrase în timpul weekendurilor, au sfătuit-o:

— Pentru bani, du-te la Studii Economice. Ca să salvezi vieţi, la Medicină.

Oribila treime formată din Drept, Studii Economice şi Medicină părea singura religie din oraş. Era o aroganţă, poate chiar o nechibzuinţă, ca o imigrantă să dorească să-şi aleagă propria meserie. Totuşi, Casey nu era gata să renunţe la visul ei, deşi vag, de a avea o profesie sigură. Fără să-i spună tatălui nimic, a scris Universităţii Columbia ca să amâne înscrierea cu un an.

Mama ei cânta remarcabil un imn în timp ce turna sos de ceapă verde peste peştele gătit la cuptor. Glasul ei a vibrat la încheierea unui vers: „Treaz sau dormind, prezenţa Ta e lumină", apoi, trăgând uşor aer în piept, a continuat: „Tu eşti înţelepciunea mea şi cuvântul cel adevărat". Plecase de la curăţătorie chiar de dimineaţă, ca să meargă apoi la cumpărături şi să le gătească fiicelor ei mâncărurile preferate. Tina, cea mică, se întorsese joi noaptea şi, în sfârşit, ambele fete erau acasă. Se simţea împlinită şi se ruga ca Joseph să fie în toane bune. A cântărit din ochi cât whisky mai era în sticla mare de

Dewar's. Nu se schimbase prea mult faţă de seara trecută. În cei douăzeci şi doi de ani de căsnicie, Leah descoperise că era mai bine dacă Joseph bea un pahar-două înainte de cină decât dacă nu bea niciunul. Soţul ei nu era alcoolic – genul care să meargă prin baruri, care să se

prostească sau care să-şi cheltuiască tot salariul pe băutură. Era un om muncitor, dar fără whiskyul lui nu putea adormi. Una dintre cumnatele ei îi spusese cum să facă un bărbat fericit: „Să nu-l laşi niciodată fără *bop*[3], sex şi somn”.

Purtând un şorţ albastru peste capotul ei de culoarea prunei, Leah a pus peştele pe masă. Când a văzut-o pe Casey că-şi toarnă un al doilea pahar cu apă, Leah a pufnit, chipul ei oval, de regulă amabil, devenind dintr-odată sever. Domnul Jun, fostul dirijor al corului, îi atrăsese atenţia asupra acestui tic nervos, pe care îl scăpa de sub control înainte de a-şi începe solourile, strigând:

— Fii bucuroasă! îi cânţi lui Dumnezeu!

Tina, desigur, cea care observa totul, s-a gândit că sora ei o caută cu lumânarea. Se gândea cu drag la iubitul ei, Chul, căruia îi promisese că o să-l sune în seara aceea, dar, chiar şi aşa, simţea neliniştea lui Casey. Poate că ar fi fost bine ca sora ei să se gândească la mama lor şi la faptul că se făcuse luntre şi punte pentru cina aceea.

De vină era băutul apei – acest amănunt în aparenţă nevinovat. Joseph era de părere că fetele trebuie să mănânce zdravăn, să fie recunoscătoare pentru hrana şi grija acordate, dar, de regulă, Casey ciugulea una-alta, iar el dădea vina pe faptul că fata bea prea multă apă. Casey nega, dar tatăl lor era de neclintit. În gimnaziu, citise într-o revistă de modă că, dacă bei trei pahare de apă înainte de masă, mănânci mai puţin. Făcea un efort considerabil să poarte măsura 36 sau chiar 34; la urma urmei, era o fată zdravănă. De asemenea, greutatea ei varia şi în funcţie de cât fuma. Mama ei era slabă fiindcă se afla mereu în mişcare, iar sora ei mai mică, scundă, la fel ca tatăl lor, avea o constituţie normală şi dezaproba dietele. O studentă strălucită la Fizică, dar şi la Filosofie, Tina o certase mai demult pe Casey, când o prinsese că stătea pe site-ul *Weight Watchers.*

— Oamenii mor de foame, iar tu te înfometezi de bunăvoie?

Nici tatălui lui Casey nu i-a scăpat faptul că bea apă la masă.

La un metru şaizeci, Joseph era destul de solid, însă, după glasul bogat şi răsunător, părea un bărbat mult mai impunător. Era chel, cu excepţia unui puf ca de bebeluş la ceafă, dar chelia nu-l enerva decât pe timp de iarnă, când era nevoit să poarte o pălărie gri, de fetru, ca să-şi

---

2 [3] Mâncare coreeană (n.tr.).

protejeze capul şi urechile clăpăuge. Avea doar cincizeci şi opt de ani, dar părea mai bătrân, semănând, mai degrabă, cu un bărbat de vreo şaptezeci de ani, mai ales prin comparaţie cu tânăra sa soţie. Leah era cea de-a doua soţie. Prima, o fată de vârsta lui, pe care o iubise mult, murise de tuberculoză după un an de căsnicie şi nu-i dăruise niciun copil. Joseph îşi adora cea de-a doua soţie, probabil şi mai mult din cauza pierderii sale. Aprecia forţa fizică a lui Leah şi firea ei de creştină blândă şi încă era atras de chipul său drăguţ şi de silueta delicată, care-i ascundeau rezistenţa. Făceau dragoste în fiecare seară de vineri şi ea îi dăruise două fiice, deşi cea dintâi născută nu semăna deloc cu mama ei.

Casey a dat peste cap paharul cu apă şi l-a aşezat pe masă, apoi s-a întins după carafă.

— Nu sunt Rockefeller, să ştii, a zis Joseph.

Tatăl lui Casey nu s-a uitat la ea când a spus asta, dar era clar că ei i se adresa. Chiar atunci, Leah şi Tina s-au apropiat de masă, sperând să risipească încordarea. Leah a dat să spună ceva, dar a ezitat.

Casey şi-a umplut din nou paharul cu apă.

— Nu te pot susţine la nesfârşit, a zis el. Nu sunt vreun milionar.

Primul gând al lui Casey a fost: *Şi cine e de vină, atunci?*

Tina ştia când să nu vorbească. Şi-a desfăcut şervetul de hârtie şi l-a aşezat în poală. A spus în minte Cele Zece Porunci – asta făcea când avea emoţii. Când se simţea extrem de neliniştită, recita „Crezul" şi „Tatăl nostru".

— Când eram de vârsta ta, vindeam *kimbo*pe străzi. Nici măcar o bucată – Joseph a ridicat dramatic glasul –, nici măcar o bucată nu-mi permiteam să mănânc din ceea ce vindeam.

Apoi a căzut pe gânduri, amintindu-şi de vremurile când stătea în colţul prăfuit al pieţei din Pusan, aşteptându-şi clienţii şi alungându-i pe cerşetorii care erau mai înfometaţi decât el.

Folosind două linguri, Leah a filetat peştele şi l-a servit mai întâi pe Joseph. Casey se întreba de ce mama ei se tot complace în astfel de situaţii. În copilărie auzise nenumărate discuţii despre privaţiunile suferite de tatăl ei. La sfârşitul anului 1950, un tunel temporar către Sud fusese pus la dispoziţia lui Joseph, care avea şaisprezece ani pe atunci – era copilul unei familii bogate de negustori –, ca să evite recrutarea în Armata Roşie. Dar la câteva săptămâni după ce tânărul Joseph a ajuns în Pusan, în partea de sud a ţării, războiul a izbucnit, iar el nu şi-a mai văzut niciodată mama, pe cei şase fraţi mai mari şi pe cele două surori şi nici

domeniul familiei de lângă Phenian. Ca refugiat de război, adolescentul odinioară răsfăţat a mâncat din gunoaie, a dormit pe plaje friguroase şi a locuit în tabere murdare, pradă uşoară pentru refugiaţii mai vârstnici, care-şi pierduseră bunul-simţ şi morala. Apoi, în 1955, la doi ani după încheierea războiului, tânăra lui soţie a murit de tuberculoză. Fără bani sau alt sprijin, pierduse orice speranţă de a deveni medic. Nu se ducea la colegiu, făcea comisioane pentru soldaţii americani în schimbul unor mici bacşişuri, ignora coşmarurile care nu-i dădeau pace, vindea mâncare şi învăţa engleza de unul singur dintr-un dicţionar. Înainte de a veni în America, alături de soţie şi de fetiţele lor, Joseph a muncit timp de douăzeci de ani ca maistru la o fabrică de becuri de lângă Seul. Hoon, fratele mai mare al lui Leah – primul prieten pe care Joseph şi l-a făcut în Sud –, plătise pentru plecarea lor la New York şi le dăduse numele americane. Apoi, doi ani mai târziu, Hoon a murit de cancer pancreatic. În preajma lui Joseph, totul părea să se stingă. Era ultimul rămas din familia sa şi nici nu avea cine să-i moştenească numele.

Casey nu era indiferentă la durerea tatălui său, dar nici nu mai voia să audă despre asta. Pierderile lui nu erau ale ei, aşa că nu voia să ştie nimic. Ea trăia in Queens, în anul 1993, dar la masă era 1953, iar războiul coreean se încăpăţâna să nu se încheie.

Joseph se pregătea să spună povestea broşei de jad alb a mamei sale, ultimul obiect pe care-l avusese de la ea. Normal că fusese nevoit s-o vândă ca să cumpere medicamente pentru prima soţie, care murise oricum. Da, da, voia să spună Casey, războiul a fost groaznic, iar sărăcia a fost cruntă, dar gata. Ea nu suferise niciodată aşa cum suferise el. Nu acesta fusese scopul venirii lor în America, în definitiv?

Casey şi-a dat ochii peste cap, iar Leah ar fi vrut ca fiica ei să nu fi făcut asta. Pe ea nu o deranjau aceste poveşti, ba chiar şi-o imagina pe prima soţie a lui Joseph drept un soi de sfântă bolnavă. Nu existau fotografii cu ea, dar Leah credea cu tărie că fusese frumoasă – toate eroinele romantice erau frumoase. O femeie care a murit atât de tânără (la numai douăzeci de ani) trebuie să fi fost bună, amabilă şi frumoasă, credea Leah. Prin poveştile lui, Joseph îi păstra vie amintirea. Pierduse pe toată lumea, iar ea ştia, luându-se după somnul lui iepuresc, că ocupaţia japoneză şi războiul îl bântuiau noapte de noapte. Mama lui şi prima soţie fuseseră femeile pe care le iubise în tinereţe. Iar Leah ştia ce înseamnă suferinţa, fiindcă şi mama ei murise când ea avea opt ani. E normal să tânjeşti după aroma pielii mamei tale, după atingerea acelui

material aspru numit *chima,* să te întinzi seara, să închizi ochii şi să-ţi doreşti s-o vezi în zori la marginea saltelei tale de paie. Mama ei murise de tuberculoză, aşa că, în imaginaţia lui Leah, exista o legătură între morţile celor două femei.

Joseph a zâmbit cu tristeţe spre Tina.

— În noaptea dinaintea plecării pe vapor, mama mi-a cusut douăzeci de inele de aur în căptuşeala hainei, cu mâna ei. Avea degete groase şi reumatice şi de obicei servitoarele se ocupau de cusut, dar…

A ridicat mâna dreaptă, de parcă ar fi făcut să apară mâna mamei sale în loc, apoi şi-a prins-o cu cea stângă.

— A înfăşurat fiecare inel în vatelină, ca să nu scoată niciun sunet când mă mişcam.

Joseph se minuna de atenţia mamei sale, amintindu-şi cum, de câte ori trebuia să vândă un inel, desfăcea umplutura albă pe care mama lui o cususe în materialul hainei cu un ac gros.

— Mi-a spus: „Jun-oh-zA, vinde-le de câte ori va fi nevoie. Mănâncă hrană bună şi fierbinte. Când te întorci, băiatul meu, vom avea un mare ospăţ".

Ochii lui Joseph, deja îngălbeniţi, s-au umplut de lacrimi.

— Şi-a desprins broşa de pe e/? rz-ul său, apoi mi-a dat-o mie. Vedeţi voi, nu înţelegeam. Credeam că urma să mă întorc acasă peste câteva zile. Trei sau patru zile, cel mult.

Glasul i-a devenit mult mai cald.

— Nu se aştepta să vând broşa. Inelele, da, dar nu…

Casey a tras aer în piept, apoi a oftat. Era probabil a treizecea oară când auzea povestea asta. S-a strâmbat.

— Ştiu. Nu broşa, a spus ea.

Uluită, Tina şi-a înghiontit sora pe sub masă.

— Ce-ai zis?

Joseph s-a uitat la ea cu ochii săi mici, demni. Expresia lui tristă a devenit mai degrabă rece.

— Nimic, a spus Casey. Nimic.

Leah a implorat-o în tăcere, din priviri, sperând că fiica ei avea să se abţină. Dar Casey refuza s-o bage în seamă.

Joseph a ridicat păhărelul cu băutură. Voia să rămână cu amintirea mamei sale, a hainei ei verzi de mătase, a broşei albe şi reci. Nu uitase niciodată ziua în care plecase de la bijutier cu puţinii bani pe care-i primise în schimbul broşei, grăbindu-se apoi să cumpere nişte

crenguţe şi nişte frunze urât mirositoare, care însă nu i-au vindecat soţia.

Încercând să schimbe subiectul, Leah şi-a scos şorţul şi l-a împăturit cu meticulozitate.

— Tina, vrei să te rogi pentru noi? a întrebat ea.

Tina ar fi făcut orice, doar ca să se controleze Casey. Şi-a dat într-o parte părul negru şi des şi şi-a înclinat capul.

— Tatăl nostru, carele eşti în Ceruri, îţi mulţumim pentru mâncarea aceasta. Îţi mulţumim pentru că suntem binecuvântaţi. Du-ne, sfinte Doamne, înspre slava Ta. Arată nevoia Ta; lasă-ne inima şi mintea să se unească cu aceasta. Ne rugăm în numele Mântuitorului nostru, Iisus Hristos, Domnul şi Mântuitorul nostru. Amin.

În secret, Tina se ruga lui Dumnezeu să-i spună ce are de făcut cu Chul – cum putea să-i menţină interesul faţă de ea fără să facă sex premarital sau dacă el era cel cu care ar fi trebuit să-şi înceapă viaţa sexuală. Tina voia un semn; se ruga pentru asta de câteva luni, dar nu putea înţelege nimic, în afara dorinţei tot mai mari pentru acest băiat.

Leah a zâmbit spre Tina, apoi spre Casey. În inima ei, se ruga şi ea să existe măcar o minimă înţelegere, pentru că erau, în sfârşit, împreună.

Înainte ca oricare dintre ei să înceapă să mănânce, Joseph a spus:

— Aşadar, ce ai de gând să faci?

Casey s-a holbat la aburul care se ridica din castronul ei cu orez.

— Credeam c-o să mă gândesc la asta peste vară. Nu face nimeni angajări acum, dar luni mă duc la bibliotecă şi scriu nişte scrisori de intenţie pentru slujbele care încep din toamnă. Sabine a mai spus că pot prinde mai multe ore în timpul săptămânii, dacă pleacă cineva. Poate că aş putea lucra în alt departament, dacă ea…

— Îţi cunoşti opţiunile, a zis el.

Casey a dat din cap.

— O slujbă adevărată, a spus tatăl ei. Sau Facultatea de Drept. Să vinzi pălării nu e o slujbă adevărată. Să câştigi opt dolari pe oră după ce ai primit o educaţie în valoare de optzeci de mii de dolari e cel mai cretin lucru pe care l-am auzit vreodată. De ce te-ai mai dus la Princeton, dacă vinzi agrafe de păr?

Casey a dat din nou din cap, muşcându-şi buza de jos. S-a schimbat la faţă, devenind şi mai palidă.

Leah a tras cu ochiul la expresia lui Joseph. Oare ar fi putut să

spună ceva? Nu suporta deloc când ea le ţinea partea fetelor.

— A absolvit abia săptămâna trecută, a riscat ea. Poate se odihneşte puţin acasă. Doar să citească şi să se uite la *terebi*[4]*.*

Glasul îi tremura, dar i-a zâmbit fiicei sale.

— Casey a luat toate examenele.

A încercat să-şi dreagă glasul, ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume ca o persoană din familia ei să absolve facultatea şi apoi să vadă ce vrea să facă. Casey se uita fix la castronul ei cu orez, dar nu ridica lingura.

— De ce n-o laşi să mănânce? a spus Leah cu băgare de seamă. Probabil că e obosită.

— Obosită? De la clubul acela?

Joseph s-a strâmbat gândindu-se la o astfel de absurditate. Leah a tăcut. Era inutil. Ştia din expresia lui că nu ar fi ascultat-o, că nu i-ar fi permis să câştige bile albe în faţa fetelor.

Poate că Tina ar fi putut spune ceva care să schimbe sensul conversaţiei, dar fata părea că e cu gândul în altă parte, mestecându-şi orezul în linişte. Încă din copilărie, Tina savura mâncarea.

Casey a cercetat pereţii albi. În fiecare sâmbătă seară, mama ei avea obiceiul să şteargă zidurile lucioase, vopsite cu Fantastik.

— De ce eşti atât de obosită? a întrebat-o Joseph pe Casey, furios că-l ignoră. Cu tine vorbesc, a spus el.

S-a uitat urât la el. *Gata,* şi-a spus.

— Şcoala înseamnă muncă. Am muncit mereu din greu, la fel cum munceşti şi tu la curăţătorie. Poate mai mult. Ştii cum e pentru mine să fiu nevoită să merg la o şcoală ca asta? Să fiu înconjurată de copii care au mers la Exeter şi Hotchkiss, cu părinţi care sunt membri în cluburi elitiste şi care au un tată pe care-l pot suna mereu ca să le salveze fundul? Ştii cum e să fii primul la cursuri şi, în acelaşi timp, să-ţi faci prieteni şi să ţi-i păstrezi, deşi ei cred că nu însemni nimic, pentru că vii de nicăieri? După ce le-am spus că eşti directorul unei curăţătorii, unii s-au îndepărtat de mine de parcă aş fi fost o sărăntoacă. Ştii cum e când oamenii pe care-i crezi egali se uită la tine ca şi cum ai fi făcut din sticlă, iar, pentru ei, ceea ce văd înăuntru e mizerie? Ştii cum e?

Casey ţipa acum de-a binelea. A ridicat mâna dreaptă ca şi cum ar fi vrut să-l pocnească, un gest care a surprins-o chiar şi pe ea. Şi-a dus

---

[4] Televizor , în LB. coreeană în original (n.tr.).

mâna la inimă, incapabilă să se oprească din tremurat.

— Ce? Ce vrei de la mine? a întrebat ea în cele din urmă.

— Ce vreau de la tine?

Joseph părea derutat. A repetat:

— Ce vreau de la tine?

S-a întors spre Leah.

— Tu auzi ce-mi spune?

Apoi a mormăit:

— Ar trebui s-o omor şi apoi să mă sinucid, ca să terminăm odată cu toate astea.

A cercetat masa, de parcă ar fi căutat o armă, apoi a urlat:

— Ce mama dracului vreau de la tine?

Folosindu-şi ambele mâini, a aruncat masa din calea sa. Paharele cu apă s-au lovit de farfurii, scoţând un zgomot strident. Supa a zburat din castroane. Lui Joseph nu-i venea să creadă cât tupeu are fiica sa.

— Ce vreau de la tine?

— La naiba, nu asta voiam să spun!

Casey a încercat să-şi controleze glasul şi să nu tremure, să nu plângă. *Nu-ţi fie teamă,* şi-a spus ea. *Nu-ţi fie teamă!*

Leah a strigat în coreeană:

— Casey, taci! Taci!

Cum putea fata asta să fie atât de proastă? Ce folos că era bună la şcoală, dacă nu pricepea la timp ceva sau dacă nu ştia să se poarte cu mănuşi cu o persoană dificilă? Fiica ei cea mare era ca un animal flămând, iar Leah se întreba cum de nu putuse s-o împiedice să semene atât de mult cu Joseph. Un bărbat putea să fie atât de furios, dar o femeie nu, o femeie nu putea să trăiască cu atâta furie – aşa mergea lumea. Cum va supravieţui oare Casey?

Joseph s-a ridicat în picioare.

— Ridică-te, a spus, făcându-i semn cu mâna lui Casey.

Leah a încercat să-l tragă în jos.

— *Yobak…* l-a implorat ea.

L-a prins de găicile pantalonilor, dar el i-a dat mâna la o parte şi a împins-o la loc pe scaun.

Casey s-a ridicat de la locul ei, dându-şi după ureche părul care-i căzuse peste faţă.

— Proasto, stai jos! a strigat Leah, sperând că, dintre cei doi, Casey va fi cea rezonabilă. *Yobo,* l-a rugat ea. Cina… a început să plângă.

— Vino încoace, a zis el, aproape în şoaptă. Ce? a întrebat fără să clipească, ochii rămânându-i la fel de sclipitori. Crezi că ştii mai multe despre viaţă, crezi că ştii cum ar trebui să trăieşti?

Se temuse mereu că fetele sale, educate la facultate, se vor simţi într-o bună zi superioare lui, deşi niciodată nu le-ar fi împiedicat să urce cât mai sus. Totuşi, nu anticipase că una dintre ele îl va dispreţul în halul acesta – să se considere egală cu el în experienţă, în suferinţă, în tot ce văzuse. Auzea cum accentul coreean contaminează cuvintele englezeşti şi a regretat pe loc că le-a spus întotdeauna să vorbească engleza acasă. Făcuse asta spre binele lor, ca să nu pară nişte proaste în faţa americanilor, aşa cum păruse el. Joseph regreta atât de multe lucruri acum.

Încetişor, Casey a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă cât de dobitoc era. Era atât de nedrept!

Tina şi-a aşezat chipul frumos în palmele împreunate. Din spatele scaunului său, simţea căldura trupului înalt al lui Casey îndreptându-se spre tatăl lor. De când Casey era la liceu, se certa cu Joseph o dată sau de două ori pe an. Şi, an de an, furia surorii ei faţă de tatăl lor creştea, transformându-se într-o forţă dură şi implacabilă. În clasa a noua, Tina a mers într-o excursie şcolară la Boston, şi acolo, la un muzeu, a văzut o ghiulea adevărată. Şi-a imaginat atunci un astfel de obiect blocat în burta lui Casey, adăpostit de oasele subţiri ale cutiei toracice. Dar, în orice caz, Tina îşi adora sora. Chiar şi acum, când Casey stătea în faţa tatălui lor, aşteptând o dureroasă judecată, postura ei avea o graţie evidentă. Toată viaţa ei, Tina o studiase pe Casey şi nici acum nu făcea altfel. Cămaşa albă, de in a lui Casey atârna lejer pe silueta ei subţire, îşi suflecase manşetele, ca şi cum era gata să ia o pensulă şi să picteze un tablou, iar încheieturile ei mici şi albe erau împodobite cu brăţări late, din argint, pe care le purta din liceu – un cadou scump de la şefa ei, Sabine.

Tina a şoptit:

— Casey, de ce nu stai jos?

Tatăl ei a ignorat-o, la fel şi Casey. Joseph şi-a coborât glasul:

— Nu ştii cum e să nu ai unde să dormi. Nu ştii cum e să fii într-atât de flămând încât să furi ca să mănânci. Nu ai avut nicio slujbă în afară de cea de la magazinul acelei Sook-ja Kennedy, a spus el.

— Nu-i spune aşa. O cheamă Sabine Jun Gottesman.

A aruncat fiecare parte a numelui ei ca pe un cui, dar s-a abţinut

să spună: *Cum poţi să fii atât de nerecunoscător?* La urma urmei, Sabine îi oferise fiicei lui o slujbă flexibilă, bonusuri generoase, care au ajutat-o să-şi cumpere cărţi, haine – toate astea pentru că Sabine mersese la aceeaşi şcoală elementară cu Leah, în Coreea. Sabine şi Leah nici măcar nu fuseseră prietene pe vremea aceea – erau doar două fete coreene din acelaşi orăşel şi de la aceeaşi şcoală, care se întâlniseră din întâmplare, la maturitate, în celălalt capăt al lumii – dintre toate locurile, chiar la tejgheaua de la Elizabeth Arden din Macy's, în Herald Square. Sabine s-a oferit s-o angajeze pe fiica lui Leah în magazinul ei şi, de-a lungul anilor, Sabine, care nu avea copii, o luase pe Casey sub aripa ei – aşa cum făcea cu multe dintre tinerele ei angajate. Îi cumpăra lucruri scumpe şi frumoase, printre care şi ochelarii cu rame de baga, italieneşti, pe care-i purta acum şi care costaseră patru sute de dolari, cu tot cu lentilele de vedere. Sabine se purtase cu Casey mai bine decât oricine altcineva, iar Casey ura faptul că tatăl ei nu vede acest lucru.

— A trebuit să muncesc pentru Sabine. N-am avut de ales, nu-i aşa?

Joseph a ridicat ochii spre plăcile de faianţă de pe tavanul bucătăriei. A oftat, uimit de răutatea copilei.

Lui Casey îi era milă de el, pentru că nu fuseseră niciodată o familie bogată, iar tatălui ei îi era ruşine din cauza asta. Bunicul ei patern fusese foarte bogat, dar murise înainte ca tatăl ei să aibă ocazia să-l poată cunoaşte cu adevărat. Joseph credea că, dacă tatăl lui i-ar fi arătat cum trebuie să câştige bani, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. În realitate, Casey nu-şi condamnase niciodată părinţii pentru că nu erau mai bogaţi, pentru că munceau din greu. Banii erau un lucru pe care oamenii fie îl aveau, fie nu. În cele din urmă, lucrurile merseseră în favoarea ei cu şcoala: Princeton achitase aproape totul; părinţii ei plătiseră toate cheltuielile impuse, aşa că nu a trebuit să facă vreun împrumut şcolar. Şcoala i-a oferit o asigurare medicală pentru prima oară în viaţa ei şi, cu ajutorul acesteia, anticoncepţionale ieftine. Pentru cărţi, haine şi distracţie, lua trenul spre oraş în fiecare weekend şi muncea în magazinul lui Sabine.

— Eu… eu…

Casey încerca să dea cumva înapoi, dar nu putea. Joseph a privit-o drept în faţă, cercetându-i expresia sfidătoare.

— Scoate-ţi ochelarii, a spus el.

Casey şi-a dat jos ochelarii cu rame din baga. A mijit ochii spre

tatăl ei. De unde se afla, la niciun metru distanţă de el, îi vedea chipul foarte clar: ridurile adânci, săpate în fruntea îngălbenită, urechile mari şi frumoase, pline de pete maro, şi gura lui fermă – singura trăsătură pe care o moştenise de la el. Casey şi-a aşezat ochelarii pe masă. Se făcuse albă ca varul la faţă; singura culoare era cea a rujului. Casey nu părea să se teamă, ci era, mai degrabă, resemnată.

Joseph a ridicat mâna şi a lovit-o peste gură, cu palma deschisă.

Se aşteptase la asta, iar lovitura venise aproape ca o uşurare. Acum se terminase, şi-a zis ea. Casey şi-a dus mâna stângă la obraz şi s-a uitat în altă parte, neştiind ce să facă, întotdeauna era ciudat după ce-o pocnea. Simţea puţină durere, chiar dacă el îşi folosea toată forţa; Casey avea, de fapt, grijă de ea însăşi şi îşi dorea să poată lua o hotărâre. *Ce să fac?* s-a întrebat ea.

— Crezi că a lua note bune şi a vinde pălării e muncă? Crezi că ai putea supravieţui o oră în lumea largă? Te trimit la facultate. Mama ta şi cu mine ne aducem prânzul de acasă sau mâncăm amândoi un sandviş pentru ca tu şi Tina să aveţi nişte bani în plus la şcoală, iar tu vii cu obrăzniciile astea. Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu tatăl tău?

Leah voia să pună capăt acestei situaţii, aşa că s-a ridicat din nou din scaunul ei, dar Joseph a împins-o la loc.

Apoi a lovit-o din nou pe Casey. De data aceasta, trunchiul fetei s-a clătinat puţin. Urechile au început să-i ţiuie. Şi-a recâştigat echilibrul încleştându-şi dinţii şi strângând şi mai tare din pumni. De ce făcea tatăl ei aşa ceva? Da, nu voia să-i răspundă obraznic. Pentru că era tatăl ei, merita respect şi ascultare – tâmpeniile astea confucianiste îi fuseseră bine inoculate. Dar acest ritual în care el o punea la punct avusese loc de multe ori până acum şi era întotdeauna acelaşi: el o pocnea, iar ea îi permitea. Nu-şi putea ţine gura, deşi mai logic ar fi fost s-o facă; desigur, Tina nu răspundea niciodată şi nu mânca niciodată bătaie. Apoi, ca şi când i s-ar fi aprins un beculeţ, Casey a hotărât să nu mai ia în seamă opiniile tatălui său. Intenţiile lui nu mai aveau nicio importanţă. Nu mai putea sta acolo, pur şi simplu, acceptându-i loviturile. Avea douăzeci şi doi de ani şi absolvise facultatea. Astea erau nişte prostii.

— Spune că-ţi pare rău, a zis Leah cu răsuflarea tăiată, apoi a dat încurajator din cap, ca şi cum ar fi rugat un copilaş să mai ia o gură de fulgi de cereale.

Casey a strâns tare din buze, urându-şi şi mai tare mama. Joseph

s-a calmat, iar Leah se ruga ca totul să se termine.

— Fata asta nu are niciun strop de respect pentru mine, i-a spus el lui Leah, cu ochii încă îndreptaţi spre faţa înroşită a lui Casey. Nu e… cuminte.

— Îi pare rău, şi-a cerut Leah scuze în numele fiicei sale. Ştiu că-i pare rău. Casey e o fată bună şi nu a vorbit deloc serios. E epuizată de atâta şcoală.

Leah s-a întors spre ea.

— Repede! Du-te! Du-te în camera ta! Fugi!

— Tu le răsfeţi. Tu faci să se întâmple asta. Nu-i de mirare că fetele astea vorbesc aşa cu tatăl lor, a zis el.

Tina s-a ridicat de pe scaun. Şi-a pus uşor mâinile pe umerii subţiri ai surorii sale, încercând s-o ia cu ea, dar Casey nu voia s-o urmeze. Mama lor plângea; gătise toată după amiaza. Nimeni nu mâncase nimic. Tina şi-ar fi dorit să dea timpul înapoi, să revină la masă şi să o ia de la început.

Tina a murmurat:

— Casey, Casey, haide… te rog!

Casey s-a uitat fix la tatăl ei.

— Nu sunt răsfăţată. Nici ea nu e, a zis Casey, arătând spre Tina. M-am săturat să tot aud cât de rea sunt, când, de fapt, nu e aşa. Ai câştigat premiul cel mare cu nişte copii ca noi. De ce nu suntem suficient de bune? De ce nu suntem, în pizda mă-sii, niciodată suficient de bune? La naiba cu toate astea! Du-te dracului!

Ultima parte a rostit-o încet. Joseph şi-a strâns braţele peste stomac, şocat, incapabil să accepte ceea ce tocmai îi spusese fiica lui.

— Şi de ce nu sunt suficient de bună acum? Fără să fac nimic?

Vocea lui Casey s-a frânt, acum suspina şi ea, nu pentru că tatăl ei o lovise, ci pentru că înţelegea că niciodată nu se simţise apreciată de el. Nu era ca şi cum nu s-ar fi străduit din răsputeri.

Joseph a inspirat profund şi a ridicat pumnul, lovind-o atât de tare peste faţă, încât Casey a căzut. Ochelarii i-au ricoşat de pe masă şi au alunecat pe podea. Tina s-a grăbit să-i adune. O perniţă se rupsese şi un braţ aproape că se desprinsese. Casey s-a prins de masă ca să se sprijine, dar masa, cu picioarele ei ieftine, de metal, s-a prăbuşit, iar fata a alunecat, căzând în mijlocul castroanelor şi al farfuriilor sparte. O roşeaţă intensă i s-a întins peste ochiul drept, adăugând şi mai multă culoare urmelor de palmă care-i rămăseseră pe obrazul stâng.

— Ridică-te, a zis el.

Cu degetele răsfirate pe linoleumul verde, Casey s-a ridicat de pe peticul de podea rămas uscat. Stătea din nou în faţa lui. Din buza spartă, sângele, cu un gust metalic, îi curgea în gură.

— Vrei să mă loveşti din nou? a întrebat ea, trecându-şi limba peste dinţi.

Joseph a clătinat din cap.

— Ieşi! Ia-ţi lucrurile şi pleacă din casa mea! Nu te mai cunosc, a spus el foarte ritos.

Braţele îi atârnau inerte pe lângă corp. Era inutil să se mai certe acum. Eşuase ca părinte, iar ea murise pentru el. Joseph a ieşit din bucătărie, călcând peste cioburile carafei de ceramică albă. Ajuns în living, s-a întors, dar a refuzat s-o privească pe Casey.

— Te-am trimis la şcoală. Am făcut tot ce am putut. Nu mai am ce să fac, aşa că vreau să pleci până mâine-dimineaţă. Mi se face rău când mă uit la tine.

Leah şi fetele l-au privit cum intră la el în dormitor şi cum închide uşa. Casey s-a aşezat pe scaunul gol al tatălui său. S-a uitat fix la plăcile de faianţă de pe tavan, numărându-le mecanic, aşa cum făcea în timpul meselor. Tina şi-a netezit părul, în încercarea de a se linişti şi de a-şi domoli respiraţia. Leah a rămas neclintită, mototolindu-şi rochia cu mâinile. Joseph părăsise încăperea; nu mai făcuse asta niciodată. Era de părere că poate ar fi fost mai bine ca Joseph să fi rămas în cameră şi să o fi pocnit pe Casey din nou.

2.
CREDITUL

Dormitorul copilăriei, pe care cele două surori îl împărţiseră până când Casey plecase la şcoală, era mult mai mic decât oricare dintre camerele de la cămin pe care le avusese la Mathey Collège sau la Cuyler Hall. Paturile suprapuse ale fetelor erau aşezate pe lungimea camerei, blocând o fereastră murdară, care nu putea fi curăţată dinăuntru. Deasupra tăbliei laminate a patului de sus, unde dormea Casey, era un afiş vechi cu Lynda Carter, îmbrăcată în Wonder Woman, cu mâinile în şolduri. Pe peretele patului de jos, Tina lipise un afiş gratis cu Yankees, de la Burger, pe care-l primise când era în şcoala primară. La nici jumătate de metru de pat, erau două birouri neasortate, din placaj şi două veioze albe, cu braţe flexibile, de la Ohrbach. Deasupra birourilor,

fetele umpluseră pereţii cu diplomele lor de excelenţă din perioada şcolii: printre multele lor premii, Casey primise unele pentru fotografie, muzică şi studii sociale; Tina, pentru geometrie, religie, fizică şi algebră.

Casey n-a luat în seamă premiile, cu marginile lor îndoite, lipite cu bandă adezivă, care acum se îngălbenise. N-a observat nici dimensiunile incomode ale camerei sau lipsa de lumină naturală. În primii ani, când venea în vizită de la şcoală, compara şemineul din apartamentul ei de la Mathey, sălile de clasă cu furnir de lemn şi vitraliile cu mocheta albastră din dormitorul ei, din Elmhurst, cu fereastra antiglonţ din holul clădirii unde locuia familia sa, hotărând că nu era cazul să se uite cu un ochi critic la căminul său, pentru că era prea dureros.

După cearta cu tatăl ei, Casey s-a dus în dormitor doar pentru a-şi lua ţigările Marlboro şi, imediat după ce a pus mâna pe ele şi pe o cutie de chibrituri, a ieşit pe uşa din faţă.

A urcat în viteză trei rânduri de trepte în loc să ia liftul, pentru că nu avea cum să ajungă altfel pe acoperişul pe care era turnată smoală, apoi a introdus codul de securitate – 4-l-7 – 4, ziua de naştere a Eteldei, singura fiică a administratorului clădirii. Ani la rând, Casey o ajutase pe Etelda cu temele şi, mai târziu, o meditase pentru examenele finale de la liceu. Drept mulţumire, tatăl ei, Sandro, i-a permis lui Casey să urce pe acoperiş. Când Etelda a primit o bursă integrală la Bates Collège, Sandro a cumpărat din propriii bani o masă metalică şi două scaune de la un depozit din Paramus şi le-a lăsat drept cadou, alături de o scrumieră din sticlă, pe acoperiş, pentru singura vizitatoare.

Dar acum Casey nu s-a aşezat pe un scaun, ci direct pe parapetul lat, care mărginea acoperişul, legănându-şi picioarele înspre partea de nord a clădirii, cea care dădea spre stradă, fără să-i pese dacă-şi murdărea pantalonii albi frecându-se de faţada maronie, din cărămidă. Briza nocturnă, inexistentă în bucătăria ermetică a mamei sale, îi mângâia chipul lovit. Erau puţine lumini pe cer, nici urmă de lună. Cât despre stele, Casey nu văzuse niciodată aşa ceva in Queens. Prima dată când observase pe cerul negru un număr infinit de puncte albe fusese în timpul unei excursii la Newport, cu colega ei de cameră, Virginia, în vizită la bunica acesteia, într-o vacanţă şcolară. Mai întâi, Casey simţise că i se taie respiraţia. Priveliştea era absolut senzaţională. Apoi îşi întinsese gâtul, holbându-se la vârtejul Căii-Lactee, şi fusese cu greu convinsă să mai intre în casă, în ciuda ţânţarilor care o muşcau de

glezne. Pentru tot restul vizitei, doamna Craft o numise pe Casey „fata cu ochi de stea". A doua zi, când ciupiturile de ţânţar se făcuseră mari şi roz, acoperindu-i gleznele şi degetele de la picioare – formând propria lor constelaţie –, Casey nu regretase nimic. La nouăsprezece ani, văzuse, în sfârşit, stelele.

Casey îşi dorea ca stratul de oţel întunecat al cerului, străjuit de panglicile roz-cenuşii ale apusului, să dispară, ca să se vadă stelele. Dar aşa ceva nu era posibil. *OK,* şi-a spus înciudată. Din locul în care stătea, vedea nenumărate ferestre identice, luminate de becuri electrice, fiecare apartament având pe tavan o aplică pătrată, de sticlă. De ambele părţi ale Van Kleeck Street se găseau clădiri cu apartamente închiriate, ridicate la sfârşitul anilor '60 de aceeaşi firmă de construcţii – toate cu acelaşi plan de etaj, cu frigidere Whirlpool şi cu mici debarale. În interiorul lor, becurile pâlpâiau ademenitor. Apartamentele erau ca nişte stupi de cărămidă – nişte spaţii definite de aer, sunet şi lumină. Casey voia să creadă că în ele găseai fericire, nu doar discursuri sforăitoare.

Apoi a început să joace jocul ei preferat de pe acoperiş. Nu prea avea reguli, ci un singur scop: să aleagă o fereastră şi să cerceteze în amănunt ce vedea prin ea. Era de părere că lucrurile spuneau o poveste despre fiecare în parte: un fotoliu ecosez, lipit cu bandă adezivă, stătea mărturie pentru un om distrus; o oglindă aurită reflecta sufletul regal, încă neşters, al unei femei, iar o cutie cilindrică, de hârtie, plină cu fulgi de ovăz, lăsată pe hiatul din bucătărie, trăda situaţia precară a unei pensionare.

Vizavi, la nivelul ochilor ei, Casey a deslușit un băiat şi o fată, ambii sud-asiatici, care se uitau la televizor într-un living de dimensiuni modeste. Păreau elevi de gimnaziu. Casey voia să stea lângă ei, mută, invizibilă, pentru că feţele lor frumoase şi sincere păreau mirate în faţa imaginilor pe care le urmăreau. Scânteia de la capătul ţigării îi ţinea companie, dar Casey ar fi preferat o veioză şi o carte sau, dacă era să se ia după cum se simţea acum, o reluare a emisiunilor *Mary Tyler Moare* sau *The Bob Newhart Show.* Mereu i-a plăcut să citească şi să se uite la televizor. Dispreţul altora faţă de televiziune nu avea niciun sens, pentru că *Alice, The Jeffersons, AII in the*

Family, The Love Boat, Fantasy Blând, The Bionic Woman, The Brady Bunch, Little House on the Prairie şi, desigur, *Wonder Woman* le ajutaseră pe surorile Han să înţeleagă mai bine America. Romanele

clasice, împrumutate de la Biblioteca Publică Elmhurst, le învăţaseră pe cele două fete despre americanii şi europenii din trecut, dar viaţa modernă fusese mai întâi văzută pe micul ecran. Joseph şi Leah nu au descurajat privitul la televizor. Cu carnetele de note ireproşabile ale fetelor, televiziunea era un lux pe care chiar şi familia lor şi-l permitea.

Casey a auzit-o pe Tina, cu sandalele ei de lemn, păşind spre ea.

— Nu sări, a zis Tina, mai mult în glumă.

— Ha! a răspuns Casey. Dacă ar fi atât de simplu…

A privit în jos, spre trotuarul de sub cele zece etaje. Vizavi de hidrantul roşu, copiii din cartier se adunau pe veranda clădirii din faţă şi mâncau pizza siciliană direct din cutie. Casey le invidia pofta de mâncare, pentru că ei îi dispăruse complet.

Tina şi-a şters mâinile de blugi. Stătuse în genunchi, frecând podeaua din bucătărie cu un burete umflat. Mai jos, mama lor încă spăla vasele. Fusese ideea lui Leah ca fata cea mică să se ducă să-şi găsească sora.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Tina.

Casey a ridicat din umeri, fără să spună nimic. Dâra subţire de fum şi-a pierdut forma.

— Mă aşteptam la un scandal cândva prin august. Nu în prima săptămână a venirii noastre *chez Han,* a zis Tina.

— Eşti teribil de amuzantă în seara asta.

Casey şi-a aprins a doua ţigară.

— Poţi să stai acasă la Jay?

— Cred că da. Virginia e în Newport timp de o lună, apoi pleacă în Italia. Mă gândesc că e mişto să ai o grămadă de bani. Şi timp să-i cheltui.

— Italia sună bine, a spus Tina.

Niciuna dintre ele nu fusese în Europa.

— De-abia mi-am luat cârdul ăsta de credit săptămâna trecută şi, dacă mi-aş putea cumpăra un bilet, Virginia m-ar lăsa să stau la ea, dar, după ce ajung acolo, habar nu am cum să obţin un loc de muncă şi…

Primul ei card de credit avea o limită de cinci mii de dolari. Cât putea să coste un bilet de avion? Ideea de a locui în Italia părea minunată şi tentantă, dar era ridicol să se gândească la un astfel de lucru.

Tina a urmărit privirea surorii sale şi a încercat să ghicească la care dintre ferestre se uita Casey. Pe Tina nu o interesa acest joc; pentru ea, forma rotundă a mesei cuiva sau fusta scurtă, de blugi, pe care o

purta o femeie acasă nu păreau deloc să spună o poveste. Totodată, Tina era în mod constant surprinsă de colegii ei de la MIT – de diferenţa clară dintre aspectul şi gusturile lor –, pe când Casey rareori rămânea uimită în faţa unor oameni. Iubitul Tinei, Chul, semăna mai mult cu Casey în această privinţă; era curios din naştere în privinţa alegerilor oamenilor. Apoi Tina şi-a amintit că trebuia să-l sune pe Citul, dar probabil că era prea târziu ca să mai telefoneze acasă la părinţii acestuia, în Maryland, unde-şi petrecea vara.

— Vrei să pleci în Italia? a întrebat Tina.

— Nu aşa, a răspuns Casey.

— Deci te duci la Jay?

— Da.

Tina nu ştia ce să spună despre bătaie. După o astfel de ceartă, Casey îşi ura familia. Şi cum ar fi putut Tina s-o condamne pentru asta? Nimeni nu ştia cum să-l oprească pe tatăl lor când era furios.

— Am două sute de dolari pe care ţi-i pot da. Şi încă douăzeci în monede mici.

— Încă-ţi sunt datoare, i-a reamintit Casey.

Cu patru ani în urmă, Tina îi dăduse lui Casey economiile ei ca să plătească pentru un avort. Înainte de a-l întâlni pe Jay, Casey rămăsese gravidă după o aventură de-o noapte, cu un tip ale cărui nume şi număr de telefon le aruncase. De-atunci însă, de câte ori avusese bani pe care i-ar fi putut înapoia surorii sale, un pulover, o pălărie sau o pereche de cizme păruseră prioritare. Casey îşi dorea acum să fi avut condiţii mai bune de creditare.

— Nu-mi pasă de bani. Dacă n-ai fi făcut acea – Tina a strâns din dinţi – procedură, ţi-ai fi distrus viaţa.

Casey a stins ţigara fumată pe jumătate – a fuma era acelaşi lucru cu a arde bani, dar ei îi plăcea această extravaganţă. Imediat şi-a aprins alta.

Tina a continuat:

— Am văzut poze cu plămâni…

— Nu în seara asta, te rog. Scuteşte-mă!

— Şi tu puteai să ne scuteşti pe noi în seara asta, a mormăit Tina.

Apoi, auzind adevărul tăios din propriile vorbe, a sperat ca sora ei să nu se supere prea tare.

— A fost un nesimţit, Tina.

— Da, ştiu.

Tina s-a uitat fix la sora sa.

— Şi ce dacă? Nimic din toate astea nu e nou pentru tine.

— Şi presupun că tu ai fi făcut altfel. Nu, chiar genial, cu manierele tale excelente faţă de pacienţi, dr. Han.

Casey îşi striga astfel sora de când erau micuţe.

— N-am spus că nu a fost nesimţit.

Tinei nu-i plăcea deloc permanenta dorinţă a lui Casey de a-şi alege o tabără.

— În plus, nu spui că şi eu am fost nesimţită, deşi asta gândeşti. Du-te dracului!

— De ce? De ce îmi mai bat eu capul cu tine?

— Păi de ce? a replicat Casey, încruntându-se. Nu-mi mai face nicio favoare.

Tina a tăcut. Când venea vorba de probleme de familie, întotdeauna simţea că ea este sora cea mare.

— Haide, Casey! Doar mă ştii.

Casey a expirat, simţindu-se ciudat şi îngrozitor de singură. Şi-a atins tâmpla dreaptă cu degetul arătător.

— Hei, tocmai am inventat o regulă. Vrei se auzi?

— Da.

Tina i-a aruncat zâmbetul de soră mai mică, acela care zicea: *Spune-mi ceva. Trebuie să învăţ. Lasă-mă să te ador din nou.*

— O singură ceartă pe seară.

Casey a surâs, ridicându-şi sprâncenele în mod dramatic.

— Eu deja m-am certat. Aşa că nu mă pot certa şi cu tine. Poate că mâine te pot strecura în agendă.

— Chiar te rog, trece-mă pe listă, a zâmbit Tina.

Apoi au tăcut. Tina a înghiţit în sec, apoi a întins mâna dreaptă spre faţa lui Casey, aproape ascunsă de umbrele înserării.

— Lasă-mă să mă uit la tine.

— Nu.

Casey a tresărit, suflând fumul în direcţia Tinei.

— Ar trebui să iei banii.

— Pentru că tot aduc necazuri, e mai bine să plec.

Casey a spus asta metodic, ca şi cum ar fi recitat o demonstraţie la geometrie. Apoi a bolborosit:

— Aici nu pot s-o scot nicicum la capăt.

— O să vă omorâţi dacă rămâi, a zis Tina. Ia banii pe care ţi-i pot

da.

Casey a dat din cap aprobator, încercând să-şi stăpânească scârba.

— Ţi-i dau înapoi. Pe toţi.

— Mă doare-n cot de bani, Casey.

Când erau mai mici, Tina se bucura şi dacă sora ei mai mare îi arunca o privire.

— Plec după ce se culcă ei.

Chipul lui Casey era impasibil.

— Ei nu trebuie să afle unde sunt. Bine? Te rog, fă-mi hatârul ăsta!

Tina n-a contrazis-o. Observând greşelile lui Casey, evitase să le comită şi ea. Îşi dorea să fie mai bună, pentru că văzuse alternativa. Simţea… cum să spună? O loialitate primitivă? Cu siguranţă, nu recunoştinţă. Responsabilitate? în orice caz, nu era ce-şi dorea să simtă.

Strada întunecată de sub privirile lor era pustie. Doi şobolani au ieşit în goană de sub nişte saci negri de gunoi, aflaţi lângă trotuar.

Seara n-ar fi trebuit să arate aşa. În tren, venind de la şcoală, Tina îşi recitise lista de întrebări pentru Casey – griji strânse în timpul semestrului. Rareori vorbeau în timpul anului şcolar. Convorbirile telefonice la distanţă erau scumpe, şi orarul lor era aglomerat şi nesincronizat. Iar Casey îngreuna lucrurile. Viaţa ei era haotică şi lipsită de sens. Era greu de descifrat.

Se întuneca din ce în ce mai mult şi, fără lună sau iluminare stradală, Tina de-abia deslușea chipul surorii sale – ochii alungiţi, gura tatălui lor, pomeţii înalţi, nasul uşor rotunjit la vârf. Avea tenul mai deschis la culoare decât al Tinei, iar părul negru şi drept devenea castaniu pe timpul verii. Părul negru al Tinei avea o tentă albăstruie, iar iarna era ca pana corbului. Când ieşeau în oraş, nimeni nu bănuia că ea şi Casey sunt surori. Dar Tina voia ca toată lumea să ştie asta; nu erau cele mai bune prietene, dar îşi aparţineau una celeilalte.

Tina a tras aer în piept. Mereu aveau la dispoziţie atât de puţin timp.

— Pot să te întreb ceva?

— Hmm?

Casey era aproape surprinsă să-i audă vocea, dorindu-şi ca Tina să se fi cărat odată.

— Cum… este?

— Ce anume?

Casey părea derutată.

— Sexul. Cum e?

— Ai de gând să faci sex?

Casey a căscat ochii, mai întâi şocată, apoi amuzată.

— Există vreun băiat în viaţa surorii mele?

— Taci!

— Vai! s-a prefăcut Casey jignită.

— Există un băiat, a recunoscut Tina mai degrabă îngrijorată decât mândră.

— Cum îl cheamă? a întrebat Casey.

— Chul.

— Coreean? a spus mirată Casey.

— Da.

— Uau!

— Ştiu, a zis Tina.

Era literă de lege: dacă vreuna dintre ele aducea acasă un băiat alb, era dezmoştenită. Trebuiau să se mărite cu coreeni. Dar probabilitatea era undeva spre zero, pentru că niciun băiat coreean nu le invita vreodată în oraş.

— Povesteşte-mi, a spus Casey, aplecându-se înainte.

Era mai simplu să vorbească despre el în beznă. Chul era cu un an mai mare decât ea, tot la MIT, la Medicină, înalt, jucător de volei. Harvey, preşedintele Cruciadei Creştine, îl invitase în decembrie la o întâlnire unde se servea îngheţată şi i-l prezentase Tinei. Avea un aer foarte serios şi era mai bărbătos decât alţi băieţi care o curtau la scoală. Avea ochi frumoşi, sprâncene rare şi un nas bine definit. Când a început semestrul de primăvară şi a invitat-o la film, nu i-a venit să creadă, dar a sosit s-o ia, aşa cum promisese, oferindu-i doisprezece trandafiri de culoarea caisei, înfăşuraţi în hârtie albă. După trei întâlniri, s-au sărutat în maşina lui, o Honda Acord albastră. Când i-a spus că e virgină, el s-a retras.

— Ce drăguţ, a zis.

El avusese o singură experienţă – o relaţie sexuală ciudată, după un bal de la şcoală. Au căzut de acord să se roage în privinţa asta. În scurt timp, i-a declarat că o iubeşte.

— De tine depinde, Tina.

Cinci luni de sutiene desfăcute, de erecţii care iniţial o înspăimântau şi de atingeri pe care nu le mai putea suporta – acum îşi

făcea însă griji că tocmai credinţa ei nu-l mai fermeca. Îşi dorea să facă dragoste, dar îi era frică de sex, de el, de Dumnezeu şi totul părea nasol. Şi felaţia era un păcat? Principiile sale morale se tot schimbau. Făcuseră totul până la faza finală.

— Eu… nu cred în sex premarital, ştii. Biblia…

— Ştiu.

Casey a dat dramatic din cap.

— Dar crezi că avorturile sunt în regulă.

Nu s-a putut abţine de la această mică palmă – şi, oricum, îi era mai mult adresată ei înseşi.

— N-ai scos tu o nouă regulă – o singură ceartă pe seară? a zis Tina, mijind ochii.

— Ah, da. Am uitat, a râs Casey.

— Deci? a întrebat Tina, dorindu-şi ca sora ei să vorbească.

— Cred că… a început Casey, căutând cuvântul potrivit. Credinţa ta… e sinceră. Nu ştiu cum faci, dar…

Tina şi-a privit sora cu mare atenţie. Casey ştia ce presupune să faci sex cu un băiat, iar Tina o invidia pentru experienţa ei.

— Eu nu-mi pot imagina să nu fac sex. Îmi place. Sper să-ţi placă şi ţie. E atât de… copleşitor. Şi vreau să fiu copleşită. Îţi poţi închipui?

Casey s-a întors spre sora ei, dar nu i-a distins clar expresia. Voia ca Tina să dea frâu liber dorinţelor şi să nu se împiedice în idei convenţionale.

— E bine să gândeşti fără tipare. Să uiţi de tine. Să tânjeşti după altcineva.

Tina a oftat. Îndrăzneala lui Casey o impresiona.

— Poate că-mi place prea mult, a zis Casey, după care i s-a făcut imediat ruşine.

S-a gândit că n-ar trebui s-o ducă pe sora sa pe calea greşită. Erau atât de puţini oameni care mai aveau credinţă!

— Probabil că eu nu sunt un exemplu bun pentru tine.

În cazul în care Casey şi-ar fi interpretat istoricul sexual după principiile surorii sale, cel mai probabil ar fi fost o târfă – se culcase cu opt bărbaţi, nu ieşise cu aproape niciunul dintre ei, iar cu şapte dintre ei se culcase înainte de a împlini nouăsprezece ani. La Princeton, erau fete care avuseseră treizeci-patruzeci de parteneri (cu jurnale şi diverse clasificări) şi fete care aveau o singură dragoste. Şi mai era şi Tina: una dintre ultimele virgine.

Tina voia detalii, indicii, sfaturi. La MIT, unde majoritatea studenţilor erau băieţi, puţine fete mai rămăseseră virgine. Bărbaţii se dădeau peste cap pentru a face sex. Acum, că avea un iubit, Tina începea să înţeleagă ce-i spuseseră fetele dintotdeauna: mereu existaseră băieţi doritori să-i înregistreze casete cu cântecele ei de dragoste preferate, să-i scrie poezii proaste, s-o scoată la cină în Cambridge – toate în schimbul unei şanse de a face sex cu ea. Prietenele ei, mai ales cele atrăgătoare, ba chiar şi cele comune, de la cercul de rugăciune, de miercuri, nu credeau că Tina e încă virgină.

— De ce e atât de copleşitor? a întrebat ea.

— Pentru că senzaţiile sunt atât de puternice. E minunat să stai goală lângă cineva care-ţi place – să-i atingi pielea, să-i simţi răsuflarea şi oasele, să fii aproape, atât de aproape, să te simţi dorită, atât de dorită – şi apoi, poate fi atât de liniştitor; orice altceva pare lipsit de importanţă. Şi… Şi…

Casey nu povestise nimănui cum e să faci sex; nimeni n-o întrebase. Imaginile i se roteau prin minte. Brusc, se simţea plină de viaţă.

— E palpitant, atât de palpitant să fii dorit de un om pe care-l placi. Şi când există dragoste, senzaţia e şi mai puternică, pentru că atunci când ai încredere în el, e posibil să i te abandonezi. Complet. Cred că dacă-l iubeşti pe Chul şi dacă şi el se iubeşte… ei bine…

Casey s-a oprit, pentru că dintr-odată s-a simţit ca un soi de avocată a sexului premarital.

— Spune-mi mai multe.

— Mai ţii minte prima oară când a încercat să te sărute un băiat?

Tina a dat din cap.

— E acel fel de fior… dar suspendat şi prelungit. Este un fel de… ardere.

Lui Casey îi plăcuse Jay Currie din clipa în care-l zărise sub Blair Arch. Stătea acolo, în mijlocul unui grup format din mai mulţi ţipi, povestind o întâmplare amuzantă, şi a observat că se uită la el. Ochii lui mari, verzi-albăstrui – de culoarea unui păstrăv, cu pistrui lucitori, cenuşii şi negri –, se luminaseră când o văzuse, iar Casey se speriase. După câteva zile, se aşezase lângă ea, la cantina studenţilor de anul întâi, deşi el era în anul al treilea. Mai târziu, a mărturisit că o urmărise şi că intrase acolo ca s-o cunoască. Ea fusese de acord să iasă la o întâlnire şi, după ce *Pauline at the Beach* s-a terminat (nu-şi putea aminti deloc ce

se întâmplase în film) și a început genericul de final, el s-a înclinat, și-a lipit buzele de ale ei, cu barba lui scurtă și cu părul ondulat, de culoarea mierii.

După ce s-a dat înapoi, a remarcat:

— Ai o piele atât de catifelată.

Parcă această calitate l-ar fi luat prin surprindere.

Ea a râs, spunând:

— Chiar așa?

Apoi și-a mușcat buza de jos de fericire. Imediat, el a sărutat-o din nou.

— Deci crezi că Jay e marea iubire? a întrebat-o Tina.

Casey s-a strâmbat, pentru că nu se gândise în acești termeni la relația sa.

— Adică marea dragoste a vieții? a întrebat ea, rânjind. Ce drăguț!

— Nu fi atât de tâmpită! Mă-ntrebam… adică… nu vreau să trec totul prin filtrul rațiunii.

— Trece totul prin filtrul rațiunii, dr. Han.

Tina a ignorat ironia.

— Ascultă, dacă Chul ar fi marea mea dragoste și dacă aș vrea să fiu cu el pentru totdeauna, dacă aș vrea să-i promit că-l doresc numai pe el… atunci…

Era greu să rostească toate cuvintele pe care le gândea. Încerca să spună că ar fi OK să se culce cu el înainte de măritiș.

— E iubitul tău din facultate. E ca și cum ai spune că vei… O, Doamne! Adică, te vei mărita cu un om care te-a dus la primul bal sau ceva de genul ăsta. Pentru numele lui Dumnezeu!

Casey nu avusese de gând să pară disprețuitoare, dar argumentul Tinei era revoltător. De domeniul fanteziei sau, și mai rău, al doctrinei.

— Dar ai spus că sexul e mai mișto când îți iubești partenerul…

— Da, desigur… Dar dragostea nu e același lucru cu promisiunea de a rămâne pentru totdeauna împreună.

— Dar asta îmi doresc. Și cred că asta ne dorim toți, cel puțin la început.

— Păi da. Dar eu mă bucur că nu m-am măritat cu Sean Crowley.

Era vorba despre băiatul cu care își pierduse virginitatea, la cincisprezece ani.

— Dar te bucuri că… te-ai culcat cu Sean?

Răspunsul era clar nu, dar Casey nu voia să spună asta.

— Mă bucur că am avut acea experienţă, a zis ea.

Reticenţa din glasul ei era evidentă. Era încântată de mica ei victorie. Tina a continuat:

— Ştiu ce vreau. Vreau să-mi promită că mă va dori doar pe mine. Ar trebui să existe o astfel de promisiune.

Nu se putea gândi la un cuvânt mai bun.

— Un nenorocit de jurământ, vrei să spui?

Casey s-a dat în spate, aproape scârbită de idee.

— O, haide, Tina! Vino-ţi în fire! Ai douăzeci de ani. Nu poţi să te măriţi. Dacă descoperi că e prost la pat? E caraghios, în pizda mă-sii!

Poţi să fii măritată cincizeci de ani. La naiba, cu toată evoluţia din ştiinţă, poţi fi măritată şi şaptezeci de ani. Şi apoi?

— Dar se presupune că iubeşti… şi tu ai spus că, dacă-l iubeşti pe celălalt, e mai bine… Având în vedere argumentul tău, cât de rău poate fi sexul? M-am tot gândit la asta…

— Da, văd, a râs Casey.

— Cred că m-ar durea mult dacă eu l-aş dori, iar el nu… pentru… pentru totdeauna. Ştii? Şi invers.

— Da, ar durea, a zis Casey, ridicând mâinile. Normal. Sigur că ar durea. Dar, la naiba, Tina, dragostea… este…

S-a oprit.

— E un lucru crud. Poţi să-ţi iei ţeapă… Dar…

Casey simţea că poziţia ei e mai slabă, căci credea mai puţin în propriile teorii. Brusc, a simţit că o ustură faţa. Se tot umfla. Şi-a atins chipul, fără să-şi dorească, de fapt, să afle cât de grav era.

— Te simţi bine? Stai aşa.

Tina i-a dat într-o parte părul de pe frunte.

— Mă simt bine, s-a răstit Casey, smucindu-şi umărul.

Apoi a văzut mutra jignită a Tinei.

— Scuze. Voiam să spun că, dacă iubeşti, trebuie să accepţi că poţi pierde.

Tina a dat din cap, gândindu-se că sora ei nu vorbea tocmai prostii.

— Nu are importanţă, a spus Casey. Nu face cum fac eu, ci cum ţi se pare ţie corect. Dar, oricum ar fi, nu poţi fugi de suferinţă. Nu se poate altfel. Eu vreau dragoste, Tina, multă dragoste. Asta îmi doresc. Voi plăti preţul.

Felinarele de pe stradă s-au aprins, luminând chipul lui Casey, iar

Tina a suspinat când a văzut vânătăile.

— Faţa ta…

Tina a închis ochii, apoi i-a deschis la loc şi s-a simţit copleşită de un val de compasiune.

— E grav, dr. Han? a întrebat Casey zâmbind, refuzând să se lase impresionată de grija surorii sale.

Şi-a muşcat obrazul stâng pe dinăuntru, ştiind, după faţa Tinei, că era ceva groaznic.

— Trebuie să te spălăm, a zis Tina, care încerca să rămână calmă şi să nu izbucnească în plâns. Hai să mergem!

3.

REŢEAUA

Când cele două surori au ajuns jos, Leah şi Joseph erau în dormitorul lor, cu uşa închisă. Masa din bucătărie era goală, cu excepţia suportului de şerveţele şi a unui păhărel plin cu scobitori; toate suprafeţele fuseseră şterse, nu mai era nicio urmă din mâncarea aruncată pe podea. Livingul, izolat în spate, era liniştit, cu excepţia scârţâitului scos de roţile unei maşini din depărtare. În baie, Tina a spălat-o pe Casey pe faţă. Niciuna dintre ele nu vorbea, de teamă ca tatăl lor să nu se trezească. După ce Tina a terminat, Casey şi-a pus lentilele de contact. În starea în care se aflau, nu mai putea să poarte ochelarii. Şi-a adunat lucrurile într-o geantă de voiaj şi una de umăr.

Tina a condus-o, dându-i bani şi cerându-i să promită că o s-o sune spre sfârşitul săptămânii. S-au despărţit fără să se îmbrăţişeze sau să se sărute – gesturi intime, care pentru americani erau simple. Uşile vopsite ale liftului s-au închis, coborând-o pe Casey în holul clădirii. Tina s-a întors în apartament.

Casey s-a îndrepta spre Queens Boulevard. Voia să ia metroul N sau R de la Grand Avenue. Purta o pălărie de plajă cu boruri largi şi o pereche de ochelari de soare, pierduţi de altcineva pe la Sabine prin magazin. Stropii de sânge de pe guler erau greu de observat, aşa că nu se obosise să-şi schimbe tricoul. Era prea obosită ca să-i mai pese. Nu voia decât să se arunce în patul lui Jay Nu voia să vorbească, iar el era oricum, cel mai probabil, la serviciu. Muncea în majoritatea serilor de sâmbătă şi duminică.

Pe peronul metroului, Casey şi-a lăsat lucrurile pe o bancă goală. Geanta de voiaj plesnea de haine de vară şi de pantofi. În geanta atârnată

pe umăr erau cărţile ei: exemplare din *Middlemarch* şi *la răscruce de vânturi* pe care le citise şi le recitise de plăcere; o colecţie a povestirilor lui Pritchett, împrumutată de mult de la Virginia, pe care n-o citise încă; Biblia de la confirmare, pe care o citea în fiecare dimineaţă în singurătate, şi un carneţel de nouăzeci şi nouă de cenţi, în care copia versetul zilei. Tot în acea geantă, înfăşurată într-o eşarfă de bumbac, era o primă ediţie a biografiei lui Lilly Dache, pe care Sabine şi soţul ei, Isaac, i-o dăduseră cu ocazia absolvirii. Lilly Dache era o celebră creatoare de pălării din anii ’45, după care îşi modelase Sabine cariera. După ce Sabine i-a dat cartea, i-a spus lui Casey că plătise cinci sute de dolari pentru ea. Cum era vânzătoare, Sabine nu se putea abţine să vorbească despre cât costau lucrurile.

În geanta de paie, Casey avea cosmetice şi un portmoneu Vuitton (un alt cadou de la Sabine) cu 272 de dolari bani gheaţă şi primul ei cârd Visa, activat în acea seară, în apartamentul părinţilor ei. În fundul genţii, cele două fişicuri de monede atârnau greu.

În mod uimitor, telefonul public de pe peron avea ton, dar când telefonul de acasă de la Jay a început să sune, a venit trenul R, aşa că fata a închis şi a intrat în vagon. În curând a ajuns la staţia Lexington Avenue şi a schimbat metrourile, luându-l pe 6. Înainte de miezul nopţii, Casey s-a trezit în faţa clădirii în care locuia Jay, pe York Avenue.

A intrat cu propriul set de chei în holul micuţ al lui Jay – avea pereţii vopsiţi într-un roz-aprins. Erau acolo un taburet tapiţat, vizavi de lift, şi un drum îngust, pe care puteai ajunge la cele şase căsuţe poştale din spatele scărilor. Căsuţa lui Jay, aşa cum crezuse Casey, era plină ochi, inclusiv cu revista studenţilor de la Lawrenceville, unde studiase iubitul ei. Casey a răscolit teancul greoi de corespondenţă. Aveau un aranjament – el îi dădea cecuri semnate în alb, iar ea îi plătea facturile. El nu avea timp să doarmă sau să cheltuiască bani în mod regulat; dădea bani în general pe schi în timpul iernii, pe golf în timpul verii şi pe returnarea ratelor la împrumutul de studii, în ianuarie, primise un bonus de sută la sută şi câştigase o mie şase sute de dolari. Perspectiva lor asupra banilor era aceeaşi: cine avea mai mulţi îl ajuta pe celălalt. În şcoală, când Casey avea mai mulţi bani, pentru că slujba ei de weekend era stabilă, ea plătise cheltuielile comune. Iar acum, când el câştiga mai bine, preluase ştafeta.

În schimb, când rămânea la el în weekend sau în vacanţe, în timp ce părinţii ei trăiau cu impresia că doarme la Virginia, Casey făcea

treburi de gospodină pentru Jay – mergea cu cămășile lui la curățătorie, făcea curat în apartament, spăla cada, umplea frigiderul cu suc de portocale, lapte, cereale și cafea. îl ajuta să-și aleagă costumele, cămășile și cravatele – prefera Paul Stuart în loc de Brooks – și în fiecare seară, când vorbeau la telefon în timp ce părinții ei dormeau, îi amintea să-și ia vitaminele înainte de a-și spune noapte bună. Ar fi gătit mai mult, dar nu era foarte interesată de artele casnice – repertoriul ei se limita la *ziti* la cuptor cu sos *ragu,* brânză Polly-o și carne tocată cu amestec Lipton's Onion Soup. Însă Jay îi era recunoscător. Era o plăcere să aibă grijă de el pentru că avea maniere minunate. Pentru asta, Casey își scotea pălăria în fața mamei sale, Mary EUen.

Pe Casey o durea fața. În lumina discretă a unui candelabru roz de sticlă, instalat de nepotul proprietarului, și-a scos oglinda și și-a cercetat fața. Urmele lăsate de tatăl său pe chipul ei nu prea semănau cu o mână – ci mai degrabă aveau forma unui ficat. Apoi a lăsat oglinda deoparte. Jay nu știa că tatăl ei o bate. Știa că părinții ei sunt dificili; era conștient că nu avea voie să iasă cu băieți albi. Dar Casey n-a spus niciodată nimic nimănui despre bătăi. Când era mică, mama ei le-a avertizat pe ea și pe Tina că în America, dacă părinții te disciplinează și dacă află profesorii de la școală, statul te va trimite la orfelinat. Drept urmare, Casey și Tina n-au spus niciodată nimic. Pe măsură ce creșteau, au văzut că părinții lor muncesc, dar că nu o scot la capăt. Leah părea mereu înspăimântată pe străzi, și ea, și Joseph erau tratați ca niște idioți de clienții lor, cărora puțin le păsa că acest cuplu muncitor vorbea fluent și era complet alfabetizat în altă limbă. Casey și Tina au remarcat greutățile pe care le aveau părinții lor și credeau că Leah și Joseph aveau intenții bune. Și se temeau că acțiunile părinților lor vor fi greșit interpretate. Ca și cum ar fi voit să-i confirme această temere, Jay i-a numit pe părinții ei bigoți.

— Să nu le spui despre mine e o formă de complicitate la rasismul lor.

Lui Casey i se părea aiurea să zici că un membru al unei minorități e rasist, că o femeie e sexistă, că un sărac e snob, că un homosexual e homofob, că un bătrân discriminează pe baza vârstei, că un evreu e antisionist. Toate aceste etichete erau aruncate orbește la școală. Dar recunoștea că e posibil să te urăști și că e ușor să-i urăști pe alții pentru că ai fost, la rândul tău, urât. Ura avea propria logică simbiotică. Tatăl ei refuza să-și cumpere o mașină japoneză și conducea un Oldsmobile

Delta 88. Lui Casey i se părea absurd, dar ea nu avusese un frate împuşcat de un soldat japonez şi nici nu trăise sub o ocupaţie colonială ostilă. Vedea că poziţia tatălui ei e încercarea jalnică a unei persoane neputincioase de a-şi recăpăta ceva din demnitate. Casey îşi închipuia că se poate ridica deasupra prejudecăţilor tatălui său. Dar nebunia era că, probabil, tatăl ei se considera aşa cum se credea şi Casey: deschis la minte şi corect.

Nu mai era binevenită în casa lui; nu mai era fiica lui, aşa spusese. Poate că avea dreptate că ea nu ştia cum e să pierzi totul. Pierduse oare totul? Viaţa părea prea vastă, cu atât de multe detalii de luat în considerare, şi se simţea copleşită. Cum îi va explica lui Jay ce se întâmplase? îi va vedea vânătăile şi va crede că tatăl ei e un monstru. Tatăl lui Jay îl părăsise când el avea trei ani. Casey spera că Jay nu e acasă. Dimineaţa, după somn şi cafea, va discuta cu el. În cele din urmă, liftul a venit.

În apartament, Casey a auzit radioul din baie pe care Jay nu-l oprea niciodată, dar nu păreau a fi ştirile. Jay prefera postul cu ştirile înregistrate, pentru că dădea vremea în calupuri de cinci minute, dar şi pentru că avea un conţinut editorial absolut absurd. Îi spunea Radio Bang-Bang pentru că, dacă-l ascultai, ajungeai să crezi că în New York erau doar nenorociri, crime şi haos.

Casey a lăsat genţile pe canapeaua extensibilă Jennifer Convertible, şi-a scos pălăria şi şi-a netezit părul pe spate cu mâinile. Apoi s-a trântit pe fotoliul bunicii lui Jay – singura piesă bună de mobilier din acel loc. Casey îşi pusese în minte să-l repare în scurt timp; bunica maternă a lui Jay, care murise de curând, avusese grijă de el şi de fratele lui când erau mici, iar mama lor lucra la Biblioteca Publică din Trenton. Jay o adora fără echivoc. Casey s-a lăsat pe spate, simţindu-se liniştită, aproape bucuroasă că ajunsese la Jay. Apoi vocea lui s-a auzit din cel de-al doilea dormitor, pe care el îl folosea pe post de birou. Probabil că Jay vorbea la telefon. Directorii nu aveau nicio jenă să-l sune la orice oră. Casey a sărit în picioare şi s-a dus repede la el.

Le-a văzut prima oară pe fete. Jay era întins pe covorul bej, de lână, cu două fete goale – una călare pe el, alta ghemuită peste faţa lui, în aşa fel încât gura lui era lipită de corpul ei. Era o roşcată atrăgătoare, cu ochi aurii; cealaltă era o blondă frumuşică. Arătau ca nişte ţipe pe care ea şi Jay le-ar fi putut cunoaşte de la şcoală, dar erau mai drăguţe decât fetele de la Princeton. Casey le-a ţintuit cu privirea. Păreau fericiţi,

erau aprinşi la faţă. O sticlă de vin roşu, pe jumătate băută, se afla pe biroul alb de la Ikea. Cu un an în urmă, Jay împrumutase maşina mamei lui şi se dusese cu Casey până la Elizabeth, ca să cumpere biroul şi două corpuri albe de bibliotecă. Mâncaseră chiftele suedeze de la restaurantul magazinului. Ea şi Jay nu făcuseră niciodată sex în camera aceasta şi, de ceva timp, nici pe jos. Din casetofonul lui se auzea un post cu muzică pop, ceva ce el nu asculta niciodată, iar Casey s-a bucurat că nu era Radio Bang-Bang, pentru că asta era gluma lor. Se auzea cântecul „Lady în Red", iar Casey a ascultat cu atenţie versurile siropoase şi vuietul aparatului de aer condiţionat – cu cadrul atârnat peste fereastra batantă. Deocamdată, nu o observaseră.

Casey rămase acolo, nedorind – sau neputând – să vorbească. În mintea ei, repeta la nesfârşit: *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!* Era aproape un păcat să-i întrerupi; se simţeau atât de bine. Toţi trei păreau nişte copii veseli care se jucau. Erau tineri şi atrăgători, iar ceea ce făceau părea mai degrabă un exerciţiu sportiv decât sex. Jay a deschis ochii şi şi-a întins gâtul, împingând-o pe blonda cu sâni spectaculoşi care era cocoţată pe umerii lui. Se întreba cum va reuşi să le satisfacă pe amândouă. Nu voia să aibă un renume prost pe la vreo asociaţie de studente din Louisiana. Fantezia pe care o avea de ani buni se dovedea a fi foarte puţin mulţumitoare. Totuşi, se felicita, pentru că nu ar fi avut cum altfel să afle. Însă, sub nicio formă, nu putea ajunge la orgasm. *Trebuie să rămân pe linia de plutire,* şi-a spus el.

Fata cu picioarele lungi, încolăcite în jurul gâtului lui Jay, continua să-şi împingă şoldurile albe înspre faţa lui. O clipă, s-a trezit din visare şi s-a desprins de el, şi-a aranjat poziţia şi a împins din nou.

Casey simţea cum piere pe dinăuntru, ca un foc care se stinge – flăcările dispar, jarul se transformă în cenuşă neagră. Se întreba dacă va supravieţui acestui moment. Nu-şi putea mişca mâinile, picioarele. Se simţea mai degrabă tâmpită decât furioasă, iar mândria îi şoptea să fie demnă în faţa acelor fete drăguţe, care şi-o trăgeau cu iubitul ei. A respirat adânc şi a coborât privirea. Îşi pusese espadrilele negre când plecase de acasă, de la părinţii ei, şi se simţea ridicol încălţată aşa, pentru că era singura din încăpere care purta pantofi.

Totuşi, cu greu îşi putea desprinde privirea de la cele trei trupuri, de la pielea lor fermă şi scânteietoare în lumina discretă a veiozei de birou. Cu cât se uita mai mult, cu atât păreau mai puţin umani, transformându-se, parcă, într-un soi de specie primitivă.

Jay şi-a întors capul puţin şi a zărit-o.

— O, Doamne, Casey! Ce s-a întâmplat, ce-ai păţit la faţă? Eşti în regulă?

S-a eliberat brusc de cele două fete, spunând:

— Scuzaţi-mă!

Şi-a tras o pereche de boxeri albaştri peste erecţia acoperită cu un prezervativ. Era atât de supărat din cauza feţei ei, încât nici nu i-a trecut prin cap să explice triunghiul amoros.

Casey s-a uitat la el ca şi cum nu-l mai văzuse în viaţa ei, apoi s-a întors. Era dureros să-l privească. Voia ca fetele să se îmbrace, dar ele rămâneau în continuare nemişcate. Nu ştiau cine este ea, ci doar că-i întrerupsese. De ce s-ar fi grăbit să-şi adune lucrurile?

Jay şi-a trecut degetele prin părul ciufulit.

— Ea e Brenda, a spus el, arătând spre roşcată, iar pe blondă o chema Sheila.

Fetele au zâmbit cu sinceritate, fără să se gândească vreo clipă că fata asiatică era iubita lui Jay. Întrebaseră dacă avea pe cineva, iar el spusese:

— Nu.

Erau în anul trei la LSU, Louisiana State University, şi, împreună cu fetele din suroritate, merseseră într-un bar fiţos din Upper East Side, în excursia anuală de sfârşit de an. După câteva cocktailuri Margarita, surorile au început să joace „Adevăr sau provocare". Jay a fost o provocare pentru Sheila şi, când Brenda a fost provocată şi ea să-şi găsească un partener de sex pentru o noapte, fetele au hotărât că ar fi mai sigur să facă sex în trei decât să se despartă şi să plece cu străini. Au căzut de acord asupra lui Jay. Brendei îi plăceau ochii lui frumoşi, sacoul şi cravata, iar Sheila s-a gândit că nu pare să aibă vreo boală cu transmitere sexuală.

Ţinând-o pe Brenda de mână, Sheila s-a apropiat de Jay şi l-a întrebat dacă e dispus să le facă un serviciu unor fete străine. La început, Jay nu a înţeles. Apoi l-au întrebat dacă trăsese vreodată un „glonţ" de pe gât. A apărut şi o tavă cu tequila.

— Fii atent, a zis Sheila.

A frecat lămâia de gâtul lui Jay, apoi a întins sare deasupra. Brenda a lins zona şi a dat, expertă, shotul peste cap.

— E rândul tău, au ciripit amândouă la unison.

Sheila a pus suc de lămâie pe gâtul Brendei şi i-a întins lui Jay un

shot. Jay, care se considera un tip amuzant, a reuşit perfect din prima încercare.

— Hei, Jay, ce mai vrei? l-a întrebat Sheila, mândră de rima făcută.

— E tare, a zis el.

Colegii lui Jay, care îl târâseră la bar după ce încheiaseră „o afacere", aproape că au căzut din picioare când au văzut ce noroc dăduse peste prietenul lor.

— Să mă fuuut! a strigat unul dintre ei.

Brenda i-a făcut cu ochiul.

— Nu, mulţumim, drăguţule, noi îl vrem pe ăsta.

Altul a zis:

— Tinere Currie, nu fi fraier! Asta e mai tare şi decât să câştigi un milion pe an. Se prea poate să nu mai ai niciodată – a măsurat-o pe Sheila din priviri, apoi a tras aer în piept – ocazia asta. *Carpe diem,* mă-nţelegi?

Jay a plecat din bar cu câte o fată agăţată de fiecare braţ, iar în urma lui s-a ridicat un val de ovaţii şi aplauze. Ajunşi în apartament, Sheila a pornit casetofonul, iar Brenda a dansat puţin înainte de a-şi scoate hainele. La nici zece minute după ce-ncepuse provocarea lor, sosise Casey.

— Salutare, i-a zis Brenda lui Casey pe un ton prietenos.

S-a gândit că poate Casey e colega de apartament a lui Jay, iubita sau doar o amică. Putea fi chiar sora lui adoptivă. Nu înţelegea nimic clar, iar cheful de sex aproape că dispăruse. Lola, verişoara celei mai bune prietene de-ale sale, avea o soră adoptivă, o chinezoaică micuţă, care semăna puţin cu fata asta, deşi nu era atât de înaltă.

Sheila şi-a pus sutienul.

— Bună!

Zâmbea luminos, cu un aer de îngrijorare pentru fata nou-venită, care părea că fusese târâtă sau ceva de genul acesta. Tăcerea ei era un pic înspăimântătoare.

Casey a încercat să le zâmbească şi ea, dar o dureau prea tare muşchii feţei. A încercat să pretindă că face cunoştinţă cu nişte oameni de la şcoală sau de la muncă de la Jay, dar nu a mai putut suporta. S-a întors şi a alergat spre baia cea mare din dormitorul lui Jay, încuind uşa.

A vomitat un lichid amar, care avea gust de ţigară. Şi-a clătit repede gura cu apă, apoi a ridicat privirea. Şi-a zărit chipul în oglinda triplă. Partea dreaptă era mov, iar ochiul stâng avea o rană curbată deasupra unei vânătăi în dungi verzi şi albăstrui. Jay a bătut la uşă, iar

Casey a deschis şi a trecut pe lângă el, nemaiauzind nimic din ce spunea. Poate că ţipase, dar nu era sigură. Era ca şi cum Jay se afla sub apă, iar ea stătea pe mal. A ajuns în living, şi-a pus pălăria pe cap, ochelarii de soare şi şi-a luat genţile. S-a năpustit afară pe uşă şi a coborât treptele în goană, trăgând aer în piept ca să-şi domolească inima rănită.

4.

DEFICITUL

Casey a luat-o spre vest, către Madison Avenue – o stradă pe care o adora pentru vitrinele elegante şi pentru marfa aleasă. Era trecut de miezul nopţii, dar Madison era mai sigură decât multe alte străzi din lume, pentru că aici patronii de magazine îşi asiguraseră inventarul costisitor şi, prin urmare, şi Casey era protejată.

Virginia Craft locuia o stradă mai departe, pe Park Avenue, dar pe timpul verii nu era nimeni acasă. Şi chiar dacă părinţii Virginiei ar fi fost acolo, Casey nu ar fi apărut la o oră atât de târzie. Soţii Craft erau oameni de treabă şi ar fi rugat-o să rămână, însă Casey nu-şi putea imagina ce ar fi spus dacă o vedeau în halul ăla – sau, şi mai rău, ce n-ar fi spus niciodată. Ei nu aveau conflicte evidente cu singura lor fiică, adoptată de la o mexicancă brunetă, de şaptesprezece ani, care avusese o relaţie cu un *gring*ticălos, care refuzase să se însoare cu ea. Soţii Craft se duseseră s-o ia pe Virginia din Texas când fetiţa avea doi ani. La un moment dat, Virginia spusese despre părinţii ei adoptivi:

— Îmi e cumva drag de Jane şi de Fritzy, care m-au salvat din sărăcie şi întuneric, dar simt că i-am dezamăgit.

Părinţii Virginiei, cu mâinile şi cu picioarele lor lungi, cu profilurile lor demne de a apărea pe o monedă, vorbeau cu atâta lejeritate despre orice, încât te obligau indirect să faci ceea ce spuneau. Felul lor de a vorbi te determina să te auto cenzurezi. Pentru ei, tatăl lui Casey era un infractor. Şefa ei, Sabine, care locuia la cinci străzi distanţă de familia Craft, ar fi chemat poliţia pe capul lui Joseph.

Casey s-a oprit la Carlyle Hotel. În faţa uşii turnante nu era niciun portar. Bunica Virginiei, Eugenie Vita Craft, stătea aici de câte ori venea în oraş. Bătrâna doamnă Craft era o adevărată încântare. Îşi purta părul alb, tuns scurt şi răvăşit, ca o pasăre tropicală. Avea mai multe eşarfe peste talia mică şi şoldurile înguste şi, oriunde s-ar fi aflat, bărbaţii se uitau după ea. Pe degetele sale pistruiate sclipeau inele veneţiene, cu pietre colorate. Era o persoană senzaţională, dar singurul ei fiu, tatăl

Virginiei, era o mare dezamăgire. După ani întregi de terapie, Virginia ajunsese la o concluzie:

— Firea năvalnică a bunicii l-a împiedicat pe Fritzy să devină o persoană mai importantă. Nu e suficient loc pentru el pe lume. Sărăcuţul copilaş!

Virginia specula că, pentru a evita repetarea dinamicii dintre mamă şi fiu, Fritzy o luase de soţie pe Jane – o femeie căreia nu-i plăceau cărţile, sportul, arta, teatrul, moda, sexul şi politica. În mod normal, Virginia şi Casey îi dispreţuiau pe părinţii Virginiei şi o idolatrizau pe bunică.

Casey a intrat în Carlyle şi, la recepţie, a încercat s-o imite cât mai bine pe bătrâna doamnă Craft.

— Mă aflu în New York pentru o noapte. Aveţi cumva o cameră liniştită?

Bărbatul a încercat să nu se holbeze la chipul ei. Era originar din Glasgow şi, cu mult timp înainte, când ajunsese la New York, încercase să agaţe un tip hetero pe stradă, în Lower East Side, şi fusese bătut măr. Îi era milă de fata aceea pentru că purta o pălărie caraghioasă, ochelari de schi şi pentru că încerca să pară elegantă. La început, a vrut se întrebe dacă are nevoie de ajutor medical, dar i-a oferit în schimb o cameră excelentă la preţ preferenţial.

A doua zi de dimineaţă, Casey s-a trezit în aşternuturile albe şi apretate. Camera sa de hotel era mare, cu un tapet adorabil, în dungi, cu un fotoliu verde, cu tapiţerie de mohair, şi, lângă el, cu o veioză perfectă pentru citit. Dincolo de fereastra cu jaluzele, era un birou şi, în sertar, hârtie cu antetul hotelului. I-a scris iute un bilet Virginiei: „Am fost dată afară din casă de părinţii mei. Pentru o noapte, pretind că sunt Lady Eugenie şi stau la Carlyle până când Soarta îmi va dicta cursul. Urmează explicaţii. Trimit adresa de retur". Voia s-o expedieze mai târziu, după ce găsea un timbru.

Apoi Casey şi-a dat seama că nu mâncase de aproape douăzeci şi patru de ore. Din meniul servit în cameră şi-a comandat ovăz irlandez, şuncă şi clătite cu lămâie şi *ricotta.* Suc proaspăt de portocale şi o cană mare de cafea neagră. Când a sosit mâncarea, i-a dat chelnerului un bacşiş exagerat de mare. Şi-a spus că banii contau mai puţin. Apoi s-a aşezat şi a mâncat cu poftă. Totul era delicios.

În oglinda de la baie a văzut că faţa i se umflase şi mai tare pe alocuri, iar culorile vânătăilor se adânciseră. Ce bine ar fi fost dacă şi-ar

fi pus gheaţă seara trecută! Acum nu prea mai avea ce face. *Se va vindeca,* şi-a spus ea. S-a cufundat în cada albă şi adâncă, folosind fiecare sticluţă de gel de duş, şampon şi balsam. Ca să se usuce, a folosit patru prosoape mari, doar pentru că putea, şi toată loţiunea de corp. Se afla pentru prima oară într-un loc ca acesta şi a hotărât că nu mai vrea să stea în altă parte niciodată. Totuşi, în mintea ei, Casey îşi imagina un contor, ca la taxiuri, care se dădea peste cap cu viteză.

S-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni vechi, de in şi cu un tricou polo uzat şi s-a încălţat cu o pereche de tenişi albi, fără şosete. Asta purta când era oaspete într-o casă de vacanţă. De-a lungul anilor, datorită familiei Virginiei şi prietenilor bogaţi ai lui Jay de la Lawrenceville şi de la club, Casey fusese invitată la Newport, South Hampton, Nantucket, Palm Beach, Block Island, Bar Harbor, Martha's Vineyard şi Cape Cod. Vizitele o învăţaseră multe despre maniere şi haine.

Aşezându-se la birou, Casey a citit capitolul zilnic din Biblie şi apoi şi-a notat versetul.

Începuse acest exerciţiu în anul întâi de facultate, după o discuţie cu mult stimatul profesor de studii religioase Willyum Butler – un ateu care se convertise la catolicism la aproape patruzeci de ani. Butler era un indian din Santa Lucia, care fusese educat la Cambridge. I-a citit lucrarea mediocră despre Kant şi Huxley şi, sesizând respectul şi teama studentei faţă de subiect, a întrebat-o direct:

— Casey, ce anume crezi tu că spun ei?

Casey a înghiţit în sec şi a recunoscut o atracţie faţă de agnosticism. Existenţa lui Dumnezeu, a zis Casey bâlbâindu-se, nu putea fi nici dovedită, nici exclusă. Era mai simplu să-şi împace viaţa cu Huxley decât cu dogma prezbiteriană – credinţa pasionată a părinţilor ei lipsiţi de orice bucurie.

Willyum a dat din cap încurajator.

— Deci îţi păstrezi cu fermitate poziţia neutră.

— Da, adică… Aşa fac? a spus ea.

Willyum a râs, apoi a râs şi Casey.

Lui Willyum îi plăcea chipul sincer al studentei sale şi-i admira dorinţa de a vorbi despre credinţa ei. Seriozitatea ei îi reamintea de începuturile sale la universitate. Se simţea obligat să-i ofere ceva, să-i povestească un strop din chinul lui. Dar nu voia ca să ea creadă că încerca să o transforme într-o prozelită, pentru că nu credea în asta, şi ar fi fost greşit s-o facă din postura sa. Îi detesta pe cei care încercau să

le bage altora religia pe gât la fel cum îi detesta pe foştii fumători. Dar, dacă exista un leac pentru cancer, cum ar putea ascunde un astfel de lucru?

— Cred că… dacă mintea poate… mintea trebuie să lupte înainte să se declare victorioasă. Să se lupte din greu. Înţelegi?

Willyum nu şi-a şters încruntarea de pe chip. Casey a dat din cap, neştiind ce să spună.

— Te lupţi pentru sufletul tău.

Casey voia să ştie ce credea el despre suflet – evident, Willyum credea că există. Dar nu se simţea îndreptăţită să pună mai multe întrebări. Erau şi alţi studenţi care aşteptau dincolo de uşa închisă. În astfel de momente, Casey se simţea ca o ţărăncuţă, iar bunătatea şi modestia lui o mişcau profund. Profesorul i-a scris în detaliu o listă de lecturi, în acea după-amiază, s-a dus la librărie şi a cumpărat Kierkegaard, Nietzsche, Chesterton, Lewis, Beauvoir şi Daly – cheltuind o mare parte din salariul primit pentru slujba ei de weekend. În timp ce-şi strângea lucrurile ca să plece, nu s-a abţinut să întrebe:

— Încă vă mai zbateţi? Adică… încă vă mai luptaţi?

— În fiecare zi citesc un capitol din Biblie.

Casey a dat din cap – şi părinţii ei făceau asta.

— Şi în fiecare zi găsesc un verset pe care nu-l suport, cu care nu mă împac sau pe care nu-l înţeleg. Şi îl scriu în agendă.

Willyum şi-a deschis jurnalul legat în piele şi i-a arătat scrisul lui chinuit. În ziua aceea citise Ecleziastul.

— Mă rog pentru limpezimea minţii, a zis el, dar nu a menţionat că o făcea în genunchi, cu mâinile împreunate şi cu capul plecat.

Casey s-a ridicat de pe scaun şi i-a strâns mâna în semn de la revedere, dar în sinea ei era preocupată să pună deoparte experienţa lui personală, ca pe o bijuterie.

Apoi, în semestrul al doilea din anul trei, profesorul Butler murise într-un accident de maşină, laolaltă cu fiul său în vârstă de paisprezece ani, iar Casey s-a dus la slujba la care veniseră sute de oameni îndureraţi. Stând pe o băncuţă din spate, fără să cunoască pe nimeni, Casey nu se putea opri din plâns. Poeţi premiaţi ajunseseră din toate colţurile lumii ca să citească în onoarea lui. Decanul universităţii şi omul de serviciu, cel care i-a curăţat biroul lui Butler, l-au elogiat. Casey regreta că nu i-a spus că, în fiecare dimineaţă de la discuţia lor, citea un capitol din Biblie timp de zece minute şi îi mai lua un minut să

noteze versetul zilei. Nu era chiar o luptă, ci mai degrabă o mică victorie. După moartea lui, Casey a început să meargă la biserică în fiecare duminică, deşi nu a spus nimănui. Încă nu se simţea în largul ei în preajma oamenilor care se identificau drept creştini. Dar a descoperit o binefacere neaşteptată – anxietatea i s-a diminuat o vreme, iar pentru asta se simţea recunoscătoare.

În agendă, Casey a scris versetul zilei din Cartea lui Iosua: „Am văzut ca pradă o manta frumoasă de Şinear, două sute de sâcâi de argint şi o placă de aur, grea cât cincizeci de sâcâi; le-am poftit şi le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ, în mijlocul cortului meu, şi argintul este pus sub ele". *Cât mai valorează un siclu azi?* s-a întrebat ea. A închis Biblia şi caietul, apoi le-a pus în geanta de umăr. Şi-a privit faţa. Nu prea mai avea ce să facă, doar să-şi tragă mai bine pe cap pălăria de plajă, cu boruri largi, şi să poarte ochelarii de soare. Rujul era în zadar, dar s-a dat oricum. Era luna iunie în Manhattan, Upper East Side – să amăgit de una singură –, aşa că personalul hotelului poate că va crede că a făcut o rinoplastie. S-a hotărât să meargă la cumpărături.

Hainele erau vrăjite, Casey chiar credea asta. N-ar fi recunoscut-o în faţa colegilor ei de la cursurile de studii feministe, dar simţea că un articol de îmbrăcăminte putea să schimbe un om, literalmente putea să arunce o vrajă. Fiecare fustă, bluză, colier sau pantof modest spunea ceva – unele obiecte ţipau, altele şopteau seducător, iar Casey experimenta fiecare expresie cu plăcere şi adora această lume. Fiecare articol sugera o imagine, o viaţă, un tip de femeie, iar Casey se simţea atrasă de toate astea. Când lucrurile deveneau dificile – şi acum nu se putea mai rău –, Casey se ducea să-şi cumpere ceva de îmbrăcat. Când avea foarte puţini bani, era suficient să-şi cumpere o pereche de colanţi negri sau un ruj de la drogherie, şi astfel trecea peste momentele grele.

Casey şi prietenele sale din facultate se ruşinau când făceau cumpărături. Fetele inteligente care citeau cărţi nu trebuiau să fie materialiste (colegii lor de la studii economice îi numeau pe consumatorii bunurilor de larg consum nişte idioţi fără direcţie, iar când venea vorba despre religie, invocau expresia lui Marx – „opiul poporului") şi, deşi femeile intelectuale discutau cu isteţime teme precum senzualitatea şi simţul atingerii în artă, femeilor deştepte nu trebuia să le placă să aleagă sau să colecţioneze multe rochii. Dar Casey ştia bine, asta pentru că stătuse de ambele părţi ale tejghelei, că până şi fetele citite adorau să meargă prin magazine şi erau încântate de o fustă

roşie, din tweed, sau de un cloş negru. Şi la fel de adevărat era că fetele deştepte voiau să fie frumoase, aşa cum fetele frumoase voiau să fie deştepte. Iubitoarele de cărţi, care purtau mărimea XL, puteau iubi hainele la fel de mult ca moştenitoarele marilor averi care încăpeau în XS şi care mergeau la cumpărături pentru a-şi umple timpul cu ceva. Fiecare căuta o identitate definită de obiecte.

În acea dimineaţă, Casey a mers la Bayard's deşi bugetul ei i-ar fi recomandat Lucky's, un magazin care mereu avea reduceri. Îşi dorea ceva ce putea fi purtat la un interviu pentru un loc de muncă, iar gândul de a răscoli printre standurile dezordonate de la Lucky s-o deprima, deşi cu alte ocazii savurase provocarea de a găsi comori rămase din moda sezonului trecut. Astăzi voia lux. Voia să devină altcineva.

La etajul trei, Bayard's avea colecţiile designerilor moderni. Casey era o cumpărătoare eficientă şi, într-o jumătate de oră, alesese deja o pereche de pantaloni negri, strâmţi, croiţi dintr-o lână uşoară, o fustă gri, cu pliuri în lateral, o cămaşă albă, Sea Island, cu manşete supradimensionate, şi o jachetă bleumarin, subţire, pe care o putea purta şi la pantaloni, şi la fustă. Erau haine de mers la birou şi o atrăgeau.

O vânzătoare minionă, pe nume Maud, i-a luat lui Casey hainele de pe braţ. S-a uitat în fugă la chipul fetei, la pălăria de pânză şi la ochelarii mâţi, apoi a dat scurt din cap. Casey i-a răspuns în acelaşi fel. Felul detaşat al lui Maud de a se purta era uluitor. Lucrând şi ea în domeniul vânzărilor directe, Casey şi-a dat seama că reacţia femeii era potrivită. Maud vorbea simplu, fără false intimităţi. Avea aproape şaizeci de ani, era îmbrăcată cu un pulover modern, gri, şi cu pantaloni pană, tot gri. În părul rar, ondulat şi cărunt îşi prinsese fundiţe de un alb imaculat. Era ca o coloană clasică. La gât îi atârnau ochelarii de citit, prinşi cu un şnur, ceea ce-i dădea o autoritate intelectuală pe care Casey o găsea irezistibilă.

În mod normal, Casey evita vânzătorii. Într-un magazin ca Bayard's, vânzătorii împărţeau clienţii în două categorii: cei care voiau un prieten sau cei care doreau un ajutor tăcut, care să crească vânzările şi care să livreze pachetele la adresa corectă. Casey pretindea că face parte din ultima categorie, pentru că nu voia să fie descoperită. Cel mult, îşi putea permite să cumpere o jartieră la reduceri.

Maud a dus-o la o cabină imensă de probă, apoi a agăţat hainele alese într-un cuier din fier forjat. Le-a măsurat din ochi şi a zis:

— Aţi făcut nişte alegeri bune.

Tonul lui Maud era chibzuit, nu slugarnic, iar comentariul însemna ceva pentru Casey, deşi auzise des lucrul acesta. Avea mult bun-gust pentru o persoană atât de tânără (cuvintele exacte şi uşor agresive ale lui Sabine), dar asta n-o consola pentru faptul că nu era frumoasă. Şi-a adus aminte de Jay şi de cele două fete şi şi-a dorit să fi fost şi ea mai drăguţă, să aibă o talie mai îngustă, sânii mai plini, pielea mai luminoasă. Gândurile acestea o stânjeneau.

Maud şi-a atins buza de jos cu degetul mic.

— Am ceva pentru dumneavoastră.

Casey a dat din cap, încântată de atenţia pe care o primea, şi, în scurt timp, Maud a adus un costum creat de un designer german, de culoarea ciocolatei amărui – un sacou lung şi o fustă până la genunchi. Era din lână, un material folosit mai degrabă la costumele pentru bărbaţi. Deschiderea sacoului era asimetrică şi avea piept dublu. Preţul era format din patru cifre. Măsura 36.

— Nu l-am văzut expus, a zis Casey.

— Nu era expus, a zâmbit Maud. Încercaţi-l.

Nişte aplice de cristal de culoarea piersicii străluceau în cabina de probă, aruncând asupra ei o lumină generoasă. Casey s-a dezbrăcat de hainele de stradă şi a aşezat costumul peste silueta ei firavă.

În cabină era o pereche de pantofi cu toc, număr mare, ca să fie probaţi cu hainele. Cu pălăria scoasă, dar cu ochelarii de soare încă la ochi, Casey a zărit în oglindă o tânără hotărâtă, rezistentă la orice şoc. Şi-a dus la piept mâinile pline de brăţări de argint, cu pumnii strânşi, formând un X, luând poziţia preferată de Wonder Woman. Asta o făcea pe Tina să moară de râs, dar lui Casey nu i se părea deloc amuzant.

Celelalte haine îi veneau perfect. În mod normal, aduna un morman de ţoale respinse când proba, dar acum nu era nimic pe podeaua cabinei de probă. Fiecare articol de îmbrăcăminte părea esenţial pentru noua ei viaţă, oricare ar fi fost el. Cea mai ieftină era cămaşa şi costa trei sute de dolari.

Cu mare grijă, Casey a pus fiecare haină pe umeraşul ei, analizând mai mult costumul maroniu şi socotind în minte preţul. Fără să includă taxele, era patru mii de dolari. În lumea vânzătorilor, din care Casey făcea parte cu mândrie, era o chestiune de onoare să nu plăteşti niciodată preţul întreg – asta era ceva pentru clienţii de rând. Vânzătoarele de la Sabine's le numeau pe aceste cumpărătoare „Wilmas", prescurtarea de la *willing mamas* – „mame doritoare".

Trebuia să le priveşti cu dispreţ. Le dădeai cele mai bune sfaturi, luai comisioanele, dar sperai să nu fii atât de naivă, dacă ajungeai vreodată în situaţia lor. Însă nu exista nicio fată care să lucreze în vânzări şi care să nu-şi dorească să poată face alegerile unei Wilma.

Casey s-a aşezat pe micuţa canapea tapiţată. Nu concepea să-şi înceapă noua viaţă fără aceste haine frumoase – erau făcute pentru ea. În alte dăţi, rezervase articole pentru mai târziu, dar nu le cumpărase niciodată. Când ieşea din magazin, se gândea la cine era cu adevărat – fiica unor oameni care curăţau haine ca să-şi câştige existenţa. Nu avea ce să caute la Bayard's. Maud a bătut uşor la uşă. Casey şi-a pus pălăria pe cap.

— Vreţi să-mi păstraţi şi mie aceste haine? a întrebat ea.

Maud şi-a păstrat expresia neutră, ştiind ce se petrece.

— Numele şi numărul de telefon? a întrebat ea cu un zâmbet curtenitor.

Casey i-a spus cum o cheamă, apoi a bolborosit.

— Hotel… Carlyle…

Se uita prin poşetă după cheia camerei de hotel – gândindu-se că poate e scris numărul de telefon pe breloc –, când, dintr-odată, a simţit o atingere pe umăr. Era EUA Shim.

Ella era o fată pe care o cunoştea de la biserica părinţilor săi. Deşi exista o diferenţă de un an între ele, erau în aceeaşi clasă. Tatăl Ellei, doctorul Shim, era oftalmolog la Manhattan Eye, Ear & Throat şi membru fondator al bisericii părinţilor lui Casey, din Woodside. O dată pe lună, doctor Shim şi Joseph Han, amândoi oficianţi, şi Leah, pe post de diacon, făceau parte din comitetul de ospitalitate şi-i vizitau pe bolnavi şi pe membrii îndepărtaţi ai congregaţiei. Ella şi tatăl său văduv locuiau într-o casă în stil Tudor, pe Dartmouth Avenue, în Forest Hills. Jucau tenis sâmbătă dimineaţa, la Westside

Tennis Club, unde el fusese primul membru de origine coreeană. EUA mersese la şcoala Brearley cu Virginia Craft, care credea că Ella era tot atât de plicticoasă pe cât era de frumoasă. Casey o antipatiza pe Ella fără motive întemeiate şi ura felul în care ieşea în evidenţă. Avea un ten alb ca hârtia, era micuţă, nu avea găuri în urechi, avea ochi asiatici, cu pleoape groase, atât de dorite de asiatici, cu gene lungi, negre şi întoarse, şi o gură rozalie. Avea o gropiţă fermecătoare în obrazul stâng şi nevinovăţia unui copil mic. Cu câţiva ani în urmă, în timpul şcolii de duminică, Casey se holbase la degetele lungi şi subţiri ale EUei. Părul

Ellei era negru ca pana corbului. Era deseori comparată cu actriţa chineză Gong Li.

Femeile de la biserică o compătimeau pe Ella, pentru că mama ei murise la naştere, şi-l admirau pe doctor Shim, care nu se recăsătorise după decesul soţiei sale – pentru ele, el era idealul romantic. La biserică, mamele de băieţi îşi frecau mâinile aşteptând că Ella să absolve Wellesley şi sperau ca frumoasa şi rezervata fiică a doctorului să devină într-o bună zi nora lor. Dar fiii lor nu se simţeau în largul lor în preajma acestei frumuseţi cuminţi; de fapt, puţini oameni îi căutau compania. Avea o frumuseţe care ţinea oamenii la distanţă – nu era chiar rece, dar nici nu oferea căldură sau alinare. Avea un soi de singurătate stranie.

— Bună, a zis Casey.

— La cumpărături? a întrebat Ella, aproape în şoaptă.

Faţa lui Casey arăta şi mai rău de aproape.

— Aşa se pare.

— Ce drăguţ e, a comentat Ella, arătând spre costumul din vârful mormanului de haine.

— Mda, a replicat Casey.

A tras aer în piept. Dacă ar fi fost într-un bar, şi-ar fi aprins o ţigară.

— Ce cauţi aici? a întrebat ea tăios.

— Păi…

Ella şovăia. Cum trebuia să discute cu Casey, fata cu care îşi dorise să se împrietenească la biserică?

— Eu… tocmai ce mi-am comandat rochia de mireasă.

A lăsat privirea în jos, neştiind care avea să fie reacţia lui Casey. Logodnicul ei, Ted, o convinsese să se mărite cu el după absolvire, iar ea se topise de bucurie gândindu-se la viitorul lor împreună. Era foarte convingător, iar Ella fi iubea. Nu iubise niciodată pe altcineva. Tatăl ei nu era împotriva lor, dar părea enervat – i se schimba expresia – de fiecare dată când Ted vorbea despre ambiţiile şi planurile lui bine stabilite. Ted scrisese deja o ciornă a anunţului de nuntă, ca să-l publice în *The New York Times* şi în revistele studenţeşti de la Exeter şi Harvard.

— Te măriţi? a oftat Casey. Cu cine, dacă mie permis să întreb?

A zâmbit, ca şi cum Ella ar fi fost o clientă.

— Cu Ted Kim, a răspuns Ella, ridicând din umeri. Nu cred că-l ştii. E din Alaska.

— Din Alaska? s-a mirat Casey.

— Aha, a dat din cap Ella.

— Şi unde a mers la şcoală?

Era nepoliticos să pui atâtea întrebări, dar Casey nu se putea abţine.

— La Harvard, a răspuns Ella emoţionată. Dar nu e de vârsta noastră. A terminat Studiile Economice acum câţiva ani.

— Unde?

— La Harvard.

— Normal, a dat Casey din cap. Câţi ani?

— Treizeci.

— Desigur.

Nu se purta frumos. De obicei, Casey se mândrea cu manierele ei. Ella a coborât privirea.

— Toată lumea e invitată. Părinţii tăi, tu. Adică, dacă vrei să vii… E la biserică. Ştii, ca toate celelalte nunţi.

— Doamne, Dumnezeule! îţi faci nunta la biserică. Eşti senzaţională, Ellal

Casey jurase că nu-şi va face niciodată nunta în stil coreean, la biserică, nuntă cu cinci sute de oaspeţi, care apăreau fără să fi fost invitaţi, cu un bufet cu mâncare coreeană la recepţie, servită de voluntarele bisericii, la subsolul clădirii, fără un strop de alcool în jur.

Ella a simţit dispreţul lui Casey şi a ascuns faptul că-i rănise sentimentele. Pe scara rulantă, zărise faţa vânătă a lui Casey sub pălăria de plajă kaki şi luase asta ca pe un fel de semn. Încerca să-şi dea seama dacă totul era în ordine cu Casey şi dacă putea s-o ajute cu ceva. Ella şi-a muşcat buza de jos, gândindu-se cum să plece mai repede, simţind cum Casey voia să scape de ea.

Casey a sesizat suferinţa pe care i-o provocase şi s-a simţit groaznic. A zâmbit.

— Ella, sunt într-o dispoziţie de căcat. Nu are legătură cu tine. Îmi pare rău dacă ţi-am vorbit ca o nesimţită. Felicitări pentru nuntă! Serios!

— Nu, nu, mie îmi pare rău. Sunt în regulă. N-ai făcut nimic, a spus Ella.

— Mă rog…

Casey s-a uitat la ceasul ei Timex, cumpărat de la drogherie.

— Sunt sigură că e o persoană minunată. Ted, nu-i aşa? Ce norocos! Ar trebui să sărbătorim cumva. Să luăm prânzul. Ceva de genul ăsta.

S-a simţit scârbită de propriile vorbe. Detesta minciuna.

Maud aştepta răbdătoare, privind curiosul dialog dintre cele două femei asiatice. Când au făcut o pauză, a rugat-o pe Casey să-i dicteze numele pentru nota de rezervare.

— Nu contează, a zis Casey.

Maud n-a înţeles.

— Vreau să le cumpăr. Poftim.

Casey a deschis portofelul şi i-a întins lui Maud cardul ei de credit. Maud a tastat codurile de pe etichete, apoi a trecut cârdul prin aparatul POS.

Totalul era de patru mii trei sute de dolari şi ceva pe deasupra. Camera de hotel avea să coste patru sute de dolari sau cam pe acolo. Reuşise să-şi atingă limita maximă de cheltuieli a primului său credit într-o singură zi. Maud i-a întins chitanţa, iar Casey a semnat-o. Acum era o Wilma.

Ella n-a făcut nicio mişcare, rămânând lângă Casey. De când se ştiau, nu fuseseră niciodată singure în felul ăsta. S-a uitat la expresia pierdută a lui Casey.

— Acum ai timp? a întrebat Ella. Să mergem la prânz?

Casey i-a cercetat chipul, neînţelegând deloc stăruinţa Ellei.

A dat scurt din cap, descurajată, şi, fără să rateze o clipă, Ella i-a pus întrebarea pe care i-o adresa tatăl ei ori de câte ori se întâlneau la el, la serviciu, după program:

— Spune-mi, unde ţi-ar plăcea să mănânci?

Fripturile şi mâncarea de spanac au venit imediat, iar fetele au mâncat în tăcere. Lui Casey nu-i era foame, dar ideea de a merge într-un restaurant avusese oarecum sens pentru ea. Din fericire, Ella nu i-a pus întrebări cu privire la faţa ei. Continua să zâmbească, iar Casey s-a simţit prost că se purtase atât de urât. A întrebat-o pe Ella cu ce anume se ocupa.

Ella era directoare adjunctă de dezvoltare la o şcoală privată pentru băieţi, în Upper East Side, unde şi locuia.

— Cred în educaţie. Aşa că strâng bani pentru asta. Ştii tu, pentru burse şi pentru tot soiul de alte dotări, a zis Ella, imitându-şi şeful, pe tânărul David Greene. Pentru a-i ajuta pe copiii care altcumva…

S-a oprit, simţindu-se dintr-odată prost. Fără îndoială, Casey fusese studentă cu bursă. David nu ar fi spus asta. Ştia să vorbească firesc cu diverşi oameni şi era mereu atent la mediul din care proveneau

ei.

— În orice caz, e o slujbă agreabilă. Îmi place să merg la serviciu. Şi am un şef grozav. E un prieten de nădejde, de altfel.

Casey a observat reticenţa Ellei. Ea nu lua personal comentariile mărinimoase ale fetelor bogate. La urma urmei, fusese beneficiara recunoscătoare a generozităţii celor de la Princeton. Cineva cu idealuri măreţe fusese în tabăra ei. Ea şi Jay deveniseră echivalentul unor ţărani amuzanţi şi toleraţi, a căror acceptare reflecta nobleţea universităţii. A întrebat-o pe Ella despre nuntă. Ideea de a te mărita la douăzeci şi trei de ani i se părea lui Casey o demenţă.

— Nu înţeleg, a zis ea. De ce acum?

Ella a repetat refrenul lui Ted:

— Când iubeşti pe cineva, îţi iei un angajament.

— Pentru totdeauna? a întrebat Casey, ridicând din sprâncene.

— Aha, a răspuns Ella.

Ted îi forţase mâna Ellei cu un ultimatum amabil.

— Dacă mă iubeşti, te măriţi cu mine.

Folosise aceeaşi tactică şi când venise vorba despre sex. Îi spusese Ellei:

— Te iubesc şi vreau să fiu mai aproape de tine. Dacă facem dragoste, ne vom cunoaşte mai bine. Vreau să te cunosc în întregime, Ella. Nu vrei şi tu asta? Nu vrei să mă cunoşti?

Fata ce putea să mai spună? El îşi dorea, aşa că Ella îi oferea.

— Presupun să te face fericită, atunci.

Casey a dat din cap, încercând să vorbească de parcă ar fi crezut că ăsta e un lucru bun.

— Da, a zis Ella, cercetând chipul lui Casey şi întrebându-se de ce era atât de cinică atunci când venea vorba de dragoste.

Casey a citit întrebarea de pe chipul EUei.

— Tocmai ce mi-am găsit iubitul din facultate în pat cu două fete.

— Poftim?! a făcut Ella.

Tonul ei şocat făcea ca umilinţa să merite toţi banii.

— Erau nişte fete foarte frumoase, a admis Casey.

Chiar erau. Nu putea să uite cât de frumoase erau.

— Nu contează.

Cumva, nu mai era deloc amuzant.

Ella s-a abţinut să întrebe ceva, dar tot dădea din cap. Era încă uluită că se petrecuse un asemenea lucru.

— Te uiți la vânătăile mele, a spus Casey.

— Cred că te-a durut…

— Am avut o ceartă cu taică-meu, a râs Casey. Să-l vezi pe el cum arată.

Ella a zâmbit dureros. Îi era imposibil să-și imagineze că tatăl ei ar fi putut s-o lovească.

— Chiar stai la Carlyle?

— Te surprinde? Pentru că părinții mei se ocupă de o curățătorie?

Ella a clătinat din cap.

— Nu. Nu. Nu asta voiam să spun, Casey, nu e corect.

— Ai dreptate. Nemernica din mine își face de cap cu tine astăzi.

Sosul maroniu din jurul mușchiuleţului din farfurie se întărise – dâre de grăsime albă murdăreau farfuria.

— Ai dat peste mine la momentul nepotrivit, Ella. Și, ca să fiu sinceră, ești ultima persoană în fața căreia vreau să par atât de demnă de compătimire.

— De ce?

Ella era mirată de toate astea.

— De-aia. Las-o baltă!

Casey a luat furculița și cuțitul și și-a tăiat carnea. Voia sos tabasco.

— Sunt sigură că ai mulți bani și… a zis Ella, exasperată de ostilitatea permanentă a lui Casey.

— Nu, de fapt, nu am. Tocmai ce mi-am atins limita de credit de pe card, pentru că eram ofticată pe tine.

— Pe mine?

— Nu. Nu pe tine, s-a corectat Casey. Pe mine.

Ella părea derutată.

— Sunt o ratată. Și tu ești personificarea succesului. Doamne, mă urăsc!

Casey a început să plângă.

— Îmi pare rău! După cum vezi, nu sunt o companie prea plăcută. Mai bine plec.

S-a uitat la ceas și și-a luat lucrurile.

— Mulțumesc pentru prânz.

— Unde? Unde te duci? Acasă nu poți să mergi. Adică…

Ella nu știa cum să spună asta. De fapt, Casey se putea duce sau

nu acasă?

Casey a oftat şi şi-a ridicat privirea spre tavanul de culoarea cositorului. Cum de i se întâmplase una ca asta? apoi şi-a dat seama: ea făcuse să i se întâmple. Era doar vina ei.

— Şi nu ai bani. Pot să-ţi dau eu bani? Ai alt loc unde să stai? Adică… vrei să sun pe cineva? Poţi să…

— Încetează cu întrebările astea. O să mă gândesc eu la ceva. Nu e problema ta. Nu vreau ajutorul tău.

— Ce ţi-am făcut eu ţie? a întrebat Ella, ridicând glasul.

— Nimic. Nu mi-ai făcut nimic. Doar micimea mea e de vină!

Casey a zâmbit.

— Captivă într-un trup foarte mare.

— Poţi să stai cu mine. Am două dormitoare. Până o scoţi cumva la capăt.

— Ai două dormitoare?

— Da, şi n-ai decât să mă urăşti şi pentru asta, a zis Ella râzând. Bine?

Ella face o glumă, şi-a spus Casey. Ella Shim putea fi sarcastică. Cine ar fi crezut? A zâmbit, apoi s-a înroşit la faţă, abţinându-se să plângă.

— Te rog să nu fii drăguţă cu mine. Chiar e…

A respirat profund.

— Nu vreau nimic de la tine, Casey. Vreau să te ajut.

Ella încerca o nouă metodă de a-i explica asta lui Casey, care, evident, nu avea încredere în nimeni. Ted era aşa. Credea că toţi au un motiv ascuns – că nu poate exista altruism absolut.

— Poate că, dacă aş fi în situaţia ta, te-aş ruga acelaşi lucru, a spus Ella.

Şi-a dat seama că, în cazul în care Casey chiar era ca Ted, un argument bazat pe transfer emoţional ar putea fi mai convingător.

— Tu nu ai ajunge niciodată într-o astfel de situaţie, Ella.

Ella a mijit ochii, derutată de replica lui Casey.

— Eşti atât de arogantă, Casey. Oricine ar putea ajunge în situaţia ta.

A spus asta cu calm.

— Chiar oricine.

Casey a cercetat trăsăturile frumoase ale Ellei. Era acolo o forţă pe care nu o remarcase până atunci. Poate felul în care-şi ţinea capul

drept, ca şi cum ar fi avut ochi şi la ceafă, privind astfel direct în partea opusă a restaurantului. Casey se înşelase în privinţa ei. Şi fusese invidioasă pe o persoană cu suflet bun, care-i dorise binele.

— După ce mâncăm, a zis Ella, mergem şi luăm bagajele de la hotel. Poţi veni să stai cu mine. Mi-ar plăcea.

Ella a împrumutat siguranţa gesturilor lui Ted, felul convingător cu care îşi punea în valoare charisma şi vorbele.

Casey a dat din cap. Astăzi ar fi trebuit s-o urmeze acasă pe Maud, vânzătoarea.

Ella a cerut nota şi a plătit-o.

8 Termen argotic, în 1 b. spaniolă, care desemnează o persoană albă (n.tr.).

5.

OBLIGAŢIUNEA

Cei doisprezece ani de lecţii de balet îi dăduseră Ellei Shim postura ideală. Stătea pe o canapea moale, în livingul ei luminos – cu spatele drept şi cu capul uşor aplecat, în timp ce recitea o reţetă de miel. Erau patru cărţi de bucate pe măsuţa de cafea, cu colţurile îndoite la reţetele cu carne de miel, şi una groasă, deschisă la ea în poală. Săptămâna următoare, Ted împlinea treizeci şi unu de ani, iar ea voia să gătească un fel de mâncare care-i plăcuse foarte mult lui Ted când merseseră la Bouley, dar nu avea reţeta exactă.

Ella era o bucătăreasă desăvârşită. Adora să citească tot felul de cărţi de bucate şi reviste de gastronomie. În liceu, îi plăcea să facă mâncăruri deosebite pentru tatăl ei, care-i încuraja pasiunea cumpărându-i vase de cupru Mauviel şi instalând dibluri de lemn în pereţii bucătăriei, pentru ca ea să-şi poată usca pastele *artigianale.* Când musafirii de la biserică veneau la reşedinţa Shim, din Forest Hills, Ella îi trata cu prăjitura ei de portocale, cu fursecuri cu rubarbă confiată şi unt irlandez, cumpărat de la Dean & Deluca, sau cu felul preferat al doctorului Shim: *paté a chouă* şi *hong cha*. La Wellesley, Ellei îi lipsise bucătăria ei cu ferestre mari, din Queens. Apartamentul de acum, cu trei camere, din Upper East Side, pe care tatăl ei i-l cumpărase după absolvire şi unde intenţiona să locuiască alături de Ted după căsătorie, avea o bucătărie generoasă, cu suficient spaţiu pe care să poată întinde foitajul pentru plăcinte şi unde să facă *kimchi* –, în acel moment, încerca din răsputeri să-şi reamintească gustul mâncării de miel pe care o mâncase cu Ted la restaurantul franţuzesc de pe Duane Street. Voia să

gătească ceva asemănător.

Lângă ea, pe un scaun tapițat, stătea Ted, care studia programul filmelor din *Times.* Era iritat că fusese de acord să vadă un film străin, recomandat de musafira Ellei. Din living se auzea cum curge apa în baia oaspeţilor. Era vineri seara, iar Casey se pregătea să iasă la Princeton Club cu prietenii ei, ca să sărbătorească plecarea Virginiei în Italia.

Ella a scos o listă cu ingrediente și cu instrucţiuni de gătit, notate cu scrisul ei rotunjit de la școala de fete. În același timp, încerca să-și dea seama cum să-l convingă pe Ted s-o ajute pe Casey să-și găsească o slujbă. Amicii lui de la Harvard Business School se ajutau unii pe alţii mereu.

— Ted, nu o poţi ajuta?

Ella nu și-a ridicat ochii din cartea de bucate, care avea o copertă în pătrăţele albe și portocalii.

Ted a închis nervos ziarul, dar, când a văzut-o pe logodnica lui drăgălașă aplecată peste cărţile de bucate, a zâmbit. Era îndrăgostit de delicateţea ei.

— Draga mea Ella, a spus el cu o expresie serioasă, prietena ta…

A făcut o pauză. Ella nici nu-i pomenise de Casey înainte ca ea să se mute la ei. Și, acum, această așa-numită prietenă, care avea o gură destul de mare, stătea acasă la Ella de patru săptămâni.

— Casey nu e deloc interesată de lumea finanţelor, a continuat Ted. Mă-ndoiesc că știe diferența dintre datorie și capital propriu.

— Dar, Ted, nici tu nu ai știut diferența dintotdeauna.

Ella l-a privit deschis.

— Oamenii trebuie să învețe. Și trebuie să fie învăţaţi. Corect?

— Prietena ta deja a avut un interviu în primăvară, la Banca de Investiţii Kearn Davis, a spus el.

— Și?

— Și a fost respinsă, a zis Ted, dându-și ochii peste cap.

Ce-și imagina? S-a dus la interviu la *o singură firmă.* Ce tupeu! El depusese cereri la opt bănci în ultimul an la Harvard și fusese invitat să lucreze la șapte dintre ele. După ce a muncit timp de patru ani la Pearson Crowell, o bancă de investiţii, ca analist, mai târziu a intrat ca asociat la Harvard Business School, unde era printre primii cinci la sută din anul său. Apoi a ales Kearn Davis, singura firmă care-l respinsese când încă nu absolvise. În patru ani, Ted ajunsese director executiv și era propus pentru funcţia de director general începând cu luna ianuarie. Era cu doi

ani înaintea propriului plan.

Ella s-a uitat la el şi a respirat, apoi a zis:

— N-ai niciun motiv s-o antipatizezi.

— Nu o antipatizez, a spus el. Sunt pur şi simplu raţional, Ella. Să faci cerere la un singur program înseamnă să fii îngâmfat şi să ai tupeu. Fetele astea din Ivy League! a bombănit el. În plus, e o lipsă de seriozitate!

A împăturit bine ziarul, apoi a privit-o fix, zâmbind discret. Era mişcat de insistenţa Ellei. În mod normal, ar fi renunţat destul de repede, dar lui Ted îi plăceau provocările.

— Ascultă, iubito…

A coborât tonul, încercând să pară cât mai serios.

— Ştiu că încerci să o ajuţi, însă eu am muncit din greu pentru reputaţia mea. Doar nu te aştepţi să risc, garantând pentru o individă pe care nu o cunosc bine şi care mi se pare absolut incapabilă să persevereze.

Ella şi-a înclinat capul şi a expirat aerul prin nările ei fine. Ted nu era capabil să intervină decât dacă nu avea încotro. Cu doi ani în urmă, o zărise la Au Bon Pain, lângă clădirea Citicorp, din centru, şi o curtase insistent. Colegii şi amicii lui care urmaseră HBS, Harvard Business School, o tratau de parcă era un premiu mult râvnit, dar Ellei îi era teamă să discute cu ei.

Dar ceea ce nu pricepea Ted era că Ella mai fusese curtată şi flatată înainte. îl iubea pentru că era un băiat agitat şi flămând, care fugise cât mai departe de Alaska. Era fiul unor imigranţi, muncitori într-o fabrică de conserve, şi avea un frate mai mare, care lucra ca poştaş în Anchorage. Sora lui era o fostă culturistă, care ţinea acum cursuri de gimnastică aerobică şi care creştea singură doi băieţi. Ella l-ar fi iubit pe Ted chiar şi dacă totul s-ar fi redus doar la dorinţa lui. Se simţea atrasă de el, pentru că era atât de transparent şi de imperturbabil. Dar sub toate astea, ea îi zărea îndoielile, pe care nu le recunoştea nici faţă de ea, nici faţă de el însuşi – spaimele care îl stăpâneau. Ellei îi plăcea până şi asta.

Ted şi Ella au auzit ţevile amuţind, semn că duşul lui Casey se terminase, iar Ella şi-a coborât glasul. L-a mai rugat o dată, pentru că simţea că el, mai mult decât oricine altcineva, ar fi trebuit să înţeleagă situaţia lui Casey.

— Trimite CV-uri de o lună întreagă şi nu i-a răspuns nimeni.

— Economia, Ella. Ştiu că-ţi pare rău pentru prietena ta…

— Tatăl ei o bate. Nu se poate întoarce acasă. Trebuie s-o ajuţi. Nu are bani şi nici nu vrea să ia de la mine.

— I-ai oferit bani? a întrebat Ted, făcând o mutră mirată. Ce e cu tine, prinţesă? Crezi că lucrurile cresc în copaci?

— Ted… a rostit Ella, închizând cartea de bucate.

— Spune-i să-şi ia orice slujbă.

— Asta încearcă să facă.

— Orice slujbă! Să vândă rujuri sau mănuşi sau orice făcea ea în timpul facultăţii.

— Ar putea. Dar una e să fii vânzătoare când eşti studentă şi alta e s-o faci cu normă întreagă după absolvire.

S-a oprit.

— Părinţii ei nu au bani, iar sora ei încearcă să intre la Facultatea de Medicină la anul. Iubitul a înşelat-o.

Ted a pufnit.

— Asta păţeşti dacă te-ncurci cu băieţi albi.

Ella i-a ignorat replica.

— Dar familia ei n-o poate ajuta. Şi care mai e sensul succesului, Ted, dacă nu-i poţi ajuta pe alţii cu puterea ta?

— Ajut foarte mulţi oameni.

Ted le trimitea bani părinţilor săi în fiecare lună, iar anul trecut, din bonusul său uriaş, le cumpărase fratelui şi surorii sale apartamente în Anchorage.

— N-am spus că nu ajuţi pe nimeni.

— Casey şi familia ei nu sunt problemele mele, Ella. Şi nici ale tale. Sora ei nu poate să facă un împrumut pentru Facultatea de Medicină?

Cu mâna dreaptă a arătat spre inimă. Tocmai îşi plătise ultimele rate, iar acum strângea bani pentru nepoţii lui.

— Nu e toată lumea ca tine.

Ella şi-a strâns cărţile de gătit, le-a aşezat în teanc, în ordine alfabetică, şi le-a pus la loc pe raft. Nu mai avea chef să facă mâncare de miel. De ziua lui, o să iasă pur şi simplu în oraş.

Casey a intrat în living, îmbrăcată într-o fustă neagră, conică şi o cămaşă albă, călcată. Vânătăile nu prea se mai vedeau şi îi stătea bine cu părul pieptănat pe spate şi cu un strat proaspăt de ruj pe buze. Nu se încălţase încă, iar Ted s-a uitat la picioarele ei goale. Pentru o fată atât de slăbuţă, avea gambele şi gleznele cam groase. *Moodari,* şi-a spus el,

picioare ca niște ridichi daikon.

În mod firesc, Casey i-a observat privirea și imediat și-a încrucișat picioarele.

— Bună seara, a zis ea pe un ton oarecum sarcastic.

Auzise destul din conversație și se hotărâse să pretindă opusul. Ted Kim nu era genul care să ajute. De ce nu vedea biata Ella detaliul ăsta?

— Bună, Casey! a zis Ted, fără să-i pese nici cât negru sub unghie dacă auzise sau nu ceva.

S-a întors spre Ella, făcându-i semn că trebuie să plece.

— Avem bilete la cinema. Nu cred că toată lumea din oraș se înghesuie să vadă asta.

A arătat spre reclama la *Farewell My Concubine* din *Times.*

— E foarte bun, Ted.

Casey i-a zâmbit. Ted era un nemernic școlit și arogant, dar arăta bine. Avea un metru optzeci și un corp de alergător – musculos, cu picioarele lungi. Avea părul negru, tuns scurt, iar gelul cu care se dădea în creștet îl făcea să pară umed. Avea nasturele de sus al cămășii desfăcut, iar tendoanele de pe gât îi încadrau mărul lui Adam. Îi plăceau expresiile lui autoritare. Dacă ar fi fost interesată să iasă cu nemernici, el ar fi fost candidatul ideal.

— Cred c-o să-ți placă, a zis Casey. Unui tip inteligent ca tine cred că-i place un strop de iluminare culturală din când în când. Un angajat plin de zel ar trebui să cunoască mai multe lucruri, dincolo de vinuri și stațiuni turistice. Nu că ai nevoie de ajutor la capitolul artă și distracție, a spus ea, zâmbind. Și nici la vreun alt capitol, de altfel.

A surâs, pentru că reușise să pară poznașă și generoasă în același timp. Casey și-a ţuguiat buzele, așteptând riposta lui Ted. El a dat dezaprobator din cap, iar Ella a izbucnit în râs.

— Și cum merge cu găsitul slujbelor, Casey? a întrebat el.

Acum zâmbea el.

— Sabine spune că aș putea munci câteva ore duminica, începând de luna viitoare, dar nu are nimic pentru mine în timpul săptămânii. M-a înlocuit după ce mi-am dat demisia, după absolvire. Iar lucrurile se mișcă lent în universul accesoriilor, a spus Casey. Știi tu, Ted. Economia…

Ted a zâmbit și și-a ridicat bărbia.

— Ella a fost atât de amabilă să mă lase să stau aici, dar asta nu

poate dura la nesfârşit. O să-mi iau o slujbă. Sper să-mi iau o slujbă.

Înainte că Ella s-o asigure pe Casey că putea rămâne acolo cât avea nevoie, Ted a intervenit:

— Economia îşi va reveni. Cicluri, a vorbit el ca un licenţiat în studii economice, ştiind că ea avea să înţeleagă vorbele sale.

A luat ziarul, apoi l-a lăsat pe scaun. S-a uitat fix la Ella şi, ca la un semn, ea s-a ridicat de la locul său şi şi-a luat geanta. Era foarte atentă la el – asta îşi dorea de la ea şi nu era foarte dificil de făcut.

Mai târziu, după film şi cină, ea şi Ted n-au mai discutat despre Casey, dar luni, dis-de-dimineaţă, Ted a sunat la biroul de vânzări în Asia, unde prietenul lui, Walter Chin, îi spusese că voiau să angajeze o asistentă, dar nu credea că e bine ca Ted să-şi trimită o prietenă.

— Bani puţini, futai mult, a zis Walter.

În plus, şeful de acolo avea un temperament vulcanic. Ted a răspuns:

— Nu-ţi face griji, nu e o prietenă apropiată.

Interviul lui Casey era programat săptămâna următoare. Nu trebuia decât s-o ducă acolo.

Tatăl Virginiei a trecut pe la club ca să plătească nota din seara aceea. El şi Jane au rămas la un pahar de şampanie, apoi au plecat la o cină pentru adulţi, lăsând în urmă, la Tiger Bar, vreo douăzeci şi cinci de absolvenţi proaspeţi de facultate.

— Nu mai aveţi nevoie de supraveghetori, i-a zis Fritzy lui Chuck Raines, un jucător de lacrosse, care lucra ca jurist la celebra firmă multinaţională Skadden, Arps, State, Meagher and Flom.

Fritzy l-a bătut uşor pe umăr, dorindu-şi să se simtă din nou tânăr. Existase o perioadă, în facultate, când Fritzy simţise că face parte – dintr-un grup. Fusese membru al clubului Ivy, cum fusese şi tatăl lui, care murise când Fritzy avea doisprezece ani, deşi toată lumea era de părere că nu semănau deloc – tatăl său fusese arătos şi vorbăreţ, senator de Delaware. Fritzy şi Jane Craft stăteau lângă fiica lor: el purta un sacou J. Press, pentru a-şi ascunde umerii inegali, iar Jane, la cei un metru şi optzeci şi doi de centimetri ai săi, puţin mai scundă decât soţul ei, era îmbrăcată într-o rochie Belle France, cu guler înalt, de dantelă. Micul imprimeu floral, de culoarea lavandei, pe un fond negru, îi ascundea mijlocul îngroşat. Jane avea o constituţie mai solidă decât a lui Fritzy – silueta lui era subţire, ca a mamei sale, Eugenie. Soţii Craft, căsătoriţi de douăzeci şi şase de ani, aveau multe trăsături comune – părul blond,

ochii albaştri ca azurul, tenul alb, aşa că se îmbujorau imediat –, toate în contrast cu Virginia, care avea părul ondulat, negru, şi pielea măslinie. Primul lucru pe care-l observai la chipul Virginiei erau aşa-numitele gene mexicane – remarcabil de lungi şi de negre. Când o vedeai singură, Virginia părea o fată albă ceva mai exotică, dar lângă părinţii ei era de-a dreptul bizară. I se spusese că e spanioloaică, italiancă, franţuzoaică, portugheză şi, odată, la Londra, negresă irlandeză. Mai de mult, învăţase să spună pe nerăsuflate originea părinţilor ei biologici – era pe jumătate mexicancă, pe jumătate albă –, apoi îl lăsa pe ghinionistul curios să-şi bată capul cu detaliile adopţiei sale.

Înainte de a pleca de la club, Fritzy a sărutat-o pe Virginia pe creştet, spunându-i barmanului:

— N-ai decât să le îndoi băutura cu apă.

Chuck, aflat la cea de-a treia bere, a râs şi a ridicat paharul în cinstea tatălui Virginiei. Tinerii se strânseseră pe lângă bar în grupuri de câte trei-patru – un bar care avea pereţii acoperiţi cu poze de absolvire şi cu însemne de la Princeton –, bând şi împărtăşind noutăţile din iunie până acum. Unii mâncau burgeri şi pui prăjit, pe care doamna Craft le comandase înainte. Casey îi ştia pe toţi, în afara câtorva fete de la Brearley, care veniseră să salute lumea. Erau la fel ca fetele din Ivy – moştenitoare relaxate, cu tenul alb, ca hârtia. Cu tunsori costisitoare, dar care nu păreau complicate. Niciuna pricepută la conversaţie. Era imposibil să ţi le imaginezi amestecându-se în vorbă cu Ella, colega lor de la Brearley.

După ce soţii Craft au plecat, Virginia şi Casey s-au retras amândouă la o masă aşezată sub fotografia veche a personalului. Era primul cocktail cu vodcă pentru Casey din acea seară şi era delicios.

— Cum e să locuieşti cu Ella Shim?

Virginia şi-a muşcat buza în colţul din stânga. Făcea asta când era enervată.

— Tolerabil, a zis Casey, încruntându-se şi simţind că o trădează puţin pe Ella. E de treabă.

— Şi Jay te-a sunat?

Virginia, care-l plăcuse dintotdeauna, nu voia să renunţe la ideea că el era iubitul lui Casey. Jay Currie era un dobitoc fiindcă făcuse ce făcuse, dar în mintea Virginiei nu exista nicio îndoială c-o iubea pe prietena ei cea mai bună. Pe Virginia n-ar fi surprins-o dacă s-ar fi împăcat.

— Sau mai bine să-ntreb de câte ori te-a sunat?

— A sunat-o pe Tina, dar nu are voie să-i spună unde sunt. Nici tu nu ai.

— Am înţeles, a zis Virginia, neînţelegând decizia lui Casey de a locui cu Ella. Puteai să vii să stai cu mine. La Newport.

— Îţi vizitai bunica…

— Lady Eugenie s-ar fi bucurat să te aibă musafir.

— Mulţumesc, a zis recunoscătoare Casey, care-i povestise Virginiei despre ceartă, dar nu şi despre bătaie.

— Şi dacă vrei să locuieşti în oraş, puteai să stai cu Jane şi cu Fritzy. Şi ei te iubesc. Dar Ella Shim?!

Virginia nu-şi amintea că Ella să fi scos vreo vorbă în cei şase ani de când o cunoscuse, la Brearley. Fata aia a vorbit vreodată?!

— Nu e chiar atât de rea.

Casey auzea în minte glasul Ellei de acum câteva ore, când îl implorase pe Ted să-i facă rost de un loc de muncă.

— O ştiam de la şcoala de duminică. Şi are o cameră în plus. Pe bune, nu pot să stau cu părinţii tăi, s-a strâmbat Casey. Sunt super, dar…

— Mda, nici eu nu pot, a spus Virginia.

Jane şi Fritzy erau un soi aparte. Nu erau nişte părinţi tineri, ci aveau puţin peste şaizeci de ani. Politeţea lor excesivă putea fi înţeleasă drept detaşare sau, mai rău, drept distanţare socială. Nu voiau să fie aşa, dar, pur şi simplu, nu ştiau cum să fie prietenoşi sau cum să vorbească precum oamenii obişnuiţi. Ceea ce îi dezbina şi mai mult era faptul c-o trimiseseră pe Virginia la terapie de când fata abia învăţase să vorbească, prin urmare, crescuseră un copil cu o mulţime de sentimente, în timp ce ei, aparent, nu aveau niciunul.

— Sunt foarte drăguţi, a spus Virginia, dar nu e uşor de trăit cu ei. Sunt sigură că părinţii mei biologici erau nişte oameni profund tulburaţi şi foarte emotivi. Şi zgomotoşi. Fac pariu că mama mea naturală ţipa mult.

A zâmbit vizibil satisfăcută.

— Hmm…

Casey şi-a amestecat gheaţa în pahar. De-a lungul anilor, Virginia şi-o imaginase pe mama ei naturală drept orice între prostituată şi călugăriţă.

— Şi tu ce mai faci? a întrebat Virginia.

— Bine. Trebuie doar să-mi găsesc o slujbă, a răspuns Casey.

— O să-ți găsești, a zis Virginia, încercând să-şi dea seama ce se petrece în mintea lui Casey.

Nu cunoscuse în viaţa ei pe cineva mai orgolios.

— Adică îţi place să locuieşti cu Ella?

— Nu e ca tine, a spus Casey.

Mereu exista o umbră de invidie între prietene.

— După ce fac rost de bani, mă mut. Îmi găsesc un loc mai de Doamne ajută în Manhattan. Fără probleme.

A spus asta încrezătoare, de parcă ar fi fost doar o chestiune de timp.

— Poţi să vii în Italia, a zis Virginia, ridicând entuziasmată mâinile. Cât de tare ar fi?

— Pot să mă duc pe Lună, dar NASA nu-mi răspunde la telefon.

Virginia a surâs.

— Poţi să locuieşti cu mine.

— Nu se poate.

— De ce nu? Din câte ştiu, îi lasă pe coreeni să intre în Italia.

— Şi pe mexicani?

— Ha!

Asta era chestia care-i plăcea Virginiei la Casey – putea riposta instantaneu.

— Ar trebui măcar să mă vizitezi. O să fiu multă vreme plecată. Masteratul poate dura doi ani sau mai mult. Fritzy şi Jane vor veni să mă vadă. Ştii că urăsc avioanele.

— Şi telefoanele.

Virginia a oftat.

— Dar scriu tot timpul.

— Da. Aşa e.

Casey adora scrisorile prietenei sale. Era ca şi cum ar fi primit nişte pagini din jurnalul unui geniu şi, datorită stilului cosmetizat, scrisorile păreau a fi dintr-o altă epocă. Virginia scria, în maniera ei nefiltrată, despre observaţiile şi dorinţele sale, fără să-şi ascundă eşecurile sau îndoielile. În scrierile ei, îşi direcţiona gândirea de parcă ar fi fost o femeie care se plimba printr-un labirint, jonglând cu evenimente şi idei. Casey admira mintea Virginiei şi nici nu bănuise cât de inteligentă era prietena ei până când nu începuse să primească acele scrisori. Iar Virginia nu ascundea nimic – asta preţuia Casey cel mai mult la ea.

Casey se simţea dezlănţuită şi puternică în comparaţie cu Tina, însă părea temperată şi discretă pe lângă Virginia, care vibra de vitalitate şi de curiozitate. Chiar dacă Virginia se îmbăta, făcea sex cu o grămadă de bărbaţi şi-şi pierdea foarte des cheile, Casey nu putea decât să-şi admire prietena, care nu se simţea destabilizată de ruşine sau de eşec. Virginiei nu-i era teamă să fie criticată, lucru care, şi-a spus Casey, era extraordinar.

— O să vii să mă vizitezi. Da?

Virginia a zâmbit fermecător, însă Casey a simţit în inimă înţepătura abandonului. Vieţile lor fuseseră mereu diferite, dar, după absolvire, distanţa dintre ele se mărise – ca un pod mobil care se ridică înspre castel. Rămasă de cealaltă parte a şanţului umplut cu apă, Casey trebuia să-şi croiască propriul drum.

— Tu eşti cea care pleacă. De ce te-aş vizita? a zis Casey cu răceală.

Virginia părea rănită de replica ei, iar lui Casey i-a părut imediat rău. Era cea mai bună prietenă a ei, se apropiaseră din a doua săptămână a primului an de facultate. Virginia pleca în Italia a doua zi. Nu era ca şi cum Casey nu îi ştia necazurile – faptul că o căuta pe mama ei biologică de când avea unsprezece ani, drumurile neducând nicăieri. Aceasta era Virginia, fata care scrisese eseuri premiate la şcoală şi care-şi făcea masteratul la Bologna, pentru că italiana ei scrisă şi vorbită era excelentă. Vorbea fluent franceza, însă singura limbă romanică pe care nu reuşise s-o înveţe era spaniola – limba vorbită de mama ei. De câte ori luase lecţii de spaniolă, totul se terminase într-un ocean de lacrimi.

Virginia s-a întins peste masă şi a luat-o de mână pe Casey.

— O să-mi fie dor de tine.

— Ah, încetează! O să fii atât de ocupată să vânezi ţipi, că abia o să ai timp să pui mâna pe pix.

Lui Casey îi venea să plângă.

— Resping astfel de acuzaţii nedrepte.

Casey nu putea s-o contrazică. Avea de la Virginia opt sau nouă teancuri de scrisori, legate cu panglică, din vacanţele de vară petrecute alături de părinţii ei.

— Vino în vizită, Casey. Sunt italieni mulţi în Italia.

Casey a izbucnit în râs.

— *Şi gelato.* Ah, *marron glacé gelato.* N-O să-ţi vină să crezi ce gust are îngheţata aia…

Virginia s-a extaziat, şi faţa i s-a luminat de poftă; Chuck a venit să-i aducă o bere.

Casey i-a făcut semn, lăsându-l să le întrerupă. Chuck şi Virginia avuseseră o relaţie de un semestru în anul doi. Virginia spunea că sunt prieteni buni – mai mult pentru nopţile anuale de pocher pe dezbrăcatelea şi câte un film, din când în când. În plus, şi-a zis Casey, nu era corect să monopolizeze invitată de onoare. Deşi fusese pe punctul de a-i povesti Virginiei despre cearta cu tatăl ei şi despre cum nu se dusese în Newport din cauza feţei sale. Dar ce ar fi schimbat acest lucru? Trecutul nu putea fi îndreptat cu explicaţii. Virginia voia o explicaţie de la mama ei biologică – *De ce ai renunţat la mine?* –, dar Casey se întreba cum ar fi îmbunătăţit acest detaliu situaţia. Ar fi mulţumit pe cineva? Soţii Craft păreau nişte părinţi cât se poate de buni. Părinţii naturali ai lui Casey erau nişte distruşi. Şi la ce i-ar fi folosit dacă ar fi vorbit despre asta? Chuck Raines apăruse la ţanc. Avea un cap pătrăţos şi un gât subţire. Încă era îndrăgostit de Virginia.

— Ai mâncat vreodată *gelato,* Chuck? l-a întrebat Virginia.

— O, da! a zis el. Italienii fac o îngheţată dată dracului. Vrei să-mi faci lipeala?

— *Naturalmente.*

Virginia a închis ochii şi a ridicat din umeri ca mătuşa ei, Patrizia, din Milano, care se măritase cu fratele mai tânăr al mamei sale, vânzătorul de artă.

Casey a zâmbit la vederea fericirii lor, o recunoaştere reciprocă a unui lucru plăcut de amândoi. Ea nu gustase niciodată *marron glacé gelato. Marron* era „castană" în franceză? *Glacé* era „glazurat"? Atâta pricepea şi ea. Oare cum se spunea „castană" în italiană? Lumea era atât de mare, iar ea ştia atât de puţine lucruri!

2 Tarte dulci de origine europeană, întâlnite mai ales în Franţa şi Spania (n.tr.).

10 Ceai chinezesc cunoscut pentru aroma dulceagă (n.tr.).

11 Varză asiatică lăsată la fermentat împreună cu pastă de soia, fulgi de ardei iute, sare, zahăr şi ghimbir (n.tr.).

6.

DELEGARE

Ella s-a îndreptat spre lifturile de la Bayard's, trecând pe lângă vitrinele cu bijuterii superbe şi cu cele mai bune parfumuri din New York. Nu observa strălucirea magazinului, gândindu-se încă la mutra

caraghioasă pe care o făcuse David Greene când ea îi explicase că, din cauza rochiei, trebuie să plece cu un sfert de oră mai devreme de la întrunirea anuală de strângere de fonduri. Rareori părea nemulţumit de ea. Însă ori de câte ori venea vorba despre nunta ei, David avea tendinţa să schimbe subiectul sau să-şi aducă brusc aminte că avea ceva de făcut. Ochii lui de un – albastru-închis, atât de plini de voioşie şi curiozitate, se întunecau dintr-odată când îi vorbea despre Ted.

În mod firesc, Ted o tachina din cauza lui David, spunând că şeful ei alb şi tâmpiţel avea un fetiş cu fetele asiatice. Dar David nu era aşa, îl contrazicea Ella cât putea de convingător. Respecta pe toată lumea, nu reducea o persoană la un stereotip. Însă, cu cât îl apăra mai mult pe David, cu atât mai rău se înverşuna Ted. Aşa că nu-i mai spunea logodnicului ei că în fiecare dimineaţă se ducea nerăbdătoare la muncă, de-abia aşteptând să audă părerea lui David despre studenţi sau despre comitetul de părinţi, despre cum mergea cu strângerea de fonduri, în zilele de vineri mâncau împreună sandvişuri în parc, dacă era vreme frumoasă, sau la birou, dacă afară nu era atât de plăcut. El îi spunea poveşti despre deţinuţii din închisoarea unde predase literatură în weekenduri, ca voluntar. Uneori, lua cu el versurile rap, scrise greşit de elevii lui, şi i le citea cu glas tare, cu aceeaşi seriozitate şi încântare cu care îşi citea poetul preferat, pe Philip Larkin. Cu două săptămâni în urmă, timid, dar mândru, îi arătase două poezii pe care le publicase în *The Kenyon Review.* Una era despre un băiat care stătea răbdător în anticamera tatălui său şi, zile la rând, Ella nu s-a putut gândi decât la descrierea teancului enorm de reviste *National Geographic* pe care puştiul din poem ajunge să le citească în timp ce tatăl lui primeşte client după client – paginile îngălbenite şi îndoite la colţuri, fotografiile unor doamne cu nas ascuţit, purtând eşarfe portocalii pe cap, muntele cu creastă înzăpezită din Japonia.

Casey era acolo, aşteptând-o după cum promisese – lângă cele patru lifturi aflate în spatele magazinului. După ce a intrat în lift, Casey a apăsat pe butonul pentru etajul al şaselea, cel pentru mirese. Nu mai era nimeni acolo în afară de ele.

— Aşa, spune-mi. Cum arată rochia?

Ella nu putea să răspundă la această întrebare. S-a încruntat.

— Ellal s-a răstit Casey. Rochia?

— E lungă.

Ella a făcut un gest aiurea, arătând de la umeri până la şolduri.

— Crem?

De-abia distingea toate nuanţele de alb pe care le văzuse în acea zi.

— Ştii tu, o rochie obişnuită de mireasă, gen, ceva normal. Ştii tu.

— Aşa te învaţă să vorbeşti la Wellesley? „Gen" şi „ştii tu"?

Casey a privit-o fix, prefăcându-se scandalizată. Tachinările acestea îi plăceau Ellei. Acasă, mai ales când venea şi Ted, Casey dispărea din ce în ce mai des, pentru că manierele lui formale ridicaseră o barieră de netrecut. Dar la Bayard's părea să redevină fata îndrăzneaţă pe care Ella o cunoştea de la biserică – prietenoasă şi amuzată de tot ce vedea sau auzea. Îşi redobândea până şi mersul specific, un soi de legănat stilat.

Casey a ridicat acum din sprâncene, aşteptând un răspuns, puţin supărată pe Ella din cauza absenţei detaliilor. Voia să ştie ce-şi dorea. La urma urmei, era rochia ei de mireasă.

Problema era că Ella nu-şi prea amintea ce alesese. Fuseseră prea multe opţiuni: dantelă, accesorii, mâneci, bretele, curele, flori – cu sau fără. Secretara tatălui ei, Sharlene, făcuse programarea la Bayard's pentru el şi pentru fiica lui, dar, când Ella se dusese la birou ca să-l ia, se dovedise că unul dintre pacienţii lui făcuse o infecţie virală postoperatorie, aşa că doctorul Shim trebuise să se întoarcă la spital. Îi lăsase un bileţel roz, pe care mâzgălise: „Sparge toţi banii". Sharlene, căreia i se făcuse milă de fată, adăugase:

— Tatăl tău chiar a spus că poţi să-ţi cumperi tot ce vrei.

Ella îi zâmbise curajoasă doamnei amabile care-i spusese ceea ce ştia deja, aşa că plecase să se confrunte singură cu vijelia troienită de rochii. După ce cumpărase cea mai scumpă rochie care-i ieşise în cale, o zărise pe Casey stând în faţa unui morman de haine pe care voia să le rezerve.

Liftul s-a oprit la trei. Nişte femei frumoase li s-au alăturat, discutând sumbru despre problemele pe care le aveau soţii lor la serviciu.

Casey le-a ignorat şi, uitându-se atent la Ella, a întrebat-o despre mâneci. Ella i-a explicat prin câteva gesturi stilul acestora.

În mintea ei, Casey umplea golurile cu nişte cuvinte pe care le învăţase în anii în care muncise în comerţ şi în timpul orelor de croitorie, la care participase vara, la Fashion Institute of Technologymătase satinată, de culoarea fildeşului, decolteu pătrat,

corset strâmt, pliuri de prinţesă, tiv bătut în perle. Părea frumos, cât de cât. Casey era atentă la glasul Ellei, căreia îi era teamă să nu fie criticată.

După ce locuise cu Ella timp de o lună, Casey cunoştea garderoba cuminte a gazdei sale: Talbots, L.L. Bean, Lands' End, Bass Weejuns. Ella se îmbrăca precum o călugăriţă frumuşică – bluze cu guler tip Peter Pan, fuste conice, închise la culoare, sau pantaloni cu pliuri în faţă, ciorapi de culoarea pielii de la Hanes, pulovere pătrăţoase de la Shetland, mocasini cu platformă şi ciucuri. Însă Miss Zero-Simţ-al-Modei nu avusese curajul de a-i cere ajutorul lui Casey, pentru că era înspăimântată că Ted, un dandy nemaipomenit, nu va fi de acord cu rochia ei. Ted îi cumpăra rochiile pentru petrecerile sofisticate. Însă niciunuia dintre ei nu i s-a părut normal s-o ajute cu rochia de mireasă.

Tipele drăguţe au coborât la cinci. Când au ieşit, Casey a simţit o aromă de *Eau de Camille,* unul dintre parfumurile ei preferate. Atunci i-a venit o idee. Mai existau şi alte căi de a desluşi preferinţele unei cliente timide.

— Tu nu te dai cu parfum, nu-i aşa?

— Nu, lui Ted nu-i plac nici parfumul, nici machiajul.

— Serios? a spus Casey sceptică. Dar ţie îţi plac?

Ella a ridicat din umeri.

— OK. Gândeşte-te la aromele care-ţi plac.

Ella s-a încruntat. Casey a întins mâna ca să-i descreţească micul V format pe frunte.

— Nu mai face asta.

Era un lucru învăţat de la Sabine – ca să nu facă riduri. Ella s-a gândit puţin.

— Portocale. Şi scorţişoară.

Casey a zâmbit.

— Mâncare. Culori.

— Ce înseamnă asta?

— Confort, plăcere, căldură. Astea îţi vin în minte. Da?

Casey încerca să pară răbdătoare.

— Nu e o ştiinţă exactă. Doar încerc să asociez idei cu ce alegi tu. Apoi mă-ntreb dacă aşa vrei să fii văzută de alţii. Dacă aşa te vezi pe tine. Apoi, cum transpui asta într-un parfum pe care vrei să-l porţi. Mă înţelegi?

Pentru Alla nu prea avea sens, dar era intrigată.

— Crezi că mă poţi ajuta să aleg? Un parfum, vreau să spun.

— Căutăm o rochie, draga mea.

Casey i-a aruncat un zâmbet profesionist, plin de curtoazie şi de inocenţă. Îi venea s-o lase baltă. În mintea ei, o auzea pe Ella întrebându-se cine e ea. Cum putea să facă asta? Cum putea să-ţi spună cineva cine eşti tu? Liftul s-a oprit la etajul şase.

— Ţie ce arome îţi plac? a întrebat Ella, când au ieşit din lift.

— Tuberoză, gardenie, crin.

— Şi asta ce înseamnă?

— Preferinţele mele nu te ajută să le cunoşti pe ale tale, a replicat Casey, de-a dreptul enervată.

Departamentul dedicat mireselor era la zece metri distanţă de lift. Casey a prins-o pe Ella de braţ, ca să n-o lase să se ducă drept înainte. A condus-o spre canapeaua asimetrică, aşezată vizavi de raionul cu lenjerie.

— Stai jos, a zis ea, iar Ella s-a aşezat. Dă-mi să văd chitanţa.

Ella a scos-o din poşetă şi i-a întins-o. S-a holbat apoi în suprafeţele oglindite ale uşilor de la lift, fiindu-i teamă de reacţia lui Casey. Rochia costase opt mii de dolari.

Casey a dat impasibilă din cap. Era expresia ei deprinsă după ani întregi de stat în preajma oamenilor bogaţi. Nu ar fi întrebat niciodată despre preţ, doar că trebuia să ştie ce buget avea Ella. În mod evident, era ceva nelimitat.

Casey a citit atent pe dosul chitanţei.

— Se poate? a întrebat ea, îndesând apoi chitanţa în buzunarul fustei. Acum, pentru ultima oară.

A tras aer în piept.

— Cum ai vrea să arăţi la nunta ta?

— Nu m-am prea gândit la asta, ştii?

— Iar cu „ştiu" rile! Faci de râs femeile educate.

Ella a izbucnit în râs.

— Tu ce fel de rochie ai purta, Casey?

— Nu eu mă mărit.

— Vrei să te măriţi?

Casey s-a încruntat, iritată de incapacitatea Ellei de a se concentra. Virginia remarcase deseori că prietena ei, Casey, gândea ca un bărbat. Teoria Virginiei era că femeile gândesc în crenguţe, iar bărbaţii, în trunchiuri de copac. Natura uşor de distras a Ellei o făcea pe Casey să se simtă masculină.

— Nu. Nu vreau să mă mărit. Am douăzeci şi doi de ani.

— Eu am douăzeci şi unu, a zis Ella.

Casey a fluierat.

— Ştiu.

A

Ella a început să se joace cu breteaua aurie, împletită a genţii Chanel – cadou de ziua ei de la Ted – şi a mângâiat cu degetele ei subţiri obiectul de piele. Fata asta avea nevoie de consolare. Era ceva evident. Casey a încercat să se gândească la ce-ar fi trebuit să spună. Ella avea totul. Absolut totul. Acum îşi dorea ca amica ei, Casey, s-o asigure că lua decizia corectă în privinţa căsătoriei. Lui Casey i se părea că, în ciuda generozităţii enorme a Ellei, ea îşi dorea cu lăcomie aprobare şi validare. Cum era posibil să-i acorzi validare unui câştigător, când tu eşti, în mod clar, cel ratat?

— Să revenim la rochie.

— De-abia dacă mi-o amintesc, Casey. Eram copleşită.

Gâtul subţire al Ellei s-a aplecat, de parcă ar fi fost împovărat de un jug greu. Atunci Casey şi-a amintit cum unele femei îşi cărau prietenele după ele la magazinul lui Sabine ca să-şi aleagă o pălărie de ploaie sau un obiect care costa cincizeci de dolari. Ella îşi alesese singură rochia de mireasă şi, deşi Casey ar fi preferat să facă la fel dacă s-ar fi ivit ocazia, i-a trecut prin cap ideea că Ella nu avusese încotro. Ella nu avea mamă sau vreo soră. Era apropiată doar de tatăl ei şi de Ted, dar cei doi erau inutili în multe situaţii când femeile, de obicei, fac tot felul de lucruri una pentru alta, fără să se gândească. Pe Casey o simpatizau mulţi, dar erau puţini cei cărora li se destăinuia şi încă şi mai puţini cei cărora le cerea ceva. Din exterior, părea că Ella şi

Casey au firi opuse, dar vieţile lor erau foarte asemănătoare în privinţa câtorva aspecte intime.

— Crezi că sunt prea tânără ca să mă mărit? a întrebat Ella.

David glumise odinioară că era aproape o mireasă-copil.

— Păi nu…

Casey dăduse replica potrivită. În urmă cu câteva săptămâni, şi ea se gândise să se mărite cu Jay, dar acum îşi dădea seama cât de stupid ar fi fost totul.

Ella se juca în continuare cu geanta, închizând şi deschizând încuietoarea şi refuzând s-o privească pe Casey în ochi. Ştia că nu e o persoană care să aibă încredere în propriile forţe, dar, când venea vorba

despre mariajul ei, se simţea şi mai nesigură decât de obicei. Tatăl ei nu obişnuia s-o contrazică, nu fusese cazul să-i interzică lucruri, dar pomenise, destul de vag, că poate ar fi fost bună o logodnă mai lungă. Ce-ar fi făcut Ella în cazul în care Casey ar fi zis cu glas tare ceea ce tatăl ei refuza să spună?

Lui Casey îi era imposibil să nu observe îngrijorarea profundă din ochii frumoşi şi negri ai Ellei.

— Ted e un tip de treabă. O partidă pe cinste. Pentru numele lui Dumnezeu, e coreean. Cum ai reuşit să-l găseşti?

Casey a ridicat tonul când a rostit ultimele cuvinte, pentru că acest fapt era mai şocant pentru ea decât orice altceva. Aproape toate americancele de origine coreeană pe care le cunoştea erau cu tipi albi. Apoi, Casey şi-a amintit că şi sora ei îşi găsise de curând un coreean. Se întreba dacă Tina se culcase cu el, în cele din urmă.

— Îl placi? a întrebat Ella, oarecum liniştită.

— A învăţat la Harvard în două rânduri. Prost nu are cum să fie, corect? E plătit extraordinar de bine. Şi arată bine.

Casey nu a pomenit nimic despre iubire, pentru că ar fi sunat ca naiba şi pentru că ar fi stricat lucrurile adevărate pe care le spusese. Şi aşa fiecare cuvânt de laudă o costa scump, dar simţea că trebuie s-o răsplătească într-un fel pe Ella. Fata a zâmbit.

— Îţi mulţumesc că faci asta.

— Nicio problemă.

— Adică, ai venit azi cu mine. Nu mi-e deloc bine în locurile astea. Mi-e frică de vânzătoare. Faptul că ai venit aici înseamnă foarte mult, a repetat Ella.

— Taci, Ellal a rostit Casey, încercând să pară amuzantă. Mă laşi să stau la tine acasă pe gratis, ba chiar îmi împrumuţi pantofi… Slavă Domnului că purtăm acelaşi număr!

Casey aproape că nu mai avea bani, nici gheaţă, nici pe cârd, şi nici nu obţinuse slujba aceea de vânzătoare, aşa că nu ştia cum avea să se descurce. Chipul ei arăta normal acum, aşa că, în sfârşit, se putea duce la Sabine să-i ceară ceva de muncă; vorbiseră doar la telefon de când plecase de la părinţii ei, dar ştia că cel mai bine era să discuţi cu Sabine faţă în faţă. Părinţii ei nu şi-ar fi dorit ca ea să mai depindă de Sabine. Weekendurile muncite în cursul anului şcolar şi tot timpul de-a lungul verilor, patru ani la rând, erau mai mult decât puteau tolera. Coreenii, s-a gândit Casey, încercau constant să evite senzaţia de ruşine. Viaţa ei era

în continuare o ruină. Şi îi era tot timpul dor de Jay. În fiecare dimineaţă, îi venea să-şi lege mâinile ca nu cumva să-l sune.

— Asta nu e nimic.

Ella a întrerupt-o.

— Ştii, întotdeauna mi-am dorit să fim prietene. La biserică, în toţi anii ăia, mi-am dorit să mă placi.

A zâmbit ca un copil.

— Şi nu mai ştiam ce să fac ca să mă remarci.

S-a înroşit. Casey nu ştia cum să primească atâta sinceritate.

— Mulţumesc, a zis ea.

S-a ridicat de pe canapea, iar Ella a următo.

Roşcata agentă de vânzări le-a întâmpinat şi i-a adus Ellei rochia, ca s-o probeze. Era ceva obişnuit ca miresele să-şi arate rochiile prietenelor lor.

— Mă bucur să te revăd, Ella. Ce mai faci?

Vânzătoarea i-a zâmbit şi lui Casey. Numele ei era Joan. Joan Kenar, cu accent pe cea de-a doua silabă. Două şiruri de perle Kenneth îi înconjurau gâtul plin de pete.

În scurt timp, Ella a ieşit din cabina de probă purtând rochia pe care o comandase, nefinalizată încă. Casey stătea pe canapeaua de piele albă, de lângă raionul pentru mirese, cu gleznele încrucişate şi cu spatele drept. Ella s-a uitat spre prietena ei. Faţa lui Casey devenise inexpresivă, ca şi cum nu s-ar mai fi aflat în încăpere. Ella şi-a dat seama că lui Casey nu-i plăcea deloc. *Dar de ce ar fi trebuit să conteze dacă lui Casey îi plăcea sau nul* S-a gândit Ella. Însă conta. Conta foarte mult. De fapt, era singurul lucru care conta. Apoi Ella şi-a dat seama. Nici lui Ted nu avea să-i placă.

Casey tăcea mâlc, pentru că încerca să găsească o cale prin care să scape de Joan, care bătea din palme în faţa Ellei, de parcă aceasta era un pudel care făcea trucuri. Nu era nimic în neregulă cu rochia în sine, însă Ella părea că poartă hainele altcuiva. Stilul o îmbătrânea, îi storcea culoarea din obraji. Rochia era serioasă şi elegantă, destul de clasică – un costum scump pentru o fată cu fantezii de Grace Kelly. *Ah,* s-a gândit Casey, *rochia i s-ar fi potrivit mai bine unei blonde mai coapte.* A înclinat capul. Nu se prea gândise la asta înainte, dar, în ziua nunţii, orice femeie ar trebui să fie optimistă şi copleşită de urările de bine. Şi mireasa trebuia să întruchipeze puritatea – dacă nu din punct de vedere sexual (când făceau sex, joia, vinerea, sâmbăta şi duminica, din dormitorul lor

se auzeau gemetele lui Ted), atunci cel puţin din punct de vedere romantic. Ella era ca un trandafir alb. În acea zi, merita să fie diferită de toate celelalte femei, deşi îşi dorea acelaşi lucru ca orice mireasă: să arate aşa cum visase, iar rochia juca un mare rol în acest ritual. Nu era aşa? însă Casey nu a spus nimic din toate astea. A închis ochii şi a aşteptat să-i apară în minte rochia Ellei; era ceva ce funcţiona cu clientele de la magazinul lui

Sabine. Imaginea unei rochii a prins imediat contur, dar nu semăna deloc cu cea pe care o purta Ella.

Fata aştepta verdictul lui Casey, însă ea a clătinat din cap. Nu!

Ella s-a întors spre Joan.

— E prea târziu?

Vânzătoarea şi-a îndreptat spatele, apoi i-a zâmbit băţos.

— E prea târziu să anulaţi comanda.

Joan refuza să se uite la Casey, dar era o greşeală, fiindcă fata remarcase acest lucru. Una dintre regulile cruciale ale marketingului din comerţ era să nu treci cu vederea părerile şi sentimentele soţilor sau ale prietenelor care se aflau acolo ca să-i dea sfaturi clientei. Joan era arogantă dacă-şi imagina că tranzacţia fusese parafată.

— A fost comandată acum o lună.

Joan a zâmbit cu un soi de autoritate implacabilă. În faţa ei, Ella era lipsită de apărare.

Casey aproape că admira stilul dominator al lui Joan. Părea foarte eficient. Casey a oftat atunci, amuzată şi încântată de toată faza. Îi plăceau certurile bune. A spus tăios:

— Dar nu merge. Nu i se potriveşte.

— Ella arată senzaţional în rochia asta, a replicat Joan, luată prin surprindere de tonul imperturbabil al lui Casey. Asta e evident.

Tonul îi era mult mai nesuferit decât avusese de gând şi în scurt timp a regretat acest fapt. Dar adevărul era că mireasa nu avea cum să anuleze comanda fără ca Joan să nu fie nevoită să tragă toate sforile posibile şi, în acest caz, nu credea că e deloc necesar să-l enerveze pe producător pentru un moft de-al prietenei miresei – fără îndoială, motivat de gelozie.

— Ella ar arăta senzaţional în oricare dintre rochiile astea.

Casey a făcut un gest spre armata de manechine îmbrăcate în tafta, mătase striată şi brocart. Continua să zâmbească. *Aşadar, vrei să joci tare, fetiţo,* s-a gândit Casey, care nu şi-a luat deloc privirea de la

Joan.

Joan şi-a aranjat perlele. Închizătoarea cu ştras se mutase spre claviculă.

— Joan.

Casey a lungit vocalele, pronunţând numele în două silabe.

Vânzătoarea şi-a dat ochii peste cap. Nu era obişnuită s-o dezaprobe cineva în felul ăsta. Poate că fusese o greşeală să-i vândă Ellei cea mai scumpă rochie pe care o probase. Dar remuşcarea nu părea să izvorască din preţul rochiei.

— Nu e rochia ei, a zis Casey.

— Ce vrei să spui? s-a răstit Joan.

— Ştii exact ce vreau să spun, a continuat Casey, cu vocea din ce în ce mai dulce, în timp ce tonul lui Joan devenea din ce în ce mai acru. Uite cât de nefericită arată în ea!

Mireasa se prăbuşise într-un fotoliu de lângă cabina de probă, convinsă că ambele femei erau furioase din cauza prostiei sale. Era doar vina ei. Apoi, imediat, ca şi cum Ella şi-ar fi putut masca ruşinea cu poziţia corpului, s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a împreunat mâinile în felul ei ordonat. Îşi dorea să fie în biroul ei de la St. Christopher.

Joan trebuia să admită că nu avea cum să câştige acest conflict. A tăcut şi a surâs, cu buzele acoperindu-i dinţi albi şi egali. A studiat-o pe Casey din cap până-n picioare. Prietena miresei purta cele mai în vogă articole din sezonul următor. Numai fusta gri, făcută de designerul olandez al cărui nume îi scăpa, trebuie să fi costat vreo şapte sute de dolari. Uneori, Joan îi ura pe bogătaşi. Aveau totul şi nu se opreau din văicăreală. Joan credea în iad. Făcând parte din clasa de mijloc şi muncind din greu, ideea de dreptate o consola.

În dimineaţa aceea, Casey se îmbrăcase anticipând o astfel de evaluare. Imaginea acestui conflict se prefigurase de îndată ce Ella o rugase pe Casey să vină şi să vadă rochia. Oamenii de vânzări erau cei mai mari snobi din lume. Virginia obişnuia s-o tachineze pe Casey pentru cât tam-tam făcea în privinţa hainelor sale. Dar după o vreme, Casey ripostase, cu o mână în şold:

— Păi, draga mea, tu nu eşti niciodată confundată cu o turistă japoneză, cu o bonă, cu o mireasă hotărâtă dinainte sau cu o manichiuristă când intri într-un magazin, nu-i aşa? Ce mama dracului ştii tu despre asta?

Virginia, cu înfăţişarea ei exotică, de parcă ar fi fost o suedeză cu

pielea închisă la culoare, nu mai deschisese niciodată subiectul.

Casey a privit expresia înfrântă a Ellei şi şi-a dat capul pe spate. Cât de puţină încredere avea Ella în ea! Casey s-a întors spre Joan.

— Îmi pare rău, nu am înţeles ce funcţie ai, a zis zâmbind.

— Agent de vânzări cu experienţă.

Joan devenea din ce în ce mai detaşată. Pur şi simplu, nu-i mai păsa.

Casey a dat din cap, dar pentru câteva momente nu a zis nimic. Tăcerea îi înnebunea pe oameni.

— Vreţi să vorbiţi cu directoarea? M-aş bucura s-o chem, a propus Joan.

În astfel de situaţii, era mai bine să ieşi din bucătărie înainte ca incendiul să scape de sub control. De fapt, lui Joan nu-i era teamă de prietena miresei.

— Nu e nevoie, cred. Nu încă.

Casey se întreba dacă era suficient de furioasă ca s-o umilească pe Joan. Dacă Joan avea să bată în retragere, şi Casey avea să facă la fel.

Apoi Ella s-a uitat tăcută la Casey – cu capul înălţat, de parcă i-l trăgea cineva cu o sfoară din tavan. Nu voia ca Joan să aibă necazuri pentru că făcuse ea o alegere proastă.

Casey a scos chitanţa din buzunar şi s-a uitat repede la ea, ştiind prea bine că fusese scrisă pe o bucată de hârtie.

— La Bayard's nu există ceva categoric atunci când vorbim de comenzi unicat sau de rochii de mireasă. Ştiu că şi tu ştii asta, din toţi anii pe care i-ai petrecut aici. Noi, femeile, atât de schimbătoare, cumpărăm de la Bayard's şi plătim serviciile sale premium tocmai pentru că putem returna ceva, ne putem răzgândi, ca să fim în cele din urmă mulţumite de alegerile noastre. Nu crezi că e un privilegiu să vezi cum, după o lună, simţul estetic creşte vizibil? Deci, de ce ne prefacem că orice vânzare e bătută în cuie? Şi monumentele se pot prăbuşi. Alternativa, desigur, e să anulăm comanda şi să mergem altundeva. Şi deja ai fost atât de amabilă. Nu mi-ar plăcea deloc să facem una ca asta!

Casey a zâmbit, fără să menţioneze comisionul, pentru că era implicit în discursul ei.

— Au trecut patru săptămâni, a zis încet Joan.

Era cumva personal.

— Joan, fii rezonabilă! în ziua nunţii, orice mireasă trebuie să se simtă bine în rochia ei. Ştii bine asta.

Casey s-a uitat spre perete şi a arătat cu degetul.

— Ella, fii drăguţă şi probează rochiile alea de-acolo.

Apoi şi-a încrucişat picioarele şi i s-a adresat lui Joan:

— Da?

A dat din cap ca să sublinieze ideea. Joan a oftat tăcut, nemulţumirea umflându-i puţin nările. A luat mostrele pe care prietena miresei le alesese şi le-a agăţat în cabina de probă a Ellei.

12 Fashion Institute of Technology (FIT), instituţie publică de învăţământ superior înfiinţată în 1944, parte a State University of New York. FIT oferă cursuri de design, studii economice şi tehnologice asociate industriei modei (n.tr.).

7.

DERIVATUL

Mary Ellen Currie a găsit-o din întâmplare, îşi luase o zi liberă de la manuscrisul ei, la biblioteca mare de pe 42nd Street. Mary Ellen nu putea să scrie la ea acasă sau la biblioteca publică din Trenton, unde lucrase cu devotament timp de nouă ani ca bibliotecarşef şi vreo alţi doisprezece ca simplu bibliotecar. La ora unu, se plimba pe stradă – visătoare, cu gândul la Emily Dickinson, pe care o numea „E. D". –, îndreptându-se spre un *sandviş shop-vi* de pe Fifth Avenue, un restaurant unde se vindeau doar sandvişuri. Acolo, aşezată pe un taburet şi citind anunţurile, era Casey, fata cu care fiul ei cel mic avea o relaţie de vreo trei ani. Părea mai trasă la faţă ca de obicei, iar umerii i se subţiaseră.

— Casey! Bună, bună, bună! a strigat Mary Ellen.

A ridicat braţele şi s-a repezit spre fată.

— Draga mea, nu te-am văzut de luni întregi.

Casey a înălţat privirea şi s-a lăsat cuprinsă în îmbrăţişarea lui Mary Ellen.

— Pe unde ai umblat?

A strâns-o din nou în braţe pe Casey, apoi a sărutat-o pe frunte.

— Nu contează. Voiam să vin la absolvirea ta, dar Jay a spus că nici el nu a putut să ajungă, a chicotit Mary Ellen. Voiam să rămân în umbră, să te salut de la distanţă.

Era bucuroasă că a întâlnit-o pe Casey atât de neaşteptat şi a sărutat-o din nou.

Casey a izbucnit în lacrimi. Trecuseră câteva săptămâni de când o atinsese cineva. Atingerea unei persoane pe care o iubea era prea greu

de îndurat.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Ah, ce proastă sunt!

Mary Ellen şi-a dat o palmă peste frunte, ca şi cum ar fi uitat ceva.

— Ştiu că voiai să vin. Nu e vina ta. Înţeleg. Serios. Înţeleg. Familia ta… Era ziua lor.

Mary Ellen şi-a săltat rucsacul care-i căzuse de pe umeri, apoi i-a ridicat bărbia lui Casey cu mâinile ei pătrăţoase, apropiind-o de propria faţă. Aşa făcea şi cu fiii ei, când erau mici. Acum nu-i mai permiteau.

Casey s-a desprins cât a putut de uşor. Se bucura să vadă chipul alb al lui Mary Ellen, brăzdat de riduri, cu ochii ei drăguţi, de culoarea alunei, sub sprâncenele deschise la culoare, care-i dădeau un aer inteligent. Acest chip o primise cu bunătate de la începutul relaţiei sale cu Jay, iar pierderea lui era cu atât mai rea cu cât Casey simţise că o pierduse şi pe Mary Ellen.

Mary Ellen a mângâiat-o pe Casey pe păr, fără să fie atentă la clienţii din *sandviş shop,* care îşi ridicau ochii de la prânzul lor ca să o privească pe furiş pe fata care plângea. Şi-a pus palma pe spatele lui Casey, pe care-l simţea atât de osos sub degetele să înălţimea ei era cumva micşorată de subţirimea sa. Casey părea măruntă.

— E-n regulă, micuţo, e-n regulă.

Îşi dăduse seama că se petrecuse ceva aiurea între fiul ei şi Casey, dar nu ştia ce anume. Jay era un copil foarte bun; prin asta voia să spună că, spre deosebire de fiul ei mai mare, Ethan, Jay se descurcase bine la şcoală, avea o slujbă excelentă, o făcea să se mândrească mereu cu realizările lui. Cu un fiu ca el, putea să-şi justifice munca şi sacrificiile de mamă. Dar Jay nu avea încredere în ea. Nici Ethan. Mary Ellen le invidia pe mamele de fete. Credea că astfel e mai simplu să rămâi în viaţa fiicelor. În copilărie, când îi întreba pe băieţii ei cum fusese la şcoală, ei răspundeau cu un „bine", iar, prin expresiile lor simple, ea simţea cum i se închid uşile în nas. Unul dintre beneficiile minunate aduse de faptul că Jay se vedea cu Casey era că Mary Ellen ajunsese să-şi cunoască mai bine copilul, deoarece Casey vorbea cu ea. Ca mamă a doi bărbaţi adulţi, primea doar resturi de informaţii. După ce băieţii ei terminaseră şcoala, i se făcuse dor de şedinţele cu părinţii şi de carnetele lor de note, pentru că veştile despre copiii ei deveniseră foarte rare, aproape inexistente.

— Ia o gură de aer, a zis Mary Ellen, inspirând şi ea dramatic, ca şi cum le-ar fi citit partea cu lupul cel rău copiilor din cartier, în timpul orelor de poveşti.

Casey a făcut cum i s-a spus şi a tras aer în piept. A înghiţit ultima gură de cafea rece cu lapte, de care trăgea de o oră – mica ei plată pentru a putea ocupa un loc.

— Te simţi bine? l-am întrebat săptămâna trecută pe Jay ce mai faci, dar a trebuit să închidă pentru că avea de lucru. Aşa a zis. Şi nu am mai vorbit cu el de-atunci.

Casey a dat din cap, cunoscând prea bine modul în care Jay folosea munca drept scuză ca să evite explicaţiile. Nu era mereu ceva de făcut la birou? Muncea ca să-şi construiască o carieră, nu ca ea, care muncise la magazinul lui Sabine, de unde putea ieşi pe uşă la ora închiderii şi se putea odihni până a doua zi.

Casey s-a uitat în jurul ei. Acum nu se mai uita nimeni la ele.

— Stai la părinţii tăi peste vară?

A clătinat din cap.

— Atunci unde?

— La o prietenă din Upper East.

— De ce nu stai la Jay?

Mary Ellen s-a uitat cu atenţie la Casey.

— V-aţi certat?

Casey s-a uitat la anunţurile cu locuri de muncă, nedorind să vorbească despre Jay.

— Caut o slujbă, Mary Ellen.

Femeia care-şi terminase supa şi crutoanele s-a ridicat de pe scaunul de lângă Casey. Mary Ellen i-a luat locul.

— OK. Şi cum îţi merge?

— Am mâine un interviu.

Casey nu a pomenit că interviul era la Kearn Davis, acolo unde lucra Jay. Mai aştepta doar un telefon. În portofel mai avea opt dolari şi atinsese limita de pe cardul de credit. De dimineaţă se gândise să-şi sune sora şi să-i mai ceară nişte bani.

— Pari puţin obosită, draga mea, a zis Mary Ellen.

În dimineaţa aceea, Casey nu se mai obosise să-şi dea cu fond de ten.

— Te simţi bine?

Casey s-a holbat în ceaşca ei goală, unde rămăsese imprimat un inel subţire de cafea.

— O, Casey, ce pot să fac? De ce, copii, nu vreţi să vorbiţi cu mine?

— Ne-am despărţit. Nu sunt prea multe de spus, a zis Casey,

simţind cum îi dau din nou lacrimile.

— Poftim?

Mary Ellen era uluită.

— De ce? Te iubeşte foarte mult. Sunt convinsă de asta.

Casey şi-a suflat nasul într-un şerveţel pătat cu lapte. Mary Ellen s-a strâmbat, apoi şi-a dat seama.

— Ce a făcut?

Casey a tăcut mâlc. La cum o cunoştea ea pe Mary Ellen, sigur s-ar fi simţit responsabilă.

— Nu pot să-ţi spun.

— Mai vorbiţi, nu-i aşa?

Casey a clătinat din cap că nu. Mary Ellen a oftat. Nu o văzuse niciodată pe Casey în halul acela. Era teribil de mâhnită.

— Mă simt de parcă mi-ar fi tăiat cineva mâinile şi picioare. Parcă sunt un ciot oribil.

Casey a rostit acele vorbe pe nerăsuflate, dar imediat s-a simţit anapoda. Nu era corect să-i spună asta mamei lui Jay.

Lui Mary Ellen i-a tremurat puţin buza de jos. Aşa se simţise şi ea când plecase Carl.

— Dar noi încă suntem prietene, Casey.

Mary Ellen s-a uitat în ochii fetei, asigurându-se că se face bine înţeleasă.

— Eşti ca o fiică pentru mine, a zis ea. Vom fi mereu prezente una în viaţa celeilalte. Vom avea o legătură doar a noastră.

A scos un carneţel din rucsac.

— Spune-mi unde stai.

Casey se simţea ruşinată – de plânsul ei, de discuţia cu Mary Ellen despre despărţirea de Jay, înainte ca el să-şi fi anunţat mama, de faptul că era atât de instabilă. Şi îşi amintea întruna de noaptea aceea. Cum ar fi putut să împiedice asta? Exista oare vreo cale prin care să-şi fi oprit iubitul să dorească alte femei? Toate răspunsurile inteligente pe care şi le-ar fi putut da păreau incapabile să înlăture întrebarea.

— Ţi-e inima frântă.

Mary Ellen era furioasă pe Jay. Nu-i dăduse bătăi de cap de-a lungul anilor, dar ştia că fata asta, Casey, îl proteja, fiindcă avea un simţ tâmpit al loialităţii sau al proprietăţii. Dacă ar fi fost din cauza ei, Casey ar fi mărturisit, pur şi simplu.

— Pari atât de slăbuţă. Ai mâncat astăzi? Sper că nu eşti iar la

dietă.

— Nu sunt la dietă.

Casey a râs la acest gând, apoi şi-a şters ochii.

— În ultima vreme, mai tot timpul îmi e foame.

De fapt, murea de foame.

— Pot să-ţi cumpăr ceva? a întrebat Mary Ellen.

Dar acum îşi pierduse pofta de mâncare.

— Nu, e-n regulă. De fapt, am mâncat, s-a bâlbâit Casey, minţind neconvingător.

Înainte ca Mary Ellen să intre în restaurant, Casey se întreba dacă ar trebui sau nu să-şi cheltuiască ultimii bani pe un sandviş cu carne de vită şi o porţie de cartofi prăjiţi. Îi lăsa gura apă doar la vederea lor.

— Trebuie să plec, a zis Casey.

A scris numărul de telefon al Ellei în carneţel.

— Promite-mi că nu i-l dai lui Jay.

Mary Ellen a încuviinţat din cap, apoi i-a atins uşor braţul. Casey rămăsese ţintuită aşa, cu ochii în podeaua de gresie.

— Încerc doar să pricep, a spus Mary Ellen.

Îngrijorarea o făcea să pară mai bătrână decât era, la cincizeci şi unu de ani.

— Ştiu că tu eşti cea care ar trebui să fie supărată. Eu ar trebui să te consolez.

A spus asta impulsiv, fără să cunoască toată povestea. Şi tocmai faptul că nu ştia o scotea rău din minţi. *Ce s-o fi întâmplat?* s-a gândit ea. Jay şi Casey nu ştiau că iubirea e un lucru rar? O legătură între doi oameni ca ei – Mary Ellen se minunase mereu de felul lor de a râde, de a vorbi, de a-şi povesti lucruri unul altuia – nu era ceva de luat în glumă. *N-o puteţi repara?* voia să spună. Văzând-o pe Casey cum suferă, Mary Ellen s-a gândit că pierderea e reală pentru că şi dragostea e reală. Voia să-l zgâlţâie pe Jay. Şi pe Casey.

— Cumva, îmi imaginam că vom creşte mari împreună, a zis ea. Te iubesc foarte mult, Casey.

Fata a înghiţit în sec, incapabilă să vorbească. Părinţii nu-i spuseseră aşa ceva niciodată. Coreenii, cum erau mama şi tatăl ei, nu vorbeau despre iubire, despre sentimente – cel puţin aşa îşi explicau Casey şi Tina faptul că nu aveau parte deloc de aceste cuvinte pe care doreau să le audă.

— L-ai primi înapoi? a întrebat Mary Ellen.

Inima este atât de plină de speranţă, şi-a spus ea.

Casey s-a uitat peste umărul lui Mary Ellen şi a citit etichetele de pe recipientele de lapte, aşezate pe tejgheaua de lângă uşă: frişcă, 50 – 50, integral, 2%, fără grăsime. De ce existau atâtea alegeri? Nu păreau să-i îmbogăţească viaţa cu nimic, s-a gândit. Toate aceste lucruri te făceau să te simţi mai puţin recunoscător. Casey nu-şi putea închipui cum ar mai putea vorbi vreodată cu el, dar tot ce-şi dorea era să fie din nou alături de el, s-o ţină în braţe, să-i asculte bătăile inimii, atât de jalnică era situaţia! De ce îşi dorea ca persoana care o umilise fără să-i pese s-o ţină în braţe? Nu avea nicio logică, în pizda mă-sii! Voia ca lucrurile să fie la fel – să iubească pe cineva la fel, cu aceeaşi încredere nesfârşită. Atunci şi-a dat seama că l-a iubit necondiţionat, dar, judecând după cât de îngrozitor se simţea acum, a hotărât că nu-şi mai permitea să iubească pe nimeni astfel, nici măcar pe el. Mai cu seamă pe el.

— Te-a înşelat? a întrebat Mary Ellen.

Casey s-a pomenit că aprobă dând din cap.

Mary Ellen a încuviinţat cu tristeţe. Nu exista zi în care să nu se gândească la care, la căsnicia ei, la ziua în care plecase, iar ei i se păruse că viaţa se sfârşise acolo, fără bani, fără slujbă, cu doi băieţi mici, care nu pricepeau ce se întâmplase; însă, într-un fel, simţise şi o uşurare, căci fusese groaznic să trăiască alături de un bărbat care o făcea să nu aibă încredere în propria feminitate.

— Mary Ellen, pur şi simplu nu te mai doresc, îi spusese Carl într-o noapte, după cinci ani de căsnicie. Nu mai trebuie s-o fac, adăugase el.

Apoi, câteva săptămâni mai târziu, luase maşina şi îi părăsise. Nouă sute de dolari în contul bancar. Prin părinţii lui Carl, aflase că acesta se mutase în Oregon şi că locuia cu un văr de-ai săi, pe care-l iubea de când era copil.

Plecarea soţului ei îl făcuse pe băiatul mai mare, Ethan, să cedeze obiceiurilor proaste pe care le deprind băieţii furioşi. Jay fusese diferit. Se străduise atât de mult să le facă tuturor pe plac, inclusiv ei, iar ea îngăduise multe, doar pentru că-i făcea viaţa mult mai uşoară.

— Îmi pare atât de rău, Casey, a spus Mary Ellen, cu obrajii ei palizi, străbătuţi de lacrimi.

— Ştiu, a răspuns fata.

Au ieşit împreună din *sandviş shop.* Mary Ellen şi-a aprins o ţigară pe stradă, iar Casey nu s-a putut abţine şi i-a cerut şi ea una, deşi nu fumase niciodată în prezenţa lui Mary

Ellen, respectând ideea coreenilor că nu trebuie să fumezi în faţa celor mai în vârstă decât tine. Mary Ellen i-a dat pachetul, iar Casey şi-a aprins ţigara. Primul fum a fost de-a dreptul euforic; mizeria din mintea ei a dispărut imediat, iar Casey a simţit o limpezime care-i lipsise o vreme.

S-au îmbrăţişat, luându-şi la revedere. Mary Ellen a privit cum Casey pleacă, apoi s-a răsucit şi a intrat iar în bibliotecă. Când s-a aşezat la locul ei de la masa lungă, din lemn, în sala mare de lectură, Mary Ellen şi-a amintit că uitase să mănânce şi, când s-a căutat în buzunarul fustei, şi-a dat seama că fata plecase cu pachetul de ţigări. Şi-a strâns hârtiile pentru biografia lui E.D., la care lucra de opt ani, deşi era un biograf care nu înţelegea vieţile propriilor copii. Viaţa nu era decât o ipoteză, chiar dacă făceai parte din ea. Mary Ellen şi-a căutat din nou ţigările, apoi şi-a propus să cumpere altele în drum spre Penn Station. Şi-a luat rucsacul în spate şi a părăsit biblioteca.

8.

COSTUL

Era ultima săptămână din iulie, însă dimineaţa era destul de răcoare. Aşadar, Casey putea să poarte costumul cafeniu şi pantofii maro, cu toc, ai Ellei. S-a gândit că aşa va amortiza costul costumului cu fiecare purtare – evitând şi problema unei plăţi minime pe cardul de credit, pe care nu şi-o putea permite. De asemenea, calcula şansele de a da nas în nas cu Jay. În clădirea Kearn Davis, de la intersecţia dintre 50th Street şi Park Avenue, lucrau patru mii de angajaţi. Jay şi Ted lucrau la etajul şase, la Banca de Investiţii, iar Casey avea interviul la etajul doi, la Vânzări şi comerţ.

L-a sunat pe Ted folosind telefonul din hol. Secretara i-a spus că Ted îi cere să urce la şase. Oftând, Casey a intrat în liftul gol. Mă rog, măcar era singura care-şi auzea chiorăitul din stomac.

Murea de foame. În dimineaţa aceea, Ella o zorise să plece înainte să-şi termine micul dejun, aşa că mâncase o jumătate de felie de pâine prăjită cu nişte unt, însă faptul că înghiţise acea bucăţică de pâine o făcuse să-i fie şi mai foame. În cele cinci săptămâni de când părăsise casa părinţilor săi, Casey slăbise cinci kilograme, conform cântarului din baia Ellei. Fusta de la costum i se răsucea în jurul taliei şi, pentru prima oară în viaţa ei, nu era fericită că pierduse în greutate – părea o încălcare a drepturilor omului să-i fie atât de foame tot timpul. Iar acum, când nu-şi permitea să-şi cumpere ţigări (fumase deja două din pachetul lui Mary

Ellen şi raţionaliza restul pentru situaţii de urgenţă), foamea era insuportabilă. Cu cât fuma mai puţin, cu atât voia să mănânce mai mult, iar mâncarea nu avusese vreodată un gust mai bun.

În fiecare zi se ducea la biblioteca Mid-Manhattan ca să-şi caute de lucru şi nu se putea gândi decât la pâine, spaghete şi hamburgeri. În fiecare seară, înainte că Ella să ajungă acasă, îşi prepara o porţie de *ramen,* din acelea de trei la un dolar, cumpărate de la Odd-Job (în care amesteca din când în când un ou din frigiderul Ellei), adăugând cât mai multă apă cu putinţă. Supa aceea sărată o ţinea pe linia de plutire câteva ore. Îi era greu să adoarmă înfometată. Din când în când, îşi încălca decizia de a nu lua din proviziile Ellei şi mânca oricum. Într-o seară, a luat o linguriţă şi a mâncat un borcan întreg de gem de căpşune Bonne Maman. Când Ella comanda mâncare chinezească, Casey nu cerea nimic, dar mânca ruloul de ou sau supa gratuită şi tăieţeii prăjiţi din punga de hârtie cerată, de care Ella nu se atingea niciodată. Când Ella pregătea cina pentru Ted, Casey se prefăcea că are altceva de făcut. Dar neavând unde să se ducă, pentru că o ieşire în oraş cu cineva însemna bani şi taxiuri – chiar şi întâlnirea cu o prietenă de facultate, la o bere şi o pizza, însemna cincizeci de dolari –, Casey mergea la Metunde se putea plăti după cum considerai, în serile în care se închidea târziu, sau se plimba prin librăriile încă deschise. Când venea vremea de culcare, se întorcea acasă la Ella.

Sunetul tăios al liftului a spart tăcerea de la etajul şase. Imediat, Casey a recunoscut mocheta groasă, albastră şi placajul de lemn închis la culoare de la ferestre şi de la uşi. Restul biroului arăta ca un templu de marmură al finanţelor. Departamentul de investiţii bancare de la etajul şase semăna cu un club englezesc destinat domnilor – panouri de mahon, fotografii alb-negru ale primilor zgârie-nori din New York, cu rame decorate cu frunze argintii, şi fotolii de piele cu nasturi. Recepţionera agilă a îndrumat-o spre biroul lui Ted – la numai o aruncătură de băţ de biroul pe care Jay, care lucra ca analist, îl împărţea cu alţi nouăsprezece absolvenţi de Ivy –, ţintuiţi la mesele lor înalte.

Uşa biroului lui Ted era larg deschisă. Cu spatele la ea, Ted vorbea la telefon, cu căştile pe cap. În timp ce discuta, îşi trecea mâna prin părul negru. Purta o cămaşă cu manşete, albastru-deschis, o cravată de mătase, de un albastru mai închis, bretele bleumarin şi o pereche de butoni de aur, pe care Ella i-i dăruise de Crăciun.

Ted ştia că fata stă în prag. Îi vedea reflexia în geamul care

acoperea gravura lungă a podului Brooklyn. Fără să se obosească să se întoarcă, i-a făcut semn să intre, apoi şi-a dus arătătorul la gât, ca să indice că apelul avea să se termine în scurt timp.

Casey a rămas la o distanţă respectabilă de biroul lui. S-a aşezat doar după ce el a aruncat o privire spre unul dintre cele două scaune goale. Lui Ted îi plăcea supunerea, iar ea nu voia să-i refuze această plăcere.

Ted a apăsat pe un buton, închizând telefonul.

— Aşadar, ai ajuns.

În costumul ei, arăta ca orice persoană cu care mersese la facultate sau la masterul de administrarea afacerilor. Vânătăile se vindecaseră frumos sau şi le acoperise bine. Se dăduse cu ruj – o nuanţă undeva între culoarea scorţişoarei şi vişiniu. Lui Ted îi plăcea. Exista o expresie pe care băieţii de la fabrica de conserve o foloseau cu privire la fetele talentate, dar cu care nu te căsătoreai: merită să ţi-o tragi cu ele pentru antrenament.

Casey l-a ignorat şi l-a întrebat reţinut:

— Mergem acum?

— Cafea? a întrebat el.

— Mulţumesc, dar credeam că trebuie să mergem la interviu.

— De fapt, este peste un sfert de oră. Am spus ora zece pentru că nu ştiam dacă eşti genul de persoană punctuală. Nu pot să te las să mă compromiţi.

A zâmbit. Dinţii îi erau drepţi şi egali, dar partea de jos era uşor pătată de nicotină.

— Mulţumesc. Sincer.

— Vrei să te uiţi după prietenul tău?

Ea s-a prefăcut că nu înţelege. Ted a întins mâna stângă.

— Biroul lui este chiar în capătul holului.

— Hmm.

Casey a dat din cap. Într-o ramă rotundă şi argintie era o superbă fotografie color a Ellei. Expresia ei era înţeleaptă şi maternă, chiar dacă probabil nu avea mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani la acea vreme. Lângă ea, era o ramă neagră şi, sub geam, un plic alb, pe care era mâzgălit cu creion gros, cu un scris ca de copil, „Teddy”. Când Ted a surprins-o că se uita la plicul înrămat de la tatăl său, l-a întors, ca ea să nu-l mai vadă.

— Doar să-l saluţi rapid.

Ted și-a ridicat mâna stângă, cu un gest aparent indiferent.

— Du-te! Nu mă deranjează.

— Sunt în regulă aici, a spus ea.

— Ești sigură? a întrebat Ted. Am putea să-i facem o surpriză. Sau aș putea să-l sun și să-l rog să treacă pe la mine prin birou. Pot să pun pe cineva să facă asta.

— Nici nu mă îndoiesc.

— Crezi că sunt un ticălos.

— Uneori. Categoric.

Ted a izbucnit într-un hohot de râs. Era prima dată când o plăcea cu adevărat.

— Jay Currie nu este azi aici. Este în Austin, se ocupă de un *roll-u.*

— Mi s-a spus că nu ai lucrat cu Jay.

O durea să-i pronunțe numele, dar, aflând că nu e acolo, Casey s-a simțit dintr-odată ușurată și dezamăgită.

— Nu am avut plăcerea. Încă. Dar l-am verificat.

— Sunt flatată de interesul tău, a spus Casey fără vreo inflexiune aparte în voce. Ai terminat?

— Amuzant. Nu-l observasem deloc, deși am fost în camera aia de zeci de ori. Gândește-te.

Casey a expirat, apoi și-a ținut respirația ca să-i audă verdictul.

— Un tip alb, obișnuit, care se combină cu fete asiatice. Mediocru, cu aspect generic. Nu are prea multă personalitate. Hmm… Am auzit că e un soi de armăsar după ce și-a traso cu niște gagici gemene.

Ted a tușit, amuzat de el însuși.

— Sunt un pic dezamăgit de tine, Casey. Mă gândeam că ești genul alfa.

Casey s-a uitat la ceas și s-a ridicat de pe scaun.

— Nu, Ted. Ellei îi plac masculii alfa.

— Adică foarte competitivi și lideri înnăscuți.

— Nu, nu asta voiam să spun.

Ted a râs încântat. Era distractiv.

— Acum ai terminat? a întrebat ea.

Comentariile lui o usturau, dar considera că această batjocură e o răsplată pentru favoarea făcută. El era genul de coreean pe care-l deranja faptul că fetele coreene se întâlneau cu băieți albi. Voia totuși să-l contrazică: *Oricum, tu sau amicii tăi nu m-ați fi invitat niciodată în oraș. Ce să fac, să stau acasă?* Pentru unul ca Ted, era prea înaltă, prea

simplă şi prea vorbăreaţă. Familia ei nu avea bani. Îşi făcuse o părere clară despre ea. Credea că-şi merită din plin situaţia.

Ted a zâmbit văzând-o că se înfurie. Părea destul de sexy când era pe jumătate bosumflată. Îi era puţin milă de ea.

Hotărâtă să se poarte ca o fată de treabă, ea i-a zâmbit.

— Ei bine, cred că m-am distrat suficient, a spus el.

— Mă bucur să-ţi fiu de folos.

— Deci, Casey, hai să dansăm, a spus el, ridicându-se de pe scaun, cu o voce din ce în ce mai capricioasă. Deşi trebuie să fii oarecum descurajată că nu l-ai văzut pe domnul Currie al tău astăzi, mai ales că eşti atât de elegantă în noul tău costum.

S-a uitat fix la sacoul ei.

— Nu-i aşa că ţi-e cald? Ce e asta? Lână? Pare călduroasă.

— Nu mi se pare foarte cald. Aici, înăuntru.

Mai devreme, în acea dimineaţă, se gândise la Jay în timp ce se îmbrăca. Îşi verificase cu atenţie machiajul în drum spre biroul lui Ted, în caz că s-ar fi întâlnit cu el. După ce se văzuse cu mama lui Jay *lăsândviş shop,* cu o zi înainte, tânjea să-l sune. Fusese un nesimţit, asta era clar, dar îi era foarte dor de el. Jay încercase deja să obţină numărul ei de telefon de la Tina, dar, la ordinele lui Casey, fata nu cedase rugăminţilor lui. Aşa că Jay habar n-avea unde era. Dar lui îi era mai bine aşa, din moment ce Casey ştia unde se află el. Ea era cea care trebuia să se abţină să-l contacteze, iar acesta era punctul ei slab – nu putea să se abţină.

Ted a ieşit din birou, iar Casey l-a urmat. Îşi dorea să poată vorbi cu Jay. Lui i s-ar fi părut amuzant că ea candida pentru un post de asistentă de vânzări – practic, o muncă de şef cu un salariu de secretară –, pentru că era ceva aiuritor. Lui Casey i-ar fi plăcut să glumească cu el. Îi era dor să râdă, fiindcă ei întotdeauna ştiuseră cum să râdă de ei înşişi.

Era pentru prima dată când Casey se afla la etajul dedicat tranzacţiilor. Atmosfera vibra de atâta activitate. Era ciudat şi palpitant totodată să-i vadă pe toţi aceşti bărbaţi în cămăşile lor albe şi apretate, cu cravatele legănându-se în acelaşi timp cu corpurile lor. Prin contrast, Ted arăta ridicol cu butonii de la Tiffany şi cu bretelele de mătase, care îi traversau spatele în X, marcându-l ca pe o ţintă. Şiruri întregi de oameni erau în faţa calculatoarelor, vorbind, strigând, ridicându-se în picioare şi aşezându-se la loc, cu feţele concentrate şi expresive.

Etajul dedicat tranzacţiilor nu semăna deloc cu o sală de clasă sau cu o bibliotecă, cu un magazin exclusivist de haine sau cu depozitul unei

curăţătorii – locuri pe care Casey le înţelegea din prima, intuitiv. Nu exista niciun spaţiu unde să te poţi gândi în liniște sau unde să faci un plan de pornire. Energia vibra din toate colţurile: luminile pâlpâiau pe ecrane, degetele se mișcau pe telefoane și pe tastaturile calculatoarelor. Ici și colo, a observat câte o femeie, dar majoritatea celor care umpleau încăperea de mărimea unui stadion de fotbal, cu tavan înalt, ca al unei săli de concert, era alcătuită din bărbaţi: albi, asiatici și câţiva negri – toţi sub patruzeci de ani și prezentabili. Stăteau unul lângă altul, dispuși pe rânduri lungi și paralele – ca o linie de asamblare cu scaune Aeron. Era greu să nu te simţi intimidat de vârtejul acela de forţă masculină și, pentru prima dată, Casey și-a dorit slujba cu adevărat. Dintr-odată, nu mai conta faptul că postul de asistentă de vânzări era lipsit de prestigiu, de bani și de scop în sine, din moment ce probabil urma să meargă la Facultatea de Drept anul viitor. Înainte de acest moment, se gândise că, dacă obţinea slujba, tot și-ar fi căutat un alt loc de muncă, apoi ar fi renunţat la postul de aici (simpla idee de a-i rămâne în continuare datoare lui Ted era jignitoare pentru ea), dar acum nici nu voia să se gândească la următoarea mișcare. Ideea de a plănui fie și următorul pas i se părea absurdă. Stătea aici un an, apoi urma Facultatea de Drept.

Ted a rămas cu Casey lângă lift și l-a căutat din priviri pe Walter Chin, amicul său de la HBS. Din reflex, și-a încrucișat braţele la piept, pentru că ura zgomotul și hărmălaia ca de vestiar de la etajul doi. Își jurase să nu coboare niciodată aici, decât dacă era obligat. Chiar și mirosurile îl deranjau – izul îmbâcsit al cafelei vândute pe stradă și loţiunea după ras persistentă a agenţilor, al căror mod de a vorbi îi amintea de oamenii de la fabrica de conserve. Băieţii de la departamentul de tranzacţii purtau arareori sacouri. Ted dispreţuia cămășile descheiate și ieșite din pantaloni, cravatele pătate și tunsorile ieftine. Analiștii juniori n-aveau decât să arate ca naiba, fiindcă nu prea aveau timp să facă duș, dar brokerii și agenţii de tranzacţii, oamenii din linia întâi a companiei, ar trebui să fie mai prezentabili, credea Ted, ca un om căruia îi păsa foarte mult de aspectul său.

Ted nu se mișca de pe peticul lui de covor, iar Casey voia să știe de ce. Privea înainte, însă pe faţa lui se citea mai degrabă dispreţ decât uimire. În toată aglomeraţia de la etajul doi, nimeni nu-i băgase în seamă. Când se uita la profilul lui Ted, cu maxilarul lui pătrăţos, cu obrazul atât de bine bărbierit, arătând ca un om care își înfrânge temerile în fiecare zi, Casey se simţea umilită că trebuia să-l aștepte pe

el să se mişte.

În viaţă, se pare că oamenii care vorbesc mai puţin, mănâncă mai puţin şi dorm mai puţin câştigă, de obicei. Citise undeva că rechinii nu dorm niciodată. Oare învingătorii aveau mai puţine nevoi sau aveau dorinţe mai profunde decât învinşii? Atitudinea superioară şi relaxarea lui Ted în această încăpere i-au amintit de un lucru auzit odată, la un meci de fotbal, la şcoală – Harvard câştiga întotdeauna pentru că Princeton credea că sunt prea şmecheri ca să se lupte, iar ea s-a gândit atunci: *Da, Harvard va câştiga din nou.*

Avea nevoie de o slujbă şi nimeni nu înţelegea asta mai bine decât Ted. El a prezis că, în cele din urmă, cu calificările ei, putea obţine un post mult mai bun decât cel de asistentă de vânzări, date fiind scrisorile pe care le trimisese, dar puţine companii angajau o persoană doar după un CV şi era aproape sfârşitul lunii iulie – o perioadă moartă pentru angajări. Fata nu mai avea bani şi nici planuri de rezervă. Cel mai amuzant lucru la Casey era faptul că era prea mândră ca să se folosească de orice relaţii pe care şi le-ar fi putut face. Aroganţa ei îl uluia; aproape că o admira. Era una dintre acele coreence care se credeau la fel de bune ca fetele albe, gândindu-se că lumea chiar era dreaptă, iar el se bucura s-o vadă redusă la această situaţie – să fie nevoită să ceară unui membru al tribului de imigranţi un petic de podea pe care să doarmă şi unui alt membru să-i facă o favoare importantă. *Unde sunt acum toţi micii tăi prieteni albi?* voia să-i spună. Se purta ca o fată albă şi bogată, iar Ted ştia că viaţa nu te lasă să te minţi prea mult timp. Din punctul ăsta de vedere, trebuia să recunoască, viaţa era destul de corectă.

— Entuziasmată? a întrebat Ted şi a privit-o fix. Sau emoţionată? a zâmbit el.

— Hai la război, i-a răspuns ea.

Ted Kim ilustra cu sadism faptul că ea doar trecuse pe la Princeton, nu era *de la* Princeton. De parcă ea nu-şi dăduse seama de asta! Avea fix patru dolari în buzunar şi, după această experienţă demoralizatoare, purtând pantofii cu tocuri înalte ai altcuiva, urma să meargă pe jos treizeci de străzi, până la un apartament care nu-i aparţinea. O diplomă de la Ivy League nu ar duce-o la metrou, aşa că a încercat să nu se gândească la Virginia, care era deja în Bologna, urmând cursuri pentru masteratul în istoria artei şi umplându-şi după-amiezile flirtând cu clienţii bogaţi de la galeria de artă a unchiului ei, care se afla la doi paşi de universitate.

Ted n-a dat atenţie îmbufnării lui Casey. L-a zărit pe Walter la o oarecare distanţă de lift şi i-a spus lui Casey să rămână acolo. Casey îşi ţinea spatele şi umerii drepţi, ca o sportivă. Nu era cu nimic diferit faţă de toate celelalte ocazii în care se prefăcuse că nu era o simplă vizitatoare, ci o invitată de onoare.

— Iubito, când eşti speriată, umblă de parcă toată lumea ar fi a ta, o sfătuise odată Jay, părând mai degrabă din Trenton decât de la Princeton.

Ce mama naibii căuta el în Texas? Voia să ştie dacă se gândea la ea. Se simţea prostuţă şi furioasă. Şi singură.

Ted avea un mers încrezător şi o atitudine relaxată, dar îşi dădea seama că şi el îşi ascundea încordarea şi neliniştea cu privire la viitorul său. Ea semăna mai mult cu Ted decât cu Ella. El se străduia din greu, la fel şi ea; diferenţa dintre ei era că el îşi dăduse deja seama ce voia de la această viaţă – bani, statut şi putere –, iar ea nu era atât de sigură de ce îşi doreşte, preferând mândria, controlul şi influenţa. Însă lucrurile pe care le căutau fiecare dintre ei erau înrudite, ca nişte veri primari.

Ted l-a bătut uşor pe Walter pe spate, iar Walter era încântat să-l vadă. Când zâmbea larg, ochii mici ai lui Walter păreau închişi. Cei doi absolvenţi de la HBS au discutat amical, Ted sprijinindu-se de un birou gol; apoi, câteva minute mai târziu, Walter le-a spus bărbaţilor care stăteau la biroul de vânzări că Ted adusese pe cineva la interviul pentru postul de asistentă. Felul în care vorbeau era teatral, aproape caraghios, iar Ted a ridicat capul şi a privit-o cu ochii lui scrutători. A arătat spre locul unde o lăsase, iar Casey le-a zâmbit ca la comandă. Nu a făcut niciun alt gest, aşa că fata nu s-a clintit. Apoi Walter i-a făcut semn să vină, iar ea i-a citit pe buze:

— Apropie-te.

Recunoscătoare pentru această invitaţie, s-a îndreptat spre cei doi cu capul plecat, ferindu-şi privirea. Apoi, ca o binecuvântare, şi-a amintit cuvintele lui Jay despre cum să te comporţi, ca şi cum locul cu pricina îţi aparţine, aşa că şi-a înălţat capul şi a privit drept înainte, străduindu-se din răsputeri să pară mai şmecheră.

13 Denumirea prescurtată a Metropolitan Museum of Art (Muzeul Metropolitan de Artă) din New York (n.tr.).

14 Ivy League, grup format din opt universităţi de elita din nord-estul Statelor Unite: Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth College, Harvard, University of Pennsylvania, Princeton şi Yale (n.tr.).

15 . Sau *rollup,* strategie folosită de fondurile de investiţii care presupune achiziţionarea mai multor companii mici dintr-un domeniu şi unirea acestora într-o singură firmă (n.tr.).

9.

VALOAREA

Kevin Jennings, agitatul şef al biroului de tranzacţionare de acţiuni asiatice, avea o faţă dreptunghiulară şi înălţimea şi constituţia unui fost jucător de baschet. Irlandezul catolic din Bronx învăţase la Georgetown, se căsătorise cu o blondă care alerga la maraton, iar acum avea o casă în New Canaan, Connecticut, şi trei copii la fel de blonzi.

Cu ochii de un verde strălucitor a fixat monitorul, refuzând să-şi ia rămas-bun de la Ted Kim când acesta a ieşit. De regulă, îi ura pe bancherii de la investiţii şi, în ceea ce-l priveşte, Ted avea să fie întotdeauna prietenul fandosit de la HBS al lui Walter Chin. Asta era senzaţia lui Kevin: tipii care urmau Studii Economice erau nişte nemernici, iar cei care mergeau la HBS, nişte nemernici şi mai mari. Walter, un broker chinez de origine americană, născut în America, care lucra la biroul lui Kevin, era un tip de treabă – o excepţie de la regula lui Kevin cu privire la studiile economice, în general, şi la HBS, în special.

Casey a fost invitată să ia loc pe scaunul gol dintre Kevin Jennings şi Walter Chin. Ted făcuse prezentările pe scurt şi apoi fugise, spunând că avea o întâlnire în celălalt capăt al oraşului. Şeful de birou, Revin, îl ignorase pe Ted pe tot parcursul întâlnirii – Casey a observat acest lucru şi, într-un fel, antipatia faţă de Ted a lucrat în favoarea lui Kevin, dar apoi a început să se îngrijoreze că ar putea fi prost văzută din cauza acestei legături. După plecarea lui Ted, Walter i-a împărtăşit că acesta fusese câştigătorul preşedinţiei la HBS – omul care trebuia urmărit. Casey a dat politicos din cap la auzul acestei părţi din biografia lui Ted, simţindu-se în acelaşi timp enervată şi impresionată. îl urmărea atent pe Kevin, care apăsa obsesiv pe capacul din vârful stiloului său albastru, marca Paper Mate. Paloarea şi pistruii i se întindeau pe degetele lungi şi osoase. Şeful departamentului a continuat să-şi studieze monitorul, apoi a început brusc să vorbească.

— De când sunteţi disponibilă? a întrebat el.

— De astăzi, chiar de astăzi, a răspuns ea rapid.

Nerăbdarea lui era palpabilă, aşa că ea şi-a adaptat discursul după al său. Era o tactică pe care o folosea cu clienţii ostili de la magazinul lui Sabine; din experienţa ei, încercările de linguşire sau de

liniştire ale unor astfel de oameni nu funcţionau. Singurul lucru care făcea o oarecare impresie asupra oamenilor uşor de provocat era să-i convingi de eficienţa şi de priceperea ta.

A luat CV-ul ei şi a fluierat când l-a citit.

— Hmm, a spus el cu dispreţ. Studioasă, din câte văd.

Kevin a lăsat hârtiile lângă capsator, apoi s-a întors la concluzia raportului pe care îl citea pe ecran. Nu era de acord cu recomandarea analistului de cercetare: cumpărarea producătorului taiwanez de cipuri. Apoi a luat din nou CV-ul şi l-a studiat mai bine.

Era mult prea bine îmbrăcată pentru o asistentă de vânzări. Fata lu' tata, fără îndoială. Prinţesa nu ar lua în serios această slujbă. Apeluri personale, multe zile de concediu medical, le văzuse pe toate. Oamenii vedeau meseria de asistent ca pe o slujbă de rahat şi cu siguranţă că era plătită cu un salariu de rahat, dacă nu puneai la socoteală orele suplimentare, dar o greşeală putea induce în eroare o mulţime de oameni şi mai şi costa o avere. În ultimul an, concediase trei oameni în şase luni. Superiorul său, şeful diviziei de tranzacţionare de acţiuni internaţionale, i-a spus lui Kevin că asta îl făcea să pară un manager prost.

— Amice – fusese tras deoparte după ce îl concediase pe ultimul –, următorul angajat trebuie fie bun. Înţelegi ce zic? Băieţii tăi au nevoie de sprijin.

Totuşi, angajarea cuiva era o adevărată pacoste. Anul trecut, când fusese promovat şef de departament, habar n-avusese câte tâmpenii administrative aveau să vină la pachet cu această funcţie. Pe când era un simplu broker, habar n-avea ce făcea Owen, şeful de dinaintea lui. Lui Owen i se spunea

„J. N.", de la jumătate de normă, pentru că lucra adesea de acasă (superba lui soţie nu era în stare să arunce un pliculeţ de ceai în apă clocotită, nicidecum să aibă grijă de băieţii lor gemeni). Owen a fost promovat odată cu Kevin, iar acum locuia în Hong Kong şi avea un personal casnic numeros pentru familia sa. Kevin fusese un broker fenomenal – unul dintre cei mai buni brokeri pentru clienţi instituţionali din ţară –, dar, în calitate de şef de departament, fusese obligat să renunţe la cele mai mari conturi ale sale în favoarea subalternilor săi, pentru a participa la un şir nesfârşit de şedinţe de conducere. Din câte observase, aceste întâlniri nu aduceau niciun ban companiei. Trecuse de la propriul centru de profit la un uriaş centru de

costuri. În loc să-i facă pe clienţi fericiţi, trebuia să se concentreze pe bugete, pe registre-fantomă şi să-şi protejeze fundul de rechinii periculoşi din conducerea superioară.

— Ce cauţi aici, mai exact?

Ochii lui verzi sclipeau rece.

— Chiar vrei să fii asistentă de vânzări?

— Şi fetele trebuie să mănânce.

Casey a ridicat din sprâncene şi a zâmbit discret.

Îşi asumase riscul. Kevin era amuzat, dar nu o arăta.

— Da, dar o fată cu notele şi cu diploma ta poate lucra oriunde.

— Dar eu vreau să lucrez aici.

El a fixat-o cu privirea. Fără să rostească un cuvânt, o întreba de ce.

— Am o specializare în economie. Asta ar fi o experienţă preţioasă pentru un MBA.

Casey se trezise minţind cu mai multă uşurinţă de când fusese dată afară din casa părinţilor ei – greutăţile erau mama imaginaţiei.

— MBA, zici?

Kevin s-a încruntat şi s-a uitat din nou la monitor. Văzându-i mutra dezaprobatoare, ea a răspuns:

— Poate.

— Ştii de la ce vine A-ul din MBA? a întrebat el, mai ales ca să audă Walter.

Fără să-i dea şansa de a răspunde, a continuat:

— Aiureli.

— Teribil de original, a spus bărbatul aşezat în faţa lui Kevin.

Avea părul de culoarea mahonului.

Hugh Underhill, brokerul senior din departament, i-a făcut cu ochiul lui Casey în semn de solidaritate. Ea a clipit, surprinsă, într-un club sau într-un restaurant, s-ar fi uitat urât la el. Îi părea cunoscut. Apoi şi-a dat seama că gesturile şi trăsăturile lui erau aproape identice cu cele ale fratelui lui Jay, Ethan, dar acest bărbat era mult mai chipeş, enervant de chipeş. În mod normal, Casey ignora astfel de bărbaţi, simţind că nu trebuie să li se acorde prea multă atenţie doar pentru înfăţişarea lor.

Walter i-a zâmbit lui Kevin. Ochii lui s-au îngropat în faţa luminoasă ca o lună.

— Kevin ar trebui să mănânce ceva, cred. Devine atât de irascibil când îi este foamelţia împachetat mămica prânzul pe ziua de azi?

Walter s-a întors spre Casey.

— Calitatea și experiența interviului tău se vor îmbunătăți simțitor în câteva minute. Îți promit.

Kevin a zâmbit auzind asta. Walter nu se înșela, iar Kevin a verificat ușile sălii de conferințe, care rămăseseră închise.

Din nou, Casey s-a simțit recunoscătoare față de Walter. Părea atât de amabil și grijuliu. Tot ceea ce auzise despre Studii Economice sau HBS, inclusiv opiniile pripite pe care și le formase după ce-l cunoscuse pe Ted, era contrazis de Walter, care părea atât de atent și de modest. Umorul lui îl dezarmase eficient pe Kevin. Pe Casey nu o apăra aproape niciodată nimeni, iar grija lui Walter o impresiona foarte mult.

Totuși, Casey și-ar fi dorit să-l găsească atrăgător. Când se gândea la dragoste și la sex, își dorea un fel de fulger galben, ca din desene animate, care s-o lovească – *Abracadabra!* –, pentru a-i spune că acela era alesul. Că ar fi fost de bine sau de rău, asta nu știa aproape niciodată. Oricât de ciudat ar suna, cei mai mulți dintre băieții cu care ieșise sau cu care se culcase o doreau mai mult decât îi dorea ea pe ei, iar dorința lor fusese suficientă pentru a acoperi lipsa de atenție din partea fetei. Acest tip de dorință o fermeca o vreme. În ceea ce-l privește pe Jay, simțise un fior aparte, un fel de revelație fulgerătoare. Pe degetul inelar al lui Walter nu era nicio verighetă (avea, poate, treizeci de ani – destul de copt pentru a fi căsătorit) și nici nu exista pe biroul lui vreo fotografie a iubitei. Ted îi spusese că Walter era chinez, dar Casey nu putea întotdeauna să facă diferența între chinezi și coreeni de la prima vedere. Walter era cât Kevin de înalt – mai înalt decât Ted – și avea o față de băiat grăsuț, cu o expresie de perpetuă uimire. Costumul lui gri, dintr-o lână bogată, era croit cu atenție și, spre deosebire de ceilalți din jur, își păstrase sacoul pe el. Cămașa lui părea făcută la comandă, fiecare manșetă fiind încheiată cu trei nasturi, plus o crestătură mică la margine.

— Vezi tu, Casey – Walter și-a arcuit sprânceana dreaptă pentru a sublinia –, în câteva minute va fi o harababură în acea sală de conferințe – a arătat spre camera căreia Kevin îi aruncase o privire mai devreme –, iar Kevin Jennings, maestrul prânzurilor gratuite, își va umple farfuria, apoi va fi puțin mai amabil cu omenirea, inclusiv cu viitorii asistenți.

Ca într-un duet, Hugh și Walter au râs zgomotos, scoțând niște țipete ca de pescăruș. *Cra-cra-cracra* s-a auzit în aer. Hugh s-a prefăcut

că bate din aripi și și-a îngustat ochii atent, arătând ca o pasăre de pradă. Walter s-a prefăcut că aruncă firimituri de pâine către Hugh. Se străduiau din răsputeri s-o facă să râdă, iar Casey încerca să nu izbucnească în hohote.

Kevin și-a dat ochii peste cap și s-a întors la ecranul său, cel puțin până când, așa cum prevăzuse Walter, ușile din lemn de nuc s-au deschis pentru mâncarea gratuită. Aromele mâncării indiene erau îmbietoare. Kevin a încercat să citească raportul de cercetare. Cu o zi înainte, îi spusese unui client că producătorul de cipuri era în cel mai bun caz neutru, iar acum tâmpitul de analist se răzgândise, spunându-i să cumpere. Dacă l-ar fi sunat pe client acum, ar fi părut un idiot. În plus, raționamentul analistului nu era convingător, iar graficele nu aveau niciun sens. *La naiba,* s-a gândit el. Kevin a mârâit și nimeni nu l-a băgat în seamă.

Fata asta, Casey Han, nu părea că se va descurca. *Oare era amanta lui Ted?* S-a întrebat Kevin. Posibil. Nu contează. Voia să scape de ea, ca să-l sune pe idiotul de analist înainte de prânz, dar băieții aveau să-l omoare dacă parada de asistenți temporari nu se termina curând. Dacă era să-și urmeze instinctul, fata părea nepotrivită pentru Wall Street. Comercianții îi spuneau Kevlar Kevin, pentru că deciziile luate din instinct erau absolut blindate. Cu toate acestea, CV-ul fetei era ireproșabil. Pe hârtie, era o candidată MPA – merge pe ape. Dar nu-i plăcea felul în care Hugh Underhill se uita la ea. Din câte știa, Hugh nu se culcase încă cu o asistentă de vânzări, dar asta era cu mult mai drăguță decât cele care lucraseră aici până acum. Dacă Hugh voia o fată, i-o trăgea. De asta avea nevoie Kevin acum, de o „fată a lu' tata" care să i-o tragă celui mai bun broker! Iar dacă preamergătoarea pe ape ajungea să se scufunde, trebuia s-o concedieze; din cauza asta, i se mai spunea și Murphy Brown – personajul de la televiziune care nu-și putea păstra nicio secretară.

— Studii Economice, Studii Economice, a mormăit Kevin pentru sine, căutând o cale de ieșire. Masterat! De ce să nu vrei să fii analistă, ca amicul tău, Ted Kim? Intră în programul de investiții bancare sau în niște – se abținuse să spună „rahaturi" – chestii de genul ăsta.

Când a pomenit de programul bancar, brokerii au făcut niște fețe de parcă le mirosea ceva urât.

— Nu vreau să joc la pariuri, a spus ea, împrumutând o frază pe care o auzise la prietenii lui Jay, când se văicăreau cu privire la

programul de investiţii bancare.

Încercând să pară mai implicată în vânzări şi tranzacţii, Casey a spus:

— Vreau mai multă acţiune.

Bărbaţii care stăteau unul lângă altul au râs cu poftă. Casey nu înţelegea. Apoi Hugh, cel care nu fusese încă prezentat, a spus:

— Şi ce fel de acţiune îţi dorești, mai exact?

Atunci Casey a închis ochii, devenind stacojie la faţă.

— Deci, prietena lui Ted vrea mai multă acţiune, i-a spus Kevin lui Walter, ridicând din sprâncene.

Hugh i-a aruncat o privire lui Casey, incitat de acest lucru. A întins mâna pentru a se prezenta. Casey a murmurat, fără să-l privească în ochi:

— Încântată de cunoştinţă.

— La fel, a răspuns Hugh, zâmbind larg.

Walter a intervenit:

— Acum l-ai înfierbântat pe câinele nostru.

Hugh a spus.

— Te rog să-i ignori pe băieţi. Ei nu au ocazia să vadă prea des femei atrăgătoare, darămite să şi discute cu ele. Îţi dai seama de ce.

Casey a zâmbit, dându-şi seama că bărbatul din faţa ei era un seducător din naştere. Şi nu făcea decât să flirteze cu ea. Nu era serios. Cunoştea genul. Hugh era un câine de vânătoare, pentru că avea toate atuurile. Ţinând cont de aspectul şi de farmecul lui, juca în liga mare, iar ea, în liga mică – un detaliu pe care-l acceptase cu mult timp în urmă. Bărbaţii ca el căutau fete că Ella. Casey nu se întristase prea mult în faţa acestei oportunităţi ratate, fiindcă Hugh nu era oricum genul ei, şi doar spera să nu fie şi asta o situaţie în care strugurii erau prea acri pentru ea.

Casey a auzit mai întâi paşii. Uşile sălii de conferinţe se deschiseseră. O hoardă de brokeri şi de comercianţi a dat buzna pentru a-şi lua mâncarea gratuită. Walter s-a ridicat, trăgându-se de pantaloni; slăbise de curând zece kilograme, dar nu apucase să-şi înlocuiască pantalonii de costum. Când Walter s-a ridicat, Hugh a scos din nou ţipătul de pescăruş, apoi l-a urmat. Toţi cei trei oameni de vânzări – Revin, Walter şi Hugh – erau extrem de înalţi, un metru optzeci sau optzeci şi cinci. Walter a spus:

— Vino cu mine!

Pe masa lungă erau aşezate tăvi pline cu mâncare indiană. O mulţime mare şi fericită s-a adunat în grupuleţe, îngrămădind mâncarea în farfuriile albe. Bărbaţii făceau glume despre colăceii fiecăruia – lucruri pe care femeile nu şi le-ar fi spus niciodată, deşi le-ar fi gândit. Walter i-a întins o farfurie de unică folosinţă, înainte de a-şi lua şi el una.

— Serveşte-te cu ce vrei, dar trebuie să ne întoarcem curând. Bine?

I-a vorbit cu afecţiune, ca şi cum ar fi fost un copil mic.

Îi lăsa gura apă. În jur, oamenii îşi puneau cu lingura în farfurii, luând bucăţi de pâine *naan* caldă. Erau peste tot. Tăvile s-au golit treptat, după care grupul s-a împrăştiat.

Kevin şi Hugh se întorseseră deja la birou. Casey reuşise să ia o *samosa*mare şi o lingură de *biriyani* –, dar evitase să-şi umple farfuria, dat fiind că se afla în timpul unui interviu. Walter, însă, nu stătuse pe gânduri.

— Frate! Ce puţin mănâncă fetele! s-a mirat el.

— S-a întâmplat totul atât de repede, a remarcat ea, lăsându-şi mâna pe lângă corp.

Walter a arătat spre tavan, cu un gest şmecheresc, şi a adăugat:

— Mâncare gratuită pentru milionari.

Ea s-a încruntat, amuzată de mişcarea lui dramatică.

— În cadrul departamentului de acţiuni internaţionale – adică vânzările pentru Asia, Europa şi Japonia –, grupul pentru care dai interviul…

Casey a dat din cap, în semn că pricepe.

— …cel care parafează o afacere cumpără masa de prânz pentru toţi cei din departament. Am încheiat o afacere săptămâna trecută – cu o mare centrală electrică din afara Bombay-ului. Aşa că astăzi am cumpărat mâncare indiană. Te-ai prins? Dacă agenţii din Japonia reuşesc o tranzacţie, atunci primim sushi.

— Am înţeles, a spus ea.

— Lucrul amuzant este că, dacă ai fi fost o milionară, aşa cum sunt unii dintre aceşti directori generali, care câştigă salarii cu şapte cifre pe an, ai fi ştiut să te bagi în faţă şi să-ţi umpli farfuria. Oamenii bogaţi nu se satură de chestii gratuite.

Walter a ridicat din umeri. Nu exista vreun reproş în tonul lui; de fapt, în vocea lui se simţea o admiraţie melancolică, ca şi cum ar fi început în sfârşit să înţeleagă cum funcţiona lumea.

— Aşadar, acesta este jocul nostru, Casey. Trebuie să accepţi ceea ce ţi se oferă.

Îi vorbea ca un mentor.

— Dacă aşa spui tu, a răspuns fata.

Dar nu ştia ce părere să aibă despre bani sau despre lucrurile gratuite. Tatăl ei spunea întotdeauna că nu există nimic gratuit pe lume.

Îi fusese aproape imposibil să accepte actele de caritate ale Ellei şi, chiar dacă îi plăceau hainele frumoase pe care nu şi le putea permite, nu-şi imagina o viaţă în care să muncească doar pentru bani, doar ca să poată obţine mai multe lucruri, fiindcă simţea că, într-un fel, nu ar fi mulţumit-o prea mult timp. Să muncească din greu ca să obţină note bune avusese o oarecare logică, pentru că îi plăcea să înveţe – dobândea astfel noi moduri de a vedea lucrurile şi de a stăpâni informaţii –, dar notele bune nu ţineau de foame, iar, pentru ea, şcoala nu era menită să dureze o veşnicie.

Casey s-a uitat din nou în farfurie, amintindu-şi de afişele din sala de mese a şcolii primare: EŞTI CEEA CE MĂNÂNCI. Aşadar, în funcţie de cât de mult mâneai, atâtea idealuri aveai. Walter insinua, de asemenea, că rapiditatea cu care îţi luai mâncarea dezvăluia probabilitatea de a-ţi atinge obiectivele. De fapt, îi era teribil de foame, dar se prefăcuse că nu era aşa pentru a lăsa impresia că e civilizată, apoi se îndepărtase de masă pentru a fi apreciată, iar acum avea să-i fie foame în continuare.

Walter s-a întors şi i-a făcut semn cu mâna unei fete care se îndrepta spre ei. Era greu să-i ghiceşti vârsta. Putea fi cu vreo zece ani mai mare decât Casey, dar avea silueta de vis a unei fete de douăzeci de ani şi se îmbrăca în consecinţă. Nu purta ciorapi. Avea nişte picioare remarcabile. Pe farfuria ei erau multe legume şi o bucată mare de pâine.

— Bună, scumpo! a spus ea.

Când a trecut pe lângă ei, bărbaţii de pe etaj şi-au întors capetele ca să se holbeze la fundul ei.

— Bună, Delia! a spus vesel Walter.

S-a oprit să stea de vorbă cu el. Purta o fustă scurtă, din în albastru, şi o bluză de un albastru mai deschis. Nasturii în formă de scoică îi dezvăluiau puţin pieptul plin. Până şi ochii erau albaştri, de culoarea bomboanelor, şi străluceau sub valurile de păr blond-roşcat şi ondulat. Avea un uşor accent de Staten Island, aproape insesizabil – se simţea mai ales când spunea „da", din când în când. Părea vigilentă, dar era uşor să treci cu vederea inteligenţa din privirea ei din cauza hainelor

sexy şi a formelor apetisante. Pielea ei avea o anumită strălucire şi maturitate. Prietenii lui Jay ar fi numit-o vulpiţă, considerând că pentru picioarele ei ar trebui să se scrie un sonet.

— Iar ea este Delia Shannon. Strălucitoarea şi talentata asistentă de vânzări de la secţia Europa.

— Walter, iar intri în rolul tău de broker. Delia i-a zâmbit călduros lui Casey.

— Bună! a spus Casey, foarte impresionată de Delia.

— Casey Han dă un interviu, vrea să fie asistenta noastră de vânzări, a precizat Walter.

Deliei i-a părut rău pentru biata copilă. Kevlar nu era un tip rău, dar soţia lui ar fi trebuit să i-o mai sugă din când în când, înainte să-l lase să plece la muncă. De asta aveau nevoie bărbaţii încordaţi, era sigură. Ia strâns mâna lui Casey.

— Multă baftă!

Casey şi-a retras uşor mâna din strânsoarea femeii. Obişnuită cu strângerile de mână masculine, ferme, directe de la Princeton, strânsoarea Deliei i s-a părut anacronică şi exagerat de feminină.

— Deci îi vom spune lui Kevin că fata asta este tocmai bună de angajat. E o chestiune de la sine înţeleasă, a spus Walter.

Delia a zâmbit atotştiutoare.

— Poate că o vei ajuta pe Casey, dacă vrea să accepte slujba.

— Da, mi-ar plăcea. Adică, dacă totul merge bine, a spus Casey.

Delia a strâns mâinile mari ale lui Casey în mâinile ei mici şi albe, spunând:

— Orice pentru noua victimă a lui Kevin. Absolut orice.

În tonul ei nu era nici răutate, nici cinism. Casey o plăcea.

Walter şi-a dus dramatic degetul arătător la buze, iar Delia i-a făcut cu ochiul.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru Casey. Ted Kim mi-a spus că este foarte puternică, a zis el.

Casey a încercat să nu pară surprinsă.

— Ah? Este prietenă cu Ted? a întrebat Delia.

Walter a dat din cap.

— Da, cred că este prietena logodnicei lui Ted. O prietenă de familie.

Casey a dat din cap, fără să i se pară necesar să explice. Delia i-a făcut din nou cu ochiul, apoi s-a scuzat. Trebuia să discute cu cineva din

camera de corespondenţă despre un colet. Bărbaţii din apropiere au privit-o cum se îndepărtează. Fundul Deliei, în formă de inimioară albastră, se mişca la fiecare pas cu gingăşie.

Delia avea să fie asistentă pentru totdeauna, a explicat Walter. Cum nu se dusese la facultate, era blocată în ceea ce ar fi trebuit să fie un loc de muncă pentru doi sau trei ani. Dar Delia nu se plângea.

Felul în care Walter îi vorbise o făcea pe Casey să creadă că ar putea obţine postul. Altfel de ce i-ar fi spus acele lucruri? Când sau întors la birou, Kevin i-a făcut semn, iar ea s-a aşezat.

— Doi ani. Minimum. Va trebui să te descurci. Îţi jur. Trebuie să faci rezervări la hotel, să cumperi bilete de avion, să organizezi conferinţe, să trimiţi rapoarte, să faci copii, să ridici faxuri şi pachete şi să coordonezi tot felul de chestii. Bun. Trebuie să fii atentă la tot. Ai înţeles? Doi ani. Altminteri nu vei primi o recomandare din partea mea, dacă nu depăşeşti acest termen de doi ani. Ai înţeles?

Kevin se uita cu atenţie la ea, asigurându-se că a înţeles. Hugh a lăsat furculiţa jos, amuzat de propunerea lui Kevin.

— E greu de crezut că a fost cândva un broker extraordinar. Agent de vânzări. Are nişte abilităţi de comunicare de nu-l mai recunoşti.

I-a întins mâna.

— Casey, bine ai venit în departamentul nostru!

Casey i-a strâns mâna, dar s-a uitat direct la Kevin când a spus:

— S-a făcut!

— Şi să nu ai încredere în tipul ăsta, a zis Kevin, holbându-se la ea. Indiferent cât de mult s-a luptat ca tu să obţii slujba asta.

Hugh a râs zeflemitor.

— Da, să nu ai încredere în mine. Sunt absolut îngrozitor.

— Deci vei veni mâine la muncă? a întrebat-o Walter.

— Da, bineînţeles, a răspuns Casey.

— Cel puţin doi ani, a repetat Kevin, sever.

— Ajunge, durule, a intervenit Hugh. Gândeşte-te la cel de-al treisprezecelea amendament.

— Sunt impresionat, a zis Walter. Nu ştiam că lucrez cu un aboliţionist.

Hugh şi-a lustruit unghiile pe piept.

— Oricum, îţi poţi imagina cum şi-a cerut Kevlar soţia în căsătorie?

Walter s-a cutremurat.

— Nişte nenorociţi! Cel puţin eu am găsit o femeie care să se mărite cu mine.

— Bunătatea şi amabilitatea sexului frumos nu pot fi niciodată subestimate, a spus Hugh, zâmbindu-i lui Casey.

— Şezi, băiete! i s-a adresat Walter lui Hugh, iar acesta din urmă şi-a desenat o aură imaginară deasupra capului, unindu-şi degetele mari şi mijlocii.

Kevin şi-a verificat ecranul. Producătorul de cipuri scăzuse cu un punct de bază de la prânz. Şi-a aruncat stiloul spre monitor.

— Ştiam eu.

Casey s-a ridicat brusc de pe scaun. Kevin s-a întors spre fată, amintindu-şi să termine discuţia cu ea.

— Ne vedem mâine la cinci şi patruzeci şi cinci.

A ridicat telefonul şi l-a sunat pe analist. Tonul lui s-a schimbat complet – serios, categoric şi calm.

Walter a observat confuzia lui Casey. Avea să priceapă în curând – nu deveneai şef fără o anumită adaptabilitate în stil. Casey a rămas pe scaun, fără să ştie dacă discuţia se încheiase. Imediat, telefoanele au sunat, iar Walter şi Hugh au răspuns. Walter i-a făcut semn Deliei, care se întorsese la biroul ei. A acoperit receptorul telefonului şi a şoptit:

— Du-te şi vorbeşte cu ea. Roag-o să te conducă la Resurse umane.

Casey s-a dus, iar Delia a preluat conducerea.

16 *Master în business administration,* în 1 b. engleză, „master de administrarea afacerilor" (n. red.).

IZ Produs de patiserie de forma triunghiulara, umplut cu legume sau cu carne (n.tr.).

18 Specialitate indiană, orez cu mirodenii şi cu carne sau cu ouă şi legume (n.tr.).

10.

OFERTA

Părul lung şi negru al Ellei era prins cu o agrafă şi purta o rochie de in de culoarea liliacului, care-i ajungea până la jumătatea gambelor subţiri. Era acasă, aşa că stătea desculţă. Ella şi-a înclinat faţa ovală spre Casey, cu optimismul de dinaintea unei petreceri.

— Poate că vii cu noi astăzi? a întrebat ea.

Casey a scotocit prin geantă. Îi mai rămăseseră exact şase ţigări

din pachetul pe care-l furase din greşeală de la Mary Ellen. Primul lucru pe care voia să-l cumpere din salariul ei era un cartuş de Marlboro Lights.

— O, am uitat, a minţit Casey, ştiind foarte bine că slujba de la biserică era programată la ora nouă. Când începe?

Era deja opt dimineaţa, iar Casey era trează, spălată şi îmbrăcată de aproape două ore. Înainte de a începe munca la Kearn Davis, avea obiceiul să se trezească cu mult înaintea Ellei, să pregătească cafeaua, să aranjeze canapeaua extensibilă, să citească anunţurile şi să redacteze scrisori de intenţie. Lucra deja de o săptămână, iar în acea duminică îşi dorise să fie singură, în timp ce Ella şi Ted se duceau la biserică şi luau masa la restaurantul din Muzeul Whitney.

Ella îi spusese deja când se ţinea slujba, apoi o invitase din nou. Inocenţa şi vulnerabilitatea ei au făcut-o pe Casey să se simtă dură şi imperturbabilă. Ella părea atât de uşor de rănit, iar acest lucru a forţat-o pe Casey să fie mai atentă în preajma ei.

— Niciodată nu ţi-am sărbătorit locul de muncă aşa cum trebuie… a încercat Ella din nou.

— Tot spui asta, dar nu e nevoie. Serios.

Casey nu voia să mai simtă niciun fel de amabilitate sau milă din partea ei. Fără să-i ceară asta, Ella îi dăduse bani de transport şi de prânz, ajutând-o să reziste până la salariu, îi cumpărase ciorapi şi-i împrumutase pantofi care să se asorteze cu rochiile ei şi pe care să-i poarte la birou. Datoriile lui Casey se adunau ca un morman de rufe nespălate.

— Şi vreau neapărat să ţi-l prezint pe Unu. Mi-a promis că va veni astăzi.

Casey a dat din cap. În ultima săptămână, Ella îi tot pomenise de vărul ei, care tocmai se mutase într-o casă închiriată peste drum. Fusese analist la Pearson Crowell – o bancă de investiţii britanică de rangul doi. Ella, care nu era deloc şireată, nu-şi putea ascunde dorinţa ca lui Casey să-i placă Unu şi viceversa. La douăzeci şi şapte de ani, crescut în suburbiile oraşului Dallas, învăţase la St. Mark's şi la Dartmouth şi era fiul unui om de afaceri şi al unei doctoriţe – cel mai mic dintre cei patru copii. Tocmai se întorsese de la un stagiu de patru ani în Seul, la Pearson Crowell, înainte de a trece la o firmă mică din New York; de asemenea, se căsătorise rapid şi divorţase şi mai rapid de o fată din Coreea, care se purtase îngrozitor cu el.

Casey s-a așezat pe banca de lângă ușa de la intrare, chinuindu-se să se încalțe cu espadrilele negre. Se ducea pe acoperiș ca să fumeze și luase cu ea, pe ascuns, ziarul cu anunțuri imobiliare. De îndată ce va pune deoparte garanția și chiria pentru prima lună, se va muta. În așteptarea plecării ei, Ella începuse să viseze că Unu și Casey se vor îndrăgosti și că vor veni cu ea și cu Ted la biserică în fiecare duminică. Ar fi fost niște perechi reușite și ar fi făcut și alte lucruri pe care le fac de obicei cuplurile. Lui Casey i se părea drăguț, dar imposibil. Așa că, atunci când ochii Ellei se aprindeau vorbind despre Unu, Casey îi răspundea politicos:

— Verișorul tău pare de treabă.

După ce s-a încălțat, Casey și-a luat setul de chei de la casă.

— Nu-ți place Ted, a spus Ella.

— Poftim?

— De asta nu vrei să mergi la biserică, a zis EUA.

În weekenduri, Casey era de acord să facă împreună aproape orice, tot felul de drumuri banale, cum ar fi cumpărăturile sau o vizită la curățătorie, dar când o invita să ia parte la lucruri chiar plăcute, cum ar fi un film sau o cină în oraș, atunci când Ted era implicat, Casey refuza. Iar Ella nu uitase un lucru încă din perioada școlii de duminică: deși Casey părea „prea șmecheră pentru asta", ea era eleva care punea în mod constant întrebări țintite despre Dumnezeu.

Casey și-a băgat o cutie de chibrituri în buzunarul cămășii albe, prefăcându-se că n-a auzit ce spusese Ella. A pus mâna dreaptă pe clanță.

— Nu e ușor. Știu asta, a spus Ella.

— Despre ce vorbești? a întrebat Casey.

Oare disprețul ei fusese atât de evident?

— Logodnicul tău mi-a făcut rost de o slujbă grozavă.

— O să ne distrăm. Te rog, spune da! Unu este preferatul meu. O să…

Telefonul a sunat și, ghicind cu exactitate că era Ted, Casey a ieșit, spunând:

— Ella, știi că nu pot lua decizii importante fără țigara mea de dimineață.

Fumător și el, Ted era cel care îi sugerase Ellei acoperișul clădirii. Ea era alergică la fum și, în mod ciudat, Ted și Casey nu aveau remușcări, însă nu fumau niciodată în prezența ei.

Spre deosebire de acoperişul de la părinţii ei, acesta putea fi folosit de toţi locatarii. Erau muşcate roz şi albe în ghivece de teracotă şi piese de mobilier pentru terasă, din metal vopsit în verde, aşezate primitor pe acoperişul pavat cu pietriş alb. În timpul weekendurilor de vară, fetele făceau plajă cu şnurul de la bikini dezlegat, iar tipii cu şepci de baseball şi cu pantaloni de trening citeau pe îndelete publicaţia *Times,* bând cafeaua călduţă din căni aduse de acasă.

Cei care fumaseră la un moment dat cu ea au salutat-o acum pe Casey. Purta o cămaşă albă şi fusta gri, plisată, fără ciorapi. Cu espadrilele cu talpă din funie rulată ieşea în evidenţă în faţa mulţimii matinale de duminică, toţi cu părul răvăşit şi cu priviri – somnoroase. Strălucirea zilei şi tinerii singuri, care se relaxau, îi aminteau de şcoala ei pe timpul primăverii, când, cu prima rază de soare, toată lumea chiulea de la ore ca să lenevească pe iarbă. Casey voia să rămână acolo, să fumeze restul pachetului, să citească ziarul şi să-şi planifice viaţa după primul ei salariu. Nu era vorba că nu-i plăcea la biserică. Îi plăceau predicile bune la fel de mult ca o lectură pasionantă. Se dădea în vânt după o prelegere emoţionantă. Ella sesizase cu exactitate problema. Tachinările lui Ted i se păreau agresive şi rău intenţionate. Chiar aseară, când Ella coborâse ca să ia corespondenţa, el îi spusese lui Casey:

— Poate că ar trebui să-i spun lui Jay că iubita lui lucrează la etajul al doilea.

Casey se întrebase dacă acest comportament crud era, de fapt, caracteristic unui băiat de clasa a şasea care îi rupea breteaua de la sutien unei fete pe care o plăcea, dar parcă nu era genul acela retardat de flirt. În plus, Casey nu-şi putea imagina că ar fi preferat-o pe ea EUei. Casey înţelegea însă că Ted era gelos. Credea probabil că se aflau în competiţie pentru atenţia Ellei şi, în consecinţă, o trata ca pe o rivală. Din moment ce nu se luptase niciodată cu un băiat, Casey era uimită de natura atacurilor lui, atât de diferite de cele ale unei fete – directe, persistente şi letale. Oricât de drăguţă ar fi fost, nu merita să suporte toate astea de dragul EUei. De asemenea, Casey nu voia să-l cunoască pe vărul Ellei. Se gândea încă la Jay. Sora ei îi spusese că încercase să dea de câteva ori de ea. În ultima săptămână, Casey nu se întâlnise cu el în lift sau la cantină. Etajele al doilea şi al şaselea rămâneau separate, ca şi cum ar fi fost în clădiri diferite.

Cât despre noua ei slujbă de asistentă de vânzări, cum Casey era din fire o persoană organizată – atentă la termene-limită şi la detalii –,

cu excepţia faptului că trebuia să înveţe un program nou şi să ia micul-dejun şi prânzul la birou, printre mai mulţi bărbaţi, natura muncii sale nu era dificilă. După ce îşi încheia ziua, mergea acasă şi recitea *Middlemarch* sau începea un alt volum de Trollope, împrumutat de la biblioteca din cartier. A studiat o carte veche de modele de pălării, pentru care îi dăduse douăzeci şi cinci de cenţi unui tip care vindea reviste şi manuale vechi pe First Avenue. În timpul liber, îşi făcea griji mai ales pentru bani şi pentru viitorul ei. Salariul ei, fără un bonus gras şi eventualele ore suplimentare (era greu de calculat în acest moment cât avea să primească, deşi Delia îi spusese că ar putea obţine chiar şi jumătate din salariul de bază), era de treizeci şi cinci de mii de dolari pe an, fără impozite. Cu un astfel de salariu, ar fi trebuit să facă faţă rambursărilor minime de pe cardul de credit, să economisească avansul pentru chirie (aproape o mie cinci sute de dolari pentru două luni, într-o garsonieră înghesuită), cu menţiunea că trebuia să dea cincisprezece la sută din chiria anuală pentru onorariul agentului şi să-şi mobileze noua locuinţă, căci nu avea nici măcar un pahar de apă, care costa un dolar şi cincizeci de cenţi. Ella nu voia să primească de la ea bani pentru chirie sau pentru mâncare, în ciuda ofertelor lui Casey de a-i plăti ceva atunci când primea salariul.

Casey s-a îndreptat spre marginea acoperişului. În perimetrul acestuia se aflau ghivece albe cu flori, bine îngrijite de comitetul de grădinărit al clădirii. Deşi era prima săptămână din august, simţea o briză uşoară. Priveliştea – suma ferestrelor neumbrite – nu era cu mult diferită de cea din Elmhurst: era formată din bucătării mici, geamuri care astupau băile, sufragerii în formă de L şi paturi nefăcute în camere întunecate. Era liniştitor să fumeze aici, sprijinită de parapetul înalt până la brâu. Jay obişnuia să glumească, spunând că-i plăceau acoperişurile pentru că acolo îşi parca Wonder Woman avionul de sticlă. Casey şi-a mai permis o ţigară. A încercat s-o aprindă, dar vântul sufla dinspre nord; a acoperit flacăra chibritului şi, când a ridicat privirea, a văzut la o fereastră un bărbat asiatic care o studia. Era subţire, cam de înălţimea ei, purta un costum închis la culoare, cu doi nasturi la sacou, o cămaşă albă şi o cravată mov, de lăţime medie. Îi putea distinge chipul: nas rotunjit, pomeţi înalţi, ochi negri migdalaţi şi sprâncene uşor arcuite. L-a privit, iar el i-a zâmbit; apoi, brusc intimidată, s-a întors să tragă încă un fum. Când s-a uitat din nou după el, dispăruse. După ce ţigara s-a consumat, a stins-o şi a coborât scările.

Casey i-a spus Ellei că, până la urmă, avea să meargă la biserică.

— Eşti sigură? a întrebat Ella, neştiind ce să facă acum.

Ted tocmai o sunase. Se părea că, în seara precedentă, Jay Currie se alăturase unui proiect la care lucra Ted, iar când în sfârşit făcuseră cunoştinţă, lui Ted îi scăpase că o cunoaşte pe Casey Han.

— E bine? îl întrebase Jay neliniştit.

Ted sfârşise prin a-i spune unde stătea. Ella fi certase rău.

— Cum ai putut?

Dar el îi răspunsese:

— Măcar nu i-am spus că lucrează la etajul doi.

Izbucnise în hohote de râs – în mintea ei, încă îi auzea chicotelile –, aşa că Ella abia rezistase impulsului de a-i închide telefonul în nas. Nu mai făcuse asta niciodată, dar în acel moment i se părea mai mult decât potrivit.

Ted era acum pe drum, ca s-o ducă la biserică. Agitată, Ella şi-a pus pantofii.

— Nu eşti obosită după prima săptămână de muncă? N-ai vrea să mergem duminica viitoare? a întrebat Ella.

— Nu. Sunt toată a ta, a răspuns Casey. Hai să mergem să ne închinăm în casa Domnului.

A râs, apoi a strigat:

— Aleluia!

Se simţea brusc veselă. Ella a zâmbit pe ascuns, simţindu-se vinovată, ca şi cum, pe undeva, totul era din vina ei.

— Crezi că Ted îmi va face cinste cu o masă scumpă? a întrebat Casey, cu mâinile în şolduri.

— Da.

Ella a dat din cap ca o păpuşă.

— Orice vrei tu.

Portarul a sunat la interfon. Ted Kim era în hol.

Când au coborât şi s-au întâlnit cu el, Ted a sărutat-o pe Ella pe obraji şi i-a adresat lui Casey nişte amabilităţi de complezenţă. Au mers pe jos până la biserică, la nici cinci străzi distanţă, iar Ella i-a tot vorbit lui Casey despre Unu. La intrarea în biserică, Ted a pus mâna pe spatele Ellei, dar ea s-a ferit de atingerea lui.

Plasatorii i-au îndrumat la etaj, spre locurile de la balcon, pentru că sala principală era plină. Biserica închiriase o sală a unui colegiu pentru rugăciune, fiindcă nu putea face faţă numărului tot mai mare de

participând. Ted nu era impresionat de clădirea șubredă a colegiului local. Nu existau cărticele cu imnuri și nici Biblii pe băncuțe, iar slujba era tipărită pe o broșură amărâtă, prinsă cu capse. Ar fi preferat biserica prezbiteriană de pe Fifth Avenue, care arăta ca o biserică adevărată, dar Ella fi era devotată domnului Benjamin. Chiar și el, ca om care urâse școala de duminică din Anchorage, trebuia să recunoască faptul că era atent la predicile inteligente ale lui

Benjamin și că, din când în când, se pomenea gândindu-se la ele. Ted credea că biserica era necesară unei societăți bine guvernate și nu avea încredere în nimeni care nu credea în Dumnezeu.

Venirea lui Casey la biserică îl luase prin surprindere. O considera o atee desăvârșită – una dintre acele persoane atotștiutoare care aveau credința oarbă că lumea poate fi explicată doar conform teoriilor științifice, infirmate în fiecare zi, dar care erau incapabile să creadă în lucruri care nu erau suficient de deștepte ca să le treacă prin filtrul gândirii. Ted, care nu credea prea mult în Dumnezeu sau în Iisus, nu putea însă să creadă în hazard și era suficient de arogant încât să refuze ideea că are drept strămoși peștii sau primatele. Creaționismul părea absurd, dar evoluționismul îi insulta și el inteligența. Oricât de mult susținea Ted munca asiduă și autodeterminarea, credea și într-un fel de ordine asupra căreia omul nu avea niciun control – un fel de soartă, mâna invizibilă a lui Adam Smith. Dar, în general, evita discuțiile despre religie. Oricum nu aveai cum să le câștigi, se gândea el, de ce să te mai oboseșți? în orice tabără te-ai fi aflat, trebuia să începi orice afirmație cu „cred", nu cu „știu". Preotul i-a îndemnat să spună rugăciunea pe care Hristos îi învățase s-o rostească, iar Ted a auzit-o pe Casey recitând-o din memorie și l-a cuprins o oarecare emoție.

Casey era serioasă când spunea:

— „Iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri".

Pentru ea, acestea erau cuvintele cel mai greu de respectat și, rostindu-le, spera că aveau să devină realitate.

La fel ca Ted, Casey nu discuta niciodată despre opiniile ei contradictorii despre religie. Era suficient de sinceră ca să recunoască faptul că avea o teamă lăuntrică: aceea de a fi fost demascată și catalogată drept ipocrită. Casey era foarte conștientă când o dădea în bară, dacă e să vorbim de credință. De obicei bolborosea „Iisuse Hristoase" când se lovea la degetul de la picior; pentru o femeie tânără,

se culcase cu destui bărbaţi pe care nu-i iubea şi cu care nici nu avea intenţia de a se căsători; făcuse un avort fără regrete; încercase drogurile (îi plăceau foarte mult unele dintre ele şi, temându-se că ar putea deveni dependentă, nu căuta să-şi ia); îi plăcea să se îmbete şi să acţioneze conform impulsurilor ei pasionale; îi plăcea să cumpere lucruri frumoase şi, pentru ea, acesta era un scop în viaţă; în fiecare zi, invidia viaţa altcuiva; adora bârfele sub orice formă; furase haine din coşul de retur de la magazinul lui Sabine; nu-i plăceau mulţi creştini – îi găsea plictisitori şi intoleranţi; şi, cu aproape două luni înainte, le spusese propriilor părinţi să se ducă dracului. Încălcase poruncile de multe ori şi în mod susţinut. Nu câştigase nicio Biblie cu coperta din piele albă în tabăra organizată de şcoala de duminică. Existenţa unui Dumnezeu, citirea zilnică a Bibliei şi copierea versetelor obscure nu aveau niciun sens pentru ea. Cu toate acestea, Casey nu putea să trăiască dacă nu se gândea la Dumnezeu.

Ella nu avea îndoieli. De faţă cu toată lumea, a scotocit prin geanta ei din piele, scoţând o Biblie neagră, din piele, cu fermoar, şi un caiet legat în pânză. Avea la îndemână un stilou Waterman, cu peniţă aurie. A deschis caietul, aproape plin de scrisul ei, cu cerneală neagră-albăstruie, şi a căutat o pagină liberă. Consultând programul, a găsit rapid pasajul pe care se baza predica. A notat versetul sub titlul predicii, „Ce te susţine?", cu precizia unui elev care îşi ia notiţe pentru laboratorul de chimie.

Ella părea de-a dreptul fioroasă cu gesturile ei atente şi calme.

Îl privea cu adoraţie pe domnul Benjamin, ceea ce lui Casey i se părea oarecum amuzant. Preotul era de vârstă mijlocie, fără riduri – undeva între patruzeci şi cinci şi cincizeci şi cinci de ani. Părul negru şi creţ îi era scurt şi aranjat. Ochelarii cu rame argintii îi acopereau ochii căprui, ca de nurcă. Purta un costum modest, ca de funcţionar, cu o cămaşă de un alb impecabil şi o cravată roşie, ca pentru un bogătaş de nivel mediu. Nu purta robă neagră. Privirea lui era mai degrabă agilă decât sobră. Ella menţionase faptul că era imposibil ca el să oficieze nunta, fiindcă avea programări pentru multă vreme. Ca orice altceva în New York, serviciile unui preot bun necesitau programări şi aşteptare. Aşa că Ella urma să se mărite cu acordul preotului coreean din Queens despre care îi vorbise tatăl ei – un om foarte drăguţ, care vorbea extrem de mult despre iad.

Benjamin a citit un pasaj din Evanghelia după Matei:

— Iisus a răspuns: „Așa este scris: omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Era o consecinţă curioasă faptul că, din toţi anii lui Casey de lecturi particulare şi de şcoală, ea cunoştea Biblia în profunzime. În acel pasaj, diavolul îl ispiteşte pe Iisus, înfometat după patruzeci de zile de post – spunându-i că, dacă este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, ar putea porunci pietrelor să se transforme în pâine. Iisus răspunde citând Deuteronomul 8: 3: „El v-a smerit, făcându-vă să flămânziţi şi apoi hrănindu-vă cu mană cerească, pe care nici voi, nici părinţii voştri nu o cunoscuseră̆ţi, ca să vă înveţe că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului”. Biblia făcea la nesfârşit referire la propriile pagini, iar în facultate, această cunoaştere deosebită – deosebită pentru că niciunul dintre cei pe care-i cunoştea la Princeton nu citea Biblia – îi fusese de ajutor în demersul ei academic, căci majoritatea scrierilor occidentale făceau, de asemenea, referire la asta. Ella a dat fără încetare din cap, aprobându-l pe Benjamin în timp ce-şi lua notiţe meticuloase cât timp el ţinea predica. Lui Casey i se părea enervant devotamentul Ellei. Când predica s-a încheiat, plasatorii au început să adune darul. Printre credincioşi a trecut un coş căptuşit cu burete gri. Casey şi-a deschis portofelul şi a zărit două bancnote de douăzeci de dolari – bani pe care Ella i-i împrumutase ca să-i ajungă până vineri, la ziua de salariu. Profesoara ei de la şcoala de duminică, doamna Novak, obişnuia să spună:

— Încearcă voia lui Dumnezeu, dăruieşte prin sacrificiu.

A aruncat una dintre bancnotele de douăzeci de dolari în coş. Ted a pus înăuntru un cec de cincizeci de dolari pe care-l pregătise din timp. Ella a oferit un cec de două sute de dolari – această sumă reprezentând un sfert din salariul ei săptămânal.

Benjamin le-a dat binecuvântarea, iar slujba s-a încheiat. Ella şi-a pus deoparte Biblia şi caietul, apoi s-a aplecat peste balcon, căutându-şi vărul. Casey a măsurat din priviri mulţimea, iar Ella a asigurat-o:

— Oricum trebuia să ne întâlnim afară.

Odată ajunşi pe stradă, vizavi de clădirea colegiului, Ted şi Ella au început să discute despre variantele pentru brunch: *dim sum*sau la Sarabeth-Casey, care ascultase conversaţia doar pe jumătate, s-a mişcat când a simţit atingerea uşoară a unei mâini pe braţul ei. Expresia lui Ted s-a transformat în surpriză. Casey a zărit mai întâi degetele acoperite cu fire scurte de păr blond, apoi l-a recunoscut pe Jay. L-a pocnit cu pumnul

drept. Ella şi-a acoperit gura cu mâinile pentru a-şi opri un suspin, iar Ted a izbucnit în râs, făcând:

— Uuu!

Unu Shim a murmurat laolaltă cu toată lumea care trecea pe acolo şi care văzuse tot. Apoi şi-a dat seama că Ella stă chiar lângă tipa care-l plesnise atât de tare pe bărbatul alb şi înalt, încât îi umpluse gura de sânge.

19 Feluri de mâncare chinezească servite în general la prânz, în restaurante, în porţii mici. Sunt întâlnite mai ales, dar nu exclusiv, în bucătăria cantoneză (n.tr.).

20 Brutărie artizanală din Statele Unite, deschisă de Sarabeth Levine în 1981. Iniţial, vindea dulceţuri şi produse de patiserie, după care a devenit restaurant (n.tr.).

11.

ACORDUL

— Am meritat-o, a spus Jay, gustând sângele de pe buza superioară.

Nu fusese pocnit nici măcar o dată; cumva, reuşise să evite încăierările, chiar dacă urmaşe o şcoală de băieţi, iar acasă refuzase cu înţelepciune să se bată cu fratele său mai mare, Ethan, care avea un temperament ieşit din comun. Casey îl plesnise. Jay îşi ştergea sângele de pe pielea de sub nas şi tot nu-i venea să creadă.

Simţindu-se oarecum responsabil, Ted s-a apropiat de Casey, gata s-o tragă înapoi în caz că şi-ar fi pierdut echilibrul – amuzat totodată de această posibilitate. Unu Shim reuşise deja să-şi croiască loc prin mulţime pentru a ajunge la verişoara lui, Ella, care, la rândul ei, era atât de şocată de acest incident încât nu putea scoate un cuvânt.

— Ella? Eşti bine? a întrebat Unu.

Nu se mai văzuseră de la nunta lui, de la Seul, cu trei ani în urmă.

— Unu…

Ella s-a uitat ameţită la el.

— Bună, mă bucur mult să te văd.

Unu i-a cuprins umerii cu braţul şi a mângâiat-o uşor pe spate, aşa cum şi tatăl său saluta oamenii.

Ella i-a atins uşor antebraţul lui Unu, apoi, din reflex, s-a gândit să scoată nişte şerveţele din trusa de machiaj pe care i le-a oferit lui Jay

Casey a urmărit această interacţiune ca şi cum ar fi văzut-o la

televizor. De ce îi dădea Ella şerveţele lui Jay? apoi Jay a luat şerveţelul de la Ella, mormăind un „mulţumesc" timid. Şi-a acoperit nasul cu el. Casey şi-a dus mâinile la spate, dându-şi seama de ceea ce făcuse. Ea îl umpluse de sânge pe Jay. Era ca şi cum mâna ei se supărase, pumnul se strânsese, iar ea nici măcar nu se putuse împotrivi gestului. Casey nu-şi dorise niciodată să-l lovească.

A privit în sus, spre cerul fără nori. Era o dimineaţă perfectă de august, fără pic de umiditate; ar fi putut fi foarte bine o zi senină din luna mai. Niciodată nu lovise o persoană şi nu credea că o va mai face vreodată. După ce ea însăşi fusese lovită, ştia senzaţia: te simţeai prost, urât şi neiubit. Acum, că-l lovise pe Jay, îşi dădea seama că-l dispreţuia. Se dispreţuia şi pe ea însăşi. El devenise prea important pentru ea şi simţise nevoia să-l pedepsească. Tot corpul îi tremura de emoţie. Oamenii care ieşeau din biserică se tot uitau spre ea.

— Casey, pot să vorbesc puţin cu tine? a întrebat Jay.

Femeia care-i dăduse şerveţelul şi-a atins bărbia, spunându-i să-şi aplece capul pe spate. Trebuie să fi fost logodnica lui Ted, Ella. Ted a intervenit:

— Hei, frate!

Jay a dat din cap, zâmbind vag. Ted Kim se ocupa de ultimul proiect al lui Jay şi avea un cuvânt de spus în privinţa bonusului. Casey a trecut peste acest detaliu. S-a uitat la Jay.

— Îmi vreau lucrurile înapoi.

În fiecare dimineaţă, când se îmbrăca, îşi amintea de altceva uitat în apartamentul lui – un rimel scump, ciorapi, sutienele ei preferate din dantelă, chiar şi deodorantul – obiecte pe care nu-şi putea permite să le înlocuiască.

— Ai nişte lucruri care sunt ale mele. Le vreau înapoi.

Casey a început să plângă. Ellei îi dădeau lacrimile şi nu-şi putea lua privirea de la Casey.

Unu simţea că ia foc sub soarele amiezii. Tipul care stătea lângă Ella, probabil Ted, purta un tricou polo negru şi pantaloni lejeri. Cu certitudinea că nimănui nu-i mai păsa acum, Unu şi-a desfăcut cravata cu imprimeu de culoarea strugurilor, a împăturit-o şi a băgat-o în buzunarul de la sacou. Apoi şi-a scos sacoul.

— Ella, eşti în regulă? a întrebat Unu.

Ella a dat din cap.

— Poate că masa nu este o idee prea bună. Vrei să te sun mai

târziu?

— Nu, nu, nu pleca.

Ella l-a prins de braţ.

— Îmi pare foarte rău. El… el este Ted, a spus ea, întorcându-şi capul de la stânga la dreapta, ca şi cum ar fi urmărit un meci de tenis.

Ted i-a strâns mâna lui Unu.

Ella nu ştia dacă şi cum să i-o prezinte pe Casey lui Unu. Părea că fata nu se putea opri din plâns. Ella se simţea distrusă. Ted era autorul acestui dezastru. S-a apropiat de Casey şi a luat-o de mijloc, cu mâna ca o aripă protectoare.

— Te simţi bine? Ar trebui să-l rugăm pe Jay să plece?

Jay s-a uitat la Ella, mai degrabă surprins de faptul că femeia îi ştia numele decât de sugestia ei că ar trebui să plece.

Casey a strâmbat din nas şi şi-a îndreptat privirea spre Jay. Stăteau la câţiva paşi distanţă.

— M-ai dezamăgit, a spus ea cu calm.

Jay a oftat, incapabil să răspundă. S-a întins să o prindă de mână.

— Nu mă atinge, ticălosule!

Rostind asta, Casey şi-a dat seama că Mary Ellen îi spusese unde s-o găsească.

— Dobitocule!

Cuvintele dure ale lui Casey au fost aruncate ca nişte pumni tăcuţi, iar Ella a tresărit.

Ted îi zâmbea lui Unu şi îi părea rău de Jay pentru acest circ. Ted a luat-o de mână pe Ella, gândindu-se că nu ar fi trebuit să asculte un astfel de discurs, şi l-a bătut pe Unu pe braţ, făcându-i semn să plece. Unu era de acord, pentru că se simţea în plus. Ella refuza însă să se mişte de lângă Casey.

Unu a aruncat o privire la mulţimea care căsca gura. Cu glasul unui preşedinte al frăţiei din colegiu – o funcţie pe care o deţinuse cândva la Dartmouth –, i-a trimis la plimbare pe curioşi.

— Haideţi, oameni buni, spectacolul s-a terminat. Mergeţi acasă acum. Plecaţi!

A lăsat ca în vocea lui să se simtă accentul texan, conştient de faptul că acesta poate îndulci un cuvânt greu.

Da, S-a gândit Ella. *Un gest amabil din partea lui.* Apoi a întrebat-o pe Casey:

— Vrei să mergem?

Ella aştepta replica lui Casey.

— O să fiu în regulă. Ar trebui să mergeţi la masă.

Casey îşi dorea ca toată lumea să plece. Ea însăşi voia să dispară, să se evapore.

— Eşti sigură?

— Da.

Auzind asta, Ella le-a făcut semn din cap lui Ted şi lui Unu, după care au plecat toţi trei. Din când în când, Ella se întorcea s-o verifice pe Casey. După două străzi, şi-a pierdut din ochi prietena.

Dispăruseră cu toţii. Casey stătea acolo, pe trotuarul gol, cu Jay.

Imaginea nopţii cu acele fete i s-a insinuat din nou în minte şi, la fel ca înainte, s-a simţit schilodită – fără braţe, fără corp. Plânsul ei domol nu se sfârşea, indiferent de câte guri de aer ar fi luat.

Jay ţinea şerveţelul de la Ella lipit de nas, iar hârtia pătată de sânge îşi întindea umbra pe faţa lui lungă. Se simţea îngrozitor şi, după ce văzuse faţa dojenitoare a prietenei lui Casey, ştia că-şi merita titlul de păduche.

— Dacă vrei neapărat să plec, plec, dar am venit să-mi cer scuze. Tot încerc să te văd de aproape două luni. Sora ta nu a vrut să-mi spună unde eşti, pentru că tu nu ai lăsat-o s-o facă… Am… am fost atât de îngrijorat! Când ai plecat, păreai…

Apoi Jay s-a bâlbâit:

— Şi te iubesc, Casey… Ştiu… ştiu că te-am rănit. Îmi pare rău!

Cum poate să spună toate astea? S-a întrebat Casey, clătinând din cap.

— Nu mi-am imaginat niciodată că ai putea, că ai visa măcar, că ai fi interesat de aşa ceva…

— Nu sunt! aproape că a strigat el. Nu este ceea ce crezi tu. Te iubesc, Casey!

— Mama ta şi-a încălcat promisiunea.

Era prea greu să-l audă pe Jay vorbind despre iubire.

— A promis că nu o va face.

Casey s-a uitat la faţa lui şi, văzându-l cu şerveţelul băgat în nas, a spus:

— Jay, arăţi ridicol.

El şi-a prins podul nasului cu degetul mare şi cu arătătorul.

— Nu cred că este rupt, a spus el gutural şi amândoi au râs zgomotos.

Nu Mary Ellen îi spusese lui Jay unde se află Casey. De vină era Ted, iar în dimineaţa aceea, când Jay se dusese la apartamentul

Ellei cu o scrisoare de patru pagini în care îşi exprima regretul, portarul îl informase că nu va mai dura mult până se vor întoarce, pentru că domnişoara Shim şi prietena ei, Casey, plecaseră la biserică, arătând spre clădirea lungă a colegiului. „Slujba se va încheia în zece minute", spusese portarul. Aşa că Jay se dusese la biserică şi aşteptase să iasă Casey.

Când au ajuns în apartamentul lui Jay, el a descuiat uşa, iar Casey l-a urmat înăuntru. îl lăsase să vorbească în timp ce se îndreptau spre locuinţa lui, iar ea nu spusese aproape nimic. S-a dus direct în bucătărie ca să ia sacii de gunoi pe care-i cumpărase chiar ea şi pe care îi considera ai săi, apoi, în timp ce Jay continua să-i dea explicaţii, şi-a adunat romanele şi CD-urile de pe rafturile din suportul din sticlă neagră. L-a ascultat spunând întreaga poveste fără să-l întrerupă. El era absolventul de engleză, iar ea era fata de la economie – întotdeauna îi admirase dicţia frumoasă, dar, pentru prima dată, a observat că părea orgolios şi înfumurat. Când a terminat de vorbit, i-a spus:

— Mă doare-n cot dacă nişte fete au avut chef să ţi-o tragă. Pe bune! Pur şi simplu nu-mi pasă. Crezi că eu nu pot să fac sex când vreau? Du-te dracului! M-am săturat. Am terminat-o cu tine. Poţi să-ţi iei Trentonul şi Princetonul şi să ţi le bagi în fund.

Jay a ridicat sprâncenele a uimire. Părea mult mai greu de reparat ceva decât crezuse.

Casey s-a dus la dulapul cu lenjerie şi a scos de acolo două prosoape, apoi s-a îndreptat spre baie. Toate lucrurile ei erau aşa cum le lăsase. Jay a venit şi s-a aşezat pe capacul WCului, privind-o cum îşi aduna pasta de dinţi cu efect de albire, parfumul şi aţa dentară cu aromă de scorţişoară. Raftul de sticlă din mijloc era acum gol.

Şi-a privit nasul în oglinda de pe peretele băii. Nu mai sângera. Aproape în glumă, a murmurat:

— Credeam că, dacă eşti creştin, trebuie să ierţi şi aşa mai departe.

După expresia ei rece, a regretat instantaneu ceea ce tocmai spusese.

— Adică, ştiu că eşti agnostică şi… Glumeam şi eu, în fine!

Casey era mai furioasă decât credea că e cu putinţă.

— De ce ateii aduc mereu vorba de ipocrizia creştinilor? De ce nu

vă faceţi voi, cretinilor, propriul set de credinţe, după care să vă judecaţi? N-am susţinut niciodată că sunt o persoană bună sau o bună creştină, Jay. Nici măcar nu m-am purtat ca atare. Doar m-am dus la biserică în dimineaţa asta, pentru numele lui Dumnezeu! Toţi suntem imperfecţi, nenorocitule! Ăsta e scopul absurd al mântuirii prin rugăciune. Nici măcar nu ştiu dacă într-adevăr cred asta. Ai înţeles, deşteptule?

În acel moment, Jay se simţea cel mai prost om de pe pământ.

— Nu te făceam ipocrită…

Jay s-a oprit.

— Nu voiam să spun ceva anume cu chestia asta.

— „Chestia asta" însemnând ce? Să ţi-o tragi cu două fete în acelaşi timp sau să mă convingi să-l imit pe Iisus şi să te iert, prăpăditule?

Casey s-a îndreptat repede spre dormitor şi a scos cele două sertare de sus, unde îşi ţinea lenjeria şi hainele. Nimic nu fusese atins, iar ea a vărsat totul în sacul de gunoi. A rămas cu spatele înţepenit, concentrându-se asupra şosetelor şi a colanţilor rulaţi. Îi era dor de lucrurile ei.

Jay a venit din spate şi a luat-o în braţe. Casey şi-a coborât capul în piept, bărbia atingându-i clavicula, şi a tras aer în piept. *Paco Rabanne* era aftershave-ul pe care i-l cumpărase de ziua lui. S-a întors, neştiind dacă să-l plesnească sau să plece şi să nu-l mai vadă niciodată – cu obrajii lui catifelaţi, cu ochii lui de culoarea oceanului, cu o sclipire negru-aurie şi cu pleoapele inferioare uşor căzute. Îşi putea imagina chipul lui când avea să îmbătrânească, chelia care câştiga teren, pungile de sub ochi, care cu siguranţă aveau să se accentueze, chiar şi firele de păr blond care urmau, cu siguranţă, să-i răsară din urechi. Avea să semene cu unul dintre profesorii ei de istorie de la Princeton. Şi, la un moment dat, şi-a dat seama că asta îi plăcuse la el. Faţa lui, de-a lungul anilor, îi devenise familiară – cu toate expresiile care-i erau atât de dragi; era iubitul şi ruda ei –, ca şi cum ar fi fost un frate mai mare, un unchi tânăr, un văr şi un soţ.

El a sărutat-o pe gură, iar ea nu s-a împotrivit.

La patru şi jumătate dimineaţa, a cărat trei saci de gunoi pe jumătate plini până în hol, unde portarul i-a chemat un taxi. Casey i-a dat un dolar pentru ajutor şi i-a plătit şoferului opt dolari pentru cursă. Când a ajuns la Ella, a făcut un duş, apoi s-a dus la muncă. Era din nou

luni.

12.

PIERDERI

Douglas Shim nu era genul de om care să fie zgârcit cu laudele. Întotdeauna îi plăcuse cum cânta Leah. Şi nici timid nu era. La Manhattan Eye, Ear & Throat, unde era chirurg-şef, doctorul Shim era cunoscut pentru glumele sale, pentru simţul umorului, pentru ironii şi pentru fluieratul său afon. Dar Leah Han avea ceva care-l împiedica s-o abordeze.

Nu era una dintre duminicile în care Leah şi soţul ei făceau parte din comitetul de primire, pe care Douglas îl prezida. Dacă bucata ei solo ar fi coincis cu o vizită a comitetului, Douglas i-ar fi spus cât de mult îi place cântecul chiar în prezenţa soţului ei. Se afla într-o situaţie ciudată – era un văduv atrăgător şi vorbea cu femei căsătorite, mai ales la biserică şi mai ales cu Leah.

Slujba din Ajunul Crăciunului tocmai se terminase, iar enoriaşii mişunau prin subsolul bisericii, sorbind cafea din pahare de polistiren şi mâncând gogoşi Entenmann's, cumpărate cu o zi în urmă. Leah tocmai se îndrepta spre sala corului ca să-şi schimbe roba, când Douglas a ridicat mâna. Pe Leah

Han o ştia drept „doamna diacon Cho" – după rangul ei bisericesc şi, conform tradiţiei coreene, după numele ei de fată. Ea s-a oprit şi şi-a înclinat uşor capul în faţa lui.

— Doamnă diacon Cho, a zâmbit el. „How Great Thou Art" este un cântec foarte frumos.

Douglas vorbea în limba maternă doar la biserică, iar faptul că se adresa în coreeană doar câteva ore în fiecare duminică îi amintea de structura formală a acesteia – cu specificul ei de vârstă şi de gen –, în contrast direct cu dezinvoltura limbii engleze vorbite.

Leah a clipit şi i-a zâmbit. Nasul încovoiat al bătrânului Shim şi bărbia sa triunghiulară nu erau considerate de coreeni nişte trăsături atrăgătoare, dar felul său inteligent şi amabil de a fi îi îndulcea unghiurile feţei. Soţul ei era mai arătos, într-un fel clasic, decât bătrânul domn Shim, dar lui Leah îi plăcea că acesta era mereu pe faţă şi-i zâmbea, arătându-şi şirul îngrijit de dinţi albi – recompensa unei vieţi în care renunţase la cafea şi ţigări.

Douglas şi-a încrucişat braţele, o poziţie pe care o adopta atunci

când punea un diagnostic medical.

— Cântecul ăsta a fost unul dintre preferatele tatălui meu.

S-a concentrat asupra drăguţei doamne diacon, coborându-şi vocea în mod complice.

— Dar, în cazul tău, cântecul în sine nu prea contează. Eşti singura cântăreaţă adevărată pe care o avem.

Leah a râs surprinsă, reprimându-şi plăcerea vinovată pe care i-o provocase comentariul lui Shim. A roşit neaşteptat, stânjenită de atenţia după care tânjea; şi-a ascuns adânc mâinile şi braţele în mânecile bufante ale robei de coristă, atingându-şi totodată coatele albe şi goale. Şi-a coborât gâtul lung şi elegant, iar culoarea din obraji o făcea să pară vie şi tânără.

Douglas a încercat să mai spună ceva, în speranţa că ea avea să mai stea puţin. Îi plăcea s-o privească de aproape. Sute de enoriaşi se învârteau în jurul ei, dar Douglas căutase acest moment de intimitate împărtăşită. De pe banca lui din biserică, se uita adesea la mâinile ei, la degetele ei ca de pianistă, subţiri şi puternice. Ezitările ei – aparenta emotivitate – îl atrăgeau puternic; era tăcută, dar trăirile sale erau profunde, iar când începea să cânte, inima lui se agăţa de sunetul acela. În rochia ei galbenă, cu dungi negre pe mâneci şi cu tot felul de ornamente, semăna cu un fluture monarh – zbătându-se şi împotrivindu-se zborului. De la această distanţă, pielea ei era deschisă la culoare, iar pe faţă nu se observa niciun rid. Încă avea silueta unei fetişcane.

— Cred că ţi-a spus Casey, a zis Douglas.

Avea să discute cu ea despre nunta Ellei. Părea un subiect sigur.

— Hmm?

Leah s-a uitat la el, neştiind ce să spună.

— Nunta? Nu ţi-a spus Casey?

Leah a dat încet din cap, fără să scoată niciun cuvânt. Cum putea să-i spună că nu mai vorbise cu propria fiică de şase luni?

Era clar nedumerită.

— V-am trimis invitaţia pentru nunta Ellei. Cred că Ella a trimis-o prin poştă joi. Sau o fi fost luni?

Nu putea deloc să ţină minte datele. Secretara îi aranja programul în aşa fel încât el nu trebuia decât să-şi facă apariţia şi să nu fie nevoit să-şi amintească prea multe din logistica vieţii.

În cele din urmă, Leah a vorbit:

— Ah, nu știam. Mă bucur pentru Alla. Și pentru tine. Cred că ești foarte încântat. Felicitări!

Douglas a făcut un gest scurt.

— Nu. Este foarte drăguț din partea fiicei tale s-o ajute atât de mult pe Ella. Cât de mândri trebuie să fiți de ea! Este o persoană minunată!

Leah s-a încruntat, respingând complimentul cât mai politicos cu putință. Nu se cuvenea să nu fii de acord când primeai complimente pentru copilul tău. Dar de ce oare spunea el asta?

— Se pare că-i place slujba, a spus Douglas.

— Ai văzut-o de curând? a întrebat Leah, încercând să-și păstreze calmul.

— Da, a răspuns Douglas. Nu ți-a spus?

Leah a dat din cap, sperând ca bătrânul să creadă că fiica ei uitase într-adevăr să aducă vorba de așa ceva.

— Am luat cina cu Casey și cu Ella acum câteva seri. Marți?

Douglas s-a strâmbat, nesigur de dată.

— Oricum, asta s-a întâmplat după ce am fost să vizităm sala de nunți. Ted…

S-a oprit.

— Viitorul meu ginere…

Leah a dat repede din cap, îndemnându-l să continue.

— Lucrează cu Casey. La Kearn Davis.

Leah mai auzise numele ăsta.

— Nu cred că lucrează împreună, dar cred că sunt în aceeași clădire.

— Cum? a întrebat ea.

Cum se ajunsese la această situație?

— Ted a ajutat-o pe Casey să ajungă la un interviu. Nu ți-a zis ea?

Douglas a reușit să spună asta fără să lase impresia că o judecă.

Leah a coborât privirea, minți nd că uitase, ca să pară că era vina ei că nu spusese ceva clar mai devreme. Așa obișnuia ea să facă: își asuma vina pentru diverse lucruri.

— A fost foarte drăguț din partea fiicei dumneavoastră. Să întrebe. Să-l roage pe logodnicul ei s-o ajute pe Casey. Un lucru minunat. Mulțumesc că mi-ați ajutat fiica, a spus ea.

În toți anii de când îl cunoștea pe doctor, aceasta fusese cea mai lungă discuție a lor.

— Nu-mi mulţumi mie. Eu nu am făcut nimic. Şi ştiindu-l pe Ted…

Douglas a făcut o pauză, încercând să găsească o formulă cât mai potrivită de a vorbi despre viitorul soţ al fiicei sale.

— Nu cred că i-ar fi obţinut lui Casey un interviu dacă ea nu ar fi fost mai mult decât pregătită.

Doctorul nu-l plăcea pe ginerele său. Pentru Leah, acest lucru era clar.

— Ţi-e frig? a întrebat-o el.

O vedea că tremură; mâinile şi braţele îi erau ascunse în mâneci.

Leah şi-a retras mâinile, simţindu-se stânjenită şi copilăroasă. Era dezorientată de această veste. Casey sunase de câteva ori ca să spună că e bine – asta îi spusese Tina. Când Leah insistase, Tina i-o retezase cu o voce plină de resentimente:

— Casey este fată mare. Poate să-şi poarte singură de grijă.

Douglas a observat tăcerea femeii – era ca un pacient la prima consultaţie. Pacienţii dezvăluiau lucruri despre ei mai mult prin felul în care stăteau şi te priveau decât prin ceea ce spuneau. Trebuia să-ţi dai seama de aceste semne. Era important să ştii asta, pentru că, de obicei, pacienţii mint. Aproape întotdeauna, fiindcă le este ruşine. Trebuie să te uiţi la faţa unui pacient, la ochii lui, la felul în care pleoapele îi tremură sau nu. Mâinile şi gura ei dezvăluiau şi ele diverse detalii. Diagnosticul depindea de asta şi, în consecinţă, şi sănătatea pacientului. Chipul femeii părea destul de calm, dar ochii ei întunecaţi exprimau o tulburare imensă. Nu ştia că fiica ei era domnişoara de onoare a Ellei. *Cum se întâmplase una ca asta!* S-a întrebat el. *De ce!*

— Ai văzut rochia lui Casey? a întrebat Douglas, privind-o fix.

Leah a dat din cap că nu, simţindu-se şi mai supărată, fără să ştie însă exact de ce.

— Este foarte drăguţă. Ella a ales rochia, iar Casey a ales culoarea. Este portocalie, culoarea fructului kaki.

Leah şi-o putea imagina pe Casey într-o rochie portocalie, ca o flacără. Încurajat de zâmbetul ei, Shim a spus:

— În curtea casei tatălui meu, era o livadă de copaci kaki foarte bătrâni. An de an, făceau foarte multe fructe. Absolut delicioase, încă le simt gustul.

A închis ochii, iar gura i s-a umplut de apă.

— După ce sezonul lor se termina, bucătarul usca fructele şi făcea o băutură, ştii tu…

Douglas şi-a atins uşor tâmpla pentru a-şi împrospăta memoria.

— Cu scorţişoară, se bea rece. Mamei îi plăcea la nebunie.

Ea ştia despre ce băutură era vorba. Trecuse mult timp de când nu-i mai simţise gustul.

— Îţi plac fructele de kaki?

— Da, cele mici şi turtite.

Leah a simţit că-i dau lacrimile şi a clipit ca să le oprească.

Douglas a dat din cap compătimitor, crezând că ea se emoţionase pentru că îi trezise o amintire din ţara lor natală. Mâncarea avea acest dar, s-a gândit el. De asemenea, a găsit alinare în faptul că le plăceau aceleaşi fructe. Dar asta nu însemna nimic, s-a dojenit el. Simpla observaţie era o stupizenie. Douglas îşi dorea să o atingă. Dacă i-ar fi fost pacientă, ar fi avut voie să-i pună mâna pe faţă.

— Ştii, încă de când Ella era mică, o admira pe fiica ta. Este atât de fericită că acum Casey va fi domnişoara ei de onoare. Nici nu-ţi poţi imagina cât de fericită e!

Leah a încercat să pară încântată. Îi plăcuse întotdeauna bătrânul Shim, se simţea în siguranţă în compania lui, dar dintr-odată îi venea să fugă. Nu avea nicio vină. El era tatăl unei fete care se mărita. Avea tot dreptul să fie fericit.

— Scuze… a zis Leah, făcând o plecăciune. Mă aşteaptă soţul meu.

S-a înclinat din nou.

— Da, da, a spus el, bineînţeles. La revedere!

Douglas s-a simţit ca un prost. Era căsătorită. Făcea parte din biserică. A dat din cap cu vioiciune, ca şi cum ar fi putut să se descotorosească astfel de sentimentele sale. De ce nu simţea niciodată aşa ceva – un fel de nelinişte interioară – pentru oricare dintre numeroasele femei singure pe care i se cerea în mod constant să le întâlnească? S-a îndreptat spre garderobă ca să-şi recupereze paltonul şi manşonul.

Două săptămâni mai târziu, Leah şi-a minţit soţul, spunându-i că avea o programare la coafor. Trecuseră deja zece zile de când primise invitaţia la nunta Ellei şi tot atâtea zile i-au trebuit ca să inventeze acel alibi. Se îndrepta, pe jos, spre adresa tipărită pe plicul invitaţiei, gândindu-se că acolo locuieşte Ella. Pe drum, a cumpărat un buchet mare de crizanteme albe şi fire de ilex.

Un portar în uniformă se afla în faţa clădirii unde locuia Ella, iar în hol un bărbat cu costum şi cravată stătea la recepţie. A condus-o pe

Leah spre fotoliile moderne din piele, iar ea s-a aşezat, temându-se totodată să atingă revistele de pe măsuţa din sticlă. Umerii îi erau arcuiţi de îngrijorare; plicul cu invitaţia şi florile i se odihneau în poală. Şi-a ascuns poşeta de piele în spaţiul dintre fotolii – era unul dintre primele cadouri pe care i le cumpărase soţul ei. Se plimbau prin piaţa din Myeongdong, când, dintr-odată, i-a strigat un vânzător ambulant de genţi. Joseph o întrebase care anume îi plăcea. Toată viaţa ei purtase genţi făcute din sfoară şi din prelată grea. După ce se uitase la tarabă, alesese o geantă din piele – pătrată, fără niciun fel de ornamente şi ieftină. Joseph o studiase, apoi o dăduse înapoi, iar Leah se simţise ruşinată că alesese ceva atât de costisitor. Dar, spre uimirea ei, el îi spusese vânzătorului ambulant să îi dea o altă geantă – asemănătoare ca stil, dar să fie cea mai scumpă de acolo. Ea protestase, spunând că nu putea s-o accepte. Nimeni nu-i mai cumpărase vreodată un cadou. Când a ajuns acasă, fraţii ei au râs de ea zile la rând, fiindcă nu lăsa ca fundul genţii să atingă pământul. Geanta, acum veche de peste două decenii, încă era bună, aşa că nu putea s-o arunce sau să cumpere una nouă. Era tocmai bună ca dimensiune, fiindcă acolo încăpeau Biblia şi cartea cu imnuri, precum şi partiturile cu muzica ei corală şi ziarele lui Joseph. Dar în holul imaculat al unui clădiri de lux din Upper East Side, geanta părea mai degrabă o servietă jerpelită decât o poşetă de damă. Leah a ridicat-o din nou de pe jos, părându-i rău de obiectul care o servise cu atâta credinţă; apoi a aşezat-o lângă ea, pe scaun, acoperind-o cu fularul de lână.

Portarul a strigat-o:

— Doamnă, domnişoara Shim v-a rugat să urcaţi. Este la 12.12 G.

Când uşile liftului s-au deschis, a văzut-o pe Ella stând în faţa apartamentului ei. De îndată ce Ella a zărit-o, s-a înclinat, aşa cum îi întâmpina odinioară pe oaspeţii tatălui ei, la el acasă. Într-o coreeană impecabilă, Ella a invitat-o pe doamna diacon Cho înăuntru, luându-i florile din mână şi mulţumindu-i.

Leah a intrat în apartament şi s-a aşezat pe marginea unei sofale. Imediat a scos Biblia din geantă. Fără să-şi scoată haina sau mănuşile, şi-a înclinat capul pentru rugăciune. Buzele i se mişcau, dar nu scotea niciun sunet. I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru că a ajuns acolo în siguranţă şi s-a rugat să afle informaţii despre fiica ei.

Mama lui Casey punea în aplicare ritualul pe care alţii îl făcuseră în casa tatălui ei. Creştinii coreeni se repezeau în sufragerie, se aşezau,

închideau ochii şi mormăiau rugăciuni de mulţumire. Ella era obişnuită cu această practică religioasă; era la fel de firească pentru ea ca descălţatul la intrarea în casă sau ca adăugarea seminţelor de pin în ceaiul de ginseng al tatălui ei, după cele două linguriţe de miere. Stând pe canapeaua albă cu albastru, aştepta ca doamna diacon Cho să-i spună de ce venise.

Leah a deschis ochii. Sufrageria era curată şi luminoasă: mobilierul tapiţat părea nou, iar pe pervazul larg al ferestrei se odihnea o colecţie de mici arbori de jad, de diferite mărimi, în ghivece de ceramică. Prin glasvand se zărea o bucătărie mare. Pe hiatul de bucătărie, făcut din marmură albă, se aflau câteva aparate electrocasnice noi-nouţe, pe care Leah le ştia din reclamele de la Macy's Cellar, şi funduri din lemn de diferite forme, aşezate în ordine pe faianţa verde, într-un suport din lemn de nuc erau nişte cuţite cu mânere negre, iar pe raftul de pe perete, un şir de cărţi de bucate. Leah, care nu-şi dorise vreodată să adune multe bunuri materiale, a simţit o înţepătură de invidie, dar nu pentru ea însăşi. N-ar fi putut niciodată să le ofere aceleaşi lucruri propriilor fiice, care meritau aceste obiecte la fel de mult că Ella.

Dar Leah şi-a amintit dintr-odată că acest copil nu avea mamă.

— Nu voiam să te deranjez… Ea este cumva aici?

— Nu.

Leah şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Îmi pare rău.

Ella şi-a muşcat buza.

— Atunci, poţi să-mi spui unde este fiica mea? Nu am mai văzut-o de şase luni.

Din nou, Ella a dat din cap că nu. Casey nu voia că Ella să-i dezvăluie asta mamei ei. Nici măcar sora lui Casey nu avea voie să spună. Fata s-a uitat în jos.

Tatăl lui Casey o pocnise şi o dăduse afară. Nu intrase în detalii. Ellei nu-i trecuse niciodată prin cap că ar fi existat un motiv întemeiat sau că părinţilor ei ar fi putut să le pară rău şi s-o vrea înapoi. Cum Ella crescuse fără mamă, uitase cumva de doamna diacon Cho. Casey nu vorbea niciodată despre ea, aşa că Ella nu se gândise la suferinţa lui Leah. Şi-a dat seama că ea nu are o mamă care s-o caute. A fost surprinsă de cât de profund resimţea această lipsă – o situaţie care nu avea să se întâmple niciodată.

Apartamentul luminos a devenit tăcut, iar atmosfera s-a încordat. Cele două femei tăceau mâlc. Refuzul fetei de a-i spune unde stă fiica ei o făcea pe Leah să se simtă respinsă de Dumnezeu însuși. Undeva, în apropiere, fiica ei se ascundea de ea. Era bine-mersi, din câte știa ea, dar, cumva, asta înrăutățea situația. Propria fiică nu o dorea în preajmă. Când s-a născut Casey, Leah și-a amintit că s-a uitat la fata umedă și roșie a bebelușului și s-a gândit: „Aș muri pentru tine". Iar dragostea maternă atât de puternică ce a urmat o înspăimântase. Dragostea pentru soțul ei nu ar fi putut egala vreodată ceea ce simțea pentru copiii ei. Dar de unde să știe această fată incredibil de norocoasă, Ella, cum e să iubești astfel? Ella nu avea mamă și nici copii. Compasiunea și aparenta ei amabilitate nu erau totuna cu o experiență reală, nu-i așa? încerca din răsputeri să-și reprime suspinele – îi era rușine să plângă, fiindcă o mamă trebuia să fie demnă și fermă în fața tuturor crizelor vieții. Dar, pentru Leah, viața era copleșitoare și înspăimântătoare – la fiecare colț se ascundeau pericole și mai mari. Nu avea cum să planifice sau să se simtă în siguranță: viața nu-i lăsa nici cea mai mică șansă.

Crizantemele și ilexul au rămas pe măsuța de cafea, fără ca nimeni să se ridice să le pună în apă. Ella a împins cutia de șervețele spre mama lui Casey.

— De ce? s-a smiorcăit Leah. De ce nu mă sună?

Ella nu-i putea răspunde.

— Ce nu-mi spuneți voi, fetelor? Mai e ceva ce trebuie să știu? Sunt mama ei. Am dreptul să știu.

Leah plângea și striga. Umilința era de nesuportat.

— Știi ce înseamnă asta? Sunt mama ei.

De unde ar fi putut să știe? Ella nici măcar nu avea mamă. În copilărie, obișnuia să învețe cu Casey și cu mama ei duminica, la cafea. Ted îi spusese că toată lumea se încadrează în categoriile generate de testul de personalitate Myers-Briggs: Casey era, evident, extrovertită, iar Leah era introvertită. Sora mai mică a lui Casey, Tina, semăna cu mama ei, aveau aceeași drăgălășenie, fiindcă fețele lor urmăreau un tipar asemănător. Dar Casey și mama ei plângeau la fel – cu un fel amărăciune elegiacă.

Putea oare cineva să vadă propria legătură cu răposata ei mamă? s-a întrebat Ella. Tatăl ei nu mai vorbea despre asta. În clasa a treia, când i se povestise despre nașterea zeiței Atena, Ellei îi plăcuse să creadă că și ea venise pe lume din capul tatălui ei. Era un gând magic, de copil, dar,

în prezenţa lui Leah, Ella a resimţit pierderea mamei sale mult mai profund decât crezuse că este posibil.

Leah a luat un şerveţel, şi-a şters ochii, apoi şi-a suflat nasul zgomotos. A zâmbit curajos, de ochii Ellei. Fata nu avea nicio vină. Îi era loială prietenei ei. Într-un fel, era un gest admirabil.

— Vrei să-i dai lui Casey ceva din partea mea?

— Bineînţeles.

Ella voia să se facă utilă. Leah şi-a deschis Biblia şi, de la jumătatea acesteia, a scos un plic alb şi gros – cu adresa centrului de curăţătorie imprimată în colţul din stânga, sus. În fiecare lună, împreună cu alte unsprezece femei din corul bisericii ei, Leah punea două sute de dolari în oala *ge/*. În fiecare lună, oala ajungea la una dintre ele. Luna trecută venise, în sfârşit, rândul ei. Leah pusese toţi banii, două mii patru sute de dolari, în plicul pentru Casey. I l-a întins Ellei.

— Poftim! Te rog să-i dai asta. Spune-i că mami vrea s-o sune. Când poate…

Vocea lui Leah s-a frânt din nou. Ella se străduia să nu izbucnească şi ea în plâns.

— Tatăl tău mi-a spus că te căsătoreşti cu Ted. Un băiat drăguţ, care a ajutat-o pe Casey să-şi găsească o slujbă.

Ella a dat din cap, mândră de actul de bunătate al lui Ted. Ea nu crezuse niciodată că e atât de egoist pe cât îl vedeau alţii.

— Sper să fii binecuvântată. Alături de Ted. Şi în viaţa voastră împreună.

Leah a zâmbit. O fată atât de drăguţă, s-a gândit ea, fără îndoială cea mai drăguţă fată de la biserică, şi atât de bine-crescută. Părea că provenea din cea mai bună familie – se vedea în felul în care mergea, în felul în care vorbea, în felul în care te privea. Bogăţia nu te făcea neapărat bun, şi-a spus Leah, după ce văzuse atâtea dovezi contradictorii, dar, din când în când, apăreau semne că exista un fel de educaţie potrivită. Toate gesturile Ellei vorbeau despre originile sale nobile. Dar, chiar şi în acest apartament frumos, cu mobilă scumpă, cu totul deja plătit, Leah ghicea singurătatea copilei şi simţea un strop de durere pentru ea.

Leah a zâmbit, iar de data asta a vorbit în engleză, chiar dacă avea un vocabular limitat.

— Eşti un copil bun pentru tatăl tău. Ella, încearcă să fii fericită. Cu toată averea ta…

Leah a clătinat din cap, știind că *fortune*avea un sens diferit în engleză față de coreeană.

— Ești un om binecuvântat.

Ella i-a zâmbit, pentru că i se spusese asta de multe ori înainte (cuvântul pe care mama lui Casey îl căuta în coreeană era *bok* – un fel de noroc și binecuvântare, strânse la un loc) și nici nu i-a trecut prin cap să mărturisească faptul că ar fi renunțat la aproape toate aceste lucruri numai ca mama ei să fie în viață. Nimeni nu voia să vadă că și ei îi lipsește ceva – dacă Ella ar fi fugit de-acasă, nu avea o mamă care s-o caute.

Ella a pipăit plicul alb, apoi s-a trezit mutându-l lângă cutia de șervețele.

— Casey lucrează în centru. Știi asta deja.

S-a uitat în ochii lui Leah, încercând să se asigure că nu ea i-a dezvăluit acest lucru.

— Tatăl tău a spus că lucrează cu Ted. La Kearn Davis. Nu departe de curățătorie. Am un client acolo, a spus Leah, amintindu-și de domnul Perell, un tip oarecum important de la acea companie, căruia îi plăcea să aibă cămășile călcate manual și care se supăra foarte tare dacă gulerele se mototoleau în timpul livrării.

— Vrei să mergi s-o vizitezi la birou? a întrebat-o Ella, dându-și seama de absurditatea propriei întrebări.

Era greu să ți-o imaginezi pe Leah – o coreeancă slăbuță, cu o coamă de păr alb, îmbrăcată cu o haină de lână, croită în casă – în vastul hol de marmură al băncii de investiții. Chiar și în propria sufragerie, mama lui Casey părea stângace și pierdută.

— În cursul săptămânii, eu… s-a bâlbâit Leah. Soțul meu nu știe că sunt aici. Crede că m-am dus la coafor. Sâmbăta dimineața poate lucra fără ajutorul meu o vreme, ca să pot face comisioane, a explicat ea în grabă, în coreeană, gândindu-se că o americancă tânără precum Ella nu putea înțelege detaliile care-i compuneau viața: sortarea cămășilor murdare, coaserea nasturilor lipsă și ridicarea tivurilor blugilor de firmă pentru clientele adolescente, cărora li se adresa cu „domnișoară”; încercarea de a găsi cea mai bună bucată de carne la promoție, la Key Food, pentru cină, spălatul toaletelor sâmbăta seara, pregătirea, la ore fixe, a mâncărurilor pentru soțul ei și misiunea de a se asigura că în casă erau întotdeauna destulă bere și destul whisky pentru el; și, în cele din urmă, toate locurile în care o femeie ca ea nu intra.

Leah părea pierdută. Ella se simțea groaznic fiindcă nu o ajutase.

— Stă la o prietenă. La trei străzi distanţă de aici, a spus Ella.

S-a ridicat de pe scaun aproape mecanic, parcă inconştientă de mişcările ei, şi s-a dus să ia caietul şi creionul de lângă telefon. A scris adresa.

Casey trebuia să fie acasă la ora asta. Era prima sâmbătă din ianuarie şi era abia nouă dimineaţa. Jay probabil că dormea, iar Casey fuma una dintre ţigările ei Marlboro Lights în sufragerie, citind ziarele sau poate un roman. La a doua ceaşcă de cafea neagră. Acestea erau obiceiurile din weekend ale lui Casey; Ella nu le uitase.

Leah se holba la Ella, nedându-şi seama dacă acesta era un fel de test. Nu putea să vorbească. A luat hârtia şi plicul şi le-a băgat în Biblie.

După ce Leah a plecat, singurele dovezi ale vizitei sale au fost bobiţele de culoare 7

roşu-închis şi florile albe, cu petalele lor subţiri şi curbate, aşezate pe măsuţa de cafea, încă învelite în celofanul lor transparent. Ella s-a dus să aducă o vază şi nişte apă.

21 în comunităţile asiatice din SUA, termenul-h denumeşte un grup ai cărui membri economisesc împreună sume de bani care sunt împărţite pe rând, pentru a susţine familiile sau pentru a porni mici afaceri (n.tr.).

22 în engleză, *for tune* este folosit mai des cu sensul de „avere", în coreeană însă, sensul e mai degrabă de „noroc" (n.tr.).

13.

RECUNOAŞTEREA

Chiar dacă era sâmbătă, Casey se trezise la ora cinci, pentru că aşa se obişnuise. Locuiau împreună acum şi era uşor diferit faţă de perioada în care stătea cu el doar în weekenduri, când încă era la facultate. Într-un fel sau altul, fusese de acord să se mărite cu el; traiul acesta împreună era un exerciţiu, în timp ce Jay dormea până târziu, ea se ocupa de studiul zilnic al Bibliei şi de alegerea versetelor, iar acum îşi termina cea de-a treia încercare de a face o beretă. Cu ţigara între buze, cosea panglica întăritoare la pălăria primită ca temă.

— Rahat, a spus ea, când aţa de cusut i s-a încurcat din nou.

Încă o dată, uitase s-o lingă pe toată lungimea, aşa cum o instruise profesoara ei. Cum Jay nu era niciodată acasă, ziua ei de lucru se termina la ora şase, iar weekendurile îi erau libere pentru prima dată în viaţa ei. Casey îşi permitea luxul unui hobby – învăţa să facă pălării. Primele ei

cursuri de croitorie, urmate cu două veri în urmă, nu fuseseră la fel de plăcute, fiind mai solicitante decât orice curs pe care-l urmase la Princeton. Eforturile ei se reflectau cu greu în produsul final. Era dificil să faci haine. De asemenea, fusese depășită de colegele ei, multe dintre ele cosând haine încă de când erau mici. Leah, gospodină inventivă și croitoreasă talentată, nu-și dorise niciodată ca Tina și Casey să gătească, să coasă sau să facă curățenie. Cu toate acestea, faptul că era o elevă de excepție la citire, scriere și aritmetică nu o ajutase deloc la realizarea decentă a unui model de fustă. După ce luase câteva calificative proaste, se hotărâse să-și cumpere haine mai degrabă decât să le creeze ea însăși.

Dar confecționarea de pălării era cu totul altceva. Nu era mai ușoară decât croitul hainelor; din nou, majoritatea colegelor ei se descurcau mai bine la tehnică, dar Casey înțelegea instinctiv estetica pălăriilor și știa de ce și le doreau femeile. Voia să urmeze toate cele patru cursuri pentru a obține certificatul – programul de cursuri serale era convenabil, iar colegele ei erau amuzante. În cele câteva luni petrecute în departamentul de tranzacționare, Casey se simțea uneori epuizată de grămada de bărbați de la Kearn Davis și era o binecuvântare să-și petreacă timpul alături de niște femei a căror principală grijă nu era competiția directă.

Ca elevă la cursul de pălării, Casey era mai degrabă mediocră. Cusăturile ei de mână erau strâmbe, cele făcute la mașină îi ieșeau în zigzag, iar primele ei încercări de a face boruri la mașină au fost un dezastru. Săptămâna trecută, mașina de cusut stricase două pălării din blană de castor, în valoare de treizeci de dolari fiecare. Gluma curentă – cu colegele ei Polly, Susan și Roni, ofițer de poliție, contabilă și vânzătoare de brânzeturi scumpe – era:

— Și ce anume ai învățat la Princeton?

Numele Princeton aproape că se striga. Două dintre ele învățaseră la instituții de învățământ superior, iar Roni studiase la SUNY Binghamton. În compania acestor femei pline de viață, Casey se simțea mai puțin singură pe lume. Virginia îi scria scrisori în fiecare săptămână, dar șederea ei în Italia nu avea un termen-limită; Ella și Ted petreceau din ce în ce mai mult timp împreună, iar Tina se întorsese la școală și se chinuia să se hotărască dacă să se culce sau nu cu Chul.

În rest, lui Casey i se părea minunat cum o bucată pătrată și plată de țesătură se transforma într-o șapcă de baseball sau cum o bucată rămasă de fetru căpăta forma unei rozete. Faptul că se chinuia să

confecţioneze pălării – în comparaţie cu uşurinţa de a scrie lucrări trimestriale, de a da examene, de a vinde agrafe de păr, de a face aranjamente la hotel pentru brokeri şi de a programa conferinţe de vânzări de acţiuni – o deranja, dar nu într-un mod negativ. Frieda, profesoara ei, a spus cu reticenţă că, deşi nota ei la confecţionare era + 6, nota la design era + 8.

— Faci progrese, a zis Frieda.

Acest comentariu a făcut-o pe Casey să cumpere câte un rând de băutură pentru prietenele ei, după cursul din acea seară.

Timp de patru ani, Casey vânduse pălării la Sabine's, cu preţuri variind între cincizeci şi o mie două sute de dolari (croitorul lui Elizabeth Taylor o cumpărase pentru ca actriţa s-o poarte la Ascot). Preţurile o îngroziseră, dar acum, după ce petrecuse douăsprezece ore cosând manual o pălărie de bucătar din denim, adică desfăcând toate cusăturile neuniforme şi luând-o de la capăt, Casey se întreba cum de făcuse vreodată cineva bani din aşa ceva. În prima zi de curs, Frieda le avertizase pe toate elevele sale că pălăriile nu erau o industrie în creştere – apogeul lor trecuse de multă vreme; în America, doar excentricii şi femeile religioase le mai purtau.

Telefonul a sunat, iar Casey a răspuns imediat, nevoind să-l trezească pe Jay.

Era Ella.

— Ce ai făcut? Ce mama naibii? a strigat Casey. La dracu'!

Ella îşi tot cerea scuze, dar era irelevant.

— Pa!

Casey a închis. L-a zgâlţâit pe Jay ca să-l trezească. El a protestat, frecându-şi ochii cu o mână, bâjbâind cu cealaltă după ochelarii de pe noptieră. Cifrele verzi ale ceasuluiradio LCD arătau 9: 15 – prima zi liberă după luni întregi.

— Mama este pe drum. Poţi, te rog, să rămâi în dormitor şi să nu ieşi până nu pleacă?

S-a aşezat pe marginea patului, cu ochii larg deschişi.

— Iubito – Jay şi-a scos capul de sub plapumă, ca o broască-ţestoasă –, nu o să mă ascund în propria casă.

— Cum vrei tu.

Casey şi-a dus mâna la gură. Dacă ar fi aşteptat în hol, pretinzând că se îndrepta spre ieşire, ar fi putut s-o întâmpine acolo pe mama ei. Să discute la cafeneaua de pe Second Avenue. Deşi, firește, mama ei s-ar fi

întrebat de ce nu putea să urce.

Jay a studiat expresia speriată a lui Casey. Îi era milă de ea.

— Ce vrei să fac? Să mă ascund într-un dulap? Să stau pe scara de incendiu? Afară e frig.

Și-a băgat fața în pernă, apoi și-a ridicat privirea, gândindu-se la ce ar mai fi putut să spună.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Casey, maturizează-te! Tocmai ai împlinit douăzeci și trei de ani. Tot mai vrei să-ți mințți mama în privința mea?

Dar Casey nu a spus nimic, neputând să exprime durerea pe care o simțea. Buzele i se albiseră fiindcă își încleștase maxilarele. Cum ar fi putut el să înțeleagă ce ar fi însemnat ca mama ei s-o găsească aici? Brusc, îl ura pentru că era american și se ura pe ea însăși pentru că se simțea atât de străină când era cu el. Îi ura idealurile de individualism tăios, de autodeterminare – această idee deșartă că viața ți-o făceai și singur – ca și cum ar fi fost un fel de trusă care îți arăta pe numere cum să pictezi. Numai cea mai egoistă persoană de pe pământ ar fi putut trăi în acest fel. Casey era egoistă, știa asta, dar nu voia să rănească pe nimeni. Dacă alegerile ei eronate îi dăunau, atunci ar fi fost dispusă să accepte acest pariu, dar îi era greu să se gândească că avea să-și dezamăgească părinții pentru totdeauna. Alegerile pe care le făcea îi răneau mereu pe părinții ei sau, cel puțin, așa susțineau ei. Totuși, Casey era și ea americancă – își dorea cu ardoare să fie fericită și iubită – și nu se gândise niciodată că astfel de dorințe aparțineau tradiției coreene.

S-a dus să-și ia haina. Jay și-a cufundat capul în pernă. Apoi a sărit în picioare și și-a tras un tricou alb și pantalonii de trening, lăsați pe fotoliu. Voia să bea o cafea.

— Zece minute. Voi rămâne în bucătărie, ascuns de ochii lumii, zece minute. Apoi vreau să fiu prezentat așa cum se cuvine, a spus Jay. Voi face asta pentru că te iubesc.

— Mulțumesc, i-a răspuns Casey, acceptându-i oferta cu recunoștință.

Soneria a sunat, iar ea a zburat spre interfon. Vocea șuierătoare a mamei sale s-a ridicat către ea, întreruptă doar de vântul care bătea dinspre stradă.

— Sunt *umma,* a spus Leah, iar Casey a apăsat pe butonul interfonului, lăsând-o să intre.

Când a deschis ușa de la intrare, lui Casey îi era greu să accepte

că mama ei se afla în acel hol îngust. Purta paltonul de lână bleumarin, cu trei nasturi, pe care-l făcuse iarna trecută, când ea şi Tina veniseră acasă, în vacanţa de Crăciun. În ziua când Leah găsise modelul în

Vogue, le întrebase pe fete dacă ar vrea unul asemănător. Ca de obicei, Casey a spus nu, iar Leah a făcut unul pentru Tina, dintr-o lână neagră, rezistentă.

Leah s-a uitat în jur, prin living, cu un aer dezorientat. Casey observa dezaprobarea mamei sale. Pentru ea, canapeaua din piele părea din vinii, masa pictată manual de la piaţa de vechituri îşi arăta preţul de cincisprezece dolari, iar covorul gri, nou-nouţ, pe care proprietarul tocmai îl pusese, se scămoşa prea tare. Nimic din toate acestea nu o deranjase pe Casey înainte. Dar mama ei tocmai venise de la Ella, din casa ei cu mobilă Ethan Allen, din lemn de cireş şi cu tapiţerie în nuanţe de albastru şi crem.

Leah stătea îmbrăcată, cu obrajii înroşiţi de frig, cu mâinile strânse de îngrijorare. A cercetat cu atenţie apartamentul, încercând să afle câte ceva despre propria fiică.

— De ce nu iei loc? a întrebat-o Casey pe mama ei cu o voce blândă şi ezitantă.

Leah nu s-a clintit.

— Nu ştiam unde eşti.

Ochii ei negri erau îndureraţi. Casey ştia că mama ei se teme de drumuri necunoscute şi de spaţii noi.

— De cât timp eşti aici? a întrebat Leah.

Apartamentul nu părea să fie al fiicei sale. Spaţiul era neutru, ca o sală de birouri. În bucătărie se punea de cafea; aparatul şuiera zgomotos. Pe masa de lemn de lângă fereastră se aflau o trusă de cusut şi nişte bumbac albastru. *Cine cosea, oare?* s-a întrebat ea.

— De ce nu ai venit acasă?

— Taţi mi-a spus să plec.

Era prea mare ca să mai spună „tati", dar era prea târziu ca să-l numească altfel.

— De ce nu i-ai cerut scuze? Ştii cât de mult munceşte tatăl tău? Tot ce a făcut în viaţa asta a fost pentru voi, fetelor!

Leah a clătinat din cap, supărată pe încăpăţânarea fiicei sale.

Casey aproape că auzea respiraţia lui Jay în bucătărie. Leah şi-a ridicat poşeta, pe care o ţinea la nivelul pantofilor. Şi-a scos Biblia, a deschis fermoarul coperţii şi a scos plicul alb. În grabă şi din cauza

şocului, uitase să spună rugăciunea de mulţumire când ajunsese în apartamentul lui Casey. Uitase să-L laude pe Dumnezeu, deşi El fusese cel care o călăuzise aici. Şi se simţea îngrozitor că-şi minţise soţul. Leah voia să plece chiar atunci, să se întoarcă la curăţătorie.

— Poftim!

I-a înmânat repede plicul lui Casey, evitând orice contact direct. Casey s-a uitat la teancul gros de bani.

— Nu, e în regulă. Am o slujbă. Sunt în regulă.

Leah a dat să plece. Casey voia s-o reţină, se atingă. A uimit-o cât de mult îşi dorea ca mama ei s-o atingă la rândul ei şi, cu cât această dorinţă devenea mai clară, cu atât Casey se retrăgea mai mult, pentru că i se părea periculoasă, ca şi cum o simplă atingere ar fi putut s-o ardă. Mama ei venise să-i dea bani – ce altceva mai putea fi în acele plicuri, în afară de nişte teancuri ordonate de bancnote de douăzeci de dolari, dosite de imigranţi? –, bani de care Tina avea nevoie pentru şcoală, şi mai urma şi ieşirea la pensie a tatălui ei.

— *Umma* pleacă acum…? 1…

Leah s-a oprit. Casey a dat din cap. Tatăl ei nu ştia despre această vizită.

— El este bine?

Leah a dat din cap. *Ahpa* este bine, în felul lui. I-ai frânt inima. A renunţat la tine, iar acum este rândul tău să lupţi pentru dragostea lui. Nu ştii, s-a întrebat Leah, că nu poţi trăi în pace fără binecuvântarea tatălui tău? în Geneză, Rebeca îl încurajase pe fiul ei mai mic, Iacov, să-l înşele pe fiul ei mai mare, Esau, şi pe tatăl lor, Isaac, pentru ca favoritul ei, Iacov, să poată primi binecuvântarea. Rebeca a greşit că s-a folosit de astfel de tertipuri, dar ea ştia ce înseamnă să înfrunţi greutăţile vieţii şi cât de importantă e protecţia pe care ţi-o dă binecuvântarea unui tată.

Tu eşti preferata mea, voia să spună Leah. În schimb, a închis Biblia cu grijă, având grijă să bage în ea şi semnul de carte, o panglică subţire, deja uzată. În ziua în care părăsise Coreea, tatăl ei luase un autobuz din oraşul lor îndepărtat, de la ţară, până la aeroportul Kimpo, pentru a-i aduce această Biblie. În terminalul aglomerat, se aşezaseră unul lângă altul pe scaunele adânci, iar el îi ţinuse mâinile într-ale lui. Se rugase pentru ea. După ce a luat loc în avion – şi după ce fetele ei se instalaseră cu feliile lor de măr şi cu păpuşile făcute din şosete pentru lunga călătorie care urma –, Leah a desfăcut nodul pachetului albastru, înfăşurat în pânză. Coperta din piele maronie a Bibliei îi amintea de faţa

bronzată a tatălui ei – ridată şi cu pete întinse, ca scoarţa unui copac. Mai târziu, în acelaşi an, el a murit brusc, iar Leah a simţit că încălca o lege nescrisă, care îi interzicea unui copil să trăiască atât de departe de casa lui.

Din bucătărie, s-a auzit zgomotul unei farfurii.

— Ăăă, a spus Leah luată prin surprindere, dar Casey nu era deloc speriată.

Câteva clipe mai târziu, un tânăr american a ieşit din bucătărie şi s-a îndreptat spre ea, purtând pantaloni de trening gri, zâmbind, cu părul ondulat şi ciufulit, cu ochii umflaţi de somn. I-a întins mâna pentru a se prezenta, iar Leah nu ştia ce să facă.

Casey avusese de gând să se ducă după el, însă băiatul nu mai avusese răbdare. Mama ei era şocată de apariţia lui.

Leah s-a întors spre Casey, sperând că fiica ei o va linişti cumva, că îi va explica toată povestea asta. Dar Casey părea mai mult iritată decât şocată. Atunci, Leah şi-a dat seama că fata ei locuia cu acest american. Fiica ei, care mersese la facultate, dar care nu avusese niciodată bani, avea nevoie de un coleg de apartament. Locuinţa nu era luxoasă, ca a Ellei, dar chiria se ridica probabil la cel puţin o mie cinci sute de dolari sau ceva de genul ăsta. Clienţii ei se plângeau mereu de chiriile din oraş. Bărbatul acesta probabil crede că fata ei o fi vreun fel de târfă. Casa avea oare mai mult de un dormitor? Leah şi-a strâns reverul paltonului şi a încercat să pară mai puţin tulburată decât era în realitate.

— El este Jay. Jay Currie, a spus Casey.

Mama ei nici nu trebuia să rostească vreun cuvânt. Casey îi putea citi gândurile.

— Este logodnicul meu. O să ne căsătorim. Voiam să…

Leah a dat repede din cap, încă incapabilă să strângă mâna întinsă a bărbatului. A dat să plece; îşi simţea umerii înţepeniţi, iar picioarele parcă aşteptau o comandă mai fermă ca să se mişte din loc.

— *Umma,* ar trebui să rămâi şi să bei o cafea. Cu noi. Nu poţi?

Casey şi-a muşcat obrazul pe dinăuntru.

Leah s-a întors cu faţa la uşă şi cu spatele la Casey.

Casey a privit cu atenţie omoplaţii lungi ai mamei ei, al căror contur se ghicea pe sub haină.

— Nu înţeleg. Poate că *umma* ta nu este atât de deşteaptă, dar… Cum?! Eu nu mi-am crescut fiicele să…

— Să ce? Să se culce cu bărbaţi albi?

— Nu. Nu am crescut o fată care să mă mintă.

Leah s-a întors spre Casey. Se simţea pierdută.

Jay îşi freca gâtul cu mâna stângă. Mama lui Casey avea părul alb şi chipul unui copil drăguţ. Vorbea coreeană cu o demnitate blândă şi, deşi el nu cunoştea limba, înţelegea că e nefericită. Se simţea prost că-i forţase mâna, dar refuzul lui Casey de a-l prezenta mamei şi tatălui ei era jignitor. Părinţii prietenilor săi îl adorau fără excepţie. „Fermecător" era cuvântul cel mai des folosit pentru a-l descrie pe Jay Currie. O iubea pe Casey. Fusese de acord să se mărite cu el. Casey era curioasă, îndrăzneaţă şi inteligentă. Ciudată în modul ei de a gândi. Uneori, putea să fie foarte amuzantă, alteori, enervantă ca un copil. În pat, erau magici împreună – nu exista niciun cuvânt pe care să-l folosească fără stânjeneală, nici nu era ceva ce ar fi spus cu voce tare, dar, când făceau dragoste, lumea se rearanja şi devenea mai bună. În timpul sexului, el ajungea să creadă în ceea ce ea credea că este Dumnezeu. Oare era o atitudine de adolescent să priveşti sexul ca pe o manifestare a divinităţii? Ar fi putut să scrie despre asta în timpul facultăţii. Oricum, acele studente îi arătaseră cât de urât era să te porţi aşa cu femeile. Unii băieţi puteau să facă asta fără să regrete, visau la astfel de experienţe, dar, până la urmă, s-a dovedit că el chiar era de modă veche. Dragoste. Da, el chiar voia s-o iubească pe fata cu care se culca.

S-a uitat în jos, la cum arăta; nu avea nimic în picioare, cu excepţia unui puf de păr deschis la culoare pe degete. Mama lui îi spunea că e hobbitul ei înalt şi frumos. Probabil că făcuse o primă impresie groaznică. Toată viaţa lui îi câştigase pe oameni de partea lui, strângând fiecare vot de care era nevoie, cucerind fiecare centimetru de teritoriu râvnit. Nu sunt un om rău, voia Jay să-i spună. Voia s-o facă pe Casey fericită. Era, oare, imposibil ca mama ei să-l placă?

Jay şi-a dres glasul.

— Mi-ar plăcea să rămâneţi. Să vă invit la micul-dejun. Putem merge oriunde. Este un hotel minunat pe Madison Avenue. Mi-ar lua doar un minut să-mi pun o cravată.

Leah nu a spus nimic, încă buimăcită de ceea ce văzuse. Fiica ei locuia cu acest bărbat. Fiica ei urma să se căsătorească.

Cum anume te descurci cu tăcerea? S-a întrebat Casey. Era mai uşor să ţipe la tatăl ei. Era imposibil să învingi o persoană care refuza să lupte, care nu-şi dorise niciodată să câştige. A încercat să-i înapoieze

plicul, dar mama ei a refuzat. Casey l-a păstrat.

Nu exista nicio asemănare evidentă între ele, a observat Jay, cu excepţia intensităţii cu care priveau lucrurile. Uneori, când Casey se uita la ceva, parcă ar fi trecut obiectul cu pricina prin foc, atât de concentrată era privirea ei.

— Pot să sun acum ca să rezerv o masă, a spus Jay. La The Mark servesc un brunch delicios.

Leah s-a întors spre el. Abia după ce Jay a vorbit o vreme, şi-a dat seama că era mai tânăr decât părea. Avea pungi moi sub ochi. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani. Probabil că era prietenul din facultate al lui Casey.

— Mulţumesc. Trebuie să mă întorc la curăţătorie. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule…

S-a oprit, nereuşind să-şi amintească numele lui de familie.

A renunţat să mai încerce şi a hotărât să plece. Era prea mult pentru ea.

Casey a privit fix mâna mică şi albă a mamei sale, care se odihnea pe clanţa de alamă, vopsită în gri, încercând să-şi amintească senzaţia palmei ei calde. Sigur că se ţinuseră de mână cu mult timp în urmă. În Seul, mama ei o ducea dimineaţa la grădiniţă şi o lua de acolo la sfârşitul zilei. Unde era Tina pe atunci? îşi aducea aminte de o beretă galbenă şi de un ghiozdan asortat, pentru copiii de grădiniţă. Ciudat cum anumite lucruri erau atât de clare în mintea ei. Cu toate astea, clădirea de beton era mai înceţoşată. Grădiniţa se afla în spatele clinicii din oraş, condusă de o farmacistă care-i dădea bomboane acrişoare ori de câte ori mama ei se ducea să ridice o reţetă.

Mama o lăsa la grădiniţă, apoi se îndepărta în grabă, de parcă ar fi fost urmărită, iar Casey mai rămânea puţin în poartă, ca să simtă mirosul cald al mâinii mamei în propria palmă, dorindu-şi totodată să poată alerga într-un suflet ca s-o ajungă din urmă pe *umma.*

Leah a deschis uşa şi a plecat. Jay s-a aşezat pe canapea, dorindu-şi încă o ceaşcă de cafea, dar simţindu-se prea obosit pentru a se ridica din nou. Casey nu era în stare să vorbească cu el, aşa că s-a dus să facă un duş.

14.
CONTROL

Sabine Jun Gottesman nu avea copii. Soţul ei, Isaac, care era cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât ea, avea patru copii din cele

două căsătorii anterioare şi, deşi şi-ar fi putut permite taxele de şcolarizare la şcoli private şi cheltuielile cu nunţi şi moşteniri pentru şi mai mulţi copii, îşi alesese cea de-a treia soţie datorită inteligenţei şi devotamentului ei, gândindu-se că, pentru Sabine, cariera era cel mai important act creativ. Încă de la început, ea nu-şi dorise copii, iar, la vârsta lui, Isaac prefera să se bucure de nepoţii săi gemeni, când serveau – brunch-ul în prima sâmbătă a lunii, alături de cea de-a treia sa fiică şi de ginerele său preferat. Nici Isaac şi nici Sabine nu se simţiseră vreodată în largul lor în preajma copiilor mici.

Copiii deja adulţi ai lui Isaac – trei fete căsătorite şi un băiat care-i preluase afacerea – o plăceau pe Sabine. Anticipase o oarecare rezistenţă din partea lor din cauza vârstei ei, însă o simpatizau şi se abţineau să-i trântească nişte porecle obişnuite. Toţi cei patru copii erau epuizaţi după atâta timp, din cauza neîncrederii faţă de fraţii lor vitregi, şi încercau doar să se agaţe de atenţia tatălui lor charismatic, care era foarte sensibil la critici. Se simţeau uşuraţi că nu aveau să mai existe moştenitori şi că, pe deasupra, Sabine avea propria avere. O vedeau pe cea de-a treia soţie a tatălui lor ca pe o mătuşă şic, care le trimitea cadouri de la Asprey şi Hermes de ziua lor de naştere. Cu mamele lor nu discutau despre Sabine.

Dacă tinerii o preferau pe Sabine, şi ea îi prefera pe ei şi se ataşa de angajaţii care îşi petreceau viaţa în comerţ. Le prelua speranţele incerte şi îi trimitea la FIT, Parsons School of Design sau la Şcoala de Arte Vizuale, iar ei deveneau cumpărători sau manageri. Câţiva dintre ei deţineau nişte buticuri senzaţionale pe Elizabeth Street. În seara asta, Casey Han, o americancă de origine coreeană şi una dintre preferatele lui Sabine, şi logodnicul ei, Jay, veneau la cină.

Înainte să apară musafirii, Isaac avea obiceiul să verifice barul – un spaţiu închis din livingul lor, care semăna cu o galerie, în spatele unor uşi cu panouri din lemn de trandafir. Voia să se ocupe chiar el de asta, pentru că fusese barman pe timpul şcolii. Odată, o simpatică susţinătoare a baletului îi ceruse lui Isaac un cocktail Kir Royale la el acasă şi, după ce-l gustase, îşi privise lung gazda, nevenindu-i să creadă că Isaac Gottesman – fermecătorul mogul care deţinea zeci de imobile scumpe în Manhattan şi care era administrator fiduciar atât al Columbia Business School, cât şi al New York City

Ballet – putea să-i prepare cocktailul preferat mai bine decât Yanni, barmanul de la Oak Room. Isaac era un om căruia îi plăcea să ştie

cum se fac astfel de lucruri. Putea să facă trucuri magice, scoţând monede din urechile copiilor, şi să înscrie fără probleme la coşul de baschet o lovitură de trei puncte.

Sabine a intrat în living imediat ce a ieşit din duş, mirosind puternic a vetiver. Purta o jachetă lungă, Nehru, cu pantaloni strâmţi, asortaţi. Culoarea roz-crevete a ţesăturii îi făcea tenul să pară mai tânăr şi mai frumos. Şi-a sărutat soţul pe obrazul proaspăt bărbierit şi i-a cerut un whisky sec. În fiecare seară servea un apetitiv înainte de cină, iar la masă bea două pahare de vin roşu.

Într-o dispoziţie minunată, Sabine şi-a tras paharul lângă fotoliul ei de lectură, aşezat lângă seră, pentru a se bucura de ultimele clipe ale apusului de aprilie. Şi-a sorbit încet whiskyul şi a deschis o carte despre Diego Rivera, pe care o lăsase pe măsuţa de cafea Giacometti. Înainte de a o cunoaşte pe Sabine, Isaac nu întâlnise pe nimeni care să citească atât de atent textele din cărţile de artă de pe măsuţele de cafea.

Soţia lui avea doar patruzeci şi doi de ani şi, de-a lungul căsniciei lor, devenise din ce în ce mai rafinată. Se cunoscuseră cu doisprezece ani în urmă, când ea venise să încheie un contract de închiriere. În acea dimineaţă, Isaac a auzit o tânără asiatică spunându-i recepţionerei într-o engleză în care încă se mai simţea accentul că ea era noua chiriaşă dintr-o clădire de-ale sale, din Chelsea – un spaţiu de trei mii de metri pătraţi pe 18th Street. Pe atunci, vocea ei era mai stridentă, iar tonul, mai apăsat. Cu ajutorul unui logoped, a scăpat de acest defect. Din curiozitate, Isaac a asistat la încheierea contractului, iar agentul, care lucra pentru omul al cărui nume trona deasupra tuturor uşilor şi care era gravat pe antetul actelor oficiale, s-a bâlbâit, neştiind ce tactică să adopte cu chiriaşa de la care domnul Gottesman nu-şi putea lua ochii.

La semnare, Sabine a fost mult mai inteligentă decât agentul sau decât avocatul ei scump. În timp ce semna cele şase exemplare ale contractului de închiriere, care formau un teanc de grosimea unei cărţi de telefon, nu s-a temut deloc să încheie cu Gottesman Real Property un contract de închiriere de trei milioane de dolari, pe zece ani şi cu garanţie triplă. În acea dimineaţă, Isaac i-a acordat tot ceea ce ea îi ceruse. Avea pe atunci treizeci de ani, a aflat el la cina de după semnarea contractului – o cină pe care el o aranjase –, şi, trei luni mai târziu, ea a acceptat să se mărite cu el. Când el a adus în discuţie un eventual contract prenupţial, ea a spus fără să clipească:

— Isaac, te-am găsit şi nu te voi părăsi niciodată. Am de gând să

te fac fericit. Niciodată, niciodată să nu mă mai insulţi cu discuţiile tale despre bani.

Neascultând sfatul avocatului său, Isaac s-a căsătorit cu ea fără vreun contract prenupţial. Încă de la început, fusese atras de duritatea ei şi nici acum nu admira pe nimeni mai mult decât pe ea. Mama lui italiancă avea uneori ieşiri nervoase, iar tatăl lui evreu fusese moale şi împiedicat. Cu greu puteai spune că făcuseră parte din clasa de mijloc, iar el şi sora lui nu avuseseră niciodată lucrurile pe care şi le doreau. Părinţii lui au murit înainte ca el să divorţeze de prima soţie, Kate, o protestantă cu inimă bună, care era în cel mai bun caz neutră în privinţa sexului, şi de a doua, Caria, o frumuseţe exotică din Venezuela care l-a înşelat cu partenerul său de afaceri. Cu puţin timp înainte de a împlini şaptezeci de ani, s-a întrebat ce părere ar fi avut ei de numărul trei, de soţia lui coreeancă – regina comerţului. Respectându-şi promisiunea, Sabine devenise indispensabilă pentru bunăstarea lui. Îi cumpăra vitamine. În fiecare dimineaţă, tăia bucăţele din iarba de grâu pe care o creşteau într-o tavă lungă şi plată, pe pervazul ferestrei însorite a bucătăriei lor. Erau fermieri pe Park Avenue, glumea el. Punea iarba într-un storcător de fructe, apoi îi servea o doză dublă, ceea ce îl făcea pe Isaac să râgâie tot restul dimineţii. Cardiologul său era încântat – Isaac scăpase de patruzeci de kilograme, medicamentele pentru tensiunea arterială nu mai erau necesare, iar vigoarea sa sexuală era una de invidiat. Cu toate acestea, Isaac se simţea frustrat.

Pe jumătate pensionat, Isaac lucra doar patru ore pe zi şi avea prea mult timp de gândire. Iar mintea îi fugea la dragoste. Urmărindu-şi ambiţia, o neglijase pe Kate;

după ce devenise bogat, o etalase pe Carla ca pe o maşină excepţională de curse; cu Sabine, îşi dăduse seama că nu ştia cum s-o iubească, pentru că ea nu-i arătase nicio vulnerabilitate. Sabine era partenera ideală şi nu ar fi părăsit-o niciodată, dar, chiar şi aşa, Isaac s-a culcat şi cu alte femei. La şaizeci şi şapte de ani, îşi dorea romantism mai mult decât orice altceva şi îl sperria faptul că acest lucru nu ar fi fost niciodată posibil cu soţia lui. Sabine era incapabilă să-l iubească aşa cum dorea să fie iubit – cu disperare sau cu patimă. Se căsătorise cu ea pentru că relaţia lor nu se putea destrăma niciodată, dar constatase că-şi dorea acum să aibă grijă de o femeie, iar independenţa lui Sabine îl făcea să se simtă anacronic.

Au sosit Casey şi Jay.

Sabine a sărutat-o pe Casey pe obrazul stâng, apoi pe cel drept, după care l-a sărutat Pe Jay

— Dragii mei, dragii mei, a spus ea, cu braţele deschise ca ale unui dirijor şi cu degetele răsfirate.

Isaac a îmbrăţişat-o pe Casey. Când i-a dat drumul, ea a admirat crengile spectaculoase, enorme, din lemn alb de cătină, din vasele Ching aflate la colţurile opuse ale camerei.

Designerul lui Sabine refăcuse de curând apartamentul. Canapelele lungi, executate la comandă, erau tapiţate în nuanţe de lână albă, iar fotoliile din catifea bordo punctau camera ca nişte flori stacojii peste zăpada proaspăt căzută. Colecţia lor de mobilier chinezesc vechi era preţioasă, dar primitoare – lemnul întunecat dădea o notă călduroasă interiorului rece, în stil palladian-Era o cameră în care te simţeai norocos să te afli – acesta fiind, de fapt, scopul lui Sabine.

— Felicitării a spus Isaac.

— Mulţumesc! a răspuns Jay prompt, iar Casey i-a zâmbit lui Isaac cu multă căldură.

— Fără inel?

Sabine a aruncat o privire spre mâna stângă a lui Casey.

— Mai târziu, a spus Casey, gândindu-se că era nepoliticos din partea ei să întrebe aşa ceva.

Plănuiau să-l aleagă împreună, în weekendul următor.

— În curând, a zis Jay.

Isaac s-a îndreptat spre bar şi le-a adus pahare de Vouvray rece, iar pentru el, un pahar de sifon. Cei patru au ridicat paharele.

— Pentru dragoste, a spus Isaac.

— Şi prosperitate, a adăugat Sabine.

Cina le-a fost servită de menajeră: supă de mazăre de primăvară, peşte cu salsifi –, brânzeturi, iar la desert, pere poşate şi iaurt cu ghimbir. În timpul mesei, Jay a explicat intriga din *Regele Lear,* care se juca la Lincoln Center, iar Sabine a acordat o atenţie deosebită spuselor sale.

— Deci a dat totul de pomană înainte de a muri? a întrebat ea.

Deşi era o persoană generoasă, îi era greu să accepte o asemenea tâmpenie.

Jay a dat din cap – expresia lui, făcând ochii mari, se potrivea cu a ei. Era încântat că în sfârşit putea să profite de diploma lui de engleză. La şcoală, citise cu atenţie peste douăzeci de piese de teatru ale lui

Shakespeare şi majoritatea sonetelor sale. În ultimul an de liceu, scrisese despre influenţa lui Ovidiu asupra lui Shakespeare. Dacă ar fi fost îndemnat şi încurajat, ar fi recitat sonetele după cafea.

Isaac prefera baletul, la care ajunsese graţie fiicelor sale. Nu fusese niciodată un mare împătimit al cititului. Cu toate astea, era impresionat de patima lui Jay faţă de această capodoperă a dramaturgiei.

Cafeaua a fost servită cu prăjituri de la Bonté, iar Isaac s-a plesnit peste frunte când şi-a amintit de şampanie.

— Nu sunt un barman prea bun, nu-i aşa?

A adus o sticlă de Krug veche, care stătea la rece într-o frapieră cu gheaţă, şi patru pahare.

— Şi aţi stabilit data? a întrebat el.

— Nu încă, a spus Jay, întorcându-se spre Casey. Încă aştept să strâng informaţii despre şcolile de afaceri.

— Deci nu ştim exact unde vom fi şi nici programul nu-l cunoaştem.

Casey habar nu avea ce fel de nuntă ar fi urmat să aibă. Nici părinţii ei şi nici mama lui Jay nu aveau bani puşi deoparte. Orice bonus pe care îl primea Jay era pus deoparte pentru casă şi şcoală. Chiar şi aşa, ar fi trebuit să se împrumute. În plus, părinţii ei nu ar fi contribuit, oricum.

Sabine s-a întors spre Jay.

— Casey a spus că ai fost trecut pe lista de aşteptare la Columbia.

Jay a zâmbit.

— Da.

Sabine a ridicat o sprânceană către Isaac, iar el a dat din cap, ca şi cum ar fi fost înţeles de la sine. Avea să dea un telefon. În calitate de administrator fiduciar, putea să aranjeze un alt interviu. Şi ginerele lui avea nevoie de intervenţiile lui. Ar fi fost mai uşor să-l ajute pe Jay decât pe propriul ginere, care păruse cam insistent la vremea respectivă.

Au ridicat paharele. Sabine l-a băut pe al ei repede. Adora şampania. Cu mâna stângă, şi-a dat părul de pe faţă. Gestul era absolut seducător.

— Jay, i-ai cunoscut pe părinţii lui Casey?

Faţa lui Sabine era deja roşie din cauza alcoolului. Părea veselă, dar privirea ei era neclintită. Jay o mai întâlnise de câteva ori înainte, la cină, în apartament: până anul trecut, Sabine fusese şefa lui Casey, dar

acum avea putere asupra vieţii lui, fiindcă era soţia administratorului fondului fiduciar.

— Da. Am cunoscut-o pe mama ei, a răspuns el, zâmbind pe jumătate.

— Leah Han, a spus Sabine cu voce tare, visătoare. Am fost colegă de şcoală cu ea, să ştii.

— Da? a încuviinţat Jay. Părea foarte tânără.

— Este tânără, a subliniat Sabine, lovind uşor masa cu pumnul.

Leah era cu trei ani mai tânără decât ea. Şi ea se măritase cu un bărbat mai în vârstă.

Dar Leah se căsătorise cu un coreean, iar Sabine simţea că Joseph o privea cu dispreţ pentru că se măritase cu un american.

— Şi eu la fel, a spus ea, chicotind.

— Da, bineînţeles. Dar ea avea părul cărunt, a spus Jay.

Sabine a râs în hohote, apoi şi-a dus mâna la gură. Şi-a trecut degetele prin părul negru ca pana corbului, tuns şi vopsit de un stilist celebru, care avea un studio direct pe Charles Street.

— Leah a încărunţit devreme, a spus Sabine compătimitor. Stresul.

Gâtul lui Casey s-a înroşit. Jay o complimenta pe Sabine, batjocorindu-i mama. Cu câteva zile înainte, Casey trecuse pe la magazin să fumeze o ţigară cu Sabine. Îi pomenise despre logodnă şi despre lista de aşteptare la Columbia, unde era înscris Jay. Sabine îi invitase apoi la cină. Brusc, îl ura pe Jay. Avea tot dreptul să se simtă rănit de refuzul părinţilor ei de a-l cunoaşte, dar nu i se părea corect să îşi afişeze resentimentele în sufrageria sclipitoare a familiei Gottesman, cu argintăria ei grea, cu plante de *ranunculus* şi *lysianthus* albe, aranjate în globuri de cristal. Şerveţelul fin de in din poala ei, îi atingea vârful degetelor. Casey se simţea ca o servitoare la masa reginei.

Isaac a observat-o pe Casey muşcându-şi buza de jos. Aceasta era mutra pe care o făceau copiii lui înainte de plecarea lui într-o călătorie de afaceri, când erau mici. Exact aşa arăta dezamăgirea, s-a gândit el.

— De câte ori trec pe lângă spălătoria părinţilor tăi, a spus Isaac, o văd pe mama ta lucrând la maşina de cusut şi, dacă mă vede, îmi face cu mâna.

A mimat un salut timid.

— Mama ta este o femeie foarte frumoasă.

Casey i-a zâmbit, recunoscătoare pentru amabilitatea lui.

— Așa spune toată lumea. Sora mea mai mică seamănă mult cu ea. Nu ați cunoscut-o niciodată pe Tina. Studiază ca să devină medic.

A rostit această ultimă frază cu mândrie.

Sabine s-a întins și a atins antebrațul gol al lui Casey. Unghiile ei aveau o formă ovală și erau foarte lucioase.

— Ați putea face nunta aici, în iarnă sau în primăvară, sau mai devreme, în Nantucket, dacă vreți o nuntă de vară. N-ar fi distractiv?

— Ba da, a răspuns Casey, inspirând profund. Este foarte generos din partea ta…

Era ceva tipic pentru Sabine. Cadourile ei erau faimoase. Sabine nu făcea decât gesturi excentrice (termen folosit de Isaac), dar Casey nici nu voia să se gândească la faptul că ar putea trăi cu o astfel de datorie.

— Eu nu am copii, a spus Sabine, cu degetele ei frumoase încă pe antebrațul lui Casey.

Jay s-a uitat la Isaac, dar comentariul nu părea să-l afecteze câtuși de puțin. Nimeni nu pomenise nimic despre copiii lui Isaac.

— Ce inteligent din partea ta să te măriți de tânără. Am avut noroc cu Isaac. L-am găsit când aveam treizeci de ani. Dar strămoșii noștri au dreptate. Fetele ar trebui să se căsătorească devreme. Ești mai flexibilă când ești tânără.

A băut și ultimul pahar de șampanie din cele două obișnuite și a încercat să mai toarne unul, dar sticla era goală. Isaac a luat cuvântul.

— Ar fi minunat dacă ați vrea să vă găzduim nunta la noi acasă. Ar fi foarte distractiv. Eu sunt un bătrân cu o jumătate de slujbă. Aș putea fi organizatorul nunții!

A râs. Jay părea bucuros, dar Casey doar a zâmbit politicos.

— Dacă părinții voștri n-ar avea nimic împotrivă, a adăugat Isaac.

Sabine îi spusese deja că părinții lui Casey nu aveau să participe, dar el dorea să țină cont de existența lor de dragul lui Casey.

Lui Jay nu-i venea să creadă că primise o asemenea ofertă. Ideea unei astfel de nunți îl entuziasma. Fusese invitat în multe case frumoase până acum, dar reședințele Gottesman – din Park Avenue, Nantucket și Aspen – erau cele mai frumoase. Casey i-a spus că aveau și un apartament mare în Place Vendôme.

— I-ar conveni mamei tale? Să facem nunta aici sau în Nantucket? l-a întrebat Isaac pe Jay

— I-ar plăcea, a răspuns el imediat. Sunteți siguri?

Sabine și Isaac au răspuns la unison:

— Sigur că da.

— Serios? a întrebat Jay, ca un copil care primește un cadou mult dorit.

— Putem primi până la două sute de persoane, a spus Sabine, amintindu-și de ultimul lor dineu dat în onoarea comitetului administratorilor fiduciari.

Noul furnizor de mâncare făcuse o treabă foarte bună, s-a gândit ea. Dacă era o nuntă organizată iarnă, într-o biserică mare, Casey ar fi putut purta un voal lung, cât toată catedrala, pentru că era destul de înaltă.

— Și putem elibera salonul pentru dans. Sau putem face nunta la club.

Îi plăcea ideea unei petreceri cu mulți tineri. Apoi a căscat, somnoroasă și fericită în același timp.

— Dacă e o nuntă de vară, puteți servi homar.

Sabine și-a așezat cotul stâng pe masă și și-a sprijinit obrazul în palmă.

Casey nu era nerecunoscătoare. Nu despre asta era vorba. Sabine îi oferea ceva ce nu avusese niciodată. Sabine și Isaac se căsătoriseră în Maui, fără ca vreun membru al familiilor lor să fie prezent la ceremonie. Părinții ei o renegaseră pentru că se căsătorise cu un bărbat care nu era coreean. Credeau despre Isaac că era un gunoi, pentru că divorțase deja de două ori. Mama și tatăl ei i-au înapoiat toate scrisorile și cadourile. Apoi mama ei a murit, iar, la mai puțin de un an după aceea, a murit și tatăl ei. Nu au văzut niciodată magazinul exclusivist al lui Sabine din Chelsea sau vreuna dintre frumoasele ei case. Sabine îi spusese odată lui Casey:

— Am deschis acel magazin pentru ei. Nimeni nu iubea hainele mai mult decât mama. Iar tata era chipeș ca un star de cinema. Purta cele mai frumoase cravate.

Sabine a clipit de câteva ori.

— Am invitat două sute de oameni aici. Nu-i așa, scumpule?

Isaac a dat din cap cu indulgență, ca un tată.

— Nici nu cunosc două sute de oameni, a răspuns Casey, iar Jay i-a aruncat o privire neliniștită.

Ea l-a ignorat și a băut cafeaua servită într-o ceașcă de porțelan subțire ca hârtia. Sabine moțăia. În fiecare dimineață, se trezea la patru

şi jumătate, iar acum, la zece seara, depăşise deja cu o oră momentul în care se ducea de obicei la culcare.

— Cred că eşti obosită, a spus Casey, acoperind mâinile moi şi frumoase ale lui Sabine cu palma ei mare şi băieţoasă.

— Sunt bine, a spus Sabine.

Buzele ei au format un mic „o", deşi şi-a înăbuşit căscatul.

— Mai bine mi-aş duce soţia la culcare, a spus Isaac. Voi, copii, gândiţi-vă la nuntă. Oferta este bună, a adăugat.

A râs de el însuşi, pentru că sunase ca o replică de afaceri.

Toată lumea şi-a luat la revedere în hol. Sabine s-a aplecat spre Isaac, iar el şi-a sprijinit braţul greoi pe umerii ei mici. Era melancolică la plecarea lor, iar Isaac spera că tinerii vor accepta propunerea. Un astfel de proiect i-ar fi înveselit soţia. Lui Sabine îi plăcea să dea petreceri mari.

Fusese o noapte călduroasă, aşa că nu erau paltoane de luat din garderobă. Casey şi-a pus pălăria de primăvară, pe care şi-o făcuse singură. O împodobise cu bujori de mătase roz-pal, dar nimeni nu o remarcase. Sabine aproape că adormise în picioare. Casey şi Jay le-au mulţumit pentru cină. Şi pentru ofertă. Pentru tot. Ea l-a sărutat pe Isaac pe ambii obraji. Liftul apartamentului de lux care comunica cu al lor a venit imediat, iar Casey şi Jay au păşit înăuntru. Fata a văzut cum Isaac îi face cu ochiul în semn de la revedere. Părea mai în vârstă decât îl ţinea minte – şi amabil, ca un bunic viril.

Au rămas singuri, iar Jay şi-a strecurat mâinile mari pe sub tunica ei de in şi a cuprins-o de talie. Ea l-a lăsat să facă asta, fără să simtă nimic cald în atingerea lui.

— Îţi vine să crezi că vor să ne organizeze nunta? în acel palat?

Vocea lui era plină de încântare şi de entuziasm.

— Uau, a subliniat tot el. Sunt atât de drăguţi!

— Da, sunt incredibili, a spus Casey. Atât de generoşi.

S-a îndepărtat de el când uşile din alamă sau deschis spre hol.

— Şi Isaac m-ar putea ajuta, a spus Jay.

Din nou, părea fericit şi norocos.

Pe stradă, el a continuat să vorbească, iar Casey a dat din cap, privind drept înainte. Nu voia să-i strice buna dispoziţie, dar singurul gând care o urmărise toată seara era: *Am şi eu părinţi.*

22Stil inspirat de schiţele arhitectului veneţian Andrea Palladio (1508-1580), dominat de principiile simetriei şi ale perspectivei clasice

greceşti şi romane. Stilul s-a dezvoltat pe parcursul secolelor al XVII-lea şi al XVIII-lea (n.tr.).

24 Legumă mediteraneeană cu flori ornamentale şi rădăcină comestibilă (n. tr).

15.

STANDARD

Casey şi Ella aşteptau în apartamentul nupţial, în stil rococo, de la Coliseum, o sală coreeană de nunţi de lux din Flushing. Fotograful tocmai plecase ca să-l caute pe Ted pentru fotografiile de dinaintea ceremoniei, dar tipa divorţată care o machiase pe Ella se hotărâse să rămână la ceremonie şi la recepţie – la urma urmei, tatăl miresei, un medic celebru, o rugase atât de frumos. Îşi schimbase hainele de lucru cu cele de seară în baia alăturată. Ella stătea complet nemişcată pe o bancă aurită, profilul ei semănând cu o sculptură fină în marmură – capul oval, acoperit cu un voal, iar fusta bogată, din mătase, acoperindu-i picioarele subţiri. Casey s-a aplecat şi i-a netezit rochia la spate. Ea era singura domnişoară de onoare a Ellei şi încă se întreba cum de o fată care învăţase la un liceu şi la o facultate numai de fete era atât de puţin preocupată de propria nuntă şi avea o singură prietenă la care să apeleze pentru cea mai importantă zi din viaţa ei. Explicaţie la care ajunsese Casey era că monopolul şi controlul feroce din partea lui Ted asupra timpului Ellei, în combinaţie cu timiditatea de neschimbat a fetei, construiseră un fel de fortăreaţă în jurul ei.

Peste o jumătate de oră, Ella urma să se mărite cu Ted. Totuşi, până astăzi, Casey uitase adesea că ea însăşi era logodită. Data nunţii nu fusese încă stabilită. Jay ar fi vrut să accepte oferta soţilor Gottesman de a face nunta în Manhattan, cât mai repede, dar Casey continua să tragă de timp. El nu ştia asta, dar ea aştepta un semn.

Încă de când avea doisprezece sau treisprezece ani, în lipsa unui cuvânt mai bun, Casey îşi construia fel şi fel de imagini în minte. I se întâmpla în fiecare zi. În unele dimineţi, păreau o prezentare de diapozitive; în altele, o închipuire aluzivă şi ceţoasă. Semănau mai degrabă cu nişte indicii pentru o vânătoare de comori decât cu avanpremiera unui film de lungmetraj, pentru că arareori îşi dădea seama ce presupun sau cum ar trebui să le interpreteze. De exemplu, cu un an înainte de a da examenele de admitere la un liceu specializat, i-a apărut în minte o serie clară de imagini din interiorul unei clădiri şcolare. Abia în a doua zi a primului ei an la Stuyvesant High School şi-a

dat seama că știa deja întreaga configurație a clădirii dărăpănate din Lower East Side, pentru că o văzuse în minte. Casey nu a spus niciodată nimănui despre asta, pentru că era nebunesc și înfricoșător. Odată, în facultate, când era drogată, aproape că i-a spus Virginiei, dar, până la urmă, s-a hotărât să nu o facă. Chestia asta cu imaginile ciudate afecta și alte aspecte nesemnificative din viața ei – niște cizme cu șiret verde-închis și tocuri înalte îi răsăreau în cap de nicăieri, apoi, câteva luni mai târziu, le vedea într-un magazin. Oare ea le invoca? se întreba. Aceste imagini se actualizau adeseori de la sine, așa că fata le aștepta în taină, chiar dacă aproape întotdeauna ridica din umeri la apariția lor, din ce în ce mai nedumerită. Deocamdată, nu apăruse nicio imagine de la Facultatea de Drept. Casey nu aștepta o imagine cu balanța dreptății – un teanc de caiete ar fi fost de ajuns. Iar acum, în timp ce-i aranja trena Ellei, Casey nu avea nicio imagine cu ea însăși într-o rochie albă și nici imaginea lui Jay în ținută de ceremonie, stând alături de ea. Oricât de irațional ar fi fost acest lucru, plănuia să stabilească o dată și să vorbească cu Sabine despre nuntă atunci când, în cele din urmă, avea să i se arate un semn. Mai era timp. Din fericire, aceasta era ziua în care personajul principal era Ella.

Ella era o fată frumoasă. Cine ar fi putut să conteste acest lucru? Dar, ca mireasă, îți oprea inima în loc. Sub voalul lung și vaporos, pielea ei albă strălucea ca interiorul unei scoici sidefate. Cu puțin timp înainte, fotograful nu se mai putea opri din a face poze. A plecat abia după ce a tras trei role, când, de obicei, obișnuia să tragă una singură. Rochia Ellei – fără mâneci, cu guler modern, în formă de U, cusută manual din șase role lungi de mătase grea, liliachie, fără alte podoabe sau dantelă – era devastatoare.

Chiar și vânzătoarea iritată de la Bayard's recunoscuse, în cele din urmă, că aceasta era ținuta câștigătoare. Casey alesese o rochie simplă, cu cele mai fine cusături, tocmai pentru ca designul sobru, aproape sever, să nu distragă atenția de la chipul și silueta perfecte ale Ellei. Indiferent de micile ei comentarii inadecvate, Casey se bucura mereu să vadă o femeie la înălțimea frumuseții sale. Sublimul, așa simțea Casey, trebuia să-și trăiască momentele de glorie.

Cineva a bătut la ușă, iar fetele au auzit vocea doctorului Shim.

— Draga mea, tati sunt.

— E cam devreme.

Casey s-a uitat la ceasul de pe perete. Își lăsase Timex-ul acasă,

pentru că nu se potrivea cu rochia ei de domnişoară de onoare, de culoarea focului.

— Intră, tati, a strigat Ella, cu vocea ei veselă şi melodioasă.

Uşa s-a deschis încet. Douglas stătea în prag, rămas fără cuvinte în faţa fiicei sale. Astăzi, misiunea lui era s-o conducă la altar. Era oare vreun bărbat demn de o copilă atât de bună? După moartea lui Soyeon, Ella îi făcuse viaţa suportabilă. Nevoile fetiţei sale – să-i încălzească biberoanele, să-i schimbe scutecele, s-o culce seara – îl făcuseră să se ridice din pat în fiecare dimineaţă şi în fiecare zi mersese la serviciu cu gândul la chipul şi la zâmbetul ei, pe care urma să le reîntâlnească acasă. An de an, fiica lui devenea şi mai frumoasă decât superba ei mamă, care-i rămăsese pentru totdeauna în suflet. Douglas şi-a întors privirea.

— Ah, tati, te rog, nu mă face să plâng.

Ochii Ellei îi arătau îngrijorarea. Nu-şi iubise niciodată tatăl mai mult decât acum.

— Tocmai am terminat cu machiajul, a zis ea, arătând spre baie.

Douglas a dat rapid din cap, ca un câine ud, care-şi scutură apa de pe blană. Trebuia să-şi revină, să-şi alunge tristeţea. Ella se căsătorea cu bărbatul pe care-l iubea. Trebuia să fie fericit pentru ea. Nu era o pierdere, s-a mustrat el. Era un câştig pentru ea – era ceea ce-şi dorea. S-a încruntat, prefăcându-se că o priveşte sever – asta o făcea pe Ella să chicotească în copilărie.

Ella s-a uitat cruciş şi a scos limba.

Au râs împreună. Douglas a simţit că bărbia îi tremură din nou şi a închis ochii.

Casey a netezit rochia Ellei pentru ultima oară, apoi s-a ridicat. Păreau atât de în largul lor unul în compania celuilalt. Voia ca tatăl şi fiica să aibă un moment intim, dar trebuia să meargă în faţa miresei şi nu putea părăsi încăperea. În plus, Ella şi Douglas nu ar fi lăsat-o, oricum, să plece.

Douglas a atins marginea voalului Ellei, apoi i-a dat drumul.

— Ar trebui să… ăăă? a întrebat Casey.

— Nu. Nu a venit timpul. Ce mai faceţi, fetelor?

Fetele i-au zâmbit bunului doctor, a cărui inimă era evident îndurerată. Ca nişte surori gemene, au ridicat neputincioase din umerii goi, incapabile să spună mare lucru, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi izbucnit şi ele în lacrimi.

Douglas şi-a coborât privirea, pentru a-şi acorda atât lui, cât şi

fetelor o clipă să se adune. A încercat să chicotească, amintindu-şi că trebuie să se bucure, pentru că era tatăl Ellei. S-a întors spre Casey.

— Ei bine, domnişoară Casey Han, arăţi ca Miss Coreea. Cum te simţi astăzi?

— Excelent. Mă simt excelent, domnule doctor Shim. Dumneavoastră? a spus ea cu multă energie. Pot să vă aduc ceva? De băut, de mâncat?

A arătat spre platourile cu sushi şi fructe proaspete din cealaltă parte a camerei, care ar fi ajuns lejer pentru zece persoane. Pe masa miresei erau sticle de suc tot pentru atâţia oameni.

El a clătinat din cap. Doctorul Shim voia în mod clar să-i spună ceva fiicei sale, dar Casey nu ştia cum să le ofere intimitate. Femeia care se ocupa de machiaj încă se foia în baie.

— Ştiţi ceva, cred că mi-e foame, a spus Casey, îndreptându-se spre masă şi îndepărtându-se de ei.

Douglas s-a apropiat de Ella.

— Vaaai… a rostit el uimit.

— Tati, ţi-am spus să nu mă faci să plâng.

— OK, a spus el în engleză. Arăţi minunat, a continuat el cu mâna în şold, ca şi cum ar fi complimentat o asistentă care tocmai îşi aranjase părul la salonul de înfrumuseţare.

— Mulţumesc, a răspuns Ella liniştită.

În capătul celălalt al camerei, Casey a pus câteva bucăţi de sushi pe o farfurie şi şi-a turnat un pahar de sifon. Cineva lăsase o revistă *Vogue,* ediţia britanică, pe pervazul ferestrei, iar ea s-a aşezat pe canapeaua Ludovic al XIV-lea pentru a o răsfoi.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu el, a răbufnit Douglas.

Nu ar fi vrut să spună asta. Cuvintele îi zburaseră de pe buze fără voia lui.

— Taţi!

— Poţi să te suceşti. Sau să te mai gândeşti. Poţi să mai aştepţi. Dacă te iubeşte…

Ella şi-a dat seama că el nu glumea.

— De ce spui asta?

Casey a dat pagina, făcând mari eforturi să nu ridice ochii.

— Tatăl tău nu vrea să te conducă la altar.

— Ah, tati!

Douglas a început să fluiere „Marşul nupţial", încurcând imediat

primele măsuri. Se simţea sărit de pe fix.

— Cred că m-au cuprins emoţiile pe care, în mod normal, ar trebui să le ai tu. Îmi pare rău, Ella.

— Nu se schimbă nimic.

Ella părea speriată. Douglas a dat din cap, respingând consolarea ei.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

Ella a încuviinţat şi a căutat-o cu privirea pe Casey. Prietena ei citea o revistă şi mânca sushi.

— Probabil că toată lumea aşteaptă, a spus ea timid.

— E în regulă. Încă te poţi răzgândi, a insistat Douglas, dorind să-i ofere o ieşire, în cazul în care îşi făcea griji pentru invitaţi sau pentru ce ar putea comenta ei.

Dar nu mai conta ce spuneau ceilalţi.

— Nu asta voiam să spun, tati. De ce zici asta acum? De ce?

Douglas s-a strâmbat, pentru că nu avea un motiv clar, în afara faptului că Ted nu era la fel de amabil ca fiica lui. Îşi imaginase un bărbat mai blând, un bărbat mai puţin ambiţios. Cineva care s-o considere pe Ella prioritatea sa.

— Oh, Ella mea! îţi doresc atât de multă fericire. Ce să fac ca să-ţi garantez că te va face fericită? Ce să nu fac?

Douglas nu era un om violent, dar, dacă Ted nu ar fi respectat-o, i-ar fi făcut rău fără să stea pe gânduri.

— Ah, tati, te rog, nu-ţi face griji. Ted este un om bun. Chiar mă iubeşte. Şi-l admir foarte mult. Nu crezi că am devenit mai încrezătoare de când sunt cu el?

Nu înţelesese de ce îi spusese tocmai asta ca să justifice motivul pentru care se mărita cu el. Erau atât de multe alte lucruri care-i plăceau la Ted, pe care le iubea la el, dar, în principal, Ella fi admira pentru că era o persoană puternică, depăşind de-a lungul timpului mai multe dificultăţi. Şi ea îşi dorea să fie la fel.

— El m-a făcut mai îndrăzneaţă. Nu crezi? a întrebat, încruntându-se şi făcând mici riduri la colţurile ochilor, aşa cum făcea atunci când nu era sigură pe ea.

Douglas a dat din cap, dorind să încurajeze atitudinea pe care fiica sa şi-o dorea atât de mult. Curajul. Încă de mică, Ella îşi dorise să fie curajoasă, iar el îi spusese cât putuse de des că era curajoasă şi bună. Ted o învăţase doar să se exprime, dar ăsta era doar un tip de curaj. De

la Ted învăţase să vorbească mai mult şi să nu se mai considere atât de slabă, învăţase inclusiv cum să îi ceară lui Casey să fie prietene. Dar oare aceste lucruri n-ar fi venit oricum cu timpul? s-a întrebat Douglas. N-ar fi putut să înveţe aceste lucruri şi fără Ted? De ce Ella credea că el făcuse atât de multe lucruri, când, de fapt, era doar meritul ei?

Ella i-a întins mâna, iar Douglas i-a luat-o graţios.

— OK. OK. Tata este foarte trist că te pierde. Eşti îngerul meu, Ella. Eşti îngerul meu.

— Ah, tati, nu plec nicăieri. Doar mă mărit. Serios, tati. Nu se va schimba nimic, întotdeauna te voi iubi cel mai mult, a spus ea. Doar să nu-i spui asta lui Ted, bine?

Ea a râs, ştergându-şi obrazul cu mâna liberă.

Douglas şi-a deschis larg braţele pentru a-şi îmbrăţişa fiica. Se simţea ca un bătrân egoist.

De pe locul ei, Casey a mai luat o înghiţitură de sifon. O picătură de apă a căzut pe revista deschisă. A ascultat sunetului pianului electric, când, dintr-odată, s-a auzit o bătaie în uşă – venise momentul. S-a ridicat s-o anunţe pe doamna care se ocupa de machiaj şi care încă se afla în baie. Douglas i-a dat drumul fiicei sale şi s-a îndreptat spre uşă.

Ceremonia în sine a fost destul de scurtă, cu numai două prelegeri şi un sonet de Shakespeare. După ce fotograful a făcut ultima poză de grup, nuntaşii au înaintat spre sala de dans. Deşi nu se mai serveau – cocktailuri, mulţi dintre invitaţi au rămas strânşi lângă bufetul deschis, înfulecând creveţi gigantici, care păreau să nu se mai termine. Managerul s-a chinuit puţin să-i conducă pe oameni la locurile lor. Când, în sfârşit, toată lumea s-a aşezat, i-a făcut semn DJ-ului. Un zgomot artificial de tobe s-a auzit din mixerul DJ-ului, apoi acesta a strigat în microfon, de parcă ar fi fost la un meci al echipei Knicks:

— Vi-i prezint pe domnul şi doamna Kim!

Managerul i-a împins pe Ella şi pe Ted în salon. Erau patru sute de invitaţi aşezaţi la mese rotunde, de câte zece persoane, mâncând primul fel – *tempura*[5] de homar. Cineva a început să bată cu lingura în paharul de şampanie, iar ceilalţi i-au urmat exemplul. Ted a sărutat-o pe Ella pe buze, iar ea s-a înroşit imediat. Invitaţii au aplaudat încântaţi. Paharele au zornăit în jurul lor. Ted a sărutat-o pe Ella până când gâtul fetei s-a făcut stacojiu.

---

[5] Mâncare coreeană

Casey stătea alături de Jay, la o masă de lângă ringul de dans. Masa lor era ocupată în mare parte de prietenii lui Ted de la Harvard Business School. Bărbaţii de la HBS erau nişte masculi alfa, foarte atrăgători, iar partenerele lor, soţii sau iubite superbe şi parvenite. Nu credea ca vreuna dintre ele să fi învăţat la HBS. Ştiind ce părere avea Ted despre fetele care aveau „prea multe realizări", nu se aştepta ca la nuntă să fie prezente prea multe femei de la Studii Economice. Îi cunoştea pe mulţi dintre coreenii mai în vârstă din sală – cei alături de care crescuse la biserică –, dar erau surprinzător de puţini la număr cei pe care îi ştia din perioada şcolii de duminică. Walter Chin, un alt absolvent al facultăţii, cel care o ajutase să obţină slujba, stătea la cealaltă masă de la HBS. Casey şi Walter vorbiseră în timpul cocktailului, dar Walter era complet îndrăgostit de superba lui parteneră – o avocată grecoaică şi minionă din Philadelphia. Penny acum divorţată, era mai mare decât Walter cu cel puţin zece ani şi avea custodia deplină a celor două fiice adolescente – viaţa ei îl surprinsese pe Jay şi o impresionase pe Casey. La masă, Jay a încercat să intre în vorbă cu bărbaţii, dar cei de la HBS erau mai în vârstă decât el şi nu aveau chef să stea de vorbă cu un analist care terminase de-abia de câţiva ani facultatea. Ca de obicei, Jay era nedormit şi-şi dorea ca nunta să se termine mai repede. Femeile vorbeau despre copiii lor şi despre şcolile acestora. Nimic nu putea fi mai plictisitor pentru Jay.

De cealaltă parte a ringului de dans, Leah şi Joseph stăteau la masa doctorului Shim, unde toată lumea era fie diacon, fie în vârstă. Joseph nu înţelegea de ce era aşezat la o asemenea masă de onoare: singura explicaţie pe care o găsea se datora faptului că fiica lui era domnişoară de onoare. Câteva mese mai încolo, Casey stătea lângă un băiat înalt şi alb, al cărui braţ era aşezat peste scaunul ei. Joseph şi-a întors privirea. Deşi îi plăcea masa lui, aici se simţea sărac. Ceilalţi bătrâni erau înstăriţi. În dreapta lui se afla bătrânul Koh, care deţinea un magazin de delicatese de o mie de metri pătraţi, în spatele Penn Station, şi care angajase optzeci şi cinci de persoane pentru a-l menţine în funcţiune. În stânga lui stătea bătrânul Kong, care avea şapte clădiri în Bronx şi un centru comercial, precum şi o parcare cu mai multe niveluri, în Brooklyn. Kong fusese cel care-i sugerase lui Joseph să cumpere clădirea comercială din cărămidă, cu trei etaje, din Edgewater, New Jersey. La sfatul lui, Joseph folosise fiecare cent din economiile sale pentru pensie ca să cumpere acea clădire, care avea o pizzerie la parter,

un cabinet stomatologic şi un birou de contabilitate la celelalte două etaje. Chiria abia dacă acoperea ipoteca uriaşă, dar Kong îl asigurase pe Joseph că, atunci când avea să se retragă din activitate, peste cinci sau zece ani, bunurilor sale urma să le sporească preţul şi, cu puţin noroc, veniturile din chirii aveau să completeze sumele pentru asigurările sociale. Bătrânul Kong, zis şi Midas, era un sfătuitor atent cu prietenii săi. El credea că toţi coreenii ar fi trebuit să aibă mai mult succes în această tară străină şi să-şi dorească să contribuie la creşterea ei. Scaunul gol de la masă îi aparţinea doctorului Shim, care nu se aşezase pentru că era ocupat să întâmpine invitaţii la nuntă.

Douglas a venit lângă Casey. A atins-o uşor pe umăr, iar ea şi-a ridicat privirea. Ceilalţi invitaţi de la masă i-au transmis felicitări. Douglas le-a făcut un semn de mulţumire, apoi i-a rugat să mănânce şi să danseze mult.

— Fiţi şi voi mai energici, a glumit el. Prezbiterienii au nevoie de ajutorul vostru ca să se distreze. În plus, vorbesc în calitate de medic: dansul este bun pentru digestie şi pentru un sistem cardiovascular sănătos. Preotul mi-ar tăia capul, înţelegeţi? a adăugat Douglas, încercând să justifice absenţa alcoolului de la nuntă.

Nunţile care se ţineau în subsolul bisericii erau prin tradiţie lipsite de alcool şi, deşi era un salon închiriat, de altfel, un compromis din partea lui Ted – care ar fi voit ca evenimentul să aibă loc la mult mai luxoasele New York Athletic Club sau Union Club, al căror membru era, deşi parcarea din Manhattan ar fi fost o cheltuială prohibitivă pentru invitaţii coreeni mai săraci din Queens –, mirele nu a avut niciun cuvânt de spus în legătură cu servirea alcoolului pentru mulţimea majoritar coreeană şi creştinconservatoare. După luna de miere, Ted voia să organizeze o recepţie privată mai restrânsă, la Union Club, pentru oaspeţii săi.

— Îmi pare foarte rău pentru asta. Credeţi-mă, mi-ar fi prins bine o băutură ceva mai devreme.

A făcut cu ochiul.

— Dar aţi văzut cidrul de mere spumant? a chicotit el, arătând spre paharele de şampanie.

Helmut, un bancher german, din domeniul investiţiilor, care fusese la HBS, a intervenit:

— Ah, deci aici nu există alcool?

Cu un oftat, şi-a aruncat dramatic şerveţelul, prefăcându-se că se

ridică şi pleacă. Oaspeţii au râs, iar soţia lui Helmut l-a tras de mânecă pentru a-l face să se aşeze la locul său.

Douglas a bătut palma cu glumeţul, apoi şi-a sprijinit mâna pe spătarul scaunului lui Casey.

— Deci el este Jay? a întrebat el, cu sprâncenele ridicate.

Americanul alb, aşezat lângă Casey, era înalt, cu umeri lăţi şi ochi strălucitori, fără să clipească prea des. Erau izbitoare petele întunecate de culoare care-i pigmentau irisul verde-albăstrui. Avea o frunte palidă şi înaltă. Un zâmbet sincer i-a apărut pe faţă când i s-a pomenit numele. Părea un băiat de treabă.

Jay i-a întins mâna, iar Douglas a strâns-o afectuos.

— Încântat, domnule, a spus el.

— Şi înţeleg că vă veţi căsători în curând, a continuat Douglas, încercând să emane un soi de căldură tipic americană.

Ţinea la Casey şi voia ca Jay să se simtă binevenit.

— Da, domnule, a răspuns Jay.

Casey era profund recunoscătoare pentru amabilitatea doctorului Shim.

— Bravo, bravo! Căsătoria… căsătoria este un lucru frumos.

Douglas avea o mulţime de gânduri despre căsătorie, dar astăzi niciunul dintre acestea nu îşi prea găsea sensul.

— Casey, ai vorbit cu părinţii tăi astăzi? a întrebat el. Amândoi arată minunat.

Casey a zâmbit scurt şi încordat.

— Nu încă… O s-o fac în curând.

— Haide cu mine! Oricum, ar trebui să încerc homarul ăsta prăjit. Ted a ales meniul.

Douglas a aruncat o privire la farfuriile oaspeţilor, apoi s-a întors spre masa lui.

— Jay, ar trebui să vii şi tu. Nu-i aşa că soţii Han sunt cei mai drăguţi oameni? Ai auzit-o vreodată pe mama lui Casey cântând? E divină.

A început să fluiere „How Great Thou Art" pentru el însuşi.

Casey a deschis gura să protesteze, dar Jay deja se ridicase şi se dusese lângă Douglas, care apucase să facă nişte paşi. Jay a întins mâna stângă în spate, ca s-o ia şi pe Casey, iar ea a încercat să-l ajungă din urmă.

Mica mulţumire pe care o simţiseră Joseph şi Leah fiindcă

fuseseră aşezaţi la o masă atât de importantă s-a risipit când au văzut-o pe Casey, care se apropia de ei împreună cu Jay. Leah şi-a împreunat mâinile în poală. Bătrânul Shim vorbea cu Jay, iar el zâmbea şi-i răspundea dând din cap. Casey se concentra, sobră, asupra paşilor săi.

Masa s-a însufleţit când Douglas a apărut cu cei doi tineri. Doamnele diacon s-au luminat brusc, aşa cum fac de obicei femeile atunci când un bărbat atrăgător intră în cameră. Voiau ca tatăl miresei – un doctor bine văzut şi amabil, cu o avere considerabilă – să ia loc, în sfârşit, şi să stea de vorbă cu ele. Bărbaţii, cărora nu le-a scăpat acest amănunt, au început imediat să-l tachineze pe Douglas în legătură cu cheltuielile de nuntă. Şi-au încercat norocul.

— Şi cât costă meniul? a întrebat bătrânul Koh.

Era un om de afaceri care avea patru fiice, un detaliu esenţial.

— *Yobo,* „dragule"! l-a dojenit soţia lui pe Koh, plesnindu-l peste braţ. N-ai niciun strop de bun-gust, a spus ea în engleză, şi toată lumea a râs.

Doamna diacon Sohn, frumoasa soţie coreeano-americană a lui Koh, se născuse în Statele Unite şi absolvise Mount Holyoke Collège. Nu era frumos să vorbeşti despre bani, deşi era şi ea curioasă.

Douglas şi-a ridicat sprâncenele, amuzat. Le-ar fi fost la fel de uşor să-i întrebe pe managerii de la Coliseum despre preţ, dar voiau ca el să se strâmbe un pic sau să exagereze proporţiile unei astfel de cheltuieli, însă Douglas ar fi putut cu uşurinţă să-şi permită o nuntă la St. Regis pentru aceeaşi sumă.

— Ah, ţine-ţi gura, a şoptit bătrânul Koh către soţia sa. Deci, cât costă?

Tonul lui era unul glumeţ, dar voia să ştie. Erau patru sute de invitaţi în acest local cu parcare din Queens – cea mai frumoasă sală de nunţi cu specific coreean pe care o ştia. Fiica lui cea mare avea douăzeci de ani. Probabil că în viitorul apropiat trebuia să scoată şi el bani din buzunar pentru o nuntă. Acasă, soţia lui avea să-l certe pentru că fusese *ssangnom.*

Douglas şi-a încrucişat braţele tăcut, până când toţi l-au fixat cu privirea.

— Două sute cincizeci de persoană, a spus el.

Oaspeţii au oftat zgomotos.

— Cu cincizeci de dolari mai mult sau mai puţin. Totuşi, am economisit o avere fără *suhl*-Religia prezbiteriană vă poate economisi

banii.

Apoi, toată lumea a râs. Banii cheltuiţi nu-l afectau deloc. Erau invidioşi, dar, mai mult decât atât, îi admirau prosperitatea.

Părinţii lui Casey nu s-au uitat deloc la ea. Firește, se aşteptase la asta înainte să se apropie de masă. Erau în stare să afişeze o indiferenţă absolută. Jay a continuat să zâmbească larg, crezând că aveau să îl accepte, în cele din urmă. În astfel de momente, Casey îşi dădea seama că optimismul lui era total iluzoriu.

Douglas şi-a dres glasul.

— I-am adus pe frumoasa domnişoară de onoare şi pe logodnicul ei, a spus el. A făcut toată lumea cunoştinţă cu Jay?

— Ăăă, au şuşotit invitaţii, zâmbindu-le soţilor Han, care nu pomeniseră niciodată acest detaliu important – că Jay era alb.

I-au zâmbit lui Jay, măsurându-l din priviri şi întrebându-se câţi ani avea. Pentru coreeni, nu părea tânăr, ci un pic cam cuminte, genul de băiat care nu i-ar fi dat lui Casey mari bătăi de cap.

— Bună ziua! a spus Jay, salutându-i cu un gest regal.

La masă se aflau nouă persoane şi era imposibil să dea mâna cu toată lumea. Toţi au înclinat capetele, iar Jay le-a întors salutul, dar a făcut-o greşit. Trebuia să se încline mai tare de la brâu, pentru că era cel mai tânăr. Nu era vina lui – Casey nu-l putea învinovăţi.

Apoi Jay a zărit-o pe Leah. Bărbatul scund şi chel din stânga ei era probabil Joseph. El şi Casey aveau gura asemănătoare.

Bătrânii i-au felicitat pe soţii Han, iar Joseph a dat din cap scurt. Toate acestea lucruri îl luau prin surprindere. Nu vedea cum s-ar fi putut convinge că era un lucru bun.

De la locul său, doamna diacon Sohn a întins mâna spre braţul lui Casey. Avea obiceiul de a atinge oamenii, chiar dacă aceştia nu voiau.

— Este foarte drăguţ.

I-a făcut cu ochiul lui Jay, simţindu-se mai în largul său cu americanul decât în prezenţa celorlalte doamne diacon.

— Felicitări! i-a spus ea lui Jay.

El i-a strâns mâna mică şi plinuţă. Femeia i-a făcut cu ochiul lui Casey, apoi a exclamat:

— Îmi place rochia ta!

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, a zis Casey, surâzând.

Femeia a continuat să vorbească despre recepţie, dar Casey voia

doar să plece de-acolo. Jay se aştepta să fie prezentat părinţilor ei. Nimeni de la masă nu părea să-şi fi dat seama că era pentru prima dată când Joseph îl întâlnea pe logodnicul fiicei sale.

Casey a înghiţit în sec.

— Bună ziua, şi-a salutat ea părinţii.

Oaspeţii nu au dat prea mare atenţie momentului. Bărbaţii s-au întors la conversaţia lor. Leah i-a zâmbit lui Casey, dar nu a spus nimic. Joseph nici nu voia să se uite la fiica lui.

Fără să spună ceva, Joseph şi-a îndepărtat scaunul de masă şi s-a ridicat. Invitaţii s-au întors spre el. Atunci au înţeles. Un bătrân a tuşit ca şi cum i s-ar fi oprit ceva în gât, iar ceilalţi au sorbit mai departe din paharele lor de 7 Up. Douglas şi-a amintit atunci cât de ciudat se comportase Leah când îi spusese că fiica ei este domnişoara de onoare a Ellei. El era vinovat de situaţia stânjenitoare în care îi pusese, dar nu şi-ar fi putut imagina această posibilitate. Se gândise că ar fi fost frumos să-i aducă la masă pe Casey şi pe Jay. Voia să-l facă pe Jay să se simtă binevenit, dar, de fapt, înrăutăţise lucrurile. Joseph era vizibil furios.

Douglas s-a apropiat de Jay, înţelegând că Joseph voia să plece de la nuntă. Urma să-l ia pe băiat de acolo. Să-i ofere un suc.

Joseph şi-a netezit sacoul. Purta un costum la doi nasturi, în dungi bleumarin, o cămaşă albă şi o cravată de culoare vişinie, pe care avea un ac în formă de cruce, dăruit de Leah când atinsese o vârstă respectabilă.

Jay l-a urmat şi s-a postat fix în faţa lui.

— Domnule Han, domnule Han! a spus Jay. Bună ziua, domnule! Eu sunt Jay Currie. Mă bucur să vă cunosc, domnule!

Joseph s-a holbat la el. Băiatul avea ochii mari şi era înalt – nu ieşea cu mai nimic în evidenţă. Zâmbea prea mult pentru un bărbat. Dacă fata lui voia să-şi irosească viaţa era treaba ei. El era foarte hotărât în această privinţă.

— Scuzaţi-mă, a spus Joseph şi a dat să se îndepărteze.

Jay i-a blocat drumul, continuând să zâmbească.

— Domnule, domnule! a insistat el.

— Scuzaţi-mă!

— Nu. Dumneavoastră să mă scuzaţi, a spus Jay, refuzând să se dea la o parte.

Nu mai zâmbea.

— Sunt logodnicul fiicei dumneavoastră.

Vocea lui era plină de reproş, amintindu-i lui Joseph de

îndatoririle sale. În acel moment, Jay îi ura pe toţi taţii.

Oaspeţii s-au uitat nelămuriţi unul la altul.

— Dă-te din calea mea, a spus Joseph.

— Domnule…

Joseph a înclinat capul, iar pe chipul său a apărut o expresie ciudată. Nu-i venea să creadă. *Băiatul ăsta vrea să moară de mâna mea,* S-a gândit. Văzând privirea lui Joseph, Douglas s-a apropiat de Jay şi l-a apucat de cot, ca să-l tragă înapoi.

— Domnule, este un privilegiu să vă cunosc.

Vocea lui Jay a devenit mai puternică – toată drăgălăşenia din tonul său dispăruse.

Cei de la masă se holbau şocaţi la băiat. Nu era normal ca o persoană mai tânără să vorbească în acest fel cu cineva de vârsta lui Joseph.

Joseph a oftat. Nu trebuia să uite unde se află.

— Scuzaţi-mă!

Jay a rămas neclintit.

Joseph a inspirat profund, apoi a ridicat mâna dreaptă. Cu un singur gest rapid, l-a lovit pe băiat în umărul stâng. Jay s-a împleticit, dându-se în spate, dar nu a căzut. Oaspeţii au oftat, dar Joseph deja dispăruse. Dacă ar fi rămas, l-ar fi omorât pe băiat.

Douglas l-a mângâiat pe Jay pe spate, ca să se mai calmeze. Când Jay s-a întors spre Casey, a văzut-o cu ochii închişi; era ca un copil care încerca să şteargă tot ce era în jurul ei. Leah şi-a acoperit gura cu mâinile. Nu ştia dacă Joseph avea să se întoarcă după ea, habar n-avea dacă plecase cu maşina. Bărbatul era deja afară, mergând pe Queens Boulevard spre 7-Eleven-Se ducea să-şi cumpere ţigări – primul pachet de ţigări în douăzeci şi trei de ani.

Ella ratase faza. Îi întâmpina pe invitaţi când managerul sălii o anunţase că sosise momentul când trebuia să danseze cu tatăl ei. Venise să-l ia ea însăşi pe Douglas. Când a ajuns la masa lui, nimeni nu vorbea. Prima persoană pe care a văzut-o acolo a fost Leah, palidă, cu mâinile lipite de nas. DJ-ul încă punea muzică disco, dar pentru dansul lor avea să se audă „The Best Is Yet to Come".

— Tati, hai să dansăm, a spus ea, aruncând o privire spre Casey şi Jay, care păreau muţi de uimire. Hei, Casey, ce ai păţit?

Casey a dat uşor din cap, fără să spună nimic.

Douglas l-a bătut uşor pe Jay pe spate, apoi s-a întors s-o ia de

mână pe Ella.

S-au îndreptat spre ringul de dans. Când a început cântecul lor, el a condus-o într-un foxtrot respectabil, învăţat de la un instructor de dans.

Nu au mai avut timp să se scuze sau să dea explicaţii. Casey şi Jay au plecat fără să mănânce.

În taxi, spre casă, Jay tot repeta:

— Incredibil!

Spera ca iubita lui să spună ceva, dar ea tăcea. Mai dădea din cap din când în când, iar la un moment dat a zis:

— Îmi pare rău, Jay!

Dar nimic mai mult. Când Casey era tristă, nu era chip s-o scoată din tăcerea ei. De obicei, el vorbea până când ea intervenea, dar, când era ceva serios, Jay aştepta să-i treacă. Aproape că o prefera atunci când era furioasă, pentru că măcar vorbea – striga, chiar –, dar tăcerea ei îi dădea un sentiment de gravitate. Habar nu avea la ce anume se gândeşte ea. Prin natura ei, Casey era impulsivă şi, deşi în general era amuzantă şi liniştită, până acum îşi dăduse seama că, dincolo de orice făcea sau spunea, ea se gândeşte întotdeauna şi la alte lucruri. Casey era o fiinţă complicată şi, de cele mai multe ori, lui îi plăcea asta. Dar ce voia să spună prin acest „îmi pare rău”?

Acasă, s-au schimbat de haine. Ea şi-a şters machiajul de nuntă şi şi-a scos agrafele din păr. În duşul fierbinte, a încercat să se gândească la ce avea să îi spună Ellei când urma, în sfârşit, să stea de vorbă cu ea. Îşi dorise s-o vadă pe Ella în tefe-ul pentru ceremonia *pae-bael* –, când se înclina în faţa mamei lui Ted. Ar fi trebuit s-o ajute şi ea să se schimbe. Era îngrozitor ceea ce se întâmplase. Casey preţuia prietenia Ellei. Bunătatea ei învinsese, până la urmă, invidia pe care Casey o resimţise faţă de Ella în copilărie. Însă Casey plecase de la nunta ei. Tatăl ei se comportase oribil, iar Jay… Ah, Jay! El fusese de-a dreptul caraghios. Când ceva nu mergea bine, prima emoţie care o cuprindea pe Casey era ruşinea. Dar, aici, ruşinea nu era doar la suprafaţă. Era adâncă şi nemărginită. Nu exista nicio cale de ieşire din povestea asta, se gândea ea.

Când Casey a ieşit de la duş, Jay era în pat şi citea Wallace Stevens. Citea poezie când era nefericit. Casey i-a zâmbit, făcându-i-se milă de amândoi. Şi ea era tristă. În taxi, spusese cel mai adevărat lucru pe care-l simţise. Îi părea atât de rău – pentru că nu-l prezentase mai devreme

familiei ei, pentru că tatăl ei l-a împins, pentru că toţi acei oameni au fost martori la această întâmplare, pentru tot – pentru ruşinea adusă de familia ei în cea mai importantă zi a unei prietene dragi. Dincolo de ruşine, exista, desigur, şi remuşcarea.

— Mă duc sus. La o ţigară, a spus ea.

— Eşti în halat de baie, draga mea, a râs el. Şi-n pijămăluţe.

— Ai dreptate! s-a prefăcut ea şocată.

I se adresase ca unui copil când se referise la cămaşa ei de noapte. Jay avea ceva copilăresc chiar şi atunci când se purta bărbăteşte şi responsabil. Această trăsătură a lui o făcuse să-l iubească, dar a observat că aceeaşi îndrăzneală naivă fusese cea care-l convinsese că putea să se apropie de tatăl ei dintr-odată, deşi tactica eşuase lamentabil cu mama ei. Jay era sigur că nu putea fi respins atâta timp cât era bine intenţionat şi vorbea prietenos. Într-un fel, era drăgălaş, dar, totodată, putea fi şi de-a dreptul stupid.

Casey a dat să plece.

— Şi e târziu, a adăugat el, nedorindu-şi ca ea să plece.

— N-o să fie nimeni pe acoperiş, a răspuns ea, cu voce blândă. Halatul e în regulă. E sâmbătă seara. Nu e nimeni sus şi, în plus, n-am chef să mă îmbrac.

Vorbeau despre ţinuta ei. Ce mai conta?

— Nu mă simt iubit, a spus Jay.

A ţintuit-o cu privirea.

— Poftim? a zis ea, strâmbându-se. Ce vrei să spui? Bineînţeles că te iubesc.

— Atunci rămâi aici, a spus el, iar ea şi-a dat seama că Jay voia să facă dragoste.

Dar ea nu voia. Nu se simţea sexy şi nici măcar agreabilă. Ideea mâinilor lui pe corpul ei o făcea să se simtă ciudat.

— Nu lipsesc decât câteva minute, Jay. Chiar simt nevoia de o ţigară.

— Iubito, pot să-ţi dau eu ceva de fumat.

Şi-a ridicat sprâncenele complice, ca Groucho Marx, şi a râs nervos. O aluzie riscantă.

Ca să fie politicoasă, a râs şi ea, dar sugestia i se păruse respingătoare, deşi nu îi displăcea neapărat să facă o felaţie. Uneori i se părea extrem de erotică.

— Dragule, a spus ea, uneori un trabuc este doar un trabuc.

Jay a râs. Totul avea să fie bine.

— Bine, atunci. Știi unde mă găsești. Dependento!

Pe acoperiș nu era nimeni. Casey stătea pe o bancă umedă de rouă serii. A fumat repede o țigară, apoi și-a aprins alta. Apoi încă una. Cămașa lungă și albă de noapte și halatul plușat erau decente, chiar dacă puțin ponosite. În majoritatea nopților, Casey purta lucruri drăguțe la culcare, dar în seara asta își pusese cea mai puțin atrăgătoare ținută. Țigările au înviorat-o. Dimineață avea să o sune pe Ella ca să-și ceară scuze. După cea de-a patra țigară, și-a aprins alta. A auzit ușa. Jay stătea în prag, purtând hanoracul de la Lawrenceville peste tricou și o pereche de boxeri.

— Ți-ai făcut griji că sunt în pijama?

— Ce se întâmplă, Casey?

Vocea lui era severă, ceea ce a derutat-o.

— De ce nu ai coborât? Te așteptam.

Ea și-a ridicat țigara aprinsă, ca pe o explicație evidentă.

— Câte?

— Patru? Cinci? Nici nu mai știu.

— Vino în pat!

Casey nu se putea uita la el. Nu vedea nicio imagine, nu-i așa?

— Casey, sunt obosit. Haide!

S-a apropiat mai mult de ea.

— Nu mă pot căsători cu tine.

— Ce? a spus Jay. Poftim?

A rămas cu gura deschisă. Casey se luase singură prin surprindere. A scos fumul pe nări.

— Nu cred că ar trebui să ne căsătorim.

— Despre ce naiba vorbești? Vrei să-mi spui că nu vrei să te căsătorești cu mine?

Și-a încrucișat picioarele, iar oja ciobită o făcea să se simtă neîngrijită.

— Spune-o, Casey! Vreau să te aud spunând asta.

Casey simțea că-i înghețaseră buzele.

— Spune-o, la naiba! Spune-mi că nu vrei să te căsătorești cu mine.

Vocea lui era șovăitoare. Casey nu se putea uita la el.

— Nu pot să văd imaginea, Jay. Am căutat o imagine în minte. În fiecare dimineață văd aceste imagini, dar nu-mi pot închipui o imagine

cu noi doi…

A început să plângă, pentru că atunci a ştiut. Fără îndoială. Imaginea nu se formase niciodată pentru că nu trebuia să se întâmple. Aşa cum nu ar fi trebuit nici să urmeze Facultatea de Drept. Lui Jay nu-i spusese niciodată despre aceste imagini, pentru că-şi dăduse seama că el nu ar fi crezut-o niciodată. Era o demenţă.

— Ce tot spui? Te iubesc. Suntem incredibili împreună. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, Casey Han. Nebună ce eşti, nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc fără tine. Ştii cât de rău îmi pare pentru faza aia…

— De fapt, nu-mi pasă de asta. Nu din cauza asta…

Nu avea chef să redeschidă discuţia despre fetele acelea. Şi îl credea. Nu ar mai fi repetat acea greşeală. Mai îngrijorător era cât de mult voia să-i cânte în strună, cât de nerealist era în convingerile sale şi cum nu înţelesese niciodată cu adevărat cum era să fie în pielea ei. Desigur că un alb nu se putea pune în pielea ei, dar Jay, în optimismul său american de neclintit, refuza să accepte că ea provenea dintr-o cultură în care bunele intenţii şi discuţiile directe nu vindecau toate rănile. Oricum, nu aşa funcţionau lucrurile cu părinţii ei. Erau nişte coreeni cu inima frântă – nu era vina lui Jay, dar cum ar fi putut el să înţeleagă genul lor de angoasă? După Casey, tristeţea lor părea străveche. Dar, gândindu-se la ceea ce tocmai spusese, se simţea îngrozită de ideea de a nu mai fi cu el. I-ar fi lipsit atât de mult! Fără el, trăise iadul, dar, totodată, i se părea greşit să se agaţe de el doar pentru că-i era teamă de suferinţa pierderii. Când se gândea la asta, se simţea şi mai slăbită. Casey făcuse compromisuri în privinţa sexului, a obiectivelor ei, a moralităţii ei, dar îşi stabilise o limită – nu voia să facă vreun compromis în privinţa dragostei. Oare era prea radicală? Oare lipsa iubirii era mai bună decât o iubire fără destulă putere de înţelegere? Mai devreme, în acea seară, când Jay se dusese spre tatăl ei, Casey simţise că nu-l mai cunoaşte, deşi ar fi putut prezice că avea să facă un astfel de lucru fără rost.

Casey s-a aplecat să adune chiştoacele pe care le strânsese, ca să le arunce. Pe acoperiş nu existau coşuri de gunoi, iar ea ura să arunce resturile pe jos. A numărat şapte chiştoace. Nu puteau fi toate ale ei. Casey s-a ridicat de pe bancă. Nu putea să-l privească pe Jay

— Faci o greşeală. Una ireversibilă, Casey. Nu te voi primi înapoi.

Jay s-a uitat în ochii ei negri. A ridicat vocea.

— Ai înţeles asta? Nu poţi să mă părăseşti aşa, pur şi simplu. Pentru asta n-o să pot să te iert. N-o să te iert dacă mă părăseşti. N-o să te iert niciodată.

— Îmi pare rău, a spus ea în şoaptă.

Dar nu zărise nicio imagine – cumva, iraţionalul avea mai mult sens pentru ea decât ameninţarea lui foarte directă.

25 . Fel japonez de mâncare, foarte răspândit, din fructe de mare şi legume prăjite în ulei, în aluat subţire, dar crocant (n.tr.).

26„Necioplit", în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

27„Băutură", în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

28 Lanţ multinaţional de magazine de cartier, multe dintre ele cu program nonstop, fondat în 1927 în Dallas, Texas (n.tr.).

29Port tradiţional coreean (n.tr.).

30 Parte a ceremonialului coreean de nuntă, desfăşurată în trecut în spatele uşilor închise, doar cu participarea familiei mirelui. *Pae-baek* include tradiţii precum plecăciuni rituale, servirea ceaiului şi aruncatul de alune şi de curmale către miri (n.tr.).

Cartea a doua – PLANURI

1.

BUSOLA

Casey nu avea de ales – trebuia să-şi găsească o slujbă în weekend şi cel mai uşor era să se întoarcă la Sabine. Aşa că, de luni până vineri, a continuat să lucreze ca asistentă de vânzări la Kearn Davis, dar, pentru a face faţă chiriei crescute pentru garsoniera din Battery Park, hainelor din ce în ce mai numeroase şi costului umilitor al unei vieţi sociale în Manhattan, Casey s-a pomenit în spatele tejghelei în serile de joi şi în zilele de sâmbătă şi de duminică, vânzând pălării şi accesorii pentru păr. Luna următoare, în ianuarie, avea să împlinească douăzeci şi cinci de ani. Avea aceeaşi slujbă cu jumătate de normă ca la optsprezece ani. Nu-i scăpase din vedere stagnarea evidentă.

În această lună se împlineau doi ani şi jumătate de când lucra la Kearn Davis; şeful ei, Kevin Jennings – eternul sceptic –, nu ar fi putut să protesteze dacă ea s-ar fi hotărât să demisioneze. Îşi ispăşise pedeapsa. Dar unde să se ducă? Facultatea de Drept de la Universitatea Columbia nu mai accepta o nouă amânare a examenului de admitere. Oricum, nu credea că avea să devină avocată.

Hugh şi Walter, de la ea de la birou, o încurajau să devină broker, dar Casey nici nu se putea gândi la asta. Uneori îşi îndrepta atenţia spre

masteratul de Studii Economice. Sabine o îndemnase în direcţia asta. Părinţii ei o lăsaseră baltă sau ea îi lăsase baltă pe ei.

Cu toate acestea, lumea îşi vedea de treabă. Tina începea primul an la Facultatea de Medicină de la Universitatea Californiei de Sud; Virginia lucra la teza de masterat despre Sandro Botticelli, iar în timpul liber făcea dragoste cu o mulţime de pictori bruneţi din Bologna; Ella era însărcinată în opt luni şi trebuia să stea la pat din cauza preeclampsiei, iar Delia, cea mai bună prietenă a ei de la Kearn Davis, trecuse la Departamentul de planificare a evenimentelor, după ce lucrase ca asistentă de vânzări timp de nouă ani. Cât despre Jay, nu mai vorbise cu el de când se mutase, cu un an şi jumătate în urmă.

De atunci, Casey locuia într-o garsonieră în formă de L, undeva în sudul Manhattanului, urma cursuri avansate de confecţionare a pălăriilor la FIT, în serile de marţi, avea o datorie de douăsprezece mii de dolari pe cardul de credit şi două slujbe. În primăvară, ieşise pentru scurt timp cu un manager vorbăreţ, pe care-l cunoscuse la un eveniment caritabil organizat de Kearn Davis, iar după ce luaseră de câteva ori cina împreună, îşi dăduse seama că era un alt Jay Currie – sigur pe el, moderat în opiniile sale şi amabil. O speria faptul că acesta era genul ei de bărbat, fiindcă deja putea prezice finalul.

Ulterior, ea l-a părăsit, iar el nu a părut să se supere. Era atrăgător, tânăr şi bogat; desigur, avea balta peşte. Singura concesie pe care o făcuse fusese să dea probele pentru testul de admitere la studii avansate de management, o condiţie prealabilă pentru înscrierea la MBA.

Era prima săptămână din decembrie şi a treia sâmbătă în care Casey venea la magazin şi, deşi majoritatea prietenelor ei plecaseră, fosta ei şefă, Judith Hast, directoarea departamentului de accesorii, încă lucra acolo.

Sabine's era un magazin mic – de aproximativ trei mii de metri pătraţi –, cu doar două etaje pentru haine de damă şi cu un subsol dedicat cosmeticelor şi ciorapilor. Interiorul fusese recent amenajat de arhitecta japoneză Yuka Mori. Pereţii austeri erau vopsiţi în alb, cu un finisaj mat, iar podelele erau din lemn restaurat, importat din Franţa şi din Italia. Contrastul dintre pereţii cu aspect mătăsos şi podelele din lemn tăiat grosier a fost remarcat de critici renumiţi de design. Hainele de vânzare erau etalate într-un fel nu foarte diferit de expoziţiile de la Metropolitan Museum of Art's Costume Institute. Era un spaţiu care-i

intimida chiar şi pe cei mai cosmopoliţi cumpărători newyorkezi.

Un lucru minunat pe care magazinul acesta îl oferea pasionatelor de modă din New York era faptul că Sabine Jun Gottesman avea capacitatea extraordinară de a descoperi şi de a susţine mulţi designeri străluciţi, care, mai târziu, îi rămâneau credincioşi, fiindcă, spre deosebire de majoritatea magazinelor, ea îi plătea la timp. Sabine era, de asemenea, prietenă cu mulţi editori ai revistelor de modă, iar generozitatea ei faţă de organizaţiile caritabile preferate de aceştia era extrem de recunoscută.

Astăzi, magazinul era plin de cumpărători nerăbdători, veniţi cu listele de cadouri deja pregătite, însă printre ei nu se aflau şi amatori de pălării. În general, femeile nu mai purtau pălăriile ca pe un obiect decorativ. Ori nu-şi doreau să atragă atenţia, ori nu cedau în faţa acestei dorinţe, susţinând că nu le-ar fi stat bine. Dacă îşi cumpărau pălării, o făceau din motive practice (un scut împotriva frigului sau a soarelui), iar dacă aveau totuşi un scop fantezist, erau discrete în această privinţă. Pălăriile şi accesoriile nu erau uşor de vândut şi, deşi lui Casey i se oferise opţiunea de a lucra la raionul de încălţăminte sau de îmbrăcăminte sport – unde volumul de vânzări era mare, iar comisioanele la fel –, ea alesese acest departament, pentru că-i oferea un sentiment ciudat de satisfacţie. Casey avea şi un al şaselea simţ – putea să intuiască exact momentul potrivit când să se apropie de o femeie care proba o pălărie. De asemenea, în cazul femeilor care veneau însoţite de bărbaţi, era corect să spui că numai soţilor sau iubiţilor foarte siguri pe ei le plăceau pălăriile pentru soţiile sau prietenele lor. Bărbaţii erau atraşi de femeile cu pălărie, dar erau reticenţi când vedeau că partenerele lor arătau diferit de celelalte doamne din mulţime. Astăzi, era puţin probabil ca doamnele care făceau cumpărături de sărbători să ia pălării pentru ele însele. Casey vindea agrafe franţuzeşti sau broşe cu flori, câştigându-şi astfel comisioanele.

La sugestia lui Judith Hast, Casey a rearanjat exponatele. A luat o pălărie maro de fetru. Şi-a dat-o jos pe cea pe care o purta – o pălărie cu boruri mici, împodobită cu o panglică verde şi cu o pană de epocă, portocalie, din Paris – şi şi-a pus-o pe cea maronie, defilând cu ea în faţa lui Judith.

— *Oh la la!* a exclamat Judith. Accentul ei era impresionant.

— *Merd,* a răspuns Casey, apoi a aşezat pălăria pe raftul ei.

Judith s-a întors ca să facă inventarul pentru primăvară. Era o

moştenitoare divorţată, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, rezervată, care-şi creştea singură fiica adolescentă, pe nume Liesel, şi care lucra trei zile pe săptămână la Sabine's, pentru a beneficia de reducerea de treizeci şi trei la sută pentru angajaţi. Crescuse în West Hartford, purtând haine potrivite pentru clubul privat unde lucra, învăţase la Trinity College şi se retrăsese de la facultate în primul an pentru a se căsători cu chipeşul absolvent care, în final, a părăsit-o pentru sora mai mare a celei mai bune prietene. După divorţ, Judith şi-a luat moştenirea şi s-a mutat la New York cu fiica ei, pe atunci micuţă, şi a încetat să-şi mai facă şuviţe blonde. Locuia într-un apartament luxos din Upper West Side, împreună cu Liesel, şi o invita adesea pe Casey la cină.

— Nu mă lăsa să cumpăr pălăria aia.

Casey încerca să pară dură cu ea însăşi.

— Dacă nu o cumperi, te va obseda. Vrei s-o pun deoparte pentru tine?

Judith a analizat grijulie expresia gânditoare a lui Casey.

— Nu. Dar îţi mulţumesc.

Casey a înclinat pălăria, pentru a-i studia mai bine borul. Parcă o invita pe Judith să o convingă să cedeze tentaţiei. Judith era o persoană generoasă, dar şi bogată. Trei sute de dolari pentru o pălărie nu reprezentau o pagubă pentru ea. Cu reducere sau nu (uneori, creatoarele de pălării îi ofereau lui Casey lucruri pe care să le poarte în magazin), nu-şi permitea acea pălărie. Chiar în acea dimineaţă se gândise să-i ceară lui Sabine un avans ca să treacă mai lejer peste această săptămână, dar se hotărâse totuşi să nu o facă, de teamă ca Sabine să nu-i ţină o altă predică. În plus, Casey avea deja o frumoasă pălărie maro, din fetru, împodobită cu o panglică lată, de culoare albastră. Avea cel puţin cincizeci de pălării – douăzeci făcute de ea însăşi, multe pe care le purtase o singură dată. Nimeni nu putea contesta faptul că, în materie de cumpărături, sărea calul. Dar, uneori, Casey se gândea că o persoană ca Judith avea cel puţin două sute de pălării. Judith îşi permitea, iar Casey nu, dar asta nu însemna că fata nu şi le dorea. Inima ei era plină de dorinţe frivole şi excentrice.

În ultima vreme, nu mai dormea din cauza datoriilor. Chiria era o mie două sute de dolari pe lună, utilităţile, o sută cincizeci de dolari, mâncarea şi transportul patru sute de dolari, iar distracţia (filme, băutură şi ieşiri la cină cu prietenii, taxiuri), şapte sute de dolari. Pentru a rambursa ratele minime ale cardurilor de credit îi trebuiau între patru

sute şi o mie de dolari pe lună. De când ea şi Jay se despărţiseră, Casey chiar rămăsese pe cont propriu. Nu ştia cum să-şi echilibreze bugetul şi nici nu se putea abţine să-şi cumpere o fustă drăguţă. Douăsprezece mii de dolari pe cine în oraş, flori comandate, cutii de ciocolată franţuzească, abonamente la sala de sport, o pereche de cercei cu perle, de la Mikimoto, haine şi pantofi, taxele de şcolarizare pentru cursurile de confecţionat pălării. Singurele persoane care ştiau despre datoriile ei erau Hugh (pentru că puteai să-i spui orice, iar el nu te judeca) şi Sabine, care storsese informaţia de la ea; dar nici măcar ei nu ştiau dimensiunea acestor datorii. Viaţa era atât de scumpă! Cel mai dement lucru era că, deşi datoriile o terorizau, dorinţa de mai mult – de a mânca la restaurantul recomandat de *Times,* de a comanda al doilea pahar de vin la cină, de a face cadouri costisitoare de nuntă sau de botez, de a vedea *Inelul Nibelungilot*la Met, de a comanda o orhidee pentru Alla când aceasta a rămas însărcinată – devenea din ce în ce mai puternică.

— Când vrei să iei prânzul? a întrebat Judith, punând stiloul jos.

— În câteva minute, a răspuns Casey.

Spera ca Judith să nu-i mai pună alte întrebări.

— Vrei să mănânci cu mine? Ne poate acoperi Stacy, de la bijuterii. Au foarte mulţi oameni pentru astăzi. Oricum, am adus mâncare.

Judith aducea adesea salate mari, pregătite în casă, pe care menajera ei i le făcea într-un castron albastru din plastic, împreună cu sos de haşme, fără zahăr, şi prăjituri cu orez. Judith nu mânca lactate, zahăr sau carne.

— Nu pot, scumpo. Dar îţi mulţumesc.

Casey nu a spus mai mult.

— Mănânci cu Sabine?

Vocea lui Judith a scârţâit puţin.

Casey a dat din cap, continuând să aranjeze pălăriile din blană tibetană, de mii de dolari, de la cele mai deschise la culoare la cele mai închise. Sabine lucra sâmbăta din ziua în care îşi deschisese primul magazin, cu aproape trei decenii în urmă. De când Casey se întorsese la serviciu, Sabine îşi dorea ca ea să ia prânzul în biroul ei ori de câte ori era acolo – sâmbăta şi chiar şi joi seara, dacă lucra până târziu. Cu toate astea, Sabine avea nişte obsesii bizare în două privinţe: să cumpere sandvişuri cu rândul şi să nu-i lase niciodată pe angajaţii ei preferaţi să stea peste program pentru prânz sau pauze, mai ales dacă luau masa cu

Sabine însăşi. Când venea vorba despre corectitudine, era patologic de meticuloasă şi inflexibilă. Acum era rândul lui Casey să cumpere sandvişurile şi băuturile, dar nu avea bani gheaţă. Casey voia să sune la bancă să întrebe dacă mai avea suficienţi bani pentru prânz, dar nu voia ca Judith să afle.

— Sabine este o tipă de milioane, a spus Judith, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

— Da…

Casey ştia că Judith se simţea nedorită. Ura asta la relaţiile dintre femei. Întotdeauna exista una care se simţea exclusă.

În cei zece ani de când Judith era manager de weekend, Sabine nu o invitase nici măcar o dată să mănânce în biroul ei. Aveau o relaţie colegială bună, dar nu mergea mai departe de atât. Sabine îşi avea favoritele ei – poneii premianţi, cum ar veni descurcăreţe, inteligente, elegante şi geniale la vânzări. Tinere. Întotdeauna erau tinere. Judith îşi freca braţele ca și cum i-ar fi fost frig

— Mâine? Te rog? a întrebat Casey. O să aduc şi o salată.

Apoi s-a uitat în sus, întrebându-se dacă avea legume în casă.

— Sau o conservă de ton. Cred că am şi unt de arahide. Poate o conservă de porumb. Cred că am şi dintr-astea.

A râs de ea însăşi.

— Ştiu, o s-o rog pe Daisy să-ţi facă şi ţie o salată, s-a oferit Judith.

Alesese calea cea bună. Mama ei îi spunea asta ori de câte ori cineva îi rănea sentimentele:

— Ia-o pe drumul cel bun, Năsturaş. Întotdeauna ia-o pe drumul cel bun. Nu poţi da greş cu asta.

Casey s-a uitat la Judith, simţindu-se aiurea că nu putea s-o ia şi pe ea la prânz. Dacă ar fi ştiut ea cât de dubios se simţea Casey în legătură cu aceste prânzuri intime din biroul şefei! De curând, cineva scrisese într-una dintre cabinele din baia cantinei: „Oare ce fac Regina şi Principesa împreună, în birou?”

Când fusese informată de această situaţie, pe Sabine o pufnise râsul şi întrebase:

— Oh, deci sunt o regină?

Cu toate acestea, biroul lui Sabine era, din multe puncte de vedere, un refugiu ideal, în comparaţie cu cantina zgomotoasă şi cu etajul principal, aglomerat, plin de cumpărători cuprinşi de febra sărbătorilor. Ca să ajungi acolo, trebuia să traversezi un hol alb, luminat

de becuri cu halogen, care ducea la o recepţie unde asistenta lui Sabine, Melissa, stătea cocoţată pe un scaun incomod de oţel; apoi ajungeai, în cele din urmă, la nişte uşi din lemn de arţar, care lăsau să se întrevadă lambriurile desăvârşite ale biroului ei de patru sute cincizeci de metri pătraţi. La fel ca în sufrageria de acasă, pe fiecare parte a biroului Sabine avea aranjamente florale uriaşe – luxul ei esenţial, aşa le numea. Lângă flori se afla o pereche de tablouri abstracte, cu tuşe verzi şi galbene, realizate cu nişte pensule inimaginabil de mari. Toată mobila din cameră avea tapiţerie din mohair crem. Sabine spunea că ţesătura costa patru sute de dolari metrul. De aceea, în biroul lui Sabine se consumau numai băuturi transparente. Biroul transmitea ireproşabilul simţ estetic al stăpânei; vizitatorul trebuia să se încline în faţa lui. Se povestea că Lagerfelda intrat odată în biroul ei, l-a studiat atent, s-a aşezat pe un fotoliu cu spatele drept şi l-a catalogat ca fiind „excepţional".

Sabine vorbea la telefon cu un producător din Hong Kong. A îndemnat-o pe Casey să intre şi i-a făcut un semn din degete, imitând o persoană care vorbeşte prea mult. În tăcere, Casey a aranjat masa de şedinţă, unde luau de obicei prânzul, aşezând sticlele de apă şi sandvişurile identice cu pui şi pâine integrală. A deschis unul dintre panourile din lemn de arţar, de sub care a apărut o oglindă cât peretele de mare. Casey şi-a aranjat pălăria, dându-şi părul lung şi negru după urechi. La magazin se îmbrăca altfel decât la birou. În primul rând, la magazin purta pălării – unele erau destul de conservatoare şi cuminţi (nimic prea ciudat, fiindcă altfel ar fi speriat clienţii), dar alegea culori şi accesorii puţin ieşite din comun, ca să atragă atenţia. În weekend, când lua metroul către şi dinspre serviciu, ieşea în evidenţă, dar asta nu o deranja; era o gură de aer proaspăt în comparaţie cu ţinuta ei de luni până vineri. Din colţul oglinzii, Sabine studia reflexia lui Casey.

De îndată ce Sabine a terminat apelul, şi-a aprins o altă ţigară. Fuma două pachete pe zi (cu un pachet mai mult decât Casey) şi, ori de câte ori Casey venea pe la ea în birou, fumau cot la cot. Cu câţiva ani în urmă, încercaseră să se lase de fumat împreună, dar fusese un lucru insuportabil pentru amândouă. Isaac a ridicat resemnat din mâini, recunoscând că soţia lui era mai adorabilă cu ţigările ei şi cu cele două cocktailuri din fiecare seară. Nu avea vicii adevărate, a spus el, ridicând din umeri. Prietenii ei, renumiţi designeri francezi, vedeau în încercările lui Sabine de a se lăsa de fumat un americanism puritan, căruia ar fi

trebuit să i se împotrivească. O viaţă trăită fără plăcere bloca resursele de creativitate, susţineau ei. Pentru a-şi demonstra punctul de vedere, câţiva dintre ei îi trimiseseră cutii de Gauloises sau Gitanes Blondes.

— E o pălărie nouă? a întrebat Sabine.

— „Nouă" e un termen relativ. Nu chiar, a răspuns Casey.

— A, da?

Sabine a tras adânc în piept.

— Cât a costat?

— Nu e de aici.

— Ştiu asta, a spus Sabine.

A trecut în revistă fiecare comandă de achiziţie din toate departamentele. Memoria ei perfectă în ceea ce priveşte produsele din magazin îi şoca pe cumpărătorii care plasaseră iniţial comenzile.

— Nu-ţi place pălăria?

Casey s-a încruntat ca un copil.

— N-am spus asta.

— Îţi place, atunci?

— Mi-ar plăcea şi mai mult dacă ţi-ai permite s-o plăteşti.

Casey s-a uitat la sandvişuri.

— Ţi-e foame? a întrebat-o pe Sabine.

— Nu.

— Bine.

Casey şi-a aprins ţigara.

— Nici mie.

— Ai sunat în legătură cu înscrierea la master? a întrebat Sabine.

S-a ridicat de la birou şi s-a aşezat la masa de conferinţe. Vocea ei s-a domolit un pic.

— Da.

— Şi?

— Viaţa mea nu-i atât de rea în acest moment.

Casey voia să păstreze conversaţia la un nivel relaxat. Îi plăcea Sabine. Era de treabă şi, chiar dacă era mai în vârstă decât mama ei, i se părea tânără. Într-un fel, ea era un model, un mentor – o persoană pe care Casey o admira –, dar putea fi exagerată. De aceea era atât de complicat să accepte ceva de la Sabine, pentru că venea la pachet cu o predică.

— Nu poţi rămâne pe veci asistentă de vânzări la Kearn Davis. Şi, cu siguranţă, nu vrei să ajungi ca Judith.

Casey şi-a ridicat privirea, cu umerii încordaţi.

— Ce are Judith?

— Nimic.

— Atunci de ce ai zis asta?

Casey simţea că trebuie s-o apere cumva pe Judith.

— Judith e o persoană de treabă. Este un manager de weekend priceput. E o ratată. Gândeşte-te la toţi banii pe care i-a moştenit. Şi ce face cu ei?

— Ăăă, te îmbogăţeşte cumpărând lucruri de la tine?

Casey a ridicat mâinile, enervată.

— Nu face niciun rău nimănui.

— Greşit.

Sabine şi-a stins ţigara.

— Greşit, greşit, greşit.

Casey şi-a luat sandvişul împachetat şi l-a aruncat în aer ca pe o clătită. A scos un mic zgomot surd, aşa că a făcut-o din nou. Şi încă o dată. Teancul de cereri de înscriere la MBA-uri se tot înălţa pe măsuţa pe care mânca la ea în apartament. Vorbise deja cu Ted, pe scurt, despre masterate la unul dintre brunch-urile Ellei, iar el îi spusese că nu avea nicio şansă la Harvard sau la Stanford.

— Singurele MBA-uri care contează, spusese el. Poate că te-ar ajuta faptul că eşti femeie, însă nu te ajută deloc faptul că eşti asiatică.

Notele ei de la testul de admitere erau respectabile, dar, dacă te raportai la cerinţele unui masterat de administrarea afacerilor, experienţa ei de muncă nu era nici interesantă, nici provocatoare. Se lupta cu tipi ca Jay, care munciseră din greu timp de trei ani la o firmă de profil, în cadrul programului bancar, şi chiar şi el fusese exclus de acele şcoli pe care Ted le aprecia atât de mult. La urma urmei, după ce Jay fusese trecut pe lista de aşteptare, telefonul lui Isaac îl ajutase să obţină un nou interviu la Columbia, unde fusese acceptat. În cei doi ani şi jumătate de după absolvire, Casey îşi pusese cumva de una singură limite în privinţa viitorului ei. Facultatea de Drept ieşise din peisaj – nu mai avea niciun sens. Cele două facultăţi de top de studii economice erau aproape imposibil de atins. Dar nu era nicio tragedie. Casey arunca sandvişul în sus din ce în ce mai repede.

— Termină!

— Ce?

Casey s-a oprit, brusc conştientă de mişcările ei.

— Ah! îmi pare rău.

— Deci îţi place să fii săracă?

Sabine şi-a lăsat ţigara în scrumiera de jasp.

— Îmi place la nebunie, a zâmbit Casey. Mi se potriveşte. Este familiar, reconfortant.

Şi-a aranjat din nou pălăria, zâmbind forţat.

— Ha, ha! a pufnit Sabine.

Telefonul i-a vibrat şi a răspuns. Şi-a ridicat degetul arătător, în semn că avea să dureze doar o clipă. Afacerile erau întotdeauna pe primul loc.

Casey a împins sandvişul de lângă ea. Ura să se uite la el. Sandvişul era ca orice alt lucru pe care-l cumpărase vreodată cu cardul de credit – era cu atât mai urât sau mai dezagreabil când îl ţinea în mână, fiindcă îi amintea că era scăpată de sub control, egoistă, distructivă, lacomă. În ciuda bunelor intenţii ale lui Sabine, Casey ar fi voit să arunce cu sandvişul în ea pentru că-i pusese o întrebare atât de răutăcioasă. Cum naibii să-i placă să fie săracă? *Nu!* îşi dorea să ţipe. Dar cum să devină bogată? I se părea un subiect de nepătruns.

Nu mai putea accepta să fie atât de lefteră, să aibă un apartament mobilat cu piese adunate de la colţul străzii şi de la Armata Salvării. Chiar şi Ikea era prea scumpă pentru ea. Cu toate acestea, faptul că nu avea bani în portofel sau în cont nu o împiedica să dea încă un rând de băuturi atunci când ieşea cu fetele de la cursul de pălării sau cu prietenele de şcoală. Datoriile o nelinişteau, dar mai era un gând care o afecta: dacă părinţii sau sora ei mai mică ar fi avut vreodată nevoie de sprijinul ei, nu le putea oferi nici măcar bani pentru biletul de transport în comun. Părinţii ei nu aveau băieţi. Ea era prima născută. În starea în care se afla, nu valora nimic pentru ei şi nu avea pe cine să dea vina. Doar pe ea însăşi. Fusese nevoită să refuze o altă ofertă a Virginiei de a o vizita la Bologna, pentru că muncea atât de mult. Nimeni din familia ei nu fusese vreodată în Italia. *Bologna nu pleacă nicăieri,* şi-a spus ea.

Virginia era studentă într-o ţară străină, nu câştiga niciun ban şi totuşi ducea o viaţă pe cinste. Mulţi oameni de afaceri o invitau la cină, iar pictorii o satisfăceau sexual. Uneori, iubiţii ei îi cumpărau haine şi o duceau în excursii. Nu existau deloc mustrări de conştiinţă în felul în care scria despre viaţa ei: „Eu şi Marco am plecat din apartamentul lui din Torino, pentru că era prea linişte, şi am petrecut o săptămână la vila de la Lacul Como". Marco era iubitul din luna respectivă, iar Sabine i-a

explicat mai târziu lui Casey că Lacul Como era cea mai frumoasă staţiune din Italia, adăugând faptul că acolo plăteai până şi aerul pe care-l respirai. Virginia îi scria şi despre prietenele ei, de la Ivy şi Brearley, iar pentru unele dintre ele, mai ales pentru cele frumoase şi atrăgătoare, viaţa de după facultate era o lungă aventură plină de farmec. Casey era prima persoană din familia ei care mersese la facultate. Cu ani în urmă, Virginia spunea că se aflau în aceeaşi barcă, din moment ce mama ei biologică probabil că nu terminase gimnaziul – şi nimeni nu ştia nimic despre tatăl ei, tatăl ei american şi alb. Dar, indiferent de moştenirea genetică a Virginiei, ele nu erau de aceeaşi parte a baricadei, credea Casey.

Timp de doi ani şi jumătate, Casey se târâse pe acest drum şi iat-o din nou la răscruce. Ceea ce Sabine, Hugh, Walter şi părinţii ei încercaseră să-i spună erau lucruri pe care ea le înţelegea instinctiv: trebuia să ia diverse decizii, să se implice în diverse acţiuni. Dar nu existau garanţii, nu-i aşa? Că va intra la facultate, că va obţine o slujbă, că va avea o oarecare siguranţă. În plus, oamenii erau concediaţi tot timpul. La Kearn Davis şi la Sabine's fusese martoră la concedierea multor oameni. Eliberat din funcţie – suna ca un privilegiu. Dar Casey nu uitase cum e să locuieşti în apartamentul unei prietene şi să-ţi fie ruşine să iei un ou ca să dai gust supei de tăieţei de treizeci şi nouă de cenţi plicul.

Sabine a închis telefonul. Expresia ei era rece – avea privirea ei atotştiutoare şi tăcerea glacială. Cu bricheta platinată, şi-a aprins o altă ţigară. Iritarea ei era palpabilă. S-a uitat la ceas.

— Vrei să plec?

— Nu.

Sabine i-a făcut cu ochiul. Cum ar putea s-o ajute pe fata asta? s-a întrebat ea.

— Încă nu ai terminat cu mine.

— Nu.

— Bine. Zi-mi-o direct, surioară!

— Te înscrii la MBA?

— Nu ştiu, Sabine. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Urăsc să spui „nu ştiu". Pari proastă. Sau deprimată.

— Sigur că da.

Casey se gândise la asta. Lucra şapte zile pe săptămână. Chiar şi părinţii ei imigranţi, care nu terminaseră liceul, îşi luau duminica liberă.

— Gata, lasă lenea la o parte. Nu ai doar o săptămână la dispoziţie pentru înscriere? Trebuie să trimiţi cererile.

— Kevin crede că la masterat e uşor să-ţi faci relaţii. Şi că *networkin-ul* este pentru cei lipsiţi de talent.

Casey a chicotit la ultima idee.

— Tu nu eşti Kevin.

Sabine se referea la faptul că acest Kevin nu era o coreeancă dintr-o familie săracă. În ciuda căsătoriei sale cu un american, Sabine spunea de obicei lucruri de genul:

— Mulţi americani cred că asiaticii sunt nişte insecte. Eşti fie o furnică amabilă, fie o albină muncitoare, fie un gândac pe care nu-l poţi ucide.

Dar nici nu era vreo naţionalistă coreeancă:

— Coreeni ignoranţi. O adunătură de ţărănoi cu haine de firmă, murmurase Sabine după ce citise un articol într-o revistă, care susţinea că în Coreea se înregistrează cel mai mare număr de fetiţe avortate din lume.

Sabine credea că în America putea funcţiona un fel de selecţie naturală mixtă: dacă munceai mai mult, gândeai mai independent, ştiai cine îţi erau adversarii şi aveai mentorii potriviţi şi sprijinul necesar, succesul era inevitabil. În unele privinţe, era iraţional de optimistă. În plus, credea că Dumnezeu e o aiureală.

— Vreau să te înscrii săptămâna asta. Haide, Casey!

— Nu putem vorbi despre cât de grozavă este pălăria mea?

Fiind mereu în preajma lui Sabine, veşnica adultă, Casey se simţea ca o copilă prin comparaţie. La Kearn Davis era ca o mămică tânără, ordonând brokerilor să se urce în avioane, programând teleconferinţe, comandând mâncare şi răstindu-se la ei ca să-i facă să se poarte frumos. Dar în biroul lui Sabine se simţea ca o adolescentă, stresată că luciul de buze nu se potrivea cu panglica pălăriei.

Sabine a încercat să-i zâmbească lui Casey. Oare era prea dură cu fata asta? Dar cine a avut vreodată de câştigat de pe urma răsfăţului? A răsucit capacul sticlei sale verzi de apă şi a băut din ea ca un boxer care se pregătea pentru o nouă rundă.

Expresia ei a speriat-o pe Casey. S-a ridicat ca să pornească radioul, dând volumul la minimum. O femeie cânta:

— „Da, eşti om, dar, iubitule, şi eu sunt tot om”.

Jay îi oferise scuza aceasta la un moment dat, referindu-se la cele

două fete – era un simplu om. După ce l-a primit înapoi, acceptând chiar să se mărite cu el, o frapase faptul că știa c-o iubea și că înțelegea că făcuse o greșeală, dar nu putea să șteargă ceea ce văzuse și nici nu putea să uite. Imaginea era tatuată în creierul ei, iar culorile nu se ștergeau niciodată. De fiecare dată când făceau dragoste, își imagina că făcea cu ea același lucru pe care-l făcuse cu femei pentru care nu simțea nimic cu adevărat. Sigur, așa i se întâmplase și ei înainte să-l cunoască pe Jay. Timp de câteva săptămâni, purtase în pântec un făt, rezultat în urma contactului sexual cu un bărbat al cărui nume de familie nu-l cunoștea. Nu era cu nimic mai bună decât Jay. Nu. Nu era o persoană mai bună. Cu spatele la Sabine, Casey a închis radioul, apoi s-a întors din nou cu fața spre șefa ei. Se simțea ca un copil răsfățat, iar pentru asta îi era recunoscătoare lui Sabine.

— Schimbarea este mai ușoară decât crezi tu, draga mea.

— OK, a spus Casey.

— Vreau să te ocupi și de datoriile de pe cardul de credit, a adăugat Sabine.

Sandvișurile lor erau tot împachetate. Casey se uita fix la maioneza care se întărise între pâine și carne. Și-a căutat în geantă pachetul de Pall Mall. Când a văzut pachetul de culoarea scorțișoarei, s-a simțit fericită. Parcă ar fi găsit un baton de ciocolată.

— Astea nu sunt fără filtru?

— Știu că nu vorbești cu mine despre…

— Bine.

Gura lui Sabine s-a închis, formând o linie aproape invizibilă.

— Mi-aș fi dorit ca cineva să mă ia deoparte și să-mi spună…

Casey a dat din cap, anticipând o altă teorie păguboasă despre viață și umanitate.

— Ascultă, Casey…

Sabine vorbea din ce în ce mai repede și mai tare, simțind că pierduse atenția lui Casey.

— Fiecare minut contează. Fiecare nenorocită de clipă! De fiecare dată când deschizi televizorul sau când mergi la film ori la cumpărături, după lucruri de care nu ai nevoie, de fiecare dată când stai într-un bar cu un tip care îți spune tâmpenii despre părul tău frumos de coreeancă, de fiecare dată când te culci cu bărbatul nepotrivit și aștepți ca el să te sune înapoi, îți pierzi timpul. Viața ta. Viața ta contează, Casey. Fiecare secundă. Și când vei fi de vârsta mea, vei vedea că în fiecare zi și în

fiecare clipă ai făcut câte o alegere. Și vei vedea că timpul pe care l-ai avut, care ţi-a fost dat, a fost irosit. S-a dus. Și nu primești nimic din el înapoi.

Sabine și-a înclinat capul, iar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Ah, draga mea! înţelegi asta?

Casey nu-și putea ridica bărbia. Voia să-și explice de ce lucra în aceste locuri pe care părinţii, colegii ei și Sabine însăși le considerau inferioare abilităţilor ei. La naiba, fusese decizia ei să nu se ducă la Drept sau la Medicină, ca Tina. De ce nu avea voie să nu se grăbească? De ce nu putea să cadă în picioare? Asta se presupune că faci în America – te găsești pe tine însuţi, îţi găsești naibii culoarea paraşutei!

— Nu fac rău nimănui, a spus Casey.

— Nu, te înșeli. Îţi faci rău ţie. Tot timpul am spus asta.

Sabine s-a întins peste masă, luând-o pe Casey de mână.

— Nu spun că nu poţi s-o dai în bară. Spun doar că ar trebui să faci greșeli pe măsură ce te îndrepţi spre obiectivele tale. Bine?

Acesta era finalul discursului pe care-l ţinea tuturor celorlalţi vânzători care aveau nevoie de un imbold puternic pentru a zbura din cuib. Era pilda care-i plăcea cel mai mult.

Casey îşi simţea capul greu. Îşi dorea să-l sprijine pe antebraţ, ca un copil care trage un pui de somn la birou. Și-a scos pălăria și și-a pieptănat părul cu degetele.

— Îţi voi plăti eu taxele pentru MBA.

Un rid orizontal a traversat fruntea de altfel netedă a lui Sabine, ca și cum s-ar fi ascuns acolo tot timpul, așteptând să iasă la suprafaţă.

Oferta nu o mișca pe Casey. O parte din ea împietrise. Încă o presiune pe umerii ei.

— De ce?

— Pot să-ţi vând magazinul.

Casey a râs.

— Eşti amuzantă. Nu-mi permit nici măcar sendvisul ăsta.

— Mi-am petrecut o viaţă întreagă studiind cumpărătorii. Tu te comporţi ca o gospodină bogată.

— Și asta e amuzant. Practic, faci comedie în pauza mea de prânz.

— Dacă ai lua deciziile dificile şi ai încerca să trăiești după ele, ai fi mai împăcată cu tine însăţi. Toate aceste cheltuieli sunt un substitut pentru ceea ce-ţi dorești cu adevărat. Toate aceste cheltuieli excesive sunt doar o dependenţă.

În tonul vocii lui Sabine se simţea o răbufnire de încredere.

— Văd că terapeutul tău a lucrat peste program.

Nu era un secret că Sabine mergea la doctorul Tuttle, care încercase să-i salveze căsnicia cu Isaac când se plictisise de el.

— Deci, practic, eşti o traficantă. Le vinzi săracelor femei bogate lucruri care, în cele din urmă, nu le vor consola cu nimic.

Casey a ridicat sprâncenele, tânjind după o mică victorie la finalul acestui prânz care decursese groaznic.

— Pentru unii clienţi, da. Dar ar trebui să închidem oare toate magazinele de vinuri?

— Şi tu vrei să îţi calc pe urme.

Brusc, pe Casey o bucura această răfuială.

— Numai dacă vrei. Casey, nu trebuie să fii nefericită.

— Ca şi cum a fi nefericit e o chestiune de alegere?

Sabine a dat din cap.

— Ei bine, atunci sunt fericită.

Casey şi-a încrucişat braţele. Şi-a pus pălăria la loc. Nu credea că era un om nefericit. Virginia luase antidepresive de la vârsta de unsprezece ani şi se dusese mereu la terapeuţi care s-o ajute în lupta ei cu depresia şi cu tulburarea alimentară. Virginia era cea care lăuda mereu temperamentul echilibrat al lui Casey, ceea ce pentru ea era un mare compliment. Sabine era capricioasă, ţipa tot timpul şi era firesc să aibă nevoie de un psihiatru. Sabine şi Virginia erau nefericitele. Părinţii ei erau lipsiţi de bucurie, săraci şi stoici. Nu vorbeau niciodată despre sentimente. În schimb, Casey era un model – era calmă şi optimistă.

— N-aş putea să-ţi cumpăr magazinul, Sabine. E copilul tău.

Casey s-a simţit un pic prost după ce a spus asta, pentru că Sabine nu avea copii.

— În plus, eşti prea tânără ca să te pensionezi.

— Trebuie să-mi fac nişte planuri de viitor. Gândeşte-te la asta, a spus Sabine încet, neobişnuită cu o asemenea rezistentă.

Nu fusese intenţia ei să spună toate aceste lucruri atunci, dar, odată ce începuse, şi-a dat seama că o prefera pe Casey în locul oricui altcuiva s-ar fi putut ocupa de afacerea ei. Un lider bun trebuia să aibă un plan desăvârşit de succesiune. Sabine era destul de tânără, avea doar patruzeci şi patru de ani, se simţea bine, în ciuda migrenelor ocazionale, dar voia ca moştenirea ei să prospere după ce ea nu ar mai fi fost. Avea nevoie de timp pentru a-şi pregăti succesorul. Existau oferte de

cumpărare a magazinului, dar ideea ca Federated sau ca o altă companie cotată la bursă să preia acest magazin i se părea greşită.

Revista *Elle* catalogase cândva magazinul ei drept „Sabine's: transgresiv şi autentic" şi, deşi a trebuit să caute în dicţionar, cuvântul avea sens pentru ea şi i se părea corect – o teorie cum că ar fi împotriva oricărei convenţii, că le făcea femeilor un bine, pentru că, în general, convenţiile le distrugeau pe toate femeile pe care le cunoştea. Toată viaţa ei, făcuse lucrurile altfel decât i se spusese şi o încânta la nebunie să culeagă răsplata, fiindcă îşi urmase dorinţele şi instinctele. Casey nu era conştientă de propria promisiune, de talentul ei la vânzări, de cum se înţelegea cu femeile americane, cu stilul lor – acest lucru extrem de dezirabil, pe care Sabine îl putea identifica, dar pe care cu greu îl putea articula.

— Lasă-mă să te ajut, Casey!

Ce putea să mai spună? Timp de trei sâmbete la rând, luaseră prânzul împreună şi, de fiecare dată, auzise acest discurs. Se luptase cu Sabine apelând la indiferenţă, deferenţă şi, uneori, la dezacordul direct, conştientă fiind, în secret, că Sabine avea probabil dreptate în absolut orice privinţă. O parte din ea n-ar fi ştiut ce să facă dacă Sabine ar fi renunţat la luptă. În viaţa ei, doi adulţi îi dăduseră atenţie în mod real, iar lor le dezvăluise parţial unele dintre temerile ei.

Pe mama lui Jay nu voia s-o mai vadă, în ciuda protestelor ei. Sabine era o fuziune între naşa-zână din poveşti, un mentor şi un poliţist rău.

Era evident că Sabine începuse să se plictisească de ea, de această bătălie, iar Casey ştia că îi datora loialitate. Nu se mai simţise niciodată atât de apreciată şi de recunoscută de către cineva atât de important şi de inteligent, iar acest sentiment era aproape imposibil de alungat. O iubea pe Sabine, pentru că Sabine o iubea la rândul ei, dar acest limbaj al iubirii era de neînţeles pentru amândouă. Pentru ele, vorbăria nu însemna nimic, acţiunea era totul.

Sabine s-a uitat la ceasul de la mână.

— Gata, draga mea. Pauza ta s-a terminat.

Casey şi-a pus sandvişul şi apa în geantă.

— Mulţumesc, Sabine.

A zâmbit.

— Ştiu că întotdeauna ai dorit să faci ce e mai bine pentru mine.

— Aşa e.

Sabine a dat din cap, sigură pe sine. Casey s-a întors la treaba ei.

31 Ciclu de patru opere *(Aurul Rinului, Walkiria, Siegfried, Amurgul zeilor)* al compozitorului romantic german Richard Wagner (n. red.).

32 Karl Otto Lagerfeld (1933 – 2019), designer de modă de origine germană, directorul de creaţie al casei de modă Chanel din 1983 până la moarte (n. red.).

33 Mărci franţuzeşti de ţigări foarte tari (n.tr.).

34 Practica menţinerii unor relaţii sociale şi profesionale menite să ajute o persoană să avanseze (n.tr.).

2.

BINOCLUL

— Iubito, oferta a fost acceptată! a strigat Ted, vesel. A fost acceptată! îţi vine să crezi?

Ella a dat din cap, deşi el nu o vedea. O suna de la birou. Şi, pentru prima dată, nu părea grăbit.

— Deci?

Era iritat de lentoarea Ellei, dar nimic nu avea să-l împiedice să savureze acest moment. Ca de obicei, telefonul lui clipea ca luminiţele albe de Crăciun, înşirate pe biroul asistentei sale, dar Ted refuza să răspundă la alte apeluri.

— Alo?

Nu s-a grăbit să expire. Dacă încerca s-o zorească, ea îi răspundea cu vocea ei copilăroasă:

— Ted, mă gândesc.

În general, îi plăcea reticenţa tăcută a soţiei sale – când începuseră să iasă împreună, îi admira această calitate, avea un tact şi o amabilitate în conversaţie care îl fermecau. Părea incapabilă să bârfească sau să spună vreun lucru rău. Tăcerea nu-i reflecta nivelul de inteligenţă, contrar opiniei americane, conform căreia cei care vorbesc mult sunt mai deştepţi. Ted nu s-ar fi căsătorit niciodată cu o femeie proastă. Un bărbat care se căsătoreşte cu o femeie proastă are copii proşti – toată lumea ştia asta. Când Ella vorbea, era convingătoare, perspicace. Rareori nu era de acord cu precizia logicii ei. Dar uneori îşi pierdea răbdarea aşteptând ca inteligenţa aceea blestemată să iasă la suprafaţă. Cu o săptămână înainte de a i se impune repaus la pat, ieşiseră la cină după ce văzuseră un film ales de ea. El o întrebase ce părere are despre film şi, în timp ce fata se gândea la asta, el răcnise:

— Spune-o, Ella, la naiba, nu mă aştept la prea multe! Spune-o şi

gata!

Apoi ea izbucnise în lacrimi la Rosa Mexicano, unde luau masa de multe ori. După aceea, ca un copil bosumflat, refuzase să mănânce *tacos* de peşte. Chelnerii care-i cunoşteau se prefăcuseră că nu l-au auzit ţipând la soţia lui, a cărei sarcină era foarte avansată. Fusese atât de supărat, încât ieşise să fumeze o ţigară. Când se întorsese, îşi ceruse scuze şi o încurajase să comande cremă de zahăr ars, chiar dacă ea luase în greutate mai mult decât ar fi dorit medicul.

Nerăbdarea lui Ted însă nu făcea decât s-o agite şi mai mult pe Ella. De fapt, o făcea să se închidă. Neştiind acum ce să spună, a mai luat o gură de suc de prune, apoi a aşezat paharul pe măsuţa de cafea. Doctorul îi recomandase repaus la pat pentru că tensiunea ei arterială era ridicată. Stătea întinsă pe canapeaua din sufragerie, rugându-se să termine mai repede cu constipaţia. La ultima ei vizită la medic, una dintre asistente îi spusese că are hemoroizi şi îi recomandase să consume mai multe fibre. Sarcina era un fel de umilinţă fizică. Ella îşi mângâia gânditoare pântecul, pentru că, indiferent de toate acestea, copilul era bine, îşi iubea copilul. Era o fetiţă.

— Ella? Ella?

Telefoanele lui Ted zbârnâiau. Trebuia să adopte o altă atitudine faţă de ea, pentru că, atunci când se enerva, ea tăcea mâlc sau plângea.

— Iubito, iubito?

Ted şi-a îngroşat vocea, luând un aer patern.

— Ce s-a întâmplat? Nu eşti fericită?

— Totul e în regulă, Ted, a spus ea, încercând să pară veselă.

Faptul că stătea întinsă îi făcea rău la spate.

Soţul ei era bucuros fiindcă oferta pentru casa din oraş fusese acceptată: o clădire din cărămidă, pe trei niveluri, în East Seventieth, care necesita o renovare integrală. Colegii lui Ted îi spuseseră că avuseseră noroc s-o poată cumpăra cu aproximativ un milion de dolari. Dar Ellei îi plăcea apartamentul lor actual. Nu stătuseră acolo nici trei ani. Era destul loc pentru fiica lor. Tatăl ei cumpărase acest apartament pentru ea, iar pentru a-şi permite casa din oraş trebuiau să-l vândă şi să-l închirieze din nou de la proprietari, dacă aceştia erau de acord, în timpul îndelungatului proces de renovare. Părea să existe un număr enorm de variabile care, pur şi simplu, nu depindeau de ea. A încercat să ridice anumite probleme, cum ar fi faptul că nu ştiau ce bonus va primi Ted, deşi, în anul precedent, el câştigase atât de mulţi bani, încât

aproape că ar fi putut cumpăra casa cu banii jos. Renovarea propriu-zisă urma să coste mai bine de o jumătate de milion de dolari. Pentru ea, aceste cifre erau ameţitoare. Tatăl ei nu discutase niciodată despre valoarea lucrurilor şi, de fiecare dată când Ted începea să deseneze tabele, diagrame şi grafice, Ella intra într-un fel de nor cenuşiu, înceţoşat. Trebuia să recunoască faptul că se străduia din răsputeri să fie atentă, pentru că Ted avea nevoie ca ea să priceapă. Voia ca ea să cunoască factorii implicaţi, voia să împartă cu ea povara cu care se confrunta acum, ca unic susţinător al familiei. Trebuia să înţeleagă realităţile vieţii – aşa numea Ted banii uneori, o realitate necesară a vieţii. În mod normal, era mai simplu să fie de acord cu Ted, dar în ultima vreme se simţea foarte obosită. Nu putea să doarmă, pentru că trebuia să se ridice din pat şi să facă pipi tot timpul, iar ziua îi era destul de greu să-şi odihnească mintea. Ella se îngrăşase cu treizeci şi şase de kilograme până în cea de-a treizeci şi şasea săptămână de sarcină – multe dintre ele erau din cauza retenţiei de apă, fiindcă suferea de preeclampsie, însă mânca şi aproape o – jumătate de kilogram de îngheţată pe zi. Nimic altceva nu părea s-o satisfacă, în afara gustului rece şi fin al îngheţatei Häagen-Dazs cu aromă de cafea. Când linguriţa ei ajungea la fundul de carton al cutiei, ieşea din apartament şi se ducea la ghena de gunoi de pe hol ca să arunce recipientul gol, astfel încât Ted să nu vadă dovada. Lui nu îi prea plăcea recenta ei pasiune pentru dulciuri.

— E foarte bine, Ted! Grozav, a spus ea.

— Foarte bine? Grozav?

Ted voia că Ella să fie mai încântată. Era o afacere foarte importantă. La fel de importantă ca momentul în care fusese numit director general cu un an înainte – cel mai tânăr din istoria firmei Kearn Davis. Urma să cumpere o casă în Manhattan, în Upper East Side. Ea nu înţelegea asta? Bătea cu stiloul negru, Waterman, primit de la Ella, în jucăria de cristal obţinută la ultima sa tranzacţie.

— Ce s-a întâmplat?

A încercat să-şi stăpânească iritarea.

— Pur şi simplu, nu ştiu cum mă voi descurca şi cu copilul, şi cu renovarea. Tu lucrezi tot timpul la birou. Ştiu cât de ocupat eşti. Şi călătoreşti. Adică trebuie să călătoreşti, pentru afaceri. Înţeleg. Şi ştiu că faci asta pentru mine. Şi pentru copil. Pentru familie. Ştiu cât de mult munceşti, Ted.

Ella se simţea ca o tâmpită, fiindcă nu voia să lase impresia că e nerecunoscătoare.

— Nu am mai fost mamă până acum şi…

S-a uitat la pântecul ei imens. Era atât de mare, întins şi rotund – ca un iglu acoperit de piele. Acest gând a făcut-o să îngheţe. Şi-a pus mâinile pe pântec, de parcă ar fi voit să-şi încălzească fetiţa.

— O să găsim o bonă. Toate colegele mele au bone.

— Dar ele lucrează. Eu nu mai lucrez.

Ted îşi dorise ca ea să rămână acasă cu copilul, iar Ella îi dăduse dreptate; dar, în ultima lună, de când nu se mai ducea la muncă, îşi dăduse seama că-i lipsesc biroul, zgomotul băieţilor care alergau pe holuri, prânzurile luate cu David. În unele dimineţi, nici nu-i venea să se ridice din pat. Aceste sentimente, se gândea ea, aveau să treacă după ce avea să apară copilul.

— Eu ce-aş mai face dacă aş avea bonă? Colegele tale…

— Mă refeream la colegii mei, ale căror soţii stau acasă cu copiii. Ei au bone. Vei avea nevoie de ajutor, Ella. Nu te vei descurca de una singură. Trebuie să te ocupi de renovare. Şi s-ar putea să vrei să iei din când în când prânzul în oraş cu prietenii tăi.

Ted a ridicat din umeri, neştiind cine ar putea fi, de fapt, aceştia.

— Sau să te duci la sală. Să ieşim la cină. Nu poţi să iei mereu copilul…

— Nu aveam de gând să angajez o bonă.

— Păi…

Ted a dat din cap, dezamăgit de nemulţumirea ei generală. Ella era lipsită de pasiune. Nu observase asta niciodată înainte, în orice caz, nu la modul conştient. În pat era timidă, dar părea mulţumită. Îi plăceau îmbrăţişările. În ultima vreme însă, nu părea entuziasmată de nimic din ceea ce-l interesa pe el, nici măcar de sex. Dar totul avea un sens în mintea lui – cum să aibă chef de făcut dragoste când era mare cât casa? Nu părea prea comod pentru ea, îşi spunea el.

— Adică, poate o dădacă de noapte, din când în când, a propus Ella.

Soţul ei avea un program încărcat de petreceri şi dineuri şi se aştepta ca ea să-l însoţească – să arate bine şi să fie sociabilă. Ted avea mereu nevoie de stimulare.

— O să vorbim mai târziu despre asta, a răspuns el.

Era o discuţie mai lungă decât timpul pe care-l avea el la

dispoziţie. Butoanele telefoanelor clipeau întruna.

Mai devreme, în aceeaşi dimineaţă, după ce agentul îi dăduse vestea că oferta fusese acceptată, Ted o sunase imediat pe Ella, dorindu-şi un singur lucru de la ea: să fie impresionată. Urma să-i cumpere o casă.

Ella a tăcut mâlc. Îşi sorbea sucul. Ted a pus stiloul deoparte.

— Te duci la doctor, nu-i aşa?

— Da.

Asta era scăparea lui Ted: o întreba despre programul ei ca să poată închide telefonul. Trebuia să pară interesat şi atent. Să pară că se gândeşte la nevoile ei. *De ce făcea asta!* s-a întrebat ea. De ce îşi imagina că ea nu se prinde?

— Bine, atunci. Trebuie să închid, iubito. Am treabă.

— Bine.

— Ne vedem acasă.

Ted aştepta ca ea să închidă prima. Câteodată spunea „te iubesc", ca semn de rămas-bun, deşi ea ar fi dat orice ca el să spună „te iubesc" lent, cu pauză între cuvinte, ca să dea însemnătate vorbelor, deşi era sigură că o iubeşte pentru că îşi dorise atât de mult să se însoare cu ea. Însă Ella nu ştia cum să-i spună toate acestea lui Ted fără să-l înfurie. Dacă i-ar fi cerut să schimbe modul în care-şi lua rămas-bun de la ea, atunci el ar fi repezit-o sau, mai rău, ar fi ignorat-o, tratând-o cu indiferenţă, ca şi cum ar fi fost un copil obraznic, stând la serviciu mai mult decât era nevoie sau plecând mai mult timp în călătorii de afaceri. Ted nu voia s-o pedepsească, dar ea aşa se simţea de multe ori. Nu se putea abţine.

Ella a rămas pe fir, aşteptând să-i vină în minte nişte vorbe înţelepte. Trebuia să existe o modalitate mult mai potrivită de a vorbi cu soţul ei, pe care-l iubea mult. A închis ochii.

Dar, plictisit de atâta aşteptat, Ted a închis telefonul.

Mai târziu, în acea dimineaţă, în cabinetul său, obstetriciana a confirmat că este vorba de herpes. Doctoriţa Reeson, o femeie plinuţă, cu păr şaten şi strălucitor, i-a spus că uneori poţi avea herpes fără să ştii:

— Practic, toată lumea are.

Vorbise pe un ton firesc. Pentru unele persoane, putea fi ceva minor, neprovocând niciun disconfort. Simptomele iniţiale, în unele cazuri, puteau fi severe, dar în altele herpesul era uşor şi nu putea fi detectat niciodată. Era uşor de confundat cu o infecţie a tractului urinar.

Putea să-l aibă de ani întregi – uneori, virusul era latent –, urmând să se activeze ulterior. Era mai bine, a spus doctoriţa, că Ella să ştie de pe acum, pentru că trebuia să nască peste câteva săptămâni.

Voia s-o monitorizeze cu atenţie, pentru că, dacă la naştere herpesul ar fi erupt (în cazul ei, venise şi trecuse fără să simtă vreo durere anume), era posibil ca bebeluşul să se infecteze cu virusul, în caz că alegea să nască natural. Copilul s-ar fi născut orb, a spus doctoriţa Reeson, dar şansele erau foarte reduse.

— Conştientizarea şi prevenirea sunt cele mai bune căi de apărare, a spus ea, dorindu-şi că Ella să nu mai plângă.

O plăcea pe Ella – nu avea de ce să n-o placă, la drept vorbind –, dar mai avea şi alte paciente pe care trebuia să le consulte.

— Ella, zilnic femei care au herpes genital nasc copii perfect sănătoşi. Nu ai absolut niciun motiv să-ţi faci griji, a spus ea, bătându-şi uşurel pacienta pe umerii rotunzi.

Ella s-a liniştit, şi-a apropiat picioarele şi s-a ridicat în şezut. Şi-a tras halatul de spital peste genunchi.

— Cum? De unde l-am luat? a întrebat ea.

Era o întrebare aproape retorică.

Doamna Reeson n-o întrebase dacă se culcase cu altcineva în afară de soţul ei. Nu-i cunoştea trecutul sexual. Nu credea că Ella are aventuri, deşi se înşelase în privinţa multor paciente de-ale sale. Oamenii te uimeau cu obiceiurile lor sexuale. Practica medicina de şaptesprezece ani – din când în când, o mai şoca un lucru sau altul, dar doamna Reeson încerca să înţeleagă că viaţa era complicată şi că, uneori, dormitorul era un laborator în care bărbaţii şi femeile lămureau diverse lucruri. Şi, la fel ca în ştiinţă, existau şi experimente ratate.

Ella s-a uitat în ochii negri ai doamnei doctor Reeson, umbriţi de gene lungi.

— Cum se ia herpesul, mai exact? Pot să întreb asta, vă rog?

— Prin contact direct cu o zonă în care virusul este activ – de obicei, prin contact sexual între zonele genitale, între zona orală şi cea genitală sau între zonele orale.

A arătat spre broşura bleumarin din suport, de lângă borcanul imens cu betadină şi tava plină cu comprese.

— Îţi va explica multe lucruri. Inclusiv cum ar trebui să discuţi despre asta cu partenerul tău.

— Cu Ted, adică?

Ella nu reușea să înțeleagă cu adevărat ce-i spunea doctorița.

— Eram virgină. M-am culcat doar cu…

Doamna Reeson a dat din cap, nedorind să-i lase fetei o altă impresie. Și-a încrucișat brațele și și-a băgat pumnii la subraț.

— Ella, ești destul de norocoasă că ai aflat. Și știu că îți e greu să auzi asta acum, dar, într-adevăr, cei mai mulți dintre americani au o formă a acestui virus. Doar că nimeni nu vorbește despre el, pentru că nu este vindecabil, dar este perfect controlabil. Mai ales în cazul tău. Iar pentru persoanele care au erupții frecvente putem face foarte multe ca să atenuăm și aproape să reducem total simptomele. Ești în regulă.

Era plictisitor să ţină o astfel de prelegere în fiecare zi, dar asta îi era slujba. Nimeni nu primea diagnosticul cu brațele deschise, deși herpesul nu era mare lucru. Ea însăși îl avea. Deși se culcase doar cu șase bărbați, nu avea de unde să știe cum fusese infectată și de către cine. Era mai ușor să uite că-l avea, pentru că acum erupea o dată la doi ani. Era, de asemenea, mama a trei copii sănătoși. Soțul ei, un epidemiolog din Franța, avea o teorie despre agitația previzibilă a pacientelor: americanilor le este rușine de tot ceea ce ține de sex.

— Nu sunt îngrijorată prea mult pentru mine, a spus Ella, dar copilul meu…

A studiat chipul doctoriței, căutând semnul unei alte vești proaste.

— Copilul va fi bine.

În mod normal, doamna Reeson nu oferea astfel de asigurări liniștitoare și neștiințifice. Ella a dat din cap, simțind că Reeson voia să scape de ea. Trebuia să se ocupe și de alte paciente, și-a spus.

— Acum vreau să te odihnești acasă, dar să vii să-ți luăm tensiunea arterială de câte ori e nevoie. Asistenta va vorbi cu tine despre asta. OK?

Doamna Reeson s-a uitat în ochii înceţoşaţi ai Ellei. Fără niciun cuvânt, tânăra a dat din cap, iar doctoriţa a plecat.

Când Ted a intrat în apartament, s-a bucurat s-o vadă pe Ella trează și citind. Era ora unsprezece și credea că probabil deja dormea. Soția lui era concentrată asupra hârtiilor dintr-un dosar cafeniu, probabil actele ipotecare pe care i le trimisese prin fax în acea după-amiază ca să le analizeze. Ella a tresărit când a auzit zornăitul cheilor. Ted i-a zâmbit soției sale, apoi s-a dus să-și agațe paltonul în dulapul înghesuit din hol. O rugase să-l organizeze mai bine, însă Ella nu era

capabilă să arunce nimic. Era obosită şi nu se simţea bine – pe lângă tensiunea arterială ridicată, avea nenumărate probleme în timpul sarcinii: ameţeli, arsuri la stomac, migrene, ţiuit în urechi, diaree sau constipaţie şi, acum, hemoroizi. Ella nu se plângea, dar suferinţa ei era evidentă. Tatăl ei trecea săptămânal ca să-i aducă fructe proaspete şi de fiecare dată îi spunea lui Ted cât de delicată era Ella din punct de vedere fizic. Cu toate acestea, pentru că era o tânără de douăzeci şi patru de ani, destul de sănătoasă, lui Ted i se părea surprinzător că avea atâtea probleme, spre deosebire de tipele de la băncile de investiţii, care aveau patruzeci de ani şi care veneau la serviciu până în luna a noua, fără să protesteze, îşi aduceau copiii pe lume fără nicio complicaţie şi se întorceau la serviciu şase săptămâni mai târziu. Mama Ellei pierduse două sarcini, apoi murise la naşterea ei – aceste fapte pluteau în jurul lor. Dar obstetriciana o asigurase pe Ellci că se descurca foarte bine, în ciuda afecţiunilor temporare. Copilul se simţea minunat, spusese ea.

Ella şi-a ridicat privirea, dar, fără să-l salute, s-a întors la hârtiile ei. De obicei, era foarte bucuroasă să-l vadă şi, indiferent de oră, îl întreba dacă voia ceva de mâncare sau de băut. Întotdeauna era ceva bun în frigider. Stătea cu picioarele întinse pe canapea, cu capul plecat, iar el a observat că strângea cu putere teancul de hârtii din poală. Purta tricoul violet de la Dunster House şi o pereche de pantaloni bleumarin, pentru gravide. Ted s-a apropiat de ea şi s-a aplecat ca s-o sărute pe frunte.

— Ce mai face iubita mea? a spus el, mângâind-o pe cap.

Părul Ellei era prins lejer cu o bentiţă lată. Din poziţia în care stătea, citind, cu privirea în jos, părea că are bărbie dublă.

— De câte ori ai făcut-o? a întrebat ea.

Ted s-a încruntat, mai degrabă uimit de tonul ei furios decât de întrebarea bizară. Ea a repetat:

— De câte ori, Ted?

— Ce anume? De câte ori am făcut ce?

Nimeni nu vorbea cu el în felul ăsta. Cu atât mai puţin soţia lui. Cu excepţia veştilor excelente despre casă, ziua fusese cumplită. Toată după-amiaza discutase la nesfârşit cu nişte avocaţi idioţi în legătură cu un dosar, încercând să împiedice nişte analişti încrezuţi s-o dea în bară şi detensionând nişte clienţi nervoşi, care nu înţelegeau principiile elementare ale impozitării corporatiste. Nu era momentul pentru tâmpenii de tipul sindromului premenstrual. Nu avea energie pentru

așa ceva. Nici măcar nu apucase să ia cina.

— De câte ori, Ted? a spus din nou Ella, holbându-se la el.

— Despre ce mama naibii vorbești?

— M-ai înșelat? Trebuie să știu, a răspuns Ella cu o voce stridentă.

Nu voia să dea înapoi sau să-și îndulcească tonul. Îngrozit, Ted a încremenit. A deschis gura, lăsând să i se vadă dinții de jos.

— Am herpes genital.

A aruncat hârtiile spre el. Foile au zburat, căzând în cascadă în jurul pantofilor lui eleganți. Nici măcar nu avusese timp să se descalțe.

— Probabil că l-am luat înainte să rămân însărcinată. Nu știu. Nici doctorița nu știe. Totuși, nu crede că este prima erupție. Eu… pur și simplu nu înțeleg.

Ted nu se uita la ea. Și-a trecut mâna stângă prin păr. Făcea asta când se simțea stânjenit sau când era pe punctul de a spune o minciună. Ella îi cunoștea toate ticurile. Dacă ar fi ținut în mână un pahar cu băutură, ar fi luat o înghițitură după minciună, ca și cum ar fi vrut s-o spele.

— Poți să fii amabil și să-mi explici cum se poate întâmpla asta? Nu am fost cu nimeni altcineva în afară de tine. Știi asta.

Prima dată, penisul lui o speriase. Părea viu, iar Ella se gândise că era mai mare decât ar fi trebuit să fie. Voia să-l introducă înăuntrul ei – asta însemna iubirea, nu trebuia să uite, acesta îi era cursul firesc. Voia ca el să continue să o sărute și să-i mângâie sânii, însă băiatul o îndemna să-l atingă acolo, deși ea își tot retrăgea mâna ori de câte ori el încerca asta. Se aflau în apartamentul lui pentru prima dată. Ted îi pusese cu grijă un prosop galben dedesubt, pentru sângerare. Citise despre posibilitatea ca himenul să se rupă în cazul virginelor, dar uitase. O duruse. După aceea, el dorise să facă duș împreună. Îi spălase părul cu tandrețe, cu șamponul Head & Shoulders pe care îl avea în baie. Simplul miros al șamponului albastru îi amintea de acea noapte. După duș, alergase la magazin ca să-i cumpere absorbante și se întorsese foarte repede, cu un pachet de Kotex și cu o cutie de înghețată de vanilie. Apoi o hrănise cu înghețată, cu o lingură de lemn care semăna cu o spatulă, dintr-acelea de care se foloseau medicii pentru a se uita în gâtul copiilor. Înainte de a adormi, îi spusese că vrea să fie soția lui, promițându-i că nu va mai iubi niciodată pe altcineva la fel de mult, își dorea ca el să rămână unicul ei iubit. Trupul ei era al lui, pentru a-i oferi fericire. Dimineața, Ted a vrut din nou să facă sex, iar de data asta a durut-o mai

puţin.

Ochii Ellei s-au umplut de lacrimi, dar se săturase de plâns.

— Ah, rahat, rahat, rahat! a spus el, strângându-şi pumnii.

Voia să lovească în ceva. Îşi controla respiraţia, privind fix la modelul în romburi albastre şi verzi ai covorului din sufragerie.

— Atunci, ăsta e adevărul.

Ella şi-a acoperit faţa cu palmele. Ted s-a aşezat pe marginea fotoliului şi şi-a sprijinit capul în mâini.

Nu a negat nimic, iar Ella a simţit cum dintr-odată înţelege totul foarte clar.

— Du-te dracului! Nenorocitule! Tu i-ai făcut asta copilului nostru.

Habar nu avea cum să folosească aceste vorbe. Nu-i plăcuse niciodată cum sunau, cum întrerupeau fluxul celorlalte cuvinte, care nu erau jignitoare. Dar s-a trezit vorbind exact ca Ted, când discuta la telefon, de acasă, cu cei de la serviciu. Nu ştia să fie furioasă şi, de aceea, îi împrumutase stilul.

Ted nu-şi putea mişca gâtul. Cuvintele ei îl loveau teribil.

— Copilul meu ar putea orbi din cauza ta. Nenorocitule, nemernicule!

Avea umerii ţepeni şi, neputând să stea prea bine în picioare, şi-a pus mâinile în şolduri ca să se echilibreze. Ţipetele o făceau să se simtă şi mai rău. Care era rostul acestei furii? Nu se mai putea face nimic.

— Să orbească?

Ted a ridicat ochii din pământ.

Nu ştia că are herpes, dar era clar că se culcase cu cineva care îl infectase.

— Să orbească, a repetat Ella.

Doamna Reeson îi spusese că şansele erau extrem de mici să fie aşa. În după-amiaza aceea, Ella citise în cărţile de medicină pe care le avea în casă despre problemele de sănătate ale femeilor; chiar sunase la o linie telefonică de urgenţă pentru herpes – aflase că exista şi aşa ceva. Era fiică de medic, îşi reamintise, trebuia să rămână calmă şi să-şi adune toate informaţiile. Doamna Reeson îi spusese că bebeluşul nu avea să păţească nimic.

— Este posibil.

Ella a arătat spre toate hârtiile împrăştiate peste pantofii lui negri şi strălucitori.

— N-ai decât să citeşti despre asta. Am studiat. Toată după-amiaza. Toată seara. Aş putea să scriu o teză pe tema herpesului.

A chicotit. Râsul Ellei devenise însă tăios şi strident.

Ted s-a aplecat să adune hârtiile, aranjându-le în dosar. Ziua începuse cu tot ce-şi dorise vreodată să fie posibil şi adevărat, îşi dorise locul întâi, marele premiu, tot ce era mai bun pe lume: educaţie, slujbă, soţie şi casă. Două puncte formau o linie, trei puncte alcătuiau un plan, iar patru puncte făceau un lucru mai stabil şi mai important. Dis-de-dimineaţă avea acele lucruri, dar, într-un timp atât de scurt, îi scăpaseră din mână. Educaţia şi locul de muncă erau intacte, dar ultimele două, mai greu de fixat, se evaporaseră pentru totdeauna. De dimineaţă îl sunase pe tatăl său bolnav ca să-i povestească despre casa din oraş, gândindu-se că asta l-ar fi putut înveseli.

— Cum se simte Ella? îl întrebase tatăl său imediat după ce-l salutase, deşi vorbise cu ea chiar duminică seara, când Ella îşi sunase, ca de obicei, socrii.

Oare Ella îi va spune tatălui său? Nu era atât de răzbunătoare, şi-a spus Ted, însă nici nu o văzuse vreodată aşa; furia ei era ceva nou. Ted a luat dosarul cu ambele mâini şi s-a aşezat din nou pe fotoliu. Acţiunile lui erau irevocabile.

— Draga mea, te rog să te odihneşti. Copilul. Doctorul a spus…

— Taci, Ted! Să nu-mi spui că acum îţi faci griji pentru copil.

Ted a închis gura, încleştând maxilarele. Nimeni nu-i mai spusese să tacă de când era copil.

— Cine e? a întrebat Ella. Cu cine te-ai futut?

Singura lui şansă, îşi închipuia Ted, era să mărturisească.

— O fată de la serviciu. O asistentă de vânzări.

— Casey?

— Nu!

Ted a privit-o dezgustat.

— Nu m-aş culca niciodată cu Casey.

— Cu cine, atunci?

— Cu o tipă, Delia. E acolo de o veşnicie. Şi-a tras-o cu toată lumea.

Cum de-a putut Delia să nu-i spună aşa ceva? îi dăduse herpes Ellei, singura persoană din viaţa lui care era cu adevărat bună. Bună până în măduva oaselor.

— Doamne, Ella, îmi pare foarte, foarte rău… Eu… Nu voiam să…

— Ești îndrăgostit de ea?

— Nu. Nu!

A dat violent din cap.

— Nu sunt îndrăgostit de Delia.

Ted și-a trecut mâna prin păr.

— Este o prietenă de-ale lui Casey, a mormăit Ella, amintindu-și numele.

Casey vorbise despre ea.

— Da, așa cred.

A ridicat din umeri.

— Ella, iubito, îmi pare rău! Trebuie să mă crezi.

— De ce ar trebui să te cred? Știi ceva? Te urăsc. N-am mai urât pe nimeni până acum, dar acum știu cum e. Să urăsc. Vreau să mor. Doamne, vreau să mor!

Ella a intrat în dormitorul lor și a închis ușa în urma ei. Apoi a strigat, din cameră:

— Nu veni aici! Jur că, dacă vii, sar pe fereastră!

Trebuia s-o prindă din urmă, dar picioarele nu-l ascultau. Ani la rând, Ted participase la maratonul din New York și obținuse timpi din ce în ce mai buni. Era, de asemenea, un sprinter strălucit. Dar picioarele lui lungi erau acum împietrite. În acel moment, nu credea că-și putea îndoi degetele. A ridicat câteva foi de pe covor, dar cuvintele nu mai aveau niciun sens. Textul îi plutea în fața ochilor. Nu mai știa să citească. Și-a sprijinit capul de spătarul fotoliului și a închis ochii, ca și cum totul ar fi fost un vis urât. Ce avea de gând să facă Ella? Nu o auzise niciodată spunând cuvântul „futut".

Prima dată când luase cina în apartamentul Deliei, ea pusese vasele în chiuvetă, apoi îi mai scosese o sticlă de bere din frigider și îl întrebase:

— Nu vrei să mi-o tragi, Ted?

Iar el îi răspunsese:

— Ba da, Delia, ba da! La asta m-am gândit toată ziua.

Deliei îi plăcuse acest răspuns și-l recompensase pentru el.

Totul începuse anul trecut. După încheierea unei mici afaceri, un alt bancher care o cunoștea pe Delia o invitase la petrecerea de la Chachi. La sfârșitul serii, grupul a ieșit din bar pe Second Avenue, iar Delia s-a întors către Ted, rugându-l s-o ducă acasă, pentru că se simțea amețită. Taxiul a trecut pe lângă un bar cu karaoke, iar ea i-a spus

şoferului să oprească. L-a privit pe Ted drept în ochi, l-a tras de sacou şi l-a convins să vină cu ea. Tipul de la uşă o cunoştea şi le-a făcut semn să intre fără să plătească bilet. La masă, ea a comandat o sticlă de vin roşu fără să se uite în meniu. Chelneriţa le-a adus vinul şi au rămas singuri pe bancheta cu spătar înalt.

Delia avea un păr roşcat incredibil; buclele catifelate, naturale i se revărsau pe umeri. Hainele ei de lucru păreau destul de sobre, dar sânii, uşor pistruiaţi, se zăreau prin cămaşa simplă. Nu purta ciorapi pe sub fustă. La birou, se culcase cu mulţi dintre colegii ei, pe care îi alesese în mod aleatoriu. Nu era vorba doar despre directori generali – se culcase cu câţiva dintre cei mai puternici oameni de-acolo, dar se auzise că-l plăcea pe Santo, un tip de la Corespondenţă, cu care ieşise un an. În acelaşi timp, unii bărbaţi minţeau că fuseseră cu ea. Câţi ani avea Delia? în jur de treizeci şi cinci? Nu avea riduri. Ted n-ar fi ştiut să spună şi nici n-a întrebat vreodată. Un acţionar căsătorit, pe care Ted îl cunoştea, o numea „o fată talentată"; era pretenţioasă în felul ei şi, din fericire pentru toţi bărbaţii implicaţi, discretă. Se culca doar cu cei pe care îi dorea. Acţionarul adăugase:

— Aş da zece la sută din bonusul meu ca să-mi facă din nou ce mi-a făcut atunci. O singură noapte, nu mai mult.

Dar, din păcate pentru el, ea nu accepta bani. îl fericise o singură dată. Tipul ridicase din umeri în timp ce povestea, amintindu-şi zâmbind de Delia, care stătuse în poala lui, cu fusta ridicată şi cu fundul ei magnific în palmele lui.

Barul se afla la subsolul unei clădiri de birouri, la o stradă distanţă de hotelul St. Regis. Înăuntru era semiîntuneric. Localul avea scaune din piele roşie şi mobilier tapiţat cu tweed de aceeaşi culoare. Separeurile erau întunecate, dar ringul de dans, mare şi pătrat, era luminat. Nimeni nu dansa. Cei de acolo nu erau prea tineri, iar chelneriţa era încă una dintre fetele care încercaseră să devină fotomodel, dar renunţaseră.

După ce chelneriţa a plecat, Delia i-a luat mâna lui Ted şi i-a strecurat-o sub fusta ei strâmtă. El a pipăit-o imediat, iar ea l-a ghidat, ca să-i ofere cât mai multă plăcere, înainte de Ella, Ted făcuse sex cu alte trei fete – nişte fete de vârsta lui, în faţa cărora se prefăcuse că ştie ce face. A fost uimitor, şocant şi palpitant să întâlnească pe cineva care să-i arate cu adevărat ce trebuia să facă. S-a simţit profund recunoscător. Nu putea da înapoi. După câteva clipe, ea şi-a închis ochii albaştri, care

păreau să se întunece odată cu lăsarea nopţii, şi a ajuns la orgasm, apoi s-a lipit şi mai tare de mâna lui, ca să continue. A oftat uşor, iar Ted aproape că a leşinat de încântare. Îşi simţea mintea limpede şi încinsă în acelaşi timp. Delia a deschis ochii şi s-a întors cu faţa spre el, amuzată şi încântată. De el. S-a apropiat şi şi-a băgat vârful limbii în urechea lui. Cu mâna liberă, el i-a turnat un pahar de vin. Voia să-i ofere ceva, ca să nu se oprească. Ea s-a îndepărtat şi a luat o mică înghiţitură, de ochii lumii. Delia a făcut un gest spre sacoul lui, iar el şi 1 a scos şi i l-a dat. Ea şi l-a pus peste umeri, într-o manieră care nu părea să-i fie străină, s-a strecurat sub masă şi i-a făcut sex oral. Ted a răsuflat îndelung când ea a terminat şi i-a întins un şerveţel. Fata s-a întors la locul ei, şi-a luat poşeta şi s-a îndreptat cu pas hotărât spre toaleta femeilor. Când s-a întors, el i-a luat mâna osoasă, deloc micuţă, şi au vorbit pentru prima dată de când coborâseră din taxi. Ea i-a spus poveşti caraghioase despre fraţii ei, care locuiau în Staten Island, doi poliţişti şi un inspector de construcţii, şi nişte chestii amuzante despre alţi câţiva bărbaţi de la serviciu. Nimic urât, doar amuzant. Delia părea să creadă că viaţa e plină de umor şi se bucura de momentele care dovedeau acest lucru. Ted râdea în hohote, simţind că umerii i se relaxau în sfârşit, fiindcă era cu ea, şi nu voia să se întoarcă acasă. Dacă ar fi fost trează, Ella s-ar fi agitat cu un meniu bogat pentru brunch-ul de duminică sau, de îndată ar fi intrat pe uşă, ar fi sărit pe el, cerându-i părerea despre tiparul fotografiilor de nuntă sau ceva de genul ăsta. S-a întrebat dacă nu cumva ceea ce simţea pentru Delia era dragoste.

A doua zi, el i-a cumpărat o cafea la cantină, iar fata l-a invitat acasă la ea, după serviciu. Locuia într-un apartament cu un dormitor mare şi cu chirie mică, în Chelsea. Au comandat mâncare chinezească, iar el i-a pus mai multe întrebări despre familia ei. Mai avea trei fraţi, era singura fată şi tot singura care plecase din Staten Island.

— Greu de imaginat că a fi asistentă de vânzări este, de fapt, o slujbă de funcţionar, nu-i aşa, Ted?

Vocea ei era aţâţătoare. Altfel n-o puteai descrie.

— Eşti o funcţionară foarte frumoasă, i-a spus el, privindu-i pieptul generos.

Apoi au făcut sex în pat, Ted spunându-şi că nu văzuse niciodată o fată care să arate atât de bine dezbrăcată, nici măcar în filmele porno. Era uimit de naturaleţea mişcărilor ei, de felul în care corpul ei superb se ridica pentru a-l întâmpina pe al lui şi de faptul că îi plăcea tot ceea

ce făceau împreună. Delia nu se dădea în lături de la nimic.

S-au văzut de două-trei ori pe săptămână, timp de aproape o lună. Într-o seară, el s-a dus după serviciu la ea. Îi cumpărase o brăţară de aur, în formă de crenguţă de bambus, de la Cartier. Voia să-i facă o surpriză şi abia aştepta s-o vadă. La magazin, se gândise cu o plăcere enormă la ea, la cât de bine va arăta brăţara la mâna ei. Când a deschis uşa, l-a zărit pe Santo, tipul de la Corespondenţă, stând pe scaunul pe care stătea Ted de obicei, şi a văzut cutiile cu mâncare chinezească pe masă. A plecat, fără s-o mai caute vreodată. Delia nu i-a oferit niciodată vreo explicaţie, iar Ted şi-a dat seama că nici el nu-i datora nimic. A returnat brăţara şi i-a cumpărat Ellei nişte cercei cu diamante încrustate, de două ori mai scumpi decât brăţara.

Ted se gândea la ea. Uneori, i se părea că-i simte parfumul în lift. Se dădea cu *Fracas* – un parfum închis într-o sticlă neagră, pătrăţoasă. Când Delia s-a transferat la Departamentul de planificare a evenimentelor, la etajul zece, s-a simţit uşurat. Nu avusese niciodată motive să se ducă pe-acolo. Când se masturba acasă sau în călătorii, gândul la părul ei roşcat îl ajuta să termine. Când făcea dragoste cu Ella, îşi dorea ca trupul soţiei sale să semene mai mult cu cel al Deliei – adânciturile feminine ale taliei înguste a Deliei şi rotunjimile apetisante ale fundului ei. Când făcea dragoste cu Delia se simţea împlinit. Fericit. Oare despre asta vorbea şi acţionarul? Ted fusese tentat să-l întrebe. Dar Delia era o târfă. Aşa îşi spunea Ted când simţea nevoia să formeze numărul ei din patru cifre pe telefon. Era o târfă obişnuită din Staten Island, cu o faţă superbă şi un fund perfect. O târfă. Avea motive întemeiate s-o urască, dar, chiar şi acum, îşi dădea seama că nu putea.

Delia îl învăţase că era posibil să doreşti două femei, poate chiar să iubeşti două femei în acelaşi timp, iar acest fapt îl îngrozea, pentru că-i dădea peste cap felul în care vedea el lucrurile. Viaţa era mai uşor de gestionat atunci când totul era la locul lui.

O auzea pe Ella plângând în dormitorul lor. Ce să mai facă? Dacă Ella i-ar fi spus să plece acum şi să nu se mai întoarcă niciodată, ar fi ascultat-o, pentru că merita acest lucru. S-a gândit la biserică, şi la Dumnezeu, şi la toate lucrurile pe care le învăţase de la părinţii lui simpli, care lucraseră în aceeaşi nenorocită de fabrică de conserve timp de treizeci de ani şi care-l învăţaseră să nu mintă niciodată, să nu fure şi să nu-şi dorească lucrurile pe care nu avea dreptul să le aibă, să-şi cunoască locul în lume şi să nu exagereze niciodată. Nu fusese de acord

cu foarte multe dintre principiile lor, pentru că nu voia să fie ca ei, dar acum se gândea: *Nu m-au rănit niciodată. Decât prin eşecul lor.* Ted şi-a pus mâinile în cap. Bărbaţii mai în vârstă de la fabrica de conserve spuneau mereu că tatăl lui, Johnny Kim, era un om integru, pentru care „da" însemna „da" şi „nu" însemna „nu". Ted se lăsase corupt.

Şi-a întins picioarele şi s-a ridicat de pe scaun. S-a oprit lângă uşa dormitorului.

— Ella, Ella, te rog, deschide, a spus el. Îmi pare rău, iubito! îmi pare atât de rău! N-am mai văzut-o de un an. Am făcut o greşeală îngrozitoare. Ştiu că nu pot s-o şterg. Te rog, deschide-mi. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Eşti singurul meu prieten. Nu am pe nimeni în lume. Ella…

Ella şi-a şters faţa pe pernă şi s-a ridicat. S-a îndreptat încet spre uşă, pentru că mergea greu. A tras zăvorul, apoi s-a întors la locul ei din pat. Şi-a aşezat capul pe perna caldă şi umedă de lacrimi. Nu putea să stea cu faţa la el, aşa că s-a întors cu spatele. Ted s-a întins în spatele ei, simţindu-se mai în siguranţă acolo, şi i-a mângâiat părul încâlcit. Ella l-a lăsat, neştiind ce altceva să facă. El o omorâse. Mama ei murise la naştere. Viaţa Ellei o luase pe a mamei sale. Şi acum Ted o omorâse pe ea. Corect, se gândea Ella. Întru totul corect. Cât de simetric era totul! De câte ori trebuie să moară o persoană? Voia cu disperare să-şi golească mintea de orice lucru rău şi încerca să-şi amintească nişte momente mai fericite. Cu foarte puţin timp în urmă, în această dimineaţă, simţise o bucurie imensă, deşi îi venise să vomite în maşina de gardă care o ducea la spital, pentru programare. Îi vorbise fiicei sale în gând, spunându-i:

— De-abia aştept să te ţin în braţe. Voi avea grijă de tine întotdeauna.

Chiar şi mâinile Ellei erau pline de speranţă, dacă puteai spune aşa ceva. În acea dimineaţă, credea că fiica ei fusese într-adevăr concepută din iubire pură. Ella credea într-o iubire infinită – un fel de emoţie – nesfârşită, care făcea ca viaţa să pară eternă. Ted era inima ei, mai înainte de toate. Trebuia să ierţi de şapte ori, de câte şapte ori câte şapte. Nu aşa credea ea?

Ella citise poveşti despre adulter, auzise poveşti despre oameni care înşelaseră sau fuseseră înşelaţi şi, deşi avea compasiune pentru ei – şi pentru unii, şi pentru alţii –, acum vedea cât de greşite fuseseră sentimentele ei, pentru că nu ştia nimic despre asta. Nu simţea decât ură. Şi dorinţa puternică de a dispărea.

— Ella… Ella… îmi pare rău! Vorbesc serios. Chiar îmi pare rău! a zis Ted. Am spus că-mi pare rău şi-ţi cer iertare. Trebuie să mă crezi!

Ella a răsuflat cât de încet a putut.

— EUA.

— Ted, îmi doresc acest copil. Vreau totul pentru acest copil. Vreau să nu-i lipsească nimic niciodată. Mă înţelegi?

Vocea ei era moale.

Ted a luat-o în braţe, apăsându-şi fruntea între omoplaţii ei încremeniţi. Ella se simţea incapabilă să mai spună vreun cuvânt.

3.

BAGAJUL

— Ştiam c-o să vezi lucrurile aşa cum le văd eu, a spus Sabine, rânjind ca Motanul Cheshire.

— Foarte amabil din partea ta. Serios!

Casey i-a făcut cu ochiul. Nu o deranjase comentariul. Din mai multe puncte de vedere, se simţea bine pentru că terminase de completat actele pentru admiterea la masterul de Studii Economice. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, cel puţin nu le mai avea pe birou. Aşa că, la prânz, au sărbătorit această realizare cu sandvişuri cu carne de viţel şi parmezan, de la Ray. Mii şi mii de calorii, îşi spusese Sabine, cu o bucurie complice.

— Ce mama naibii, daţi-ne şi prăjitura de brânză cu dovleac! comandase ea.

După ce prezisese cu exactitate decizia lui Casey din acea dimineaţă, Sabine se gândise să aducă şampanie de la ea de acasă pentru prânzul lor de sâmbătă, de la birou, dar nu apucase s-o pună la răcit. Nu era destul spaţiu în frigiderul din biroul lui Sabine pentru şampanie, iar ea fusese prea ocupată să sune la cantină şi să facă rost de gheaţă. Impozanta sticlă rămăsese nedeschisă pe masa de şedinţe, ca o decoraţiune festivă. Aveau s-o bea săptămâna viitoare, a promis Sabine, deşi lui Casey nu-i păsa. Şampania îi dădea dureri de cap, dar, ca unui copil, îi plăcea să ţină paharele subţiri în mână şi să urmărească din priviri bulele care se ridicau.

Niciuna dintre ele nu a spus nimic despre viitorul magazinului sau despre locul unde ar fi putut ajunge Casey pe termen scurt. Depusese cerere de înscriere la numai patru facultăţi: Columbia, Wharton, Harvard şi NYU. Îşi pregătise cererile cu atenţie, dar nu erau

grozave. Iar ea nu era modestă. Cei mai mulţi dintre colegii ei de la Kearn Davis, licenţiaţi în economie, nu se sfiiseră să-i spună că CV-ul ei nu era deloc excepţional. Cu toate astea, Sabine era încântată că, în sfârşit, protejata ei se înscrisese. Când o persoană îi urma sfatul, se transforma imediat în „Doamna Generozitate".

După ce au terminat sandvişurile, Sabine să îndreptat pe vârfuri spre biroul ei şi a deschis un sertar. A scos de acolo o cutie din piele neagră, de mărimea unei cutii de hamburgeri, care nu era învelită în hârtia violet specifică magazinului, ci legată festiv, cu o panglică mov.

— Pentru tine, a spus Sabine, cu sprâncenele ridicate şi cu un zâmbet imposibil de stăpânit.

Îi plăcea să facă daruri.

— Pentru mine? a întrebat Casey. Nu trebuia!

— Să-l iau înapoi?

— Nu. Bineînţeles că nu. Să nu îndrăzneşti! i-a răspuns Casey, urmând scenariul lor bine cunoscut.

Era un ceas Rolex din oţel inoxidabil, avea cadranul din metal albastru-safir.

— Oh, Doamne! a exclamat Casey, rămânând cu gura căscată. O, Doamne, Sabine! E o nebunie! De ce?

— Cine are nevoie de un motiv? Drăguţ, nu-i aşa?

Sabine radia de încântare. În acea dimineaţă îi venise ideea să cumpere ceasul pentru ziua în care Casey îşi va fi trimis cererile de înscriere. Era un fel de recompensă. Sabine adora să le ofere oamenilor asemenea răsfăţuri neaşteptate. Şoferul ei gonise prin oraş până la Tourneau, fiindcă Sabine avea o întâlnire la zece şi jumătate, la magazin, cu un distribuitor enervant din Germania, dar îi luase doar câteva minute să aleagă cadoul. Brăţara masculină din oţel inoxidabil şi cadranul mic şi albastru o convinseseră că trebuia să fie ceasul lui Casey. Rolexul era aerodinamic şi dur, lucrat într-un stil extraordinar. Era un bun durabil de lux, ceea ce o încânta pe Sabine.

— Pune-ţi-l, pune-ţi-l! a strigat Sabine, iar Casey a ascultat-o, nevenindu-i să creadă ce primise în dar.

A ocolit masa pentru a ajunge la Sabine. A deschis larg braţele şi a îmbrăţişat-o.

— Este… este incredibil!

— Ştiu, a zâmbit Sabine. E frumos, nu-i aşa?

Lui Casey îi plăcea. Era clar.

Casey și Sabine s-au îmbrățișat.

— Mulţumesc! Nu-l merit. Nu știu ce să spun.

Casey a aruncat o privire la ceasul vechi, de pe masă. Noul ei ceas îi împodobea perfect încheietura mâinii stângi, la care purta și brăţara argintie de Wonder Woman.

S-au desprins din îmbrăţișare pentru a admira ceasul.

— Te doare capul? a întrebat Sabine.

— Poftim?

Sabine și-a dus dramatic mâna stângă la frunte.

— Oh, dragule, am o durere de cap!

— Oh! Oh! Da! Am o durere de cap.

Casey și-a atins ușor fruntea cu antebraţul, fluturându-și noul ceas deasupra capului. S-a întrerupt apoi, privindu-l din nou.

— Se asortează cu brăţările. Îmi plac la nebunie astea, știi tu… Pentru că tu mi le-ai dat.

— Sigur că da, a spus Sabine, prefăcându-se arogantă.

Avea un ton vioi, vecin cu flirtul. Se aprindea toată când făcea cuiva un cadou. Pentru ea, banii aveau sens atunci când îi făceau fericiţi pe cei la care ţinea, când era capabilă să susţină visuri. O iubea pe această biată fată care scăpase din Queens și-și dorea ca ea să aibă tot ceea ce avea Sabine însăși. Uneori, bogăţia putea să oblojească o inimă frântă – Sabine credea cu tărie în asta. Chiar și impulsurile ridicole și extravagante ale lui Casey – uneori dăunătoare pentru ea – aveau o logică pentru Sabine, care dispreţuia reţinerea emoţională. În această fată, Sabine zărea sclipirea imensă a creativităţii și de abia aștepta s-o cultive. Un eșec spectaculos era mai bun decât plictisitoarea siguranţă. Sabine dorea ca oamenii să-și urmeze cele mai mari ambiţii. Toate lucrurile preţioase – toate lucrurile demne de a fi cunoscute, deţinute, create și admirate, observase ea – porniseră de la niște dorinţe universale deloc practice. Ura micimea. Sabine ura frica. Dacă lui Casey i se oferea șansa să-și cunoască în profunzime propriile dorinţe, ar fi ajuns mai departe decât ajunsese ea. Nu existau dovezi în acest sens, dar Sabine luase fiecare decizie din viaţa ei pe baza unor bănuieli instinctive. Și nu se înșelase niciodată în privinţa oamenilor – întreaga personalitate a cuiva putea fi citită în expresia ochilor. Tatăl ei, un negustor de ţesături prosper, o învăţase să privească atent dincolo de trăsăturile unui chip. Trebuie să petreci mult timp cu un om înainte să-l consideri prietenul tău, o instruise el. Pentru tatăl ei, un prieten era o

persoană rară – nu oricine putea fi prietenul tău. Îşi bătea joc de oamenii prea populari:

— Un om pe care îl iubeşte toată lumea nu poate fi un bun amant.

Cuvintele nu au contat niciodată, spunea el, ci vremurile. „Observă cum se comportă oamenii atunci când sunt disperaţi – aşa sunt ei cu adevărat", o avertizase el. Pe Sabine o durea brusc absenta lui.

— Vreau să ştii că am vorbit serios când am spus că fiecare minut contează. Viaţa ta – felul în care ţi-o petreci – este foarte preţioasă.

— Eşti atât de bună cu mine! întotdeauna eşti bună cu mine.

Sabine plângea acum. Era bine să plângi, se gândea ea, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe pomeţii accentuaţi.

— Iar eu nu am făcut niciodată nimic pentru tine.

— Aiurea, a spus Sabine, apoi a rămas tăcută o clipă.

A continuat în coreeană:

— Dar, dacă mi-ai face o favoare, iar eu ţi-aş da un ceas, atunci n-ar mai fi un cadou, nu-i aşa?

A trecut din nou la engleză:

— Ar fi un schimb.

A rostit ultimă propoziţie apăsat, cu vocea plină de convingere.

Casey şi-a luat un răgaz ca să se gândească. Cuvintele în coreeană dăduseră mesajului o notă oarecum mai profundă, mai intimă.

— Da.

Casey şi-a tras nasul, apoi a râs.

— Ai dreptate. Deci, unde ţi-ai luat licenţa, Doamna Inteligenţă?

Sabine a zâmbit.

— La mine e prea târziu pentru şcoală. Dar pentru tine nu e.

E oare adevărat? s-a întrebat Casey. Dar de ce ar avea Sabine nevoie de o licenţă?

— Eşti sigură?

A arătat spre ceas, aşteptând oarecum ca Sabine să se răzgândească. Sabine a remarcat seriozitatea expresiei lui Casey.

— Tu eşti fetiţa mea, Casey. Vreau doar să ai un ceas frumos. De ce mi-ai refuza această plăcere? Bucură-te de el. E drăguţ. Nu-i aşa?

— Da. E superb. Şi e de la tine. Mulţumesc, Sabine!

Casey a încuviinţat şi a întors brusc capul spre uşă. S-a auzit un sunet, poc-poc, un fel de bătaie timidă. Casey şi-a şters faţa de lacrimi.

— Sabine?

Mai avea un lucru de spus.

— Da, scumpa mea prietenă?

— O să am grijă de timpul meu.

— Sunt convinsă că o să ai.

Bătaia din uşă s-a auzit din nou.

— Intră, a spus Sabine cu vocea ei autoritară.

Se simţea mulţumită de ea însăşi. De viaţă, în general.

Era Judith Hast, manager de weekend al departamentului de accesorii.

— Îmi pare rău că vă deranjez în timpul prânzului, doamnelor.

Judith a observat sticla de şampanie de pe masa de şedinţe.

— Mi se pare că daţi o mică petrecere aici.

A râs, cu vocea ei un pic piţigăiată şi ţâfnoasă. Sabine a trecut peste acest lucru.

— Cu ce te pot ajuta, Judith?

I-a aruncat unul dintre celebrele ei zâmbete de directoare executivă.

— E cineva aici care vrea s-o vadă pe Casey.

Casey şi-a şters ochii cu şerveţelul de hârtie.

— Pe mine?

— O doamnă asiatică.

— Sora mea? Trebuia să vină aici după serviciu.

Casey s-a uitat la ceas şi a rămas surprinsă că nu era Timexul ei. Judith a observat cutia de pe masă şi panglica de culoarea lavandei. Casey purta un ceas nou.

— Am cunoscut-o mai demult pe sora ta. Nu cred că e ea, a zis Judith. Dar poate că, pentru că e însărcinată, s-a schimbat la faţă…

— Sora ta e însărcinată? a întrebat Sabine. Dar e la Facultatea de Medicină! Când s-a întâmplat asta?

— Nu, nu, nu, nu! Trebuie să fie prietena mea. Mai bine plec.

Casey a sărutat-o pe Sabine pe obraz.

— Mulţumesc… Ştii tu pentru ce…

— Da, ştiu. Treci pe la mine în pauză. Poate mâncăm o prăjitură cu brânză.

Casey a plecat în grabă, ca să vadă dacă venise Ella. Ştia că nu prea are voie să se dea jos din pat.

Ea era. Ella purta o haină bărbătească, uzată, care-i atârna ciudat peste burta imensă, o eşarfă alb cu roşu, cu însemnele facultăţii, şi nişte ghete verzi, de la Bean. Nu arăta bine deloc, şi asta nu din cauza

costumaţiei improvizate pentru luna a noua de sarcină. Avea pete pe piele, cearcănele albastre-cenuşii îi întunecau ochii frumoşi, iar postura ei obişnuită, dreaptă ca o riglă, era acum strâmbă. Gleznele ei umflate se revărsau peste marginea ghetelor. Ella cerceta pălăria din blană de vulpe de Tibet ca şi cum ar fi fost vie – cea cu căptuşeală de mătase galbenă, satinată. După expresia concentrată, părea profund tulburată. Era prezentă fizic, dar mental era în altă parte.

Cu toate acestea, Casey se bucura s-o vadă – de fapt, era surprinsă de cât era de bucuroasă. În ultima vreme, poate pentru că se apropia Crăciunul, Casey se simţea dezrădăcinată, lipsită de orice sentiment al unui trecut sau al unei familii, cu excepţia discuţiilor cu Sabine şi a scrisorilor de la Virginia, din Italia. Din când în când, primea câte un telefon de la Tina, care promisese să treacă pe la ea în seara asta. Nu se mai întorsese acasă de sărbători de când absolvise. Asta se întâmplase cu mai bine de doi ani şi jumătate în urmă. Nici familia ei, nici ea nu pomeniseră vreodată că fata s-ar fi dus la Elmhurst de Crăciun sau de Anul Nou. Casey se simţea nedorită, în timp ce părinţii ei se simţeau respinşi.

— Hei, ar trebui să stai în pat, a spus Casey veselă, încercând să nu pară prea îngrijorată.

A întins braţele ca s-o îmbrăţişeze.

— Ce mai face mămica? Chiar mă bucur să te văd…

Ochii Ellei erau roşii.

— Oh, Doamne! Te simţi bine?

Ella a dat din cap cu subînţeles.

— Ce s-a întâmplat? Ellal Ce-ai păţit?

Ella a înghiţit în sec, încercând să nu izbucnească în lacrimi chiar la locul de muncă al lui Casey.

— Îmi pare rău! a răbufnit ea.

Judith nu-şi putea lua ochii de la Ella. Casey i-a aruncat o privire lui Judith şi, observând acest lucru, Ella s-a întors spre ea.

— Mulţumesc, a rostit, înghiţind din nou în sec, ăăă… pentru că ai găsit-o pe Casey. În locul meu… a gâfâit Ella.

Urechile îi ţiuiau neîncetat. Imitându-i bătăile inimii, ţiuitul suna ca şi cum cineva i-ar fi tras întruna cu un pistol în cap. *Bang,* pauză, *bang,* pauză, *bang,* pauză.

— Serios, Judith. Mulţumesc. Foarte mult, a continuat Casey.

S-a speriat văzând-o pe Ella în halul acela. Avea de gând să

discute pe repede înainte cu ea, apoi s-o urce într-un taxi. Doctorul Shim îi spusese lui Casey că preeclampsia e un pericol real pentru femeile însărcinate.

— Judith, dacă nu te deranjează, aș vrea să iau o pauză acum, a spus Casey.

Judith a privit năucită în jur.

— Cât e ceasul?

Casey s-a uitat la Rolex. La fel ca Sabine, Judith era foarte strictă în privința prânzurilor și a pauzelor. Pentru a se face remarcată, Judith îi certa în mod obișnuit pe cei care întârziau fie și cinci minute.

— Știu că tocmai ce am fost în pauza de prânz, dar e ceva important. Doar cincisprezece minute, bine? O să mă revanșez mâine. Îmi pare rău.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Judith, Casey a ieșit în fugă din spatele tejghelei, a prins-o pe Ella de braț și a condus-o spre liftul angajaților.

Pe terasa închisă cu geamuri a cantinei angajaților era foarte frig, dar pe Ella nu părea s-o deranjeze. Respira greu.

— Hei, nu începe, a spus Casey din ce în ce mai îngrijorată. Ce se întâmplă?

— Ted s-a culcat cu Delia și mi-a dat herpes genital.

De îndată ce Ella a spus asta cu voce tare, respirația i s-a calmat simțitor.

— Poftim?

Lui Casey nu-i venea să creadă.

— Să-l ia naiba!

— Nu e prietena ta?

Ella s-a oprit din plâns. Ochii ei arătau ciudat.

— Cine? Delia?

— Da.

Ella a dat din cap, din ce în ce mai concentrată. împușcăturile din capul ei se auzeau și mai tare, însă voia să fie atentă, pe față.

— Vai! a zis Casey, simțind nevoia să tragă de timp.

Nu putea să vorbească despre Delia cu Ella. Delia putea să scoată din minți orice soție. Și-a acoperit ochii cu mâna dreaptă.

— Da. Ted i-a tras-o Deliei.

Casey și-a pipăit buzunarele. Țigările ei rămăseseră jos.

— Care pizda mă-sii e problema lui?

Casey ieşea cu Delia să ia prânzul cam o dată pe săptămână, chiar şi după ce Delia schimbase etajele. Nu se arătase nici măcar o dată interesată de Ted Kim sau de oricare alt bărbat. Nu vorbea foarte mult despre bărbaţi.

Era un subiect prea simplu pentru ea. Singura partidă stabilă pe care o admitea uneori era Santo, pe care-l numea „tipul sexy de la Corespondenţă". Dar chiar şi povestea cu Santo părea încheiată. Era romano-catolic, iar el şi iubita lui din liceu, devenită între timp soţia lui, aveau împreună patru copii.

Casey o plăcea pe Delia. Era de treabă. Era distractiv să vorbeşti cu ea. Nu prea ieşeau împreună în afara serviciului, dar Delia era genul de persoană pe care o voiai de partea ta la birou. În ciuda pasiunii sale de a face sex cu diverşi bărbaţi căsătoriţi, Delia nu vedea nicio contradicţie sau ipocrizie în faptul că aştepta o loialitate absolută din partea prietenilor ei, asta pentru că şi ea le întorcea favoarea. Discreţia ei era cu mult mai preţioasă, fiindcă nu le umilea niciodată pe soţii. Spunea:

— Niciodată nu trebuie să o batjocoreşti sau să o dispreţuieşti pe soţia cuiva. E o mişcare tare proastă.

Casey nu avea nicio intenţie de a se cupla cu un tip căsătorit, dar, dacă avea s-o facă vreodată, s-ar fi gândit la discursul Deliei despre cum poţi păstra pe termen lung un tip însurat:

— Amanta nu poate înlocui niciodată cu adevărat o soţie. Soţul are întotdeauna nevoie de aprobarea primei soţii. Amanta poate ajunge să se mărite cu soţul, dar prima soţie îi rămâne mereu undeva în minte. La fel ca maică-sa. Şi dacă sunt copii la mijloc, oh, Doamne, ce ditamai pacostea! E ca şi cum prima lui soţie ar fi la tine-n pat şi mereu în faţa ta. Proastă mişcare. Nu te sfătuiesc. Trage-i-o şi atât. Fă-ţi de cap şi gata.

— Casey?

Casey a ridicat privirea. Ella părea îngrozită.

— Sunt încă împreună?

— A spus că s-a terminat acum un an.

— Asta nu m-ar surprinde. Adică nu că i-o trăgea Deliei, ci că a terminat-o cu ea. Înţelegi?

— Mă doare capul, a spus Ella. Zbârnâitul ăsta din capul meu este îngrozitor. Mă simt de parcă cineva încearcă să mă omoare, la nesfârşit… Vreau să mor, Casey! Azi-dimineaţă m-am gândit să sar pe fereastră. În schimb, am venit aici. M-am gândit că tu mă poţi ajuta.

— Da, desigur. Te pot ajuta cu orice. Foarte bine. Bravo! Bravo, bravo…

Casey a bătut-o uşor pe spate.

— Ai făcut bine. Sigur. Acum o să te duc acasă. îl putem ucide pe Ted mâine.

I-a zâmbit prietenei sale, care părea din ce în ce mai tânără în ochii ei.

— Astăzi trebuie să avem grijă de tine. Haide, scumpo! Hai să te ducem acasă. Doctorul a spus că ar trebui să stai…

Ella a lăsat-o pe Casey s-o scoată de pe terasă şi nu a spus nimic în lift, ci doar a ascultat cuvintele liniştitoare ale lui Casey, dând din cap apatic.

Era concentrată la faţa inexpresivă a copilului ei. Săptămâni la rând, Ella încercase să-şi imagineze chipul bebeluşului său, dar nu reuşise. După ce a aflat că e fetiţă, s-a întrebat dacă bebeluşul avea să semene cu Ted sau cu mama ei. Cumva, simţea că cea mică nu avea să arate ca ea. Poate că avea să-i semene tatălui său. I-ar fi plăcut asta. Sau mamei sale.

Casey spunea diverse lucruri, dar Ella nu putea fi atentă. Când se gândea la faţa copilului, nu mai vedea moartea. Voia să găsească un nume pentru copil, dar nu-i venea niciunul în minte.

35 Personaj din *Alice în Ţara Minunilor,* de Lewis Carroll (1832-1898). Una dintre trăsăturile sale este capacitatea de a dispărea treptat, lăsând o singură urmă perceptibilă: zâmbetul (n.tr.).

4.

AŞTEPTAREA

Portarul a trebuit să le descuie uşa, pentru că Ella se încuiase pe afară. Merita un bacşiş, dar, după ce plătise taxiul, Casey nu mai avea decât o bancnotă de douăzeci de dolari în portofel şi îi era ruşine să-i ceară Ellei. Avea nevoie de bani pentru a-i comanda Tinei o pizza mai târziu.

— Îmi pare rău, nu am prea mulţi bani la mine, a şoptit ea în timp ce se îndrepta spre ieşire.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Nicio problemă, drăguţo.

Felul în care portarul a spus „drăguţo", făcându-i cu ochiul, ca şi cum trecuse şi el prin asta, i-a amintit de bărbaţii maturi pe care-i

cunoscuse acasă.

Odată intrate, Ella a lăsat-o pe Casey să-i scoată haina şi pantofii. S-a întins pe pat, dar a refuzat să închidă ochii. În timp ce se odihnea pe partea stângă, trăsăturile i s-au îndulcit şi a început să clipească mai mult decât de obicei. Nu spunea nimic şi, astfel, semăna cu un copil somnoros şi trist.

— Ar trebui să te odihneşti.

— De ce crezi că a făcut-o? a întrebat Ella. M-am îngrăşat, nu-i aşa?

— Eşti însărcinată.

— Ea e slabă?

— Eşti mai slabă decât ea când nu eşti însărcinată. Încetează.

— E frumoasă?

— Ellal Nu există femeie mai frumoasă decât tine. Te rog!

— Ted vrea să vorbesc mai repede. Să fiu mai spirituală. Nu ştiu cum să vorbesc cu prietenii lui de la HBS. Niciodată nu ştiu dacă sunt doar politicoşi sau dacă sunt cu adevărat interesaţi de ceea ce spun eu. Ar trebui să citesc mai mult, să merg la cursuri.

— Sst…

Casey şi-a dus degetul arătător la buze.

— Eşti superbă.

S-a oprit un moment ca să se gândească la motivul pentru care Ella era atât de importantă pentru ea. Voia să-i ofere ceva Ellei, iar aceste gânduri reprezentau un fel de cadou. Casey voia însă să-i spună ceva frumos, ceva adevărat.

— Eşti o persoană incredibil de bună – mă faci să mă simt iubită. Ca şi cum aş fi un om normal. Ca şi cum – Casey a inspirat profund – aş fi iertată.

Ideea aceasta o luase prin surprindere.

— Nimeni altcineva nu face asta. Şi nu ţi-am spus niciodată. Şi ar fi trebuit să ţi-o spun.

Expresia Ellei era neschimbată, ca şi cum nu ar fi auzit nimic din ceea ce fusese rostit.

— Cred că Delia este fascinantă. Pun pariu că e amuzantă. Lui Ted îi plac oamenii amuzanţi. Eu nu-mi amintesc bancurile. Sunt tăcută şi exagerat de responsabilă. Şi probabil că ea e sexy. Altfel de ce ar fi toţi bărbaţii ăia…?

Ella a închis ochii, de parcă ar fi încercat să alunge o imagine.

— Hei! Delia nu contează. Bine?

— Este şi prietena ta. Toată lumea vrea să fie cu ea.

— Nu, nu. Nu trebuie să crezi asta. Haide!

— Dar şi tu o placi. Mi-ai spus cu mult timp în urmă cât de bine îţi face să te vezi cu ea. Am fost invidioasă, dar nu ţi-am spus niciodată. Cu mine nu poţi să ieşi niciodată la prânz.

— Dar Delia lucrează în aceeaşi clădire cu mine. Nu stăm împreună şi nici nu mâncăm de prânz împreună. Mergem pe jos până la cantină sau la restaurant ca să luăm ceva la pachet. Sunt douăzeci de minute dus-întors, apoi mănâncă fiecare la ea în birou.

Oare chiar îşi găsea justificări pentru timpul pe care-l petrecea cu Delia? Casey omisese în mod intenţionat faptul că măcar o dată pe lună se întâlneau ca să bea ceva în serile de miercuri, înainte de cursurile ei de la FIT. Era mare distracţie, pentru că, atunci când ieşea cu Delia, bărbaţii le cumpărau cocktailuri şi le trimiteau cărţile lor de vizită. Delia era profesionistă la agăţat prin baruri – după ce termina, bărbaţii erau împrăştiaţi pe jos, pe podelele pătate de bere. Casey trebuia să recunoască faptul că era fascinant să urmărească o astfel de expertă în acţiune.

— Nu o să mai vorbesc niciodată cu ea. Asta vrei?

Casey era serioasă, chiar dacă nu asta îşi dorea. Indiferent de dorinţa ei, Ella merita măcar lucrul ăsta.

— E plăcută? E independentă? Aşa, ca tine?

Ella a privit-o mirată pe Casey, ca şi cum existenţa unei femei cu atâtea calităţi ar fi scuzat ceea ce făcuse Ted.

— Eşti minunată, Ella. Nu te chinui în felul ăsta. Delia n-are nicio importanţă. Ted e de vină.

— Îl iubesc. Dar îl şi urăsc.

— Da.

Cele două fete din asociaţie au apărut iarăşi în mintea lui Casey.

— N-ai încotro.

— Nu am iubit niciodată pe altcineva în afară de Ted.

— Ştiu.

— Nu vreau să mă părăsească. Cum îmi voi creşte fiica?

Ella era foarte agitată, cu faţa ei rotundă, pe care se citea îngrijorarea. Respira ciudat.

— Ella, te simţi bine?

— Da.

— Spune-mă dacă vrei să chem doctorul. Tensiunea ta…

Casey încerca să pară cât mai liniştită cu putinţă.

— Ştiu, ştiu, ştiu, a spus Ella plângând.

A încercat să-şi imagineze corpul perfect al fiicei sale, degeţelele care se strângeau şi se deschideau întruna. Pieptul i se ridică şi îi cobora într-un ritm din ce în ce mai stabil.

Casey s-a întors din reflex spre uşa de la intrare.

— Unde este ticălosul ăla? Când ajunge acasă?

— E la o întâlnire a directorilor generali în Singapore. A fost planificată cu luni în urmă. Nu se întoarce până joi seara. Tata o să vină mai târziu şi o să stea în camera de oaspeţi.

Ella a clipit.

— Crezi că e cu ea?

Ce egoist nenorocit, s-a gândit Casey. Soţia lui e pe cale să nască, iar el o lasă cu tatăl ei. Al naibii de frumos!

— Mi-a spus că nu vrea să meargă. Mai ales acum… Poate că a luat-o cu el, a gândit Ella cu voce tare.

Casey nu voia deloc să-l apere pe ticălosul ăla, dar nu-i folosea la nimic să enerveze o femeie însărcinată cu tensiune arterială ridicată.

— Draga mea, Ted nu contează. Tu contezi. Copilul tău contează.

Casey i-a mângâiat părul prietenei sale.

Ella a închis ochii negri – pulsul încă îi vuia în urechi.

Din sufragerie, Casey i-a telefonat lui Judith, pe care nu avusese timp s-o sune ca să-i explice situaţia. Dar n-a răspuns nimeni. Apoi a sunat-o direct pe Sabine.

— Sper că ai o explicaţie bună, a spus Sabine în loc de salut.

Când Casey i-a povestit ce se întâmplase, răspunsul lui Sabine a fost sinistru de rece:

— Ce drăguţ din partea ta, dar, la urma urmei, e problema Ellei, a spus ea. În plus, chestia asta nu o poţi repara tu. E prea gravă.

Ea clasifica problemele în termeni geografici – o colină sau muntele Everest. Cuantifica, de asemenea, timpul planificat pentru a-şi învinge obstacolele.

— Şi mulţumesc mult. Judith crede că fac favoritisme. Te-ai purtat foarte urât cu ea şi nu pot permite aşa ceva!

Sabine detesta nesupunerea de orice fel.

— Îmi pare rău, Sabine. N-ar fi trebuit să plec aşa, pur şi simplu, dar nu puteam să-i explic lui Judith în timp ce Ella era chiar acolo. N-am

vrut să mă port urât. Eu nu sunt așa…

— Nici măcar nu ai pomenit-o vreodată, a întrerupt-o Sabine, dând glas unui fir de argumente cu totul diferit. Nu e ca și cum ți-ar fi prietenă apropiată.

— Ba nu. Te înșeli. Este o prietenă foarte bună.

Dar Sabine n-avea de unde să știe asta. Casey vorbea foarte puțin despre ceea ce se întâmpla în viața ei, iar când întâmpina greutăți, se retrăgea în ea însăși și încerca să pară bine-mersi la suprafață. Acea părticică din inima lui Casey pe care Sabine reușise s-o sensibilizeze mai devreme – prin atenția sa specială și prin dorința ca ea să se descurce bine în viață – a împietrit la loc. Niciun gest de amabilitate sau de bunătate nu venea fără așteptări sau pretenții la pachet. S-a uitat să vadă cât timp a trecut. Simțea greutatea noului ceas la încheietură, mai împovărător decât Timexul ei. Era doar ora trei.

— Dă-mi voie să mă gândesc la asta, a spus Sabine.

Psihiatrul ei o încurajase să amâne luarea deciziilor pentru a-și stăpâni tendințele impulsive.

— Da, a mormăit Casey. Fă ceea ce trebuie să faci.

— Nu face pe supărată cu mine, domnișoară! s-a răstit Sabine.

— Îmi pare rău! a răspuns Casey, liniștindu-se.

Ella s-a trezit și s-a dus cu chiu, cu vai în sufragerie. Cât timp dormise? în ultimele douăzeci și patru de ore se gândise doar la faptul că voia să-l părăsească pe Ted, însă știa că asta avea consecințe – cum s-ar fi descurcat? Voia să-și vadă tatăl, să-i ceară sfatul, dar nu știa cum. Nu uitase ceea ce îi spusese chiar înaintea ceremoniei de nuntă. Poate că ar fi trebuit să aștepte. Nu avea cum să-i spună tatălui ei ce se întâmplase. L-ar fi urât pe Ted. Oare se căsătoriseră prea devreme? Era ceva în neregulă cu ea la pat? în dimineața aceea se gândise să se uite la un video sau să cumpere niște cărți. Cum puteai deveni mai bună la pat? Cum reușeai să păstrezi viu interesul soțului? Capul o durea foarte tare. Vuietul din urechi o împiedicase să se odihnească.

Ella s-a întins pe canapea, dorindu-și cu disperare un strop de confort.

— Cine era?

Casey a aruncat o privire spre telefonul pe care îl ținea în mână.

— Nimeni.

— Era Ted?

— Nu.

— Tu ai herpes? a întrebat Ella.

— Uau! Unde a dispărut fata aia pudică de la Wellesley?

Cu ambele mâini, Ella şi-a tras o pernă peste cap. Suferinţa ei era evidentă.

— Nu, nu am herpes.

Durerea de pe chipul Ellei a fost înlocuită de o mare dezamăgire.

— Îmi pare rău! Am avut gonoree acum ceva timp. Asta te face să te simţi mai bine? Colega mea de cameră a avut sifilis şi nişte amărâţi de negi genitali, care au trebuit înlăturaţi. O altă fată din cămin a făcut păduchi pubieni. Lucrurile astea par întotdeauna mai importante atunci când se întâmplă. Oamenii ar trebui să treacă peste ruşine. Din punct de vedere ştiinţific, seamănă mult cu gripa sau cu mononucleoza, nu-i aşa?

Casey credea ceea ce tocmai spusese, însă nu mărturisise niciodată nimănui, de fapt, că avusese o boală venerică.

— Sunt vindecabile. Acele…

— Da. Am făcut şi un avort. Şi sarcina e, în ciuda a orice, vindecabilă.

Casey a ridicat din umeri. Ura momentele când oamenii se simţeau obligaţi să-şi compare problemele. Aşa nu aveai cum să învingi în viaţă. Oare Ella voia ca ea să enumere şi mai multe lucruri jenante, ca să nu se mai simtă singura persoană ghinionistă din lume? Căci, dacă da, Casey putea s-o mulţumească imediat.

— Ce altceva mai vrei să ştii?

Ella a dat din cap gânditoare. O enervase pe Casey.

— Pur şi simplu, nu pot să-l părăsesc pe Ted. Am făcut acest jurământ. Dumnezeu urăşte divorţul. Asta spune Hristos în Evanghelie.

— Bine. Dar Ted s-a culcat cu altcineva şiţia pasat şi ţie cadoul de despărţire. Cred că există câteva clauze care te scapă de rigorile Bibliei. Adulterul e o chestie serioasă.

Casey era tentată să verifice, dar mai mult ca sigur că biletul de scăpare putea fi găsit în Evanghelia după Matei.

— Dar trebuie să ierţi la nesfârşit. Iar el s-a căit.

— Ah! O idee minunată, o să-ţi amintesc de ea data viitoare când o s-o dau în bară.

Ella nu a râs. Părea că se gândeşte intens.

— Dacă l-aş părăsi, unde aş locui? Nici măcar nu am o slujbă.

— O vreme, poţi să stai cu tatăl tău. Sau poţi să stai cu mine. Îmi plac copiii. După aceea, o să fii în stare să ai grijă de tine şi de copil. Ăăă…

Sau poţi rămâne aici şi-l dai afară pe Ted. De ce trebuie să pleci tu?

— Să plec din casa soţului meu ca să mă duc în casa tatălui meu. Ce am reuşit eu în viaţă?

Era un soi indignare în vocea Ellei, ca şi cum nu ar fi fost corect.

— M-am specializat în istoria artei, m-am căsătorit, am lucrat în domeniul achiziţiilor timp de doi ani. Soţul meu s-a plictisit de mine în pat după un an şi jumătate. Nu, trebuie să fi fost mult, mult mai puţin de-atât. Cinci luni? Şase? O, Doamne! M-a înşelat cu o femeie cu care s-au culcat toţi ceilalţi de la Kearn Davis. De ce? Şi mi-a dat herpes. Ştii, eu am făcut sex cu un singur bărbat.

Casey îi simţea indignarea, iar asta o irita la culme.

— Puteai să faci sex şi cu cincizeci de oameni, nimeni nu merită să se îmbolnăvească, Ella. Relaţiile sexuale cu partenerul nu ar trebui să implice o disciplină riguroasă. Sigur că mi-e greu să accept asta. Ar fi mai bine dacă aş lua herpes? Am făcut sex cu mai mulţi bărbaţi şi sper să mai fac. Cu şi mai mulţi chiar! Ce ar însemna dacă aş lua vreo boală venerică? Nu ştiu. Îmi pare rău că Ted a făcut asta. Şi îmi pare foarte rău că ai herpes. Dar herpesul e o boală cronică, fără prea multe efecte, aşa cred…

— Nu asta voiam să spun.

Ella era frustrată pentru că se aşteptase la mai multă înţelegere.

— Nu contează.

Dar simţea că e pedepsită fără motiv.

— Sunt pur şi simplu jalnică. Dacă tot am chestia asta, ar trebui să fiu măcar sexy. Mai slabă. Viaţa mea…

Ella a oftat.

— Am făcut lucrurile greşit sau nu am făcut, poate, destule. Nu ştiu. Îmi pare rău.

— Ellal Nu ai nici măcar douăzeci şi cinci de ani. Nu s-a terminat încă, să ştii! în locul tău, aş rămâne optimistă.

Casey s-a uitat fix la ea, dorindu-şi că Ella să o asculte cu atenţie.

Interfonul a sunat, iar Casey a sărit de la locul ei.

— Este tatăl tău, a spus ea. Vine sus.

Buza de jos a Ellei a tremurat uşor.

— Te simţi bine?

— Nu pot să-i spun.

Ella şi-a şters ochii cu mâinile.

— Vrei să rămân? Măcar o vreme?

— Nu. Trebuie să te întorci la serviciu. Mulţumesc, Casey.

Ella a dat din cap ca să nu plângă.

— Îţi mulţumesc pentru…

— Taci. Eşti sigură că te simţi bine?

— O să fiu în regulă, a spus Ella, încercând să zâmbească.

— Ştiu.

Casey a luat metroul până la magazin. La raionul de pălării, le-a găsit pe Sabine şi pe Judith vorbind în şoaptă. Niciuna dintre ele nu părea supărată.

— Ah, s-a întors fiica risipitoare, a remarcat Sabine, deloc amuzată.

— Îmi pare foarte rău că am dispărut aşa.

Casey le-a povestit apoi despre Ted, despre problemele medicale ale Ellei şi despre mama acesteia, care murise la naştere.

— Oh! a făcut Judith.

Ce putea să spună?

— Oricum, am luat o decizie, a spus Sabine cu mândrie, gata să termine cu această întâmplare.

Îşi dorea din tot sufletul să încheie povestea. S-a întors spre Judith.

— Taie-i orele din foaia de pontaj. Evident, începând din momentul plecării şi adaugă şi pauza, pe care are dreptul s-o petreacă aşa cum vrea sau cu cine vrea.

Sabine a dat să plece. Casey ar fi trebuit să se ducă la ea şi să mănânce prăjitură cu brânză, dar nu o sunase ca să-i spună că pleacă. La ora două şi jumătate, când fata îşi lua de obicei pauză, Sabine o sunase pe Judith s-o întrebe unde e Casey. Atunci Judith o anunţase că plecase în trombă de la muncă, împreună cu o prietenă, fără să dea vreo explicaţie.

Lui Casey nu-i venea să creadă de ce tâmpenii era în stare Sabine. Îi dăruise un ceas care valora mii de dolari şi acum se târguia pentru vreo cincizeci de dolari. Era o nebunie.

— Dar şi-a depăşit timpul de pauză şi săptămâna trecută. Are o datorie de douăzeci de minute, a spus Judith, aproape mulţumită.

— Mulţumesc, Judith. Eşti un om de nădejde, a spus Casey.

Asta era una dintre expresiile preferate ale lui Jay.

— Foarte de ajutor.

Sabine, care se îndepărta, s-a întors instantaneu.

— Ascultă, Casey, ai grijă ce spui. Nu poţi să te porţi aşa în faţa

mea, a supervizoarei tale sau a clienţilor.

Casey a înclinat capul. Nu era niciun client lângă ele.

— Ai înţeles? N-ai cum să te superi pe Judith pentru că nu te-a acoperit. Nu asta este treaba ei. Nu pentru asta o plătesc.

— Nu ţipa la mine, a spus Casey în linişte.

— Îmi voi corecta angajaţii când şi cum voi considera necesar, a replicat Sabine.

Când a auzit cuvântul „angajaţii", Casey a strâns din dinţi, iar obrazul său a căpătat o duritate nefirească.

Judith s-a gândit să sublinieze că prietena lui Casey părea, într-adevăr, cu minţile puţin pierdute, dar nu ştia cum să aducă acum vorba despre asta.

Două femei în vârstă s-au oprit la tejghea pentru a admira canotierele împodobite cu trandafiri din pânză. Arătau ca nişte gemene, de undeva de la sfârşitul anilor '80 sau '90, sprintene şi impecabil îmbrăcate în costume în stil Mainbocher.

Judith a deschis gura, dar Sabine i-a luat-o înainte.

— Judith, ia-ţi şi liberele de săptămâna trecută. Nu vreau să aud vreodată că ai lăsat-o să muşte din pauză. Casey trebuie să rezolve această problemă de încredere.

Judith a încuviinţat, apoi s-a dus să le servească pe bătrânele, care acum se aflau în faţa ei. Pielea de pe gâtul lui Casey s-a înroşit.

— Şi tu…

Sabine a măsurat-o din priviri pe Casey, încercând să-i zâmbească. Vocea i s-a îndulcit.

— Treci pe la mine la birou, azi, după ce termini.

— Îmi pare rău. Nu pot. Vine Tina să mă ia după muncă. N-am mai văzut-o de un an şi ceva.

Casey ratase absolvirea Tinei de la MIT. Nu voia s-o facă iar să aştepte.

— Spune-mi acum despre ce vrei să vorbim.

Nu-i era câtuşi de puţin ruşine de comportamentul ei din acea după-amiază. Nu-i păsa deloc dacă Sabine voia s-o concedieze, să-şi retragă oferta de a-i plăti şcoala sau s-o pună să-i dea ceasul înapoi. Crescuse fără Rolexuri – prieteniile ei nu erau negociabile prin bani sau cadouri. Casey nu voia s-o privească pe Sabine în ochi. Cu cât se gândea mai mult la situaţie, cu atât se înfuria mai tare.

— Am spus că-mi pare rău, Sabine. Ştii că n-aş fi plecat dacă n-ar

fi fost urgent. Ella trecea printr-o criză adevărată.

Sabine nu ştia dacă să se simtă insultată sau impresionată de tupeul fantastic al fetei.

— Dar tu ai o slujbă, Casey Han. Munca e pe primul loc.

Voia să-i predea iarăşi lui Casey o lecţie esenţială în afaceri:

— Nimeni, draga mea, nu e de neînlocuit.

— Bine.

Casey a ridicat din umeri. „Înlocuieşte-mă" îi stătea pe limbă.

Sabine a respirat adânc şi i-a atins braţul lui Casey. Cum putea să desluşească privirea de nepătruns a fetei?

— Mâine nu sunt aici. Hai să vorbim săptămâna viitoare. Când toate astea vor părea o bagatelă.

Sabine i-a zâmbit din nou.

— Bine, Casey? E totul în regulă? Casey?

— Da.

Casey i-a surâs şi ea şefei sale. După ce s-a îndepărtat puţin, Sabine s-a întors. Corpul lui Casey devenise rigid şi parcă mai alungit, ca o tulpină de porumb. Se auzea deja cum o întreba pe una dintre cele două femei dacă doreşte să probeze ceva.

Până la ora închiderii, Judith şi Casey au lucrat una lângă cealaltă, lăsând impresia că totul era bine şi frumos la raionul de pălării, dar nici măcar nu-şi vorbeau atunci când nu erau clienţi prin preajmă.

Interviul pentru bursa de cercetare pe timp de vară, la Einstein, se prelungise, aşa că Tina n-a mai venit la magazin. Casey plecase acasă, iar Tina a ajuns şi ea acolo la o oră şi jumătate după ora stabilită.

Casey i-a făcut loc să intre. Tina nu întârziase niciodată atât de mult, dar, chiar şi aşa, totul era în regulă. Era atât de bine s-o vadă! Surorile s-au îmbrăţişat – niciuna dintre ele nu-şi mai aducea aminte când se îmbrăţişaseră ultima oară.

— Ce e zgomotul ăsta? a întrebat Tina, privind în jur.

— Ah!

Casey s-a repezit să oprească maşina de cusut. Sângerul la mâna a doua, de uz industrial, pe care-l cumpărase în cartierul chinezesc cu şaptezeci şi cinci de dolari, funcţiona perfect, dar făcea o gălăgie infernală.

Tina şi-a lăsat haina şi geanta pe un scaun pliant din apropiere.

— Uau, a spus ea, măsurând totul din priviri.

Apartamentul era mai modest decât îşi imaginase, doar cu câteva

piese esenţiale de mobilier.

Într-un colţ al garsonierei în formă de I se afla o saltea extensibilă de dimensiuni normale. Alături, pe podea, erau trei teancuri de cărţi. Un radio cu ceas marca Sony Dream Machine stătea pe un exemplar al volumului *Sora Carrie.* Un cablu ieşea dintr-o veioză înaltă, din alamă. Lângă fereastra cu vedere spre Hudson şi Jersey City se aflau două maşini de cusut diferite, inclusiv cea pe care Casey tocmai o oprise, şi un scăunel butucănos din lemn. În faţa bucătăriei lungi şi înguste erau o masă din metal alb şi două scaune pliante. Şifonierul – cam mare după standardele newyorkeze, aproape cât lăţimea unuia dintre pereţi, cu uşile stil oblon deschise – era plin de haine colorate. În partea de jos erau împrăştiate mai multe perechi de pantofi şi de cizme. Zeci de cutii de pălării, care aveau ataşate poze cu ceea ce se găsea în ele, tronau în tot apartamentul. Nu existau canapea, măsuţă de cafea, rafturi de cărţi sau covoare.

— Ce faci acolo? a întrebat Tina, curioasă.

A aruncat o privire spre maşina de cusut.

— Mă înscriu la un concurs.

Urma să participe la o expoziţie de accesorii, la FIT, iar ea şi Roni, vânzătoarea de brânzeturi, erau în aceeaşi echipă. Concepuseră o pălărie pliabilă de paie şi o geantă de mână asortată, cu un compartiment special pentru pălărie.

— Un concurs?

— Ştiu. E ciudat.

Tina a ridicat din umeri şi din sprâncene. Nu prea mai erau multe lucruri care s-o surprindă când venea vorba de Casey.

— Mor de foame.

— Mâncarea e pe drum.

Casey comandase pizza imediat după ce Tina o sunase. Sora ei purta un pulover albastru, cu guler înalt, şi pantaloni bleumarin. Avea părul tuns bob, ceea ce îi dădea volum. Îşi lăsase cizmele pe podea şi, stând cu picioarele întinse, îşi mişca degetele de la picioare în şosetele negre şi ponosite. Interviul de la Einstein decursese bine, iar ea acceptase pe loc o ofertă.

— Sexul te-a făcut şi mai drăguţă, a remarcat Casey, observând ciorapii subţiaţi din picioarele surorii ei.

— Mulţumesc.

Părul negru al Tinei se legăna fermecător când râdea.

— Sunt logodită.

— Poftim? a strigat Casey. Tu vorbeşti serios?

— În ce privinţă?

— Ştii bine la ce anume mă refer. Ai douăzeci şi doi de ani. Sincer, eu nu aş avea o părere proastă despre tine dacă nu te căsătoreşti cu el. De ce nu trăiţi pur şi simplu împreună?

Ella se căsătorise cu primul ei bărbat. Probabil că Chul nu era ca Ted. *Doamne, te implor să nu fie adevărat,* S-a rugat persoana agnostică din mintea lui Casey. Se întreba dacă era cazul să vorbească despre Ella acum.

— Te-am minţit eu vreodată? N-ai învăţat nimic de la mine? Primul bărbat cu care ai făcut sex!

— Pardon. Primul bărbat care a făcut dragoste cu mine.

— OK. M-am corectat. Scuză-mă.

Casey strângea în mână tiparul genţii. Îi mototolea colţurile lipite cu bandă adezivă, după care s-a dus să-l aşeze în mapa neagră, sprijinită de perete.

— Am crezut c-o să te bucuri, a spus Tina descurajată.

Venise atât de veselă până aici, cu o bursă de vară în buzunar. Şi-a cuprins genunchii cu mâinile.

— Mă bucur pentru tine. Sincer!

Casey o aşteptase cu nerăbdare pe Tina după o zi atât de ciudată. Dar şi venirea ei provocase un şoc.

— Atunci vei veni la nuntă.

— Da. Voi veni la nuntă. Bineînţeles, a spus Casey.

Tina încă era supărată pe ea din cauza absolvirii. Casey nu se dusese pentru că nu avea chef să-şi întâlnească părinţii. Ieşise, în schimb, cu colegii de la Kearn Davis. Fusese ceva legat de muncă, dar ar fi putut scăpa uşor de-acolo.

Tina nu mai voia să vorbească despre nuntă.

— Acum, să-ţi zic şi veştile proaste.

— Deci asta a fost vestea bună? a râs Casey.

— Ha, ha… Clădirea tatii a ars duminica trecută, a spus Tina cu mult calm.

A ridicat capacul unei cutii de pălării aflate în apropiere. Sprâncenele i s-au arcuit de uimire când a văzut pălăria de paie, cu boruri largi, împodobită cu bujori roz, din pânză.

— Ce drăguţă e!

Pizza sosise, dar Casey nu putea să mănânce. A privit-o pe Tina devorând prima felie în timp ce vorbea despre incendiu şi despre faptul că asigurarea urma să vină în scurt timp. Tina se ocupase de toate hârtiile cu care părinţii ei nu se puteau descurca. Instalaţiile electrice defecte provocaseră o daună totală. Nimeni nu păţise nimic, pentru că se întâmplase într-o duminică. Nimeni nu se deranjase s-o sune pe Casey, ceea ce o făcuse să-şi dea seama că probabil ratase multe alte lucruri şi că avea să rateze şi mai multe, odată cu trecerea timpului. Casey se simţea lăsată pe afară, dar Tina le găsea scuze părinţilor ei, pentru că erau, la rândul lor, răniţi de dispariţia lui Casey din viaţa lor.

— Nu voiau să te deranjeze la birou, a spus Tina.

Tatăl lor nu mai era la fel, a adăugat ea.

Cu trei ani în urmă, când Joseph cumpărase clădirea din Edgewater, Casey mersese cu el la încheierea contractului. Leah o sunase la şcoală.

— Tata va cumpăra o clădire. Banii noştri de pensie vor reprezenta avansul. Bătrânul Kong a spus că este o investiţie bună.

Leah i-a spus lui Casey unde urma să aibă loc semnarea contractului. Ar fi putut să meargă Tina – tatăl ei ar fi preferat asta –, dar fata se afla tocmai în Boston, aşa că era mai ieftin să vină Casey. Şi Casey era mai mare. A chiulit de la ora de microeconomic, a luat un tren spre oraş şi s-a întâlnit cu tatăl ei la biroul avocaţilor băncii. Deşi tatăl ei înţelegea aproape totul, avocatul i se adresa mai ales lui Casey, iar ea traducea ce mai era nevoie. După ce toate actele au fost semnate, domnul Arauno, avocatul vânzătorului, i-a înmânat lui Joseph cheile. Domnul Arauno i-a spus lui Joseph că are o fiică drăguţă. După încheierea tranzacţiei, Joseph a dus-o pe Casey la clădirea respectivă, înainte de a o conduce înapoi la şcoală.

— Am văzut clădirea. După semnarea contractului, a spus Casey.

— Da?

Tina a presărat puţin praf de usturoi peste cea de-a doua felie de pizza.

În acea după-amiază, în Edgewater, soarele strălucea fierbinte pe faţadele modeste ale magazinelor de pe Hilliard Avenue. Clădirea tatălui ei era o casă de cărămidă, pe trei niveluri, cu două magazine la parter – o pizzerie şi un mic magazin de electronice. O

uşă laterală dădea într-un hol sărăcăcios, acoperit cu mochetă, iar nişte scări duceau la birourile de la etajele unu şi doi. Joseph n-a spus

prea multe cât s-au plimbat prin clădire. A intrat în magazinul de electronice, iar vânzătorul l-a întrebat dacă are nevoie de ajutor. Joseph a clătinat din cap, ridicând un robot telefonic Panasonic, care era la ofertă, şi aşezându-l apoi la loc. Nu le-a spus niciodată că era noul lor proprietar. Casey l-a urmat spre ieşire. Au cercetat pe ascuns pizzeria. Părea curată. După ce au inspectat magazinele de la parter şi au verificat cabinetul stomatologic şi biroul de contabilitate de la etaj, au plecat. Casey s-a întors la maşina albastră a tatălui ei, parcată la nici zece metri distanţă. Fiindcă nu-i auzea paşii în spate, s-a întors şi a văzut că Joseph stătea lângă clădire; mâna lui dreaptă era lipită de faţada de cărămidă. Tatăl ei zâmbea.

— Cum se simte? a întrebat Casey.

— Groaznic. La ce te aşteptai?

— Nu poate cumpăra o clădire nouă? Cu banii de asigurare?

— Mama a spus că nu vrea să rişte. O cunoşti doar. Probabil că vor pune banii într-un cont de economii.

Ceea ce văzuse Casey pe chipul tatălui ei, în acea zi, era mândrie. Şi o oarecare fericire.

— Pare îmbătrânit, a spus Tina.

— Câţi ani are?

— A împlinit şaizeci de ani în iunie.

— I-am trimis o cravată, a subliniat Casey.

Îi cumpărase o cravată Hermès, care costase peste o sută de dolari, şi i-o trimisese prin poştă de la magazin, deşi i-ar fi fost mult mai uşor să i-o ducă personal, pe jos, de la Kearn Davis.

— Mi-a spus mama.

Casey a dat din cap. Ultima dată vorbise cu mama ei în preajma Zilei Recunoştinţei, când îi spusese că lucra în perioada sărbătorilor pentru nişte bani în plus. În schimb, se dusese la familia Gottesman, unde Sabine găzduise o cină pentru douăzeci dintre copiii ei rătăcitori preferaţi.

— Şaizeci de ani. E ceva…

— Nu am făcut mare lucru pentru feul lui, a spus Tina.

— La naiba! Aşa e.

Casey s-a retras, oftând zgomotos.

— La naiba! La naiba, a murmurat ea, dezgustată de propria persoană.

Părinţii erau adesea invitaţi la petreceri somptuoase, organizate

de copiii deja adulţi şi înstăriţi, pentru a sărbători cei şaizeci de ani de viaţă ai părinţilor lor coreeni – suma a cinci cicluri zodiacale. Se presupunea că o persoană parcurge un ciclu de viaţă complet trăind de la zero la şaizeci de ani.

— Asta a fost în preajma absolvirii tale, nu-i aşa?

— Da, a spus Tina în şoaptă.

— Aşadar, am reuşit să ratez în iunie şi absolvirea ta, şi marea zi de naştere a tatii. Poţi spune că mă pricep de minune s-o dau în bară. Sunt puţini cei care au un asemenea talent.

Casey se temea să întrebe ce pregătise Tina de ziua lui. Nici nu conta. În faţa lui, ea nu avusese niciodată statutul de favorită.

— Mai e o petrecere mare la şaptezeci de ani, cred, a încercat Tina s-o consoleze.

— Da, până atunci ar trebui să câştig primul meu milion. Voi avea treizeci şi patru de ani. Hai să rezervăm de pe-acum sălile de banchet de la Piaza.

Casey simţea cum se îneacă într-un ocean de ruşine.

— Taci din gură, Casey. O să fie bine. N-am venit să te fac să te simţi vinovată. Voiam să te văd, a spus Tina zâmbind.

Apoi a început să vorbească despre Chul. Probabil că urma să se concentreze asupra cardiologiei, la Facultatea de Medicină de la Universitatea din California, în San Francisco, a spus ea, radiind. Tatăl lui era profesor, mama, radiolog, iar cele trei surori erau avocate. Chul era cel mai mic dintre copii. Joseph şi Leah îi cunoscuseră deja pe părinţii lui Chul în New York, după Ziua Recunoştinţei. Totul decursese bine, a spus Tina, ridicând puţin din umeri. Casey a ascultat-o, încercând să n-o întrerupă – un obicei prost al ei – şi a observat cum faţa Tinei se lumina când vorbea despre el. Casey voia să creadă, la nivel raţional şi iraţional, că iubirea exista cu adevărat şi că măritişul la o vârstă fragedă, cu primul bărbat cu care făceai dragoste, putea crea o legătură fidelă, îşi dorea asta pentru sora ei, fără doar şi poate. Nu a pomenit nimic de Ella şi Ted. La ce ar fi ajutat?

Tina a trebuit să plece la zece, ca să prindă metroul spre Queens. S-au îmbrăţişat înainte de a se despărţi, iar de data asta gestul a fost mai simplu de făcut. De ce nu se întâlniseră mai devreme?

Casey a închis uşa de la intrare. Apartamentul nu era cine ştie ce, dar era ordonat şi era al ei. Locuia în Manhattan – era considerat inima oraşului, dar, în realitate, era un simplu cartier, ca Staten Island sau

Bronx. În primul ei an la Princeton, un boboc din Jackson Hole, Wyoming, o întrebase de unde este, iar când ea spusese New York, el continuase:

— Bine, dar de unde, mai exact?

Când ea răspunsese Queens, el o privise ca pe o mare mincinoasă, pentru că un singur cartier era considerat New York.

De la fereastra ei, noaptea era albastră și neagră, cu linia orizontului din Jersey City sclipind în depărtare, frântă. Lângă mașina de cusut, pălăria pentru concurs se odihnea diformă, având nevoie de mai mult abur decât putea genera ceainicul ei, iar pânza pentru poșetă zăcea, netăiată încă, pe scăunel. Părea că e mai târziu de ora zece, iar Casey s-a dus să se spele pe dinți, ca să se pregătească de culcare. Obosită și amețită, s-a lovit cu piciorul de ușa deschisă a șifonierului. S-a aplecat ca să se ocupe de unghia ruptă. Foarfecă se afla într-una dintre genţile de sport de la Kearn Davis, pe care le folosea pentru depozitare. Dosarele cu fotocopii ale cererilor ei de înscriere la diverse facultăţi de studii economice erau, de asemenea, prizoniere acolo.

De ce nu-i spusese Tinei despre înscrierea la studii economice? Ella, Ted și Delia, clădirea tatii, stagiul și căsătoria Tinei. Viaţa fie se destrăma, fie găsea noi începuturi. Ea încerca să trăiască un capitol nou. Îi era greu să-și închipuie cum avea să arate viaţa ei dincolo de acest moment. Casey nu-i putea spune surorii ei mai mici că urma să încerce încă o dată ceva nou. Pentru că, evident, era posibil s-o dea din nou în bară.

36 Ceremonie coreeană tradiţională care marchează împlinirea vârstei de șaizeci de ani (n.tr.).

5.

PERSPECTIVA

— Îţi iroseşti viaţa, a spus Hugh Underhill.

— Eşti un măgar, i-a răspuns Casey, zâmbind dulce.

A clipit cu o expresie sarcastică. Hugh i-a răspuns cu un zâmbet fermecător. Curăţaţi de patru ori pe an de o dentistă cu care se culcase cu ceva timp în urmă, dinţii lui erau strălucitori și atrăgători.

— Domnișoară, mi s-au spus și lucruri mai frumoase.

— Și lucruri mai urâte, cred.

— Mulţumesc, Casey Cât, a spus Hugh. Tu mă păstrezi pe linia de plutire.

— Nicio problemă, Hedge, a răspuns Casey. Cineva trebuie s-o facă.

A continuat să răscolească prin raftul cu tricouri de golf în culori pastelate, brodate cu logoul Bronan Resorts.

Hugh se lua de Casey cu privire la viitorul ei. Ştiind-o lefteră, se gândise că singura soluţie era să câştige mai mulţi bani. Prin faptul că o îndemna să devină broker junior îşi arăta, de fapt, îngrijorarea. Deciziile cu privire la masterul de Studii Economice urmau să ajungă prin poştă luna aceasta, dar, cu excepţia lui Kevin Jennings – căruia fusese obligată să-i ceară o recomandare, pentru că era şeful ei direct –, nimeni altcineva de la birou nu mai ştia că depusese cererea.

Vânzătoarea care lucra la magazinul de articole sportive se dusese la parter ca să-i aducă lui Hugh o vestă de protecţie împotriva vântului, aşa că erau singuri. Lambriurile din lemn de cireş făceau ca locul să semene cu biroul unui judecător. Ca de obicei, Casey şi Hugh ajunseseră cu cincisprezece minute mai devreme – una dintre trăsăturile enervante pe care le aveau în comun. Glumeau macabru că-şi puteau întrece şi propria moarte cu un sfert de oră. În secret, se respectau unul pe celălalt pentru asta. Seamus, unul dintre cei patru oameni cu care ar fi trebuit să se întâlnească astăzi, clientul pe care-l simpatizau amândoi, întârziase foarte mult. Pierduse avionul. Walter căuta un înlocuitor, în caz contrar, Hugh, Casey şi Brett Martin, un alt client, urmau să joace în trei. Lui Hugh nu-i plăcea Brett, care-şi zornăia monedele din buzunare şi care dădea sfaturi nesolicitate despre loviturile de la golf. Brett Martin era un tip de treabă, dar, una peste alta, era un jucător slab.

Kearn Davis era gazda conferinţei despre tehnologia asiatică, eveniment care începea oficial a doua zi, duminică, după un micdejun programat devreme. Cu toate acestea, clienţii care doreau să joace goli se adunaseră de dimineaţă. Mai erau treizeci de minute până la start.

Casey venise şi ea, luându-şi un weekend liber de la Sabine, fiindcă în ultimele două săptămâni din aprilie vânzările erau slabe, fără vreun comision pentru care să fi meritat să rămână la magazin. Băieţii – aşa cum îi numea ea pe bărbaţii alături de care lucra la birou – nu ştiau că ea juca golf, dar, când pomenise în treacăt că ştie să joace, spuseseră:

— Şi de ce naiba n-ai zis până acum?!

Sincer vorbind, în cei aproape trei ani de când lucra acolo, nu-i trecuse niciodată prin cap să plece cu ei la golf, ea nefiind broker. Nici

măcar nu știa că i se permite așa ceva și, cu siguranță, nimeni nu o invitase vreodată. Când a apărut pe aeroportul La Guardia cu frumoasele ei crose Ping, pe care i le cumpărase Jay din primul lui salariu de la Kearn Davis, Hugh s-a holbat la ea.

— Și eu care credeam că ne abureşti ca să te alegi cu o vacanță gratuită.

— Poate că asta fac, a replicat Casey.

Priveliștea de la fereastra magazinului de golf era senzațională. Terenurile din fața lor erau acoperite cu iarbă verde, iar cerul de deasupra orizontului era pe jumătate argintiu, pe jumătate violet. Din locul în care se afla, vedea câteva grupuri de patru oameni jucând – cu mașinuțele de un alb imaculat, care așteptau să îi transporte la următoarea gaură. Hectare întregi de „natură" pusă la punct pentru bucuria câtorva indivizi care credeau că totul li se cuvine. Jucase la marile cluburi private cu Jay și cu prietenii lui, ai căror părinți erau membri – Baltusrol.

Winged Foot, Rockaway Hunt, Westchester. Sportul preferat al Virginiei era tenisul, iar Casey putea să mențină un schimb decent de mingi, fără precizia și implicarea pe care le avea, în mod straniu, la jocul de golf. Virginia spunea că până și plictisitorul ei tată credea că golful este un sport monoton. Dimpotrivă, Casey voia să-l contrazică. Jocul acesta era un amestec de geometrie și fizică pe care ea îl percepea vizual, dar pe care cu greu îl putea verbaliza. Ea respecta dificultatea jocului – latura lui estetică.

Învățase să joace mai ales pe terenurile publice din New Jersey, cu Jay. La începutul relației lor, chiuleau de la cursuri după amiaza doar ca să se joace. Golf și sex: acestea erau pasiunile lor. Uneori înainte și după. Când s-a întrebat de ce nu le spusese niciodată băieților despre golf, răspunsul a dat-o pe spate. Îi era încă dor de el. Golful fusese un lucru pe care Jay i-l predase de la zero. Fusese un profesor foarte bun. După ce se despărțiseră, îi trecuse prin minte să dea altcuiva crosele. Însă el fusese atât de mândru că i le cumpărase cu salariul de la prima lui slujbă pe Wall Street, radiase de bucurie! îl sărutase imediat, pentru că o emoționase mult cadoul lui. Văzându-l atât de fericit, îl mai sărutase de două ori și ajunseseră în pat, întârziind la o cină cu prietenii. Iată un lucru minunat atunci când te gândești la cineva drag: e posibil să-ți amintești lucrurile intacte, iar asta îți luminează puțin întunericul din inimă, dar amintirea trădării își aruncă, la un moment dat, propria

umbră, întunecându-ţi mintea cu întrebări sâcâitoare – „ce ar fi fost dacă?” şi „de ce nu?”

Vânzătoarea s-a întors, spunând că nu mai au mărimi mari la veste.

— Îmi pare rău!

— Nicio problemă, a răspuns Hugh. Aţi încercat.

S-a strâmbat la rafturile cu tricouri polo şi cu pantaloni coloraţi pentru femei. Lui Hugh nu-i plăceau hainele şcolăreşti la femei. Le făceau să arate ca nişte omuleţi pătraţi, cu pieptul plat. Femeile trebuiau să aibă pielea plăcută la atingere, o talie îngustă, şolduri rotunde şi, mai ales, să miroasă bine. Nu-i plăceau blondele slabe şi osoase, care se plimbau cu iahtul şi care erau îmbătrânite de soare la douăzeci de ani şi nici nu-i păsa deloc dacă era ceva demodat. În schimb, îi atrăgea atenţia o fată cu talie subţire, într-o rochie vaporoasă, cu perle la gât; un pic de picior la vedere era fantastic. Dacă avea sutien şi chiloţi asortaţi, de fată obraznică, era şi mai bine. Când Casey a întors capul, Hugh a studiat-o din priviri. Era excepţional de feminină la capitolul îmbrăcăminte. Discursul ei însă era cu totul altceva.

— Cel mai nasol lucru la femeile care joacă golf este îmbrăcămintea, a declarat Hugh.

— Asta înseamnă că nu-mi cumperi un tricou?

— Ce? Vrei tricou? a întrebat el iritat.

— Te oferi? a spus Casey, ridicând din sprâncene.

— Depinde.

A zâmbit complice. Hugh era un adevărat alchimist: putea transforma orice comentariu inofensiv într-o discuţie despre sex.

Ea nu i-a luat niciodată în serios aluziile şi a durat ceva până când să-i vină în minte o replică neobrăzată.

— Sper să valorez mai mult de – Casey a citit eticheta – cincizeci şi şapte de dolari şi cincizeci de cenţi.

Înainte ca el să răspundă, l-au auzit pe Walter strigând:

— Seamus a prins următorul avion!

Walter gâfâia.

— Aşadar, Hedge, încă îţi lipseşte un om. Puteţi juca în trei. Dar tocmai l-am văzut pe Unu Shim, de la Gingko Tree Asset Management, în hol. Nu ştiam că e aici. Vrei să-l chem? Shim-kin e de treabă. Doar să aşteptaţi câteva minute, până când îşi ia echipamentul.

— Nimeni nu mai respectă orele? a zis Casey, uitându-se la ceas.

Chiar şi după patru luni, Rolexul încă o speria.

Hugh a dat din cap spre Walter, străduindu-se să pară amabil.

— Bine, frate, n-am nimic împotrivă. Eu voi fi la prima gaură cu drăguţa asta de aici.

Casey i-a zâmbit lui Walter şi i-a tras un cot lui Hugh.

Unu Shim a apărut după câteva minute la baza terasei lungi, unde erau parcate maşinuţele. Nu avea chiar un metru optzeci şi era destul de slab. Ochii lui aveau un pliu dublu, care lui Casey îi lipsea. Când zâmbea, i se formau nişte riduri înspre tâmple. Avea în jur de treizeci de ani. La fel ca toţi ceilalţi, purta pantaloni kaki. Îşi cumpărase cămaşa roşie, cu un slogan brodat pe mânecă, de la un magazin de golf din Maui. Pe braţe avea nişte muşchi mici, dar proeminenţi. Pentru un tip atât de slab, avea antebraţe ca ale lui Popeye. Pantofii lui de golf nu fuseseră curăţaţi de ultima dată când îi purtase; noroiul li se lipise de şireturi.

Pe terasă erau şapte maşinuţe, iar Casey, singura femeie, stătea într-una dintre ele. Era pe scaunul şoferului, aşteptând să-l ia pe tipul cel nou. Văzându-l că se apropie de maşinuţă, s-a întors ca să-i facă loc pentru geantă. Hugh îi luase cu el pe Brett şi pe tipul cu buzunarele pline de monede zornăitoare. Unu s-a aplecat ca să poată urca.

— Casey, nu-i aşa? a spus Unu.

I-a întins mâna.

— Bună!

Ea i-a strâns mâna. O strângere agreabilă, cu palma uşor umedă.

— Vrei să conduci tu? l-a întrebat zâmbind politicos.

— Nu, mulţumesc, a răspuns el, nedumerit că nu-l recunoscuse.

Ea era Casey Han, prietena Ellei. Se întâlniseră de două ori, şi în ambele dăţi abia dacă vorbise cu el, dar mai ales la nuntă, de unde dispăruse în mod misterios înainte de a ţine un toast. Asta se întâmplase cu aproape doi ani în urmă? se întreba el. Tatăl ei avusese un conflict cu iubitul ei, aşa îi spusese Ella. Iubitul dispăruse din peisaj, dar se pare că n-o interesau deloc întâlnirile cu necunoscuţi, deşi Ella o lăuda la nesfârşit: era creativă, atrăgătoare, deşteaptă foc. Unu îşi închipuise că era una dintre acele fete coreene care-i urau pe bărbaţii coreeni. Dar acum nu părea să fie aşa.

Astăzi părea relaxată şi veselă, ca o fată din echipa de golf a vreunui colegiu. Era uşor mai bronzată decât ultima dată când o văzuse, ceea ce-i dădea un aer mai sănătos. Pe nas şi pe obraji avea nişte pistrui discreţi. Purta un tricou alb şi o pereche de pantaloni de golf roşii, marca

Nantucket. Pantofii ei albi păreau noi. Unu n-ar fi ghicit că au costat patru sute de dolari. Purta o pălărie Panamá, pe care o rezervase la Manny's Millinery şi pe care o împodobise cu o panglică albastru-închis şi cu una dintre cele mai frumoase fundiţe croite de ea însăşi.

— Frumoasă pălărie, a spus el.

Ea a dus mâna la bor şi a spus:

— E originală!

În tonul ei mai rămăsese un strop de flirt de la discuţia cu Hugh.

— Nu mă îndoiesc, a spus el, râzând.

Era mai înaltă decât îşi amintea.

— Ştii, îmi pari foarte cunoscut, a spus ea, apoi s-a uitat drept înainte. Şi eu nu spun niciodată asta!

Nu voia ca remarca ei să sune ca o replică de agăţat.

— Sunt vărul Ellei. Unu. Ne-am mai întâlnit. De două ori, a spus el timid.

— Ah!

Veselia ei s-a evaporat.

— Au trecut aproape doi ani. Am fost cavaler de onoare la nuntă. Şi tu…

— Da, da. Bineînţeles. Îmi pare rău, a spus ea, dorindu-şi chiar atunci să intre în pământ.

Casey a pornit motorul şi a plecat de pe loc fără să spună nimic. Da, da, da, şi-a spus în sinea ei. Unu. Numele lui complet era Unyoung Shim, de la Gingko Tree A.M. Acesta era numele de pe lista de clienţi pe care o parcursese de mai multe ori, dar nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi chiar Unu, vărul Ellei. Erau trei Shim de care ştia când a preluat apelurile de la birou. Iar uneori Walter îi spunea lui Unu „Shim-kin". Firește, firește. Trebuie să se fi salutat cel puţin la telefon înainte ca ea să-i facă legătura cu Walter. Omul ăsta o văzuse cum îl pocnise pe Jay în nas şi cum se purtase ca o descreierată la câteva minute după ce se terminase slujba de la biserică. Poate că Unu l-a văzut pe tatăl ei dându-l la o parte pe Jay din calea lui şi şi-a amintit că ea a plecat de la nunta Ellei înainte să-şi îndeplinească îndatoririle. Dacă Unu credea despre ea că e violentă, că provine dintr-o familie de fanatici şi că e lipsită atât de maniere, cât şi de simţul loialităţii, putea oare să-l învinovăţească? Casey voia să-şi încrucişeze braţele peste volan şi să-şi lase capul peste ele.

Asta merita pentru că le minţise pe Judith şi pe Sabine în privinţa

motivului pentru care îşi luase un weekend liber. Fără nicio remuşcare, le spusese că voia să ajute un amic să se mute. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi putut întoarce în apartamentul ei, ca să lucreze la căciula din piele pe care o avea drept temă, aplecată peste maşina de cusut, cu radioul auzindu-se în surdină. Ce bine ar fi fost! Dacă s-ar fi ascuns în camera de hotel până la terminarea conferinţei, Kevin s-ar fi supărat pe ea, dar, după această experienţă, nu voia să-şi mai mintă vreun alt angajator. Casey şi-a tras în jos borul pălăriei, ca şi cum ar fi voit să se protejeze de lumina orbitoare a soarelui din Florida.

Primele patru opriri de pe traseu au trecut repede. În mod ciudat, se descurca foarte bine. Ruşinea te putea face uneori să te concentrezi. Două *birdi*şi două *boge.*

— Casey Cât e pe val! a râs Hugh, şocat şi încântat în acelaşi timp, după ce Casey a mai reuşit o lovitură.

Atât jocul ei la distanţă, cât şi cel scurt erau la fel de bine structurate. Hugh s-a simţit provocat de această evoluţie-surpriză, nefiind genul de broker care să se fi prefăcut că joacă prost de dragul clientului. În plus, cei doi nu erau oricum clienţii lui, iar Casey era asistenta de vânzări. Brett aproape că rămăsese mut în faţa jocului fetei după cea de-a treia rundă, apoi a devenit din ce în ce mai zgomotos, în ciuda privirilor curioase ale lui Unu. Unu, un excelent jucător de golf, era la o lovitură în urma lui Casey şi la egalitate cu Hugh: un *bogey,* două *pa* –, iar ultima lovitură era cu două peste *par*. Îi studiase stilul de a lovi. Arcul descris cu crosa era pur şi simplu superb, şi-a spus Unu. Postura fetei, când se afla în repaus, era dreaptă, iar profilul ei rămânea neclintit. După ce el pomenise de întâlnirile lor anterioare, ea nu-i spusese nimic, cu excepţia câtorva chestii, astfel încât interacţiunea lor să nu devină ciudată. Când tăcea, îi simţea durerea. Ceva o întrista teribil, ca şi cum fusese uşor de rănit şi încă era uşor de rănit.

Fosta lui soţie, Eunah, fusese aşa. Oricum, era clar că îl atrăgeau fetele triste. La prima lor întâlnire, aranjată de o rudă, la scurt timp după ce ajunsese la Seul ca angajat expatriat la Pearson Crowell, Eunah păruse destul de stăpână pe sine şi hotărâtă, ca o tânără care-şi cunoştea şi urma destinul. Îi plăcea asta la ea; o făcea să pară diferită de celelalte fete, care se hlizeau prea mult sau care erau mai frumoase, dar prea timide. Logodna lor durase doar cinci luni şi, la scurt timp după căsătorie, hotărârea ei se risipise discret. Eunah făcea tot ceea ce trebuia să facă, dar avea o problemă cu performanţa sau, mai degrabă, cu

calitatea ei, iar el începea să simtă că nimic din ceea ce făcea n-o bucura. Îi era mereu recunoscătoare, dar asta nu însemna neapărat fericire. Nu se bucura de prezenţa lui. Eunah îl considera un tip de treabă. Uneori, disperat s-o facă să râdă, se transforma într-un clovn. Îi dădea cadouri scumpe, pe care ea le aprecia. Regretele soţiei veneau şi plecau, ceea ce le strica fericirea, dar Unu avea şi el mult de muncă şi nu putea să se ocupe de ea atât de mult pe cât şi-ar fi dorit. Mereu se gândea că urma să aibă destul timp mai târziu. Când fusese recrutat de

Gingko Asset Management pentru o slujbă în New York, cu doi ani în urmă, Eunab spusese că nu poate părăsi Coreea.

— Nu vreau să fiu americancă. Nu-mi place pâinea.

Şovăise când spusese acest lucru, dându-şi seama cât de ciudat sunase. Având în vedere că se căsătorise cu un coreean născut în SUA, fusese avertizată încă de la prima întâlnire că el avea de gând să se întoarcă acolo.

— Eunah, nu-ţi voi cere niciodată să renunţi la orez, spusese el, râzând la comentariul ei.

Unu nu a renunţat imediat. I-a pus la dispoziţie cărţi sau filme despre New York, cum ar fi *Annie Hall.* Ea a citit şi s-a uitat la filme. A încercat să se bucure pentru el şi s-a gândit mult la viaţa în America. Într-o seară, când se aflau în pat, s-a întors cu spatele la el şi i-a mărturisit că încă îl dorea pe iubitul ei din facultate, pe care părinţii ei refuzaseră să-l cunoască doar pentru că era din Jullado – o provincie săracă din Coreea de Sud, unde localnicii erau consideraţi escroci din cauza unor prejudecăţi crude. îl sunase pe băiat când Unu îi povestise despre plecarea în America, iar el îi spusese că încă o aşteaptă. Că avea să o aştepte până la moarte.

Unu a eliberat-o, nu pentru că nu o iubea, ci pentru că o iubea foarte mult. După ce ea a plecat, a trăit un sentiment ciudat de durere, amestecat cu uşurare, pentru că atunci a înţeles că senzaţia de fatalitate din viaţa ei nu era din vina lui. După divorţ, Eunah s-a căsătorit cu iubitul ei din Julla-do şi au avut o fiică. Iar acum Unu, coreeanul născut în America, mai precis în Texas, locuia singur într-un apartament cu două camere din Upper East Side, cu mobilă închiriată, peste drum de verişoara sa, Ella, care îl invita la brunch în fiecare duminică, după slujba de la biserică. Unu nu i-a spus Ellei niciodată că în serile de vineri se ducea cu Volvo-ul până la cazinoul indian din Connecticut şi că juca *blackjack* până când nu mai vedea bine. În martie câştigase opt mii de

dolari, dar în februarie pierduse cinci mii.

Tocmai trecuseră de gaura cu numărul cinci.

— Unde ai învăţat să joci? a întrebat-o Hugh pe Casey.

— Ţi-am spus. Am învăţat în timpul facultăţii.

Casey a zâmbit discret. Atenţia lui o stânjenea.

— Da?

Ea însăşi era surprinsă de cât de bine juca.

— N-am mai jucat de vreo trei ani. Nu glumesc.

— Hmmm, a făcut sceptic Unu.

— Jur!

Casey a dat din cap, pentru că era adevărat.

— Vreţi să facem jocul şi mai interesant? a intervenit Hugh. Un dolar pe lovitură.

— Credeam că n-o s-o mai spui niciodată, a răspuns Unu.

S-au uitat cu toţii la Brett, cel mai slab jucător dintre ei patru.

Ca să nu se simtă stânjenit şi crezând sincer că presiunea i-ar putea îmbunătăţi jocul, acesta a ridicat miza.

— Doi, ce mama naibii!

Înainte nu fusese nevoie să discute despre handicap, dar acum, când era nevoie de scorurile finale, problema se punea de la sine. Casey nu voia să le dezvăluie ultimul ei dezavantaj. I-ar fi speriat. Dacă un teren mediu avea o valoare de şaptezeci şi doi de *par,* ca acesta – adică dacă toate cele optsprezece găuri puteau fi parcurse de un jucător foarte bun în şaptezeci şi două de lovituri –, ea putea isprăvi traseul cu optzeci şi şase de lovituri, ceea ce însemna că dezavantajul ei era de paisprezece. În cele mai glorioase momente ale jocului ei alături de Jay, reuşea adesea optzeci şi cinci sau optzeci şi şase de lovituri. Era un scor foarte bun pentru ambele sexe. Golful era un hobby inutil pentru care ea avea un talent înnăscut. Era cu atât mai inutil şi caraghios, cu cât nu-şi permitea să fie membră a vreunui club şi nici nu avea destul timp liber ca să joace. Nu avea maşină şi nici prieteni sau rude care jucau şi care ar fi putut s-o ducă pe un teren de golf. Jay fusese singura persoană care îi înlesnise aceste lucruri, pentru că-i plăcea şi pentru că se simţeau foarte bine jucând împreună. Până de curând, ideea de a mai juca golf îi provocase un junghi în inimă.

Unu şi-a evaluat primul dezavantaj:

— Douăzeci.

— Haide, a spus Hugh. Serios?

— Da, a zâmbit Unu. Nu am nimic de dovedit.

Brett a spus:

— Treizeci şi cinci? Care e maximul aici?

Ceilalţi erau jucători foarte buni şi, sincer, jocul asistentei îl scotea din sărite.

— Douăzeci, a spus Casey.

— Las-o baltă, a spus Hugh.

Unu a dat din cap.

— Poţi să faci mai mult de atât. Tocmai ai reuşit două *bogey,* două *birdie* şi un *par,* care a fost aproape de un *ea gl –,* cu excepţia…

— Da, a intervenit Brett.

— Cât ai avut în facultate, domnişoară plină de surprize?

Hugh s-a uitat amuzat la ea.

— Paisprezece, a spus ea în şoaptă.

— La naiba, fetiţo!

Hugh a râs atât de tare, încât a trebuit să se agaţe de geantă ca să nu cadă. Au pus-o să ia dezavantaj paisprezece, iar jocul a continuat.

Cele optsprezece găuri au trecut mai repede şi mai în linişte cu pariul în vigoare. Cu toate că jocul ei era constant, gaura a douăsprezecea i-a dat ceva bătăi de cap, iar la a şaptesprezecea a dat-o în bară când şi-a pierdut mingea în apă. În cele din urmă, a reuşit optzeci şi şapte – un scor respectabil din orice punct de vedere –, dar, din cauza dezavantajului mai mare al lui Unu, Casey s-a clasat pe locul al treilea, în urma lui Unu şi a lui Hugh. Le datora lui Unu şi lui Hugh vreo patruzeci de dolari. Toată lumea a plătit repede, dar Casey nu avea portofelul la ea, aşa că a promis că avea să aducă banii mai târziu, la cină.

Toată lumea s-a întors în camere ca să facă duş. După ce s-a spălat, Casey s-a înfăşurat în halatul de baie. A încercat să nu se gândească la gaura a şaptesprezecea. O enerva să se gândească la felul în care-şi pierduse concentrarea şi la îndoitura mâinii. Se relaxase prea devreme. Aşa s-a întâmplat. Şi-a pudrat nasul, hotărându-se să fie mai curajoasă la cina cu Unu. Poate că nici nu era nevoie să aibă de-a face cu el. Voia să creadă că se putea preface că nu se simte stânjenită.

Casey şi-a îmbrăcat rochia de plajă fără mâneci, de culoare bleumarin, şi s-a întors ca s-o încheie. Rochia avea bretele late, un decolteu pătrat, tivit cu alb, şi o talie strânsă, îşi adusese cu ea un colier de perle, un fals de înaltă calitate, care se oprea deasupra claviculei, şi nişte cercei mari. Şi-a legat în jurul gleznelor şireturile espadrilelor din

în cu platformă. Ţinuta costase o mie o sută de dolari, o sumă uluitoare – mai mult de jumătate din salariul ei lunar net. Devenise o Wilma cu cârd de cumpărături – dispusă să plătească mult ca să arate cât mai bine. În compartimentul lateral al genţii sale avea exact şaizeci şi şapte de dolari şi un portofel plin cu carduri de credit la limita maximă. Dacă ar fi dat şi banii pe care-i datora lui Hugh şi lui Unu, n-ar mai fi avut cum să ia un taxi ca să se întoarcă acasă de la aeroport. Nu avea pe cine să dea vina, în afară de ea însăşi. Ar fi putut renunţa la rochii şi la pantofii scumpi. A refuzat pariul făcut la gaura a cincea. Hainele ei costau mai mult decât cele ale brokeritelor, ale analistelor, deşi acestea câştigau anual de zece ori mai mult decât ea. Dar hainele îi dădeau legitimitate în diversele medii prin care se învârtea; acum, în această rochie, era o fată care mergea la Andover, nu la Stuyvesant, şi care-şi pierduse virginitatea la Gold and Silver din New York, nu la un patinoar din Elmhurst. Întotdeauna avusese grijă de înfăţişarea ei, potrivindu-şi rochia cu localul la care mergea. De ce să fie altfel această seară? Când termina o pălărie, îi dădea un nume şi încerca să-şi imagineze ce fel de amantă ar fi fost femeia care ar fi purtat-o. Timidă sau pretenţioasă? Ar fi avut încredere totală în atingerea lui sau s-ar fi luptat cu sentimentele ei? Trupul ei ar fi venit în întâmpinarea trupului său? Prin intermediul hainelor, Casey reuşea să pară dezinvoltă, urbană, săracă, bogată, boemă, proletară. Din când în când, se întreba cum ar fi arătat viaţa ei dacă nu s-ar mai fi chinuit să pară într-un fel sau altul, dacă s-ar fi arătat lumii aşa cum era.

Când a ajuns în hol, Hugh şi alţi câţiva erau deja acolo. Venise doar cu cinci minute mai devreme. Hugh a fluierat.

— Frumoase perle!

Ea şi-a ridicat un pic rochia şi a făcut o reverenţă.

— Mulţumesc!

— Câţi ani ai? a întrebat el.

— Ştii bine câţi ani am. Sunt mult, mult, mult mai tânără decât tine.

Ea a râs. Între ei erau mai puţin de zece ani diferenţă, dar mereu glumeau că ea era prea tânără pe lângă el.

Ceilalţi nu le acordau atenţie. Kevin Jennings a dat scurt din cap spre ea, ca şi cum aprecia prezenţa ei acolo, dar n-ar fi recunoscut niciodată că era încântat s-o vadă. Era o persoană morocănoasă, dar, în acel moment, Casey şi-a dat seama că are un caracter frumos, în ciuda

refuzului său de a fi amabil. Kevin şi Walter vorbeau cu Seamus Donnelly, care, în sfârşit, sosise. Era un client de top – poate cel mai important de-acolo – şi, în consecinţă, primea atenţia care i se cuvenea. De asemenea, trebuie spus că orice discuţie cu Seamus era inteligentă şi amuzantă. Toată lumea ar fi dorit să stea cu el la cină. Referitor la stilul său de investiţii, era ceva mai agresiv decât un taur sau un urs – aproape imprevizibil. Walter spunea că, din experienţa lui, oamenii cu o gândire autonomă puteau să câştige bani serioşi, nu doar banii pe care-i făceau tinerii corporatişti. Seamus Donnelly era acum incredibil de bogat, dar ar fi fost primul care s-ar fi lamentat că avea cincizeci şi opt de ani, că primele două fonduri de investiţii se prăbuşiseră, iar, în plus, cei mici fuseseră nevoiţi să meargă la şcoli de stat, pentru că el o dăduse în bară de nenumărate ori.

Unu nu era de acord cu Seamus într-o privinţă anume, dar amândoi păreau mulţumiţi de acest schimb de replici. Ceva despre fabricile de producţie din Vietnam şi Indonezia, a dedus Casey. Mulţimea s-a îndreptat spre sala de mese, unde urma să ia cina. Casey ajutase la planificarea evenimentului, aşa că putea să recite meniul pe de rost. Unu se afla la doar câţiva paşi în faţa ei, purtând o cămaşă albă de golf, o pereche de pantaloni lejeri şi un sacou bleumarin. Avea o curea pe care erau cusute de mână literele greceşti ale asociaţiei sale. Mirosurile de săpun, parfum şi deodorant se simţeau în jurul ei. Grupul era format în majoritate din bărbaţi – după o zi de stat la soare şi de sport, proaspăt ieşiţi de la duş şi îmbrăcaţi pentru cină. Era ca şi cum s-ar fi întors în facultate, când ea şi prietenii ei se duceau împreună la un bal de primăvară, într-o seară călduroasă de aprilie.

Unu s-a desprins de Seamus, dându-le celorlalţi şansa de a-l aborda. A aşteptat-o pentru a intra împreună în salon.

— Hei, a spus Casey. Frumos meci. Îţi datorez nişte bani. Pot să-ţi trimit un cec când mă întorc în oraş? Nu pare să fie vreo bancă pe aici.

— N-aş fi luat bani de la tine, dar Hugh s-a ocupat deja de asta în locul tău.

Unu era mulţumit că vorbea cu el. Nu mai părea supărată. Fata din echipa de golf de la facultate se întorsese cu tupeu. Avea un zâmbet natural, care o făcea şi mai simpatică.

Casey s-a uitat în jur după Hugh, iar când acesta a zărit-o, a ridicat din sprâncene ca Groucho Marx.

— Mulţumesc, i-a şoptit ea.

El a făcut un semn că totul era în regulă.

— Nu trebuia să facă asta, a spus ea.

— Adică nu-ţi datora un tricou?

Ea a râs zgomotos. Unu s-a întrebat dacă nu cumva Casey se vedea cu tipul ăla, dar parcă nu-i venea să creadă. Hugh părea prea bătrân pentru ea, deşi semăna puţin cu fostul ei iubit, însă era mai arătos. Nu era căsătorit şi, din ce povesteau Walter şi Kevin, era un adevărat fustangiu.

Organizatorul evenimentului aşezase cartonaşele cu nume pe o masă rotundă. Ea şi Unu erau aşezaţi la masa lui Walter. Câte un broker stătea la fiecare masă lungă, de parcă ar fi fost într-o sală de banchet. Hugh era cu oamenii lui Brett şi cu propriii clienţi, iar Kevin se afla alături de Seamus Donnelly şi de alţi clienţi importanţi.

Unu s-a aşezat lângă ea, ca şi cum asta fusese intenţia lui de la bun început, şi a rugat-o imediat să-i dea coşul cu pâine. A înşfăcat două chifle şi le-a pus pe farfurie.

— Mor de foame, tu nu?

A rupt în jumătate chifla şi a întins pe ea puţin unt. Walter s-a aşezat la celălalt capăt al mesei lungi, ca să vorbească cu trei manageri de portofoliu. Se pricepea de minune să integreze mai multe persoane într-o singură discuţie. Rămaşi singuri, Unu şi Casey discutau între ei. Era amuzant să audă poveşti despre Ella şi Ted de la altcineva.

— Omul e un dobitoc, a spus Unu despre Ted între două înghiţituri. Dar îmi place să-l provoc, ca să înceapă cu discursurile lui scoase de la conservă. Cred că pot să le şi recit.

— Te rog să te abţii!

— Nu e destul de bun pentru Alla…

— Mie-mi spui…

Amândoi au dat din cap şi au râs.

— Brăţările tale…

El a arătat spre bijuteriile ei din argint.

— Da?

— Am auzit de ele de la Ella cu mult înainte de a te cunoaşte.

Casey a roşit. Cu excepţia orelor de somn, nu le dădea niciodată jos. Uitase de ele.

— Unde este avionul tău invizibil? a chicotit Unu, imaginându-şi-o pe Casey în costumul de Wonder Woman.

Sânii ei nu erau la fel de mari că ai Lyndei Carter, dar arătau bine,

din câte îşi putea da seama. Rochia ei avea un decolteu deschis, dar nu vedea nimic. Se simţea puţin atras. Trecuse mult timp de când nu îi mai plăcuse o fată.

— Unde ţi-e Lasoul Adevărului?

Ea a râs din nou. Atât Hugh, cât şi Walter sau uitat spre ea. Fără îndoială că aveau să o tachineze luni.

Clienţii păreau mulţumiţi, aşa că Hugh s-a ridicat, lăsându-şi şerveţelul pe scaun. Voia să se ducă la toaletă, dar, pe drum, a trecut pe lângă masa lui Casey. S-a oprit şi şi-a sprijinit braţele lungi de spătarele scaunului ei şi al lui Unu. I-a făcut cu ochiul lui Unu.

— Încă o obsedează gaura a şaptesprezecea?

A arătat spre fată cu degetul mare şi cu pumnul strâns lejer.

— E destul de ambiţioasă tipa asta.

— Nu mă îndoiesc, a spus Unu.

Casey a fluturat şerveţelul spre el.

— Ştiai că e cea mai bună prietenă a verişoarei mele? a întrebat Unu fără să-şi ia ochii de la ea.

Casey a zâmbit. Asta trebuie să-i fi spus Ella – că era cea mai bună prietenă a ei.

— Da? Nu mi-ai spus, Casey Cât.

Hugh a privit-o cu un alt zâmbet fermecător.

— Nu m-ai întrebat, a răspuns ea, tresărind puţin la auzul poreclei. În plus, noi, coreenii, ne cunoaştem cu toţii între noi. Nu suntem atât de mulţi, să ştii.

Hugh a ridicat mâna.

— Albul are o glumă rasistă!

— Să auzim! a făcut Casey.

— De ce a inventat Dumnezeu albii protestanţi?

— Nu ştiu, a răspuns ea.

— Cineva trebuie să achite toată nota.

Casey şi-a ridicat paharul de vin spre el.

— Bravo!

Unu, masculul texan, nu a înţeles.

— Apropo, îţi mulţumesc, Hugh, pentru că mi-ai plătit datoriile, a spus Casey.

— Mi-aş dori să le plătească cineva şi pe ale mele, a adăugat Unu.

Au râs cu toţii, apoi Hugh s-a îndreptat spre toaletă. Casey l-a privit pe Unu cum îşi mănâncă friptura. Acoperise carnea cu un strat de

piper negru.

— Friptură *au poivr-ți*

Fata a strâmbat din nas.

— Are nevoie de *go-chu-jan.*

A spus asta ca pe o provocare, aşteptând să vadă ce avea să-i răspundă. Era un fel de test, dar Casey nici nu a tresărit.

— Şi tabasco ar merge foarte bine.

Nu întâlnise niciodată vreun coreean care să pună pastă de ardei iute peste friptură, dar, gândindu-se mai bine, şi-a dat seama că nu era chiar atât de îngrozitor.

Casey nu ştia dacă tipul chiar o atrage. Nu semăna deloc cu Ted, care era genul standard de băiat arătos. Ted ar fi putut foarte bine să joace într-o telenovelă coreeană. Avea, de asemenea, o parte ceva mai agresivă, care le atrăgea femeilor atenţia. În schimb, Unu avea un chip blând şi-i plăcea felul în care o privea, cu un amestec de mirare şi intimitate. Privirea lui era atât de concentrată şi de atentă! Unu părea pe deplin interesat de ceea ce spunea ea. Se simţea chiar drăguţă lângă el şi-i plăcea să-i vadă chipul atât de familiar. Mai ales la sprâncene şi la ochi semăna cu Ella. Cu el alături, nu se mai simţea la fel de singură. Ca şi cum ar fi avut un aliat, şi nu doar pentru simplul fapt că era coreean. Când petrecea timp cu Ella şi cu Ted, chiar şi atunci când Ted nu se purta ca un ticălos, se simţea separată de ei, ca şi cum ei ar fi făcut parte dintr-o lume superioară, în care orice sac îşi avea peticul.

Mai devreme, în timp ce se îmbrăca pentru cină, îi fusese greu să-şi amintească cum arăta chipul lui Unu – dacă avea faţa lată sau îngustă, dacă avea nasul rotunjit sau drept. În timp ce-l asculta vorbind puţin despre munca lui, a încercat să-i memoreze trăsăturile, felul în care părul îi cădea pe fruntea bronzată şi cât de vesel părea atunci când zâmbea. L-a invidiat imediat, dorindu-şi şi ea un zâmbet fără reţinere. Sprâncenele lui erau negre ca pana corbului, iar ea şi le-a atins pe ale ei – erau atât de rare în comparaţie cu ale lui. Băieţii coreeni o marginalizaseră întotdeauna, chiar mai mult decât albii (pur şi simplu, erau mult mai mulţi bărbaţi albi oriunde se ducea), dar, în seara asta, un coreean minunat vorbea cu ea, iar fata abia se putea concentra. Apoi a trebuit să recunoască: era atrăgător. Voia să-l sărute.

I-a mărturisit că juca la cazinou. Foarte mult. Această dezvăluire l-a surprins chiar şi pe Unu. Rareori spunea cuiva acest lucru, temându-se de reproşuri, dar Casey nu părea să-l judece ca alte fete. Nu se purta

ca o femeie care îşi căuta un soţ, agăţându-se de orice trăsătură masculină acceptabilă. Chestionarul viitorului mire îi era cunoscut: educaţie, trecut familial, slujbă, potenţial de câştig şi aşa mai departe, dar faptul că divorţase îl eliberase de acest zgomot nedorit. Unu nu avea de gând să se recăsătorească. Se săturase de romantism şi de ideea falsă de veşnicie. Probabil că îi povestise despre serile lui de vineri, petrecute în cazinou, doar ca să-i vadă reacţia.

„Nu am jucat niciodată într-un cazinou" a fost singurul lucru pe care l-a spus ea.

Casey nu era nici entuziasmată, nici descurajată de obiceiul lui de a juca *blackjack.* De ce ar fi contat asta? Era clar că între ei doi n-ar fi putut exista nicio relaţie romantică.

Niciun coreean nu o invitase vreodată în oraş. Nici acum nu avea să se întâmple. În plus, era un client al firmei şi era vărul Ellei. Ideea de a ieşi cu el avea în sine o nuanţă incestuoasă, dar îşi dorea ca el s-o placă. Măcar ca prietenă. Casey avea prieteni şi tot felul de cunoştinţe, dar erau foarte puţini aceia pe care voia să-i vadă în cursul celor câteva ore libere, între două slujbe şi câteva cursuri. Din cauza Ellei, renunţase la Delia. Spre lauda ei, Delia înţelesese. Poate că Unu ar fi putut să-i ia locul Deliei, să bea ceva din când în când, înainte de cursuri. Pe Jay încă nu-l înlocuise nimeni.

Ar fi putut să cunoască intim mulţi oameni, dar, la douăzeci şi cinci de ani, era mai greu să-ţi faci prieteni cu care să stabileşti o legătură propriu-zisă. Sau poate că era pur şi simplu mai greu s-o iei de la început şi să fii la fel de credul cum fuseseşi sau cum ar fi trebuit să fii odinioară. Dar ea nu abandonase speranţa. Era sigură că putea face pe cineva să şi-o dorească drept prietenă. Nu credea că ar fi putut să cucerească pe oricine – nu, nu era chiar aşa, dar, dacă cineva îi acorda puţin timp, indiferent că era vorba de cinci minute sau de o oră, adică puţin mai mult de o privire sau o scurtă apreciere, Casey credea că i-ar fi putut capta atenţia. Pentru ea era cel mai simplu lucru din lume, pentru că era o maestră: ea acorda un tip de atenţie care aproape că nu mai exista. Era darul ei. Atât de puţini oameni făceau asta pentru semenii lor! A dărui cuiva atenţia ta – cât puteai într-o anumită perioadă – era ceva mult mai preţios decât orice cadou. Cu ani în urmă, Virginia o întrebase:

— Ştii cum e să te văd cum mă cercetezi din priviri? înspăimântător şi mai convingător decât vreau să recunosc! Psihologul

meu mai face asta uneori, iar el nu mă iubeşte aşa cum mă iubeşti tu.

Apoi izbucnise în lacrimi, iar Casey înţelesese că făcea asta ca să-şi exprime dragostea. Când se mutase, Jay îi spusese că nu ştia cum avea să trăiască fără atenţia ei. După Jay, nu mai apăruse nimeni, era ca şi cum ar fi pus pe uşa magazinului semnul ÎNCHIS, iar în ultimul an şi jumătate nu mai existase niciun motiv să redeschidă magazinul.

— Vrei să fumezi o ţigară? a întrebat el.

— De unde ai ştiut? a râs Casey.

— Când am ajuns la gaura a şaptesprezecea, ai mormăit că ai nevoie de o ţigară.

— Aşa am făcut?

— Da, a spus el, râzând. Ai tras şi câteva înjurături rafinate.

— Ah! Poţi scoate fata din Queens, dar nu poţi scoate Queensul din fată.

Casey nu s-a obosit să se scuze. Nu-i păsa deloc.

Au plecat de la masă şi nimeni n-a părut să observe, cu excepţia brokerilor, care au ridicat puţin din sprâncene. Când Casey a văzut că nu se uită nimeni în afară de Hugh, i-a arătat degetul mijlociu.

Pe terasa acoperită se auzea zumzetul cicadelor. Unu a arătat spre o şopârlă mică, verde-roşiatică, agăţată de o fereastră. Casey s-a dat puţin înapoi. Ea ştia de porumbei, de veveriţe şi de şobolani. Pentru ea, asta însemna sălbăticia.

— Uită-te la ea! a îndemnat-o el. Haide!

Casey a încercat să nu pară îngrozită.

— Nu-ţi va face niciun rău, draga mea.

Astfel a ieşit la iveală accentul texan al lui Unu. Casey s-a apropiat mai mult, ca s-o studieze cu atenţie.

— Ce frumoasă e, ce ciudată! Are o culoare uluitoare. Culoarea asta sublimă există doar în natură. Întotdeauna mă gândesc la astfel de culori când vine vorba despre flori. Dacă pentru o floare culoarea este perfectă, la o ţesătură sau la o vopsea aceeaşi nuanţă poate părea stridentă. Înţelegi ce vreau să spun?

— O să te sărut, a spus el hotărât.

— Poftim?

— Da, a dat Unu din cap. Cred că mă placi.

Ea a încuviinţat.

— Aha.

Nu ştia ce să spună.

— Nu așa mă cheamă, a spus el, părând deopotrivă jignit și amuzat.

Casey a izbucnit în râs. Unu s-a aplecat spre ea și a sărutat-o, apoi Casey s-a retras și a deschis ochii.

— Ce-a fost asta?

— La New York nu vă sărutați? Oamenii din Dallas se sărută. Voi, yankeii, ah, numai gura e de voi!

— Taci! a râs ea.

— Pot să te sun când ne întoarcem la New York? Să te invit la cină?

— Poftim?

Era surprinsă de întrebare, de francheţea ei.

— M-ai auzit, a spus el, apoi s-a încruntat. Poţi să spui „nu" dacă vrei. Sau poți accepta pariul.

A ridicat din umeri, cu o expresie detașată. Era emoționat, dar nu avea de gând s-o arate.

— Hai să ne întoarcem înăuntru! Vreau cafea, a spus ea încântată, dar confuză.

El a urmat-o și s-au așezat. Nu a insistat cu invitația.

Apoi Unu s-a dus la baie și, în timp ce el era plecat, Casey și-a scris numărul de telefon pe un colţ rupt din meniu, împăturindu-l pe sub masă într-un pătrat de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți.

După ce s-a terminat cina, s-au ridicat de la locurile lor, și el i-a strâns mâna, trezindu-se în palmă cu bucata de hârtie. Unu nu a spus nimic, dar a zâmbit.

— Noapte bună! a spus ea.

— Noapte bună, drăguță!

Casey s-a întors în camera ei și s-a băgat în pat, simțindu-se ca o adolescentă. Telefonul a sunat, dar, când l-a ridicat, s-a auzit un click. A închis și nu și-a dat seama că Hugh fusese cel care sunase ca să vadă dacă era la ea în cameră.

IZ La golf, lovitură în minus (n. În).

38 La golf, lovitură în plus (n.tr.).

39 *Par* – numărul determinat de lovituri prin care poate fi atinsă una dintre găurile traseului de golf (n.tr.).

40 Două lovituri sub *par* (n.tr.).

41 Expresie care desemnează felurile de mâncare condimentate

cu mult piper negru, de obicei foarte puţin măcinat, în 1 b. franceza în original (n.tr.).

42 Sos foarte condimentat, în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

6.

LIMBAJUL

Ella nu ştia ce avea să spună David Greene, când, în sfârşit, l-a sunat. Părea atât de fericit să primească veşti de la ea, încât fata a uitat de ea însăşi şi s-a întrebat de ce oare şovăise atât de mult timp. În plus, David, nu operatoarea şcolii, răspunsese la telefon. Pentru ea, acesta era un semn. Imediat după salut, a întrebat-o dacă nu era ocupată până peste cap, dat fiind faptul că avea un copil de şase luni. Ella s-a uitat în jurul ei, la apartamentul ordonat. Bona, pe nume Laurie, o dusese pe Irene în parc, insistând că bebeluşul are nevoie de aer curat. În aproape orice privinţă, Ella i se supunea lui Laurie, care era inteligentă şi amabilă şi avea în CV două decenii de recomandări ireproşabile. Din când în când, Ella trebuia să-şi golească sânii de lapte şi să-l pună la frigider pentru ca Laurie să-i dea lui Irene biberonul când nu erau împreună. Renovările la casa din oraş mergeau bine, iar menajera venea de două ori pe săptămână pentru a spăla rufele şi a face curat. Ella nu avea prea multe de făcut, sincer vorbind, şi se simţea inutilă.

— Spune-mi totul. Spune-mi ce mai faci, a spus David.

— Totul e bine, a răspuns ea.

— Mă bucur mult să-ţi aud vocea, Ella, a zis el.

Urechile parcă-i luaseră foc.

Apoi a venit surpriza din partea ei. Ella s-a pomenit întrebându-l pe David dacă nu cumva avea ceva de lucru pentru ea. Poate în septembrie. Nu cumva făcea angajări în iunie? Oricum, era doar o idee nebunească.

Ideea întoarcerii Ellei la birou îl copleşea pe David. îl umplea de teamă şi de bucurie. Nu a spus nimic totuşi, încercând să-şi păstreze calmul.

Dar tăcerea lui a făcut-o pe Ella să se simtă prost. N-ar fi trebuit să întrebe, s-a gândit ea. Oare David credea că era o mamă îngrozitoare pentru că-şi dorea o slujbă de birou, deşi Ted câştiga o grămadă de bani? Voia să-i vadă chipul lui David – ochii depărtaţi, negri-albăstrui, buclele castanii şi zâmbetul lui reticent, care-i ascundea dinţii de jos, ca nişte mici clape de pian din fildeş. Nu voia ca el să aibă o părere proastă

despre ea. Faptul că nu spunea nimic o făcea să se simtă pur şi simplu îngrozitor. Nu contează – şi-a zis ea –, Ted oricum nu voia ca ea să se întoarcă la serviciu. Şi totuşi, Ella ar fi voit să nu-şi dorească atât de tare să-l vadă, aşa, brusc. Dacă s-ar fi aflat în biroul lui, pe canapeaua aceea din piele de culoarea mărului verde, şi dacă i-ar fi putut vedea faţa, atunci ar fi ştiut cu adevărat ce credea. Ura când el nu spunea nimic. Ca să nu-i prelungească suferinţa, trebuia doar să spună că nu era niciun post liber la şcoală. Măcar atunci Ella n-ar mai fi sperat. Ar fi închis telefonul, s-ar fi bosumflat şi şi-ar fi continuat viaţa de mamă casnică, cu o bonă cu normă întreagă, cu o menajeră şi cu un soţ care nu era niciodată acasă, în timp ce aproape toate femeile pe care le întâlnea şi care nu erau în situaţia ei ar fi considerat-o complet inutilă. La ultimul dineu de la HBS, o femeie care era directorul financiar al unei companii de telecomunicaţii din New Jersey, dar şi atrăgătoarea mamă a trei copii, i-a spus Ellei:

— Ah, tu nu lucrezi?

Iar Ella i-a citit gândurile adunate ca în benzile desenate, deasupra capului acoperit cu păr negru, tuns scurt:

— Ah, tu nu contezi.

După aceea, femeia respectivă a fugit de lângă ea, de parcă s-ar fi temut că Ella ar fi putut s-o contamineze. Dacă David avea o slujbă pentru ea, Ella intenţiona s-o accepte.

— La ce fel de slujbă te-ai gândit, Ella? a întrebat David, părând atât de răbdător şi de serios încât, dacă ar fi fost posibil, Ella s-ar fi cuibărit în vocea lui şi s-ar fi ascuns acolo.

— Păi aş putea face orice, cred. Nu mă aştept să-mi recapăt vechea slujbă. Sunt, ştii tu, ruginită. Şi…

A făcut o pauză. Sunase ca să-l salute, întrebarea despre slujbă i se ivise în minte din senin. Probabil că o credea o proastă.

— Ăăă, nu ştiu, David. M-aş bucura să lucrez la recepţia de la St. Christopher.

Ella a ridicat din umeri. Putea la fel de bine să spună că voia să lucreze ca ambasador pe Pluto. Marie Calder, care lucrase ca operatoare şi recepţioneră a şcolii timp de douăzeci şi nouă de ani, glumea ea însăşi că ar trebui să fie purtată pe braţe de băieţii din ciclul superior atunci când avea să vină vremea să plece. Gândindu-se la Marie, Ella aproape că vedea şirul de dimineaţă al copiilor de grădiniţă, îmbrăcaţi toţi în uniformă, străbătând holul crem, aproape că le auzea pantofii bine

lustruiţi bufnind zgomotos pe podelele de marmură alb cu negru. Era atât de liniște în apartament. Prea multă liniște.

— Poţi să treci mâine pe la mine ca să discutăm? a întrebat David.

Îi tremura vocea, temându-se că ea va spune nu.

— Din păcate, trebuie să închid, pentru că tocmai i-am promis mamei că voi trece pe la ea în câteva minute.

— Oh, bineînţeles! Chiar te rog. Ăăă… îmi pare rău. La revedere!

— Nu, nu! Te rog! Nu vreau să te grăbesc, doar că e cam necăjită în ultima vreme.

— Ah, îmi pare rău să aud asta. Este… este totul în regulă?

— Face chimioterapie la Mount Sinai.

— Ah!

— Cancer la ficat…

David a dat din cap, strângând din dinţi.

— Ah, Doamne, îmi pare atât de rău! Am fost atât de băgăcioasă cu întrebarea mea. Iartă-mă! N-am ştiut.

— Nu, nu, nu, Ella. Nu, deloc. Mă bucur că ai sunat. Mâine? Poţi să vii? Te rog?

— Da. Da, categoric. Mi-ar face plăcere, a spus ea.

— Dimineaţa? Oricând înainte de prânz. Da?

David s-a pomenit dând din cap încurajator. Îşi dorea atât de mult să vorbească din nou cu ea.

— Da, da. Ar trebui să pleci.

Ella a închis, roşie la faţă şi foarte speriată. Şi-a dat seama că e fericită pentru că avea să-l întâlnească. Şi că în fiecare dimineaţă aştepta cu nerăbdare să meargă la serviciu ca să-l vadă acolo. Trecuse atât de mult timp de când nu mai aşteptase cu atâta nerăbdare să revadă pe cineva!

Stătea în faţa uşii lui, cu mâna la gură, neştiind dacă va putea să bată. Şi-a tras puţin umerii înapoi. Pe placa de alamă de pe uşa lui scria: DAVID J. GREENE, DIRECTOR DE DEZVOLTARE. Era înalt şi subţire, cu capul uşor înclinat şi puţin adus de umeri. Asculta atent totul, cu ochii, cu faţa şi, firește, cu urechile lui frumoase, care erau aproape lipite de cap, aplecându-se cu inima spre cel care vorbea. David avea treizeci şi cinci de ani, era cu zece ani mai mare decât ea şi era singurul copil al unui pediatru cunoscut din New York şi al unei mame romano-catolice devotate. Transmitea un fel de lumină când vorbea, nu bârfea şi nu înjura niciodată. Când râdea, o făcea din toţi rărunchii şi îţi dădea mereu

senzaţia că eşti cea mai spirituală persoană din încăpere. Singurul lucru dezagreabil pe care David îl spunea în mod repetat era faptul că răposatul său tată nu-i aprobase deloc alegerea profesională, adică domeniul dezvoltării:

— Un bărbat adevărat face donaţii, David. Nu le cere. Un bărbat în toată firea nu ar trebui să lucreze pentru fosta lui şcoală primară.

Tatăl său vorbea scurt şi la obiect, spunea David. Asta era situaţia.

David nu era căsătorit încă şi, din câte ştia ea, nici nu avea vreo iubită. Doamna Fitzsimmons, soţia directorului, obişnuia să-l tachineze pe tânărul domn Greene (toţi erau tineri pentru doamna Fitzsimmons), spunând că era îndrăgostit de frumoasa directoare adjunctă de origine coreeană, dar Ella încerca să nu dea importanţă glumelor ei.

Dar au existat nişte momente grăitoare. Odată, când stătea lângă David, pe canapeaua din biroul lui, citind cu voce tare o scrisoare pentru o strângere de fonduri în favoarea absolvenţilor din 1972, i-a dat părul rebel de pe faţă, înainte ca ea să apuce să şi-l aranjeze după ureche. Când a ridicat privirea spre el, i s-a părut pentru o clipă că se pregătea s-o sărute; îngrozită că ar fi putut s-o facă şi neştiind cum ar fi reacţionat în acest caz, Ella a scăpat scrisoarea pe covor şi s-a aplecat s-o ridice. Momentul fusese irosit, iar când ea s-a ridicat, David adoptase deja o poziţie relaxată, cu braţele împreunate la piept, zâmbindu-i prietenos. Totul fusese în imaginaţia ei, şi-a spus ea mai târziu, dar tot s-a întrebat cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o David. Avea o gură încântătoare. Nu toţi bărbaţii erau aşa, s-a gândit ea.

Ea fusese doar cu Ted. Casey spunea că era un lucru uimitor, aproape imposibil de imaginat. Înainte de Ted, lăsase câţiva băieţi s-o sărute şi s-o îmbrăţişeze puţin şi îi plăcuse genul acela de apropiere, dar nu avusese o experienţă reală cu bărbaţi, ca să poată face apoi comparaţii. Casey spunea că, dacă nu avuseseşi orgasm cu un bărbat, atunci erai, după standardele ei, virgină. Ella nu avusese niciodată un orgasm. Ted a încercat multe lucruri şi uneori i se părea şi ei că simte ceva, dar, de cele mai multe ori, avea impresia că vrea să simtă ceva doar pentru ca Ted să nu creadă că a dat greş. Casey i-a spus că ar trebui să încerce să fumeze un joint; asta ar fi putut s-o ajute, dar Ella nu voia nici în ruptul capului. În plus, de unde să ia iarbă? în ultima vreme, el nu mai voia să facă dragoste, iar ea nu-şi putea imagina că i-ar spune vreodată că îşi doreşte. Ce ar fi trebuit să-i zică? Sau să facă? Cum îi poţi cere soţului tău să facă dragoste cu tine? Toate aceste gânduri n-o făceau

decât să se ruşineze. Ted muncea mult în ultima vreme, iar ei îi dispăruse romantismul de foarte mult timp; dar nu era firesc oare după ce făceai un copil? Chiar auzise o glumă la televizor: „Care este cea mai bună metodă de a nu mai face sex? Căsătoria". Ha, ha!

Ce avea să creadă David despre cum arăta? Ella încă nu revenise la greutatea de dinainte de naştere. Avea vreo cincisprezece kilograme peste greutatea ei normală. Casey îi spunea că arată bine, dar cel mai probabil voia să fie amabilă. De Ziua Mamei, Ted îi cumpărase un hipopotam de jucărie de la Steiff şi un abonament la o sală de sport exclusivistă, aflată la colţul străzii lor.

— Ai o siluetă atât de frumoasă, Ella. Trebuie doar să ajungi din nou în formă. Ştii tu, din motive de sănătate, a spus el.

Dar, în ultima vreme, nu voia s-o atingă. Chiar şi atunci când o săruta de noapte bună, la culcare, i se părea un gest cast, ca şi cum ar fi fost copilul lui. În plus, Ella alăpta şi-i era foame şi somn tot timpul. Bea litri întregi de apă, pentru că avea gura uscată, şi poftea la batoane de ciocolată şi prăjituri. Lui Ted nu-i plăcea când mânca atât de multe dulciuri, aşa că Ella arunca imediat ambalajele de bomboane şi cutiile de prăjituri cu brânză. Laurie credea că zahărul din dieta mamei nu era o idee bună nici pentru copil.

Ella şi-a aranjat părul şi s-a uitat fix la placa de alamă cu numele lui pe ea. Poate că ar trebui să se întoarcă acasă şi să-l anunţe pe David că nu putuse veni. Şi-a tras în jos sacoul tricotat pe care i-l alesese Casey. Ella credea că arată frumos, dar apoi şi-a dus mâna dreaptă la colăcelul de grăsime din talie. Asta era tot ceea ce avea să vadă David – era sigură. Cu o seară înainte, Casey venise după serviciu şi îi alesese ţinuta: un costum negru de la St. John's, cu nasturi mici, aurii, ciorapi de culoarea pielii, pantofi cu tocuri înalte şi cerceii mari, cu perle din Tahiti, primiţi de la tatăl ei. Fusese ideea lui Casey ca ea să-l sune pe David Greene şi să-l salute. Când auzise că David îi propusese Ellei să treacă pe la el, Casey fusese categorică:

— Ascultă, du-te şi gata! Salută-ţi prietenul, Ella. Trebuie să ieşi din casă. Copilul e bine. Ieşi din casă. Ted e… Ted. Trebuie să ai şi tu viaţa ta.

Casey fusese de neînduplecat în această privinţă.

Ella a auzit zgomot de paşi şi s-a întors. Coridoarele erau goale. Băieţii cu jachete albastre erau plecaţi pe timpul verii. Îi spuneau domnişoara Shim, iar de când se căsătorise, devenise doamna Kim.

Școala se terminase, dar izul său de acuarele și de sală de mese rămăsese, făcând-o să-și amintească toate momentele fericite pe care le petrecuse în acea școală de băieți năzdrăvani – atât de diferită de o viață în școlile de fete, cu o intimitate izolată de celălalt sex. Slujba de la St. Christopher fusese prima din viața ei. Nu-și imagina cum ar fi fost să lucreze în altă parte.

Ușa s-a deschis înainte ca ea să bată. Pașii se auziseră, probabil, din spatele ușii. Țiuitul din urechi se oprise la câteva săptămâni după ce o adusese pe Irene pe lume, dar auzul nu-i revenise pe deplin.

— Ah, Ellal Ești aici! Nu te-am auzit.

David s-a tras înapoi din reflex, neștiind dacă trebuia s-o sărute în semn de salut. Apoi, cu o mișcare rapidă, s-a întins și a sărutat-o pe obrazul drept. Barba și buzele lui subțiri iau atins pielea. Respirația îi mirosea a bomboane Life Savers, iar ea a simțit aroma mentolată de Bengay pe cămașa lui elegantă, cu mânecile suflecate până la coate. Trunchiul lung îi provoca lui David dureri intense în zona lombară și trebuia să folosească o pernă specială pe scaunul său ergonomie. La sfârșitul zilei de lucru, Ella fi surprindea uneori făcând exerciții de dezmorțire înainte de a traversa orașul pe bicicletă până acasă la el, în Upper West Side.

— Te rog să intri! Aproape că-mi pierdusem speranța…

David a zâmbit, atât de fericit că o vedea în sfârșit pe Ella, aproape temându-se că ea avea să dispară.

Ella a încremenit, simțindu-se prizonieră în privirea lui. Fusese cât pe ce să plece direct acasă, dar el îi deschisese ușa. Amintindu-și brusc, și-a supt burta, sperând că hainele închise la culoare o făceau să pară mai slabă. Casey jurase că o făceau să arate ca o călugăriță sexy, motiv pentru care Ella izbucnise în râs, căci acesta era, fără îndoială, genul lui David. Iar ea își dorea foarte mult ca el s-o considere încă drăguță.

David a făcut un semn către scaunul Windsor din fața biroului său, apoi s-a așezat și el.

Ella a luat loc acolo unde îi arătase el, simțindu-se dezamăgită că nu stăteau unul lângă altul pe canapeaua verde, așa cum obișnuiau să stea când lucrau împreună.

— Arăți minunat, Ellal a spus David.

Nu se putea opri din zâmbit.

Ei i-au scăpat câteva lacrimi. Cum putea să fie mereu atât de

amabil?

— Ah, Doamne!

David s-a ridicat ca să-i aducă şerveţele. Şi-a pus mâna pe umărul ei.

— Ce s-a întâmplat? Oh, îmi pare rău! Te simţi bine?

— O, Doamne! îmi pare rău! Nu ştiu de ce plâng. Cred că sunt atât de fericită să te văd. Nu-i aşa că e amuzant?

Ella şi-a tras răsuflarea.

— Scuză-mă! Trebuie să fie din cauza naşterii…

— Eşti adorabilă când plângi.

David a zâmbit din nou, dorindu-şi ca ea să fie fericită. Acum era alarmat; după ce îşi revenise după apelul ei de ieri, îţi făcuse griji în legătură cu faptul că îşi căuta un loc de muncă. S-a tot întrebat dacă era bine. Dacă lucrurile erau în regulă acasă. Poate că Ted nu era destul de atent sau poate că existau probleme cu banii.

Ella s-a strâmbat şi şi-a şters nasul cu şerveţelul.

— Mă bucur foarte mult să te văd.

David a vrut să se întoarcă la scaunul lui, apoi s-a răzgândit.

— Hei, ce-ar fi să ne aşezăm pe canapea? Hmm? Aşa, ca pe vremuri. Vino!

I-a făcut semn să-l urmeze. Ella s-a ridicat şi s-a aşezat lângă el.

— Aşa.

A privit-o direct, înclinându-şi puţin corpul.

— Acum spune-mi ce se întâmplă. Sunt ochi şi urechi.

Şi-a pus mâinile după urechi şi a tras de ele, aşa cum făcea când băieţii veneau la el ca să stea de vorbă. Se prefăcea că are urechile lui Dumbo pentru ea. Ella a râs discret.

— Nu e nimic de spus, serios. M-am gândit că ar fi bine să-mi caut ceva de lucru. Am angajat-o pe Mary Poppins. Laurie este pur şi simplu minunată şi inteligentă. Foarte inteligentă. Şi mi-ar plăcea să fiu de folos. La toamnă. Asta e tot. Să ies puţin din casă.

Recita părţi din scenariul lui Casey.

— Da, da. Bineînţeles că vei primi o slujbă. Te pricepi foarte bine la ce faci. Vom găsi ceva pentru tine. Mă voi concedia singur dacă va fi necesar. Dar nu trebuie să plângi. Nu e deloc corect.

David ar fi făcut orice ca ea să nu mai plângă. Mersese la o şcoală catolică numai pentru băieţi, până când ajunsese la facultate, iar toate acestea însemnau că, pentru el, femeile aveau lumea lor separată şi

misterioasă. Gesturile lor îi erau străine, iar el era atras de ele, dar şi nedumerit de comportamentul lor.

— Nu suport să te văd plângând. Este incorect din partea ta.

Avea un aer sever.

— Spune-mi ce să fac, te rog, a zis, ducându-şi din nou mâinile după urechi. Spune-i lui Dumbo.

Ella a izbucnit în râs.

— Oh, David! Eşti atât de bun.

— Vrei să începi chiar acum?

A făcut o pauză.

— Eşti în regulă? Din punct de vedere financiar, adică?

În multe privinţe, David era o persoană discretă, dar se spunea că reţinerea lui de a vorbi în mod explicit despre bani fusese cheia succesului său ca specialist în domeniul dezvoltării. De-a lungul întregii sale activităţi, nu a cerut niciodată bani în mod direct. Spunea că şcoala avea anumite nevoi – calculatoare la bibliotecă, o nouă sală de sport pentru cei mici, burse sau creşteri salariale pentru profesorii conştiincioşi, fonduri mai mari pentru băieţii săraci –, apoi aştepta cu răbdare până când aceste nevoi erau satisfăcute. Invariabil, ele erau satisfăcute, iar el se arăta atât de fericit şi de recunoscător în faţa oricărui ajutor, încât donatorii nu se puteau abţine şi scriau cecuri generoase. Ella era conştientă de faptul că lui David nu-i era deloc uşor să o întrebe despre bani.

— Pentru că dacă ai nevoie de ceva, Ella… De orice…

— Nu! O, nu, David!

Era mişcată de oferta lui, dar s-a abţinut să plângă. Uitase de puterea lui extraordinară de compasiune – îi păsa enorm şi-şi arăta imediat interesul.

— Nu este vorba de bani. Cred că am nevoie să lucrez. Să am o carieră şi să fiu mamă în acelaşi timp.

Cum putea să-i spună că, vreme de şaizeci de ore pe săptămână, Laurie se pricepea mai bine s-o crească pe Irene?

Sâmbăta, când Ella o ducea pe Irene în parc, niciuna dintre celelalte mame nu vorbea cu ea. Îi era greu să accepte că ea şi Irene erau ignorate. Acasă, când Ella privea copilul dormind, se simţea inconsolabil de tristă, ceea ce nu avea niciun sens pentru ea.

— Da, bineînţeles. E bine să ai şi tu un loc de muncă. E dificil să fii mamă. Aşa îmi spunea mama. Ştiai că am avut colici? Pare foarte ipocrit

din partea mea să-ţi spun să nu plângi, nu-i aşa?

El a zâmbit.

— Ar trebui să te înţeleg mai bine decât oricine, dacă vrei să plângi. Ba chiar ar trebui să ţipi, dacă asta simţi.

Lacrimile s-au rostogolit pe obrajii Ellei.

— Nu este un interviu prea reuşit, nu-i aşa? a râs ea.

— Suntem prieteni, Ella. Am depăşit acel stadiu al unui interviu, cred.

Ea a zâmbit şi a dat din cap. David i-a luat mâinile într-ale lui şi le-a strâns cu putere.

— În sfârşit, un zâmbet de la Ellal

Ea a râs doar văzându-i încântarea.

— Cred că arăt îngrozitor, a spus ea, simţindu-se foarte stânjenită, iar el a clătinat din cap.

— Imposibil!

David s-a întins spre biroul lui şi i-a oferit un alt şerveţel. Apoi Ella a văzut rama de pe biroul lui, una pe care nu o mai văzuse niciodată. În fotografie, David stătea lângă o femeie cu părul şaten, în faţa unui hambar vopsit în roşu, dintr-acelea care se găseau peste tot în New England.

— E drăguţă, a spus Ella.

Simţea cum i se frânge inima.

— Ea este Colleen. Logodnica mea, a spus David fără să zâmbească. Este asistentă la Mount Sinai.

— Ah! Cabinetul tatălui meu este pe aproape, a spus Ella fără să se gândească. Adică, felicitări, David! Sunt atât de fericită pentru tine. Meriţi toată fericirea din lume. Cu adevărat.

De data aceasta, ea s-a întins şi l-a sărutat pe obraz. Lacrimile i s-au adunat din nou în ochi şi le-a şters cu şerveţelul pe care i-l dăduse el.

— Sunt lacrimi de bucurie. Pentru tine. Eu am colici de adult. Asta e situaţia.

Avea atât de multe întrebări, dar nu putea să le pună. Nu avea dreptul.

David a zâmbit. Nu i-a eliberat mâinile.

— Crezi că te descurci? Cu munca, adică?

Nu putea să vorbească acum despre Colleen. Ella s-a înseninat puţin, nedorindu-şi să pară invidioasă. Venise vorba despre muncă. Da. Voia să lucreze.

— M-am izolat prea mult, cred. Doar copilul, bona şi eu. Ted e plecat mult timp. Cu serviciul. Şi m-am gândit că, dacă aş lucra de la opt la patru în fiecare zi, m-aş simţi mai puţin… inutilă. Nu trebuie să fiu tot directoare adjunctă. Aş putea să fac ceva inferior. Nu am nevoie de mulţi bani sau de un titlu…

— Abilităţile tale de negociere s-au îmbunătăţit. În mod impresionant, a spus el zâmbind. Va trebui să strâng mai multe fonduri anul viitor, dacă te vom angaja – rechin ce eşti!

David avea un zâmbet frumos, şi-a spus ea. Atât de natural şi de sincer! Deci numele ei era Colleen. Asta însemna „fată", nu-i aşa? Cunoscuse odată o Colleen care îi tradusese sensul numelui ei. O brunetă din cămin. Dar ea nu era Colleen a lui David. Iubita lui David. Se juca în minte cu acest nume, de parcă ar fi fost o pisicuţă cu un ghem de aţă. Nu putea suporta povestea asta. Dar de ce, oare? Ea nu avusese niciodată pretenţii de la el, şi-a spus Ella. Se îndrăgostise ca o şcolăriţă. David era cea mai bună persoană pe care o cunoştea.

— Uite ce ştiu, a continuat David. Directorul este disperat să găsească o nouă asistentă. Nu este o slujbă suficient de bună pentru tine, dar poate pentru un an merge. Susan, actuala noastră directoare adjunctă de dezvoltare, va pleca în vara lui 1997, pentru că se căsătoreşte, iar viitorul ei soţ va merge la o facultate în Illinois. Aşa că, după un an cu Fitz, poate că te vei putea întoarce aici. Dacă nu cumva îl preferi pe Fitz.

A făcut o faţă morocănoasă, ca şi cum ar fi fost gelos.

— Am vorbit deja cu el şi a spus că i-ar plăcea la nebunie să-ţi vadă chipul în fiecare dimineaţă. Cui nu i-ar plăcea?

David a zâmbit din nou.

— Nu te jignesc, nu-i aşa? Nu ştiu ce părere ai despre genul ăsta de muncă…

— E perfectă, a spus Ella. Mi-ar plăcea foarte mult. Pot să încep când vrea Fitz.

— Cred că în a doua jumătate a lunii august, când se redeschide şcoala pentru înscrieri. Dar vrea să discute cu tine oricând doreşti.

— Mulţumesc, David.

— Sst, a zis el.

Genele lungi îi umbreau ochii de un albastru-închis, care dădeau culoare chipului său palid.

— Eşti prietena noastră. Suntem prieteni, nu-i aşa?

— Mulţumesc…

— Sst, sst, a spus David, dându-i drumul la mâini. Uite ce zi frumoasă e afară!

A condus-o spre uşă, spunând, fără să-i dea un motiv clar, că trebuia să meargă la bancă, apoi să-i ducă mâncare de prânz mamei lui, care avea poftă de un sandviş cu curcan, pâine prăjită şi Fritos. Când o va revedea? ar fi vrut s-o întrebe, dar nu a fost în stare. Cum puteau fi prieteni doar din când în când? Prânzurile de vineri fuseseră un pretext de întâlnire, dar mereu presărate cu discuţii despre muncă. Oare ar fi stat altfel lucrurile dacă ea ar fi lucrat pentru Fitz? s-a întrebat el. *Revino-ţi,* şi-a spus. *E căsătorită, pentru numele lui Dumnezeu! Are un copil.* Dar, când era cu ea, parcă uita totul. Se simţea lipsit de orice speranţă. Acum o avea şi pe Colleen. Draga de Colleen – o fată catolică, drăguţă, cu suflet mare, care se uita la emisiunile ei preferate joi seara şi căreia îi plăcea să facă ordine şi curat în toată casa sâmbăta dimineaţă.

David n-a întrebat-o unde se duce. Nu-i stătea în fire să fie indiscret. Stând pe treptele de marmură ale bisericii St. Christopher, tocite de paşii şcolarilor, Ella nu ştia ce să facă mai departe. L-a sărutat pe obrazul drept în semn de rămas-bun, apoi s-a retras repede, jenată de dorinţa ei de a zăbovi lângă respiraţia lui, care mirosea a bomboane Life Savers.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Doamne, David! A fost atât de plăcut…

A privit în jos, spre pantofii ei lucioşi.

— Mulţumesc…

— Să nu te-aud, a spus el. Haide!

A dat din cap, nedorind să fie primul care pleca.

Ella spera ca el să nu o privească îndepărtându-se, fiindcă habar nu avea cum arăta acum din spate. Grija asta o făcea să se simtă ridicolă. Mama lui avea cancer, el era logodit cu o asistentă medicală minunată, ea însăşi era căsătorită şi avea o fiică. Ce mai contau, oricum, cincisprezece kilograme în plus? Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă el îi considera posteriorul total neatrăgător. Cu toate acestea, încă îşi făcea griji că arăta mult mai rău decât se aşteptase, poate, el. Ultima dată când Ted o surprinsese ieşind de la duş, se uitase lung la ea, cu un soi de îngrijorare, apoi îşi întorsese privirea.

Ella a băgat o monedă în telefonul public de la intersecţia dintre East 94th şi Madison Avenue.

Hugh Underhill a răspuns la telefon. Biroul de vânzări avea aceeaşi extensie, iar clienţii nu erau niciodată nevoiţi să aştepte.

— Prietena ta a ieşit să-şi ia un sandviş, a spus el. Să-i transmit că ai sunat?

Ella a dat din cap că nu, apoi şi-a amintit că trebuia să vorbească. Şi-a luat la revedere şi a închis brusc, apoi a sunat la cabinetul tatălui ei.

Sharlene, secretara, i-a spus că era într-o operaţie de urgenţă, dar că urma să fie liber într-o oră sau două.

— De ce nu treci pe aici, draga mea? a întrebat ea. Fă-i o surpriză!

Iar Ella a spus că avea să facă tot posibilul.

A mers pe jos. Tatăl ei s-ar fi bucurat, s-a gândit ea. Oricum, el nu fusese niciodată de acord să renunţe la slujba ei de la St. Christopher. Ted avea să se supere, dar nu avea ce să-i spună. Nu prea era prin preajmă. Când s-au căsătorit, spusese că vrea cinci sau şase copii. Trei Ted şi trei Ella. Asta era gluma lor. Dar Ella nu-şi mai dorea alţi copii cu acest bărbat. În comparaţie cu tatăl ei, Ted era un individ inferior. Nu era niciodată acasă, iar ea nu-l mai credea când spunea că munceşte, în secret, se simţea uşurată când soţul ei nu venea acasă.

Herpesul se dovedise a nu fi fost ceva grav, de fapt. Nu mai avusese nicio erupţie de când fusese diagnosticată. Doamna Reeson i-a aruncat o privire care spunea „ţi-am zis eu!" când Ella i-a mărturisit asta la ultima întâlnire. Iar Irene era perfect sănătoasă. Atâta îngrijorare degeaba! Slavă Cerului! Dar Ella nu mai avea încredere în Ted şi, din punctul ei de vedere, el nu făcuse prea multe pentru a o linişti sau pentru a recupera terenul pierdut. Ca şi cum nu merita efortul. Când petreceau timp împreună, erau politicoşi unul cu celălalt. De fapt, Ted îi vorbea mult mai atent decât înainte. Aproape niciodată nu mai ridica vocea şi nici nu o mai făcea să plângă. Nu mai făcuseră dragoste de când Ella era însărcinată în şase luni, adică de nouă luni, a socotit Ella în minte. Nu că i-ar fi lipsit. Însă nu putea fi bine pentru o căsnicie. Când i-a spus asta lui Casey, ea i-a propus să facă terapie de cuplu, dar Casey însăşi a recunoscut apoi că Ted nu s-ar fi dus niciodată. Terapia era pentru nebuni.

Ella mergea cu pas vioi, ignorând vitrinele magazinelor. Nu-şi dorea să cumpere nimic, nici pentru ea, nici pentru casă. Ted îi dăduse lui Laurie un card de credit, aşa că femeia făcea majoritatea cumpărăturilor pentru Irene. Laurie se încrunta când vedea haine de lux pentru copii.

— O risipă totală de bani, care serveşte doar vanităţii mamei. Copilul habar nu are ce poartă. Astea sunt pentru mame retardate, cărora le plăceau prea mult păpuşile lor. Cele mai rele, firește, sunt mamele care muncesc şi cărora le place să aibă copii bine îmbrăcaţi, ca astfel să-şi atenueze vinovăţia.

Toate aceste opinii ţâşniseră din gura lui Laurie ca dintr-un robinet spart, când Ella pomenise cu nonşalanţă că nu-i plăcea să cumpere haine. Uneori, se gândea Ella, Laurie credea că mamele biologice sunt total inutile.

Era aproape de cabinetul tatălui ei, dar el nu avea să ajungă acolo decât peste o oră sau două. Sharlene s-ar fi bucurat s-o vadă, dar avea multă treabă şi nu te lăsa niciodată să o ajuţi. Dacă ar fi avut ceva de citit, s-ar fi putut duce la brutăria austriacă. Tatăl ei o ducea acolo când era mică, atunci când venea la cabinet în dimineţile de sâmbătă.

Mirosea minunat. Femeia pe care o cunoştea Ella nu era în tură astăzi. În locul ei, în spatele tejghelei, era o tipă roşcată, cu cearcăne vizibile. Avea ochi căprui foarte frumoşi. Ella i-a cerut nişte pateuri, alegând atentă sortimentele. Cleştele de plastic al femeii prindea automat ce îi arăta Ella cu degetul: produse de patiserie umplute cu cremă, gem de fructe şi frişcă, gogoşi simple sau cu jeleu. Vânzătoarea a legat cutia albă de hârtie cu un şnur dungat. Ella i-a cerut o ceaşcă de ceai de soc, apoi a plătit. În brutărie erau o masă şi două scaune libere, dar Ella nu voia s-o vadă cineva mâncând.

Când a ieşit din brutărie, o briză uşoară i-a mângâiat faţa. Carnegie Hill arăta frumos şi îngrijit ca de obicei şi, stând la intersecţia dintre East 94th şi Madison Avenue, Ella se simţea îngrozitor de ruşinată că tot ceea ce-şi dorea era să găsească un loc ferit, unde să mănânce tot ce era în cutie şi să soarbă cu înghiţituri mari ceaiul cu aromă dulce. Dar unde să se ducă? Dacă se întorcea acasă, ar fi putut s-o descopere Laurie. Ella s-a uitat în jur şi l-a văzut pe David venind spre ea.

— Hei, a spus el, ce mai întâlnire…

— Bună! Voiam să-i duc astea tatălui meu, dar e prins cu o operaţie urgentă…

— Doamne! Ce copii cuminţi suntem!

David a ridicat sandvişul şi punga de Fritos pe care le cumpărase pentru mama sa.

Ella a izbucnit în râs. Nu mai avea chef să mănânce produsele de

patiserie. Mai mult decât atât, şi-a dat seama că şi-l dorea pe David. Dorea să-l vadă. Să stea de vorbă cu el. Să-l ţină din nou de mână pe canapeaua din biroul lui.

Ella şi-a dus mâna stângă la gură, şocată de propriile gânduri.

— Probabil că te reţin, a spus ea. Îmi pare rău! Te las să pleci.

— Ai timp? a întrebat David, simţindu-se brusc îndrăzneţ. De ce nu vii s-o vizitezi pe mama? Cred că moare de nerăbdare să vadă o figură nouă. Nu-i uşor să ai doar un fiu plictisitor. Voi două nu v-aţi întâlnit niciodată, este minunată! Pe cuvânt! Plină de viaţă.

Era mândru de mama lui micuţă şi sprintenă, cu ochi strălucitori, de culoarea oceanului, şi cu buclele albe. Doamna Greene era mai dură decât tatăl său, dar, în ochii ei, David nu putea greşi cu nimic.

David urmărea expresia Ellei, încercând să ghicească la ce se gândea. Şi ea era foarte atentă la cuvintele lui. Îi plăcea s-o privească. Şi-ar fi dorit s-o fotografieze chiar atunci. Avea faţa mai plină şi mai rotundă de când născuse, iar linia maxilarului se continua lin cu gâtul lung. Sânii i se mai rotunjiseră, iar el se străduia să se uite mai bine la clavicula ei, rezistând dorinţei de a-i atinge gâtul. Era îndrăgostit de ea de când o cunoscuse, adică de aproape trei ani. Era logodită când o angajase, iar acesta ar fi trebuit să fie un avertisment suficient, dar sentimentele lui nu făcuseră decât să sporească. Era crud cum dragostea te putea găsi în cel mai nepotrivit moment. Când i-a spus că e însărcinată, s-a simţit extrem de nefericit, pentru că avea o fantezie, deşi nu o recunoscuse nici faţă de el însuşi: într-o bună zi, voia să fie cu ea. Copilul avea să facă acest lucru din ce în ce mai puţin probabil. Ella crezuse că David se supărase când aflase, fiindcă implicit trebuia să găsească şi să pregătească un alt asistent pentru departamentul de dezvoltare. De câteva ori se gândise să-i mărturisească sentimentele sale (fie şi numai pentru motivul egoist de a se elibera de presiunea din interior), dar ajunsese curând la concluzia că o astfel de dezvăluire ar fi făcut imposibilă o relaţie profesională sau o prietenie între un bărbat şi o femeie. De asemenea, era îngrozit de faptul că ea, la rândul ei, s-ar fi îngrozit de o astfel de discuţie şi ar fi plecat fără să privească înapoi. În mintea lui, Ella era ca o pasăre rară, ascunsă vederii. Mama lui, pasionată de păsări înainte de a se îmbolnăvi, spunea că pe lume existau astfel de creaturi, ale căror umbre erai norocos să le vezi – chiar şi o singură dată în viaţă.

După ce Ella plecase de la şcoală în acea dimineaţă, cu mai puţin

de o jumătate de oră înainte, David şi-a dat seama clar de ceea ce simţea. Era fericire. Aveau să lucreze din nou în aceeaşi clădire. Avea să o vadă în sala de mese. Avea să se afle la numai câteva uşi distanţă, în biroul lui Fitz. Colleen aproape că nu-şi făcea loc în gândurile lui.

David a privit atent gura rozalie a Ellei, care o făcea să pară îmbufnată mereu. Când se concentra la ceva, îmbufnarea devenea şi mai pronunţată.

— Poţi să vii? Adică, îmi închipui că ai multe lucruri de rezolvat…

David s-a simţit brusc prost pentru că îşi făcuse din nou iluzii deşarte.

— Nu, nu am atât de multe de făcut acum. Mi-ar plăcea să vin cu tine. Îmi plac spitalele. Cred că sunt singura fată din SUA căreia chiar îi place să meargă prin spitale.

— Ah, datorită tatălui tău…

David îl întâlnise pe doctorul Shim de câteva ori. Un om minunat.

— Da, asta trebuie să fie. Întotdeauna mă gândesc la lucruri pozitive. Pare o nebunie, ştiu. Asistentele şi infirmierele erau atât de amabile cu mine când eram mică…

Apoi David şi-a amintit că Ella crescuse fără mamă şi s-a întrebat dacă nu cumva era o lipsă de sensibilitate din partea lui să-i ceară să-l însoţească. Nu cumva ar fi crezut că se lăuda cu faptul că e un fiu bun?

Ella voia ca tulburarea să-i dispară de pe chip.

— Aş vrea să merg cu tine, dacă nu te deranjează. Eşti sigur?

David a dat din cap.

— Îmi face mai multă plăcere decât îţi poţi imagina.

Voia să spună că mamei lui i-ar fi plăcut să aibă companie, dar nu aşa se exprimase. Ella i-a zâmbit, fără să-şi dea seama de greşeala lui.

— Dă-mi voie, te rog.

David a întins mâna să ia pachetul, iar Ella nu s-a împotrivit. A păstrat însă ceaiul.

— Ai băut vreodată ceai de soc?

— Nu, a spus el, clătinând din cap.

— Gustă.

Ea i-a întins paharul de hârtie, păstrând capacul, apoi şi-a dat seama că David are ambele mâini ocupate.

— Ah…

Ella a ezitat o clipă, timidă, apoi a dus paharul spre gura lui David şi l-a înclinat puţin ca el să poată lua o înghiţitură. David a pus buzele pe

pahar şi a gustat.

— E divin, a spus el.

— Da, a spus ea, luând paharul înapoi. Nu e prea fierbinte?

— Nu, a zâmbit el. E foarte bun. Mmmm…

— Mai vrei, deci?

— Da, a răspuns el, iar Ella s-a conformat.

Şi-a retras apoi mâna, mai timidă decât se simţise înainte. El a observat acest lucru şi a început să vorbească repede despre campania anuală. A povestit întâmplări amuzante despre donatorii şi voluntarii pe care-i cunoşteau amândoi. Ella simţea că ar fi putut să-l asculte vorbind tot restul vieţii ei. Au mers pe jos şi, în scurt timp, au ajuns la spital, unde au găsit-o pe mama lui David dormind profund, după ce îşi luase medicamentele mai devreme decât de obicei.

David şi-a sărutat mama pe frunte. Ea sforăia foarte încet, iar el era fericit că se odihnea. Monitoarele şi aparatele piuiau ritmic, iar ei au ieşit din rezervă. David a dus-o pe Ellà la cantină, unde au mâncat produsele de patiserie. Niciunul dintre ei nu a pomenit-o pe Colleen, care putea să apară în orice moment. Ella nu a reuşit să-şi termine gogoaşa, simţind că leşină. O oră mai târziu, 1 a condus înapoi la şcoală, apoi a mai mers puţin pe jos, până la cabinetul tatălui ei, de pe Park Avenue. Plimbarea a ajutat-o să-şi pună oarecum gândurile în ordine. Dacă David se căsătorea cu Colleen, şi-a spus Ella, inima ei s-ar fi frânt de tot.

7.

CĂLĂTORIA

George Ortiz, portarul şi, ocazional, paznicul de weekend al clădirii de pe East 72nd Street, numărul 178, muncise aproape de când se ştia. Încă de la vârsta de şaisprezece ani reuşise să aibă un teanc zdravăn de douăzeci de dolari în portofelul său din piele de ţipar. Spre surprinderea lui, acum avea patruzeci şi trei de ani, ceea ce i se părea foarte mult. George era căsătorit cu Kathleen Leary, o învăţătoare de treizeci şi trei de ani, care avea un masterat în limba engleză, dar, înainte de ea, cunoscuse tot felul de fete. Trecuse prin toate formele, dimensiunile, vârstele şi culorile înainte de a îngenunchea în faţa ei cu un inel cu diamant, cumpărat cu bani gheaţă de la Kravitz Jewelers, de pe Steinway. O rugase pe Kathleen, din tot sufletul lui de om care abandonase liceul, să aibă grijă de el până când moartea îi va fi despărţit.

În orice caz, fata asta, cu care Unu Shim – prietenul lui, rezident în clădirea cu pricina – se întâlnea de două luni, era cu totul specială. Ţinutele ei erau oarecum ieşite din comun, ca din reviste sau din filme. Îi plăcea mersul ei de dură, pentru că-i amintea de sora lui mai mică, dar pălăriile erau absolut demenţiale.

Astăzi purta una neagră, care semăna cu cele purtate de Stan şi Bran, şi o rochie tot neagră, care arăta ca un halat de baie strâmt, făcut dintr-un tricou cu mânecă lungă. I se mula pe talie şi pe şolduri şi era fixată cu un cordon făcut din aceeaşi ţesătură. Cineva care vedea o fată îmbrăcată aşa nu se putea gândi decât la un lucru: un singur nod îl despărţea de goliciune. La naiba! Dar George Ortiz era un bărbat căsătorit, care dansase mult la viaţa lui – dacă înţelegeţi ce vreau să spun – şi orice privire indiscretă era sub demnitatea lui. Un portorican cu pielea deschisă la culoare, cu păr negru, ondulat şi cu ochi de căprioară nevinovată, care era mândru de faptul că, în ciuda numărului de iubite din vechiul său cartier, care-i strigau de pe stradă: *Oye, orge, que tal –*, nu răspundea decât ocazional: *Hei, mami!* George nu nota niciodată numerele lor de telefon şi nici nu se atingea de*los regalai.* Kathleen Leary – o brunetă mică, cu umeri ascuţiţi şi cu o pereche de sâni de neuitat – era totul pentru el, iar el nu ar fi călcat niciodată strâmb.

Casey era o fată drăguţă şi nu părea deloc încrezută, aşa că era logic ca ea şi Unu să fie împreună. Pe George îl făcea să râdă faptul că amicul lui, Unu, se comporta ca şi cum nu ar fi fost mare lucru. Unu susţinea că a terminato cu dragostea.

— Divorţul m-a stors de tot, frate, i-a spus Unu după o partidă de *snooker,* într-o seară, la Westside Billiards.

Băuseră fiecare patru sau cinci sticle de bere şi un vin rece, cu gust de mere, pe care barul îl oferea gratuit.

— Femeile sunt minunate, dar eu nu voi mai fi niciodată încătuşat. Nu vorbesc de Kathleen. Ea e un înger. Ultimul. Aproape demnă de George, *mi hombr.*

Unu l-a mângâiat pe spate pe George. Apoi au bătut palma, atingându-şi de două ori pumnii strânşi – sus şi jos. Unu se înroşise la faţă de la alcool, iar ochii îi deveniseră apoşi. Când Unu, locuitorul din Upper East Side şi angajatul de pe Wall Street, ieşea cu George, portarul din Rockaway Beach, cu bicepşi perfecţi, folosea limbajul asociaţiei studenţeşti rămas de pe vremea când mergea la Dartmouth, amestecat cu jargonul străzii, cules din metrou şi din emisiunile de televiziune

despre New York. Lui George i se părea o tâmpenie faptul că încerca să vorbească așa, dar știa că Unu nu-și bate joc de el, ci că doar încearcă să se integreze. Unu era un tip de treabă. Te puteai baza oricând pe el.

Firește, în privința femeilor, George l-a lăsat pe Unu să creadă ce voia să creadă. În Rockaway existau niște reguli: să nu vorbești urât despre iubita cuiva și să nu spui vreodată unui tip pe cine să placă sau nu. Erau niște situații din care nu câștiga nimeni, îți lăsai prietenul să facă greșeli (toată lumea făcea, invariabil), apoi te duceai cu el la o bere când era la ananghie. Fratele lui fusese căsătorit cu o fată slabă, care bea mult, dar, alo, asta era problema lui. Uneori, bărbaților le plăcea să sufere. În plus, Eileen făcea cei mai buni cârnați cu ardei din cartier. Acesta era un alt lucru pe care George îl învățase până la cei patruzeci și trei de ani ai săi: toți oamenii au părțile lor bune. În plus, el știa cum arată un băiat îndrăgostit. Semăna foarte mult cu Unu.

George a sărit s-o ajute pe Casey cu pachetele. Fata ținea în mână o cutie mare pentru pălării și două genți, una plină cu hârtii de la serviciu, cealaltă cu materiale pentru confecționat pălării.

— Vrei o mână de ajutor? a întrebat el.

— Nu, nu, e în regulă, a răspuns ea, aranjându-și pe umăr o geantă de pânză, cu o curea lungă.

Erau doar câțiva pași până la lift.

— Mulțumesc, totuși. Ești drăguț. Poți să-l anunți că vin?

— Știe că vii. Ușa apartamentului e deschisă. Făcea un duș acum zece minute. Mi-a spus să te trimit sus.

George i-a făcut cu ochiul.

— Cred că face curățenie de dragul tău.

— Păi, asta e bine, a râs Casey. Săpunul este o invenție minunată. Nouă, fetelor, ne place curățenia.

— Nu mă provoca!

Kathleen îl pusese să-și frece unghiile cu o periuță înainte de cină.

Casey i-a zâmbit. Era un bărbat drăguț. George a privit-o cum se îndepărtează și cum intră în lift. Nu avea fundul suficient de mare, s-a gândit el. Cu cât e mai mare perna, cu atât e mai comodă.

Casey a împins ușa. Unu crescuse în Dallas, fiind cel mai mic dintre cei patru frați – trei băieți și o fată. Urmase cursurile școlii St. Mark și fusese președintele asociației studențești de la Dartmouth. Membru al echipei de golf și pasionat de *blackjack.* Walter și Hugh, care se ocupau de Unu, spuneau că e un analist de fonduri suplimentare

incredibil de inteligent, dar nu foarte flexibil în apariţiile sale pe piaţă. Singurul lucru pe care Casey nu-l înţelegea la Unu era divorţul său. Celelalte aspecte ale vieţii lui aveau sens pentru ea. Recunoştea că era curioasă în privinţa fostei lui soţii, care-l părăsise pentru iubitul ei din copilărie. Nu mai ţineau legătura, dar el nu părea amărât din cauza ei. Unu a ieşit din dormitor, cu părul ud, pieptănat, purtând nişte pantaloni kaki, decoloraţi şi un maiou alb şi curat. Era desculţ, iar pe degetele de la picioare îi răsăreau câteva fire scurte de păr negru.

— Ai lăsat uşa deschisă, a spus ea.

— Iubito, ia tot ce vrei!

Şi-a întins braţele de parcă ar fi fost gazda unei emisiuni modeste care se îndrepta spre o scenă plină de premii. Lui Unu nu-i păsa deloc de infracţiuni sau de furturi, lăsând obiectele de valoare la vedere şi teancuri de bani în sertare descuiate.

Casey s-a prefăcut că cercetează din ochi apartamentul. Şi-a lăsat gentile pe cel mai apropiat scaun şi şi-a pus mâna liberă în şold.

— Bună, a spus el şi s-a apropiat să o sărute. Frumoasă rochie!

— Mulţumesc, a mormăit ea.

Lui Casey îi plăcea cum săruta Unu. Avea un fel de a-i trage buza de jos sau de sus între buzele lui moi, apucând-o cu mâna stângă de ceafă şi jucându-se cu degetele în părul ei. Închidea ochii când făcea asta.

— Mmm… Mulţumesc, a spus el.

Unu i-a scos pălăria şi a strâns-o pe Casey la piept.

— Pentru ce? a râs ea.

— Pentru că ai trecut pe aici. Pentru că te-ai dat cu parfumul ăsta. Abia aşteptam să te văd astăzi.

Casey a zâmbit. Ce putea să facă ea cu el? Nu era iubitul ei. Nu-şi spuneau unul altuia aşa. Habar nu avea ce anume însemna ea pentru el. Nu vorbeau niciodată despre dragoste sau despre relaţia lor, dar el spusese foarte clar că nu avea să se mai însoare niciodată, iar Casey, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, urmând să înceapă cursurile la masterul de Studii Economice în toamnă, nu era nici ea interesată de măritiş. Dar era ceva între ei, iar reticenţa şi refuzul lor de a-şi asuma angajamente explicite dăduseră întâlnirilor lor un fel de mister involuntar; putea fi numit chiar romantism. Era ca şi cum, în orice moment, fiecare dintre ei ar fi putut să dispară. Să nu te aştepţi la nimic şi să nu dezamăgeşti niciodată; să nu faci rău şi să fii bun. Trăieşte clipa. Aceste idei păreau să le domine comportamentul. Era un mod interesant

de a trăi o relaţie şi neobişnuit pentru amândoi. Lui Casey îi plăceau libertatea şi spontaneitatea angajamentului lor, dar uneori era de-a dreptul ciudat şi greu de explicat celorlalţi (băieţii de la birou întrebau deseori care e statutul lor). De asemenea, din când în când voia să ştie cum să catalogheze relaţia lor, mai ales că i se părea că sentimentele lor sunt cât se poate de autentice.

— Ce ai în cealaltă mână?

— Am un cadou pentru tine.

Casey a apucat cutia de pălării de mâner.

— Nu e ziua mea de naştere şi nici Crăciunul.

— Vrei s-o returnez?

— Nu.

I-a luat-o din mâini, zâmbind larg.

Casey l-a privit cum deschide cutia de pălării. Îi plăcea să ofere cadouri. Dacă ar fi avut o mulţime de bani, nu s-ar fi oprit niciodată.

— E senzaţională, a spus el.

Unu şi-a pus pălăria cenuşie pe cap. Avea un bor potrivit şi o panglică negru-antracit, cu fundiţă croită pe măsură. Mărimea şaizeci.

— Cum e?

Casey i-a cercetat profilul. Arăta minunat, ca un star de cinema chinez din anii ’40.

— Perfectă. De unde ai ştiut?

— Am avut baftă.

Nu era chiar adevărat. Casey se pricepea să estimeze dimensiunile doar uitându-se la capul unei persoane. La fel de bine reuşea şi în cazul hainelor. Avea talente pe care, în esenţă, nu le putea încerca pe sine.

— Permite-mi să-ţi mulţumesc, a spus Unu şi a sărutat-o din nou.

Buzele fetei au cedat presiunii uşoare a limbii lui şi s-au întredeschis.

Cu ambele mâini, Unu i-a desfăcut cordonul rochiei şi a lăsat-o să-i alunece de pe corp.

— Întotdeauna mi-am dorit să fac asta.

— Şi ai făcut-o.

Casey nu şi-a schimbat expresia şi a rămas în picioare, în lenjerie intimă şi în cizme. El a condus-o spre canapea.

Lui Casey îi plăcea să facă sex cu Unu. Era slab, dar agil. Putea fi, uneori, nu tocmai blând. Totul se petrecea mereu fără cuvinte, dar ea îşi

dădea seama ce anume îi place lui după felul în care se mișca. Își înțelegeau reacțiile. Ea voia să-l satisfacă, și el la fel.

Nu era vorba despre dragoste. După faza cu Jay și cu cele două fete, Casey a învățat că putea să ajungă la orgasm și fără să simtă o mare iubire. Asta făceau deseori și bărbații – sexul era o senzație fizică, nu întotdeauna emoțională – și, la un moment dat, Casey și-a dat seama că și ea e capabilă de așa ceva. Oare toate femeile puteau face asta? Nimeni nu contesta calitatea superioară a sexului când la mijloc erau sentimente adevărate, dar Casey putea să se bucure de actul în sine și fără ele. Tina ar fi fost șocată. Casey nu credea că e îndrăgostită de Unu, și nici el de ea, iar povestea cu îndrăgostirea devenea teribil de suspectă.

Începuseră partida de sex cu el deasupra, apoi făcuseră schimb, astfel încât ea era acum deasupra șoldurilor lui înguste. Dacă Unu i-ar fi spus chiar atunci că o iubește – din pasiune sau din rațiune –, ea nu i-ar fi răspuns. Nu pentru a fi crudă, ci pentru că nu era sigură dacă această dragoste e un sentiment real și constant. Data viitoare când avea să rostească acele cuvinte, dacă avea să le mai rostească vreodată, Casey voia să le spună cu toată convingerea și cu sentimentul permanenței. Îi era dor de Jay Currie, dar nu regreta despărțirea lor. Și, odată cu trecerea timpului, se gândea la el din ce în ce mai puțin, mai ales după ce-l cunoscuse pe Unu. Inima era capricioasă, uitucă sau, poate, mai urât spus, avea propriile trădări ascunse. Atunci, dragostea era oare o decizie? Oricum ar fi, ca alternativă a sentimentului numit iubire, poate că respectul, bunătatea și plăcerea a doua trupuri și minți care fac sex erau lucrurile spre care trebuia să te îndrepți, în timp ce-și legăna șoldurile peste ale lui, Casey a închis ochii și a încercat să nu se mai gândească la asta.

Unu încerca s-o aducă pe Casey la orgasm înaintea lui, pentru că i se părea frumos să se asigure că iubita lui era fericită, dar și pentru că-i plăcea s-o privească. Când atingea culmile plăcerii, antebrațele i se îndoiau în timp ce partea superioară a brațelor rămânea nemișcată, formând niște unghiuri ascuțite și, pentru o clipă sau două, degetele îi fluturau delicat, ca aripile conice ale unei libelule. Pe chip i se citea mai întâi o teamă mută, apoi o vizibilă ușurare. Rămânea cu ochii închiși încă două sau trei secunde, apoi îi deschidea larg, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis captivant, și se trăgea într-o parte, pentru a-l despovăra pe el. Apoi venea acel moment stânjenitor al desprinderii reciproce, urmat de un fel de timiditate absurdă. Casey voia să facă un duș. După aceea,

mergeau la House of Wing ca să ia cina. Deseori făceau sex înainte de cină, apoi, uneori, din nou seara, târziu. Apoi Casey pleca, refuzând întotdeauna să rămână peste noapte. În cele două luni, își formaseră niște obiceiuri reconfortante pentru serile de sâmbătă petrecute împreună.

Aveau un restaurant preferat – un local chinezesc ieftin, la două străzi distanţă de apartamentul lui, unde comandau atât de multe feluri de mâncare, încât pe masa laminată nu mai puteai aşeza nici măcar un ac.

— Şi cum a fost astăzi la Sabine? a întrebat Unu.

Casey a ridicat din umeri. Vânduse şase pălării, două eşarfe şi şapte accesorii pentru păr. Două perechi de mănuşi. Totuşi, pălăria pe care i-o cumpărase lui Unu îi ştersese toate câştigurile din ziua respectivă.

— Doar ce am plătit prima taxă şcolară la New York University, a spus ea.

— Da?

Unu a zâmbit, simţind că fata nu era pe deplin mulţumită de asta.

— Sabine a spus că a fost… drăguţ. Cuvântul ei.

Sabine nu fusese impresionată de Stern Business School de la NYU, iar Casey nu se deranjase niciodată să-i spună că fusese trecută pe lista de aşteptare de la Columbia. De fapt, o lăsase să creadă că fusese admisă doar la NYU, ceea ce, administrativ vorbind, era adevărat.

— Nu e treaba ei, Casey.

— Am minţit-o.

— Nu e treaba ei.

— Aş fi putut să-i spun despre Columbia. Nu ştiu de ce n-am făcut-o.

— Ba sigur că ştii.

Unu i-a întins spanacul cu tofu, care-i plăcea atât de mult.

— Nu voiai să-i rămâi datoare.

A accentuat ultimul cuvânt, făcându-l să sune şi mai straniu decât era.

— Cred că da, a zis Casey, luând o îmbucătură. Cred că aşa e.

— Eşti ciudată, a spus el.

— De ce? a întrebat ea, încetând să se mai joace cu beţişoarele lungi din plastic.

— Pentru că puteai profita de generozitatea ei. Încă poţi. Nu şi-a

retras oferta.

— Știu, a răspuns Casey, mușcându-și buza. Sunt nebună. Săracă și proastă. Acesta este motivul pentru care oamenii săraci rămân săraci, știi asta? își cheltuiesc toți banii pe mândrie.

— Eu aș fi luat banii, a râs Unu.

Casey și-a atins genunchiul de al lui, pe sub masă.

— Ei bine, atunci tu ești deștept. De aceea faci bani. Eu doar îi mănânc, se pare, a zis ea, punându-i lui Unu niște orez brun în farfurie.

Expresia ei înfrântă l-a întristat. Observase cum adesea aducea argumente împotriva ei înseși.

— Hei, puștoaico!

Casey i-a aruncat o privire.

— Aveai dreptate, cred. Doar te necăjeam. Nu poți să-ți pui viața gaj. Dacă ai fi luat bani de la ea, s-ar fi așteptat să o ajuți la nesfârșit. Așa e ea. Cred că ești foarte curajoasă.

Casey i-a privit chipul. Avea o inimă bună, iar de când erau împreună, observase că el încerca să-i înțeleagă punctul de vedere, chiar dacă nu era de acord cu ea. Chiar și numai pentru acest efort îi era foarte recunoscătoare. Erau prieteni, nu se îndoia de asta.

Când a venit nota de plată, Casey și-a căutat portofelul. Își încasase salariul în acea zi.

— E rândul meu, a spus el.

— Tu ai plătit data trecută. Și data cealaltă.

— Câștig de zece ori mai mult decât tine.

— Bine, bogătașule, a spus, arătând spre bani. Bine dispune-mă.

— Contează pe mine.

Unu a râs de el însuși în timp ce-și scotea portofelul. Făcuse niște bani luna trecută, la Foxwoods, dar, chiar înainte de a o întâlni pe Casey în Florida, avea datorii de zece mii de dolari.

— Mulțumesc pentru cină. Oricum, sunt din nou lefteră.

— Trebuie să dau pălăria înapoi?

Unu s-a uitat cu drag la pălăria lui, pe care o așezase pe scaunul de lângă el.

— N-ar fi nicio diferență. Îmi cer scuze. Nu trebuia să-ți spun asta.

Unu a pus trei bancnote de douăzeci de dolari pe tava de plastic. Tăcut, și-a încrucișat brațele, așa cum făcea când juca o mână nouă de *blackjack.*

— De ce nu te muți la mine? După ce începi școala, poți să

locuieşti la mine. Cu banii de chirie îţi plăteşti facturile. Poţi să găteşti din când în când…

Casey a rămas cu gura căscată. O luase prin surprindere.

— Nu trebuie să-mi dai nimic în schimb. Păţi temele. Ia note mari. Nu contează. Vreau să văd cum arăţi dimineaţa. M-am întrebat dacă nu cumva eşti vampir, fiindcă tot timpul fugi noaptea. Dar am fost cu tine în Miami pe timp de zi, aşa că…

— Să mă mut? Cu tine?

Spera ca replica ei să nu sune chiar nepoliticos.

— Ce…

— M-ai auzit.

Expresia lui Unu a devenit mai serioasă, deşi zâmbea discret.

— Doamne, nu ştiu, a spus ea. Nu ştiu, a repetat, de data asta mai încet.

— Bine, a spus Unu.

I-a spus chelnerului să păstreze restul.

Nu aveau mult de mers până acasă la el. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat, trebuia să se întoarcă să-şi ia genţile. Au mers împreună pe stradă, apropiaţi, dar fără să se atingă. Ea se simţea tulburată, iar el părea supărat. Pe Casey o copleşeau întrebările. Nu-l cunoştea de foarte mult timp. Ce aveau să creadă părinţii ei? Conta asta? El nu avea de gând să se căsătorească, şi nici ea, dar o viaţă împreună însemna nişte promisiuni. Nu-i aşa? Iar el avea dreptate: dacă n-ar mai fi trebuit să plătească chirie, putea să scape de ratele la cardul de credit în aproape un an.

— Vrei să urci?

Ajunseseră în faţa casei.

— Trebuie să-mi iau lucrurile.

Casey s-a oprit fără să-l privească.

Unu se simţea brusc ciudat, ca şi cum îşi asumase acest risc imens, iar acum totul era îngrozitor. *La naiba,* s-a gândit el. De ce să fie timid? Şi-a adus aminte o zicală înţeleaptă despre femei, auzită la asociaţia lui studenţească, atunci când cineva voia să şi-o tragă: *Fii direct sau dormi singur.*

— Ai de gând să pleci imediat?

— Vrei să plec?

Acum se uita fix la el. Nu se mai certaseră deloc până atunci.

— Nu! Eşti nebună? Tocmai te-am rugat să te muţi cu mine.

— Am douăzeci şi trei de mii de dolari datorii la cardul de credit, a spus Casey fără să clipească.

Nu înţelegea de ce spusese asta. Poate că, dacă o vedea aşa cum era, s-ar fi lipsit de ea.

— Uau!

— Ştiu, a încuviinţat Casey şi şi-a dat ochii peste cap. Ştiu. E nasol. Poate că vrei să-ţi retragi oferta.

Unu a clătinat din cap.

— Doamne sfinte! Ce naiba ai cumpărat?

— Acţiuni şi obligaţiuni, a spus ea, apoi, brusc, amândoi au izbucnit în râs.

— Ai vreo problemă cu drogurile de care nu ştiu eu?

Casey a râs iar. Nu o considera o persoană groaznică – asta era sigur.

— Uite, Casey. Am cinci mii sau şase mii de dolari în bancă şi nu ştiu deocamdată ce bonusuri voi primi. Dacă mă potolesc cu jocurile de noroc, o să fim în regulă. Pot să plătesc totul în casă. Ascultă, chiar dacă nu am fi, ştii tu, împreună, tu tot eşti prietena meu. Pot să te ajut o vreme. Când vei fi milionară, iar eu nu voi mai avea jetoane, mă poţi ajuta tu pe mine. Bine?

— Nu înţeleg, a spus ea. De ce nu eşti supărat?

— În martie, îi datoram agentului meu de pariuri zece mii de dolari, iar el a aşteptat ceva până când i-am plătit. Dacă n-aş fi făcut bani ieri la Foxwoods, aş fi fost într-un mare rahat. Anul trecut am câştigat două sute de mii de dolari ca analist şi am cinci mii sau şase mii în bancă. Nu deţin nimic în afară de maşină. Cheltuiesc aproape tot ceea ce am şi pariez de amuzament. Deci nu am o părere proastă despre tine pentru că-ţi cumperi haine scumpe, doar că nu mă aşteptam ca o persoană să cheltuiască atât de mult pe haine!

Unu a râs, ridicând din sprâncene.

— N-ar trebui să te încurajez, dar arăţi minunat.

— Nu au fost doar haine, a spus ea cu jumătate de gură.

Ce a cumpărat totuşi? Jana, o femeie care lucra la departamentul de aprovizionare, la Sabine's, avusese mai toată viaţa o sută treizeci şi cinci de kilograme şi spunea că nu ştie când se îngrăşase atât. Nu mânca nici mai mult, nici mai puţin decât majoritatea oamenilor care erau destul de slabi. În ultima vreme, Casey ajunsese să o înţeleagă puţin mai bine pe Jana – amândouă consumaseră cât putuseră de mult şi, de la un

punct încolo, nu mai conta dacă încercau să se comporte normal. Ca să se îndrepte, şi una, şi cealaltă trebuiau să facă schimbări drastice.

Casey şi Unu s-au oprit foarte aproape unul de celălalt. Casey îşi ţinea privirea în jos, iar Unu a cuprins-o în braţe.

— Haide! Cu toţii o dăm în bară. Chiar şi cei mai deştepţi. O reparăm noi cumva.

— Îmi placi, a spus ea foarte încet.

— Da, şi tu mie.

Unu a luat-o de mână şi s-a îndreptat spre clădire. George i-a salutat când au ajuns în hol.

— Bună seara, a spus el.

— Salut, frate! a zis Unu, iar Casey i-a zâmbit.

— Cum a fost la House of Wing? a întrebat George.

— Bine, a zis Casey, dând din cap. Am mâncat însă prea mult.

— Lucrezi până târziu în seara asta? l-a întrebat Unu, apăsând pe butonul liftului.

— Nu. Ies din tură la miezul nopţii.

George s-a uitat la ceas.

— Dacă vrei să-ţi chem un taxi, anunţă-mă, i-a spus lui Casey. Mai sunt aici încă şase minute.

— Rămân peste noapte, a zis Casey. De fapt, mă voi muta aici curând. Nu ţi-a spus Unu?

George s-a holbat la ea cu ochii lui negri şi strălucitori.

— Excelent!

I-a zâmbit cu răceală lui Unu. Unu a dat din cap şi a zâmbit. Apoi a venit liftul.

— Noapte bună, frate! Noapte bună! Transmite-i toate cele bune îngerului tău, a spus Unu, apăsând pe butonul liftului pentru a ţine uşa deschisă.

Casey a intrat prima, iar Unu a urmat-o.

— Noapte bună, oameni buni! le-a urat George încruntat.

Îşi dorea ca amicul lui să fie fericit. *El amor es complicatio* –, spunea adesea bunicul său. George era de acord. *Şi, Abuelo. Şi.*

43 „Bună, Jorge, ce mai faci?”, în lb. spaniolă în original (n.tr.).

44 „Bunuri, cadouri” în 1 b. spaniolă în original (n.tr.).

45 „Omule, prietene” în 1 b. spaniolă în original (n.tr.).

46 „Iubirea e complicată”, în 1 b. spaniolă în original (n.tr.).

47 „Da, bunicule. Da” în 1 b. spaniolă în original (n.tr.).

8.

POARTA

Ted a deschis uşa biroului şi a scos capul. Tocmai ce ieşise dintr-o teleconferinţă cu nemernicii de la Lewison, când a auzit agitaţia veselă de pe holurile în mod normal tăcute. Spera să se fi întâmplat ceva bun. Un meci de fotbal Nerf cu analiştii aceia bătăioşi ar fi fost ideal.

Părul acela roşcat era inconfundabil. Delia Shannon. Colegii lui găsiseră scuze să plece de la birouri, din şedinţe, şi să lenevească în spaţiul comun, ca s-o admire mai bine. Încă mai avea acest efect asupra bărbaţilor. Nici Ted nu-şi putea lua privirea de la ea, de altfel. Sfârşitul lui august, cu temperaturile lui, ar fi putut justifica bluza ei albă, foarte transparentă, sutienul din dantelă, care se juca de-a v-aţi ascunselea, şi fusta albastră, care i se mula pe coapsele subţiri, dar Ted ştia şi ce era dedesubt. Trupul frumos al Deliei era forţa ei – un om bogat nu şi-ar fi lăsat portofelul acasă, iar Delia îşi expunea perfect armele ei bine lustruite. Colegii lui Ted nu-şi ascundeau admiraţia faţă de sânii ei. Femeile din sală dădeau uşor din cap, invidioase, dar resemnate.

Fusese văzută ieşind din biroul lui John Heyson. Ted s-a simţit invidios pentru o clipă, dar senzaţia a trecut, fiindcă nimeni nu i-o trăgea acelui nemernic. John era expert în fuziuni, dar mult prea leneş. Era norocos că mai avea un loc de muncă după ce Kearn Davis achiziţionase CBR Assets. Făcuse tot felul de promisiuni cu privire la relaţiile lui importante. Corect. Din punctul de vedere al lui Ted, era un caz numai bun pentru serviciile sociale.

Delia se îndrepta spre lift, aparent indiferentă la atenţia primită. Însă toţi bărbaţii aceia care se holbau la ea îl făceau pe Ted s-o ia puţin razna. Făcuse dragoste cu acea femeie cu trup superb şi nu încetase să se gândească la Delia cel puţin câteva clipe zilnic. Îşi dădea seama de ce se lăudau bărbaţii după ce şi-o trăgeau cu o asemenea femeie. Era ca şi cum ai fi câştigat la loterie – cum să nu te lauzi cu câştigurile tale? Trecuseră un an şi şapte luni de când făcuseră ultima oară sex – Ted calculase rapid în minte – şi opt luni de când Ella aflase despre herpes. El nu-i spusese nimic Deliei despre herpes. *E o târfă,* şi-a amintit el. Delia este o târfă care ştie să şi-o tragă mai bine decât şi-ar putea închipui orice bărbat. *Da, asta e şi o urăsc,* s-a gândit el. Delia nu-l văzuse, aşa că o putea studia în continuare. În plus, ea nu ştia unde avea el biroul. Nu se întâlniseră niciodată la etajul lui. De fapt, nu stabiliseră niciodată să

se vadă la Kearn Davis. Orice bărbat căsătorit care stătea în apropierea ei ar fi riscat să devină ţinta bârfelor. Dar Delia trebuia să treacă pe lângă biroul lui ca să ajungă la lift. Avea două opţiuni: să stea acolo ca un cretin, cu erecţia ascunsă după uşă, sau să închidă uşa, să se întoarcă la birou şi să pretindă că n-o văzuse.

În scurtul drum pe care Delia în parcursese, doi colegi o salutaseră deja. John Heyson, care o condusese până la uşa biroului, era încă în picioare acolo unde îl lăsase, privindu-i posteriorul legănându-i-se în mers. Ted era furios, ca şi cum proprietatea lui ar fi fost încălcată. A bătut cu degetele în tocul uşii, iar când a pus mâna pe clanţă ca s-o închidă, ea i-a apărut înaintea ochilor.

Delia l-a văzut, dar n-a spus nimic.

— Bună! a zis Ted.

Doamne, ce sexy era!

— Bună! a spus Delia, zâmbind politicos.

Îi simţea din nou mirosul. Voia s-o atingă.

— Ce mai faci? a întrebat el.

— Bine, mulţumesc.

— Ce te aduce…

— John m-a rugat să cobor. În legătură cu conferinţa despre transporturi.

— Sunt sigur.

Ted şi-a amintit apoi că Heyson era responsabil cu acel eveniment caraghios.

— Ce naiba înseamnă asta?

Delia s-a încruntat, iar vocea ei a coborât semnificativ.

Ted a observat câţiva oameni care se uitau la ei. Îi puteau auzi cu uşurinţă.

— Vrei să intri la mine-n birou?

— Nu ţi-e frică de bârfe, Ted?

Delia avea chipul gol de orice expresie, cu ochii ei albaştri larg deschişi, fără nicio intenţie de a judeca. În scurta lor relaţie (deşi o lună şi jumătate însemna o perioadă lungă pentru Delia), prudenţa excesivă a lui Ted o făcuse să se îndepărteze de el, deşi odinioară totul o excita. Ted era lupul cel rău, aflase ea, deşi se considera un tip de treabă. Era cel mai rău soi de om căsătorit cu care puteai să te culci, pentru că nu avea de gând să-şi asume nimic, ci voia doar să ţi-o tragă. În mintea lui, el era nevinovatul, iar ea era târfa. În fine. Ted era un nemernic, fiindcă

era convins de propriile minciuni despre el însuși – că era un tip minunat, cu o scară desăvârșită de valori. Se dovedise a fi la fel ca restul – numai abureală. Delia voia să-l pocnească rău, cu un obiect greu. îl dispreţuia.

— Nu cred că vrei să stau singură cu tine în birou, când oricine te poate vedea. Cum ai explica asta, Ted? Nu ţi-e teamă…

— De ce ar bârfi lumea? a întrebat el, ştiind că era o minciună. Nu se întâmplă nimic.

Şi s-a simţit mulţumit, pentru că era adevărat. Nu avea nicio intenţie să se culce din nou cu ea.

— Totul s-a terminat între noi.

Voia s-o respingă, să n-o mai dorească.

Delia s-a îndepărtat de uşa lui.

— Trebuie să plec.

Era un nenorocit fenomenal.

— Aşteaptă, Delia! Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Sunt sigură.

Ted i-a zâmbit. Era atât de deşteaptă. A aruncat o privire spre gâtul ei, spre decolteu, spre sâni. Sfârcurile ei erau roz spre caramel, şi-a amintit el. Nu uitase nimic din toate astea.

— Te rog, Delia. Cinci minute.

Delia s-a uitat la lift, apoi la ceas.

— Două minute, Ted. Ai două minute la dispoziţie.

A arătat spre scaunul gol şi a închis uşa, simţind privirile şi mirarea tuturor celor de la etaj, care o vedeau pe Delia Shannon trecându-i pragul. Era o nebunie, şi-a spus, dar nu se putea abţine.

— Este mai mic decât credeam, a spus Delia.

— Exact ce vrea orice bărbat să audă, a spus Ted, zâmbind odată cu Delia.

— Biroul tău, Ted. Vorbeam despre biroul tău.

— Şi eu.

Delia s-a uitat din nou la ceas.

— Un minut şi patruzeci de secunde.

— Nu fi aşa. Nu fi dură. Urăsc când femeile…

— Bărbaţii le fac pe femei să devină dificile. Ne-am săturat de voi, de minciunile voastre…

— Când am minţit eu?

— I-ai spus lui Casey că ţi-am dat herpes. Eu nu am herpes. Cui

altcuiva i-ai mai spus? în afară de frigida de nevastă-ta?

Delia se înroşise la faţă.

— Eu, eu…

— Nu mă minţi, Ted. Ţi-ai minţit soţia, iar acum mă minţi şi pe mine. Nici măcar nu-mi mai pasă. Trebuie să plec. Dar, dacă mai spui unei singure persoane că am herpes, te voi face să regreţi.

— Mă ameninţi?

— Nu, dobitocule, îţi ofer o opţiune. Da, e un cuvânt pe care ar trebui să-l înţelegi.

Delia s-a ridicat şi a deschis uşa.

— În mod normal nu spun asta, dar chiar te urăsc.

A plecat, iar Ted a privit-o cum închide uşa.

Nu putea să lucreze. Avea de recitit nişte cărţi stufoase de afaceri, trebuia să răspundă la o grămadă de apeluri şi nu se putea concentra. A apăsat pe cele patru taste care-i făceau legătura în biroul ei.

— Eu sunt.

— Ştiu că tu eşti. Să nu mă mai suni.

— Nu ştiam că nu ai herpes.

Ted a verificat uşa. Era închisă.

— Ei bine, nu am.

— Dar mi s-a spus că majoritatea oamenilor nu pot fi testaţi cu adevărat pentru… Adică, nu fusesem cu nimeni altcineva în afară de tine… Adică, după ce m-am căsătorit…

— Mi-am făcut analize de sânge şi nu am avut niciodată vreun semn… Ce naiba! De cerni mai pierd vremea cu tine? Soţia ta avea un herpes oral, ţi-a făcut o felaţie şi e de ajuns, amice!

Ted a tăcut mâlc. Ellei nu-i plăcea sexul oral, dar o făcea uneori dacă el i-o cerea. Din când în când, într-adevăr, îi ieşea câte un herpes; şi lui la fel, dacă era obosit. Nu ştia că se transmite aşa.

— Ceea ce vreau eu să ştiu este cum. Cum ai aflat? Ce a spus Casey?

Ted s-a enervat doar amintindu-şi de Casey. Când te gândeşti că el îi găsise o slujbă!

— Ei bine, prietena mea Casey Han n-a mai vorbit cu mine de la Crăciun şi, când am întrebat-o de ce, mi-a povestit despre drăguţa ta soţie, care a făcut o criză de nervi pentru că a luat herpes. Şi apoi, în ciuda faptului că era supărată pe tine, nu te-a părăsit niciodată. Pun pariu pe un milion de dolari că a încetat să ţi-o mai tragă şi, Doamne, ce

plăcere îmi face să știu asta!

— Poftim?

— Am studiat asta foarte atent, Ted. M-am culcat cu un număr destul de mare de bărbaţi căsătoriţi. Crede-mă, nu mă laud. Şi ştii ce se întâmplă când o soţie află?

Ted nu ştia nimic în afară de propria experienţă. Dar era adevărat, Ella nu făcuse decât să se mai îngraşe puţin, iar de la Crăciun încoace îl refuzase de trei ori din patru. Şi îşi luase o slujbă la şcoala de băieţi unde lucrase şi înainte. Dar, în ultima vreme, nici el nu mai voia să facă sex cu ea, deşi se gândea că avea să-i treacă la un moment dat. Se concentrase asupra muncii.

— Ce se întâmplă când soţia află?

Vocea lui era timidă. Era sigur că Delia ştia toate răspunsurile.

— Poate pleca, sigur, dar aproape niciuna dintre idioatele de soţii de pe Wall Street nu lasă banii atât de uşor, iar tu câştigi mult… Un bărbat cu statutul tău nu e uşor de înlocuit. Mai ales dacă soţia nu mai e tocmai frumoasă.

— Ella nu e aşa…

— Ah, acum îi iei apărarea, a râs Delia. Ascultă, amice, trebuie să plec. Chiar am treabă.

— Nu, te rog. Spune-mi ce se întâmplă.

— Sau rămâne şi se răzbună.

Din nou, Ted voia să spună că Ella nu era aşa. Nu era genul care să aplice pedepse. Şi era adevărat. Ella avea o fire extrem de iertătoare. Era blândă. Nu mai adusese niciodată vorba de Delia şi era întotdeauna amabilă cu el. Cina era pe masă ori de câte ori se întorcea de la muncă, avea grijă de casă şi de Irene. De ziua lui de naştere, îi gătise mâncărurile preferate. Părinţii lui o adorau, iar ea vorbea cu ei săptămânal. Ea şi Ted nu se certau niciodată. O respecta enorm. Era o persoană minunată, o mamă bună, exact aşa cum trebuia să fie o creştină. Dar nu se mai atingeau. Mergeau la culcare la ore diferite – şi era mai uşor aşa, ca să evite stânjeneala. El a tăcut, iar Delia s-a simţit prost, înţelegând că tot ceea ce spusese e adevărat. Soţia lui nu va mai avea niciodată încredere în el. Şi, fără îndoială, uşa dormitorului ei era închisă. Ce mai putea să facă o femeie pentru a-şi recâştiga demnitatea după ce soţul ei se culcase cu altcineva? Dacă nu voia să aibă şi ea o aventură, atunci cum altfel s-ar fi putut consola? Două greşeli nu reparau lucrurile, dar, când cineva greşea faţă de tine, era aproape imposibil să gândeşti corect.

— Ella nu ar… a dat să spună Ted.

— Nu va mai avea niciodată încredere în tine şi nici n-ar mai trebui să aibă, l-a întrerupt Delia, cu vocea plină de amărăciune. Te îndrăgosteai de mine. Am văzut asta. Întotdeauna îmi dau seama. Pentru tine nu era doar sex. Gândeşte-te că vei avea o căsnicie total lipsită de sex.

Nu-i venea să creadă cât de răutăcioasă era, dar chiar nu avea chef să-l audă lăudându-şi soţia când ea avea de lucru. Când o dezbrăcase, nu pomenise niciodată cât de grozavă era soţia lui.

— Deci, felicitări, Ted Kim. Să sperăm că vei găsi pe altcineva cu care să ţi-o tragi în timpul liber. Mult noroc. Trebuie să închid.

Ted simţea că vorbeşte cu diavolul în persoană, dar nici el nu credea în Moş Crăciun.

— Aşteaptă, a spus el.

— Ce naiba mai vrei?

Delia s-a mai liniştit. Nu-i stătea în fire să fie atât de crudă, iar efortul o epuizase.

— Nu i-am spus lui Casey să nu mai stea de vorbă cu tine.

— Casey? Nu te-ar asculta nici dacă ai plătio. Nu te suportă. Îi este doar loială Ellei, ceea ce pot să înţeleg. Dar cum îndrăzneşti să suni la mine în birou…

Delia a izbucnit în plâns şi, în ciuda furiei sale, şi-a dat seama că el nu-i dăduse niciodată explicaţii, nu o trăsese niciodată la răspundere pentru că o surprinsese cu Santo la ea acasă, nu-i spusese niciodată că înseamnă ceva pentru el. Fusese doar gelos şi nu erai gelos decât dacă îţi păsa. Acele şase săptămâni însemnaseră ceva pentru ea. Îi plăcuse Ted. Toţi şmecherii de pe Wall Street se purtau de parcă gândeau doar cu creierul din pantaloni, chiar dacă ea îşi dădea seama cum voiau să-i vorbească, s-o mângâie. Foarte mulţi îi spuseseră chiar c-o iubesc, însă ea nu avea de gând să destrame familii. Nu asta îşi dorea. Aşa că, atunci când refuza să-şi ia angajamente faţă de ei, plecau. Sigur că şi ea îşi dorea să întâlnească pe cineva de care să se îndrăgostească. Nu fusese niciodată îndrăgostită, se gândea, probabil că e un soi de farsă. La urma urmei, toţi bărbaţii căsătoriţi, care se ţinuseră atât de insistent după ea, îi spuseseră că-şi iubesc soţiile. Ce naiba însemna asta, dacă-şi iubeau soţiile şi o doreau şi pe ea în acelaşi timp? Aşadar, pentru ea, dragostea adevărată nu exista. Şi ceea ce o înfuria pe Delia era faptul că ea nu ceruse niciodată nimic. Nu-şi dorea nimic de la ei. Singurul lucru pe care

şi-l dorea era un copil. De aceea nu folosise prezervativ cu Ted, pentru că, deşi nu se aştepta ca el să rămână alături de ea, se gândea că e fertil şi chiar părea un tip de treabă. Un băiat deştept, dar care, la fel ca toţi ceilalţi, credea că ia anticoncepţionale. Cineva care ar putea fi tatăl copilului ei.

— Putem vorbi diseară?

Secretara apăruse la uşa lui, fiindcă el îi ignorase apelurile.

— Nu e nimic de spus.

— Pot să te invit la cină? Oriunde doreşti.

— Ţi-am cerut eu vreodată să mă scoţi la masă? Crezi că mi-ar putea păsa de aşa ceva?

Ted a dat din cap că nu. Adevărat. Delia nu era impresionată de bani.

— Trebuie să te văd.

— Nu, Ted. Nu prea cred.

— Îmi pare rău!

S-a trezit cerându-şi scuze faţă de ea şi nu-i stătea în fire să facă asta.

— Pentru ce? a întrebat ea în şoaptă.

— Îmi pare rău că s-a terminat aşa. Eşti o fată minunată şi mi-e dor să vorbesc cu tine. Povesteşti chestii amuzante.

Nu a intrat în detalii despre cum îl făcea mereu să zâmbească, dar, când era cu ea, muşchii umerilor şi ai gâtului i se relaxau. Când se ducea acasă, nu se mai simţea aşa. Încă de la început, simţise nevoia s-o impresioneze pe Ella, să demonstreze că este un învingător – ea nu-i ceruse să facă asta, dar ceva din firea ei îl făcea să se simtă inferior. Cu Delia era altceva; nu părea să-i pese de statutul lui.

— Hai… Delia… Te rog!

Biroul Deliei era încă gol. Colegii ei se aflau cu toţii la o degustare, la Marriott. Uşa era închisă, iar ea s-a bucurat de intimitate – o senzaţie atât de diferită de cea din biroul de tranzacţionare. Adevărul era că îi răspunsese fiindcă voia să-i audă vocea din nou.

— Trebuie să închid.

— Delia, te rog. Vreau să te văd din nou.

Delia şi-a muşcat buza de jos. Simţea pasiunea din vocea lui. Bărbaţii erau întotdeauna mult mai romantici decât femeile. A numărat până la zece în minte.

— Vino diseară, la opt.

— La tine acasă?

Ted a tras aer în piept, uşor speriat.

— Nu te flata. E mai simplu pentru mine, pentru că mă duc la sală după serviciu. Preferi să ne vedem la tine?

— Nu, nu. E în regulă. Ne vedem acolo.

Ted a închis după ea.

Când Delia i-a dat deschis uşa, încă era îmbrăcată cu echipamentul de sală. Colanţi din lycra şi un hanorac mare, cu glugă, peste bustiera de jogging. Alergase o oră pe bandă. Avusese timp să se spele pe faţă, dar nu făcuse duş. Şi-a fluturat sticla de Gatorade spre el.

— Nu, mulţumesc, a spus Ted zâmbind.

S-a aşezat pe canapea.

— Mi-a fost dor de tine, a spus el.

Delia a înghiţit în sec. Şi ei îi fusese dor de el, dar nu avea chef s-o mărturisească.

— M-am gândit la ce mi-ai spus.

Delia a ridicat întrebător din sprâncene.

— Despre cum voi avea o căsnicie lipsită de sex. Tot restul vieţii mele pe acest pământ, a spus el, căscând ochii cu un soi de teamă autentică.

— Îmi pare rău că am spus asta, a zis Delia cu tristeţe. Uneori sunt atât de rea! Nu prea ştiu cum merg lucrurile de genul ăsta. Aflu despre unele dintre ele după ce se întâmplă. Te rog, nu pune la suflet. Eram supărată fiindcă aflase Casey despre noi. Era ceva intim. Poate că tu şi soţia ta veţi rezolva situaţia. Uită ce am spus!

Delia voia să îşi ia cuvintele înapoi. Casey îi spusese că Ella e un fel de sfântă, iar Delia voia să-l convingă că ea nu e deloc aşa. Departe, departe de ea gândul ăsta. Făcuse foarte puţin bine până acum.

— Oricum, mult noroc!

Delia nu mai voia să vorbească despre el şi soţia lui. Nici măcar nu ştia de ce îl lăsase să vină, dar se simţise cumva vinovată pentru că trebuia să-şi înfrunte singur soţia.

— Ce mai faci? a întrebat Ted.

Voia să rămână cu ea.

Delia a ridicat din umeri. Singurul lucru la care se gândea în ultima vreme era că nu putea să rămână însărcinată. Patru ani încercase să rămână gravidă cu Santo. Evident, Santo nu ştia asta. Nici Ted nu ştia. Doctorii i-au spus că totul e în regulă. Însă avea treizeci şi patru de ani

şi, fără niciun motiv clar, nu putea avea copii. Până la vârsta ei, mama sa născuse deja trei.

— Vrei să luăm cina împreună? a întrebat el. Pot să ies să cumpăr ceva.

Delia l-a studiat din priviri. Ce putea să spună? Era singur. Încă îşi dorea să fie cu ea.

— Ia cheia. Mă duc să fac un duş. Mâncăm după aceea. Bine?

Ted a întins mâna după cheile de pe masă.

— Ce ai vrea? De ce ţi-e poftă?

— Surprinde-mă, Ted.

Îşi dorea să aibă din nou încredere în el.

Delia s-a dus să se spele pe cap, iar Ted a ieşit să cumpere de mâncare.

9.

VAMA

European Cleaners I se afla pe First Avenue, între 57th Street şi 58th Street. Era o mare curăţătorie chimică – adică un loc din Manhattan unde se aduceau haine murdare, care erau trimise apoi într-o fabrică din Brooklyn ca să fie curăţate şi livrate după aceea clienţilor acasă. O curăţătorie n-ar fi trebuit să ocupe trei sute de metri pătraţi în imobilul din Sutton Place, însă dimensiunea sa era justificată de volumul mare de muncă. Era emblema unui lanţ de şaisprezece curăţătorii răspândite în Manhattan şi în Brooklyn – toate deţinute de un imigrant coreean în vârstă, Seung Ho Kang, care locuia într-o vilă în stil georgian, din cărămidă, în Alpine, New Jersey. Principala curăţătorie a lanţului European Cleaners era administrată cu pricepere de Joseph şi Leah Han.

Cu câţiva ani în urmă, domnul Kang, un refugiat de război cu părul vopsit negru şi cu o talie groasă, străbătută la mijloc de o curea Pierre Cardin, i-a mărturisit lui Joseph că fiii săi erau băieţi buni, dar că aveau rahat în loc de creier.

— Mă rog, a spus el, asta capeţi dacă te însori cu o fată drăguţă, cu picioare perfecte – copii proşti.

Domnul Kang se raporta cu umor la lume şi la istorie.

— Eh, ce mai pot să fac?

A chicotit zgomotos, ca şi cum ar fi înţeles o glumă între el şi Dumnezeu.

— Eşti un om binecuvântat, Han *jang-no,* spuse el, adresându-i-

se lui Joseph după titlul său de bătrân al bisericii, pentru că domnul Kang descoperise Evanghelia târziu în viaţă. Ai o soţie drăguţă şi două fiice isteţe, care s-au dus la facultăţi adevărate.

Doar unul dintre fiii domnului Kang terminase colegiul, iar trei dintre ei se implicaseră în afacerea tatălui lor imediat după liceu. Domnul Kang deţinea, de asemenea, spălătorii auto în Philadelphia şi în Bergen County. Zicalele preferate ale domnului Kang erau: „Toată lumea iubeşte curăţenia" şi „Fără bani nu există dragoste".

Joseph îl simpatiza pe domnul Kang, iar sentimentul era reciproc. Joseph şi Leah Han erau angajaţi! cel mai bine plătiţi din compania sa, imediat după membrii familiei Kang. Joseph câştiga o mie de dolari pe săptămână (din care patru sute erau impozitele, iar restul era plătit în numerar), iar Leah câştiga cinci sute (două sute cincizeci erau în registru), deşi era şi casieră, şi croitoreasă. Domnul Kang nu o plătea niciodată pe soţie la fel ca pe soţ, deşi întotdeauna le plătea pe văduve mai mult decât pe soţii pentru aceeaşi muncă. La fel ca majoritatea afacerilor coreene, European Cleaners nu oferea asigurări de sănătate sau concedii plătite, dar, drept cadou de nuntă pentru Tina, domnul Kang îi trimisese lui Joseph cinci mii de dolari, pe care Tina ceruse să-i folosească pentru taxele de şcolarizare la Facultatea de Medicină. Ca prime de Crăciun, au primit două săptămâni de salariu suplimentar şi o bucată mare de şuncă afumată. Plătindu-i atât de bine şi tratându-le familiile cu mare consideraţie, domnul Kang se asigura că managerii săi cei mai buni nu aveau să fie niciodată tentaţi să-şi ia destinul în propriile mâini. „E greu să renunţi la o burtă plină" – aceasta era o altă zicală preferată de-ale domnului Kang.

Era ora închiderii – ora şase, într-o vineri seara –, iar băiatul care făcea livrările lăsase deja furgoneta în parcare, înainte de a pleca acasă. Tinerele din Sfânta Lucia care sortau hainele în camera din spate plecaseră şi ele. Joseph a închis casa de marcat şi s-a dus să încuie uşa din faţă. Purta un costum cenuşiu, cu doi nasturi şi despicături laterale, o cămaşă albă, cu manşete franţuzeşti, şi o cravată cu modele roşii şi albastre, împrumutase butonii de aur ai clientului său, domnul Walton. Domnul Walton uita de obicei să-şi scoată butonii de la cămăşile sale franţuzeşti, făcute la comandă, atunci când le trimitea la curăţătorie. În fiecare săptămână, Joseph i-i înapoia negreşit într-o punguţă sigilată, alături de chitanţă, iar la fiecare Crăciun domnul Walton îi răsplătea onestitatea incluzând o bancnotă de cinci dolari în felicitarea de

Crăciun. Acest lucru îi făcea să râdă zdravăn pe el şi pe Leah, când discutau despre ideea de generozitate a oamenilor hogaţi. În seara aceasta, când s-a schimbat în noul său costum în toaleta curăţătoriei, Joseph şi-a dat seama că-şi uitase butonii şi nu a ezitat să-i folosească pe cei ai domnului Walton.

Leah a observat asta, dar n-a spus nimic. Era ocupată să verifice lista de invitaţi pentru nunta Tinei. Stătea în spatele tejghelei de marmură neagră, cu capul ei micuţ aplecat deasupra hârtiilor. Pe podea, în spatele ei, se aflau două pungi de cumpărături, pline cu daruri pentru Chul şi pentru familia Baek, inclusiv un ceas Cartier, din oţel inoxidabil, pentru mire, în valoare de două mii de dolari. Aceste cadouri ar fi trebuit oferite în timpul cinei de logodnă, de la începutul lunii decembrie, dar, cum fusese prima lor întâlnire, ar fi fost prea ciudat şi, deşi aveau de gând să mai iasă o dată la masă între logodnă şi cina de repetiţie, familia lui Chul amânase. Era neobişnuit că familiile se întâlneau doar pentru a doua oară înainte de ziua nunţii propriu-zise şi că darurile de nuntă erau oferite în timpul repetiţiei, din câte ştia Leah, dar nu ar fi putut, oricum, să schimbe asta. Mama lui Chul fusese fermecătoare la telefon în cele trei dăţi în care vorbiseră, dar evazivă în privinţa oricărei probleme de fond. Tina susţinea că mama lui chiar aşa era – prietenoasă, dar incapabilă să-şi asume angajamente. Chul spunea că mama lui, medic radiolog, nu era genul care să aducă prăjituri în clasă de ziua copiilor ei. Joseph a refuzat să comenteze acest subiect, luându-l ca pe un afront, dar, pentru cina de repetiţie, şi-a cumpărat un costum italian şi o cravată englezească de la magazinul coreean de lux de pe 32nd Street.

Leah îşi croise o rochie nouă, din lână uşoară, albastră, cu mâneci trei sferturi. Ilustraţia cu tiparul *Vogue* înfăţişa o brunetă cu părul scurt, care semăna cu Elizabeth Taylor în tinereţe. Era o rochie în stilul anilor ’50, o rochie pentru o tânără modestă – ceva ce ar fi purtat o dactilografă profesionistă, care ar fi dorit să devină secretară. Rochia prezentată era din lână roşie, dar Leah cumpărase un material albastru-cicoare, pentru că ea nu purta niciodată roşu. Îi trecuse prin minte să croiască un costum, ceva mai de modă veche – la urma urmei, avea patruzeci şi doi de ani, nu mai era tânără –, dar se trezise irezistibil atrasă de pozele cu rochii frumoase din coşul aflat la croitoria Steinler. Pantofii ei negri, Bandolino, cu tocuri de cinci centimetri, erau, de asemenea, noi-nouţi. Era prima pereche de pantofi pe care o cumpărase vreodată la preţ

întreg – aproape o sută de dolari.

În curăţătorie era linişte. Nici Joseph, nici Leah nu erau prea vorbăreţi. La serviciu nu discutau prea mult. Când nu erau cu clienţii, preferau să asculte la casetofon înregistrări cu predici sau muzică corală. Când Joseph avea un moment liber, citea orice ziar coreean care îi cădea în mână. Chiar şi aşa, Leah observase că, de când clădirea lui

Joseph arsese, între ei se aşternuse un alt fel de tăcere, ca o ceaţă groasă. Joseph părea să nu mai aibă nimic de spus, ca şi cum soarta clădirii era ca orice altceva din viaţa lui – supusă unei pierderi totale. Bătrânul Kong afirmase că banii de asigurare ar fi fost mai mult decât suficienţi pentru plata avansului pentru o altă clădire mică, dar Joseph nu voia să încerce din nou. Şi, deşi spusese că Chul părea un băiat de treabă, căsătoria Tinei nu-l mulţumea prea mult. Uneori, Joseph se uita în gol la ziar, fără să întoarcă paginile. Lui Leah îi era dor s-o bată la cap cu ştirile proaste care se găseau invariabil în ziare. Miercurea trecută, când se întorsese acasă de la repetiţia pentru cor, îl găsise dormind în timpul emisiunii sale preferate de pe WKBS. în somn părea mai bătrân, iar asta o speriase pe Leah.

Femeia a ridicat capul când a auzit ciocănituri în geam. Tina stătea în faţa uşii din lemn. Joseph s-a ridicat de pe scaunul lui de metal ca s-o primească.

— Bună! a spus Tina timid.

Venea de la salonul coreean de înfrumuseţare, de pe 41st Street, specializat în servicii pentru nunţi. Părul ei negru era prins în trei rulouri cilindrice fixate în creştet, iar câteva şuviţe îi cădeau de o parte şi de alta a feţei. Purta costumul de mătase de culoarea fildeşului pe care Casey i-l adusese de la Sabine – cadou de la Sabine însăşi. Tina semăna cu o reporteriţă drăguţă de televiziune. Leah s-a simţit puţin invidioasă în faţa frumuseţii fiicei sale.

— Uau! a exclamat Leah cu mândrie. Tina, arăţi ca o vedetă de la televizor!

Joseph a dat din cap, zâmbind.

Tina s-a înroşit. Nu-i păsase niciodată de aspectul ei sau de hainele pe care le purta. Lucrurile la care Casey ţinea atât de mult i se păruseră întotdeauna o imensă pierdere de timp. Toată această agitaţie legată de păr şi de haine! Negăsind unde să se aşeze, Tina s-a dus în partea din spate a curăţătoriei şi a luat două scaune pliante. Casey avea să ajungă şi ea în curând. Îi promisese. Casey nu-şi mai văzuse părinţii

de mai bine de doi ani. Din când în când, mama ei îi spunea Tinei că sora ei e o nesimţită, pentru că nu venea la ei nici măcar de sărbători. Scuza eternă a lui Casey era munca, dar asta nu avea niciun sens de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun. Tatăl ei nu se mai obosea să-i pomenească numele. O dăduse afară pe Casey din casa lui, deşi crezuse că fata avea să-şi ceară scuze în cele din urmă. Iar el ar fi iertat-o. Casey o suna pe mama lor în prima duminică din lună, când tatăl lor se afla la Edgewater, ca să-şi verifice clădirea; pe Tina o suna o dată la două săptămâni.

— Ce mai faci, tată? a întrebat Tina voioasă, sperând să risipească o parte din nefericirea acestuia.

Tatăl ei ura să socializeze. Voia să fie lăsat în pace, dar din cauza nunţii nu avea unde să se ascundă.

Joseph a dat din cap, încercând să zâmbească de dragul fiicei lui. Ea era copilul lui cel înţelept.

Tina merita o nuntă frumoasă, totuşi, el îşi dorea ca această seară să se termine cât mai repede. Ce spunea mereu şeful lui, domnul Kang? „Re-pe de" era o vorbă bună din New York. Şi clienţii lui spuneau la fel.

— Am nevoie de cămăşile mele cât mai repede! strigau ei, după ce lăsau un braţ de rufe.

Cealaltă vorbă era:

— Aveam nevoie ieri de chestia asta!

Peste o jumătate de oră se întâlneau cu toţii la domnul Chan. Howie Chan era vechiul său client, care deţinea faimosul restaurant în stil Shanghai de pe 57th Street, unde americanii bogaţi plăteau bani grei pentru puiul, carnea de vită şi broccoliul de la Generalul Tso – feluri de mâncare de care chinezii nici măcar nu se atingeau. Când Howie auzise că fata cea mică a lui Joseph se căsătoreşte, se oferise imediat să organizeze cel mai bun bufet de nuntă, cu douăsprezece feluri de mâncare pentru cina de repetiţie. Howie, care era de aceeaşi vârstă cu Joseph, îşi căsătorise deja toate cele trei fiice.

— Fetele sunt foarte, foarte costisitoare! exclamase Howie. Dar se întorc acasă. Când băieţii se căsătoresc, nu-i mai vezi niciodată.

De pe partea opusă a străzii, ascunsă după un ulm uscat şi două cutii poştale albastre, Casey se uita la părinţii ei şi la Tina. Arătau cu toţii atât de bine, încât aproape că uitase să respire. Dacă ar fi jucat jocul ei de pe acoperiş, în care-şi alegea o viaţă din spatele unei ferestre, s-ar fi oprit pentru mult timp la scena aceasta. De ce membrii unei familii frumoase şi aparent prospere purtau haine de gală şi de ce stăteau pe

scaune pliante, de metal, la o curăţătorie chimică, după ora de închidere?

O aşteptau pe ea. Ultima dată îi văzuse la nunta Ellei. De atunci, vorbise cu mama ei în prima zi a lunii, de sărbători şi de zilele de naştere, trimiţând cadouri şi felicitări prin poştă, cu bileţele scurte, aproape vesele. Pretextul ei pentru a sta departe era munca, dar oricum nimeni nu cerea s-o vadă. Casey era îngrozită de faptul că trebuia să parcurgă cei treizeci de metri până pe trotuarul celălalt, pentru a se întâlni cu ei.

Dar nu putea lipsi de la cina de repetiţie a Tinei şi nici de la nuntă. Sora ei o rugase să vină, iar Casey avea să se controleze, indiferent ce avea să spună tatăl ei. Şi, de data asta, urma să-l aibă pe Unu alături de ea în ambele seri. Jurase că avea să se înţeleagă cu toţi părinţii coreeni.

— Fii atentă, spusese el.

Casey a bătut la uşă, iar Tina i-a deschis. Leah părea speriată. Joseph s-a uitat scurt la ea, apoi s-a întors la ziarul lui.

Leah i-a zâmbit lui Casey. Se subţiase la faţă, iar kilogramele pierdute îi accentuau trăsăturile fine. Părea că are peste douăzeci şi cinci de ani. În ianuarie, prima ei născută avea să împlinească douăzeci şi şase de ani. Pe vremea sa, ar fi fost de neconceput să-ţi măriţi fiica mai mică înaintea celei mari, dar toată lumea de la biserică spunea că America e altfel. Adevărat.

— Bună ziua! a spus Casey, încercând să pară veselă.

S-a apropiat de Tina şi a rămas acolo. Leah continua să-i zâmbească lui Casey, dorindu-şi să-i spună ceva, dar nu ştia ce anume.

— Nu-i aşa că Tina arată ca o vedetă? a întrebat Leah.

Casey a încuviinţat, admirând drăgălăşenia surorii ei mai mici. Cosmeticiana o dăduse cu prea mult rimei, dar costumul era perfect. Strălucirea ţesăturii de mătase pură o făcea pe Tina să arate ca o fată crescută într-o familie *yangha*prosperă. Aceasta fusese intenţia lui Casey când o alesese. Sabine prinsese imediat ideea şi o însoţise pe Casey la raionul de încălţăminte, pentru a o ajuta să aleagă şi pantofii Tinei. Părinţii lui Sabine fuseseră comercianţi şi ştia prea bine că oamenii *yanghan* te credeau inferior doar pentru că te chinuiseşi să faci bani. Tatăl lui Chul era profesor de fizică, iar mama, doctoriţă – toate cele trei surori ale lui erau avocate, iar Chul urma să devină doctor. Familia Baek provenea din clasa *yanghan* şi rămăsese tot acolo. Joseph se născuse în clasa *yanghan,* dar decăzuse, iar Leah se născuse săracă.

Destul de nepoliticos, orășenii l-ar fi numit pe tatăl lui Leah – un om sărac, de la țară – *ssangnom.* Joseph se uita în ziar, dar o asculta pe Leah vorbind cu fetele. Îi fusese dor de ele. Și Casey venise până la urmă. Se simțea ușurat. îmbătrânise mult în numai doi ani. *Asta înseamnă să fii singur pe lume,* și-a spus el. Părea mai bătrân decât majoritatea bărbaților de vârsta lui. Să ai grijă de tine însuți nu era ușor, iar în viață existau multe dezamăgiri pentru care nu erai pregătit.

— Să știi, arăți chiar mai bine decât un star de cinema. Ai putea câștiga concursul Miss Coreea. Cea mai inteligentă Miss Coreea din lume, a spus Leah.

— Ei, haide!

Tina a dat din cap oarecum încântată, dar stânjenită din cauză că toată lumea se holba la ea.

— Dar arăți uimitor, Tina. Ești absolut senzațională, a zis Casey.

— Toate astea sunt niște vorbe inutile și stupide. Ce contează cum arată Tina? a spus Joseph, privind spre Leah. Va fi chirurg. Nu contează cum arată sau cum e îmbrăcată. Chestiile astea sunt niște prostii. Un chirurg trebuie să…

— Tati, sunt destul de sigură că mă voi specializa în endocrinologie. Nu în chirurgie, a spus Tina încet, temându-se să ridice privirea.

N-ar fi vrut să vorbească despre asta chiar acum, dar pur și simplu îi scăpase. Joseph a deschis gura, uluit.

— Consilierul meu crede că este cea mai bună alegere pentru mine. Nu am niciun talent pentru chirurgie și mă interesează mai mult cercetarea decât practica și…

— Am crezut că vei fi chirurg. Un chirurg care operează pe inimă sau pe creier…

— Asta credeam când eram în gimnaziu și când mă uitam la seriale TV. Nu știam ce spun…

— Fiica mea trebuie să devină chirurg. Așa am spus tuturor. Asta cred ei că vei fi. Asta ai spus și tu.

Joseph era uluit de această schimbare. Oare nu înțelegea despre ce vorbea fiica lui? Ce anume era endocrinologia? Se simțea trădat.

— Ce vrei să spui? a întrebat el.

— Eu, eu… Eu… Tați, eu…

Tina nu-și văzuse niciodată tatăl purtându-se așa cu ea.

Lui Casey îi era milă de Tina. Mama lor își frângea deja mâinile.

— Poate că vorbim despre asta mai târziu, a spus Casey, încercând să pară cât mai politicoasă cu putinţă.

Trebuiau să ajungă la restaurant în cinci minute.

Încă în stare de şoc, Joseph s-a uitat la Casey, apoi, dezgustat, şi-a întors privirea. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi răzgândit în privinţa Facultăţii de Drept, dacă nu ar fi avut o slujbă stupidă pe Wall Street, de asistentă, după ce absolvise Princeton, şi dacă nu ar fi urmat acum cursurile de afaceri de la NYU, aruncând pur şi simplu pe fereastră înscrierea la Facultatea de Drept de la Columbia. Joseph dădea din cap neîncetat. Cine ar fi vrut să meargă la Studii Economice când putea fi avocat? Iar acum Tina vorbea despre cercetare? Nu despre lucrul cu pacienţii? La asta se referea? Ani la rând, îşi imaginase cabinetul medical al Tinei, unde îşi consulta pacienţii, şi pe fiica lui lucrând într-o sală de operaţii. Salvând vieţi. Aceste imagini îl umpluseră de mândrie şi fericire. Era, aşa cum spunea Tina, ca la televizor, dar fiica lui era vedeta. Despre ce vorbea ea acum? Era viaţa ei – cum putea fi atât de indiferentă în privinţa asta?

Leah s-a uitat la ceas. Nu mai aveau timp. Sa ridicat în linişte şi a luat pungile de cumpărături. Casey a apucat-o pe cea mai grea din mâna mamei sale. Voia să facă ceva, să-şi mişte cumva corpul, să alerge. Dincolo de fereastră, străzile erau pline de locuitorii înstăriţi din Sutton Place – femei în vârstă, îngrijite, cu părul blond-cenuşiu, şi bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi polo şi pantaloni kaki, conduşi de terieri legaţi în lesele lor ca nişte panglici. Seara aceea de august era încă luminoasă, iar Casey tânjea să iasă în fugă pe uşă şi să cheme un taxi. Avea treizeci de dolari în portofel. Nu era prea târziu. Putea să se întoarcă în apartamentul ei în cinci minute şi să comande o pizza, dar, apoi, şi-a amintit: Unu o aştepta la restaurantul domnului Chan.

Tina s-a apropiat mai mult de sora ei, încercând parcă să-i blocheze calea.

Leah a închis ochii, ca şi cum s-ar fi rugat, apoi i-a deschis şi şi-a suflat părul răsfirat pe frunte.

— *Yobo,* nu putem întârzia, a spus ea aproape în şoaptă.

Joseph s-a ridicat de pe scaun şi a deschis uşa. Odată ieşit, a sărit să prindă mânerele metalice ale oblonului cu mâna dreaptă şi le-a tras în jos cu toată puterea. Angrenajele de metal au făcut un zgomot infernal, iar

European Cleaners I s-a închis în sfârşit. Familia Han a mers pe

jos până la localul domnului Chan.

— Bine ai venit, Joseph!

Howie i-a strâns mâna, apoi l-a bătut uşor pe spate.

— Leah, bună, bună! a spus el, strângându-i mâna.

Chinez din Hong Kong, Howie avea un puternic accent britanic.

— Măi, măi, măi, astea sunt fiicele tale?

Nu le mai întâlnise niciodată.

— Ar putea, oare, să fie mai frumoase de atât?

A zâmbit văzând cât de arătoase erau fetele, mai ales cea tânără, remarcabil de frumoasă.

— Dar, din nou, de ce m-ar surprinde asta, când mama este de o frumuseţe incontestabilă? a zis el, făcându-i cu ochiul lui Joseph. Iartă-mă! Flirtez cu soţia ta.

Leah s-a înroşit şi s-a uitat în altă parte. Howie se purta mai teatral la el în restaurant decât atunci când se oprea, din când în când, ca să stea de vorbă cu Joseph la curăţătorie. Era un bărbat înalt, zvelt, cu o ţinută dreaptă. Nu-l mai văzuse niciodată purtând costumele sale englezeşti, făcute la comandă. Desigur, îi observase hainele atunci când le aducea pentru a fi curăţate sau călcate. Îi cosea la loc toţi nasturii care-i atârnau la mânecile cămăşilor. Soţia lui purta aproape exclusiv Chanel şi Valentino, mărimea treizeci şi şase. Leah nu-i cunoscuse niciodată soţia, dar îşi dăduse seama că avea şi o amantă pe care o iubea, din comentariile aluzive ale lui Joseph la adresa prietenului său.

După ce Howie a salutat pe toată lumea, s-a întors spre partea în care oaspeţii aşteptau în mod normal să-şi ocupe locul.

— A venit deja cineva de la petrecerea voastră, a spus el.

Unu le-a zâmbit din locul în care stătea. Nu voise să-i întrerupă. Aşezat pe banca din catifea maro, citise *The Post,* trecând în revistă – cursele din acea zi. A lăsat ziarul pe bancă, să ridicat şi a făcut un pas înainte.

— El este Unu Shim, a spus Casey.

Unu a făcut o plecăciune adâncă şi i-a salutat în coreeană. Avea un uşor accent american, dar pronunţia şi dicţia lui erau fantastice.

Joseph i-a strâns mâna şi i-a zâmbit politicos, ca şi cum ar fi cunoscut un nou enoriaş de la biserică. Leah s-a înclinat, dar nu l-a atins. Fusese învăţată să nu atingă niciodată un bărbat din afara familiei sale, iar singurul motiv pentru care-i atinsese mâna lui Howie era că acesta nu era coreean. Americanii se atingeau mereu. Howie era chinez, dar în

ochii ei era mai occidental decât mulţi albi.

Leah i-a zâmbit prietenos băiatului; era nepotul doctorului Shim. Semăna oarecum cu Ella, la ochi. Doctorul Shim spusese că Unu era un băiat foarte drăguţ.

— Păcat de divorţ, dar… măcar nu au copii, zisese el.

Tina s-a uitat uimită la Casey. Era de acord cu alegerea ei.

Leah l-a studiat în tăcere. Avea un chip frumos, cald. O frunte proeminentă – înaltă şi generoasă – şi urechi frumoase, cu lobi groşi. Şi vorbea coreeană, ceea ce îi plăcea foarte mult.

— Eşti nepotul lui Shim y-w. Vărul Ellei, a spus Leah.

— Da, aşa este. Unchiul Douglas este preferatul meu, iar Ella este verişoara de care sunt cel mai apropiat.

Leah a dat din cap, iar Joseph a schiţat un zâmbet. Observase şi el urechile lui Unu – aducătoare de noroc.

Joseph a zărit colţul unei bucăţi de hârtie care-i ieşea din buzunar. Unu a ascuns cu dezinvoltură formularul de la cursele de cai.

— Unde lucrezi? l-a întrebat Joseph.

Unu a menţionat numele asociaţiei unde lucra ca analist de achiziţii.

— Îl cunoşti pe Chuck Shilbotz? a întrebat Joseph.

Tina şi Casey s-au uitat surprinse la tatăl lor.

— Este şeful meu, a spus Unu. Adică el este şeful. Al tuturor.

Joseph a dat din cap, fără alte explicaţii, şi s-a întors spre Howie, care tocmai ce terminase de vorbit cu un chelner. Leah şi-a amintit apoi cine era Shilbotz – un client. Era un burlac pretenţios, al cărui hobby era să cumpere case istorice din New York şi să le restaureze, cu detalii şi mobilier de epocă. Locuia doar într-una dintre ele, la o stradă distanţă de casa din oraş a domnului Walton, şi deţinea încă trei. Numai facturile pentru draperiile sale costau mii de dolari, iar procesul meticulos de curăţare îl obliga pe Joseph să ia legătura atât cu Roy, un specialist, cât şi cu Kenny, maistrul de la sediul din Brooklyn, pentru a se asigura că nimic nu merge prost. Când domnul Shilbotz a cerut să i se cureţe perdelele, Joseph a trebuit să-l însoţească personal pe băiatul care făcea livrările, pentru că draperiile de patru metri nu puteau fi ridicate de o singură persoană. Prin urmare, Joseph vizitase toate casele lui Chuck Shilbotz.

Unu a tăcut, aşteptând ca Joseph să-i dea de înţeles că discuţia s-a încheiat. Casey semăna cu tatăl ei la gură. Acum părea foarte tristă, îşi

dorea s-o cuprindă în braţe, să-i mângâie părul, dar n-ar fi fost posibil cu atât de multă lume în jur.

Uşa din faţă s-a deschis zgomotos, iar un grup mare a pătruns în încăpere. Tina i-a zâmbit tânărului cu un cap mai înalt decât restul membrilor familiei lui. Venise Chul.

În hol, toată lumea se înclina cu stânjeneală. Casey şi Leah încă ţineau în mână pungile de cumpărături. Domnul Chan le-a condus în salon.

Imediat ce oaspeţii s-au aşezat la locurile lor, chelnerii au adus apetitivele. Chul s-a uitat în tăcere la Tina, ascunzându-şi cu greu emoţiile. Voia ca ea să-l salveze, dar Tina se pierduse. Deşi cei doi stăteau în capetele opuse ale mesei, ochii lor formau un drum drept de la unul la celălalt. Chul o privea pe

Tina cu admiraţie şi pasiune. Îşi dorea să facă dragoste cu ea tot timpul. Tina resimţea dureros atracţia dintre ei şi încerca să nu se gândească la faptul că erau împreună.

Surorile lui pălăvrăgeau de zor. Păreau inteligente, şi-a spus Casey, încercând să-şi amintească numele tuturor. Prezentările fuseseră făcute la repezeală, lângă uşă – Heidi, Kathryn, Rose şi soţii lor, Jun-hi, Clark şi Dean. Casey nu reuşise să reţină nici numele copiilor: Max sau Alex – nişte nume cu „x" la final. Erau copiii fiicei mai mari şi niciunul dintre ei nu era foarte bine-crescut.

— Game Boy, într-un minut, le-a promis Heidi.

Tinei îi era milă de mama ei, care părea îngrozită de mama lui Chul, Anna, care tot încerca s-o ia de mână pe Leah.

— Leah, trebuie să-mi spui Anna. Te rog, a insistat mama lui Chul în engleză.

Avea obiceiul să te atingă atunci când vorbea, iar Leah era derutată de gesturile prea familiare ale Annei Baek. îl atingea chiar şi pe Joseph când vorbea cu el, luându-l de braţ şi complimentându-i cravata. El era profund scârbit de ea. Cuvântul neplăcut la care se gândise *erayub-oo* – vulpe.

— Iar eu o să-ţi spun Leah. Ce nume frumos! a exclamat Anna.

A îndepărtat o scamă de pe umărul lui Leah.

Leah a dat din cap spre femeia frumoasă, cu pomeţi bine conturaţi. Tenul Annei Baek era pătat, dar machiajul bine aplicat masca asta. Leah se dăduse şi ea cu un ruj roz-deschis, dar aproape că i se ştersese deja de pe buze.

Când toată lumea de la masă a fost servită, Joseph și Leah și-au aplecat capul pentru rugăciune. Tina, Chul și Casey i-au imitat. La fel și Unu. Cu excepția lui Chul și a lui Heidi, familia Baek nu era creștină. După rugăciune, invitații au mâncat în liniște.

Chul era adorabil, s-a gândit Casey – cu douăzeci de centimetri mai înalt decât Tina, cu păr negru și des, cu ochi căprui și cu un zâmbet sincer. Moștenise cele mai frumoase trăsături ale mamei sale, deși i se citea mai multă bunătate pe chip. Chul părea genul de om care și-ar fi dorit patru-cinci copii și care ar fi purtat costume simple, bleumarin, zeci de ani la rând, fără să-și piardă niciodată amabilitatea sau firea calmă.

Kathryn, cea de-a doua născută, o fostă gimnastă destul de zdravănă, cu părul lung, până la umeri, se purta ca un conducător al haitei. Ea fusese cea care îi prezentase pe toți în hol.

— De cât timp ieșiți împreună tu și Unu? a întrebat-o ea pe Casey.

Unu și-a ridicat privirea din farfurie.

— De ceva vreme, a răspuns Casey.

Nu atât întrebarea i s-a părut agresivă, cât felul în care-i fusese adresată. Casey s-a așezat mai drept.

— De cât timp? a întrebat Heidi zâmbind.

Nu vedea ce e în neregulă cu întrebarea, dar se simțea puțin stânjenită de faptul că toată lumea aștepta răspunsul lui Casey.

— De patru luni minunate, a intervenit Unu, zâmbind spre Casey. Este pur și simplu grozavă.

Coreenilor nu le stătea în fire să fie atât de direcți, dar era evident că familia Baek prefera obiceiurile americane. Leah i-a zâmbit.

— Și voi doi vă veți căsători în curând? a întrebat Kathryn.

Cam după patru luni se logodise și ea, după ce-l cunoscuse pe actualul ei soț, Clark. Băieții au chicotit, strâmbându-se.

— Așa, ca unchiul Chul! a strigat cel mai mare.

Casey n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Coreenii puteau să întrebe uneori cele mai personale lucruri, dar nu se așteptase la asta de la cineva apropiat de vârsta ei. Kathryn era, poate, doar cu zece ani mai mare decât ea.

Tina i-a zâmbit lui Casey, sperând că aceasta nu se supărase pe Kathryn. Chul a spus că până și părinților lui le era puțin teamă de Kathryn, care habar nu avea uneori cât era de intimidantă. În puținele ocazii în care Tina le întâlnise, toate cele trei surori fuseseră

necruţătoare cu interogatoriile lor.

— Oare aceasta va fi următoarea nuntă? Hmm?

Kathryn şi-a ridicat sprâncenele amuzată.

De data asta, Unu nu s-a mai uitat la ea. Casey îi ştia părerea referitoare la acest subiect şi nu a spus nimic. Nimeni dintre cei de-acolo nu ar fi înţeles de ce Unu nu mai crede în căsătorie sau de ce ea, Casey, nu mai ştie cum să se raporteze la dragoste. Doar nişte inconştienţi s-ar fi aruncat cu capul înainte spre căsătorie.

Anna a citit răspunsul pe faţa lui Casey şi în tăcerea lui Unu. Joseph a mijit ochii spre Unu şi a expirat zgomotos.

— Kathryn, a spus Anna, cu vocea uşor dojenitoare, asta e ceva personal…

Cumva, compasiunea din vocea mamei lui Chul a făcut-o pe Casey să se simtă mai rău. Tina şi-a muşcat buza.

Joseph s-a uitat din nou la Unu. Părea un băiat cu suflet bun. Divorţul era o bilă neagră pentru el, dar chiar ar fi vrut să ştie dacă Unu avea de gând să se însoare cu Casey. Un băiat coreean divorţat, dintr-o familie cumsecade, era totuşi mai bun decât un băiat american de la Princeton, mult prea arogant. Unu şi Casey locuiau împreună şi, fără îndoială, împărţeau acelaşi pat. Cum putea Unu să se culce cu ea, dar să nu vrea să aibă grijă de viitorul ei? Era de datoria unui bărbat s-o protejeze pe femeia pe care o iubea. Acestea erau obiceiurile străvechi, dar şi cele corecte. I-a trecut prin cap că, dacă fiica lui cea mare se vedea cu un bărbat care nu avea de gând să se însoare cu ea, atunci era mai nebună decât îşi imagina el.

Kathryn şi-a lăsat jos beţişoarele, nefiind deranjată de comentariul mamei sale. Se uita fix la sora mai mare a miresei, dar Casey s-a mulţumit să ridice ceaşca din porţelan roşu şi să ia o înghiţitură de ceai. Virginia, care făcuse cursuri de jurnalism, îi spusese odată lui Casey: „Nu trebuie să răspunzi la toate întrebările".

— Cadourile, a spus spontan Tina. Ar trebui să împărţim cadourile.

Leah a dat din cap şi a luat pachetele de lângă scaunul ei. Bucuroasă să se ridice de pe scaun, Casey a pus un cadou frumos împachetat în faţa membrilor familiei lui Chul.

— Ah, nu trebuia să vă deranjaţi, a zis Anna.

Apoi a scos şi ea cadourile, iar Chul le-a împărţit. Toată lumea şi-a deschis pachetele.

Anna a primit un set format dintr-un colier şi o brăţară din aur, cu diamante, iar surorile, cercei din aur, cu diamante. Tatăl a primit un impermeabil Burberry, iar Chul, un ceas Cartier. Cumnaţii au primit pulovere din caşmir, *en coeur,* din Scoţia, şi fulare. Băieţeii au primit bonuri de economii în valoare de două sute cincizeci de dolari. Leah cheltuise şase mii de dolari pe cadouri. Îi dăduse lui Joseph chitanţele, iar el nu spusese nimic. Aceşti bani fuseseră luaţi din economiile lor pentru pensie. Logodnele puteau fi rupte dacă se făceau cadouri ieftine şi existaseră chiar şi cazuri în care nurorile fuseseră bătute sau tratate prost din cauza unui cadou nefericit. Asta voia Leah să evite. Luni întregi se frământase în privinţa cadourilor pentru familia lui Chul – voia să le ofere cel mai preţioase şi sofisticate lucruri, ca s-o primească pe Tina cu braţele deschise.

Familia lui Chul i-a dăruit lui Joseph o cravată Yves Saint Laurent, alb cu negru, şi o pereche de butoni din argint galvanizat. Leah a primit o eşarfă de lână roşie, la fel şi Casey. Tina a primit o broşă de jad, de modă veche, suflată cu aur. Casey nu s-a putut abţine şi a calculat în minte costurile. Cinci sute de dolari? Cadourile erau toate de la Macy's.

— E foarte frumoasă! a exclamat ea.

A împăturit eşarfa în două, apoi şi-a pus-o în jurul gâtului, făcând ceea ce Sabine numea un nod de aviator.

— Culoarea asta îţi vine foarte bine, a spus Anna, încercând să pară veselă.

Diferenţa dintre daruri era prea evidentă ca să fie trecută cu vederea. Fie familia Han exagerase, fie familia Baek oferise prea puţin. Rose, cea mai tânără dintre fiice, a încercat să fie drăguţă, aşa că şi-a scos perlele din urechi ca să-şi pună cerceii din aur de optsprezece carate, în formă de floare, pe care Leah îi alesese cu atâta grijă. Cerceii costaseră şapte sute de dolari la preţ de distribuitor. Doamna care i-i vânduse lui Leah era o vânzătoare de bijuterii din *geh* şi îi spusese că fuseseră făcuţi în acelaşi atelier din Florenţa care lucra pentru Tiffany.

Nu erau imitaţii, insistase ea; erau cercei Tiffany, fără însemne sau cutii albastre. Leah nu le făcuse niciodată propriilor fiice cadouri atât de costisitoare.

Luând exemplul lui Rose, Anna şi-a pus colierul la gât. Îi stătea bine.

— Ai exagerat, i-a spus ea lui Leah.

Pe faţa ei se citea o expresie confuză – zâmbea, dar părea

încruntată.

— Eşti prea generoasă. Prea mult, prea mult. E tipic coreenilor să dăruiască lucruri atât de extravagante. Toate sunt superbe, dar…

Anna a ghicit corect că setul ei, format din colier şi brăţară, costase aproape la fel de mult precum ceasul fiului ei.

Leah şi-a mângâiat eşarfa. Era o lână plăcută la atingere.

— Va fi bună şi călduroasă la iarnă. Vă mulţumesc foarte mult, a spus ea.

Era mai bine aşa. Iisus Hristos spusese că e o binecuvântare mai mare să dai decât să primeşti. Tatăl ei o învăţase să-şi asume suferinţa, să se dăruiască celorlalţi în întregime, să renunţe la tot, pentru că Dumnezeu avea să se îngrijească de toate nevoile sale.

Tina a zâmbit discret, simţindu-se atât de dezamăgită şi de rănită pentru părinţii ei, încât abia putea vorbi. Mama ei îşi petrecuse zile întregi mergând prin magazine, încercând astfel să-i mulţumească pe cei din familia Baek. Într-un fel, o scosese la capăt, pentru că darurile chiar erau frumoase, dar regreta că nu-şi pregătise părinţii pentru asta, că nu-i anunţase din timp că familia Baek nu avea de gând să facă un efort asemănător. Credeau, fără îndoială, că soţii Han erau *ssangnom,* încercând astfel să pară deasupra propriului statut graţie unor cadouri scumpe. Nu aveau cum să câştige. Generozitatea era întotdeauna suspectă. Tina şi-a luat beţişoarele şi a mutat oul de raţă dintr-un capăt în altul al farfuriei. Chul şi-a pus ceasul la mână şi l-a arătat surorilor lui. Fetele l-au lăudat şi l-au aclamat ca pe un copil răsfăţat.

Joseph s-a uitat cu atenţie la Chul. Nu avea nimic în comun cu tatăl său, în afara maxilarului rotunjit. Din câştigurile sale de peste vară şi din economiile făcute de-a lungul anilor, băiatul îi dăruise Tinei un inel de logodnă cu diamant, pe care ea îl adora. Pe viitor, dacă Chul nu avea grijă de fiica lui, Joseph se hotărâse deja s-o primească înapoi oricând dorea.

— Îţi mulţumesc pentru cravată. Este foarte drăguţă, i-a spus Joseph Annei, închizând cutia înainte de-a o băga în punga de cadou.

N-ar fi purtat în ruptul capului ceva atât de urât.

Casey auzise vorbindu-se despre casa imensă pe care o aveau în Bethesda, despre casa de pe plajă, din Rehoboth, despre clubul exclusivist în care erau membri, din care făcea parte Chevy Chase –, şi ar fi putut ghici cu uşurinţă preţul fiecărei ţinute St. John s-a surorilor Baek. Mama lor purta Armâni. Părinţii lui Chul câştigau de şapte sau de opt ori mai mult decât părinţii ei. Nu erau oameni care în mod normal

făceau cumpărături la Macy's și niciunul dintre ei nu ar fi purtat altceva decât cașmir. Făcuseră tot posibilul ca familia ei să-și cunoască locul. Era cumplit pentru Tina, dar Casey și-a dat seama că și Chul se simțea prost.

Howie a venit cu o sticlă mare de șampanie. A observat că atmosfera se schimbase.

— Ce mai face toată lumea? Cum au fost fructele de mare? a întrebat el.

Joseph i-a zâmbit.

— Grozave! Grozave!

— Șampanie?

Tatăl lui Chul s-a uitat la etichetă: Moet & Chandon. Lui Philip Baek îi plăcea să bea și era pasionat de vinuri bune. Howie a umplut paharele de șampanie.

— Din partea casei! Orice, pentru bunul meu prieten Joseph Han și pentru nunta frumoasei sale fiice! a spus el vesel.

Howie a zărit mormanul de hârtie argintie de lângă masă și a făcut un semn din cap către ajutorul de ospătar, ca să-l ia de acolo.

— Să aveți parte de multă șampanie în viitor, copii! a spus Howie cu o plecăciune, însă doar câțiva dintre meseni au zâmbit.

După ce Howie a umplut paharele tuturor, și-a dat seama că niciunul dintre invitați nu avea de gând să toasteze. Ginerii familiei Baek erau ocupați să mănânce tot din farfuriile cu apetitive. Tatăl mirelui își terminase whiskyul cu sifon și luase deja paharul cu șampanie ca să bea din el. Nepoții trăgeau de Anna și de Heidi. Joseph părea tulburat.

Când deținei un restaurant, din când în când trebuia să devii oaspete și să te alături petrecerii. Lui Howie i s-a adus un pahar, pe care și l-a umplut singur. Apoi l-a ridicat.

— Pentru nunta Tinei! Pentru Tina, frumoasa fiică a lui Joseph și a lui Leah, care într-o zi va deveni chirurgul meu preferat!

Howie Chan a râs.

— Și pentru dragoste…

A ridicat paharul spre mire, apoi spre mireasă. A adăugat, cu vocea sa joasă:

— Eu cred în dragostea adevărată. Din toată inima.

Într-o zi, Howie plănuia să se însoare cu Emily Lo, amanta lui de douăzeci și trei de ani – adevărata sa jumătate.

Toată lumea a ciocnit. Tina nu l-a corectat pe domnul Chan în

legătură cu noua ei specializare, dar s-a simţit iarăşi anapoda faţă de tatăl ei. Cu toţii au sorbit din şampanie, iar Tina s-a simţit recunoscătoare pentru amabilitatea proprietarului restaurantului, pentru dorinţa lui sinceră de a-i face pe oameni să se simtă bine.

Au trecut şi de cină, vorbind în principal despre cât de bună a fost mâncarea, pentru că fusese, într-adevăr, delicioasă. Nu a existat niciun conflict pentru nota de plată. Joseph a plătit-o, iar Howie i-a făcut o reducere zdravănă – două treimi din costul total. Cele două familii şi-au luat la revedere până a doua zi. Tina s-a întors in Queens cu părinţii ei, iar Chul a plecat cu familia sa la hotelul Hilton, din centrul oraşului, unde erau cazaţi cu toţii. Casey şi Unu au plecat împreună. Aveau să meargă pe jos până acasă.

Tina urma să se căsătorească a doua zi cu Chul.

48 Clasa socială cea mai înaltă în timpul dinastiei Joseon, în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

49 Cornelius Crane („Chevy") Chase (n. 1943), actor de comedie, scenarist şi vedetă de televiziune (n.tr.).

10.

MIRACOLE

Casey era mai mereu agitată. Avea trunchiul lung, ceea ce o făcea să-şi găsească foarte greu o poziţie comodă. Câteodată, când mergeau la un film sau la cină, Unu îşi punea mâna pe umărul sau pe coapsa ei, încercând s-o liniştească, dar nu dura mult până când începea din nou să se foiască. Uneori, se întâmpla ca unele persoane aşezate în spatele ei să se plângă, fiindcă le deranja. La nunta Tinei fusese aşezată în primul rând, alături de Unu, de Joseph şi de Leah, din partea miresei. Sacoul lui Unu mirosea a tutun şi i s-a făcut imediat poftă de o ţigară, dar îi era imposibil să fumeze în timpul nunţii. Părinţii ei ştiau că face sex cu Unu, dar nu ştiau încă despre faptul că fuma. A pus din nou picior peste picior.

Tina şi Chul stăteau atenţi, nemişcaţi ca nişte ornamente de tort. Reverendul Lim îşi începuse predica de douăzeci de minute şi mai avea de vorbit încă un sfert de oră.

— „La fel, împărăţia cerurilor este asemenea unui negustor care caută perle frumoase. Când găseşte o perlă de mare valoare, merge, vinde tot ce are şi o cumpără".

Pastorul a citat versetul cu o voce tunătoare, în contrapunct cu silueta lui subţire. Reverendul Lim nu putea să aibă mai mult de un

metru cincizeci – corpul său se pierdea, parcă, în roba neagră.

Se dăduse pe păr cu un ulei special, dar tot i se mişca în timp ce arăta cu degetul, copilăros, spre miri. Avea o dicţie foarte bună, dar accentul său era greu de deslușit.

Cu toate acestea, trei sute de invitaţi îi acordau o atenţie deosebită. Era greu să n-o facă. Călca apăsat pe podium, pentru a-şi sublinia ideile, şi mai-mai că izbucnea în lacrimi.

Unu a atins-o uşor cu genunchiul pe Casey, şoptind:

— Îmi cam place. Are…

— E nebun, a răspuns ea încet.

— Nu.

Unu a clătinat din cap, în semn de dezacord.

— E pătimaş. Crede în mesajul lui.

Casey era puţin surprinsă de acest lucru. Se simţea stânjenită de manifestarea dramatică a reverendului şi de accentul lui ciudat şi credea că şi Unu e de aceeaşi părere. S-a întors uşor şi a constatat că toţi invitaţii îl ascultau cu răbdare.

Dintr-odată, reverendul şi-a coborât vocea.

— Ce este perla de mare preţ?

Invitaţii au ridicat concentraţi capetele.

Casey începuse să se enerveze. *Iisus?* s-a întrebat ea. La şcoala de duminică, acesta era răspunsul la aproape orice.

Preotul s-a întors brusc spre ea. Privind-o drept în ochi, a spus:

— Tu eşti perla de mare preţ.

Casey a încremenit. El a continuat:

— Eu sunt perla de mare preţ.

Apoi a arătat spre alţi oameni aşezaţi în bănci.

— El este perla de mare preţ.

Preotul şi-a plecat solemn capul.

— Şi Dumnezeu, Dumnezeu preaslăvitul, a vândut tot ceea ce avea pentru a te cumpăra pe tine. Şi-a sacrificat unicul fiu – dând totul, absolut totul, pentru că tu eşti preaiubitul Său şi perla Sa de mare preţ. Vedeţi asta, dragi fraţi şi surori? Simţiţi cât de mult vă iubeşte El?

Lim a ridicat ambele mâini – mânecile robei fluturau, lăsând să i se vadă costumul până la coate.

Apoi a bătut tare din palme, ca să-şi accentueze afirmaţia. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Dumnezeu te iubeşte chiar în acest moment. Eşti comoara Lui

nepreţuită.

Cu paşi grăbiţi, reverendul Lim s-a apropiat de Tina şi de Chul.

— De-acum, copii, trebuie să vă iubiţi profund, pentru că ştiţi ce fel de comoară reprezentaţi unul pentru celălalt. Dumnezeu vede comoara din voi. Şi trebuie să vă ajutaţi reciproc, să vă apropiaţi de Dumnezeu, căci acesta este adevăratul scop al căsătoriei. Ori de câte ori simţiţi că vă îndepărtaţi de perechea voastră, încercaţi dacă vă ajutaţi partenerul să se apropie de Dumnezeu, Cel care vă vede cu adevărat măsura şi valoarea. Sunteţi bogaţi. Bogaţi în calităţi şi în dragoste. Eşti o creaţie divină. Iar perechea ta este jumătatea unei alte creaţii divine.

Reverendul Lim a aşezat mâna lui Chul peste cea a Tinei.

— Valoarea voastră nu va creşte şi nu va scădea niciodată în funcţie de frumuseţea, de munca sau de banii voştri. Sunteţi fără de preţ. Nu trebuie să uitaţi asta.

Preotul a suspinat, iar Casey s-a dat în spate, iritată şi stânjenită în acelaşi timp. S-a uitat la Tina şi şi-a dat seama că fata nu avea buchetul în mână. I-a şoptit lui Unu:

— Florile ei!

— Hmm? a răspuns el, fără să-nţeleagă.

— Tina şi-a uitat florile la subsol.

— Are vreo importanţă? a întrebat el.

Casey s-a întors spre mama ei.

— Florile Tinei!

— *Mahp soh sa A*\ a rostit Leah, surprinsă. Poţi să le aduci tu? Trebuie să fie…

Devenise agitată.

— Are nevoie de ele pentru fotografii. Când va merge la altar, a adăugat. Casey, poţi să aduci tu florile?

Cât de discret posibil, Casey s-a ridicat şi a părăsit încăperea. A ieşit chiar în momentul în care preotul se pregătea să le ceară miresei şi mirelui să-şi rostească jurămintele.

Când Casey a ajuns în sala corului, acolo unde Tina se îmbrăcase cu doar o oră înainte, a dat peste Ted. Stătea cu spatele la ea. Ţinea mâna dreaptă pe mânerul cărucior ului, iar în stânga avea telefonul mobil. Vocea lui era tandră şi, la început, Casey a crezut că vorbeşte cu fiica lui. Apoi a văzut că Irene dormea.

— Voi fi acolo, iubito. În jurul orei unsprezece. Pot să ajung atunci, OK? OK?

În glasul lui se simţea atâta dragoste.

Casey s-a sprijinit de uşa larg deschisă a sălii corului. La ce se gândea Ted? Angajaţii restaurantului făceau zgomot, pregătindu-se să aranjeze mesele în bucătăria bisericii, dar, în rest, pe holuri nu era nimeni.

— Delia, te iubesc. Vom fi împreună, te rog să mă crezi…

Ted şi-a desprins mâna dreaptă de pe cărucior şi şi-a trecut degetele prin păr.

— Tu eşti totul pentru mine. Toate se vor rezolva.

Casey şi-a dres glasul, mai mult din obişnuinţă decât din vreun alt motiv. Tuşea a fost involuntară, ca şi cum corpul ei refuza să mai audă aşa ceva. Ted s-a întors, cu gura uşor întredeschisă, dar nu a spus nimic. Casey a dat din cap, dar nu a ştiut ce să spună. Florile Tinei – crinii cu frunzele lor verde-pal – erau încă pe scaunul de lângă oglindă, acolo unde le lăsase mireasa. Casey s-a dus cu pas hotărât spre ele, neputând să se uite în direcţia lui Ted. A luat buchetul şi s-a întors repede la etaj.

Între timp, ceremonia se terminase: se rostiseră jurămintele, se schimbaseră inelele şi uniunea celor doi fusese binecuvântată.

Tina şi Chul au făcut cale întoarsă pentru a părăsi biserica. În timp ce mergeau pe intervalul dintre bănci – acoperit cu o pânză albă, pe care florarii o aşezaseră acolo de dimineaţă –, Casey i-a întins buchetul surorii ei. Tina i-a zâmbit lui Casey – nu sesizase absenţa lor. Era căsătorită cu Chul. Pentru Tina era clar cea mai fericită zi din viaţa ei. Chul era cel mai bun şi mai drăguţ băiat pe care-l cunoscuse vreodată, iar ea era profund îndrăgostită de el, interesată de tot ce gândea el. Când era în braţele lui, simţea că totul era bine. Da, erau tineri, într-adevăr, dar ea găsise dragostea cea mare.

Casey vedea fericirea surorii ei şi era bucuroasă, dar şi Ella păruse fericită în ziua nunţii ei. Nu-şi dorea să fie cinică în această privinţă. Pierderea lui Jay fusese grea, dar cumva ştiuse că relaţia lor nu avea să dureze la nesfârşit, iar asta îi dăduse curajul de a-şi menţine decizia: să suporte singurătatea. Poate că acesta era semnul că încă avea speranţe, fiindcă-şi dorea ca mariajul să fie o legătură eternă.

Unu i-a atins cotul.

— Draga mea, e timpul să mergem şi noi.

— Tocmai l-am auzit pe Ted spunându-i Deliei că o iubeşte. Se întâlneşte cu ea la ora unsprezece. În seara asta.

Cuvintele i-au zburat de pe buze pe nerăsuflate. Unu s-a întors.

— Ce nemernic!

— Asta ar fi trebuit să-i spun şi eu. La naiba! a şoptit Casey, zâmbind forţat.

Mergeau în spatele părinţilor ei. Joseph încerca să le zâmbească invitaţilor, iar privirea timidă a lui Leah se lipise de covorul de pânză albă.

Casey şi-a aranjat cureaua rochiei, iar Unu a încetinit pasul. Nu se putea abţine să-şi amintească de propria cununie de fiecare dată când mergea la o nuntă. Şi soţia lui fusese o mireasă frumoasă şi părea chiar fericită. Femeile se pricepeau mai bine să-şi ascundă sentimentele.

— Căsătoria. Ce impostură penibilă! a mormăit Unu.

— Îţi cunoaştem foarte bine părerile despre instituţia căsătoriei, dar eu ce ar trebui să fac? a întrebat Casey, enervată de comentariul lui.

— Trebuie să-i spui Ellei, a răspuns el, ridicând din umeri. Ştii că eu îi sunt loial.

Faptul că Ted putea s-o înşele pe Ella era de neconceput. Ella era o sfântă, o persoană frumoasă, amabilă şi bună. Cum putea el să-i facă una ca asta?

Ce ticălos! Ar fi trebuit să-i spună că e un nemernic, s-a gândit Casey. Ar fi trebuit să spună ceva, orice, să-i tragă o poşetă în cap. Poate faptul că o văzuse pe Irene dormind atât de frumos şi de inocent, ca o fetiţă de opt luni ce era – cu pumnişorul strâns, cu rochiţa ei în carouri de la Raggedy Ann – o lăsase mută, deşi îl auzise pe Ted spunându-i amantei lui c-o iubeşte.

Îi venea să-l omoare. Din cauza lui o evitase pe Delia. Delia o sunase în ianuarie şi când, în sfârşit, avuseseră acea discuţie teribil de stânjenitoare despre ea şi Ted, Casey îi explicase că Ella nu mai voia să fie prietenă cu ea. Era ca în liceu, doar că erau în rolurile unor oameni maturi. Lui Casey îi era dor de Delia. Fusese o prietenă adevărată şi, deşi ştia că Delia era de vină, supărarea ei îl viza mai mult pe Ted, fiindcă era căsătorit. Lui Casey nu-i păsa deloc că Delia face sex cu bărbaţi căsătoriţi, asta şi fiindcă nu părea să-şi dorească ceva de la ei. În mintea lui Casey, era absolut normal ca Delia să fie o prietenă bună, dar să se culce cu bărbaţi căsătoriţi; cele două detalii nu se băteau cap în cap. Acum părea mai complicat, pentru că Delia îi spusese că se terminase. E adevărat însă că acea conversaţie avusese loc în ianuarie. Ted părea cu adevărat îndrăgostit. Oare ce avea să se întâmple dacă şi Delia era îndrăgostită? Dar Ella şi Irene? Ce se va alege de ele? Casey îşi făcea griji.

Casey şi Unu s-au oprit când s-au apropiat de coada care se formase la intrarea în salon. Ea îl ţinea de braţ. Fotograful le-a făcut o poză.

— Încă una, vă rog, le-a zis.

Casey s-a uitat la Unu şi împreună au zâmbit politicos.

Petrecerea nu era cine ştie ce, dar mâncare se găsea din belşug şi toată lumea părea să se distreze în subsolul bisericii. DJ-ul pe care îl angajase Chul făcea glume între două melodii pop. Nu era nimic frumos la subsol – crinii de nuntă acopereau cu greu mirosul de insecticid şi de supă *kimchi* de la mesele servite înainte în biserică. Coşurile de baschet erau amplasate în capetele opuse ale încăperii imense, care funcţiona şi ca sală de sport. Chul şi Tina au dansat pe un cântec de Whitney Houston, iar, la cererea lui Joseph, dansul tatălui cu fiica a fost anulat. Însă Chul a dansat cu mama sa pe „Wind Beneath My Wings". Părinţii lui Chul erau buni dansatori şi au rămas mult pe ringul de dans, la fel şi surorile sale.

Casey stătea la masă alături de Sabine, Isaac, Ella, Ted şi Unu. Doctorul Shim, care ar fi trebuit să stea cu Joseph şi cu Leah, se mutase la masa lor pentru a discuta cu Unu. Sabine şi Isaac plecaseră la scurt timp după cină, pentru că Sabine avea o migrenă. Aşa cum se aşteptase, Casey a fost asaltată cu întrebări din partea mai multor enoriaşi coreeni cu privire la data nunţii ei şi a lui Unu – dacă el avea să fie norocosul. Nu exista vreun răspuns politicos la astfel de întrebări, aşa că s-a bucurat când Tina i-a spus că trebuie să facă pipi.

Tina nu avea cum să se descurce de una singură cu crinolina de sub rochia de mireasă. Tina şi Chul conveniseră să nu aibă domnişoare sau cavaleri de onoare, dar, în calitate de soră, Casey găzduise o petrecere a burlăciţelor acasă la Sabine, se dusese să-i aleagă rochia de mireasă la Kleinfeld şi o ajutase să se îmbrace. Iar acum, glumeau ele, trebuia să se ocupe de mersul la toaletă.

S-au îndreptat spre baia din spatele amfiteatrului de la etajul principal, pentru că era mare şi retrasă. Tina era incredibil de fericită şi, de atâta bucurie, n-a observat că sora ei este cam tăcută.

După ce Tina a terminat, Casey i-a ridicat rochia, fiindcă era o baltă mare de apă lângă chiuvetă.

— Uau! Eşti femeie măritată.

— Ştiu! Nu-i aşa că e o nebunie? a răspuns Tina, întorcându-se de la oglindă şi remarcând chipul gânditor al surorii sale. Te simţi bine?

— Sunt bine.

Tina a dat din cap, simţindu-se vinovată pentru fericirea ei. Îi era ruşine de bucuria ei. Surorii sale îi era probabil greu să se descurce cu toţi aceşti coreeni care-i puneau întrebări despre căsătorie şi alte chestii, în condiţiile în care Unu spusese că nu avea să se mai însoare niciodată. S-a gândit că fusese, poate, insensibilă, dar cum să se fi căsătorit fără să fie şi Casey de faţă?

— Mulţumesc că mi-ai adus florile mai devreme. Îţi vine să crezi că le-am uitat? Ce proastă sunt!

Tina s-a lovit dramatic peste frunte.

— Ai voie să uiţi lucruri, doamnă doctor Han.

Tina a dat din cap, observând cât de frumoasă e sora ei când nu se enervează.

— Chiar mă bucur că eşti aici. Înseamnă mult pentru mine.

Casey şi-a privit sora.

— N-aş fi ratat asta pentru nimic în lume. Mă bucur foarte mult pentru tine. Chul pare un tip grozav.

— Îl iubesc enorm. Este un om foarte bun. Ştii?

— Mama lui, însă… a zis Casey şi şi-a dat ochii peste cap.

— Ah, nu este atât de rea. Tata a spus că e o *yuh-oo.*

— Da, pe asta a nimerit-o, a râs Casey. Îţi vine să crezi ce cadouri de rahat am primit ieri?

A izbucnit din nou în râs.

— Ce a spus tata despre ele? Probabil că nimic.

— Nu au scos niciun cuvânt, a răspuns Tina, expirând zgomotos. Mi-a părut atât de rău pentru…

— Să-i ia dracu'! Sunt snobi şi zgârciţi. Ai observat ce piept plat are maică-sa? Eu mă simţeam plinuţă în comparaţie cu ea.

Casey şi-a scos în evidenţă sutienul măsura 75B.

— Chul nu e aşa, a chicotit Tina.

— Are ţâţe mari? i-a făcut Casey cu ochiul.

— Nu!

Tina a adoptat atitudinea de surioară îngrijorată.

— E foarte generos. Nu am vorbit cu el despre asta. Nici nu cred că voi vorbi. Bănuiesc că s-a simţit prost din cauza diferenţei dintre cadouri…

S-a uitat la mâinile ei, la verighetă şi la inelul de logodnă.

— Sunt doar strâmtoraţi, cred.

Casey s-a privit în oglindă, aranjându-şi firele de păr rebele din coafură.

— Dar nu sunt deloc strâmtoraţi, asta e faza amuzantă, a spus Tina, încercând să nu exprime un lucru chiar evident.

— Ei cred că suntem de rahat pentru că suntem săraci. Au crezut că nu e cazul să facă vreun efort…

Tina a tăcut. Casey spunea întotdeauna totul pe şleau, dar nu oricine voia să audă asta.

— Te face să-ţi doreşti să fii bogată, nu-i aşa?

Casey i-a pudrat nasul Tinei.

— Nu, a răspuns Tina imediat. Eşti bogat când nu te comporţi aşa.

Casey, care deşuruba capacul luciului de buze, s-a oprit şi s-a uitat direct la Tina.

— Întotdeauna vezi lucrurile exact cum trebuie, nu-i aşa?

I-a zâmbit surorii sale mai mici.

— Doctoriţă Han, mă uimeşti.

— Ah, taci! a spus Tina zâmbind.

Au ieşit împreună din baie, dar, când au ajuns în capătul scărilor de la subsol, au dat peste Ted, care ţinea în mână o ţigară neaprinsă. Voia să fumeze.

— Ia uite, surorile! a spus el, ca şi cum mai devreme nu s-ar fi întâmplat nimic.

Tipic pentru Ted. Era de netulburat.

— Bună, Ted! l-a salutat Tina.

A observat că Chul îi face semn cu mâna din cealaltă parte a încăperii.

— Mă cheamă soţul meu.

Tina s-a îndepărtat. Casey a rămas acolo o clipă, încercând să-şi dea seama unde să se ducă. A vrut să treacă pe lângă Ted, dar el i-a blocat calea.

— Ascultă!

— Nu trebuie să te ascult. Eşti un clovn nenorocit.

— Ştie.

— Cine ştie?

— Ella ştie.

— Sigur că da, l-a ironizat Casey, apoi s-a uitat în ochii lui şi a văzut că vorbeşte serios.

— Nu ştii cum e să fii căsătorit şi să te îndrăgosteşti de altcineva.

— Ai dreptate. Nu știu.

Casey stătea acolo, încercând să nu-l judece.

— O iubesc pe Ella, dar sunt îndrăgostit de Delia. Iar Delia este persoana care…

— Ascultă, amice, nu trebuie să lauzi pe nimeni în faţa mea. Îmi plac amândouă. Le respect pe amândouă, în ciuda sentimentelor frumoase pe care le au pentru un rahat amărât cum…

— Casey, eşti atât de dură! Şi nu ai niciun drept să mă condamni.

— Nu mă lua pe mine cu prostiile astea. Nu le înghit. De ce să nu te judec? Ai rănit-o pe Ella. Te-a primit înapoi după…

— Nu înţelegi.

Ted voia să-i explice că Delia era perechea lui, iar Ella, care era femeia ideală, rămânea doar atât – un ideal, nu un om pe care să-l iubească.

— Tu nu…

— Şi nici nu vreau să înţeleg. Ce naiba au în minte oamenii când spun că iubesc? Ce dracu' înseamnă asta?

Casey se holba la el.

— Delia şi cu mine o să ne căsătorim…

— Dar tu eşti căsătorit! a strigat ea.

În fundal, se auzea o melodie a lui Michael Jackson, iar ringul de dans era plin.

— Ella vrea să divorţeze. Sunt aici doar pentru că Ella m-a rugat să facem acest ultim lucru împreună şi am fost de acord.

Ted a rostit totul pe nerăsuflate, de parcă trebuia neapărat să se elibereze. Ella fi rugase în seara precedentă, spunându-i doar:

— Trebuie să mă ţin de cuvânt. Am spus că vom fi acolo amândoi.

— Bine, dacă vrei tu…

Casey nu-l prea credea. Aştepta o mângâiere pe cap, pentru că fusese un soţ atât de bun? înfumurarea şi mentalitatea lui erau imposibil de destabilizat.

— Ascultă, nu e treaba mea…

S-a prins de balustradă. Se simţea slăbită – furia ei era înghiţită de un soi de răceală. Nu mai avea chef să stea de vorbă cu el.

— Cum zici tu, Ted. La revedere, a încheiat ea şi a plecat.

Ted a privit-o cum se îndepărtează. Era ciudat, chiar şi pentru el, cât de mult îşi dorea ca ea să-i înţeleagă decizia. A urcat scările.

Casey s-a dus la masa ei şi l-a găsit pe Unu vorbind cu doctorul

Shim. Ella stătea lângă ei, iar ochii ei negri păreau somnoroşi. Cu mâna dreaptă legăna căruciorul. Irene încă dormea. Muzica nu părea s-o afecteze. Tortul fusese tăiat, dar mai mult de jumătate din cele trei sute de invitaţi zăboveau. Se simţeau minunat. Tina şi Chul dansau. Casey i-a zâmbit cu drag surorii ei şi s-a aşezat pe scaunul gol de lângă Ella, care abia părea s-o observe.

— Bună! a spus ea.

Ella a privit-o lung.

— Ah, bună, Casey!

S-a întins spre ea şi a îmbrăţişat-o, deşi părea puţin mohorâtă.

— Unde ai fost?

Casey a inspirat adânc.

— Ted…

— Divorţez, Casey. De unde ştii? a chicotit Ella.

— Nu arăţi prea bine. Eşti beată?

S-a uitat la paharul din faţa Ellei. Era plin cu vin roşu.

— Ştii ceva, Casey? Chiar îmi place noua mea slujbă. Domnul Fitzsimmons este un tip grozav!

— Ella? Te simţi bine?

— Ted a fost concediat ieri, iar eu îl părăsesc. Eu îl părăsesc pe el, nu el mă părăseşte pe mine, a continuat Ella veselă.

Casey s-a uitat la doctorul Shim, încercând să-şi dea seama dacă aude toate acestea, dar l-a văzut că vorbea cu Unu şi chiar şi ei îi era greu s-o asculte pe Ella, din cauza muzicii.

— Cum adică a fost concediat?

— Mă rog, a demisionat, dar, practic, a fost concediat. Ted Kim a fost concediat de la Kearn Davis pentru că a făcut sex cu Delia în biroul de tranzacţionări. Şi ea a trebuit să-şi „dea demisia”. Ha! Există şi înregistrări cu ei. Nu-i aşa că e amuzant?

Ella a chicotit ciudat.

— Poftim? a întrebat Casey, clipind nelămurită.

Existau camere de filmat peste tot în sala de tranzacţionări. Toţi cei care lucrau acolo ştiau asta. Dar ce căuta Ted acolo?

— Stai… Ce s-a întâmplat?

— Făceau sex, Casey. S-e-x. N-am văzut casetele, totuşi. Nici nu e nevoie, pot să-mi imaginez. Ştiu cum îi place lui Ted. Îi place să mă aşez în poala lui. Am citit în revista *Cosmopolitan* că bărbaţilor care sunt autoritari le place să fie dominaţi în pat. Ştiai asta, Casey? Dar eu nu

vreau să domin pe nimeni în pat. Nici măcar nu-mi pot imagina… Dar sunt sigură că Delia ştie cum să satisfacă un bărbat.

— Ella?! a strigat Casey.

Fata a izbucnit în plâns. Cine era persoana care vorbea? Nu semăna deloc cu Ella.

— Hei, hei, ce se întâmplă? Cât vin ai băut?

— N-am băut deloc. N-am voie să beau când iau Tylenol.

— Iei Tylenol?

Casey s-a uitat atent în ochii Ellei, dar nu ştia ce anume să caute. Când erai drogat, ochii păreau mai întunecaţi, pentru că pupilele se dilatau, dar nu şi-o putea închipui pe Ella drogându-se. Tylenolul nu te făcea să pari beat.

— Ella? Cât Tylenol ai luat?

— Da! a răspuns Ella, închizând ochii şi deschizându-i brusc. Iau mult Tylenol.

— Ella, cât de mult Tylenol ai luat? a întrebat Casey foarte încet.

Tylenolul nu te poate ucide, a încercat să-şi spună.

— Nu-mi amintesc.

Ella a zâmbit ca un copil şi s-a aplecat spre Casey.

— Bună, Casey!

Devenea din ce în ce mai palidă şi nu mai părea conştientă, deşi avea ochii larg deschişi. Mâna stângă, de parcă ar fi fost a unei păpuşi, i s-a desprins de pe mânerul căruciorului. Din reflex, degetele i s-au întors la cărucior.

— Ted a spus că-şi va găsi altă slujbă. Lucrurile astea se sting de la sine…

Părea că repetă spusele lui ca un papagal.

— Despre ce vorbeşti?

Casey a aruncat o privire spre doctorul Shim, întrebându-se când ar fi trebuit să-l tragă de mânecă, dar nu voia s-o supere pe Ella.

— Despre locul lui de muncă. Ted a spus că-şi va găsi o nouă slujbă.

Vocea ei semăna cu un cântec.

— A spus că avem o mulţime de bani în bancă. Adică, el are o mulţime de bani în bancă. Eu nu am niciun ban…

Ella s-a prăbuşit, împingând căruciorul brusc. Irene s-a trezit şi a început să plângă.

— Domnule doctor Shim! a strigat Casey, apropiindu-se de Ella.

Domnule doctor Shim!

Capul Ellei a căzut greoi pe umărul lui Casey.

Unu a prins din mers căruciorul şi a luat-o în braţe pe Irene.

— E în regulă, Irene, e în regulă…

Bebeluşul s-a liniştit imediat, adormind pe umărul lui Unu. El îi mângâia spatele micuţ, neînţelegând ce se întâmplase cu Ella.

— Ella? Ella? a repetat cu calm doctorul Shim.

I-a ridicat pleoapele.

— Sunaţi la 911! a spus el. Imediat! Să sune cineva la 911 chiar acum! Imediat! Imediat!

10 Evanghelia după Matei 13: 45 – 46 (n.tr.).

H „Oh, Doamne!", în lb. coreeană în original (n.tr.).

11.

SURVENIRE

— Şi cum e la masterul de Studii Economice? a întrebat Kevin Jennings. E aşa cum te aşteptai? s-a hlizit el.

— Îmi place la şcoală, Kevin. Desigur, nu e la fel de palpitant ca atunci când lucrezi într-un birou de tranzacţionare. Mi-e dor de voi. Foarte, foarte dor.

Cu mâinile împreunate în dreptul inimii, Casey şi-a aplecat capul într-un gest plin de regret.

Un „vaaai" emoţionant s-a auzit din partea bărbaţilor.

Casey stătea în capul mesei, în calitate de invitată de onoare. Petrecerea întârziată de adio avea loc în sala privată a restaurantului Kuriya, de pe 56th Street – un restaurant cunoscut pentru faptul că gătea vită Kobe pe pietre fierbinţi. Nu fusese uşor să-i convingă nici pe cei din echipa de vânzări din Asia, nici pe cei care lucrau cu Japonia, dar Walter Chin aranjase ca opt oameni de vânzări, cinci agenţi de bursă şi doi asistenţi să participe la petrecerea lui Casey.

Kuriya era restaurantul favorit al lui Casey din New York – un loc unde cina costa aproximativ două sute cincizeci de dolari de persoană. Mâncarea ei preferată din meniu era orezul *shiso,* pe care trebuia să-l comanzi separat, pentru că friptura nu venea cu garnitură. Preţul pentru o lingură de orez amestecat cu mentă japoneză şi cu seminţe de susan negru: şase dolari. Nu mai fusese niciodată acolo pe banii ei şi nu se aştepta să o facă prea curând după seara asta. Erau şaisprezece persoane acolo, cu ea cu tot. Nu o ajuta deloc să gândească astfel, pentru că mesele scumpe făceau parte din cultura de pe Wall Street, dar îi era

greu să se obişnuiască, deşi fusese servită de sute de ori de chelneri în cluburile de la Princeton şi mersese la cină acasă la Virginia, unde mama ei apăsa cu piciorul pe un clopoţel de sub masă, iar menajera aducea felul următor. Cina din această seară avea să coste patru mii de dolari, oamenii de vânzări şi agenţii de bursă împărţind nota de plată (nu le cereau niciodată asistenţilor să plătească). Bineînţeles, Casey nu s-a putut abţine să facă nişte calcule: nota de plată pentru această cină de despărţire i-ar fi şters un sfert din datoriile de pe cardul de credit, ar fi însemnat mai mult de trei luni de chirie pentru vechea garsonieră, mai mult de zece luni de mâncare pentru ea şi Unu, patru ţinute noi de la Sabine's, salariul pe o lună al tatălui ei şi aşa mai departe.

Faptul că locuia cu Unu îi redusese considerabil cheltuielile, pentru că nu plătea chirie sau utilităţi, dar se gândea mereu la bani, pentru că trebuia să plătească pentru toate celelalte lucruri. Casey refuzase oferta lui Sabine de a-i plăti facultatea, iar Sabine, nedorind s-o jignească, nu insistase. Luase un împrumut de aproape patruzeci de mii de dolari de la Citibank, pentru taxele şcolare şi cheltuielile de întreţinere. De asemenea, mai avea de plătit şi ratele la cardurile de credit, de pe care cheltuise cincisprezece mii de dolari, dintre care aproape opt mii erau deja înapoiaţi. Îi era dor de băieţi – de toţi cei care stăteau la masă ca nişte bărbaţi maturi, glumeţi şi competitivi. Totodată, simţea şi lipsa salariilor de la Kearn Davis. Sâmbăta şi duminica lucra la raionul de pălării de la Sabine's, dar câştigurile de acolo îi ajungeau pentru transport şi pentru mesele de prânz.

Noaptea trecută nu reuşise să doarmă, îngrijorată de toate aceste lucruri. Cum avea să-şi plătească facturile? împrumuturile aveau cu siguranţă să i se dubleze, pentru că facultatea dura doi ani. Ce fel de loc de muncă trebuia să-şi găsească vara viitoare? După absolvire? Interviurile pentru stagiile de vară începeau luna viitoare. îl privise pe Unu dormind, invidiindu-i respiraţia calmă şi uniformă, apoi se ridicase din pat şi îşi scosese aproape toate cardurile de credit din portofelul roşu, cu imaginea Lyndei Carter în costumul ei de Wonder Woman, cu stele şi dungi. Aruncase cârdurile într-o pungă pe care o băgase în congelator, chiar sub tava cu gheaţă. Ideea îi venise dintr-o revistă de educaţie financiară, pe care o răsfoise la cabinetul de ginecologie. Se hotărâse să lase un singur cârd Visa în portofel, pentru urgenţe. După aceea, se întorsese în pat, ceva mai liniştită.

La fel ca alte restaurante de patru stele în care călcase Casey –

mai multă mâncare gratuită din partea firmei Kearn Davis –, Kuriya avea un personal numeros şi discret. Farfuriile de la felul principal au fost strânse rapid, apoi chelnerii în veste albe au scos nişte instrumente de argint din buzunarele de la piept pentru a aduna firimiturile de pe feţele de masă din în câteva clipe mai târziu, au adus meniurile cu deserturi şi băuturi. Pe verso erau descrieri lungi ale trabucurilor vândute acolo. În loc de desert, cei mai mulţi dintre ei au comandat coniac sau vin Sauternes. Când chelnerul a întrebat-o pe Casey ce doreşte, ea a cerut un brandy cu aromă de pere. Era băutura preferată a bunicii Virginiei, iar Casey îşi dorise dintotdeauna s-o încerce.

Walter, aflat la două locuri distanţă de ea, să ridicat de la masă şi, după câteva clipe, s-a întors cu o geantă de golf din pânză albastră, plină de crose. A sprijinit geanta de scaunul lui Casey.

— Ce este asta? a întrebat ea.

— Pentru tine, draga mea, a spus Hugh, aflat în stânga ei.

— Pentru mine? a zis Casey, zâmbind timid.

Voia să pară bucuroasă de cadou.

— Băieţi… Vă mulţumesc foarte mult! Sunteţi cei mai tari!

Casey a dat din cap, mişcată de generozitatea lor. Bărbaţii au ovaţionat din nou. Unul dintre cei de la vânzări a strigat:

— Păi, ne-am gândit că vrei să te faci remarcată la Studii Economice.

Colegul s-a strâmbat, iar Casey i-a făcut un semn cu mâna dreaptă – OK, aşa va face.

Cadoul era incredibil de generos, dar ea se simţea groaznic. Era o vorbă: „Nu-ţi cumpăra Rolls-Royce, dacă nu-ţi permiţi benzina". Avea deja un set foarte frumos de crose de la Jay, iar ea nu juca aproape niciodată golf. Părea că universul o ia la mişto dându-i două seturi de crose, fără ca ea să fie membră a vreunui club şi fără să aibă timp să joace.

— Şi de unde aţi luat acest set de crose senzaţional? a întrebat ea.

Ochii ei căutau o etichetă sau orice alt semn că puteau fi returnate în schimbul banilor.

— Sunt incredibil de frumoase, a continuat. Dragii mei! Of! Vă mulţumesc foarte mult! Vă mulţumesc!

— Eu le-am ales, a spus Hugh.

Entuziasmat, a luat cele mai elegante crose şi s-a dat în spectacol. S-a dezbrăcat de sacoul gri şi şi-a suflecat mânecile cămăşii albe –

expunându-şi bronzul uşor de pe antebraţe, căpătat în timpul unei recente călătorii în Bali. Bărbaţii de la masă au fluierat când au văzut crosele, de parcă obiectele cu cap de titan şi cu trunchi din oţel ar fi fost nişte fete frumoase.

Văzând că toată lumea are un pahar în mână, Kevin Jennings, care bănuia deja că înlocuitorul lui Casey, Hector Breed, un absolvent de la Corneli, Louisiana, nu va face deloc treabă, a ridicat paharul şi şi-a dres glasul. Casey a înălţat paharul cu brandy de pere, care, deşi era transparent ca apa, avea densitatea unui sirop de tuse.

— În numele Departamentului de vânzări pentru Asia, al firmei Kearn Davis şi al acestor glumeţi – a arătat cu paharul spre echipa de vânzări pentru Japonia –, te felicităm pentru decizia ta prostească şi greşită de a urma o facultate de studii economice.

Toată lumea a râs. Kevin a tuşit din nou, cu paharul încă ridicat.

— Şi totuşi, i-a zâmbit el lui Casey, aşteptăm cu nerăbdare ca într-o bună zi să ne devii client. Să nu ne uiţi, Casey Han! Trimite-ne veşti despre tine!

Câţiva bărbaţi au strigat:

— Aşa, aşa!

Casey a ciocnit paharul cu cei de lângă ea. Hugh i-a dat un cot lui Kevin.

— Kevin, frate, plângi?

A scos o batistă albă din buzunar şi a fluturat-o spre şeful său.

Kevin a mijit ochii spre Hugh, a acceptat batista oferită şi şi-a tamponat ochii în glumă. I-a aruncat-o lui Casey, iar aceasta s-a prefăcut şi ea că-şi şterge lacrimile, ducându-şi apoi mâna dreaptă la frunte, de parcă ar fi fost gata să leşine. Toată lumea s-a întors la masă. Casey se ruga ca nimeni să nu comande shoturi de tequila – trebuia să se ducă la Sabine de dimineaţă. Discuţia a revenit curând la ceea ce-i interesa pe brokeri: îmbunătăţiri la companiile aeriene, la hoteluri şi la reţeaua Relais & Châteaux din America şi din Europa. Casey simţea că ar fi putut scrie o carte despre locurile pe care le vizitase în calitate de lacheu corporatist şi despre care auzise vorbindu-se.

Brandyul o încălzise pe dinăuntru, iar gustul dulce îi mângâia gâtul. A desfăcut batista lui Hugh pentru a o împături la loc cum trebuie. Era minunat să se concentreze la aranjatul colţurilor când avea o senzaţie atât de plăcută în corp. Pe un colţ al batistei era monograma lui Hugh, HEU, cu litere de tipar.

— Hugh E. Underhill, a spus Casey cu voce tare.

Hugh s-a întors spre ea.

— Hmm?

Era și el un pic ameţit, după ce băuse singur o sticlă destul de mărișoară de sake rece.

— De la ce vine E-ul?

— De la Edgar.

— După trei ani în care am stat unul lângă celălalt, a zis Casey, încă sunt lucruri pe care nu le știu despre tine, dragul meu.

Avea un ton zeflemitor. S-a uitat la faţa lui. Era un bărbat cu adevărat frumos. Îi fusese un bun prieten de-a lungul anilor, ca să nu mai vorbim de sutele de prânzuri cu care îi făcuse cinste. De fiecare dată când ea încerca să-i dea banii, el îi spunea:

— Eu sunt un agent de bursă sexy și plin de succes, iar tu ești o aghiotantă prost plătită, care a mers la o facultate mult mai bună decât mine. Și când te gândești că nu mi-am făcut aproape niciodată temele la Groton. Nu-i așa că-i tare?

Bineînţeles, el spunea toate astea ca să se asigure că ea nu avea să plătească niciodată. Hugh era un om de afaceri dur, cu siguranţă, dar avea un suflet bun. Era, de asemenea, un hedonist și, firește, nu o făcea niciodată să se simtă prost în privinţa cheltuielilor sale. Hugh credea în plăcere și în lux, erau religia lui. Dispreţuia abstinenţa. I-a zâmbit lui Casey.

— Spune, ţi-am lipsit îngrozitor? Cum te-ai descurcat?

— A fost insuportabil, serios, a răspuns Casey, încercând să-și păstreze o mină serioasă. Uneori, această senzaţie puternică a pierderii mă copleșește și cu greu mă mai pot concentra. Dacă voi eșua la școală, vina îţi va aparţine, Hugh Edgar Underhill.

Părea cât se poate de îndurerată. Hugh s-a întins și a sărutat-o pe obraz, iar Casey l-a împins.

— Bleah! Termină cu asta, a râs ea.

— Să nu vii la mine să mă implori, a replicat el.

Ospătarii au adus serviciul sofisticat de cafea. Seturile semănau cu ustensilele din laboratorul de chimie – pahare de sticlă, în formă de bol, cu un fel de arzător Bunsen, ceva mai elegant, montat dedesubt, și niște recipiente delicate, cu combustibil Sterno. Un alt ospătar a adus un vas de ceramică, plin cu cafea din Hawaii. Chelnerul-șef a aprins ceremonios un mic foc albastru sub fiecare pahar, iar apa din

recipientele de sticlă a fiert rapid. Cu toţii erau hipnotizaţi de modul de preparare a cafelei. Păreau mai degrabă nişte puştani decât ţipi de pe Wall Street care făceau milioane de dolari. Casey îi plăcea pe toţi, mai ales pentru inocenţa şi absenţa cinismului lor în faţa unui asemenea artificiu şmecher. Era încântată de aroma cafelei delicioase, în curs de preparare. Dar fiecare ceaşcă de cafea costa zece dolari. Ospătarii au adus frişcă în vase mici, de cositor, iar Casey şi-a pus puţină în ceaşca ei albă cu cafea. A adăugat două cuburi de zahăr, deşi în mod normal îşi bea cafeaua neîndulcită. Simţindu-se mai săracă decât oricând, tânjea după fiecare bucăţică de lux şi se temea că nu va mai avea parte niciodată de aşa ceva. Mai rău era că i se făcea ruşine pentru că-şi dorea atât de mult acest lux, dorea să-l consume, să-l strecoare cumva în propriul trup. Nu voia să se mai simtă săracă.

Când era mică, părinţii ei beau Taster's Choice cu Coffee-Mate, pe care îl numeau „preem", după un aditiv fără lactoză pe care-l foloseau în Coreea. Când mergea cu mama ei la băcănie, arăta cu degetul spre cutia de Domino Dots – zahăr tăiat în cuburi perfect ascuţite –, dar nu se gândise niciodată să-i ceară mamei sale o cutie; i se părea atât de costisitor şi inutil în comparaţie cu zahărul alb de la magazin, care venea în pungi de două kilograme şi jumătate. De la optsprezece la douăzeci şi cinci de ani – acum avea aproape douăzeci şi şase –, Casey mâncase la diferite mese, la unele dintre cele mai luxoase restaurante, cluburi private şi case din New York, dar, în sinea ei, era conştientă că putea fi dată afară de-acolo în orice moment. Ce ar fi putut face decât să plece în tăcere, ştiind că asta li se întâmplă fetelor ca ea?

La cafea, mai mulţi bărbaţi şi-au întors capetele spre uşă, iar Casey s-a uitat să vadă la ce anume se holbau. Venise Delia.

— Bună, Delia! au spus câţiva dintre ei.

Unii i-au făcut semn cu mâna, iar Delia le-a răspuns la fel. Apoi s-a dus direct la Casey şi i-a oferit un cadou legat cu o panglică.

— Bună! Walter a spus că pot să trec pe aici. Mă bucur că te-am prins, a zis Delia, inspirând profund. Ţi-am luat nişte…

Şi a izbucnit în râs. Casey a zâmbit politicos, neştiind ce să facă.

— Bună! a spus ea în cele din urmă. Mulţumesc!

A luat cadoul şi a început să râdă când a văzut ce conţine. Era o pungă plină ochi cu geluri de duş şi cu săpunuri. În fiecare an, de Crăciun, soţiile brokerilor le trimiteau ei şi lui Casey produse de baie, pe care le cumpărau de la vreun mall de la periferie. Erau cadourile

standard pentru asistentele de vânzări, pe care nimeni nu le folosea niciodată.

Casey i-a făcut cu ochiul.

— Ah, ce trist, fără lumânări parfumate.

Delia a râs uşurată. Într-un an, cele două adunaseră lumânările parfumate, săpunurile şi gelurile de duş primite de la soţiile brokerilor. Era drăguţ din partea lor, dar oare credeau că femeile singure locuiau într-o cadă atunci când nu se aflau la birou?

Delia a rămas în picioare, iar Casey s-a uitat în jur, dar nu mai era niciun scaun liber. Walter i-a oferit locul lui, dar Delia a refuzat.

— Mulţumesc, dragule, dar trebuie s-o Şterg.

Casey s-a ridicat şi a rămas în picioare alături de ea.

— Mulţumesc că ai venit.

— Am avut tupeu. Crezi că vreunul dintre tipii ăştia de aici a văzut înregistrarea?

Delia şi-a pus mâna în şold şi şi-a dat într-o parte şuviţele de păr roşcat de pe frunte.

— Înseamnă foarte mult pentru mine.

Casey i-a zâmbit, pentru că era adevărat.

Delia a făcut semn spre bar, dându-i de înţeles lui Casey să vină cu ea. Ceilalţi au priceput imediat că fetele voiau să fie singure. S-au aşezat una lângă alta.

— Ce drăguţ din partea ta! Şi foarte amuzant.

Casey a ridicat punga de cadou, apoi a strâns din buze, simţindu-se groaznic din cauza celor întâmplate. Cu numai două săptămâni în urmă, Ella ieşise din spital după ce luase o supradoză de codeină. Înghiţise prea multe pastile de Tylenol-3 şi i se făcuse o spălătură stomacală după ce leşinase la nunta Tinei. Deocamdată, Ella locuia în Forest Hills, cu tatăl ei şi cu copilul. Din câte ştia Casey, Ted stătea cu Delia. S-a întristat la acest gând. Atmosfera veselă se stricase.

— Ştiu că e ciudat, a spus Delia, dar voiam să-ţi explic.

— Nu, nu e nevoie.

— Nu voiam să… să mă bag între Ted şi prietena ta. Ştii cât de sceptică sunt în privinţa bărbaţilor. Dar ne-am îndrăgostit. Casey, el este bărbatul potrivit pentru mine. Are defecte şi e egoist. Ştiu asta. Dar mă iubeşte şi cred că el este alesul. Ştiu că asta nu scuză totul, dar…

Delia vorbea repede, contra cronometru. Ella nu era aici, şi-a zis Casey, iar Delia merita ascultată.

— …Casey, n-am mai fost niciodată îndrăgostită. Nu în felul ăsta. M-a cerut în căsătorie. Şi, crede-mă, m-am împotrivit. Am încercat să stau deoparte, la fel şi el. Dar trebuie să fim împreună. Nu mă aştept să înţelegi totul sau să fim prietene ca înainte – adică înţeleg că îi eşti loială prietenei tale –, dar şi noi suntem prietene.

— Ella a încercat să se sinucidă, a spus Casey, apoi s-a simţit mai rău decât înainte.

Delia a lăsat capul în jos. Se simţea oribil de când aflase.

— Nu spun că este vina ta, dar sunt derutată de tot ce se întâmplă. Delia…

Casey s-a uitat la cadoul pe care i-l adusese.

— Dacă mai are vreo importanţă, vreau să ştii că nu cred că eşti o persoană rea. Chiar nu cred asta. Îmi vine greu s-o spun, dar sper că eşti fericită. Sper. Sper că totul va merge bine.

A ridicat din sprâncene.

— Ca să fiu sinceră, sunt cam nedumerită cum reuşeşte Ted să atragă atâtea femei minunate. Foarte nedumerită. Parcă e un fenomen…

— E un nemernic uneori. Şi când este, îi spun să înceteze.

Delia şi-a încrucişat braţele, apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, le-a lăsat să-i cadă pe lângă corp.

— Când am auzit că a luat codeină, i-am spus să se întoarcă la ea.

Casey s-a uitat în ochii Deliei, rămasă fără cuvinte.

— Dar ea nu l-a mai vrut înapoi.

— Ştiu.

Era adevărat. Aflase că Ella ceruse divorţul şi că voia custodia exclusivă a fiicei sale.

— Nu mă aştept să fim prietene ca înainte…

Delia a repetat afirmaţia, dorindu-şi din partea lui Casey s-o contrazică, chiar dacă în sinea ei aştepta să fie respinsă. Casey s-a întins s-o îmbrăţişeze, iar Delia a strâns-o tare la piept.

— Îmi pare rău! a spus Delia. Îmi pare rău! îmi pare rău că sunt ceea ce sunt!

— Nu, nu, nu spune asta.

Cuvintele Deliei o supărau. Amândouă s-au tras înapoi, iar Casey s-a uitat la Delia.

— Ascultă, vreau să fii fericită. Mă bucur că trăieşti asta. Sper că se poartă frumos cu tine. Şi ai dreptate, când Ted o face pe nemernicul ar trebui să-i atragi atenţia. Probabil că se bucură că-l temperează

cineva, a spus Casey. Cred că-i prinde bine faptul că nu-i aplaudă toată lumea prostiile.

Delia a dat din cap.

— Ted e bun cu mine.

Casey i-a zâmbit vag.

— Ştii ce a spus Ted despre el însuşi, Casey? Că este un om calculat în toate aspectele vieţii lui.

Delia a desenat nişte ghilimele invizibile când a rostit cuvântul „calculat".

— Faptul că s-a îndrăgostit de mine a fost cea mai iraţională acţiune a lui, dar mi-a explicat că, prin inteligenţă şi raţiune, a încercat să construiască o cuşcă în jurul lui. Acest lucru neaşteptat i-a redat libertatea, l-a transformat într-o persoană nouă. A spus că se simte liber, chiar dacă este cam speriat. Ted a recunoscut că este speriat.

Delia părea mândră de el.

— Şi cred că, atunci când mi-a explicat lucrurile aşa, mi-am dat seama că între noi nu e doar o aventură. El spune… spune că viaţa lui, în care mereu a fost un câştigător, nu are valoare dacă nu mă are pe mine.

Delia nu avea pe nimeni căruia să-i spună asta. Şi-a ferit ochii, plină de ruşine şi de fericire, apoi a ridicat privirea.

— Eu nu cred că mi-am gândit paşii foarte strategic.

Era ciudat să folosească cuvintele dubioase aduse de Ted de la Harvard.

— Nu am avut încredere în bărbaţi, dar am hotărât că-mi voi continua viaţa alături de Ted. Ştiu că e o nebunie, dar noi doi trebuie să fim împreună, chiar dacă nu pare corect.

Înţelegi ce vreau să spun? E ca şi cum aş şti ce gândeşte, ce urmează să facă. Nu-mi pot explica legătura noastră.

Casey a dat din cap, dorindu-şi să înţeleagă. I-a strâns mâna Deliei.

— Ar fi mai bine să plec, a spus Delia, îmbrăţişând-o iar.

— La revedere, a zis Casey, simţind cum o pierde din nou.

Delia a plecat. Câţiva băieţi păreau trişti s-o vadă cum dispare, dar nici nu au îndemnat-o să rămână. Acum era iubita lui Ted. Dacă nu trăiai într-o peşteră, ştiai despre înregistrare şi despre „demisia" Deliei şi a lui Ted.

La ieşire, Hugh şi-a pus geanta de golf pe umăr. Toată lumea şi-a luat la revedere la masă şi încă o dată în stradă. Kevin Jennings a

mângâiat-o pe Casey pe cap. Unul dintre foştii colegi i-a prins capul la subsuoară şi a pus-o să zică „unchiule", ameninţând că altfel o gâdilă.

— Chiar o să-mi fie dor de voi, a spus ea, tuşind după ce fusese eliberată.

Băutura îi făcuse pe toţi sentimentali şi caraghioşi.

Hugh a oprit un taxi şi s-a oferit s-o conducă acasă. Amândoi locuiau în East Side. Casey aproape că s-a prăbuşit pe banchetă în timp ce Hugh aranja crosele în portbagaj. De pe locul ei îl auzea spunându-i şoferului unde să-i ducă.

— Două opriri, a zis Hugh şi i-a dat şoferului adresa ei ca primă oprire, deşi nu prea avea sens, pentru că ea locuia puţin mai departe decât el.

Aşezată pe bancheta din spate a taxiului galben, Casey se simţea şi mai ameţită din cauza vinului roşu, a şampaniei şi a coniacului. Mâine avea să fie o zi de pomină.

— Nu-ţi plac, a spus Hugh când s-a suit în maşină, chiar înainte de a se aşeza.

Casey nu a înţeles imediat. Apoi s-a prins.

— Nu, nu! Le ador! Serios, le ador! A fost incredibil…

Hugh a întrerupt-o.

— Femeilor le plac bijuteriile, hainele…

— Dar au nevoie şi de bani.

Hugh a izbucnit în râs. O fostă prietenă obişnuia să-i ceară bani pentru a-i da bacşiş femeii de serviciu când se ducea la baie, de parcă era Holly Golightlysau ceva de genul ăsta. El îi dădea întotdeauna o bancnotă de o sută de dolari şi nu primea niciodată rest. Era însă o fată deosebită – Hugh a zâmbit când şi-a amintit de talentele ei uimitoare.

— Şi proprietăţile imobiliare sunt bune, a continuat Casey. Chiar mai bune decât bijuteriile. Valoarea de revânzare a diamantelor este, de fapt, şocantă.

Hugh s-a întors spre ea şi a sărutat-o pe gură, iar Casey nu a opus rezistenţă. I-a cuprins ceafa în palmă, iar Casey şi-a înclinat capul pe spate, lăsându-l să-i bage limba în gură. Hugh i-a luat mâna şi i-a aşezat-o între picioarele lui.

Casey s-a tras înapoi.

— Hei, hei, hei, a şoptit ea, retrăgându-şi mâna şi dându-şi seama că tocmai îi atinsese erecţia.

Sărutul nu fusese rău şi, cu siguranţă, ea se combinase cu bărbaţi

mai puţin atrăgători decât Hugh, dar abordarea lui directă fusese prea rapidă şi neaşteptată. În cei trei ani de când se cunoşteau, o tratase ca pe o simplă studentă.

— Termină, Hugh, a spus ea încet, fiindcă nu voia să-i rănească sentimentele.

— Da, doamnă, a răspuns el, îndepărtându-se.

Şi-a dat părul pe spate cu ambele mâini.

— Ciudat, nu prea înţeleg asta.

Şi-a şters colţurile gurii cu arătătorul şi cu degetul mare.

— Ce nu prea înţelegi? Că există fete care te refuză?

El a încuviinţat din cap.

— Mă rog, dragul meu, pentru toate există un început, a zis Casey, gândindu-se la victoriile ciudate reprezentate de refuzul unei femei.

Virginia spusese cândva că bărbaţii nu le uitau niciodată pe fetele care spuneau nu. Era absolut ciudat ca această replică să vină din partea ei, pentru că Virginia spunea aproape întotdeauna da.

— Aş prefera să fac sex decât să rămân cu mândria, afirmase Virginia.

— Conform teoriei tale, ai prefera să faci sex decât să rămâi „memorabilă", îi răspunsese Casey.

Totuşi, Virginia câştigase în cele din urmă, când declarase:

— A, nu, Casey, mă asigur că sexul este atât de bun încât tipul să nu-l poată uita.

Casey o crezuse pe cuvânt.

Hugh s-a foit, apoi s-a îndreptat de spate. Sa întins şi a luat-o pe Casey de mână. Degetele ei lungi s-au împletit cu ale lui.

Casey l-a privit pe Hugh, dar şi-a imaginat chipul lui Unu – ochii lui întunecaţi şi trişti, arcuirea sprâncenelor când glumea. Prima lui soţie fusese îndrăgostită de altcineva pe tot parcursul căsniciei lor. În cele din urmă, Unu îi spusese să plece, chiar dacă ea plecase de multă vreme. Casey nu voia să-l rănească din nou.

Hugh şi-a sprijinit capul de spătarul banchetei. Se simţea ameţit de băutură şi de cafea.

— N-ar fi trebuit să beau cafea, a spus el.

Casey nu ştia ce să-i spună. De ce o sărutase?

— Eşti îndrăgostită de amicul tău? a întrebat Hugh.

— Amic? a spus ea, imitându-i tonul. Ah, da, am uitat, generaţia ta foloseşte alt limbaj.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, draga mea.

— El nu crede în căsătorie, s-a trezit Casey spunând.

— Nici tu nu pari a fi genul potrivit pentru căsătorie.

— Probabil ai dreptate.

Era de acord cu el, deşi o supăra să audă asta. Ce fată voia să rămână nemăritată? făcuse câteva lucruri neobrăzate la viaţa ei. Nu era Ella, dar nici Delia. Şi chiar şi Delia se căsătorea, pare-se, cu domnul HBS. La birou fusese mai mult decât competentă şi respectată. Ţineau suficient de mult la ea încât să organizeze această despărţire fastuoasă. Ce voia Hugh să spună cu asta? Că nu s-ar fi căsătorit nimeni cu o fată ca ea sau că ea nu părea să vrea să se căsătorească? S-a întors spre el. Hugh avea obrajii roşii din cauza alcoolului. Casey s-a uitat în jos, spre pantalonii lui, apoi s-a ruşinat, pentru că el îi surprinsese privirea.

— Şi, mă rog, la ce te uiţi, domnişoară?

— Nu la mare lucru, a spus ea, dându-i o replică de cartier.

El încă îi ţinea mâna, pe care i-o apropiase de corpul lui. Casey nu şi-a luat privirea de la el. Încerca s-o facă să cedeze prima, iar ea nu voia să-l lase să câştige. Hugh a inspirat, trăgând aer în stomacul lui plat, apoi i-a băgat mâna în pantaloni. Casey a simţit bumbacul neted din care erau făcuţi boxerii. Erecţia lui era între degetele ei.

Casey şi-a domolit respiraţia.

— Mulţumesc că mi-ai dat o veste bună, a zis ea.

L-a mângâiat încet. Hugh nu mai respira, dar ea şi-a retras mâna. A zâmbit, simţind cum îi revin puterile. Şoferul de taxi era ocupat să discute cu dispecera într-o limbă pe care Casey nu o putea descifra, rusă sau poate poloneză. Chiar nu avea chef să i-o frece lui Hugh.

Erau relativ aproape de apartamentul ei.

— Ştii ceva, Hugh? E târziu. Mai bine m-aş duce la culcare. Mâine trebuie să merg la muncă.

— Îhî… E târziu. Ar trebui să te bagi în pat, a spus el, făcându-i cu ochiul.

Ea a clătinat din cap.

Hugh s-a apropiat şi a sărutat-o din nou, iar de data asta ea nu s-a mai împotrivit, ci l-a lăsat să-i bage limba în gură şi să-şi plimbe mâinile peste bluza ei cafenie, din mătase. Se pricepea la asta, iar ea recunoştea că e curioasă cum face el dragoste, dar aici avea să se termine, şi-a zis.

Taxiul s-a oprit în faţa clădirii. George Ortiz, care lucra în

schimbul de noapte, s-a îndreptat spre maşină, dar s-a oprit brusc când a văzut pe bancheta din spate un bărbat aplecat spre Casey Han.

Casey s-a îndepărtat de Hugh. Şi-a deschis poşeta pentru a-i da nişte bani.

— Ţine-ţi banii, a spus Hugh, apoi i-a zis şoferului să aştepte şi să lase aparatul de taxat să meargă.

Au ieşit amândoi din maşină. Hugh a scos crosele din portbagaj şi i-a pus geanta pe umăr, apropiindu-se şi mai mult de ea.

— Nu mă săruta, a spus Casey cu un zâmbet politicos.

Hugh s-a uitat la ea cu ochii lui căprui, atât de frumoşi.

— George, a şoptit Casey.

— Cine este George? Acum locuieşti cu doi tipi?

— Portarul.

Dacă George l-ar fi văzut pe Hugh sărutând-o în taxi, nu i-ar fi spus nimic lui Unu, şi-a imaginat Casey, dar şi-ar fi schimbat părerea despre ea.

Hugh s-a întors şi s-a suit în maşină. Dinăuntru, i-a trimis o bezea. Nimeni nu-i spunea lui ce să facă. A privit-o cu atenţie, străduindu-se să desluşească un semn de la distanţă.

— Noapte bună, Casey Cât.

— Noapte bună, Hugh Edgar, a spus ea, întorcându-se spre clădire.

George păstrase o distanţă respectuoasă, dar nu-i scăpase nimic. I-a luat geanta cu crose.

— Mulţumesc, George, a spus ea, fără să-l privească direct.

Portarul a dat din cap, cu gura închisă, ca o linie dreaptă. Tipul din taxi se uita la iubita lui Unu de parcă voia s-o mănânce. Nu era un tip de treabă, asta era clar. George şi-a tras cureaua genţii mai aproape de gât, mergând în urma lui Casey. A chemat liftul şi a lăsat-o să urce la etaj.

Unu era acasă. Jucase *solitaire,* folosind un pachet nou de cărţi. Aşezatul cărţilor cu faţa în jos era revigorant. În seara aceea venise acasă, uitând că iubita lui era plecată la cină, iar apartamentul pustiu i se părea teribil de singuratic. Lucrurile nu mergeau bine la serviciu. Ultimele sale tranzacţii picaseră, iar Frank, şeful său, într-un exces de amabilitate, cu siguranţă, îi dăduse de înţeles că bonusul său de sfârşit de an avea să fie mic spre zero. Dacă era atât de praf, la fel de bine s-ar fi putut trezi cu o scrisoare de concediere. Cu o săptămână în urmă, când Casey era la Sabine, se dusese la Foxwoods şi pierduse opt mii de dolari.

Îi datora agentului de pariuri două mii.

Casey a intrat, s-a descălţat şi a cercetat masa, căutând un pachet de ţigări. Unu nu a auzit-o când a intrat, fiindcă era extrem de concentrat la joc. Când citea, Casey trebuia să-l pocnească dacă voia să-i atragă atenţia.

— Bună! a spus Casey, lăsând geanta cu crose lângă uşă.

Parchetul trebuia curăţat, a observat ea.

Unu a luat o altă carte din teanc şi a întors-o. Un doi de pică. Şi-a ridicat privirea de la rândurile ordonate.

— Uau! Mici cumpărături? a comentat el, privind crosele.

— Cadoul pentru că am fost fată cuminte într-o seară de vineri.

— Ia te uită! a spus el, ridicându-se de pe scaun. Frumos!

— Da. Foarte.

Casey încerca să-şi păstreze demnitatea, în ciuda dezamăgirii. Unu a scos două crose, câte una cu fiecare mână. A fluierat, exact aşa cum făcuseră băieţii la restaurant.

— Senzaţional! a exclamat el.

— Trebuie să le vând.

— Poftim? a făcut Unu, aproape jignit. Nu poţi să faci asta. E un cadou.

Părea şocat de vorbele ei.

Erau coreeni, amândoi educaţi în colegii private renumite însă el era fiul unor milionari, crescuse într-un cartier bogat, cu şcoli particulare. În familiile din care proveneau părinţii săi, nu existase nimeni care să nu fi absolvit Universitatea Naţională din Seul, Yonsei sau Ewha. Părinţii ei nu merseseră niciodată la facultate. Casey crescuse într-o casă sărăcăcioasă, între Maspeth şi Queens Boulevard. Părinţii ei încă locuiau într-o casă închiriată, iar singura clădire care le aparţinuse arsese din temelii. Oare ar fi putut s-o înţeleagă vreodată?

— Ascultă, bogătaşule, am nevoie de bani. Nu-mi permit să am două seturi de crose. Pricepi? Fii serios, a spus ea încruntată.

— Bogătaş? a întrebat Unu.

Ochii i s-au micşorat, de parcă ar fi încercat să-i ascundă.

În mod normal, Casey şi-ar fi cerut scuze, dar acum nu avea chef. A zărit pachetul de Camel pe consolă. Avea o brichetă în buzunarul fustei.

— Ce ai păţit? a întrebat el.

— Sunt din nou îndatorată până peste cap. Nu pot să nu mă

gândesc la împrumuturile mele și la ideea de dobândă cumulată. Și bineînțeles, bineînțeles… mai sunt și ratele de la cardul de credit.

Casey a amuțit o clipă.

— Știu. Este vina mea. Sunt singura vinovată pentru porcăria asta. Bine?

Vocea ei a sunat mai defensiv decât și-ar fi dorit, dar Unu nu o acuzase de nimic.

— Iar tu încerci să mă ajuți în privința asta. Chiar apreciez. Serios.

A dat din cap, din ce în ce mai furioasă. Ura să-și explice problemele. Din cauza banilor se simțea rușinată, furioasă și speriată. Și-o făcuse cu mâna ei. Își săpase groapa, puțin câte puțin. La gândul datoriilor, își dorea să dispară în acea groapă.

— Mă duc sus să fumez o țigară.

A luat pachetul de Camel.

— Hei! a strigat el, încercând s-o împiedice să iasă pe ușă. Și ție cum ți-a mers azi, Unu? a întrebat sarcastic.

Nu-i stătea în fire să se certe. În plus, datorită înțelepciunii dobândite la asociația studențească, știa că nu are rost să se certe cu fetele, pentru că ele nu se înșelau niciodată. Ranchiuna lor era durabilă. Dar Casey era nedreaptă.

Casey se uita în jos. Când cineva se supăra, ea tăcea mâlc. Un fum prelung de țigară i-ar fi alungat ceața din minte. Îi venea să sară de pe scara de urgență pe acoperiș, din două în două trepte. A inspirat profund, incapabilă să se uite la Unu, care acum era furios. A deschis ușa de la intrare și a simțit mirosul gunoiului de la ghena din capătul holului. Indiferent dacă te aflai în Upper East Side sau pe Van Kleeck Street, gunoiul mirosea exact la fel – izul de coji de pepene-galben și cel de spray de gândaci se amestecau într-un cocktail nefericit.

— Putem vorbi mai târziu, te rog? a întrebat ea cu blândețe.

— Nu, a răspuns el indignat. Frank spune că anul ăsta nu o să iau niciun bonus. Și probabil că voi fi concediat dacă nu încep să performez în privința acțiunilor. Se pare că nu-mi place decât să-mi asum riscuri. Dar am făcut studii și știu ce e bun, doar că piața este plină de nenorociți care joacă sub acoperire. Nimeni nu mai crede în companii sau nu mai vrea să le păstreze. Valea, valea, valea. Asta e tot ce fac. Nu ți se pare că e o revoltă nenorocită?!

Unu a râs cu răutate.

— Și, draga mea, piața vrea să dai randament din când în când,

însă eu vreau totul dintr-odată.

Unu s-a îndepărtat. Până atunci, nu-şi dăduse seama cât de dezgustat era de ceea ce se întâmpla pe piaţa asiatică de acţiuni. Pe Wall Street era vorba numai de jaf, de cum să câştigi cât mai mulţi bani. Mai conta cum? S-a întors spre canapea.

— Adevăraţii oameni de acţiune părăsesc încăperea, a mormăit el ca pentru sine.

Casey şi-a dus mâna la ceafă. Unu dăduse de înţeles că demersurile lui erau prost primite. În ciuda tuturor studiilor, a graficelor şi a analizelor sale, piaţa se comporta iraţional, aşa afirmase el la cină, săptămâna trecută. Asta se întâmpla atunci când existau motive contradictorii, explicase el. Casey nu înţelesese pe deplin. Era ea însăşi obosită, fiindcă se chinuia să înţeleagă amestecul ciudat de personalităţi pe care le întâlnise la facultate, la specializarea ei. Şeful său, Frank, îi zicea mereu lui Unu că e foarte inteligent, dar în ultima vreme îi spunea că, unde e minte multă, e şi prostie destulă. Demersurile lui Unu erau prea riscante pentru afacerea lor sau, mai rău, prea conservatoare, pentru că profiturile nu aveau să apară decât peste câţiva ani. Filosofia de investiţii a companiei era foarte diferită de cea a lui Unu. Frank spunea că o mulţime de riscuri mici erau mai bune decât o pierdere imensă sau decât un câştig atractiv. Unu se opunea acoperirii riscurilor. Se considera un adevărat om de acţiune. Când îi plăcea o companie, nu avea cum să renunţe la părerile sale.

De ce nu faci, pur şi simplu, ceea ce vor ei să faci? S-a gândit ea să spună, dar nu a putut, pentru că aveau ceva în comun: amândoi erau încăpăţânaţi. Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? se întreba ea. Lui nu-i era frică să fie sărac, pentru că nu fusese niciodată aşa. Casey era săracă şi nu reuşea să se îmbogăţească. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu era dispus să facă vreun compromis în privinţa propriilor idei atât de fragile.

Unu s-a aşezat pe canapea şi s-a uitat cu atenţie la cărţile de joc, de parcă ar fi văzut prin ele. Avea ochii obosiţi. Îşi pierduse concentrarea. Casey îi observa şira spinării curbată, aşa cum stătea aplecat peste măsuţa de cafea, cu capul în mâini. A pus jos ţigările.

— Îmi pare rău. N-am ştiut. Şi-mi cer scuze…

— E în regulă, a spus el. E în regulă.

Casey s-a aşezat lângă el, iar Unu şi-a lăsat capul pe umărul ei. Nu putea să-l părăsească acum.

52 Personaj din romanul *Mic dejun la Tiffany,* de Truman Capote (n.tr.).

12.

ASIGURAREA

În cele din urmă, Unu a fost concediat în februarie şi vreme de două luni nu şi-a căutat de lucru. Casey a încercat să nu se lase afectată de asta. Cuvintele mamei sale îi răsunau în cap: „Niciodată să nu faci un bărbat să se simtă prost în privinţa slujbei lui". *Dar dacă el nu ar avea deloc slujbă?* voia Casey să întrebe.

Timp de zece luni trăiseră fericiţi împreună, aşa că ea a încercat să nu-şi schimbe programul. În timpul săptămânii se ducea la cursuri şi-şi făcea cu sfinţenie temele. Sâmbăta dimineaţa, înainte de a merge la Sabine, se trezea devreme ca să se ocupe de curăţenie şi să mai lucreze la câte o pălărie. Sabine o lăsa să le vândă în magazinul ei, permiţându-i să păstreze profitul total, fără să-şi ia partea ei. În medie, vindea una pe lună, obţinând în plus aproximativ o sută de dolari. Unu se trezea odată cu ea şi-şi citea ziarele financiare, iar după ce Casey pleca la serviciu, se ducea cu Volvo-ul său la Foxwoods Casino, unde juca *blackjack.* Duminica, în zori, mâncau ouă şi pâine prăjită acasă, apoi mergeau împreună la biserică. După terminarea slujbei, Casey se ducea să lucreze la magazinul lui Sabine, care se deschidea la ora unsprezece. Unu rămânea acasă şi studia companiile, căutând un loc de muncă. Ca să economisească bani, Casey pregătea mese simple în fiecare seară. De obicei, ea făcea cumpărăturile când se întorcea acasă de la facultate.

Aprilie fusese o lună aglomerată pentru Casey, iar asta se vedea pe rafturile goale ale frigiderului lor. Era foarte puţină mâncare.

După ce au amestecat ultimele cinci ouă cu trei felii de brânză pentru brunch-ul de sâmbătă, Casey şi-a luat sacoul şi geanta.

— Mă duc la piaţă, a spus ea.

— Vin cu tine, a zis Unu, punând vasele în chiuvetă.

Întotdeauna considerase că era treaba ei să se asigure că există cafea, cereale şi hârtie igienică în casă. Când locuia cu Jay, se ocupa de aceste detalii casnice şi la fel făcea şi acum cu Unu; nu-i trecuse niciodată prin cap să împartă cu el aceste sarcini.

— Aduc eu cumpărăturile acasă, iar tu poţi să te duci direct la muncă, a spus el, împăturindu-şi ziarul. Aşa petrec mai mult timp cu tine.

— Mulţumesc, a spus ea, surprinsă de oferta lui, nu pentru că el

nu ar fi fost, de obicei, grijuliu – Unu era din fire un bărbat atent –, ci fiindcă i se părea ciudat, pentru că ea privise întotdeauna cumpărăturile ca pe o treabă de femeie.

Când venea vorba despre relaţii romantice, Virginia o considera pe Casey demodată, pentru că voia ca bărbaţii s-o curteze. Casey şi-a dat seama că Virginia nu greşise prea mult nici în privinţa altor chestiuni. Aşa crescuse, fiind martoră la lucrurile pe care doar mama ei le făcea acasă. Casey se simţea înapoiată; oare de aceea îi era atât de greu să accepte faptul că Unu nu avea un loc de muncă?

Când Unu şi Casey au ieşit pe stradă, ea i-a întins mâna şi au mers aşa până la piaţa de pe Lexington. Unu vorbea despre Ella şi despre Irene, care locuiau cu tatăl Ellei. I se părea că era firesc ca ele să stea cu doctorul Shim până când Ella avea să-şi revină. Casey nu-şi putea închipui cum ar fi fost să se întoarcă la părinţii ei. Unu părea fericit doar să se plimbe pe stradă. Fără nicio grijă.

La raionul de produse de curăţenie, Casey a luat sticla de înălbitor cu marca magazinului. Costa cu şaizeci de cenţi mai puţin decât Clorox.

— Nu ştiam că există o marcă a magazinului, a remarcat Unu.

— Nu e nicio diferenţă, a spus ea, puţin defensivă.

Unu se uita fix la Clorox.

— Sunt sigur că ai dreptate. Doar că nu ştiam, a râs el.

— Preferi Clorox?

De când plecase de acasă, tot Clorox cumpărase şi Casey. Unu a dat din cap că nu. Nu se gândise niciodată la asta. A împins căruciorul şi a urmat-o.

Casey s-a prefăcut ocupată cu lista de cumpărături. O surprinsese în timp ce încerca să economisească bani şi nu voia ca el să se simtă ruşinat.

— La urma urmei, sunt fiica unor oameni care îşi câştigă existenţa spălând rufe. Ar trebui să laşi spălatul în seama mea.

Casey şi-a ridicat bărbia în semn de sfidare.

— OK, Casey, a râs el. Te cred.

S-au îndreptat spre raionul de conserve. Aveau nevoie de supă. Casey a luat şase conserve. Trei la un dolar nouăzeci şi opt.

— N-am mai încercat-o niciodată pe asta, a spus Unu. Îţi place supa de scoici Manhattan? a întrebat el.

Lui Casey nu-i plăceau roşiile. Supa era pentru el.

— E bună marca asta. Am mai mâncat.

A pus la loc supa de scoici şi a luat trei cutii de supă de pui cu tăieţei.

— Îmi place mai mult Progresso.

A menţionat intenţionat supa care nu era la reducere. El o urmărea din priviri. Încerca să pună deoparte câţiva cenţi şi nu era nevoie să facă asta.

Casey a păstrat în coş trei cutii de supă de pui cu tăieţei la ofertă şi i-a întins două cutii de supă de scoici de la Progresso.

— Mulţumesc, a spus el.

Casey a mers mai departe, studiindu-şi lista. Unu a oprit căruciorul şi a aşteptat ca ea să observe asta.

Când a ajuns la capătul culoarului, Casey s-a întors. El nu se clintise. I-a făcut semn cu mâna să vină la ea, dar el nu s-a mişcat din loc. Aşa că s-a dus Casey.

— Ce s-a întâmplat?

Încerca să nu pară sarcastică.

— Nu vreau să-ţi faci griji pentru bani, Casey, a spus el. Avem destui şi pentru Clorox, şi pentru supa Progresso. Nu ar trebui să te zgârceşti. Ţi-am spus că voi avea grijă de tine cât timp vei sta la mine.

Era disperat, dorindu-şi ca fata să nu se îndoiască de el.

Casey ar fi vrut să spună ceva, dar nu ştia cum să înceapă. Pe biroul lui Unu din living, în apropierea ferestrelor duble, era un coş de ratan plin cu facturi neplătite. Multe dintre ele erau marcate cu „A doua notificare" sau „A treia notificare". Din când în când, veneau mesaje pe robotul telefonic – tonul vocii interlocutorului era ameninţător şi superior:

— Vă sunăm pentru a vă reaminti de rata pe luna ianuarie a împrumutului pentru automobil.

Când ascultau împreună mesajele, Unu le lua în derâdere:

— Am fost prea prins ca să mă ocup de astea.

Jay Currie obişnuia să-i dea un carnet de cecuri ca să plătească facturile. Atunci când Casey pomenise despre această soluţie fără să-i atribuie sursa, Unu îi răspunsese cu o voce calmă, dar uşor deranjat:

— Nu e nevoie. Mă ocup eu de asta.

Şi, în ultimele două luni, golise din când în când coşul şi plătise facturile. Ea nu ştia câţi bani are el, dacă erau bani din salariul compensatoriu sau din câştigurile de la jocurile de noroc. Pentru ea, iadul arăta ca o cameră plină cu coşuri burduşite de rufe nespălate şi

facturi neplătite, cu înregistrări din care răsunau vocile creditorilor, în timp ce ea era singura datornică.

— Dar aș vrea să plătesc eu cumpărăturile. Faci deja atât de multe, a spus ea neliniștită.

Era adevărat. În ultimele zece luni, el plătise și chiria, și utilitățile, și cablul.

— Îmi pare rău în legătură cu supa. Nu vreau să te pun să mănânci supă la reduceri. Eu sunt studenta, așa că eu ar trebui să mănânc…

— Casey, a spus Unu sever, mănâncă exact ce vrei. Nu-ți mai face griji pentru chestiile astea. Pentru numele lui Dumnezeu, ți-am spus că voi avea grijă de…

A încercat să se stăpânească, trăgând aer în piept. Își pierdea cumpătul.

— Bine, bine.

Casey a tăcut. Nu voia să se certe cu el. Dintr-odată, se simțea atât de obosită, îngrijorată de mândria lui și din cauza lipsei banilor. Și mai avea pe cap și viitorul ei tâmpit, la care trebuia să se gândească. Încă nu găsise o slujbă în domeniul investițiilor care s-o aștepte la vară – firmele de top plăteau cele mai mari salarii pentru stagiari. O căutau o mulțime de companii care furnizau internet, dar ea nu era interesată de domeniul acela. Hugh sau Walter ar fi putut s-o ajute să obțină un loc în programul bancar de la Kearn Davis, dar îi era rușine să le ceară ajutorul. Părea o altă intrare pe ușa din spate. Kearn Davis nu se obosea să recruteze de la Stern; singura facultate de afaceri din New York de la care recrutau era Columbia. Până la urmă, Sabine avusese dreptate. Numele conta enorm.

— Îmi pare rău, Unu, a spus ea, neștiind de ce-și cerea scuze.

— O să ne descurcăm.

— Știu, a spus ea, fără să se uite la el. Știu. Sunt sigură de asta.

Când au ajuns la casa de marcat, Unu a refuzat s-o lase pe ea să plătească. A plătit totul cu bani gheață și și-a luat la revedere sărutând-o. Casey s-a dus să prindă trenul 6. Unu căra patru pungi de cumpărături, câte două în fiecare mână, și-și privea iubita alergând spre peron.

Casey era o studentă conștiincioasă, căci Studiile Economice nu i se păreau atât de grele. Vineri, după ce termina cursul de finanțe, se întâlnea cu grupa ei pentru a lucra la proiectele comune, apoi colegii ieșeau la o bere, la Mariano's, dar, de obicei, Casey refuza. Își lua la

revedere de la prietenii ei şi se îndrepta spre casa Ellei, din Forest Hills, ca să-şi vadă fina, pe Irene.

Drumul cu trenul până in Queens dura mai puţin de treizeci de minute, o perioadă ideală pentru lectura de plăcere. Începuse din nou *Middlemarch* de curând, găsind consolare în acel univers, pe care-l cunoştea atât de bine. A deschis volumul şi a găsit două scrisori de la Virginia în locul semnului de carte. Pe una dintre ele o citise cu o seară în urmă, când ajunsese acasă, iar pe cealaltă o pusese deoparte ca să se bucure de ea mai târziu.

Casey a rupt plicul. În el era o ilustrată cu o pictură de Caravaggio – un tânăr cu o gură roşu-carmin – şi câteva foi de hârtie marmorată, florentină, împăturite, pe care Virginia continuase să scrie când se terminase spaţiul de pe felicitare. Văzând scrisul cursiv al Virginiei, exersat la şcoala de fete, cu o caligrafie atât de asemănătoare cu a Ellei – plină de bucle ample şi de l-uri cu puncte evidente –, Casey s-a simţit bucuroasă.

A râs în hohote citind primul rând din felicitare – „Ţine-te bine" –, anticipând una dintre escapadele Virginiei, de americancă ajunsă într-o ţară străină. Virginia nu evita complicaţiile, ci le atrăgea. Auzindu-şi propriul râs, Casey şi-a dat seama unde se află şi s-a uitat în jur, dar niciunul dintre pasageri nu o observase şi nimeni nu se uita peste umărul ei ca să citească ilustrata. Trenul – plin de călători obosiţi, care se îndreptau spre casă – mergea, ca de obicei, pe şine, urmându-şi cursul. Luminile din interior nu pâlpâiau, opririle se făceau fără probleme şi nici nu rămăseseră blocaţi într-un tunel întunecat, ascultând vreo poveste tristă a unui cerşetor beat, care să le întindă un pahar de hârtie – momentele previzibile ale unei călătorii zilnice cu trenul. Cu o scrisoare lungă, care să-i ţină companie, îi plăcea să stea acolo, între doi navetişti cu sacouri lejere şi cu căştile pe urechi. Dintr-o pereche de căşti distingea o voce care semăna cu a lui Ray Charles şi o piesă cântată la pian. Ochii ei s-au îndreptat asupra celui de-al doilea rând al primului paragraf: „Draga mea Casey, Jay Currie se va căsători". Oare înţelesese ea greşit limbajul înflorit al Virginiei? A recitit rândul; preţ de o clipă, îl pierduse. „Am strâns informaţii despre mireasă de la prietenii care au participat la petrecerea de logodnă de la Metropolitan Club", scria Virginia.

Jay, care făcea parte din Terrace, fusese apropiat de membrii clubului său de la Princeton, dar şi de membrele clubului Ivy – din care

făcea parte şi Virginia. Lumile lor se amestecaseră adesea.

Se căsătorea cu Keiko Uchida, scria Virginia – o studentă străină, taciturnă, cu ochi mari, căprui şi cu buze palide, care purta cercei de perle gri. Familia mamei sale era ireal de bogată, iar tatăl ei ocupa o funcţie bine plătită la Hirano, o firmă de porţelanuri. Tatăl mamei sale oferise o sală de sport Universităţii Brown, unde Keiko şi fraţii ei merseseră, mai târziu, la facultate. Cea mai bună prietenă a mamei sale din New York era membră a Clubului Metropolitan – de aici şi petrecerea de logodnă organizată acolo. Băieţii de la Terrace şi Ivy spuneau că logodnica era drăguţă şi l-au felicitat pe Jay. Fetelor din Ivy li se părea obişnuită şi minionă.

Fără îndoială, Virginia menţionase comentariile răutăcioase ale femeilor pentru a o face pe Casey să se simtă mai bine, dar

Casey nu era supărată pe frumuseţea lui Keiko. Treaba ei. O deranja însă faptul că Jay era cu o altă femeie asiatică – ca şi cum acestea ar fi fost doar nişte rotiţe dintr-o maşinărie, care trebuiau înlocuite. Asta era problema cu fetişurile, nu-i aşa? Bineînţeles că exista şi iubire adevărată, dar nu ştiai niciodată sigur care era fundamentul atracţiei. Se simţea oarecum uşurată că acum era cu Unu, un coreean, nu cu un băiat alb. Citise undeva o întrebare adresată lui Yoko Ono:

— De ce bărbaţilor albi le plac femeile asiatice?

Răspunsul acesteia se pare că a fost:

— Poate că femeilor asiatice le plac bărbaţii albi.

Ei bine, lui Casey îi plăcea Unu, dar îi plăcuse şi Jay. Ted remarcase cu mult timp în urmă că Jay era genul de alb care se combină cu femei asiatice, ca şi cum acestea ar fi fost nişte premii de consolare pentru băieţii albi care nu reuşeau să vrăjească o tipă albă mişto.

Ted era un mare nemernic, şi-a zis ea.

Casey a parcurs restul scrisorii în căutarea altor veşti despre Keiko şi Jay, dar nu mai era nimic. Virginia scrisese mai multe despre povestea ei de dragoste cu Paolo. Când era la începutul unei poveşti de dragoste, Virginia era mai livrescă şi mai preţioasă decât de obicei. În ultimul paragraf, scrisese: „Am renunţat la ideea de a obţine o diplomă. Este imposibil să rămân închisă în aceste biblioteci senzaţionale şi să mă prefac că mă mai interesează subiectul, când, de fapt, mă tem că este irelevant”.

Poftim?! Casey a ridicat din umeri, apoi a citit ultimele rânduri: „L-am părăsit pe Paolo la Roma, pentru că, ei bine, pentru că… asta e. O

poveste de dragoste poate muri, Casey. Ştii asta. El nu mă iubea destul, aşa că am început să-l iubesc şi eu din ce în ce mai puţin. Inima mea simţea din ce în ce mai puţine, pentru că el oferea din ce în ce mai puţin. Nu mi-a dat niciodată un cadou de ziua mea. Pare o prostie, dar nu-mi doream altceva decât să ştiu că se gândeşte la mine. Voiam ceva care să-mi amintească de el când nu eram împreună. Mă rog. O fi un lucru tipic american? apoi l-am întâlnit pe Gio, la biroul American Express din Bologna. Aşa că i-am scris lui Paolo ca să-mi iau rămas-bun. A fost devastat şi nu-mi pare rău. Trebuia să se termine. Dragă Casey, am veşti. Cred că sunt însărcinată cu copilul lui Gio. Bucură-te pentru mine".

Scrisoarea se încheia fix acolo, iar scrisul pompos al Virginiei a enervat-o şi mai mult pe Casey. Poate că era pur şi simplu supărată pe mesager. Jay dispăruse din viaţa ei.

Trenul s-a oprit. Casey trecuse de casa Ellei, mergând două staţii în plus. A coborât din vagon, a traversat şi s-a urcat în trenul care se întorcea spre Manhattan. După nici cinci minute, a coborât la staţia corectă şi a mers pe jos până acasă la Ella.

Casey încă ţinea scrisoarea în mâna stângă şi a doua ţigară de când coborâse în mâna dreaptă, iar Ella – care probabil aştepta lângă uşă – i-a deschis imediat după ce a apăsat pe sonerie. Ella purta ochelarii ei cu ramă aurie, care o făceau să semene cu o studentă frumoasă; părul ei negru era prins în coc cu o agrafă rămasă din liceu, iar pe umărul stâng avea o cârpă galbenă, pentru Irene. Fetiţa era agăţată de sfârcul închis la culoare al Ellei. Cumva, în ciuda pantalonilor negri de alergare şi a tricoului alb, pătat şi umezit în dreptul sânilor, Ella reuşea să arate minunat. Un fel de drăgălăşenie uluitoare îi înflorise din nou pe chip, iar Casey nu-i observase absenţa până când nu revenise.

— Ţi se vede sânul, a spus Casey.

A îmbrăţişat-o, având grijă să nu atingă căpşorul rotund al lui Irene şi chipul ei zâmbitor.

— Când te opreşti? s-a strâmbat Casey. Nu e cam mare pentru asta?

— Vreau s-o înţarc, dar… a zis Ella, ridicând din umeri.

Irene avea un an şi patru luni şi, deşi ar fi putut să se oprească din alăptat, simpla idee o întrista pe Ella.

— Ah, îmi pare rău, Ella. De ce m-oi băga eu mereu în asta?

Casey era conştientă că făcuse o sugestie, deşi nu era deloc în măsură să-şi dea cu părerea.

— Nu… Nu… Ai dreptate. Irene bea deja lapte de vacă în timpul zilei şi nu există niciun motiv…

Pe tava cu model floral, aflată pe măsuţa de cafea, erau aşezate un ceainic, biscuiţi, sandvişuri şi două cești.

— Uau! Ce drăguţ!

Casey s-a dus la locul ei preferat din livingul cu lambriuri de nuc. Doctorul Shim îl decorase ca pe o cabană englezească de vânătoare, cu excepţia cuferelor coreene străvechi, înşirate de-a lungul pereţilor. Casey s-a aşezat pe fotoliul tapiţat cu catifea verde.

Irene adormise, iar Casey a luat-o în braţe, că Ella să se poată aranja. Ella a prins la loc cupa sutienului de alăptat şi şi-a tras tricoul în jos. A luat-o din nou pe Irene în braţe, apoi a pus-o în pătuţul mobil, lăsat în mijlocul încăperii.

— A fost aici de dimineaţă, a spus Ella.

— Şi? Ce mai face domnul „Sex, minciuni şi casete video”?

— Irene nu a mai plâns când a luat-o în braţe. Poate să spună „mama”, dar nu şi „tata” încă. Nu i-a picat bine.

— Şi el ce mai face?

Faptul că Ted o ţinuse în braţe pe Irene o deranjase pe Casey.

— Pare c-o duce bine. E fericit, a spus Ella.

Ted arăta mai bine. Ella depusese deja actele de divorţ, iar el părea pregătit să-şi înceapă noua viaţă cu Delia. Era îndrăgostit. Ellei îi era clar. Cu o mulţime de bani în bancă, Ted plănuia să caute un loc de muncă după ce poveştile cu înregistrările de pe camerele de supraveghere aveau să se stingă, înregistrarea înceţoşată surprinsese poate două minute în care el şi Delia făcuseră sex: o femeie roşcată – cu gâtul arcuit, cu părul revărsat pe spate, cu bluza albă deschisă – urcată peste un bărbat asiatic înalt, aşezat pe un scaun de birou. Pe înregistrare, faţa lui Ted nici măcar nu se vedea ca lumea, dar atât lui, cât şi Deliei li s-a cerut să demisioneze.

În acea dimineaţă, Ted i-a spus Ellei că se gândea să-şi deschidă propria firmă de tranzacţionare, despre care încă nu avea o idee concretă, sau să înfiinţeze un fond de capital de risc, despre care ştia foarte multe, încă se pricepea să atragă capital, iar reputaţia sa de broker rămăsese intactă. Prietenii săi fideli de la HBS l-au asigurat că bârfele aveau să treacă şi că în curând urma să fie bătut cordial pe spate şi aplaudat. A întrebat-o dacă se mai ducea la Lorraine, psiholoaga ei, iar Ella i-a spus că da. De la nunta Tinei, avea programare la terapeută o

dată pe săptămână, joia, după serviciu.

— Te simţi bine? a întrebat Casey. Adică… te deranjează că Ted vă vizitează dintr-odată?

— Îhî, a spus Ella calm. Mă bucur pentru Ted. E mai bine aşa. Cred că-i pot explica lui Irene că ne-am grăbit să ne căsătorim. Şi, ştii, îmi place foarte mult ce fac eu. Domnul Fitzsimmons este grozav, iar David crede că voi primi înapoi vechea mea slujbă la biroul de dezvoltare, în toamnă, pentru că fata care mi-a luat locul va pleca în august.

— E fantastic! a spus Casey.

Cu greu se putea concentra.

— Crezi că te vei muta înapoi în oraş?

Ella locuia acolo deja de opt luni.

— M-am tot gândit la asta. Cred că vreau casa.

— Bravo ţie! a spus Casey. Sunt de acord să-l jecmăneşti pe nenorocit.

— Ce ai acolo? a întrebat Ella.

Casey s-a uitat la mâna ei stângă. Era scrisoarea.

— Ah, Doamne!

Casey a privit chipul băiatului de pe ilustrată, cu gura roşie ca focul.

— Jay se însoară. Ce zici de asta?

— Oh, Casey! îmi… îmi pare rău. Cred că nu ţi-e uşor.

— Eu l-am părăsit, nu? a spus Casey, clipind ca să-şi alunge lacrimile.

Brusc, îi era dor de el. Atât de multe amintiri – primul lor sărut la film, privirea pe care i-o aruncase cu uimire sub Blair Arch, când îi cumpărase crosele de golf, mândria care strălucea în ochii lui fericiţi.

— Dragostea nu se termină, a spus Ella.

Casey a dat din cap.

— Sunt în regulă. Unu este minunat.

Prietena ei suferea mult mai mult decât ea. Părea nedrept să aducă vorba de Jay acum.

— Cum merge, a găsit o slujbă?

Casey a ridicat din umeri.

— Fii atentă, a zis ea, încercând să schimbe subiectul. Virginia crede că e însărcinată! Ce e cu voi, fetele de la Brearley? Faceţi copii atât de tinere! De ce atâta grabă?

Ella a lăsat-o pe Casey să schimbe subiectul, întrebându-se dacă-

l iubea pe Unu la fel cum îl iubea pe Jay Currie. Ella nu iubise niciodată pe cineva aşa de mult cum îl iubise pe Ted.

Nimeni nu putea concura cu iubirea pentru primul ei soţ. Ori de câte ori era supărată din cauza lui Ted, se consola cu gândul că el nu simţea pentru Delia ceea ce simţise pentru ea. Trebuia să însemne ceva faptul că ea fusese prima.

Ella părea neatentă.

— Şi ghici cine este tatăl!

Casey încerca să nu ia povestea în serios.

— Pictorul?

Ella nu reuşea să-şi amintească numele tipului.

— Nu, nu. Nu Paolo. Cineva nou. Un om de afaceri din Milano! O nebunie, nu-i aşa?

Casey s-a uitat din nou la scrisoare, încercând să găsească frazele referitoare la Gio. Un tip bogat, ceva cu textile.

Ella a dat din cap, derutată. Irene se trezise cu un plânset scurt. Ella a sărit s-o ia în braţe, mângâind-o pe spate.

— Perspectivă, a spus Ella.

Replica ei sunase mai îngâmfat decât îşi dorise.

— Ce?! a făcut Casey, uitându-se la ea.

— Copiii. Îţi oferă perspectivă. O să vadă ea, cred.

Ella şi-a alintat fiica.

— Ce contează cu adevărat?

Casey s-a holbat la trupuşorul lui Irene, prins de umărul stâng al mamei sale. Elle avea dreptate, dar comentariul o enervase. Copilaşul stătea strâns, cu funduleţul sprijinit pe antebraţul stâng al Ellei. Dar Irene nu-l schimbase pe Ted, voia Casey s-o contrazică pe Ella, sau oare o făcuse? Oare naşterea lui

Irene îl împinsese pe Ted să se îndrăgostească de Delia? Soţul lui Sabine, Isaac, spusese odată că naşterea unui copil anunţă moartea ta. Sinistru! Deci, în loc să-şi aleagă fiica şi viaţa acesteia, cu pretenţiile ei specifice, Ted se alesese pe sine – viaţa lui, plăcerea lui? Lui Casey nu-i venise niciodată uşor să fie corectă şi empatică în privinţa lui Ted, dar gândea exact ca el, iar asta o speria.

— Vrei s-o ţii în braţe? a întrebat Ella.

— Da, te rog.

Casey şi-a întins braţele. Încă ţinea scrisoarea Virginiei în mâna stângă.

— Ah, Doamne, ia uite!

A băgat scrisoarea în geantă, apoi a luat-o pe Irene în braţe. Ella i-a zâmbit cu blândeţe, iar expresia ei tandră i-a amintit de mama lui Jay, Mary Ellen: vocea ei clară şi nobilă, modestia ei generoasă, răbdarea, rezerva nesfârşită de compasiune. Şi Ella, şi Mary Ellen fuseseră părăsite de soţii lor. De ce plecau bărbaţii? Poate că, dacă acest gen de umilinţă nu le înfuria de femei, le făcea mai degrabă înţelegătoare. Casey spera că Jay, cu toată munca şi cu banii pe care-i câştiga, va şterge dezamăgirile mamei sale. Spera ca Mary Ellen să termine biografia lui Dickinson şi să câştige un premiu important. De ce Ted avea bani şi opţiuni, iar Mary Ellen trebuia să muncească încă zece ani pentru o pensie mizeră de bibliotecar? Era greu să nu fii cinic în privinţa logodnei lui Keiko cu Jay. Banii şi relaţiile familiei ei aveau să-l ajute pe Jay, doar se căsătorea cu cineva din elită. Şi… de ce nu? La şcoală vorbea obsesiv despre cine avea bani şi cine nu. Pe Casey nu o mira faptul că-şi găsise o fată cu o familie care făcea donaţii pentru facultăţi, chiar dacă lucrul acesta o întrista. Poate că banii lui Keiko nu contau, dar ea ştia că, de fapt, contau. Pentru Jay fuseseră mereu importante terenurile de golf, excursiile costisitoare la schi şi reşedinţele de la ţară. Pentru astfel de lucruri trăsese toată viaţa, înainte de a-şi câştiga propria avere, se folosea de a ei. Puteai oare să rezişti dorinţelor inimii? Casey nu-l ajutase nici social, nici financiar, apoi, în sfârşit, înţelesese: în multe ocazii, el nu voise să forţeze o întâlnire cu mama şi cu tatăl ei nu doar pentru că era supărat pe ea fiindcă îl ţinuse ascuns, ci şi pentru că nu erau importanţi. Nu reprezentau nimic din punct de vedere social. Şi dacă părinţii ei nu însemnau nimic, nici ea nu însemna nimic. Dar cum putea fi supărată pe el? Aşa era el şi cu asta, basta! Ea însăşi avea, de asemenea, nevoie de ajutor. Din acest punct de vedere, îl înţelegea perfect.

Casey şi-a sărutat fina cu ochi negri ca măslinele. În părul ei se simţea un miros delicios de biscuiţi şi de pâine prăjită. Chiar atunci, faptul că Ted o părăsise căpătase un sens. Cum îşi putea asuma cineva o astfel de responsabilitate? Să aibă grijă de această frumuseţe cu părul negru, parfumat, prins în mici agrafe roz? Simplul fapt că o ţinea în braţe o umplea pe Casey de o dorinţă acută de a satisface nevoile copilului. Nu voia s-o facă să plângă sau s-o scape din braţe şi nu ştia sigur cum să consoleze această persoană micuţă. Chipul ei somnoros nu trăda nicio asemănare cu Ted sau cu Ella. Doctorul Shim susţinea că Irene seamănă

foarte mult cu sora lui, o mătuşă a Ellei, care murise de tânără.

Cu braţele goale, totuşi mulţumită, Ella a oftat. S-a întins, ridicând pe rând din umeri şi răsucindu-şi gâtul. Şi-a înălţat braţele lungi, apoi s-a aşezat din nou, cu spatele drept, pe canapea. Felul în care Casey o privea pe Irene, cu dragoste şi plăcere, o făcea să se simtă cumva ocrotită. Era un dar preţios să ştii că o altă persoană îţi iubeşte copilul. Tu însăţi te simţeai iubită.

Casey şi-a ridicat privirea. Prietena ei stătea dreaptă, zâmbind stoic. Spre surprinderea ei, a simţit un fel de repulsie. Cât de ciudat era faptul că simţise mai multă dragoste pentru Alla atunci când aceasta luase o supradoză de codeină… Părea mai umană atunci. *Sunt nedreaptă,* şi-a spus ea. Ella încerca doar să depăşească situaţia, să fie tare de dragul copilului ei – Ella, fata care nu avusese niciodată mamă şi care acum era ea însăşi mamă. Şi, deşi Casey respecta asta, poziţia Ellei i se părea superioară şi făţarnică. Nu-i spusese niciodată lui Ted că e un ticălos, deşi acesta era adevărul. În acel moment, Casey a simţit că toată lumea, inclusiv ea, avea inima frântă şi a fost de acord cu Ella: dragostea nu se sfârşea. Cum ar fi putut să se sfârşească? Dar Jay se căsătorise cu altcineva, asta era realitatea.

Irene adormise din nou. Respira atât de încet încât Casey şi-a apropiat urechea, ascultând respiraţia curată a copilului. Îşi dorea să se revanşeze cumva faţă de fina ei din cauza plecării tatălui. Oare Ted va fi un bun tată divorţat? îi va fi alături? în ultimii patru ani, Casey ajunsese să creadă că Ella era ca o fată săracă deghizată într-o persoană bogată. Până când un copil nu ajunge la maturitate, părinţii lui nu ar trebui să moară, s-a gândit Casey indignată, şi nici nu ar trebui să plece. Dar propriii părinţi… Ce se întâmpla cu ei? Mama şi tatăl ei erau în viaţă şi rămăseseră să muncească mai departe. Nimeni nu era mulţumit. Ted divorţase. Mama Ellei murise. Jay se căsătorea cu o fată bogată.

Inima lui Casey cântărea o tonă.

Ella s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie. De dimineaţă, cumpărase mai multe fileuri de somon, iar tatăl ei o sunase să-i spună că mai întârzie. Puteau să gătească amândouă şi să bea împreună o sticlă de vin.

— Poţi să rămâi la cină? a întrebat Ella.

— Nu, a răspuns Casey imediat.

De ce oare spusese asta, dacă iniţial avusese de gând să rămână la cină? Şi-a dat seama că nu voia să mai stea mult timp acolo.

— Trebuie să mă întorc acasă, a răbufnit ea.

— Dar de-abia ai venit, a spus Ella, foarte dezamăgită.

Abia aşteptase s-o vadă şi să stea mai mult timp împreună.

— Pot să mai stau puţin, dar ar trebui să mă duc acasă. Trebuie să mă apuc de un proiect.

Casey terminase proiectul cu o zi înainte.

— Voiam doar să văd ce faci şi, bineînţeles, s-o văd pe fetiţă. Arătaţi minunat amândouă.

A încercat să pară optimistă.

— Ah! a făcut Ella.

Chiar înţelegea.

— Da, desigur. Cred că eşti incredibil de ocupată cu şcoala.

Casey a dat din cap cu emfază, nemaidorindu-şi să mintă. A luat o brioşă şi a rupt o bucată mare din ea. A uns-o cu smântână. Ella i-a turnat ceai.

Ella a mai vorbit puţin despre Ted şi despre cum se bucura pentru el, iar Casey a ascultat-o. Ella nu minţea foarte mult, dar nici nu spunea adevărul despre starea ei. Casey şi-a amintit cum se simţise când îl văzuse pe Jay cu acele fete şi îl crezuse când îi spusese că nu însemnau mare lucru pentru el. Soţul Ellei se îndrăgostise de Delia şi plănuia să se însoare cu ea. O minţise în mod repetat. Ted era un ticălos, iar Ella, o proastă. Casey nu voia să rămână acolo şi să-i mai asculte pălăvrăgeala resemnată. Nu peste mult timp, a luat trenul spre casă.

Înapoi în oraş, l-a găsit pe Unu în biroul lui, citind noul număr din *Foreign Affairs.*

— Nu te-ai dus la biliard, cu George?

Unu a clătinat din cap.

— Azi m-a durut spatele, aşa că am rămas acasă.

Casey părea abătută.

— Credeam că o să mănânci cu Ella… Ce ai păţit? E totul în regulă?

— Mi-e foame.

S-a dus în bucătărie. Nu-i era poftă de nimic din frigider sau din dulap. Plictiseala de a pregăti încă o cină cu paste sau cu orez o făcea să urle de nervi.

— Putem să comandăm ceva de mâncare? a strigat ea, scotocind într-un sertar după un meniu cu mâncare livrată la domiciliu.

Unu s-a întors surprins spre bucătărie. De când el îşi pierduse slujba, Casey nu mai acceptase să comande mâncare acasă sau să iasă la

cină în oraș. Acum, stătea lângă telefonul de perete și studia meniul.

— Ai bani cash? a întrebat ea.

— Da. Ia ce vrei, iubito, a spus Unu și și-a scos portofelul.

Avea șaptezeci și doi de dolari.

Casey ridicase deja receptorul ca să plaseze comanda. Unu a numărat patru feluri de mâncare: supă, orez, tăieței prăjiți și legume. *Cine va mânca toate astea?* S-a întrebat el, apoi a închis revista și a pus-o deoparte, pe măsuța de cafea. A deschis televizorul la meciul celor de la Mets-Când a terminat de vorbit la telefon, Casey a venit și s-a așezat lângă el.

— Cât costă în total? a întrebat Unu râzând.

Îl amuza faptul că ea comandase atâta mâncare.

— Nu știu, a spus ea, uitându-se la ecran.

Îi plăcea Mets.

Era mijlocul celei de-a opta reprize și venise rândul aruncătorului de la Mets. Acesta greșise la a doua încercare. Casey a strigat spre televizor:

— De ce câștigă cretinii ăștia atâția bani? Nu sunt plătiți cu milioane ca să piardă, ce mama naibii!

Unu a sărutat-o pe obraz, părându-i-se amuzantă. Casey a rămas nemișcată.

— Poate că au ceva totuși, a spus ea cu tristețe.

Se simțea din nou învinsă de viață. Ce rost avea să fii deștept și muncitor dacă habar nu aveai ce să faci? Unu îi putea citi dezamăgirea pe chip.

— Nu, nu, Casey, ai dreptate. Ei nu sunt plătiți să joace pentru cealaltă echipă.

Era mai bine atunci când o lăsa să vorbească urât. Casey se descuraja atât de ușor. Unu și-a dus palmele făcute căuș la gură și a țipat către televizor:

— Hai, rataților! începeți să jucați odată!

Totuși, ea nu se înveselea, iar el și-a pus brațul în jurul umerilor ei.

Portarul a sunat la ușă. Comanda sosise în mai puțin de douăzeci de minute și costa nouăzeci și șapte de dolari.

— Îmi pare rău, iubito!

Unu a scos un card de credit din portofel, dar curierul nu accepta plata așa.

— Vreţi să renunţaţi la ceva, domnule? a întrebat curierul. De dumneavoastră depinde.

Casey comandase prea multe, ştia asta. Ar fi putut cu uşurinţă să returneze două dintre preparatele mai ieftine. Unu spusese că avea bani.

— Puteţi să sunaţi la restaurant şi să le daţi numărul cardului de credit, bine? a zis curierul.

Casey s-a uitat lung la cele două pungi. Era atât de multă mâncare, dar ea o voia pe toată.

— Bine!

Casey s-a dus la telefon, a sunat la restaurant şi le-a dat numărul cârdului ei de credit. Făcuse progrese atât de mari în ultimele zece luni, având mare grijă la cheltuieli. Femeia de la restaurant l-a cerut la telefon pe curier. După ce a închis, bărbatul a lăsat pungile jos, lângă uşă şi s-a pregătit să plece. Casey i-a dat bacşiş zece dolari din portofelul ei.

— Mulţumesc, doamnă, a spus el şi a plecat.

Casey nu era mâncăcioasă. Mare parte din mâncare ajungea în frigider sau în coşul de gunoi. Unu s-a dus să elibereze masa din living, unde mâncau de obicei, dar Casey a luat ambele pungi şi le-a pus pe măsuţa de cafea.

— Vrei farfurii? a întrebat el, iar ea a spus că nu.

A scos o pereche de beţişoare de unică folosinţă din pungă şi amândoi au început să mănânce uitându-se la meci.

53 Aluzie la filmul *Sex, Lies, and Videotaţie* (1989), regizat de Steven Soderbergh, a cărui intrigă se concentrează asupra adulterului (n.tr.).

54 The New York Mets, echipă profesionistă de baseball (n.tr.).

13.
PAŞAPORTUL

Bucuria ei era să cânte. Când Leah Han avea opt ani, manta ei a murit de tuberculoză. Un an mai târziu, Leah s-a pomenit cu o mamă vitregă, copleşită de rolul ei şi având frecvent dureri de stomac. În adolescenţă a picat la coada priorităţilor, cu şase fraţi mai mari şi cu un tată sărac, care era pastor. Seara, pregătea cina pentru şapte bărbaţi şi pentru mama ei vitregă şi infirmă, petrecându-şi sâmbetele lângă o chiuvetă, cu mormane de rufe de spălat îngrămădite lângă ea. În copilărie, biserica fusese o binecuvântare pentru Leah, iar Dumnezeu Tatăl, singura ei mângâiere. De-a lungul vieţii, când cânta imnuri, Leah simţea comuniunea extatică a muzicii cu Tatăl ceresc, iar când cânta un

solo, cerurile păreau să se deschidă şi ea simţea lumina laudei Sale revărsându-se blând asupra sa. Biserica era locul în care Leah se simţea pe deplin fericită, ca o fetiţă, iar prin acea muzică sacră viaţa înflorea în sufletul ei, insistând asupra unei iubiri divine care-i consola inima dezamăgită.

În Duminica Floriilor, ca în fiecare dimineaţă de duminică, cu două ore înainte de începerea slujbei, cei şaizeci de membri ai corului Bisericii Woodside Pilgrim se adunau pentru a se pregăti în sala de repetiţii de la subsol – podeaua acesteia era acoperită cu pătrate inegale de linoleum roşu şi negru. În acea dimineaţă, domnul Jun, dirijorul corului, în vârstă de şaptezeci şi opt de ani, şi-a ocupat locul la pupitru şi a avut nevoie de câteva minute în plus ca să-şi adune gândurile. Alături de el se afla doctorul Charles Hong. Spre consternarea membrilor corului, bărbatul mai tânăr venise la biserică îmbrăcat în blugi albaştri şi cu un pulover cu guler la baza gâtului. Spre cinstea lui, purta o jachetă de tweed maronie, bine croită, dar care nu era nouă. Pielea lui curată îi dădea aspectul unui bărbat sănătos de vârstă mijlocie, care nu mânca şi nici nu bea în exces.

— Fraţi şi surori întru Hristos, el e doctorul Charles Moon-su Hong. Este noul vostru dirijor, a spus domnul Jun, cu voce şovăitoare şi tristă.

Un murmur s-a ridicat dinspre cor, apoi, la fel de repede, s-a făcut linişte, iar domnul Jun a continuat să vorbească.

— După cum ştiţi, am avut unele probleme de sănătate.

A tuşit pentru un plus de efect. Toată lumea ştia despre cancerul de prostată împotriva căruia lupta. Vorbea despre pensionare de cinci ani încoace, dar nu reuşise niciodată să găsească un înlocuitor potrivit.

— Şi, deşi este ceva neaşteptat – domnul Jun a făcut din nou o pauză pentru emfază –, am hotărât să mă mut în California după Paşti, ca să locuiesc cu fiul meu. Acolo o să am parte de îngrijire medicală mai bună.

A zâmbit doar când a rostit cuvintele „fiul meu". Fiul domnului Jun era anestezist în Los Angeles şi era lumina ochilor săi.

— Dar destul despre sănătatea mea şubredă. Va fi timp destul pentru asta mai târziu…

Bătrânul tenor, cu vanitatea răbdătoare a unui grup de bărbaţi cu realizări mai mari, a tuşit din nou. A încercat să vorbească pe un ton mai optimist.

— Domnul Hong este fiul strălucit al genialului meu mentor și prieten Joo-Jin Hong, de la Conservatorul Universității din Seul. Domnul Hong a absolvit conservatorul Juilliard, unde și-a luat doctoratul în muzică.

Domnul Jun a articulat numele școlii cu reverență.

— Este un pianist și un organist desăvârșit, precum și un profesor talentat de canto. Este, de asemenea, compozitor și, în prezent, scrie niște cântece comandate de faimosul Cvartet Lysander. Domnul Hong iubește în mod deosebit muzica corală, fapt care l-a condus la noi.

Domnul Jun a zâmbit.

— Este o mare binecuvântare să-l avem alături de noi! Sper că voi, frații și surorile mele întru Hristos, îl veți iubi și că veți ține la el la fel de mult cât ați ținut la mine.

Domnul Jun, influențat de Epistolele Sfântului Pavel, încerca adesea să vorbească precum acesta.

Cu mâinile la spate, Charles și-a plecat capul și nu a spus nimic.

Membrii corului șușoteau între ei. Basul cu bărbie dublă i-a spus tenorului:

— Ce tânăr e!

Kyung-ah Shin, soprana atrăgătoare de lângă Leah Han, a zâmbit spre el.

— Uite, dragă, nu are verighetă!

Leah nu voia să fie prinsă vorbind. Domnului Jun nu-i plăcea deloc când membrii corului vorbeau în timpul repetițiilor. S-a uitat la mâinile lui. Nu era nicio verighetă, dar pe mâna dreaptă domnul Hong purta un inel oval, de lapislazuli. Nu avea alte bijuterii. Kyung-ah i-a dat un cot lui Leah.

— Crezi că este gay?

A pronunțat cuvântul „gay" în două silabe: „ghe-ii". Kyung-ah și-a atins cerceii – perle negre, de Tahiti, cu diamante albe. Purta un colier la baza gâtului, cu o încuietoare cu diamante. Kyung-ah și sora ei mai mică, Joanne, dețineau trei magazine de tenișI în Manhattan, câștigând anul precedent peste 1, 7 milioane de dolari. Își cumpărase bijuteriile de Crăciunul trecut, încercând să se răsplătească pentru toate eforturile.

Charles a zâmbit politicos, indiferent la prezentarea exagerată. În mintea lui, era fiul de patruzeci și opt de ani al unui om bogat, fără banii lui. Eșuase în căsnicie de două ori, avea un doctorat în muzică fără valoare și câteva premii obscure la concursuri de orgă. Biserica îi plătea

opt sute cincizeci de dolari pe lună, o sumă infimă pentru New York, dar Charles nu avea nevoie de prea multe în privinţa cheltuielilor zilnice. De asemenea, lecţiile de canto îi aduceau cel puţin trei sute de dolari pe săptămână. Cu ambele slujbe, nu mai avea nevoie de bani lunar din partea tatălui său. După cel de-al doilea divorţ, batjocura continuă a fraţilor săi mai mari, despre cum bătrânul lor tată încă îl întreţinea pe presupusul „artist" al familiei, devenise imposibil de suportat.

Charles nu mai dirijase niciodată un cor, dar era un bun profesor de canto. Domnul Jun se lăudase că femeia care cânta soloul de azi, doamna diacon Cho, avea o voce mai frumoasă decât Kiri Te Kanawaşi Jessye Norman-Charles s-a uitat pe schema locurilor şi a localizat-o pe Leah în secţiunea sopranelor. Doamna diacon Cho era o femeie măruntă, cu umeri firavi cu un chip palid şi păr alb şi drept. Nu se machia aproape deloc, în contrast cu frumoasa soprană brunetă de lângă ea, ai cărei ochi erau pictaţi ca o pasăre tropicală. Leah i-a simţit privirea dură şi s-a ferit, trăgând cu disperare aer în piept.

Kyung-ah, căreia nu-i scăpa nimic, l-a văzut privind-o pe Leah. Noul dirijor i se părea interesant. Fiind o femeie sexy, Kyung-ah se aştepta ca el s-o observe. Şi-a atins părul negru şi a verificat cu degetul mic dacă nu cumva avea urme de ruj purpuriu pe la colţurile gurii. Şi-ar fi dorit ca roba de cor să nu-i ascundă costumul preferat, Claude

Montana, care îi strângea talia mică, scoţându-i în evidenţă şoldurile şi picioarele frumos conturate. Nu prea avea grijă de ea; Kyung-ah era căsătorită de mult timp cu un bărbat simpatic, muncitor şi puţin plictisitor. Dar sora ei era încă singură. Ea căuta mereu perspective pentru Joanne, care era o bucătăreasă excelentă şi care se pricepea la copii.

Charles s-a uitat pe schema locurilor, asociind numele cu feţele, în timp ce domnul Jun trăncănea despre scopul unui cor. Corul era o colecţie previzibilă de bărbaţi cu ochi oblici, cu feţe supărate, şi de mame epuizate, cu părul vopsit negru, cu sprâncenele trasate prea evident cu dermatograf maro, purtând nuanţe de ruj care nu le mai veneau bine. îl priveau ca nişte elevi atenţi, iar el nu simţea nicio afinitate cu ei. Cum ar fi putut să dirijeze această adunătură de imigranţi care voiau să-i cânte iubitului lor Iisus?

Cu o săptămână înainte, la interviul de angajare, reverendul Lim îl întrebase pe Charles dacă el crede în Iisus Hristos. Charles răspunsese:

— Domnul este păstorul meu.

Preotul aproape pitic, care nu-i pătrunsese sarcasmul, nici că putea fi mai mulţumit; pentru el nu exista un răspuns mai bun decât acesta. Charles recitase un fragment din primul verset al Psalmului 23, scris de David, un rege războinic, curajos şi, bineînţeles, cel mai faimos interpret din Biblie.

Când predica s-a încheiat, corul s-a ridicat pentru a cânta în semn de slavă. Leah a început primul vers din „A Mighty Fortress Is Our God". Când a deschis gura pentru a cânta, domnul Jun a închis ochii o clipă, simţindu-se fericit. Ceilalţi i s-au alăturat la refren, dar umbra vocii lui Leah continua să domine piesa. Charles, care se afla în prima bancă, s-a simţit obligat să studieze cu atenţie chipul lui Leah, nevenindu-i să creadă registrul înalt al glasului ei. Avea o voce rotunjită, care conţinea o gamă complicată de emoţii. Îi amintea, de fapt, de unele dintre sopranele pe care le menţionase domnul Jun, dar glasul ei rafinat nu era cultivat în sens tradiţional, iar el putea simţi în profunzimea acestuia o categorică tristeţe. Într-un fel, amintea de lamentaţia muzicii *pansori,* cu angoasa ei inexplicabilă. Când Leah a tăcut, Charles s-a simţit profund singur şi şi-a dorit s-o audă din nou cântând. Vocea ei îl adusese înapoi pe pământ din gândurile lui rătăcite.

Când corul a terminat recitalul, cântăreţii sau aşezat pe scaunele lor, iar adunarea a strigat „amin, amin, amin", în semn de recunoştinţă şi laudă. Leah şi-a plecat capul şi şi-a netezit roba peste genunchi. Kyung-ah a bătut-o liniştitor pe coapsă. Şi ea era o cântăreaţă bună, dar accepta că exista o diferenţă între ele.

După slujbă, corul s-a reunit din nou în sala de repetiţii. Mulţi dintre membrii corului aveau un pahar cu cafea şi o bucată de tort. Pentru ei, viaţa se învârtea în jurul repetiţiei şi al bisericii. În fiecare săptămână, erau două repetiţii duminica, una, miercuri seara şi studiul biblic de marţi seara. Fără robe, în poziţii mai relaxate, cântăreţii se întrebau unde să meargă la cină după această repetiţie. Majoritatea erau prietenoşi, iar multe dintre femei contribuiau la *geh* – fondul lunar de economii. Chiar şi cele care aveau familii şi copii mici se gândeau cum să se întâlnească la cină acasă la una dintre ele. Atmosfera era întotdeauna mai relaxată la cea de-a doua repetiţie decât la prima. Bărbaţii se plângeau domnului Jun despre nivelul de dificultate a unor imnuri, iar – femeile bârfeau, provocându-l pe dirijor să le dojenească. Charles a observat şi el schimbarea de atmosferă şi s-a întrebat cum avea să se integreze în noul său rol. Era cam de o vârstă cu ei şi nu se

vedea asumându-şi rolul de tată excentric.

— Pare ceva cam neaşteptat, dar am stabilit deja cu doctorul Hong că va conduce repetiţia de astăzi. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva – astă-seară, pentru a-mi aranja plecarea de săptămâna viitoare. Şi, firește, va fi alături de voi şi miercuri seara.

Domnul Jun părea trist.

— Dar ne vom vedea duminica viitoare la slujbă.

A zâmbit şi a făcut o pauză. Nimeni nu-şi dădea seama dacă terminase sau nu.

— Sunteţi ca… fiii şi fiicele mele, a spus el şi a început să plângă.

Charles s-a apropiat de el şi l-a prins de mână.

— Îmi pare rău, a zis domnul Jun printre lacrimi, sunt un om bătrân şi, când veţi fi şi voi de vârsta mea, veţi pune mai multă… pasiune în lucrurile la care ţineţi.

Şi-a şters nasul cu o batistă, iar Charles l-a mângâiat pe spate.

Kyung-ah s-a ridicat în picioare ca să-l aplaude, iar ceilalţi i-au urmat exemplul. Toată lumea a lăcrimat. Era ca şi cum îţi vedeai tatăl renunţând la tot ceea ce avea înainte de a muri. Domnul Jun era un om capricios, care slujise credincios biserica timp de peste douăzeci de ani. Cu fiecare ocazie, vorbea despre sacrificiile sale personale pentru Iisus, aducând vorba despre timpul, talentul şi banii pe care ar fi putut să-i câştige făcând altceva.

— Dar, prin harul nostru, trebuie să dovedim măreţia Lui!

Cu toate acestea, de-a lungul anilor, graţiei devotamentului său, membrii corului îşi schimbaseră perspectiva asupra lui – de la un „accident" la imaginea unui unchi tolerat, apoi la cea a unui fel de părinte iubit care, la urma urmei, îşi dorea ce era mai bun pentru ei.

Domnul Jun a rămas la pupitru, puţin aplecat, cu capul aproape atingându-i umărul. Leah plângea necontrolat, iar Kyungah şi-a pus braţul pe după umerii ei. Când aplauzele s-au stins, domnul Jun şi-a luat servieta maronie şi impermeabilul bej. Strângea din dinţi ca să nu mai spună nimic şi ca să-şi înăbuşe plânsul. A urcat în Dodgeul său cafeniu, pe a cărui bară de protecţie scria „Iisus", şi-a aşezat antebraţul drept pe volan şi şi-a lăsat capul greu pe el. Domnul Jun plângea ca atunci când murise soţia lui preaiubită.

După ce domnul Jun a închis uşa sălii de repetiţii în urma lui, Kyung-ah s-a dus direct în colţul sălii şi a luat o „cutie" de donaţii. Şi-a deschis portofelul şi a pus şapte sute de dolari acolo. I-a dat-o lui Leah,

care şi-a deschis poşeta şi a pus în cutie toţi banii pe care-i avea la ea: o sută şaizeci şi şapte de dolari. Nu era nevoie de nicio explicaţie. Strângeau bani pentru cadoul de plecare al domnului Jun. Când o persoană se îmbolnăvea, îşi pierdea partenerul de viaţă sau chiar în momente fericite, când era vorba de o nuntă sau de naşterea unui copil, o pălărie circula printre membrii corului şi, la scurt timp după aceea, apărea un plic maroniu plin cu bani. Chiar dacă un singur coreean nu reprezenta nimic pe acest pământ străin, o biserică plină de coreeni însemna ceva pentru fiecare dintre ei şi intenţionau să aibă grijă de ai lor. Kyungah avea să se ocupe să facă o insignă, iar săptămâna viitoare urma să aibă loc o ceremonie. Charles era mişcat de acest gest, dar s-a prefăcut ocupat cu partiturile pe care le adusese. Când cutia s-a întors la soprana îmbrăcată în costum negru, Charles i-a rugat să fie atenţi.

Avea emoţii. Vorbea în coreeană; accentul său din Seul era evident.

— Vom urma programul pe care domnul Jun a avut amabilitatea să mi-l întocmească pentru următoarele trei luni. Am înţeles că programul de săptămâna viitoare este acelaşi cu cel de anul trecut, aşa că niciunul dintre voi nu va fi surprins.

Nu zâmbea. Şi-a dres vocea normală, care, la fel ca vocea sa de tenor, era melodioasă şi tandră. Tatăl său, celebrul profesor, obişnuia să spună că prima zi de curs e cea mai importantă:

— Transmite tuturor că eşti un om autoritar şi nu ceda niciodată la început. Mai târziu, poţi fi flexibil. Niciodată însă, niciodată nu începe de pe o poziţie slabă.

Existenţa, pentru Charles, era o serie de acţiuni interconectate, iar cei care reuşeau în viaţă păreau să înţeleagă necesitatea unor performanţe consistente la un nivel înalt. Charles era un performer inconsecvent. Toţi cei trei fraţi ai săi erau profesori de succes în Seul. Toţi patru aveau doctorate, dar el era singurul care nu putea face faţă negocierilor şi subtilităţii vieţii academice. Charles renunţase la toate posturile de profesor care îi fuseseră oferite.

Charles s-a întors spre schema cu locurile. I-a chemat pe membri, unul câte unul, în faţa sălii. Fiecare persoană a fost rugată să cânte „Mulţi ani trăiască". Charles a rămas în picioare ascultând tenorii cu glasuri – pătrunzătoare, sunetele subţiri de bariton, stridenţele pătrunzătoare ale sopranelor necultivate. Câteva altiste luau notă de trecere şi, din fericire, nu urlau. Unele dintre soprane cântau, de fapt, tot alto, iar

câteva altiste erau, de fapt, mezzosoprane. Orice strop de milă pe care-l simţise mai înainte pentru domnul Jun începea să se şteargă. Era vina lui că acei cântăreţi nu-şi cunoşteau propriile voci. A chemat-o pe Kyung-ah Shin, femeia care se ridicase prima dată să aplaude şi să strângă bani pentru domnul Jun.

Femeia nu s-a grăbit să ajungă la locul de lângă pian. Registrul ei vocal nu era foarte dezvoltat, dar avea potenţial. Ochii ei maturi îl atrăgeau, iar felul în care-l privea, cu spatele la cor, era senzual şi amuzant. Purta haine ostentative, de femeie bogată, cu pernuţe la umeri, tocuri înalte şi ascuţite, ciorapi închişi la culoare. Avea talia mică, fundul rotund, iar lui îi plăcea rujul roşu pe buzele femeilor. Plus o mulţime de diamante – probabil că era una dintre femeile măritate cu oameni de afaceri. Verigheta lui Kyung-ah Shin era greu de ratat. Trecuse mult timp de când nu mai fusese cu o femeie coreeană şi foarte mult timp de când nu mai fusese cu una măritată. Îşi pierduse virginitatea cu o gospodină singuratică din Seul – soţia timidă a profesorului său de la facultate. Dacă ar fi avut ocazia, i-ar fi tras-o cu plăcere sopranei căsătorite care-i făcea ochi dulci. Nu părea deloc timidă.

Urma Leah. Când a ajuns lângă el, a rămas surprins de cât de tânără părea. De la distanţă, din cauza părului ei alb, crezuse că era cu zece sau cu cincisprezece ani mai în vârstă decât în realitate. Nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, iar faţa ei întinsă era parcă luminată din interior. Expresia ei era atât de pură, încât părea să nu fi avut niciodată un gând rău. Dacă şi-ar fi vopsit părul, ar fi arătat de douăzeci şi opt de ani, dar era evident că aşa ceva i-ar fi contrazis firea supusă. Era o femeie superbă, cu trăsături fine, dar nu se simţea excitat de ea aşa cum se simţea în preajma femeii mai în vârstă de mai devreme. Leah era mai subţire decât toate celelalte, cu o talie îngustă şi cu şolduri drepte, de băiat. Avea sâni modeşti, care se ridicau uşor sub rochia gri, cu croială severă, amintindu-i de o profesoară germană de canto pe care o avusese cândva, în Anglia. Din tot corpul i se vedeau doar faţa, gâtul şi mâinile. Apoi şi-a dat seama că avea constituţia primei sale soţii, Sara, o soprană italiană minionă, care se îngrăşase foarte mult spre sfârşitul relaţiei.

În loc de „Mulţi ani trăiască”, a rugat-o să cânte primul vers din „A Mighty Fortress”, doar la S-O audă din noU. *Ce-i în neregulă cu ea*? s-a întrebat. Ceva la ea pur şi simplu îl irita, în ciuda acestei voci demne de catedralele străvechi. Era prea coreeană. Probabil că era proastă şi

tăcută. În pat, sigur stătea întinsă şi atât. Expresia ei abătută, prea modestă, era enervantă, dar, când cânta, el simţea o strângere de inimă căreia nu i se putea împotrivi, la fel ca la slujba de mai devreme. Glasul ei nepământean îl făcea să încremenească. Rareori auzise o tonalitate şi un registru atât de bune la o cântăreaţă amatoare. Controlul respiraţiei era uimitor de exact. Dacă ar fi fost mai tânără şi ar fi avut bani, ar fi încurajat-o să se înscrie la diverse concursuri. Era sigur că le-ar fi câştigat. Când a terminat, Charles a dat din cap şi nu a spus nimic. A chemat următoarea persoană. Până la sfârşitul repetiţiei, îşi notase câte ceva despre fiecare membru al corului.

— Vă rog să ne revedem miercuri seara, la şapte şi jumătate. Vom avea o repetiţie de două ore. Vă mulţumesc.

Charles a dat din cap stânjenit. Şi-a luat rucsacul şi jacheta şi a ieşit val vârtej din încăpere.

Imediat după plecarea sa, Peter Kim, baritonul, agent de asigurări la New York Life, a adunat corul în jurul său şi le-a povestit colegilor că fusese odată în vizită la Charles acasă, cu vreo doi ani în urmă. Peter îl cunoştea pe unul dintre fraţii lui Charles de la şcoală. Charles Hong avea trei fraţi mai mari. Străbunicul şi bunicul său deţinuseră monopolul asupra fabricării şi distribuirii de glutamat de sodiu, un potenţiator de aromă pentru alimente. Fraţii săi mai mari erau educaţi, la fel ca tatăl lor, fiind cu toţii oameni de afaceri. Doar Charles, cel pe care bunicul său îl simpatiza cel mai puţin, studiase muzica în Europa şi în America. Dacă ar fi rămas în Coreea, ar fi primit anual o sumă mare de bani. Dar nu procedase aşa. Toată viaţa lui studiase muzica şi acceptase mici slujbe de profesor, pe ici, pe colo. Venea acasă în mod regulat, asta până când mama sa murise, cu câţiva ani înainte. Avea patruzeci şi opt de ani, divorţase de soţia sa italiancă în urmă cu unsprezece ani şi de soţia sa suedeză, în urmă cu patru ani. Locuia singur în Brooklyn Heights, într-o casă mare, din piatră-de-var, pe care tatăl său i-o cumpărase cu banii jos. Nu avea copii. Femeile oftau când auzeau aceste informaţii.

— Când m-am dus la el acasă, la întâlnirea stabilită de fratele lui, mi-am dat seama că uitase cu desăvârşire. Era singur, mânca orez fiert şi crenvurşti cu sos picant la o măsuţă, în casa aceea imensă şi scumpă, nu avea nicio piesă de mobilier, cu excepţia unui pian imens şi a unei canapele. Spunea că nu are nevoie de nicio asigurare de viaţă. „Cine ar avea de pierdut dacă mor eu?" în orice caz, mi-a oferit o bere şi un CD cu *Tristan şi holda.*

7 *y*

Peter a ridicat din umeri.

— Este un om destul de simpatic, dar nu cred că şi-a amintit că ne-am mai întâlnit.

Peter şi vreo zece bărbaţi au plecat să mănânce *kalbi*-Alţii voiau să ajungă la cineva acasă pentru a juca *ha-toh* – în mod invariabil, cineva aducea un pachet de cărţi roşii la biserică, în speranţa că avea să se organizeze un joc.

Leah fusese atentă la fiecare cuvânt spus de Peter Kim. Domnului Hong i se părea extrem de trist – era groaznic să fii atât de singur pe lume. Cu toate acestea se întreba cum o fi să studiezi muzica toată viaţa. Un paradis, probabil.

— Vrei să vii cu fetele din *geh* să mâncăm *jajangmyun?* a întrebat Kyung-ah, întrerupându-i gândurile.

— O, nu, soră, trebuie să mă duc acasă să pregătesc cina, a spus ea.

— Ah, eşti o soţie atât de bună! Ne faci pe toate de râs, a comentat Kyung-ah, care nu voia să meargă acasă atât de devreme.

Fiul şi fiica ei erau la facultate, iar soţul ei nu se supăra deloc dacă-şi pregătea singur o porţie de *ramen* duminică seara. îl lăsa să meargă să studieze Biblia de două ori pe săptămână, iar ea făcea ce voia.

Membrii corului s-au risipit. Aveau să se întoarcă din nou în aceeaşi cameră peste trei zile.

Miercuri, Leah şi-a făcut treburile în viteză. A terminat cea mai mare parte a reparaţiilor din săptămâna respectivă, apoi le-a ajutat pe fete să sorteze hainele în camera din spate. A fredonat toată ziua. Pentru cină, îi cumpărase lui Joseph nişte broccoli şi o bucată de peşte de la piaţa din apropierea curăţătoriei. În ultima perioadă, bărbatul mânca foarte puţin. Ea mâncase un castron de orez cu *boricha* –, pentru că stomacul îi dăduse bătăi de cap toată ziua. Pe drum spre casă, abia dacă au schimbat un cuvânt. Mintea ei era plină de muzică şi de gânduri legate de vechiul şi de noul dirijor al corului. Odată ajunşi acasă, s-a dus degrabă la bucătărie ca să gătească, iar când a terminat, l-a strigat pe Joseph, care se uita la emisiunea lui preferată de la *terebi.*

— *Yobo,* l-a strigat ea din bucătărie, dar nu a primit niciun răspuns. *Yobo!* a repetat.

În sufragerie, Joseph adormise în faţa televizorului. Suferise de coşmaruri încă din timpul războiului şi pe tot parcursul căsniciei lor,

dar, în mod inexplicabil, acestea apăreau din ce în ce mai des de când le arsese clădirea. Joseph încerca să se culce mai devreme, dar nu se simţea niciodată odihnit.

— *Yobo,* a spus ea încet, încercând să-l trezească.

Nu voia ca soţul ei să se culce cu stomacul gol. Joseph nu s-a clintit, căzut într-un somn adânc. Leah i-a sprijinit picioarele pe un scăunel. Şi-a acoperit soţul cu o pătură pe care o făcuse din resturile ei de la croitorie. Ia aşezat cina pe masa din bucătărie, în caz că se trezea. Peste câteva minute, a plecat cu maşina la repetiţie.

Leah nu ajunsese prima. Kyung-ah stătea deja pe scaunul ei, purtând o rochie roşie, legată în talie, şi pantofi cu tocuri înalte. Îşi tot încrucişa şi depărta picioarele frumoase, ca să-şi găsească poziţia potrivită pe scaun. Printre chicoteli, îi tachina pe baritonii din apropierea ei, care o priveau ca pe o delicatesă.

Majoritatea membrilor corului purtau haine de stradă la repetiţii, care nu semănau deloc cu ţinuta lor de duminică, pentru că mulţi dintre ei erau veniţi direct de la muncă – de la prăvăliile alimentare din Spanish Harlem, de la saloanele de manichiură din centrul Manhattanului, de la magazinele cu produse pentru păr din Bronx şi de la curăţătoria chimică, aşa cum era cazul lui Leah. Câţiva aveau slujbe într-un birou, dar cei mai mulţi dintre ei deţineau diverse magazine sau lucrau în acestea. Gemenii Kim, în vârstă de patruzeci de ani, ambii tenori, ambii burlaci, aveau un atelier de reparaţii în Flushing, dar, înainte de repetiţiile de miercuri seara, se spălau cu săpun Irish Spring şi se dădeau cu aftershave Aramis. Purtau cămăşi albe, călcate şi apretate de mama lor, cu care locuiau şi pe care o întreţineau, şi pantaloni cu pense, aduşi din Italia. La fel ca fraţii Kim, doamna Koh, o văduvă care lucra douăsprezece ore pe zi pe post de casieră la o piaţă de peşte din Queens Village, încerca să-şi facă uitată meseria cu apă şi cu un săpun puternic parfumat. Era renumită la biserică pentru că-şi trimisese toţi cei trei fii la Harvard – cel mai mare obţinuse locul al doilea la concursul Westinghouse, pe când era elev în primul an la Liceul de Ştiinţe din Bronx.

După ce toată lumea s-a aşezat, Charles a bătut cu bagheta sa albă în pupitrul negru, de metal. Astăzi purta un pulover negru, *en coeur,* cu un tricou alb pe dedesubt, şi blugi albaştri. Expresia lui era din nou serioasă, fără nicio umbră de zâmbet pe buze. A arătat cu bagheta spre doamna Noh, secretara corului, o femeie în vârstă, înaltă, care se dădea

cu fond de ten bej de la baza gâtului până la sprâncene. I-a făcut semn să vină în faţă. Timp de peste două decenii, ea se ocupase de prezenţă, de curăţarea robelor de cor, de organizarea dosarelor corului. Charles i-a înmânat un teanc de partituri pentru cântecul „O Divine Redeemer", ca să le distribuie.

La vederea partiturii bine cunoscute, fraţii Kim au fost încântaţi, apoi au observat că partitura era pentru soprane. Pentru a doua săptămână la rând, o femeie cânta un solo.

Charles umbla la CD-player. Nu existase niciodată un CD-player în sala corului. Fără vreo introducere, dirijorul a pus cântecul. Domnul Jun obişnuia să vorbească atât de mult, încât corul se aştepta la o repetiţie de patruzeci de minute şi la o oră şi douăzeci de minute de prelegeri, precum şi la o demonstraţie proprie pentru fiecare voce în parte.

Înregistrarea începea cu un violoncel solemn, apoi soprana cânta primul vers în engleză:

— „Ah, nu mă părăsi!"

Glasul femeii, ca o incantaţie, îi hipnotiza. Când a atins o notă incredibil de înaltă la refrenul „Te rog, arată-mi îndurare", mulţi dintre ei n-au mai respirat, impresionaţi de notele lungi ale sopranei. Simţeau forţa imnului. Sfinţenia lui. Când Charles a oprit înregistrarea, un bas care stătea în spate a strigat în semn de aprobare:

— Amin!

Ceilalţi l-au imitat, cu glasurile lor bubuitoare. Niciunul dintre bărbaţi nu era câtuşi de puţin intimidat de autoritatea tăcută a noului dirijor.

Cu amabilitate, Charles i-a cerut acompaniatoarei să cânte refrenul. A arătat spre sectorul contralto, iar acesta şi-a cântat partea. A continuat aşa un timp, el vorbind puţin, dirijând cu bagheta diversele sectoare ale corului. Vocile membrilor corului răsunau prin sală ca un tren de marfă. Sub bagheta sa atentă, cântăreţii stăteau mai drepţi, devenind mai atenţi la cum cântau. Coriştii se simţeau mândri de vocile lor, dar nemulţumirea lui Charles creştea. Proiectul acesta necesita multă muncă, mult mai multă decât dorea el să depună pentru opt sute cincizeci de dolari pe lună.

Charles a bătut cu bagheta în pupitrul de dirijor.

— Acum să trecem la solo. Diaconeasă Cho, vă rog să începeţi cu primul vers. Ar trebui să înceapă andante…

Era cu ochii în partitura sa, fără să se uite la Leah sau la oricine altcineva din cor. Aşa că iau scăpat privirile confuze.

Leah a clătinat uşor din cap. Ei i se adresase, nu-i aşa? Diaconeasa Cho era titlul ei bisericesc, iar cealaltă diaconeasă Cho era o altistă. Dar de ce să fi vorbit cu ea? Avusese un solo cu o săptămână înainte. Niciodată nu cântase mai mult de patru solouri pe an, mai mult decât oricine altcineva. Kyung-ah avusese trei. Domnul Jun făcea o rotaţie a soliştilor, de la bărbaţi la femei – de la tenor la soprană şi invers, cu câte o bucată minoră, cântată ocazional de un bas sau de o altistă. Domnul Jun era, de asemenea, pasionat de duete.

Pianista începuse, dar nimeni nu cânta. Charles şi-a ridicat privirea.

— Andante…

Leah părea pierdută.

— Înceeet, a spus el, apoi s-a întors spre pianistă, care a luat-o de la început.

Leah tot nu cânta.

Charles a bătut din nou cu bagheta, vizibil enervat.

— Eşti gata?

S-a uitat direct la Leah.

— S-a întâmplat ceva?

Leah era îngrozită, dar habar n-avea cum să protesteze. Cu bagheta sa, Charles i-a făcut semn să se ridice.

— Te rog, vino aici, a spus el blând, iar Leah a inspirat profund înainte de a se ridica.

Când a ajuns lângă pianistă, Charles a zis:

— *Shi-jal*

Leah nu voia să înceapă.

— *Shi-jak,* a repetat el, de data aceasta cu mai multă fermitate în glas.

Leah a început să cânte, ţinând cont de ceea ce auzise pe înregistrare, repetând primele două versuri cu mai mult sentiment. S-a concentrat la prietena ei Kyung-ah, care îşi muşcase buza superioară şi se murdărise pe dinţii de jos cu rujul stacojiu.

În ora care a urmat, Leah a cântat fără vlagă. La nouă seara, una dintre mamele cu copii mici a ridicat mâna şi a spus că trebuie să plece. În următoarea jumătate de oră, şi ceilalţi au părut cam plictisiţi. Charles încerca să înţeleagă aceste preocupări neînsemnate. La nouă şi

jumătate, le-a dat drumul, spunând:

— Duminică vă rog să veniţi la şapte şi jumătate dimineaţa fix.

În mod normal, domnul Jun termina repetiţia mulţumindu-le şi lăudându-i pe toţi:

— Aţi muncit cu spor astăzi!

Sau ceva de genul ăsta. Charles, în schimb, nu le-a spus nimic.

Coriştii au ieşit pe rând, iar Leah s-a gândit că venise şi pentru ea momentul să plece. Era încă fixată în acelaşi loc, lângă pian.

— Poţi să mai rămâi o jumătate de oră să exersezi, i-a spus Charles cu o mică inflexiune interogativă în glas.

Leah a rămas acolo, privind-o pe pianistă cum îşi îmbracă jacheta. Şi ea avea copii mici.

Kyung-ah a venit în faţa sălii şi i-a zâmbit lui Charles, care i-a făcut un semn distant din cap. Era înfăşurată într-un şal negru, din caşmir, prins cu un ac de jad şi aur.

— Vrei să vii cu noi? a întrebat-o Kyung-ah pe Leah, prefăcându-se că Charles nu o aude.

— Mai are puţin de exersat, a răspuns Charles în locul ei.

Kyung-ah şi-a întors uşor capul. S-a uitat fix la el, dar Charles nu a schiţat niciun gest.

Leah şi-a dus mâna stângă la gât. O cuprindea panica la gândul că avea să rămână singură cu acest bărbat. Charles s-a dus la pian. O altă soprană din ul lor, diaconeasa Chun, a venit s-o ia pe Kyung-ah.

— Noapte bună, a spus Kyung-ah, plecând braţ la braţ cu doamna Chun.

Erau singuri şi, inconştient, Leah a început să se plimbe prin încăperea micuţă.

— Poţi să iei loc, a zis Charles.

Leah s-a ghemuit pe scaunul din primul rând, unde stătea de obicei doamna Noh, secretara corului. Locul acesta o făcea să se simtă mai în siguranţă.

— Aici ai nişte probleme…

Charles i s-a adresat cu mai multă amabilitate, ca şi cum ar fi fost una dintre elevele lui de la canto, apoi s-a aşezat la pian, a inspirat adânc şi a cântat:

— „Ascultă-mi plânsetul, ascultă-mi plânsetul, salvează-mă, Doamne, în mila Ta”.

Fără să ia o pauză de respiraţie, a cântat din nou versul.

Cuvintele au liniştit-o. Vocea lui de tenor era proaspătă, ca o cană cu apă de la fântână. Pentru prima dată în acea seară, simţea neliniştea din rugăciunea păcătosului – păcătosul ar fi înţeles, în străfundul inimii sale, că nu merită ajutorul lui Dumnezeu.

— Acum, dacă vrei…

Charles şi-a luat ochii de la partitură. Leah aproape că plângea, cu faţa ascunsă în mâini, în acel moment, i s-a părut inexplicabil de frumoasă. Nu era obişnuit să vadă o soprană plângând, spre deosebire de ambele lui soţii, care izbucneau în lacrimi la cea mai mică provocare. Dacă se întorcea târziu acasă, cea de-a doua sa soţie, plângând necontrolat, arunca mâncarea pe jos. Prima lui soţie plângea când vedea culoarea violet sau când simţea miros de lavandă. Aşadar, Charles a fost surprins s-o vadă pe Leah plângând. În puţinul timp în care o studiase, stoicismul ei se văzuse în maniere, în expresie, în îmbrăcăminte şi în postură.

Charles a înghiţit în sec.

— Te simţi bine? a întrebat el, zâmbindu-i. Nu-ţi place cum îl interpretez pe Gounod?

Era pentru prima oară când îl vedea zâmbind. Pur şi simplu, Leah nu înţelegea.

— Compozitorul Charles Gounod, a spus el, cu respectabilul său accent francez, urma să devină preot şi a fost maestru de cor peste patru ani. Mă îndoiesc că eu voi rezista măcar jumătate din acest timp.

A râs.

— Îmi pare foarte rău!

Leah s-a uitat la el, strâmbând din nas. Era stânjenită de emoţiile ei. Nu înţelegea de ce se simte aşa.

Charles avea dreptate – Leah nu plângea des, dar, când îl auzise cântând doar acel vers, fusese ceva incredibil de emoţionant. Dar nu putea spune asta. De-a lungul vieţii ei, mulţi îi lăudaseră glasul, părând surprinşi de sunetele care-i ieşeau de pe buze, şi auzise, la rândul ei, mai multe voci care o emoţionaseră profund. Cu toate acestea, nu reuşea să exprime în cuvinte sentimentele care îi copleşeau inima. Uneori îşi dorea să le poată elibera tot prin cântec, dar ar fi fost o nebunie. Viaţa nu era o operă. Când auzea o voce ca a lui Charles sau ca aceea din înregistrare, îi venea să spună: „Îl aud pe Dumnezeu când cânţi”.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— N-ar trebui să cânt soloul. Am cântat săptămâna trecută şi nu

este corect faţă de ceilalţi din cor…

Charles şi-a înclinat capul. Cântăreţii nu refuzau solourile. Femeia asta era ridicolă, altruismul ei era neverosimil.

— Trebuie să înţelegi ceva: nu mă interesează corectitudinea. Şi nici Dumnezeul tău nu pare prea interesat de corectitudine atunci când împarte talentul. De cele mai multe ori, văd mediocritate sau ambiţie. Tu ai talent, dar nu ai ambiţie, de aceea te-ai blocat aici.

Leah s-a încruntat, fără să priceapă sensul vorbelor lui Charles.

— Domnul Jun mi-a explicat deja orarul de solouri. Toată lumea este supărată. Nu mi-a scăpat asta. Voi găsi o alternativă, dar duminica viitoare este Paştele – o sărbătoare de mare importanţă pentru creştini, după cum ştim amândoi. Şi ar trebui să fie cea mai frumoasă muzică, nu crezi? în plus, domnul Jun pleacă. N-ar trebui să ne luăm la revedere de la el cu un cântec frumos? Duminica asta vreau să cânţi tu, pentru că eşti singura voce pe care o pot suporta acum.

Îl deranja mult nevoia cântăreţilor de mângâieri – nevoia permanentă de confirmare a talentului lor. Cum să implori un cântăreţ să mai interpreteze un solo? Imposibil.

— Dar…

— Ai ceva împotriva cântecului?

— Nu, nu. Nici că se putea ceva mai frumos… Dar, dar…

— Chiar îţi pasă că prietenele tale, sopranele, sunt supărate pe tine? Cei mai buni sunt întotdeauna evitaţi. Chiar îţi pasă mai mult de aprobarea lor decât de o jertfă pentru Dumnezeul tău? Nu-ţi pasă deloc de ultima slujbă a domnului Jun? Te-am văzut plângând duminica trecută, când v-a dat vestea.

— Eu… Eu…

Leah, care prefera tăcerea în locul vorbelor şi cântecul în locul oricărei alte forme de expresie, ar fi vrut să spună ceva, dar nu avea cuvinte.

Charles era furios de-acum, pentru că-şi dădea seama că ea tot nu vrea să cânte.

— Nu trebuie să-ţi pese de ce spun sau ce cred oamenii, ce mama naibii!

— Nu e vorba doar de faptul că-mi pasă de…

— Nu te lua după turmă! Ai pierdut deja atât de multe. Dacă ai fi luptat pentru propriile…

Leah s-a uitat fix la acest bărbat care n-o cunoştea deloc. De ce

spunea lucruri groaznice despre viaţa ei? Nu era nimic în neregulă cu viaţa ei. Se simţea recunoscătoare pentru soţul ei harnic, care o iubea, pentru fiicele ei inteligente, pentru sănătatea ei zdravănă. Glasul ei era un dar extraordinar de frumos, ca un cadou la care nu se aşteptase niciodată. Şi chiar îi păsa de prietenele ei. Toată lumea ar trebui să aibă prieteni. Şi-a lăsat privirea în jos, fixând pătratele roşii de sub tălpile ei.

— De aceea nu lucrez niciodată cu coreeni. Sunt atât de rigizi! Trebuie să te alegi pe tine însuţi în dezavantajul grupului.

Charles spunea aceste lucruri fără să-i pese dacă Leah le înţelege sau nu. El era supărat pe familia lui, pe comunităţile de imigranţi din New York, chiar şi pe artiştii pe care-i cunoştea, care nu erau coreeni şi care voiau să facă tot felul de compromisuri. Un artist, un artist adevărat, nu putea face asta. Un artist nu trebuia să aibă neapărat lucrurile de care se bucurau ceilalţi oameni – un mariaj fericit, copii, o viaţă de familie liniştită, o pensie sigură, sănătate mintală. Acestea erau lucruri pe care le puteai obţine dacă respectai convenţia socială, dar majoritatea marilor artişti fuseseră privaţi de multe dintre ele. Ambele soţii ale sale îşi doriseră copii, dar el se opusese tocmai din aceste motive. Charles nu voia să renunţe la arta sa pentru a avea o slujbă stabilă sau nişte copii plângăcioşi, fiindcă, pentru el, o viaţă fără muzică era insuportabilă. Fără ea, şi-ar fi băgat cu siguranţă pistolul în gură şi ar fi apăsat pe trăgaci.

Charles şi-a lăsat capul în jos, pe pian. Viaţa lui de muzician se redusese la o astfel de sală de repetiţii, mirosind a *kimchi chigeh,* unde o gospodină cu părul alb şi cu un mare talent îi amintea că trebuie să fie corect.

Leah nu ştia ce să facă. Noul dirijor era foarte supărat pe ea.

— O să cânt, a spus ea. O să cânt duminică pentru pensionarea domnului Jun. Şi o să repet acasă, a continuat ea, sperând ca noul dirijor să ridice capul şi s-o privească.

Poate că avea să-i zâmbească din nou.

— Doar că nu mi s-a părut corect să cânt două duminici la rând.

Charles a ridicat capul şi a strigat:

— Naiba să te ia! Ai auzit ceva din ce am spus?

Leah s-a dat înapoi, clipind înspăimântată. Joseph nu-i spusese niciodată ceva atât de îngrozitor.

Charles a mai tras o dată aer în piept.

— Ia înregistrarea şi ascult-o acasă. Ascultăi emoţia. Gândeşte-te

la cuvinte, simte muzica. Simte mai mult decât vrei tu să simţi. Dacă vrei să cânţi despre mântuire, trebuie să recunoşti păcatul.

Nu ştia dacă se făcuse înţeles.

Leah s-a ridicat de la locul ei. Cu mâini tremurătoare, a scos CD-ul din casetofon şi l-a pus în cutia lui. S-a îndreptat în linişte spre vestiar, ca să-şi ia lucrurile. A deschis uşa, apoi s-a întors pentru o scurtă reverenţă. Charles şi-a şters lacrimile cu ambele mâini. Leah s-a prefăcut că nu vede, încercând astfel să-i protejeze mândria. În parcarea bisericii, singura maşină era a ei, iar Leah a condus încet spre casă, întrebându-se unde locuia el mai exact şi cât de departe trebuia să meargă în seara aceea.

55 Kiri Te Kanawa (n. 1944), soprană celebră de origine neozeelandeză (n.tr.).

56 Jessye Mae Norman (1945 – 2019), cântăreaţă americană de operă (n.tr.).

ZZ Coaste la grătar, în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

58 Tăietei cu fasole neagră, în limba coreeană în original (n.tr.).

59 Ceai de orz, în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

60 „începeţi", în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

14.

OSPITALITATEA

Casey a terminat de spălat vasele rămase de la micul-dejun şi s-a îmbrăcat pentru muncă. Mai avea o oră şi jumătate până când începea programul la Sabine, dar nu putea să mai stea acasă.

Unu nu a întrebat-o de ce pleca mai devreme, dar Casey i-a spus oricum că promisese să se vadă cu Sabine înainte de serviciu. Nu era adevărat şi, în timp ce se îndrepta spre Madison Avenue, nu-şi explica de ce-l minţise.

Ura când îi era milă de ea însăşi şi spera că o plimbare lungă pe Madison Avenue ar fi putut s-o binedispună. Primul an la masterul de Studii Economice era pe sfârşite, dar încă nu obţinuse un stagiu de vară la o bancă de investiţii, iar asta o făcea să se simtă groaznic. Hugh Underhill îi spusese să-l sune dacă are nevoie de ceva, dar detesta ideea de a cere ajutor. Majoritatea prietenelor ei de la şcoală aveau oferte de muncă pe timpul verii la mici întreprinderi nou-înfiinţate şi, deşi Casey mersese la câteva interviuri, nimic nu i se păruse îndeajuns de interesant. Nu înţelegea ce se întâmplă când puneai „corn"

după un cuvânt sau ce făceau aceste companii. Dar toată lumea

spunea că acolo era acţiunea adevărată. De asemenea, mulţi dintre cei cu care dăduse interviul arătau de parcă aveau doisprezece ani. Şi-a amintit însă că fetele cu datorii de zeci de mii de dolari nu-şi permiteau luxul de a face mofturi, aşa că nu a refuzat o ofertă la Sklar.com, o companie de cercetare a pieţei. În ultimele trei luni, de când Unu îşi pierduse locul de muncă, datoriile ei la cardurile de credit nu făcuseră altceva decât să sporească. Datoriile pe care le achitase în mod constant urcaseră din nou. Mergea îmbrăcată într-una dintre ţinutele de la Sabine – pălărie, rochie şi pantofi eleganţi – şi simţea nevoia să evadeze, dar unde să se ducă?

Multe magazine de pe Madison Avenue vindeau haine şi, în mod ciudat, lui Casey nu-i venea să intre în ele. Totul părea scump şi interzis. În ultima vreme, era revoltată de propriile cheltuieli cu îmbrăcămintea; avea în permanenţă remuşcările cumpărătorului excesiv. La colţ, pe 70th Street, s-a oprit la semnul STOP. La câţiva metri distanţă se afla un magazin de cărţi rare.

Aparatul de aer condiţionat, sprijinit de pragul de sus al uşii, zumzăia constant, şi apa din el picura pe trotuar. Nişte clopoţei au zornăit când a deschis uşa. De la un radio, de undeva din magazin, se auzea un sunet de oboi. Câteva ilustraţii din cărţi, frumos înrămate cu mult timp în urmă, erau prinse de pereţii vopsiţi în galben.

Un bărbat în vârstă purtând o cămaşă verde, de golf, a întâmpinat-o voios.

— Bună dimineaţa!

Puţinul său păr alb era răsfirat în părţile laterale ale capului, altminteri era aproape chel. Ramele ochelarilor săi erau de un albastru pătrunzător, iar culoarea se potrivea cu cadranul mare al ceasului său de mână. Era un bărbat foarte palid, iar petele sclipitoare de albastru de pe faţă şi de la încheietura mâinii îl făceau să pară mai tânăr. Avea probabil şaptezeci şi cinci sau optzeci de ani.

— Ai o pălărie fantastică, a spus el.

Vocea lui era tinerească şi caldă, iar Casey s-a înveselit imediat ce a auzit-o. Şi-a atins pălăria în formă de clopot – ea însăşi realizase manual pălăria din m şi cususe mici flori roşii, de mătase, pe partea stângă.

— Şi rochia ta! Vai, vai! Extraordinară!

Vocea lui era plină de încântare.

Casey s-a uitat în jos, la rochia ei de culoarea fildeşului, cu

franjuri, ca în anii ’20, cu două dungi purpurii pe verticală, în faţă şi în spate. Pe umeri avea un cardigan de mătase, de culoarea merişorului. În weekenduri, hainele ei fanteziste aproape că semănau cu nişte costume de epocă.

— Daisy Buchanan, a spus el, referindu-se la fata cu inima îngheţată din *Marele Gatsby.*

— Da, aşa cred, a răspuns ea.

Comentariul său aproape că fusese o aluzie personală. Ea nu-şi dăduse seama de asta, dar bărbatul avea dreptate. Pălăria şi rochia ei erau lucruri pe care le-ar fi purtat un personaj ca Daisy. Când Casey inventa pălării, nu se gândea niciodată la ea însăşi, ci îşi imagina o femeie mai interesantă. Nu-i trecuse prin minte că se îmbrăcase ca un personaj dintr-o poveste.

— Mă rog, dacă ar fi fost coreeancă, a adăugat ea, simţindu-se stânjenită.

El a privit-o ciudat.

— Etnia ei nu prea ar conta, a remarcat el cu severitate, ca şi cum nu ar fi avut niciun dubiu în această privinţă. Fără îndoială că există o mulţime de Daisy, Beatrice sau Juliette coreence.

Casey a clipit, nevoind să-l contrazică pe bătrân. I se părea un lucru lipsit de respect. De unde era Beatrice? Oare din Dante? Erau atât de multe cărţi pe care nu le citise. Jay obişnuia să spună asta des.

— Joseph McReed, a zis el vesel. Poţi să-mi spui Joe sau Joseph. Răspund la amândouă.

— Ah…

Casey a zâmbit, brusc intimidată. Bătrânelul purta prenumele tatălui ei.

Joseph s-a deplasat cu grijă pe podeaua de lemn, ajutându-se de cadrul său de aluminiu. Purta o pereche de blugi decoloraţi şi pantofi Hush Puppies, de culoare cafenie. Pantoful stâng părea mult prea mare pentru glezna lui subţiată. Când a ajuns, în sfârşit, la una dintre bibliotecile cu vitrină, a scrutat coloanele volumelor stivuite şi a scos o carte mică şi groasă.

— Da, a spus, mulţumit de el însuşi.

A strâns cartea la piept cu degetele lungi şi pătate. Casey se temea să nu cadă, fiindcă-şi luase mâinile de pe cadru. Petele hepatice îi împestriţau fruntea încreţită, iar ridurile din jurul ochilor i se adânceau în mod plăcut atunci când zâmbea.

— Uite-aici!

A fluturat cartea de parcă ar fi fost un copil cu o jucărie.

Ca să nu-l oblige să vină până la ea, Casey s-a dus spre el.

Joseph s-a bucurat. Nu crezuse niciodată că i se cuvenea vreun gest amabil. S-a apropiat de fotoliul de lângă biroul său de nuc, plin ochi de cărţi şi de ziare, şi cu mâna dreaptă i-a făcut semn să se aşeze pe scaunul cu braţe din faţa lui. Casey a aruncat o privire la ceasul de mână, apoi s-a aşezat. Mai avea ceva timp înainte să ia trenul.

Joseph încă ţinea cartea lipită de piept, ascunzând coperta cu ambele mâini, ca şi cum s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea. A privit-o foarte atent, apoi a lăsat cartea din îmbrăţişarea lui strânsă.

— O să-ţi placă, pun pariu.

I-a înmânat un exemplar din *Jane Eyre* învelit în pânză protectoare.

— Oh… a spus ea oftând.

A deschis cartea, iar în ea se afla o fişă de şapte pe doisprezece centimetri: „Ed. americană I, stare excelentă, pată de cerneală pe coperta din spate. $ 5.000”.

— A fost cartea mea preferată în liceu.

Îi venea să-l întrebe: *De unde ştii!* în ochii lui de un verde-închis se vedeau pete maronii. Genele lui blonde erau scurte şi încâlcite, iar pielea ridată din jurul ochilor era puternic pătată de la soare. Poate că avea chiar mai mult de optzeci de ani. Era, în orice caz, mai bătrân decât tatăl ei, dar în privinţa albilor îi era greu să ghicească, pentru că se purtau mai tinereşte decât coreenii pe care-i cunoştea şi care aveau cam aceeaşi vârstă.

— Orice tocilară din lume este o Jane Eyre, a spus el. Orice fată care vrea să înveţe, în orice caz.

— Dar eu nu sunt o tocilară, a replicat Casey.

Citise câteva cărţi vechi, recomandate de doamna Mehdi, bibliotecara ei preferată de la Biblioteca Publică din Elmhurst, şi câteva pe care Mary Ellen Currie i le recomandase de-a lungul anilor. Problema era că, atunci când lui Casey îi plăcea o carte, obişnuia s-o recitească la nesfârşit. Era greu de explicat de ce anume făcea asta, dar, pentru ea, cărţile care-i plăceau erau mai bune la a doua sau la a treia lectură. Virginia Craft citise totul, inclusiv Dante în italiană şi toate acele volume de Proust în franceză. Jay citise zeci de piese de teatru ale lui Shakespeare. Putea să recite sonetele lui Shakespeare şi fragmente din

poeziile lui Baudelaire. Casey citise doar *Hamlet* şi *Romeo şi Julieta.* Iar din poezie, gen pe care Ella şi Jay îl adorau, ea nu înţelegea aproape nimic. Era specializată în economie şi citise de una singură vreo douăzeci de cărţi clasice de la Penguin, fără să fi fost instruită cu adevărat despre cum ar fi trebuit să le citească. Cu toate acestea, îi plăcea să audă părerile prietenilor ei despre cărţi şi admira faptul că ştiau atât de precis ce le place sau nu. Când amicii ei vorbeau despre asta, ea punea o mulţime de întrebări. Conversaţiile de acest fel erau ca nişte lecţii valoroase pentru ea. Prietenii ei, care învăţaseră la şcoli private şi care se specializaseră în literatură contemporană şi în engleză, păreau să stăpânească bine ideile din cărţi şi se simţeau liberi să le dezvolte, înainte de a intra în librărie, Casey nu-şi dăduse seama cât de mult râvnea la autoritatea prietenilor ei în materie de literatură, la uşurinţa cu care navigau printre cuvinte.

În fiecare dimineaţă, Casey citea Biblia, iar în metrou recitea aceleaşi cărţi, ca un copil mic ce are o carte de poveşti preferată. Nu era vreo intelectuală sau vreo estetă, ca Virginia; se simţea mai în largul ei în faţa unei maşini de cusut sau în spatele unei tejghele. La Kearn Davis şi la Stern Business School, niciunul dintre cunoscutii ei nu citea romane, iar la Sabine'se întâlnise vânzători care erau scriitori şi artişti, dar care nu vorbeau cu ea, considerând-o o fată simplă căreia-i plăcea să poarte pălării exagerate şi pantofi scumpi. Şi nu se înşelau deloc. Mulţi dintre oamenii cu slujbe pe Wall Street pe care-i întâlnise doreau să aibă bunuri scumpe, să mănânce în restaurante noi şi să plece în călătorii exclusiviste, iar artiştii pe care-i cunoşteau îşi exprimau dispreţul faţă de astfel de lucruri. Casey simţea că nu aparţine niciuneia dintre cele două tabere.

A luat în mână exemplarul din *Jane Eyre.* Volumul ei din liceu se afla undeva prin apartamentul lui Unu. Nu avea nevoie de această carte veche şi totuşi îşi dorea s-o pună în geantă, s-o răsfoiască singură, aşa cum îşi dorea să admire un tablou frumos, fără agitaţia mulţimii din muzeu.

Joseph a privit-o pe fata cu pălărie. Avea o expresie atât de tristă, iar el voia s-o facă fericită. A închis ochii şi şi-a ridicat braţele în mod dramatic. Şi-a fluturat mâinile – hocus-pocus – ca un magician de la circ, arătând spre geanta lui Casey.

— În geantă ai un exemplar jerpelit din *Middlemarch.*

— Poftim? a spus ea cu voce tare. Fermoarul genţii ei era închis.

— Cum? a întrebat ea.

Joseph a izbucnit într-un râs incontrolabil.

— Aşteptăm autobuzul în aceeaşi staţie, la colţul dintre 72nd şi Lexington. Până astă-toamnă, de luni până vineri, purtai haine de birou, iar în weekenduri, pălării sublime şi rochii extravagante. Acum nu te mai văd în timpul săptămânii, dar sâmbăta te văd mereu citind în autobuz. Uneori îmi fac griji c-o să te lovească maşina, pentru că nu eşti deloc atentă. Anul acesta ai citit Thackeray, Hardy şi Eliot. Ori eşti o cititoare lentă, ori citeşti aceleaşi cărţi la nesfârşit. Anul trecut ai citit *Arma Karenina* multă vreme. Ai citit şi câţiva americani: Cather, Hemingway, Dos Passos şi Sinclair Lewis. Nimic apărut după 1945, aproape nimic. Aproape niciodată vreun scriitor francez.

Casey a deschis gura, dar nu ştia ce să spună. Era oare în pericol?

— Mă dau în vânt după *Doamna Bovary* şi după *Verişoara Beţie,* a spus în cele din urmă, afirmaţia ei sunând mai degrabă ca o întrebare.

— Cărţi foarte bune, a spus Joseph aprobator.

Se simţea plin de energie.

— Deşi Flaubert e mai bun decât Balzac, bineînţeles.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi şi-a aranjat ochelarii albaştri.

Casey a zâmbit, fără să spună nimic. Nu citise decât o carte din fiecare autor.

— Dar te întorci adesea la *Middlemarch.* Şi sâmbăta trecută o citeai. Mă gândeam că tot la ea eşti.

— Dar nu te-am observat niciodată, a mormăit fata, apoi i-a trecut prin minte că, probabil, îl jignise.

Fusese şi ea ignorată în multe ocazii, dar nu-i plăcea deloc ideea că nu-l remarcase pe bătrân. Nu se simţea speriată de el, însă nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Nu se considerase niciodată o persoană care să merite să fie observată. Joseph i-a simţit neliniştea.

— Nu trebuie să te sperii, draga mea. Sunt un bătrân inofensiv. Un infirm, de fapt. Sunt curios în legătură cu ce citesc oamenii în autobuz. Soţia mea, care a murit anul trecut, obişnuia să spună că sunt mai mult decât nepoliticos când mă holbez aşa. Spunea că e o boală, îţi vine să crezi?

A chicotit.

— Iar tu îmi atragi mereu atenţia datorită hainelor tale frumoase.

Casey a aruncat o privire la rochia ei şi la pantofii cu toc înalt.

— Arăt caraghios, ştiu. Cred că aşa rezist în faţa muncii

neîntrerupte. Ca să mă distrez și…

— Nu, nu, draga mea. Nu arăți caraghios deloc, a întrerupt-o el, văzând-o stânjenită, apoi a regretat, pentru că era, de fapt, foarte curios să afle cu ce se ocupă fata.

Era actriță?

— Arăți minunat. Soția mea purta cele mai frumoase pălării din lume. Era marele ei răsfăț și sunt foarte încântat când văd alte femei care le poartă.

— Eu… nu te-am văzut în stație, nu-mi amintesc… Ai dreptate, citesc mereu în timp ce aștept autobuzul. Am atât de puțin timp pentru citit…

— Nimeni nu-i bagă în seamă pe bătrâni, a spus el zâmbind.

Era un lucru pe care începuse să-l înțeleagă după ce împlinise șaizeci de ani: erai invitat la mai puține evenimente, tinerii nu voiau să fie în preajma ta, iar oamenii de vârstă mijlocie nu credeau că ai prea multe de oferit. Joseph se simțea umilit pentru că nu fusese cu nimic diferit în tinerețe.

Lui Casey i s-a făcut milă de el. Cea mai în vârstă prietenă a ei era Sabine, care avea doar patruzeci și ceva de ani.

— Este în regulă, a asigurat-o el.

Ea nu era genul de fată care să dea cuiva peste nas în mod gratuit.

— Am fost și eu chipeș odinioară. Acum e rândul tău.

A râs, amuzat parcă de niște amintiri fermecătoare, apoi și-a încrucișat brațele și și-a umflat pieptul, plin de mândrie. Au izbucnit amândoi au râs.

— Poți s-o ai pe Jane pentru două mii cinci sute de dolari, fiindcă ai intrat în sfârșit în magazinul meu. Nu m-am gândit niciodată co vei face. Daisy a venit la petrecerea mea, a spus el.

Casey a zâmbit. A aruncat o privire spre fișa îngălbenită și a trecut apoi la coperta din spate. Pata de cerneală era nesemnificativă, decolorată.

— Vezi tu, anul acesta mă retrag și renunț treptat la cărți, a spus el. Voi închide după Crăciun. Încă șapte luni.

Casey și-a pus *Jane Eyre* în poală. A deschis poșeta și a scos exemplarul ei din *Middlemarch.* Simțindu-se dintr-odată curajoasă, a spus:

— Nu-i așa că Dorothea Brooke este o proastă?

Vorbea despre personajul principal al volumului lui Eliot, pe care

Casey îl iubea şi îl antipatiza în acelaşi timp.

— Da. Aşa sunt deseori oamenii cu principii, a răspuns el, dar Eliot îi dă satisfacţie. Dorothea se căsătoreşte cu bătrânul Casaubon. Acum el este prostul! îmi pare destul de rău pentru Dorothea. Este doar o tânără care crede prea multe.

Soţul Dorotheei, Casaubon, era un pedagog care îşi petrecuse viaţa cercetând o carte mare, pe care nimeni nu o citise vreodată.

— Da, dar şi Casaubon are tragedia lui. A avut parte de bani şi de succes în carieră, dar nu şi de dragoste adevărată. Nu poţi să trăieşti fără asta, a răbufnit ea.

— Nu, nu se poate.

Joseph a dat din cap în semn de simpatie.

Vânzătorul de cărţi părea rănit, iar tristeţea din ochii lui îl făcea să pară şi mai bătrân. Vorbele ei îl supăraseră. Casey îşi dorea să-şi permită să cumpere ceva de la el.

— Dar Jane Eyre… este o eroină mult mai bună, nu-i aşa? a spus Casey, ridicând cartea rară cu mâna liberă.

Un zâmbet a înlocuit expresia posomorâtă a bătrânului.

— Jane? Oh, ea este cea mai deşteaptă fată care există, a spus el.

Casey a dat din cap, amintindu-şi cât de mult o îndrăgise pe orfana care a crescut, a devenit guvernantă şi s-a îndrăgostit de şeful ei căsătorit, Rochester – cât de bine a făcut Jane să-l părăsească pe domnul Rochester şi cât de frumos din partea ei să se întoarcă să aibă grijă de el, după ce rămăsese văduv şi orb! Morala poveştii i-a amintit de basmele coreene spuse de mama lor când ea şi sora ei erau mici – sacrificiul şi integritatea erau singurele căi pentru femeile virtuoase.

Casey s-a uitat la cartea veche şi i-a mângâiat coperta. I-a întins-o lui Joseph, dar acesta nu a luat-o.

— Două mii de dolari, a spus el, dorindu-şi să i-o dăruiască, pur şi simplu, dar nu mai făcuse nicio vânzare de o săptămână.

Nu voia să se atingă din nou de economiile de pensie pentru a plăti chiria. Se apropia vara, iar vânzările scădeau. Scopul lui era să aibă un sezon bun de Crăciun pentru a-şi recupera pierderile anterioare.

— Este o afacere foarte bună, a spus el.

— Sunt foarte mulţi bani, a zis Casey.

Dacă ar fi avut banii în buzunar, i-ar fi dat pur şi simplu bătrânului. Banii fuseseră întotdeauna un fel de povară pentru ea. Dacă îi avea, îi cheltuia, iar când nu-i avea, se întreba cum ar trebui să trăiască.

Îşi dorea să aibă destui ca să nu se simtă atât de neliniştită tot timpul. Oare avea să aibă vreodată destui?

— O mie cinci sute, a spus el, strângând din buze. E mai puţin decât am plătit pentru ea.

Ce anume îl făcea să creadă că ea îşi permitea o carte rară? s-a întrebat Casey. Fostul ei şef, Kevin Jennings, obişnuia să râdă de cuvintele ei pompoase de la Princeton şi de hainele ei scumpe. Din când în când, când intra în magazine, vânzătorii credeau că este vreo japoneză bogată. Oare asta credea şi Joseph? Aştepta autobuzul într-o staţie din Upper East Side, alături de tinerele moştenitoare care se îndreptau spre locurile de muncă de la casele de licitaţii, citind romane vechi şi purtând rochii ostentative – desigur, probabil credea că are bani de cheltuit. Dacă putea da câteva sute de dolari pe pantofi, de ce să nu-şi poată cumpăra şi o carte rară?

Nimeni nu intrase în magazin de când era ea acolo. Bărbatul cu păr alb fusese amabil cu ea, vorbindu-i despre cărţi. Ştia şi ea cum e să fii nevoit să faci o vânzare.

— În regulă, a spus ea calm.

Ceea ce ar fi trebuit să facă, se gândea Casey, era să-l sune pe Hugh Underhill şi să-l roage s-o ajute să obţină un interviu pentru un loc de muncă în domeniul bancar, mai bine plătit decât cel din domeniul cercetării de piaţă. Dar programul de investiţii bancare de la Kearn Davis era, probabil, ocupat. Era deja luna mai.

Casey şi-a scos cârdul din portofel, cel pe care mai avea un credit de două mii de dolari. Acest lucru ar fi fost imposibil de făcut în facultate, când era nevoită să plătească lucrurile cumpărate cu bani gheaţă sau cu cecuri. În mod curios, Casey nu completase niciodată un cec, pentru că i se părea că astfel ar fi minţit. I-a dat cârdul bătrânului.

— Ah, sunt atât de încântat! a spus el.

Făcuse o afacere minunată. Se bucura că acea carte ajunsese la ea. Joseph a înfăşurat volumul în hârtie maronie, subţire. Casey a luat pachetul.

— Mulţumesc, a spus ea.

— Sper să mă mai vizitezi.

— Da, şi o să te caut în staţia de autobuz, l-a asigurat Casey.

Joseph i-a cercetat chipul. Nu părea fericită.

— Te simţi bine? a întrebat el îngrijorat.

— Da, firește, a răspuns ea. Ar trebui să plec.

La ieşirea din magazin, marginile ascuţite ale betonului o înţepau prin tălpile moi ale pantofilor. Casey a chemat un taxi. Îşi folosea banii de prânz fiindcă nu voia să întârzie. Când a ajuns la serviciu, şefa ei, Judith, a salutat-o cu răceală. În timpul pauzei de masă, Casey s-a dus în biroul lui Sabine, ca de obicei, ca să mănânce nişte iaurt dintr-o ceaşcă şi, stând acolo, a ascultat-o distrată pe Sabine, care vorbea despre colecţia de toamnă. Până la urmă s-a hotărât să-i înapoieze cartea lui Joseph. Poate că el ar fi înţeles.

Dar, în dimineaţa următoare, Casey a lăsat cartea lângă noptieră şi, când autobuzul a trecut pe lângă magazinul care era închis duminica, şi-a amintit cum Joseph s-a apropiat de raft şi a ales cartea special pentru ea. În timpul săptămânii, a continuat să se ducă la şcoală, iar sâmbătă dimineaţa l-a văzut pe Joseph în staţia de autobuz. Părea atât de vesel. Au stat împreună în autobuz până când el a coborât vizavi de magazinul său. I-a admirat pălăria pe care o purta şi i-a spus poveşti amuzante despre soţia lui, Hazel. Ea fusese înnebunită după mănuşi şi pălării. Casey nu a putut aduce vorba despre carte.

În dimineaţa zilei de luni, Casey l-a sunat pe Hugh Underhill la birou.

— A, draga mea, bună ziua! a spus el. Mă bucur să-ţi aud vocea.

— Bună, Hugh…

Casey a râs. Părea neobosit, incredibil de vioi. Ultima dată îl văzuse la Kuriya, la petrecerea de adio de la Kearn Davis, în septembrie, înainte ca facultatea să înceapă cu adevărat. Vorbiseră de câteva ori de atunci, dar nu se întâlniseră, aşa cum plănuiseră.

— Poţi să-mi faci rost de un interviu pentru programul bancar? a întrebat ea.

Hugh a râs zgomotos.

— Aşa, te rog să nu pierzi timpul cu amabilităţile. Ce mai faci, Hugh? Ce-ai mai făcut? Soţia şi copiii? Cum ţi se pare vara asta?

— Tu nu ai soţie şi copii, a spus ea.

— Poate că am. A trecut ceva timp de când ne-am văzut ultima oară.

— Nu a trecut atât de mult timp.

— Au trecut – Hugh a socotit lunile în gând – aproape nouă luni! Vezi, aş putea avea un copil.

— Cred că ţi-a fost foarte dor de mine din moment ce continui în felul ăsta.

Casey a socotit ea însăşi timpul scurs, iar Hugh nu se înşela deloc. Exista oare posibilitatea să se fi căsătorit? Această idee i se părea prea puţin plauzibilă.

— În orice caz, îmi spui dacă mă poţi ajuta sau nu?

Hugh a făcut o pauză. Număra în minte până la opt – numărul lui norocos. Femeile urau să fie induse în eroare şi să aştepte. Îşi dorea s-o chinuie pe Casey. Doar un pic.

— E cam târziu, nu crezi? a spus el. Fii sinceră, te-a pălit din nou orgoliul? De asta nu ai sunat mai devreme?

— Hedge, a spus Casey calm, poţi să-mi aranjezi ceva sau nu? De tine depinde.

— Da, Casey Cât, bineînţeles că pot. Şi o voi face. Dar, cu atitudinea asta de şmecheră, o să-mi rămâi datoare.

Casey a zâmbit încântată.

— Numai gura e de tine.

— Şi tu? Eşti gata să treci la acţiune?

Imaginea cu ea în taxi i-a revenit în minte.

— Nu mai flirta cu mine. Poţi să-mi faci rost de un loc? a întrebat ea, incapabilă să rămână serioasă.

— Îl voi suna pe Charlie Seedham. Depinde însă de tine să obţii postul respectiv.

Charlie, prietenul lui Hugh, se ocupa de stagiile de vară pentru studenţii de la Studii Economice.

— Mulţumesc frumos, Hugh, a spus ea uşurată. Şi ai dreptate. Am fost prea mândră ca să te sun mai devreme.

— Ah, aşa e mult mai bine. S-a făcut. Revin eu cu un telefon.

Câteva ore mai târziu, Casey avea programat un interviu pentru miercuri după amiază. A lipsit de la ora de comportament organizaţional pentru a se întâlni cu Charlie Seedham, care a certat-o că a venit atât de târziu la interviu, dar i-a făcut oricum o ofertă, iar Casey i-a trimis lui Hugh o sticlă de vin şi i-a promis că avea să-l invite la cină.

Cartea a treia – ÎNDURAREA

1.

OBIECTUVUL

Avocatul Ellei, Ronald Coverdale, era singurul care nu fusese surprins de cererea lui Ted. În douăzeci şi patru de ani de drept al familiei, văzuse tot ce era mai rău.

Ella stătea în biroul însorit al avocatului, de la etajul treizeci și nouă, la colțul dintre 50th Street și Park Avenue. Nici că se putea să fie o zi mai frumoasă. Biroul spațios al lui Ronald Coverdale mirosea a fum de țigară și a odorizant scump, cu aromă de citrice. Pe biroul său din sticlă și oțel, o scrumieră de cristal, de mărimea unui încărcător, rămăsese goală, cu excepția unui singur chiștoc pe jumătate fumat. Avocatul era zvelt și purta un costum englezesc, făcut la comandă. Mintea lui Ronald lucra rapid și nu avea răbdare cu majoritatea oamenilor. Nu prea avea nevoie de clienți noi, dar fusese de acord să preia cazul Ellei Shim ca o favoare pentru David Greene, directorul de dezvoltare al școlii fiului său. Lui Ronald îi plăcea s-o aibă pe Ella Shim drept clientă. De fapt, îi plăcea să o privească, pentru că era atrăgătoare – i se confirma astfel ceea ce învățase de-a lungul anilor. Bărbații părăseau atât tinere frumoase, cât și femei urâte. Dragostea, cu tot romantismul ei, era o legătură nestatornică și complicată, care nu-ți dădea cine știe ce siguranță.

Pentru ca o căsnicie să dureze, Ronald credea că e nevoie ca ambii parteneri să aibă o voință nemaivăzută, teamă de eșec și un puternic sentiment de rușine față de convenții – atenție, asta nu era rețeta pentru o căsnicie fericită, dar putea face ca doi oameni să rămână căsătoriți. Dacă făceau sex des, cu atât mai bine. Copiii nu menținеau o căsnicie, deși discursul am-rămas-împreunăde-dragul-copiilor era adesea întâlnit. De fapt, cu cât erau mai mulți copii, cu atât șansele ca bărbatul să-și înșele soția erau mai mari, aceasta fiind prea ocupată ca să observe sau prea obosită ca să-i mai pese. Bărbații plecau atunci când copiii nu mai erau atât de drăgălași, iar femeile, când ajungeau prea bătrâne pentru a se căsători din nou, amintind de istoria Medeei. Divorțul lui Kim era interesant, pentru că el rămăsese alături de soția sa cât timp ea fusese însărcinată, apoi fugise la scurt timp după naștere. Ronald le văzuse pe toate.

— De ce ar vrea custodie comună? l-a întrebat Ella, cu mâinile încrucișate în poală, ca o doamnă desăvârșită.

— De ce crezi că vrea asta? a redirecționat Ronald întrebarea.

Avocatul nu avea niciun motiv să speculeze asupra acestor chestiuni. Soția își cunoștea mai bine soțul.

— Locuiam la tatăl meu din august, iar în cele opt luni cât am stat în Forest Hills, Ted a venit s-o vadă pe Irene de șase ori.

— Și de când v-ați întors în oraș?

Ronald și-a luat stiloul ca să noteze datele.

— M-am mutat înapoi acasă pe 1 mai.

Casey fusese cea care insistate să revină acasă.

— Și în ultimele două săptămâni, de când ne-am întors în oraș, Ted n-a mai trecut deloc pe la noi, a continuat Ella. Știe că nu i-aș refuza niciodată dreptul de a-și vedea copilul, iar eu chiar mi-aș dori ca Irene să-și cunoască tatăl și să-l vadă în mod regulat.

Vocea i s-a gâtuit.

— Dar acum spui că ar putea s-o ia de lângă mine.

— Nu s-o ia de lângă tine, Ella. El cere custodie comună legală și fizică, ceea ce înseamnă că ar avea cincizeci la sută putere de decizie în ceea ce privește creșterea copilului și ar putea dori să aibă custodie fizică pentru cincizeci la sută din timp. Avocatul lui Ted a fost destul de insistent în privința acestui aspect – al custodiei.

— Dar eu i-aș fi cerut oricum părerea despre cum s-o cresc pe Irene. Bineînțeles că aș fi făcut-o, dar…

Ella a început să plângă.

— Dar ea nu poate locui cu el jumătate din…

Nu a reușit să-și termine ideea. Ronald a împins mai aproape cutia de șervețele de pe birou, ca să-i fie la îndemână.

— Pur și simplu nu înțeleg, a spus Ella, înăbușindu-și suspinele.

— Nu e vorba că nu înțelegi, ci că nu-ți convine.

Ella s-a uitat la el încurcată. Ronald și-a dat seama cât de sarcastic îi vorbise. Era a patra lor întâlnire și văzuse că ea nu juca vreun rol, așa cum făceau atâtea femei. Ea avea, de fapt, o inimă bună, iar el trebuia să reziste instinctelor sale de a-i proteja pe cei slabi, într-un divorț, era obligat să se ferească chiar și de propriul client.

— N-ar trebui să spui niciodată că nu înțelegi când înțelegi. El cere custodia comună. E un concept pe care-l înțelegi în întregime. Ești o tânără inteligentă. Vrei însă să spui că nu-ți place ceea ce face el. De fapt, urăști acest lucru sau nu ești de acord cu el. Când îmi vei spune clar ce simți și ce vrei, atunci eu, ca avocat al tău, voi ști cum să acționez. Femeile nu pot să stea cu mâinile-n sân în timp ce lumea li se destramă, spunând că nu înțeleg.

Ella a dat din cap. Încerca să pară mai curajoasă. Privirea lui Ronald era atât de convingătoare, încât se simțea invadată. O speria.

— Ella…

A vorbit cu blândețe, ca și cum ar fi voit s-o trezească dintr-un vis.

— Acţiunile lui Ted sunt destul de des întâlnite în această etapă a divorţului. De asemenea, el te cunoaşte bine şi va face o mişcare care să te surprindă din punct de vedere tactic. Ted obţine de obicei ceea ce vrea?

Era o întrebare retorică, pentru că ştia deja răspunsul.

— Da, a spus Ella, gândindu-se la toate momentele în care cedase în faţa lui, pentru că îi era prea greu să i se împotrivească.

— Ei bine, el va juca această carte aşa cum şi-a jucat toate cărţile câştigătoare de până acum. Gândeşte-te la asta. Nu-şi va schimba tiparul de joc până când acesta nu-l va dezamăgi. Înţelegi?

— Da, dar nu-mi place.

Ronald a zâmbit. Îi plăceau oamenii inteligenţi.

— Spune-mi de ce nu-ţi place.

— Nu-mi place pentru că Ted câştigă mereu şi pentru că eu îl las mereu să câştige. El va lupta mai mult, va lupta murdar şi nu va renunţa. Ted este… Nu ştii cum este.

— Ah, am o vagă idee. Are profilul unui învingător, iar aceştia pot fi… clienţi dificili.

Din obişnuinţă, Ronald evita să jignească cealaltă parte.

Ella şi-a întors privirea, incapabilă să-şi imagineze că avea s-o piardă pe Irene jumătate din timp în favoarea unui bărbat care nu era niciodată acasă. De unde ar fi ştiut el că lui Irene îi plăcea tofu pasat în orez şi că broccoliul îi provoca gaze?

— Nu trebuie să te descurajezi, pentru că şi învingătorii pierd, Ella. Şi ori de câte ori ai pierdut în faţa lui Ted, te-ai dat bătută, iar asta nu înseamnă că ai pierdut cu adevărat.

Ella s-a întors spre el. Oare îi spunea că mai exista speranţă?

— Lucrurile stau cam aşa: am întâlnit toţi oamenii ca Ted până acum şi m-am descurcat cu ei.

Ronald a ridicat din umeri.

— Dar mai ştiu şi că, în ciuda oricărui studiu, a oricărei tactici aparent precise, există surprize în acest gen de bătălii, pentru că nu te mai lupţi pentru lucruri, ci pentru oameni şi sentimente adânc înrădăcinate. Aşa că, în domeniul meu de activitate, există o mulţime de surprize. Şi, crede-mă, nu sunt un om căruia să-i placă surprizele.

— Bine, a spus ea mohorâtă, cu dezamăgirea unui copil.

— Custodia este principala problemă în acest caz, iar lui Ted îi serveşte drept armă strategică.

Ronald s-a uitat în ochii ei, încercând să-şi dea seama dacă Ella conştientiza gravitatea cuvintelor sale. Nu i se părea o femeie proastă, dar încă avea acea privire şocată, care, din experienţa lui, dispărea la unii oameni după o perioadă ce dura între un an şi cinci. Fiecare bărbat şi femeie care divorţa îmbătrânea altfel. Ajuta mult dacă tu erai cel care pleca, cel care lăsa nefericirea cuiva pe care cândva îl iubiseşi. Prima soţie a lui Ronald nu s-a recăsătorit niciodată după ce el a părăsit-o. A durat mulţi ani ca şocul ei să dispară şi, pentru asta, Ronald recunoştea că se simte ruşinat.

— Vrei să spui că s-ar folosi de Irene ca să obţină ceea ce îşi doreşte?

— Bineînţeles.

— Nu pot să cred aşa ceva. Ted nu este un om rău.

— Nu am spus că este un om rău. El face doar ceea ce-i serveşte într-o formă sau alta. Ar trebui să ne simţim norocoşi că nu a cerut custodia completă.

Ella arăta de parcă ar fi primit o lovitură. Ronald a deschis ochii larg, ca un profesor care a ajuns, în sfârşit, la mintea unui elev.

— Bine. Bravo! Te-ai prins.

— Nu se poate ca el să…

— Sigur că poate. Poate să facă tot ce vrea. Oricum, ar putea să se folosească de custodie pentru a te face să renunţi la anumite drepturi asupra unor bunuri maritale, să plătească mai puţină pensie alimentară, orice. Banii nu par să fie problema în acest moment, dar mulţi bărbaţi bogaţi pot fi lipsiţi de generozitate.

Ronald îşi dăduse seama după avocatul pe care Ted îl angajase (de multe ori o imagine în oglindă a caracterului clientului) că era, probabil, un mare nenorocit – Chet Stenor era un câine flămând, fără doar şi poate.

— Sau, a continuat Ronald, poate că-şi doreşte cu toată sinceritatea să fie alături de Irene jumătate din viaţa ei.

A evitat să spună că mulţi bărbaţi realizaţi vedeau copiii ca pe nişte bunuri şi că nu erau dispuşi să se despartă de aceste bunuri, pe care le considerau câştigate cu greu. Unii bărbaţi care-şi lăsau soţiile fără bani erau tulburaţi chiar şi atunci când fostele lor soţii se recăsătoreau.

— Ar fi un lucru minunat pentru Irene să-şi cunoască tatăl cât mai bine.

— Desigur. Nu vreau să nu-l cunoască. Eu doar… Nu-l pot lăsa s-o crească pe Irene.

Ella nu putea să amintească de Delia, femeia cu care locuia Ted acum.

Aşezat pe marginea scaunului, Ronald şi-a înclinat corpul în faţă.

— Eşti îngrijorată că el va creşte copilul?

— Şi…

— Iubita lui? a spus direct Ronald.

— Se vor căsători.

Ronald nu şi-a desprins privirea de la ea. Ella era încă în mod evident rănită din cauza adulterului. Femeile nu treceau uşor peste asta, deşi, în domeniul său de activitate, observase că bărbaţii nu treceau niciodată peste asta, în timp ce femeile, cumva, îşi depăşeau umilinţa şi reuşeau să meargă mai departe.

— Dacă se vor căsători, femeia aceea va intra în viaţa lui Irene. Îţi sugerez ca, indiferent ce se va întâmpla cu problemele legate de custodie, să consideri că este în interesul fiicei tale ca tu să te înţelegi cu acea persoană. Nu va fi uşor, dar vei vedea că o va ajuta pe Irene, chiar dacă pe tine s-ar putea să te sece.

Acesta era discursul lui standard despre cea de-a doua soţie, dacă erau copii la mijloc.

Ella a dat din cap. Avocatul îi spunea să se poarte frumos.

— Revenind la problema custodiei comune…

Ronald se chinuia să nu se uite la ceas. Afară îl aştepta un alt client. Asistenta lui îl sunase deja o dată.

— Nu voi… Nu voi fi de acord cu asta, a spus ea. Poate s-o vadă, normal, dar nu se poate, nu se poate să locuiască împreună.

Se străduia să nu lăcrimeze. Cum de putea Dumnezeu să îngăduie aşa ceva? De ce i-ar fi făcut Ted aşa ceva? Cum să se aştepte ca ea să fie de acord? Lumea ei era plină ochi de *poate* şi de *orice se poate întâmpla.* Dar Dumnezeu o mai dezamăgise şi înainte. El îi luase mama. Nu crezuse niciodată că pierderea mamei putea fi egalată, dar se înşelase. Viaţa continua să te ameninţe, să-ţi arunce în cale obstacole din ce în ce mai grele, şi trebuia să reziști, altfel iadul ar fi pus stăpânire pe tine. Nu, ea avea să lupte pentru Irene. Avea să ucidă pentru Irene.

— Nu-mi pasă de nimic altceva. Nu înţelegi?

— Atunci nu vezi cât de eficient este Ted? Tocmai ai renunţat la tot, în afară de această problemă.

— Nu e o problemă. E copilul meu.

— Da, bineînţeles, a spus Ronald pe un ton liniştitor.

— Nu-mi pasă de nimic altceva. Chiar nu-mi pasă.

— În regulă, atunci. Acum îţi cunosc limitele. Şi pe ale mele.

La divorţul de prima lui soţie, Ronald îi cedase custodia completă, pentru că aşa era mai bine pentru copii. Meghan era, fără îndoială, părintele cel mai bun. Dacă ar fi obţinut custodia comună, ar fi distrus patru vieţi, nu doar două. Primii săi copii erau acum absolvenţi de facultate, perfect funcţionali. Fiica lui făcea un masterat în istoria artei, iar fiul său era în Colorado, lucrând pentru o organizaţie de apărare a mediului. Îi vedea la fiecare sfârşit de săptămână, iar el şi Meghan alternaseră vacanţele. Cea de-a doua soţie a lui, Jeannine, pictoriţă de meserie, era o mamă vitregă foarte bună pentru ei – apropiată şi niciodată sâcâitoare. Fiul şi fiica lui se înţelegeau bine cu Robert, singurul copil din cea de-a doua căsătorie, care era la fel de dulce ca mama lui. Ronald punea succesul celei de-a doua căsnicii pe seama faptului că acceptase toate condiţiile puse de prima soţie şi chiar mai mult de-atât.

— Aţi putea cădea de acord să împărţiţi puterea de decizie…

— Acest bărbat a făcut sex cu o femeie de la o bancă de investiţii şi este filmat, a răbufnit ea. Cum poate o astfel de persoană să-mi crească copilul?

Dispreţul Ellei era făţiş.

— Cum ai putut să te căsătoreşti cu o astfel de persoană? a întrebat Ronald.

Întrebarea era riscantă, dar s-a hotărât s-o adreseze.

— Nu ştiam că poate fi aşa.

— Sunt gata să pariez că nici el nu ştia, Ella. Cu toţii suntem plini de surprize. Instanţele de judecată nu vor permite ca înregistrarea să influenţeze în vreun fel problemele legate de custodie. El a avut o aventură. O mulţime de oameni au aventuri. Nevoia copilului de ambii părinţi va prevala asupra noţiunilor noastre convenţionale despre decenţa sexuală.

Niciunul dintre noi nu este perfect, asta a auzit Ella.

— El este în continuare, din punct de vedere legal, soţul tău şi tatăl legal şi biologic al copilului tău.

— Mulţumesc, a spus ea cu amărăciune, convinsă că nu avea pe nimeni de partea ei. Cumva uitasem.

Ella a izbucnit în lacrimi. Şi-a luat geanta şi s-a pregătit să părăsească biroul avocatului.

— Ella, voi face tot ce pot.

— Ştiu. Nu mă îndoiesc.

— Ţinem legătura.

Ella a dat din cap şi a plecat din birou.

Când Ella a intrat în holul de la St. Christopher, prima persoană cu care s-a întâlnit a fost David Greene, care se ducea la o întâlnire. Ea reuşise să-şi aranjeze machiajul în baia avocatului şi se abţinuse să plângă în taxi, când se întorcea, dar imediat ce David a salutat-o, a izbucnit în lacrimi. Şi-a muşcat buza.

— Ella, ce s-a întâmplat?

— Ted vrea custodie comună. Dar, David, lui nu-i pasă de ea! O foloseşte ca pe un pion…

— Ce? Asta e o nebunie!

Ella şi-a şters faţa cu mâinile. S-a uitat la ceasul din hol. Nimeni altcineva din apropiere nu o observase plângând.

— Trebuie să mă întorc la mine-n birou. Sunt în regulă.

— Nu poţi să te întorci la birou în halul ăsta!

Biroul Ellei, aflat în faţa celui al directorului, era la vedere pentru oricine trecea pe acolo.

— Hai! Vino în biroul meu! Fitz o să se descurce câteva minute fără tine.

Ella a clătinat din cap. Şeful ei îi dăduse liber în acea dimineaţă pentru întâlnirea cu avocatul.

— Dar tocmai ieşeai…

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Haide!

În birou, Ella s-a aşezat pe canapeaua lui verde, iar David a luat un loc lângă ea.

— Devine o obişnuinţă, nu crezi? a spus, referindu-se la crizele ei de plâns.

De îndată ce uşa biroului se închisese, Ella izbucnise iar în lacrimi.

— Nu. E o situaţie foarte grea.

Îl întrista nefericirea Ellei. Nu ştia cum s-o consoleze. Doi prieteni de-ai lui din facultate divorţaseră de curând, iar detaliile erau foarte asemănătoare – muncă, obiceiuri proaste, aventuri şi comunicare defectuoasă –, dar niciodată nu-i fusese clar cum alchimia iubirii transformase pasiunea în indiferenţă.

David îl întâlnise pe Ted de câteva ori și, pe bună dreptate sau nu, îl crezuse nedemn de Ella. Era evident de ce o femeie se căsătorea cu un bărbat ca Ted – claritatea ambiției sale, inteligența dovedită și înfățișarea plăcută –, dar, chiar și în puținul timp în care interacționaseră, lui David i se păruse că Ted nu avea acea bunătate naturală care o definea pe Ella. Ted era o persoană complet oportunistă. În timpul unui dineu caritabil, spusese despre actrița sărbătorită în acea seară, o tipă care avea reputația că făcea sex cu regizorii pentru a obține roluri:

— Și ce? Dacă ea se așază în genunchi, alege calea ușoară. Sexul este moneda ei de schimb. Toată lumea vinde ceva.

Aruncase replica de parcă toată lumea ar fi fost de acord. David zâmbise atunci vinovat, dar recunoscuse că Ella și Ted aveau să vadă întotdeauna lumea altfel. Ted nu era diferit de tatăl lui David – alt om cu experiență.

Ella a scos un șervețel din poșetă ca să-și șteargă lacrimile. David a privit-o cu mirare. Bărbații nedemni aveau iubite virtuoase pentru că ei credeau că merită tot ce e mai bun. Dacă David ar fi avut vreodată o iubită că Ella, ar fi trebuit să se simtă demn să fie cu ea. Șmecherii aveau cele mai drăguțe fete – așa spunea tatăl lui, la club, când vedea femei atrăgătoare la brațul unor bărbați puternici. David ținea la logodnica lui, dar ceea ce simțea pentru Colleen nu avea cum să egaleze ceea ce simțea pentru Alla. Colleen era inteligentă și amabilă, iar mama lui o plăcea foarte mult, dar David nu simțise niciodată nevoia de a o strânge în brațe așa cum voia s-o strângă pe Ella în acel moment. Dacă ar fi luat-o pe Ella în brațe, probabil că i-ar fi fost greu să-i mai dea drumul.

— Te iubesc, a spus.

Ella s-a uitat la el.

— Ce-ai zis?

Era prea târziu ca să-și mai retragă cuvintele.

— Te iubesc și o să aștept până când pui punct mariajului tău.

— David! Ce vrei să spui? Ești logodit.

— Știu. Dar m-am gândit că și ea merită pe cineva care s-o iubească așa cum te iubesc eu pe tine. Cred că am urmat sugestia mamei în ceea ce o privește pe Colleen, pentru că îmi respect mama, mai ales că e atât de bolnavă. Colleen a avut mare grijă de ea, iar eu i-am fost recunoscător. Tu erai căsătorită, iar eu am treizeci și șase de ani. Poate că acestea nu sunt destule motive… Cred că, de fapt, te așteptam și că

nici măcar nu mi-am permis să recunosc aceste lucruri, pentru că este greşit să râvnesc la soţia altcuiva.

După ce a mărturisit, s-a simţit oarecum eliberat de neliniştile lui. S-a îndreptat de spate şi a privit-o cu atenţie. Relaţia lor s-ar fi putut prăbuşi pentru totdeauna, s-a gândit el. Ella ar fi putut să creadă că era o persoană îngrozitoare.

Ella a înclinat capul cu neîncredere. Era serios, iar ea i-a privit părul ondulat, cu cărare pe mijloc, ochii frumoşi şi conturul buzelor. Şi ea îl iubea. Nu exista nimeni altcineva pe care să-l placă mai mult decât pe David. Şi-a legănat încet capul dintr-o parte în alta.

— Dar acum este mai puţin greşit? Cuvintele tale, vreau să spun, sentimentele tale. David, eşti aproape căsătorit, iar eu am primit invitaţia ta de nuntă chiar săptămâna trecută. Poate că te-a cuprins teama…

Nu-şi imagina că el ar fi putut răni pe cineva, aşa cum Ted o rănise pe ea din cauza Deliei.

— Nu mi-e teamă. Nu e vorba de asta. O să-i spun cât de curând. Chiar dacă tu nu… nu simţi la fel.

David i-a studiat ochii cât a putut de bine, dar nu a reuşit să citească nimic în ei. Oare îl iubea şi ea? Ella nu era vreun sponsor al şcolii sau un vechi prieten de-ai lui – îşi dădea seama instinctiv de gândurile multor oameni, dar era altceva când îl atrăgea cineva; nu putea să vadă limpede. În acel moment nu simţea decât dorinţă – dorinţa ca ea să-l iubească –, şi asta îi întuneca percepţia. În schimb, era sigur în privinţa lui Colleen.

— Nu mă pot căsători cu ea. O persoană nu ar trebui să servească drept înlocuitor pentru alta.

Ella a făcut o pauză ca să răsufle. Cum să asimileze atâtea lucruri care se întâmplaseră într-o singură zi – cruzimea lui Ted, asprimea avocatului ei, nevoia de a-şi avea fiica aproape, dragostea lui David. Dragostea lui David. Cum de era posibil aşa ceva? Nimeni nu-i vorbise vreodată atât de clar despre sentimentele sale, cu excepţia lui Ted. Iar ea îl crezuse. Nu mai fusese cu nimeni altcineva în afară de Ted. Ideea de a ieşi cu cineva (Casey vorbise deja despre asta de câteva ori) i se părea ridicolă. Iar sexul (Casey vorbise şi despre asta) părea imposibil. Mai era şi herpesul. Nu mai avusese o erupţie de aproape un an, totuşi… Herpesul nu era vindecabil. Dacă avea virusul, îl putea transmite atunci când existau simptome, aşa spusese doctorul. Cum să explice asta cuiva?

Cum să-i explice asta lui David? De ce ar fi vrut cineva s-o atingă?

— Nu știu ce simt…

— Bineînțeles.

David nu-și putea ascunde dezamăgirea.

— Am ales cel mai prost moment să spun așa ceva.

— Nu, nu, David. Nu asta voiam să spun. Și eu m-am luptat cu aceste sentimente pentru tine.

Ochii lui s-au aprins.

— Credeam că simt admirație față de tine, înțelegi? Și nu aș fi recunoscut că am o pasiune pentru tine sau ceva de genul ăsta, pentru că o femeie căsătorită nu ar trebui… Adică… Nu ar trebui să aibă astfel de sentimente, nu? Și…

Nu putea să-i spună că se simțea bolnavă. Avea o boală cu transmitere sexuală. Dacă David i-ar fi spus că are herpes, iar ea nu purta virusul, nu i-ar fi păsat. Ar fi înțeles, ar fi trecut peste asta. Dar ea nu reușea să-și închipuie cum ar fi putut el să înțeleagă un astfel de lucru. Cum? Ted i-a spus odată că, în adâncul sufletului lor, toți bărbații își doresc virgine.

— Nu te ajut deloc. Îmi pare rău, a spus David, gândindu-se că n-ar fi trebuit s-o încurce cu sentimentele lui, când ea trecea printr-o perioadă atât de grea.

— Nu, David, ești cel mai drag prieten al meu. Acum îmi dau seama de asta. Și-ți mulțumesc că ai spus ce ai spus. Înseamnă… atât de mult pentru mine.

Ella se oprise din plâns. Se simțea atrasă de ochii lui mari, cu gene cafenii. Părea speriat. Nu se gândise niciodată prea mult la ochii lui albaștri, iar Ted spunea că e o formă de ură de sine ca o persoană de origine coreeană să admire ochii albaștri. Când Ella o pisălogise pe Casey să-i dea detalii despre Delia, Casey îi spusese că ochii Deliei erau albaștri. De ce îl crezuse întotdeauna atât de orbește pe Ted? *De ce un lucru frumos nu poate fi doar atât?* ar fi vrut să-i spună acum. Nu toți ochii albaștri erau frumoși, dar cei ai lui David erau minunați. Voia să-i sărute pleoapele – pielea argintie, venele subțiri și albastre, care se ramificau ca rădăcinile unui copac.

— Închide ochii, i-a spus ea.

David i-a închis, iar Ella s-a întins să-i sărute pleoapele, așa cum își închipuise. Ochii lui au rămas închiși. Sărutările îl atinseră ca o binecuvântare, făcându-l să se simtă iubit, vindecat.

Ella şi-a acoperit gura cu mâinile.

— Ah, Doamne, ce am făcut?

Se simţea proaspăt trezită dintr-o vrajă.

— Îmi pare atât de rău! Nu ştiu ce m-a apucat. Adică ştiu. Voiam să…

David a deschis ochii. Îi ţinuse închişi ca să se bucure de fiorul plăcut. I-a zâmbit.

— Ar trebui să plec, a spus el.

Dacă ar fi rămas, sigur ar fi încercat să facă dragoste cu ea. Ar fi fost ceva greşit. Ar fi stricat tot ceea ce îşi dorea să construiască alături de ea. Trebuia să aştepte.

— Dar ăsta e biroul tău, a spus Ella, chicotind.

David a zâmbit şi s-a uitat în jur, ca şi cum s-ar fi asigurat că aşa era. De fapt, se simţea ameţit.

— La întâlnire, voiam să spun. Putem să luăm cina diseară?

Apoi şi-a amintit că trebuia să discute cu Colleen.

— Trebuie să mă duc acasă. La Irene.

— Ah, da. Bineînţeles.

— Poţi să mă suni diseară. Acasă. După ce adoarme Irene.

— Da. Aşa o să fac.

Ella a dat din cap, simţindu-se încurcată şi ciudat de fericită. Aveau să vorbească în seara aceea şi abia aştepta s-o facă şi în zilele următoare. S-a ridicat de pe canapea, urmată de David.

Îşi făceau bagajele ca să plece din apartamentul Deliei. Oamenii de la firma de mutări urmau să vină marţi, iar Delia trebuia să se ocupe de ei. Renovările noului lor apartament erau, în sfârşit, pe terminate. Apartamentul cu patru camere nu avea să fie la fel de confortabil ca locuinţa lui din oraş, evident, dar orice era mai bine decât să trăiască în apartamentul minuscul al Deliei încă o săptămână. Deliei îi plăcea, de asemenea, noul apartament; nu locuise niciodată într-un loc cu o privelişte frumoasă, iar acum vedea întregul East River. Avea portar şi o bucătărie cât un salon. Ted îşi dorea mobilă nouă. Ea spusese „da” la orice. Un singur lucru o interesa.

— Ce a spus Chet despre Irene? l-a întrebat pe Ted.

— A spus că am şanse mari să obţin custodia comună.

Ted a agăţat o undiţă de metal în interiorul unui dulap.

— Ar trebui să mă duc s-o văd în curând. Trebuie s-o sun pe Ella. Dar nu va avea niciun chef…

Ted s-a strâmbat. Nu voia deloc să se confrunte cu lacrimile Ellei.

— Sunt sigur că te va lăsa să o vezi.

— Ah, şi eu sunt sigur de asta.

Ted şi-a pus costumele într-o cutie. L-a păstrat pe cel pe care urma să-l poarte luni şi a pus deoparte două cămăşi.

În cealaltă parte a apartamentului, vizavi de şifonier, Delia a împăturit o jachetă roşie, cu blană albă, de iepure, şi a băgat-o într-un sac de gunoi rezistent. Era destul de sigură că avea să o dea de pomană. Ted începuse lucrul la noul său loc de muncă, la Lally & Co., în noiembrie şi o dusese la multe dineuri de afaceri, la care fuseseră prezente soţiile colegilor sau clienţilor lui, iar ea se văzuse nevoită să se gândească mai atent la hainele ei. Ted nu a criticat-o niciodată, dar, din privirile celorlalte femei, Delia devenise conştientă că garderoba ei era prea stridentă. Se întreba adesea ce purtase Ella sau cum se comportase Ellà la astfel de evenimente. Ted nu vorbea despre ea şi, deşi Delia nu-şi dorea să audă nimic de rău, uneori se întreba dacă avea să se descurce în calitate de viitoare soţie a şefului departamentului de investiţii bancare de la Lally & Co. Ted obţinuse o slujbă importantă – aceasta era expresia pe care o foloseau prietenii lui de la HBS despre noua lui poziţie. Lally & Co. preluase recent Jones Hobson şi era un concurent serios pentru Kearn Davis la capitolul active gestionate şi în activitatea de subscriere.

— Ted, cred ar trebui să primească ea casa.

— Eu am găsit casa aia! A durat aproape un an s-o renovez. Cu bonusul meu de anul viitor, îmi va mai lua un an sau pe-acolo ca să cumpăr una la fel de frumoasă. Iar Ellei nici măcar nu-i place casa…

— Ai spus că ai renovat-o cu banii din vânzarea apartamentului ei.

— Da, dar eu am plătit avansul şi ipoteca şi o bună parte din renovare. Numai factura de încălzire a fost…

— Nu cred că vrei ca prima ta soţie să fie supărată pe tine, a spus Delia, apropiindu-se de el. Chiar nu cred că vrei asta.

— De partea cui eşti tu, mă rog?

— Şi nu vrei nici ca a doua ta soţie să fie supărată pe tine, a spus ea, zâmbind.

S-a oprit la câţiva centimetri de el şi l-a sărutat, strecurându-i uşor limba în gură. El ia zâmbit.

— Să nu crezi că nu ştiu ce faci. Sunt mai deştept decât par.

A ridicat din sprâncene. îl excita doar când vorbea cu el. Apoi Delia l-a sărutat din nou.

— Îmi plac bărbaţii deştepţi. Foarte mult.

S-a dat mai aproape de el, apoi s-a îndepărtat.

— Nu m-am îndoit niciodată de inteligenţa dumneavoastră, domnule Kim, a spus ea. Dar vrei custodia, nu-i aşa? Şi nu vei obţine totul. Nimeni nu primeşte tot ceea ce-şi doreşte.

— Fii atentă la mine, draga mea.

Ted lua toată povestea ca pe o provocare. Intenţia lui era să obţină totul – să câştige fiecare punct.

— Vrei casa? a întrebat ea.

— Nu vreau s-o pierd.

— Ah, Ted! Nu-mi pasă de casă. Putem lua o casă mai bună.

— Nu ai văzut casa asta.

— Nu trebuie s-o văd. Putem să stăm în noul apartament, care e atât de aproape de Irene. Iar când vei cumpăra o casă nouă, va fi aproape de cea veche, ca s-o vedem pe Irene cât mai mult posibil.

Delia se simţea fericită când îi rostea numele. Îşi dorea să fie mamă vitregă. îl iubea pe Ted şi bineînţeles că avea s-o iubească şi pe Irene.

— Mi-ar plăcea s-o văd. Cât mai curând. Nu poţi s-o aduci pe aici?

— Nu ştiu. De obicei o vizitez doar când e Ella acolo. Merge în picioare, dar încă nu s-a învăţat cu oliţa.

— Ştiu să schimb scutece.

Ted a sigilat cu bandă adezivă cutia plină de haine. Ella n-ar fi vrut ca Delia să stea cu Irene. Avocatul îi spusese să evite un comportament neclar. Copila rupea câteva cuvinte, dar oare i-ar fi spus Ellei despre Delia?

— Toate, la timpul lor, dragostea mea.

Delia s-a întors spre locul unde rămăsese cu treaba. Avea mai multe haine de sortat.

— Nu ştiam că-ţi plac atât de mult copiii, a spus el.

— Îmi plac copiii. Ştii că îmi plac.

Un colţ al dulapului era plin de ghemotoace de praf. Delia a luat o cârpă de pe masă.

— Putem avea copii. Câţi vrei tu. Şi mie îmi plac copiii.

Mulţi dintre băieţii de pe Wall Street, cu slujbe importante, aveau trei sau patru copii. Văicăreala lor preferată era legată de nivelul taxelor

pentru şcolile private.

Delia a şters praful, apoi a aruncat cârpa în coşul de gunoi.

— Dar dacă eu nu pot? a spus ea calmă.

— Bineînţeles că poţi, a răspuns Ted, deloc tulburat.

— Ted…

Delia s-a uitat la el.

— Da, scumpo.

El isprăvise de împachetat. Nu mai avea multe de făcut. Delia terminase deja cu lucrurile din bucătărie.

— Nu ştiu dacă pot să am copii.

Ted nu ştia ce să spună. Ea vorbea serios.

— Am încercat să rămân însărcinată ani la rând. Şi nu pot. O să accepţi asta?

A închis gura şi l-a privit drept în faţă. Dacă Ted ar fi vrut să plece chiar acum, i-ar fi dat drumul.

— Ah! a făcut el.

Ar fi trebuit s-o întrebe de ce? Hotărârea de pe faţa ei nu era uşor de acceptat. El chiar crezuse că urmau să aibă copii. Ideea de a rămâne doar ei doi aducea a singurătate.

— Am putea adopta. Şi o s-o avem pe Irene.

Delia a ridicat umeraşele de plastic împrăştiate pe podea. Ted a dat din umeri. Adopţia însemna să preia cumva problemele altora. De unde să ştii cu ce anume te puteai alege? Cum puteai să le verifici trecutul? Nu a spus nimic.

— Acum există tot felul de tehnologii.

Ted se simţea încurajat de lucrurile auzite. Câţiva dintre colegii lui făcuseră copii prin fertilizare *in vitro.* A împins cutia într-o parte a camerei. S-a întors şi a văzut că Delia stătea lângă dulap, cu pantofi desperecheaţi în poală, îngrămădiţi pe genunchii ei îndoiţi, pe care îi cuprinsese cu braţele. S-a dus la ea.

— Hei? E în regulă. O s-o rezolvăm şi pe asta, a zis el.

Delia nu plângea. Aşa era felul ei de a fi. Delia lui era stoică, aşa cum era şi el.

— Te vreau, Delia. Şi o s-o avem pe Irene.

Delia i-a zâmbit. Ted chiar o iubea. Delia nu a mai adus în discuţie casa din oraş. Avea încredere că Ted avea să obţină tot ce-şi dorea. Poate că urmau să aibă chiar şi un copil al lor. Cine putea spune cu siguranţă ce avea să se întâmple? Când era cu Ted, totul părea posibil.

2.

ABURUL

Douglas Shim şi-a luat paltonul din cuierul lung, agăţat de peretele denivelat, din beton, al subsolului bisericii. Îşi pusese deja pălăria. Şi-a mângâiat buzunarul costumului şi a pipăit harta desenată de mână a zonei unde locuia Charles Hong.

Se părea că dirijorul corului are varicelă. În calitate de preşedinte al comitetului de primire al bisericii, Douglas se ducea în fiecare duminică acasă la cei bolnavi şi bătrâni. În timpul acestor vizite însă existau şi momente în care şi-ar fi dorit să nu fie doctor. Chiar dacă bătrânul Shim îi reamintea enoriaşului imobilizat la pat că el e chirurg oftalmolog şi că nu e specializat în ceea ce îl durea pe acesta – ficat, pancreas, vezică biliară, prostată, iar lista putea continua –, se vedea nevoit să joace oricum rolul de doctor şi să asculte cum pacientul îşi descria boala şi tratamentul într-un mod destul de confuz. Lui Douglas i se cerea să acorde o a doua opinie pentru care nu se simţea calificat. Bătrânul Joseph Han şi soţia sa, doamna diacon Cho, îl însoţeau astăzi în Brooklyn, iar el a cercetat din priviri încăperea, ca să-i repereze.

Leah s-a apropiat de el singură, ca întotdeauna, cu paşi mărunţi. Părul ei împletit era prins într-un coc, iar capul îi semăna cu o floare albă, prinsă pe tulpina gâtului. Purta o haină simplă, de culoare cafenie. Douglas a zâmbit larg.

— Ah, doamna diacon Cho! Nu aţi avut solo astăzi. E trist, nu credeţi, când trebuie să vă aud vocea perfectă înghiţită de corul acela de broaşte?

A rânjit ca un copil obraznic, care aştepta să fie dojenit.

Leah era incapabilă să răspundă tachinărilor lui. Prietena ei, Kyung-ah, ar fi ştiut ce să spună, dar se afla în cealaltă parte a subsolului, bând cafea cu sora ei.

— Unde este bătrânul? a întrebat el.

Bătrânul Han mergea de obicei în faţa soţiei sale, iar diaconeasa îl urma la mică distanţă. Leah a înghiţit în sec înainte să vorbească.

— Tina a născut.

— Ahaaa! Nu ştiam că este însărcinată.

Douglas a zâmbit din toată inima. Avea o mare simpatie pentru copii.

Leah s-a răsucit puţin. Nu spusese nimănui, cu excepţia lui

Kyung-ah și a câtorva dintre fetele din *geh,* că mezina ei rămăsese însărcinată la câteva zile după nuntă. Aproape la fel cum fusese concepută Casey. Dar la Tina și la Chul se rupsese prezervativul și nu voiseră să ia în considerare un avort.

— E încă la Facultatea de Medicină?

În glasul lui se simțea o urmă de îngrijorare.

— A terminat primul semestru din anul doi, dar deocamdată face o pauză. Până când lucrurile vor fi un pic mai ușoare. Chul termină anul trei și este un an important pentru el.

— Este important pentru amândoi să termine facultatea, a spus Douglas, dând din cap pentru a sublinia ideea.

Leah părea dintr-odată ceva mai reticentă.

— Și bătrânul Han s-a dus să vadă copilul?

— Da.

Leah anticipa criticile. Ar fi avut mai mult sens dacă ar fi mers ea în California ca să o ajute pe Tina cu copilul, dar nu voia să călătorească. Ultima dată când se urcase într-un avion fusese când venise în America.

— A plecat joi în California. Eu am rămas aici să mă ocup de curățătorie. Unul dintre noi trebuia s-o facă. Să rămână, adică.

— Bineînțeles, bineînțeles.

— E băiat, a continuat ea.

— Ce frumos!

— Da, în sfârșit. Un băiat.

Douglas a ridicat din sprâncene. El nu-și dorise niciodată un băiat. Ella era o fiică minunată.

— Îl cheamă Timothy. După tânărul care l-a ajutat pe Sfântul Pavel.

— Da, da. Un nume frumos… Doamna diacon Chung nu poate veni cu noi astăzi, i-a spus Douglas.

Era puțin emoționat din cauza asta, dar nu voia s-o arate.

— Da?

Leah a clipit derutată. Nu fusese niciodată singură în mașină cu bătrânul Shim.

— A trebuit să-și ducă fiul la meditații la chimie. Stanley o să dea examenul Regents în iunie și ea crede că nu va reuși. Aproape că a bufnit-o plânsul când mi-a povestit.

Douglas a făcut o mutră îngrijorată.

— Mereu îi face probleme cu temele de la școală. Vedeți, fiii nu

sunt atât de grozavi, a adăugat el.

Leah a zâmbit. Bătrânul Shim era drăguţ, pentru că ea nu avea niciun fiu. Nici soţul ei nu se plânsese vreodată că nu-i adusese pe lume un băiat.

Douglas a făcut semn spre ieşirea din parcare, apoi s-a oprit. Voia ca ea să meargă înaintea lui, aşa că Leah a făcut primul pas.

Douglas conducea un Subaru break, verde-închis. I-a deschis portiera din dreapta. Leah a simţit un miros de odorizant japonez – grepfrut sau portocală. Lângă suportul de pahare era o cutie de odorizant cerată, roz.

— Ce ai acolo? a întrebat el, prinzându-şi centura de siguranţă.

Diaconeasa ţinea în poală trei cutii metalice, puse una peste alta, înfăşurate într-un material protector. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse recipiente *do-şi-rak* – cele pe care le foloseau zilierii din Coreea ca să-şi transporte mâncarea de prânz.

— Supă şi nişte peşte făcut aseară.

— Ce drăguţ, a spus el.

Pe bancheta din spate a maşinii avea lăzi întregi de cutii cu suc de fructe pentru enoriaşii bolnavi. Dirijorul corului primea şi el o ladă.

— Ah, peştele!

Leah a strâmbat din nas.

— Să deschidem geamul? a întrebat ea, făcându-şi griji că mirosul de sos de soia şi de usturoi l-ar putea deranja pe bătrânul Shim.

— Miroase minunat. Dirijorul se va face bine imediat după ce o să guste ce i-ai gătit, a spus Douglas.

Doctorul fredona în timp ce schimba vitezele.

— Fiicele tale gătesc?

— Nu prea. Am vrut să înveţe pentru şcoală, a spus ea. Ella găteşte însă minunat, îmi amintesc de prăjiturile ei. Cele pe care le făcea pentru enoriaşii vârstnici. Erau delicioase.

— Ella este o bucătăreasă de excepţie, dar nu prea face mâncare coreeană. Spune că nu sunt foarte bune cărţile de bucate. Dar ştie să facă *kimchi.* A găsit o reţetă în *The New York Times.* Nu-i aşa că e amuzant?

Leah a dat din cap, întristându-se pentru că nu avusese cine s-o înveţe să gătească pe fiica lui Douglas.

— O să-i transmit. Ce ai spus despre prăjituri. Poate că îţi va trimite o tavă.

— O, nu, nu! Adică sunt sigură că este foarte ocupată. Cu… Cu

serviciul și cu copilul…

Nu știa dacă e bine să vorbească despre Ella, de când cu divorțul și cu toate celelalte.

— Ted este un prost. Un prost în toată puterea cuvântului, a murmurat Douglas.

A privit în față, la drum. Se enerva mereu când se gândea la Ted, dar era un șofer precaut și nu apăsa aiurea pe accelerație. Nu vorbise cu nimeni de la biserică despre divorț, nici măcar atunci când preotul îl întrebase despre asta. Dar, cumva, se simțea bine să discute cu Leah – poate pentru că era singur cu ea în mașină sau pentru că și ea avea o fiică de vârsta Ellei. Douglas simțea enorm lipsa soției sale atunci când își făcea probleme pentru Alla.

— Nepoata ta e OK?

Leah a folosit expresia americană „OK". Cuvintele ei coreene i se păreau prea specifice.

— Irene este perfectă. La fel că Ella mea.

Nepoata lui era un bebeluș vesel, care râdea mult și care se mulțumea cu puțin. Nu plângea decât atunci când avea nevoie să i se schimbe scutecul, când era obosită sau când îi era foame. Biroul lui era plin de fotografii cu ea și cu Ella.

— Și Ella ce mai face? a îndrăznit să întrebe Leah în cele din urmă.

— Se descurcă foarte bine.

Douglas voia să îndrepte ultima imagine pe care diaconeasa și-ar fi putut-o forma despre fiica lui: ambulanța care a dus-o de la nunta Tinei direct la spital.

— S-a întors să lucreze la școală și a angajat o bonă-menajeră foarte drăguță.

Douglas a tăcut, după ce a trebuit să spună cu voce tare că fiica lui își creștea copilul așa cum fusese nevoit s-o facă și el după ce soția îi murise – ca un părinte singur, care trebuia să muncească.

— Va împlini douăzeci și șase de ani în noiembrie.

Leah i-a observat fața în timp ce conducea, schimonosită de durere.

— Se va căsători din nou, a spus Leah. Ella este o fată foarte frumoasă și bună.

— Ted e un prost, a repetat el.

— Atunci – Leah a făcut o pauză înainte de a continua – e mai bine că a scăpat de el la timp.

Cumnata ei îi spusese odată că viaţa unei femei e la cheremul bărbatului cu care se căsătoreşte. Din experienţa ei, acest lucru era adevărat. Toate femeile pe care le cunoştea şi care erau fericite se căsătoriseră cu bărbaţi drăguţi şi muncitori.

— Ella vă găsi pe cineva mai bun. Pentru că acum ea are…

Leah s-a gândit puţin.

— Experienţă de viaţă.

Cuvintele ei l-au surprins pe Douglas, dar îşi dădea seama că Leah vorbeşte serios.

— Eu sunt de acord cu tot ce vrea ea să facă, a spus pe un ton încrezător.

Totuşi, acest lucru nu era în întregime adevărat. Încă regreta că nu o convinsese să mai aştepte înainte de a se mărita cu Ted. Ar fi putut să se opună. Fiica lui era un copil blând, senin. Chiar şi acum, la vârsta ei, l-ar fi ascultat în cele din urmă, era sigur de asta. Dar infidelitatea, de exemplu, nu se manifesta decât după ceva timp de la căsătorie. Douglas a încercat să-şi imagineze chipul lui Irene, genele ei frumoase şi hohotele de râs, felul cum se lumina la faţă când auzea vocea Ellei. Avea un an şi cinci luni, dar deja pronunţa câteva cuvinte.

Irene îi spunea *ba-buh,* prescurtare de la *halah-buh-je*. Dacă nu ar fi fost Ted, nu ar fi existat nici Irene. Voia să se concentreze asupra lucrurilor bune, şi-a spus Douglas, să aibă bucurie şi pace întru Iisus.

Douglas a apăsat pe sonerie. S-a auzit un zornăit domol, aproape plăcut, dar nu a răspuns nimeni. Doctorul a scos hârtia cu harta şi cu adresa. Se aflau la locul potrivit, stând pe veranda din piatră-de-var, cu şase trepte înalte. Mai era o intrare, sub scări. Faţada casei în stil federalist era impunătoare. Douglas a sunat din nou.

Leah şi-a mutat pachetul cu mâncare dintr-o mână în alta. Oare îi va plăcea ce gătise? s-a întrebat ea. Existau case ca asta şi în Sutton Place, dar ea nu mai fusese niciodată în Brooklyn. Era impresionată de mărimea locuinţei şi înţelesese din auzite că bărbatul provine dintr-o familie *boojalP* importantă, dar, în mod ciudat, era dezamăgită să constate că o ducea atât de bine. Se gândise că trăia într-un apartament mic, neîncălzit, suferind pentru muzica lui. Era compozitor, iar ea şi-l imaginase stând pe un taburet tare, în ciuda bolii, scriind muzică sacră la un birou improvizat. La curăţătorie avea câţiva clienţi artişti – un pictor care lucra ca ospătar le dăruise ei şi lui Joseph o mică pictură cu un crap auriu, pentru că nu-şi permisese o dată să plătească pentru

uniforma curăţată. Acest lucru era interzis, însă Joseph a pus bani în casa de marcat din propriul portofel ca să plătească în locul pictorului.

— Încă o dată, a spus Douglas, apăsând pe sonerie. Poate că până la urmă a început să se simtă mai bine şi a ieşit la o plimbare.

Dar au auzit nişte paşi. Mânerul vechi de alamă s-a răsucit din interior. Uşa imensă de lemn s-a deschis.

Charles părea şocat, mai-mai să nu-i recunoască. Purta un pulover albastru, pantaloni de trening gri şi nu avea şosete. Faţa şi gâtul îi erau pline de băşici roşii. Sufrageria din spatele lui, însă, era scăldată în lumina strălucitoare a soarelui din acea după-amiază de duminică. I-a invitat înăuntru, clătinând din cap.

— Nu trebuia să veniţi până aici.

Charles le-a vorbit în coreeană. Se simţea jenat să fie văzut aşa. Încerca să nu se uite la Leah.

Uşa s-a închis în urma lui. Pianul şi casetofonul pe care agentul de asigurări le pomenise în ziua în care Charles începuse să lucreze erau lângă ferestrele paladiene care dădeau spre stradă. Ferestrele înalte nu aveau obloane şi păreau cam murdare. De la vizita agentului de asigurări, tatăl său venise la New York şi-i cumpărase două canapele Le Corbusier şi o măsuţă de cafea Noguchi, acum plină cu cărţi şi cu partituri. Praful se adunase în colţurile sufrageriei, de parcă ar fi fost nişte gheme în miniatură de iarbă uscată.

— Am adus-o pe solistă. Poate că doamna Cho îţi va cânta ceva. S-ar putea să te însănătoşeşti, a spus Douglas cu o expresie serioasă.

Bătrânul nu putea fi serios, s-a gândit Leah. Charles s-a uitat la Douglas, apoi la ea.

— Doctorul are, fără îndoială, dreptate. Crezi că ne poţi cânta un cântec?

I-a zâmbit. Leah a roşit toată, de la gât până la frunte. Fără să-şi scoată pantofii, s-a repezit la cel mai apropiat scaun şi s-a aşezat să se roage. Chiar şi în starea în care se afla, dirijorul corului i se părea chipeş, iar ea se simţea vinovată. Douglas i-a zâmbit senin lui Charles, apoi s-a dus să ia loc pe canapea. În tăcere, a mulţumit că putea să-l slujească lui Dumnezeu în calitate de medic, dar şi pentru că ajunseseră în siguranţă.

Când Leah şi-a terminat rugăciunile, a deschis ochii.

— Pot să pun mâncarea în bucătărie? a întrebat ea.

Charles a şovăit, amintindu-şi în ce hal era bucătăria, dar nu putea face altceva decât să se resemenze. I-a făcut semn să vină.

Leah a luat mâncarea pe care o adusese şi 1 a urmat. Bucătăria mirosea a ţigări şi a ton. Chiuveta dădea pe-afară de farfurii şi de tigăi, iar blatul era plin de conserve goale de crenvurşti şi de cutii cu cereale deschise. Se vedea că era o bucătărie folosită zi de zi, dar care nu fusese curăţată cum trebuie de câteva săptămâni, poate luni întregi. Cu toate acestea, spaţiul era imens, aproape cât apartamentul ei, mai puţin un dormitor.

Vechile dulapuri fuseseră vopsite de atâtea ori încât păreau acoperite cu un strat de glazură de tort. Leah a admirat vechile hiaturi de marmură. Ar fi încăput o grămadă de sticle de *kimchi* într-o bucătărie de asemenea dimensiuni, s-a gândit ea. Faptul că bucătăria era murdară şi în dezordine nu o deranja – de fapt, cantitatea de muncă ce trebuia depusă o făcea să se simtă mai bine şi, în mod ciudat, stând acolo, se simţea în largul său. Leah a lăsat pachetul pe masa din bucătărie şi şi-a scos haina, aşezând-o pe un scaun. A început să arunce în coşul de gunoi conservele goale de cârnaţi şi sticlele de pe blat.

Bărbaţii nu ştiau ce să spună, fiindcă ea deja se apucase de curăţat. Era imposibil de oprit şi chiar şi Douglas, care ar fi putut s-o scutească de asta, ştia că nu are nicio şansă se împiedice. Avea o treabă de făcut – asta era destul de clar – şi, crescând în Coreea, bărbaţii ca ei avuseseră întotdeauna alături femei care să se ocupe de curăţenie şi de gospodărie. Trecuse ceva timp de când o femeie coreeană fusese în bucătăria vreunuia dintre ei în acest fel intim şi, dincolo de uimirea lor că îi îngrijea soţia sau mama altcuiva, care le amintea de alte femei din trecutul lor, Douglas şi Charles au constatat că nu puteau spune nimic, nedorindu-şi să strice momentul. Pentru că asta era dragostea, nu-i aşa? Să ai pe cineva care să cureţe după tine, să se gândească la tine când eşti bolnav, să nu plece atunci când nu e nimic de câştigat pentru munca depusă. Şi totuşi, sarcina era enormă; ar fi trebuit să muncească toată ziua ca să cureţe bucătăria aceea. Douglas s-a gândit c-ar fi făcut mai bine s-o ajute. Şi-a dat jos haina şi a pus-o peste a ei.

Charles a vorbit, în cele din urmă.

— Doamnă diacon Cho, a spus el încet.

Leah dăduse drumul apei în chiuvetă şi spăla vasele. Nu i-a răspuns.

— Leah, a zis Charles.

Douglas a fost surprins să audă pe cineva spunându-i diaconesei pe numele ei american.

— Leah, a insistat Charles, nu trebuie să faci asta.

Leah s-a întors.

— Ar trebui să vă ofer un ceai sau altceva, îmi pare rău pentru mizerie!

— Nu. Ar trebui să te odihnești, a spus Douglas cu fermitate.

Habar n-avusese la ce să se aștepte când hotărâse să-l viziteze pe dirijorul burlac. El însuși era văduv, dar viața lui părea foarte diferită de cea a acestui bărbat. Douglas era un om ordonat, care cu greu ar fi tolerat atâta dezordine. Menajera lui, doamna Jonas, avusese grijă de el și de Ella mai bine de douăzeci de ani, iar când se pensionase, o pregătise pe Cecilia să-i preia munca.

— O ajut pe doamna Cho să facă puțină curățenie, după care plecăm. Ce-ar fi să te întinzi?

Era greu să se împotrivească sugestiei doctorului. Charles simțea mâncărime și căldură peste tot. Noaptea trecută abia dacă dormise. S-a îndreptat cu greu spre sufragerie și s-a întins pe canapea.

— Doamnă diacon Cho, a spus Douglas cu voce tare, încercând să nu țipe ca să acopere zgomotul apei de la robinet. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Leah l-a dat la o parte zâmbind.

— Domnule Shim, ar trebui să verifici ce face dirijorul. Eu mă descurc aici. Asta știu eu să fac.

Și-a plimbat mâna în aer peste obiectele murdare de pe blat, ca și cum și-ar fi arătat autoritatea de expertă.

— Mă descurc mai bine singură.

A dat din cap cu hotărâre, făcând apoi un semn spre sufragerie. Lui Douglas i se părea adorabilă, dar a privit-o cu gravitate, ca să-și dea seama dacă nu o deranja să facă asta. Ignorându-i stânjeneala, ea s-a dus la masă, a scos două cutii de suc de mandarine dintr-unul dintre pachetele aduse de doctor și i le-a întins. Nu știa de unde să ia două pahare curate și o tavă. Douglas s-a dus să-l caute pe Charles.

Rămasă în sfârșit singură, Leah a stors apa din buretele de spălat vase și a pus puțin detergent peste el. Din fericire, săpun pentru vase exista. Era mai bine să muncești decât să vorbești, s-a gândit ea. Oricum, ce i-ar fi putut spune dirijorului? De obicei, în timpul acestor vizite, bătrânul Shim conducea grupul mic de rugăciune și-i punea enoriașului căzut la pat seria de întrebări obișnuite. Apoi ținea o scurtă slujbă de închinare, beau un pahar de suc sau mâncau o gogoașă, după care

plecau, în Cartea lui Iacov, fratele lui Iisus a scris cum trebuie să te îngrijeşti de nevoile de zi cu zi ale aproapelui tău, dar şi de cele spirituale. Pasajul preferat al tatălui ei din Biblie era: „Dacă un frate şi-o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana de toate zilele/ Şi unul dintre voi le zice: Mergeţi în pace! încălziţi-vă şi vă săturaţi, dar nu le daţi cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul? Aşa şi cu credinţa: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăşi". Dacă ar fi găsit nişte pliculeţe de ceai, ar fi fiert apă într-o oală de gătit – neexistând vreun ceainic pe aragaz –, ca să le ofere celor doi bărbaţi ceva cald de băut. A aruncat o privire în jur şi a observat oala electrică pentru fiert orezul, din spatele aparatului mare de cafea, pe care nu ştia cum să-l folosească. Acasă, ea şi Joseph beau Taster's Choice. Leah şi-a făcut în minte o listă de sarcini pe care putea încerca să le îndeplinească într-o oră.

În sufragerie, Douglas l-a găsit pe Charles dormind pe canapea, ghemuit în forma literei S, cu faţa roşie, plină de bube. Doctorul a urcat scările în linişte. Dormitorul lui Charles era prima încăpere mare şi deschisă de pe palier. Camera în sine era frumoasă, cu două ferestre enorme, care se deschideau ca nişte uşi, cu podele din lemn masiv, lustruit, şi cu un şemineu din piatră sculptată. Podeaua cu scânduri late era plină de haine murdare şi de mormane de ziare. Pe fotoliul singuratic se aflau teancuri de partituri muzicale. Douglas a scuturat pătura mototolită de pe pat şi a împăturit-o peste braţ. Lenjeria de pat era aspră la atingere, pentru că nu fusese spălată. A lăsat pătura ca să poată scoate lenjeria de pe pat şi a dus cearşafurile murdare jos.

Mai întâi, l-a acoperit pe Charles cu pătura, apoi a aruncat un ochi prin casă şi a descoperit mica spălătorie de lângă bucătărie. A pus cearşafurile în maşina de spălat. Maşinile din oţel inoxidabil erau din Germania, opera unui producător de care Douglas nu auzise niciodată. A apăsat pe un buton roşu pentru a porni aparatul, dar maşina era atât de silenţioasă, încât a deschis capacul ca să vadă dacă apa curge sau nu. Dirijorul corului nu părea să aibă prea multe lucruri, dar obiectele pe care le deţinea erau scumpe şi bine alese, deşi mai nimic nu era îngrijit – ca şi cum şi-ar fi dorit ca lucrurile în sine să se spulbere din cauza neglijenţei sau a degradării.

Când a ieşit din spălătorie, a văzut că Leah măturase în bucătărie şi că acum era în genunchi, ştergând gresia, aşa cum cameristele din casa copilăriei sale curăţau aşa-numitul *maru*cu mişcări relaxate şi concentrice. În copilăria lui Douglas, mama sa le certa pe fetele care se

ocupau de curăţenie dacă zărea un fir de păr pe jos, iar toate podelele din camerele comune ale uriaşei lor proprietăţi trebuiau curăţate de două ori pe zi. Leah cânta încet, iar el nu reuşea să deslușească versurile imnului. Douglas s-a apropiat. Leah, cu genunchii strânși sub ea și cu o cârpă în mână, a ridicat privirea spre el.

— M-am gândit s-o rog pe Cecilia, menajera mea, să vină mâine.

Și ea locuia în Brooklyn, dar Douglas nu știa unde anume. A ezitat să-i spună diaconesei cât de prost arată camera de la etaj.

— I-am pus aşternuturile la spălat.

A făcut un gest spre uşa închisă a spălătoriei. Leah a deschis ochii mari de uimire. Era greu să și-l imagineze pe doctor aruncând rufele în maşina de spălat.

— Poate că ar trebui să te opreşti acum, a spus el. Bucătăria arată mult mai bine.

Leah a zâmbit.

— Doamnă diacon, este singura ta zi de odihnă. Ar trebui să plecăm după ce se trezeşte dirijorul și ne-am putea ruga pentru el.

Și-a aplecat uşor capul în direcţia ei. Chipul femeii strălucea, de parcă ar fi fost un copil fericit, iar inima lui a tresărit puţin și s-a văzut nevoit să-şi întoarcă privirea de la ea.

— Nu mă deranjează. Poate că găsesc lenjerie de schimb și-i fac patul cât timp rufele sunt la spălat.

Leah a încercat să se ridice în picioare, iar Douglas a întins mâna s-o ajute. Ea l-a prins de mână și, după ce s-a ridicat, i-a dat drumul repede, fiindcă nu se mai atinseseră niciodată până atunci.

— Oricum nu e nimeni acasă și mă simt de folos dacă fac asta…

Apoi Leah nu a mai spus nimic, pentru că și-a amintit că nici doctorul nu are pe nimeni acasă. Oare de aceea îi ajuta în fiecare săptămână pe enoriașii bolnavii și pe cei ţintuiţi la pat? Nu voia să stea într-o casă goală în după-amiezile de duminică? Părea o justificare nedreaptă pentru devotamentul lui faţă de Dumnezeu. Leah nu avusese niciodată motive să se gândească la asta, dar, pentru prima dată, și ea era separată de soţul ei.

Douglas i-a zâmbit. În compania ei, era aproape mut de încântare. Îi amintea de felul în care se simţea în prezenţa surorii sale mai mari, care obișnuia să-l ducă la școală și care murise înainte că Ella să termine liceul. Diaconeasa avea aceeași expresie blândă ca sora lui.

Leah s-a aplecat, a ridicat fărașul și l-a dus la coșul de gunoi, plin

până la refuz. A tras de marginile sacului negru de gunoi. Trebuia schimbat. Douglas a venit rapid lângă ea ca s-o ajute.

— Doarme foarte bine, a spus el.

A apucat cele două colţuri ale pungii şi le-a înnodat, făcând astfel nişte urechi de iepuraş. Ellei îi plăcea asta când era copil.

— Trebuie să fie foarte enervant.

Leah şi-a şters fruntea; o şuviţă de păr i se desprinsese din coc.

— Îmi amintesc când a făcut Casey varicelă. Am pus-o imediat pe Tina în cameră cu ea, ca s-o facă amândouă, să se termine mai repede.

Douglas înţelegea. Părinţii care munceau din greu erau nevoiţi să recurgă la astfel de lucruri ca să economisească timpul. El nu ar fi ştiut ce să facă dacă ar fi avut doi copii.

— Dirijorul nu are deloc mâncare în casă. Am putea merge la magazin să-i cumpărăm câte ceva. Aici nu sunt deloc fructe sau legume proaspete.

— Da, bineînţeles.

Douglas a băgat mâna în buzunarul pantalonilor, căutând cheile maşinii. Exact atunci i-a vibrat pagerul.

— Oh! Ce mai e acum?

A studiat ecranul pagerului, de mărimea unui pachet de gumă.

— Telefonul? a întrebat el şi s-a uitat în jur.

Leah a arătat spre peretele de lângă frigider. Nu a avut cum să nu remarce stratul gros de praf de deasupra congelatorului.

Douglas a format numărul spitalului. Rezidentul îl căuta pentru că un pacient în vârstă, care se recupera după o operaţie, făcuse febră foarte mare şi avea convulsii. Neurologul de gardă îl sfătuise pe rezident să-l contacteze pe Douglas. Acesta a ascultat atent, apoi a închis telefonul.

Leah a rămas în picioare aşteptând, neştiind ce avea să spună doctorul.

— Mai bine ne-am întoarce acum, a spus el, trăgând aer printre dinţi.

— Ah!

Mai erau atâtea de făcut.

— Nu am ţinut slujba de închinare. Iar el doarme.

Douglas a deschis gura, dar nu a spus nimic.

— Ai dreptate, a rostit într-un târziu. Şi rufele sunt puse la spălat.

S-a uitat în jos.

— Știu.

A ridicat apoi degetul arătător.

— Mă duc la spital și mă întorc imediat. Nu cred că va dura mult.

— Iar eu pot să stau aici și să fac curat cât timp ești plecat.

— Te deranjează? a întrebat el. Nu.

A scuturat din cap, ca și cum nu ar fi fost de acord cu el însuși.

— Vreau să spun că ar trebui să vii cu mine și că ne putem întoarce amândoi când termin cu spitalul.

Douglas era confuz. Era greu de spus cât timp avea să dureze. Spitalul se afla la o jumătate de oră distanță, fără prea mult trafic, iar dacă tratamentul funcționa, mai avea de vorbit cu medicii curanți și s-ar fi întors în scurt timp.

— Cred că am putea fi înapoi în cel mult două ore.

— Nu, s-a trezit Leah spunând calm, gândindu-se că ar fi fost mult mai bine să continue curățenia în casă și să pregătească mâncarea pentru dirijor decât să aștepte la spital. Lucrez mai departe. E mai bine așa. Oricum mă simțeam prost că n-o ajut pe Tina, în orice caz…

A făcut o mutră lungă, rușinată. Era surprinsă de propria mărturisire.

— Dar Cecilia ar putea să vină mâine.

— A avut varicelă? a întrebat Leah.

— Nu știu, a răspuns el, dându-și seama că e un aspect important.

— Rămân eu aici. Acum doarme, așa că fac patul și termin de aranjat. Te rog să nu-ți faci griji

— Ești de acord?

Leah a dat din cap ca să-l liniștească. Asemănarea cu sora lui, mai ales când zâmbea așa, era stranie, iar el a trebuit să alunge acea amintire. Douglas i-a dat numărul de pager și a lăsat-o pe Leah în bucătărie.

Trecuseră două ore, dar Douglas nu se întorsese. Charles încă dormea. Bucătăria era aproape curată, iar Leah întocmise o listă, pe o punguță cafenie, cu toate lucrurile de care era nevoie, cum ar fi prosoape de hârtie, săpun de rufe, becuri și alimente de bază, lapte, suc și cafea. Mai rămăsese o lingură de ulei de gătit în sticlă, iar zahărul și ceaiul se terminaseră. După recipientele mucegăite din frigider, părea că el își tot comandase mâncare la domiciliu; în rest, se hrănise din conserve sau din cutii. Poate că mânca tot timpul în oraș, dar ea nu avea de unde să știe. Leah a spălat cu apă caldă și cu săpun interiorul și

exteriorul aparatului japonez de gătit orez. A deschis punga de orez găsită în cămară și a umplut aparatul. Se simțea fericită, așa cum nu se mai simțise de mult timp. Ceea ce făcea ea chiar conta. A luat teancul de cearșafuri curate și, ducându-le în dormitorul lui Charles, a descoperit dezordinea pe care bătrânul Shim o văzuse deja.

A făcut patul, a cărat cu sârguință braț după braț de rufe și le-a sortat după culori.

Era ora șase seara și încă nu primise vești de la Shim. Leah nu știa exact unde se află sau unde e cea mai apropiată stație de metrou. Nu erau taxiuri în fața ferestrei și nu știa pe cine să sune. Aparatul a bipăit de trei ori când orezul a fost gata, iar Leah a deschis capacul și a mirosit boabele aburinde. Îi era foame și ei. I-ar fi prins bine să mănânce un biscuit sau un măr, dar nu era nimic de genul acesta în casă. Știa pentru că deja căutase. Erau patru cutii de supă Campbell's Chunky și trei conserve de ton în ulei. Leah a luat mătura, făraşul și cârpele și s-a dus la etaj.

După ce a ridicat cărțile și partiturile de pe jos și le-a așezat pe comodă, a mutat în dulap perechile de pantofi împrăștiate lângă șemineul nefolosit, apoi a curățat podelele așa cum o învățase mama ei – mai întâi a măturat cu grijă, apoi a șters cu o cârpă umedă și, la final, cu una uscată.

— Ce faci? a întrebat-o Charles, sprijinindu-se mirat de tocul ușii de la dormitor.

— Ah! a exclamat Leah speriată.

Și-a dus mâna la inimă. Concentrată la munca ei, aproape că uitase de el.

— Cine ți-a dat voie să urci aici? a întrebat el cu o voce calmă, ușor confuză.

Nu era supărat pe ea, ci pe el însuși, fiindcă nu reușea să-și amintească precis cum ajunsese solista în casa lui. Și-a frecat partea superioară a brațelor, resimțind răcoarea din dormitor.

Leah deschisese ferestrele ca să aerisească încăperea. Auzise undeva că încăperile în care stau bolnavi trebuie aerisite des.

Charles s-a minunat de curățenia din cameră. Podelele străluceau, amintindu-i de felul în care arăta casa la început, când el și tatăl său trecuseră pe acolo cu agentul imobiliar.

— Am venit cu domnul Shim, a spus ea.

Oare nu-și amintea?

— Dar a fost chemat la spital. Iar eu făceam curăţenie. Îmi cer scuze! Am încercat să ajut…

— Nu. Adică e-n regulă. Eu… Eu…

Charles a închis ochii, cuprins de ameţeală.

— Vă simţi bine?

Charles a strâns din dinţi, încercând să-şi revină.

— Aţi mâncat astăzi? a întrebat ea.

— Unde este domnul Shim?

— A fost chemat la spital, dar se va întoarce în curând.

Oare nu auzise ce spusese ea cu doar o clipă în urmă? s-a întrebat Leah.

— Plec imediat ce vine el. Voiam doar să termin de spălat rufele.

Charles a observat atunci că toate hainele de pe podea dispăruseră.

— Poate că ar trebui să vă întindeţi, a spus Leah, îngrijorată că el avea să leşine.

S-a ridicat de pe podea şi s-a dus lângă el. Charles s-a îndreptat spre pat şi, la al treilea pas, aproape că s-a ciocnit de ea. Ea a rămas aproape de el, încercând să se echilibreze în caz că ar fi trebuit să-l prindă în braţe. El s-a clătinat puţin, iar Leah şi-a strecurat mâna sub braţul lui ca să-l susţină. Mirosea a ţigări şi a transpiraţie.

— E târziu. N-ar trebui să fii acasă? a întrebat el, în timp ce ea îi trăgea pătura peste picioare.

— Dacă vreţi să-mi chemaţi un taxi, pot să plec, dar domnul Shim se întoarce la…

— Nu-ţi ceream să pleci, doar că m-am gândit că soţul tău…

— Este în California.

— Ah!

Charles nu a mai întrebat nimic.

— Cred că ar trebui să mâncaţi ceva. Staţi aici!

Văzându-l slab, Leah şi-a permis ceva mai multă autoritate.

Femeia a făcut două drumuri ca să-i aducă supa, peştele şi orezul. Charles a băut două cutii de suc şi a mâncat în tăcere, cu înghiţituri egale. Şi-a terminat cina, iar Leah s-a declarat mulţumită de apetitul lui. Apoi a dus vasele jos şi a început să cureţe în sufragerie. Acum, complet treaz şi hrănit, Charles s-a ridicat în capul oaselor, întrebându-se ce să-i spună. S-a auzit soneria, iar Leah s-a grăbit să răspundă.

Era Douglas, cu răsuflarea tăiată. Infecţia pacientului fusese

gravă, iar consultările cu neurologul şi cu cardiologul duraseră mai mult decât se aşteptase. După ce pacientul fusese stabilizat, Douglas plecase imediat, dar prinsese aglomeraţie pe pod. I-a explicat totul diaconesei, dar ea nu părea să se fi supărat pentru aşteptare. Casa era aproape de nerecunoscut.

— Ai muncit foarte mult, a spus el, uimit de progresul ei.

Şi-a scos paltonul, iar Leah i l-a luat. Stăteau încă în picioare, pe hol.

— Nu am salvat viaţa nimănui, a zâmbit ea.

Douglas a râs, încântat în sinea sa de vorbele ei.

— Pacientul nostru este treaz?

I s-a adresat ca unei asistente. Leah a dat din cap. I-a povestit cum aproape că leşinase, dar reuşise să bea sucul de portocale şi să mănânce. În vocea ei se simţea o nuanţă de mândrie.

Douglas şi-a ridicat privirea când a auzit paşi pe scări. Charles îşi schimbase puloverul cu o cămaşă curată.

— Nu mi-am dat seama că eram atât de dezgustător, a spus el, ţinând puloverul vechi în mână. Mulţumesc foarte mult pentru tot, a adăugat, uitându-se spre Leah, dar ea nu putea să se uite la el. Îmi pare rău pentru casă!

— Erai bolnav şi singur. Nu puteai să faci nimic, a spus Douglas, observând felul în care dirijorul o analiza pe diaconeasă.

Simţea o posesivitate ciudată faţă de ea.

Charles a coborât ultimele trepte, ţinându-se de balustrada din lemn.

— Pot să vă ofer ceva de băut?

Avea ceai sau cafea în casă? Nici nu ştia.

Leah a refuzat zâmbind. S-a uitat la ceas şi s-a repezit în spălătorie, după coşul cu rufe împăturite.

— Le duc eu sus.

Charles s-a întins să i-l ia din mâini, dar Leah nu l-a lăsat, îngrijorată că ar fi putut cădea.

— Este în regulă, a spus ea. Îmi place să lucrez, să termin ce am început.

Apoi s-a dus să pună hainele la loc.

— Ar trebui să te întorci la somn, a spus Douglas. Ne putem ruga pentru tine când coboară diaconeasa.

Charles a dat din cap, gândindu-se să-i lase să se desfăşoare.

Când Leah s-a întors, s-au aşezat cu toţii în sufragerie şi s-au rugat pentru sănătatea şi bunăstarea lui Charles.

Douglas L-a rugat pe Dumnezeu să-l însănătoşească repede pe dirijor, pentru ca biserica să-l poată aduce în curând şi mai multe laude.

— Numele Lui fie lăudat! a spus Douglas, încheindu-şi rugăciunea.

— Amin! a zis şi Leah, alăturându-se bătrânului.

— Amin! a mormăit Charles.

Membrii comitetului de primire şi-au pus hainele pe ei şi au părăsit casa dirijorului. Când Charles a rămas lângă uşa deschisă, Douglas i-a spus să intre înapoi, ca să nu-i fie frig. Era o seară prea răcoroasă pentru luna mai.

Charles a închis uşa şi, de la fereastra din faţă, a privit cum se îndepărtează breakul verde. îl salvaseră, dar, după plecarea diaconeasei Cho, se simţea foarte singur. Şi-a dat seama că încă strânge în braţe puloverul ponosit. L-a împăturit şi a văzut că trebuia spălat urgent.

61 „Bunic", în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

62 „înstărită, burgheză", în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

63 „Podea din lemn", în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

3.

DESIGN

Un pachet de la Federal Express, cu mostre de la un producător de tricouri de lux din Mississippi, fusese livrat la magazin de dimineaţă. Deşi Sabine venea de obicei sâmbăta, de data aceasta rămăsese acasă din cauza unei migrene. Din dormitorul ei rozsomon, Sabine a sunat-o pe Casey la raionul de pălării.

— Poţi să le aduci tu? Scumpete, te rog!

Sabine a luat o înghiţitură din ceaiul ei *macha.*

— Cum te simţi? a întrebat Casey, străduindu-se să pară empatică.

În ultima vreme, Sabine avea frecvent dureri de cap. Nu mai venise la birou de două sâmbete.

— Ah, ştii tu. Am tras jaluzelele, iar somnul mă ajută. Casey, poţi să aduci cutia, fată dragă?

Casey a simţit, din atitudinea iritată a lui Sabine, că aceasta era foarte plictisită. Şefa ei voia să se distreze, de aceea nu putea să trimită pur şi simplu un curier să ducă pachetul.

— Şi mi-ar plăcea mult să te văd. Poţi lua cina aici. Şi lui Isaac i-ar

plăcea să te vadă, îmi pare atât de rău pentru el când am aceste dureri de cap. Nu e deloc amuzant să mă vadă așa.

Judith era în pauză, iar Casey era singură în tot raionul. Cu vocea ei de vânzătoare, joasă și curtenitoare, a vorbit, neadresându-se nimănui:

— Da, domnișoară. Pot să vă ajut cu ceva?

Sabine a ridicat puțin glasul.

— Draga mea, vrei să te sun mai încolo?

Fusese o idee proastă. Dacă Sabine nu primea un răspuns, cu siguranță avea s-o sune înapoi peste fix zece minute.

— Stai puțin, Sabine.

Casey a sprijinit telefonul pe masă. S-a rezemat cu șoldul de vitrină, cu spatele arcuit și încordat. Pe raftul de sus al vitrinei, un ac de pălărie, cu camelie albă, nu era aliniat la locul său, iar Casey l-a îndreptat. Mai devreme în acea dimineață, două surori englezoaice trecuseră pe acolo în căutarea unor pălării elegante pentru o nuntă în Canterbury. Cea mai mare dintre ele ceruse să vadă acul. Cea mai tânără, în vârstă de vreo patruzeci de ani, cumpărase o pălărie de cocktail maronie, cu voal punctat, făcută de Casey, iar sora ei mai mare, cu gusturi mai moderne, luase o tocă împodobită cu pene, de culoare negru-verzui. Comisionul ei pentru cele două vânzări se ridica la o sută optzeci de dolari. Casey se simțea vinovată, așa că a pus mâna pe telefon. Dacă Sabine nu ar fi lăsat-o să-și vândă pălăriile acolo și nu i-ar fi permis să păstreze întregul profit, comisionul ei normal ar fi fost de șaizeci de dolari.

Casey și-a retras mâna de pe telefon. Sabine nu-l invitase și pe Unu la cină. Ce puteau să facă într-o seară de sâmbătă? Trebuiau să mănânce spaghete și să închirieze un film. Bietul Unu era încă în șomaj și, după cum era de așteptat, nu se simțea grozav. Dar Sabine credea că e un ratat și-i spusese asta și lui Casey, în nenumărate rânduri. Unu nu fusese invitat niciodată la cină în apartamentul lui Sabine. Uneori Casey credea că Sabine îi urăște pe bărbații coreeni.

— Casey? Hei, Casey?

Casey a ridicat receptorul.

— Îmi cer scuze. O clientă.

— N-a cumpărat nimic?

— Nu.

— Cât e ceasul, draga mea? a întrebat Sabine.

Casey s-a uitat la Rolexul ei.

— Unsprezece și douăsprezece minute.

— Ai multe teme de făcut în acest weekend?

— Da.

Marți trebuia să predea un proiect dificil de contabilitate.

— Poate mai lucrezi câte ceva în pauza de prânz. Poți folosi biroul meu.

Casey a închis ochii.

— Cina nu durează mult, fetiță dragă. Spune-i lui Sabine ce ai vrea să mănânci.

Și asta a fost tot. Casey a sunat acasă, dar Unu nu era acolo. A lăsat un mesaj pe robotul telefonic, spunându-i că trebuie să meargă la cină la Sabine. Din punct de vedere financiar, lucrurile erau nasoale pentru ea și Unu. Ca de obicei, Casey era veșnic la ananghie, iar Unu, care își cheltuise salariile compensatorii, își căuta de lucru, tranzacționa ocazional pe cont propriu și, mai ales, juca la pariuri ca să plătească facturile. Mama ei o învățase că o femeie nu trebuie niciodată să-și facă bărbatul să se simtă prost din cauza banilor, în lunga sa experiență în domeniul vânzărilor, observase, de asemenea, că bărbații, în general, erau vulnerabili în două privințe: banii și căderea părului. Unu era într-o pasă proastă în momentul de față, iar Casey credea că, dacă ar fi spus ceva despre situația lor financiară sau despre pasiunea lui pentru jocurile de noroc, iubitul ei s-ar fi dezintegrat de rușine. Și-l putea imagina evaporându-se ca o siluetă dintr-un film științific o fantastic – Unu destrămându-se – într-un miliard de particule. Puf! De asemenea, ea nu avea dreptul să discute nici când venea vorba de propriii bani. Zero.

Pentru a reduce cheltuielile, nu se mai înscrisese la cursurile de la FIT. Taxele de școlarizare erau infime în comparație cu cele pe care le plătise la Princeton și la NYU Stern, dar tot însemnau o lună de cumpărături. Calculase și cât o costa să meargă cu prietenele ei după cursuri ca să bea ceva. Berea și gustările se adunau, ca să nu mai vorbim de costul taxiului când se făcea târziu. Pălăria maro de cocktail era ultima pe care o făcuse ca s-o vândă. Noaptea, când stătea în pat, cu plapuma trasă până la bărbie, Casey se pomenea rugându-se pentru un singur lucru – ca nu cumva să fi făcut o altă greșeală teribil de costisitoare cu viața ei, întorcându-se la școală. Spera că locul în programul de vară pentru asociați era răspunsul la îndoielile ei.

La şcoală, în afara cursurilor, tot ceea ce auzea era doar pe jumătate adevărat: scopul celor de la Studii Economice specializaţi în finanţe era să obţină un post de asociat pe timpul verii la o bancă de investiţii; la sfârşitul verii, trebuia să primeşti o ofertă de a te întoarce la firma de pe Wall Street după absolvire; la începutul celui de-al doilea an puteai chiar să încerci să-ţi valorifici oferta şi s-o transformi într-o promovare, dacă aveai destul curaj; dacă totul mergea bine, după absolvire obţineai un loc de muncă generos. Cu acele bonusuri uriaşe pe care le primeai după absolvire, trebuia să-ţi plăteşti împrumuturile universitare în doi ani – tot atâţia ani cât ţi-ar fi luat să contractezi datoria menţionată mai sus. Evident, singurele slujbe care te puteau ajuta să reduci linia de debit atât de repede erau la băncile de investiţii de top de pe singura stradă care conta. Dintre toate domeniile de specialitate de la Stern, Casey alesese finanţele – acolo ajungeau cei mai mulţi bani.

Trecuseră patru ani de când Casey absolvise facultatea şi iată ce conştientizase: nu mai voia să eşueze nici în particular, nici în public. Mai mult decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată, Casey o admira pe Sabine, o femeie care realizase singură multe, care era o pionieră în domeniul ei. Când Casey alesese NYU Stern fără să ceară ajutorul ei şi al lui Isaac ca să iasă de pe lista de aşteptare de la Columbia (nu că ar fi existat vreo garanţie a admiterii ei, aşa cum Sabine dădea de înţeles periodic, doar pentru că Isaac era administrator sau pentru că el îl ajutase, de fapt, pe Jay Currie să intre la Columbia) şi când refuzase oferta lui Sabine de a-i plăti şcoala, Casey îşi cumpărase un fel de autonomie care avea un revers aproape catastrofal – un ocean de umilinţă dacă nu obţinea singură o slujbă de top. Iar în ceea ce i priveşte pe părinţii ei, atunci când a amânat intrarea la Facultatea de Drept de la Columbia şi s-a mutat cu un tip divorţat, care nu avea nicio intenţie să se însoare cu ea, abia dacă mai era loc de reabilitare. Sora ei mai mică era căsătorită cu un coreean drăguţ şi născuse un băieţel. N-o putea egala. Luna asta îşi încălcase propriul cod al bunelor maniere şi-i ceruse ajutorul lui Hugh Underhill, iar acum, dacă nu reuşea să primească o ofertă din partea programului bancar la încheierea verii, ar fi dat extrem de prost în faţa amicului ei. Ajunsese la aproape două pachete de ţigări pe zi şi bea o tonă de cola dietetică. Noaptea avea probleme cu somnul.

Aşa că făcea singurul lucru pe care ştia să-l facă atunci când se trezea la trei dimineaţa: învăţa. Ironia, aflase ea, era că nu avea niciun

rost să obţină un dosar minunat de studii, dacă băncile de top aveau o părere atât de proastă despre NYU Stern şi căutau studenţi doar de la Harvard, Wharton, Stanford şi, mai puţin, de la Columbia. În cele din urmă, fusese nevoită să-l sune pe Hugh – un bărbat al cărui penis îl atinsese pe bancheta din spate a unui taxi.

În timpul studenţiei la Princeton, ea şi prietenele ei fuseseră învăţate că era un semn de elitism şi de vulgaritate să consideri că şcolile din Ivy League erau mai bune decât celelalte. Nu era frumos să spui că un absolvent de Princeton e superior unui absolvent de Queens Collège. Faptul că a mers la NYU (o şcoală de afaceri de Top 10, dar nu de Top 5) a învăţat-o pe Casey ceea ce tatăl ei sublimase de la început: etichetele de designer contau. Tocmai băncile care refuzaseră să recruteze de la Stern veniseră să cheme la interviu nişte tineri de douăzeci de ani de la Princeton, pentru programul lor de studii dedicat analiştilor. Când Casey fusese refuzată de Kearn Davis în ultimul ei an de facultate, nu înţelesese atunci că asta se întâmplase din cauză că nu fusese dispusă să le cânte în strună (costumul galben strident, glumele cu Nancy Reagan şi încăpăţânarea ei arogantă de a depune cerere la o singură bancă – scoasă în evidenţă de Ted Kim), dar, cel puţin, firma respectivă venise să arunce o privire. Avusese o uşă deschisă şi putea să eşueze sau să reuşească. Existase o soluţie.

Naivă. Aşa fusese Casey. Nu apreciase privilegiile şi protecţia orbitoare oferite de o diplomă de Ivy League până când nu ajunsese la o şcoală fără umbrare răcoroase şi fără lujeri verzi şi mătăsoşi. Dacă ar fi mers la Facultatea de Drept de la Columbia, ar fi putut deveni deja asociată în primul an şi poate că o treime din împrumuturile ei ar fi dispărut până atunci.

Când s-a întors Judith, i-a spus lui Casey să-şi ia pauza de masă. Casey s-a dus în biroul lui Sabine şi şi-a scos tema la contabilitate, înainte de a începe, a găsit pachetul de la Fedex şi l-a aruncat în geanta de umăr.

Isaac Gottesman a deschis uşa apartamentului, aşteptând-o pe Casey să urce.

Fata a ieşit din lift cu capul plecat, ţinându-şi pălăria maro într-o mână şi pachetul de la Federal Express, în cealaltă. Casey purta o bluză albă de şcolăriţă, strânsă în talie cu o curea cafenie, lată, o cravată scurtă, din tweed, pantaloni de lână şi pantofi Oxford, oarecum bărbăteşti. îmbrăcămintea ei atrăgea atenţia la modul comic, dar fata era abătută.

— Hei, înveseleşte-te!

Casey a ridicat capul şi i-a zâmbit. Nu se aştepta să-l vadă acolo. De obicei, îi deschidea menajera. Isaac arăta ca un urs înalt – siluetă impunătoare, mâini mari, pantaloni de velur bej, decoloraţi, şi pulover cafeniu. Se bucura să-l vadă. Isaac o simpatiza şi nu voia nimic de la ea. Jay Currie o numea pe Sabine „zânanaşă", dar, de fapt, Isaac se simţea ca un naş, nu prin obiectele sau experienţele pe care i le oferea, ci prin simplul fapt că o accepta. Era o formă specială de bogăţie, de care te bucuri atunci când un om bun te primeşte cu braţele deschise.

Dar fusese o săptămână grea, iar ea era epuizată. Îşi părăsise slujba de asistentă de vânzări tocmai pentru că era prea bătrână pentru a mai face comisioane de genul ăsta, în ultima vreme avusese sentimentul că servitutea ei faţă de Sabine ajunsese la capăt. Dacă Sabine i-ar fi vândut imperiul său comercial pentru o mică parte din valoarea reală, ar fi obligat-o la un devotament impus de recunoştinţă. Cum se putea cuantifica aşa ceva? Ar fi livrat la nesfârşit pachete în weekend, ar fi luat masa cu Sabine şi, atunci când nu ar fi avut chef, ar fi trebuit să-i refuze pe cei dragi dacă Sabine nu era de acord? Probabil că Unu avea să mănânce un castron de cereale în seara asta, dacă îşi amintea să mănânce, s-a gândit ea cu tristeţe.

Isaac a sărutat-o pe obraz şi i-a agăţat geaca în dulap, dar Casey nu a lăsat pachetul jos. Nu avea să rămână la cină, a hotărât ea. Îi va înmâna ea însăşi pachetul reginei, apoi va pleca.

— Este la ea în dormitor, a spus el, privindu-i mutra posomorâtă.

— Îmi pare rău, Isaac. Hei…

A zâmbit, amintindu-şi de bunele maniere.

— Ce mai faci? Mă bucur să te văd, ca întotdeauna.

El i-a zâmbit cu căldură, iar Casey a înghiţit în sec, simţind că-i vine să plângă fără vreun motiv anume. Existau trei persoane care aveau acest efect asupra ei, doar privind-o cu amabilitate: Mary Ellen Currie, mama lui Jay, Ella Shim şi Isaac.

Isaac şi-a deschis braţele ca s-o îmbrăţişeze, iar Casey s-a lăsat strânsă la pieptul lui mare.

Îi simţea bărbia lipită de fruntea ei. Mirosea minunat, a cedru, a mosc şi a coajă de portocală. Nimeni altcineva nu mirosea aşa. Sabine îi comandase aftershave-ul la un maestru parfumier din Paris. Sticlele purtau eticheta „IAG". Isaac Antonio Gottesman. Casey s-a desprins prima, simţindu-se intimidată, gata să izbucnească în plâns.

Isaac i-a pus mâinile pe umeri. Era mai slabă, s-a gândit el, dar nu în sensul bun al cuvântului, ci ca şi cum n-ar fi mâncat suficient.

— Domnişoară, ştii că în seara asta oferim o cină gratuită cu friptură de miel pentru prima persoană care intră aici cu un pachet de la Fedex?

Ochii îi sclipeau amuzaţi. Acesta era trucul lui obişnuit, să joace rolul lui Monty Halidin emisiunea *Lets Make a Deal.* Prima dată când îl întâlnise, i se adresase cu o voce serioasă:

— Domnişoară, dacă ai un plasture în poşetă, îţi dau zece dolari.

Îi luase puţin să înţeleagă că el doar glumea, dar, altă dată, scosese un ac de siguranţă din geantă la cererea lui, iar el îi dăduse pe loc cinci dolari.

— Domnişoară, vai, ce noroc! Ai cumva un pachet Fedex în mână?

— Da, domnule, a spus Casey, încercând să nu râdă.

— E prea de tot! Pentru că în seara asta oferim şi o *panna cotta* cu sos de ciocolată dacă aveţi un zâmbet frumos.

Casey a zâmbit, dar, în acelaşi timp, se chinuia să găsească o modalitate de a refuza cina fără să mintă de-a dreptul.

— Domnişoară, pălărie ai?

Casey a dat din cap, ridicând pălăria. Se simţea ca o fetiţă care glumeşte cu unchiul ei şarmant.

— Ei bine, în seara asta schimbăm o pălărie de damă pe o pereche de pantofi italieneşti şi o geantă asortată!

Casey a izbucnit în râs.

— Acum mai vii de-acasă!

— Aşa da, ăsta e zâmbetul lui Casey! Te simţi bine?

— Da, sunt bine. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Ah, nu-mi fac griji pentru tine, Casey Han. Nu e cazul să-mi fac griji. Te pricepi să faci ceea ce e de făcut, a spus el.

Uneori, când spuneai un lucru cu voce tare, îi dădeai şansa să se întâmple. Ochii lui Casey s-au umplut de lacrimi.

— Ah, nu mai ştiu, Isaac!

— Dar eu ştiu.

A dat din cap cu gravitate, dorindu-şi ca ea să-l creadă. Isaac regreta că nu le oferise propriilor copii acest tip de siguranţă, fiindcă fusese prea ocupat să vâneze afaceri şi fuste, îşi amintea că, atunci când era cam de vârsta lui Casey, lumea părea plină de cuceriri posibile. îl întrista să se gândească la faptul că propriii copii nu aveau nicio dorinţă

de a lupta, nicio dorinţă mai mare de a câştiga. Ca şi cum nu aveau nimic de dovedit sau nu puteau demonstra nimic, nici dacă ar fi încercat. Casey purta atât de multe bătălii lăuntrice, chiar dacă lăsa impresia că vrea mereu să lupte singură.

— Unde e şefa? a întrebat Casey, inspirând profund.

— În dormitorul ei.

— O, da, mi-ai spus deja. Se odihneşte?

— E trează. Vrea să te vadă.

— Pot să las ăsta aici, dacă se odihneşte.

Casey a ridicat pachetul.

— Nu, nu. Nu fi prostuţă! A zis să intri. I-ar plăcea să te vadă.

— Ah!

Casey şi-a lăsat pălăria pe băncuţa din hol.

— Bine.

— Ştii unde, nu-i aşa?

Isaac a arătat spre scări.

— Poate că o convingi să ni se alăture la cină. A spus că ar trebui să te hrănesc bine după ce vorbesc cu tine. Rămâi?

Casey a dat din cap. Aşa obţineau oamenii de succes ceea ce-şi doreau, s-a gândit ea. Pur şi simplu forţau rezultatele. I-a făcut un mic semn cu mâna lui Isaac şi a urcat scările.

În facultate cunoscuse un băiat pe nume John Pringle, al cărui tată, de meserie inginer, avea un fel de companie chimică. Tatăl lui John, fiul unui mecanic şi al unei femei de serviciu şi cel mai mic dintre cei şase copii ai lor, urmase cursurile Institutului de Tehnologie din Rochester cu o bursă integrală şi, după ce făcuse primul său milion de dolari, câştigase alte câteva sute. La o petrecere Cap & Gown, John Pringle fumase un joint umplut cu iarbă de înaltă calitate şi le spusese lui Casey şi Virginiei că cei doi fraţi vitregi mai mari, din prima căsătorie a tatălui său, lucrau pentru acesta. John desenase nişte ghilimele imaginare când spusese cuvântul „lucrau". De asemenea, îi numea pe fraţii săi Puţă Bleagă I şi Puţă Bleagă II. Fraţii lui râdeau la glumele deocheate ale tatălui lor, nu spuneau nimic când acesta vorbea prea tare la evenimentele sportive şi se prefăceau că nu-l văd când îşi băga degetul în gură ca să-şi cureţe mâncarea dintre măsele.

La petrecere, John fusese extrem de drogat, iar Casey şi Virginia băuseră deja două sticle de Asti Spumante. Virginia îl întrebase pe John:

— Şi tu – de-abia mai vorbea, iar faţa ei drăguţă era roşie de la

vin – ce… ce ai de gând să faci cu viaţa ta?

Iar John îi răspunsese:

— O să mă prostesc cât de mult o să pot, apoi o să-mi pun curul la bătaie, ca fraţii mei. O să mă tund, o să mă-mbrac la costum, o să mă însor cu o blondă din Connecticut, cu ţâţe mari, care va purta rodul trupului meu. O să-i car bagajele tatii la aeroport şi o să râd la glumele lui cu băşini.

În acea seară, Casey se simţise extrem de obosită sau, mai degrabă, somnoroasă şi răbdătoare, dar ascultase cu atenţie povestea familiei lui John. Şi, deşi întotdeauna crezuse că băiatul subţirel şi pistruiat care locuia la etajul de deasupra ei în primul an de facultate – cel care intrase la Groton în loc de Andover, cel cu colegul de cameră chipeş, căruia Casey şi Virginia nu reuşiseră să-i atragă atenţia – era fals şi nu foarte interesant, ajunsese să-i fie puţin milă de el. El chiar părea să creadă că nu avea o altă opţiune decât să urmeze calea amară pe care merseseră şi fraţii lui. Era absurd să creadă că tocmai el nu avea de ales în viaţă, dar, după ce-şi petrecuse seara cu el, Casey începuse să înţeleagă că nu conta ceea ce puteai face, ci ceea ce credeai că poţi face.

Dar în blocul ei din Elmhurst îl avea vecin pe Sonny Villa. Când Sonny a obţinut, în cele din urmă, permisul de conducere a unui camion, părinţii lui au organizat o petrecere, fiindcă aveau să se îmbogăţească dacă Sonny ar fi devenit şofer la Teamsters. La desert, în timp ce tăia o prăjitură „Fudgie the Whale" de la Carvel, Sonny bea bere Michelob cu înghiţituri prelungi, ştergându-şi apoi spuma de pe mustaţa neagră. Le-a jurat tuturor celor prezenţi, cu ochii lui negri şi frumoşi, sclipind din cauza alcoolului, că urma să aibă un camion cu optsprezece roţi înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani. În faţa unei declaraţii atât de îndrăzneţe, invitaţii au tras aer în piept, ca nişte copii în faţa lumânărilor de pe tort. În decurs de un an, Sonny a devenit dependent de *speed,* drog pe care începuse să-l consume ca să rămână treaz în turele de noapte. După două accidente, şi-a pierdut slujba şi a obţinut un post de paznic la Metropolitan Museum of Art.

Asta voia Casey să ştie: când viaţa nu mergea aşa cum îţi doreai se întâmpla pentru că nu-ţi era menit sau pentru că nu credeai îndeajuns în asta? Sau pentru că nu reuşeai să ajungi unde îţi doreai prin munca pe care trebuia s-o faci? Pe Van Kleeck Street poveştile aveau, de cele mai multe ori, aceleaşi finaluri de rahat şi, ori de câte ori Casey se simţea deosebit de abătută, se temea că şi destinul ei putea fi, în mod inevitabil,

unul de tot rahatul.

Pereţii înalţi ai dormitorului lui Sabine erau tapetaţi cu un model cu colibri şi flori rare, pe fundal argintiu şi roz. Cu majoritatea luminilor din dormitor stinse şi cu jaluzelele trase, Sabine părea ea însăşi o pasăre frumoasă, cocoţată în patul ei, îmbrăcată cu un halat matlasat, din mătase, stând sprijinită pe trei perne mici, pătrate.

— Bunăăă, draga mea!

Când Sabine spunea „dragă", R-ul dispărea şi cuvântul părea scos dintr-un film hollywoodian din anii '40, nu rezultatul unei pronunţii greşite, de imigrantă.

— Vino aici, fetiţă dragă, şi stai lângă mine!

Casey a sărutat-o pe ambii obraji şi s-a aşezat pe fotoliul de lângă veioza înaltă.

— Nu, s-a plâns Sabine, atingându-şi tâmpla dreaptă. Vino să te aşezi pe pat. E mult loc aici. Vino să te ghemuieşti lângă mine!

A tras-o pe Casey lângă ea.

— Ţi-am adus pachetul, a spus Casey încet, în timp ce şefa ei o ţinea strâns în braţe.

— A, da!

Sabine a luat pachetul şi l-a aruncat lângă pernele de pe pat.

— Cum te simţi? a întrebat Casey.

De aproape, Sabine părea extenuată, ridurile fine i se desfăceau în evantai în jurul ochilor. Sabine a privit-o cu atenţie.

— Am doar o durere de cap. Dar tu arăţi îngrozitor.

— Nu, sunt în regulă. Serios.

Casey încerca să pară voioasă.

— Tocmai am primit o slujbă de vară la Kearn Davis.

Sabine nu avea să se bucure de veste, credea Casey. O bătuse la cap toată primăvara să lucreze pentru ea, ca manager stagiar, la vară – doar ele două într-un soi de program informai –, dar Casey evitase discuţia, spunând că avea nevoie de noi experienţe în domeniul afacerilor.

— Pentru investiţii bancare.

— Ai lucrat acolo. Ce mare scofală?

Sabine s-a aşezat de parcă se pregătea să se certe. Şi-a luat mâna de pe umărul lui Casey şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu mă întorc ca asistentă de vânzări. E ceva diferit. Am fost refuzată pentru programul lor şi când eram la Princeton. Nu-ţi poţi

închipui ce ar face ceilalţi specialişti în finanţe, de la Stern, pentru aşa ceva.

Casey nu putea să-i spună cum obţinuse interviul. Sabine a închis ochii dramatic şi a respirat ca la yoga.

— Sunt sigură că ştii ce faci, a spus ea în cele din urmă.

Casey s-a holbat la pachetul pe care îl luase cu ea de la magazin. Cum putea să-şi explice dorinţa de a fugi chiar de persoana care o ajutase atât de mult? Părea atât de nerecunoscătoare, de-a dreptul proastă.

— Aveam de gând să te duc la Paris, Milano şi Hong Kong în această vară, dacă ai fi venit să lucrezi cu mine. Nu ai tu o amică prin Italia? Cea căreia îi scrii mereu?

— De ce să mă duci în acele locuri?

Casey nu voia să vorbească despre Virginia cu Sabine. Aceasta din urmă era geloasă pe prietenii ei.

— Şi de ce îmi dai atâtea bătăi de cap?

— Poftim? Sabine, e sâmbătă seara şi am luat metroul şi autobuzul ca să-ţi aduc un pachet pe care nici măcar nu l-ai deschis.

Sabine şi-a masat tâmplele cu degetele arătătoare.

— Nu ridica vocea la mine, fetiţo! Nu te-am mai văzut de două săptămâni. Unde ai fost?

— Mă duc la şcoală şi la serviciu.

Casey începea să se enerveze.

— Tu nu ai mai venit sâmbăta în ultimele două săptămâni, iar duminica nu lucrezi tu când lucrez eu! Iar când am lucrat eu joia trecută, tu erai într-o şedinţă, aşa că nu te-am deranjat.

A rostit toate pronumele cât mai apăsat cu putinţă. Nu-i venea să creadă că ajunsese să-i dea socoteală pentru programul ei. Propriii părinţi nu ştiau niciodată ce făcea şi nici măcar n-o mai întrebau. În ultima vreme, vorbea cu mama ei cam o dată la şase săptămâni.

Sabine a luat delicat cutia Fedex cu ambele mâini şi s-a prefăcut că se chinuie s-o deschidă. Avea probleme cu şnurul, iar Casey a tras de el în locul ei.

— Poftim!

Casey i-a întins cutia deschisă. Sabine a scos tricoul cu mânecă lungă.

— Acesta o să fie tricoul cu marca magazinului nostru.

Era un tricou simplu, cu mânecă lungă, din jerse foarte fin.

— O să comand patru culori. O să fie cel mai scump tricou din America.

Casey a încuviinţat. Pe Sabine nu mai părea s-o doară capul.

— De ce nu cobori la cină? a întrebat Casey, nemaivoind să se certe.

Ura să se certe mai mult decât orice altceva. Nu se simţea deloc bine având o astfel de discuţie.

— Isaac pare pierdut.

— Din câte mi-ai spus tu, Kearn Davis nu organizează interviuri pentru admiterea la masteratul de Studii Economice de la NYU.

Sabine s-a uitat la Casey; ochii ei păreau tăioşi şi sclipitori, ca onixul. Casey a clipit derutată. Sabine avea o memorie înfricoşătoare.

— Nu organizează interviuri la NYU. Prietenul meu Hugh mi-a dat o mână de ajutor.

— Aveam impresia că nu crezi în favoruri făcute pe la spate. De aceea nu i-ai cerut niciodată lui Isaac o scrisoare de recomandare pentru Columbia, nu-i aşa? Dacă te-ai fi dus acolo, n-ar fi trebuit să-i ceri nimic lui Hugh. Ai preferat să te ajute un străin, nu un prieten.

— Hugh îmi este prieten.

— Şi eu nu-ţi sunt?

Casey a oftat şi şi-a lăsat capul în mâini.

— În viaţă dai de multe situaţii complicate şi nimeni, Casey, nimeni nu poate face lucrurile singur. Înaintezi foarte încet dacă alegi această cale.

— Tu ai făcut lucrurile de una singură! a ţipat Casey.

— Nici că se putea să te înşeli mai mult. Nu m-a ajutat o singură persoană, a spus Sabine, mai convinsă ca oricând că fata era prea mândră. M-au ajutat mulţi, mulţi, mulţi oameni. Contabilul care mi-a făcut o reducere la depunerea primelor mele declaraţii, patronul de restaurant care m-a lăsat să iau micul-dejun gratis când nu aveam cu ce să plătesc, producătorii care au avut încredere în mine când nu mai aveam dreptul să cer asta – deci mulţi, mulţi oameni m-au ajutat.

Sabine ţipa şi ea.

— Nici măcar nu-mi amintesc numele tuturor. De ce crezi că-i ajut pe oamenii care trec prin momente grele? Totul ţi se întoarce, fetiţo. Ăsta e scopul, ce mama naibii! De ce trebuie să fii atât de încăpăţânată?

Pupilele negre ale lui Sabine s-au confundat cu cercul mai întunecat al irisului, ochii i s-au umplut rapid de lacrimi.

— Și de ce te comporți ca și cum oamenii săraci n-ar trebui să aibă de ales? Trebuie să accept întotdeauna ce mi se oferă? Trebuie să fiu întotdeauna recunoscătoare?

Casey și-a dat părul de pe față. Vocea îi tremura.

— Ascultă, Sabine! Trebuie să încerc chestia asta. Trebuie să știu dacă am șanse să reușesc în domeniul investițiilor, dacă pot să câștig bani adevărați, să-mi plătesc împrumuturile pentru școală. Trebuie să văd dacă pot face asta pe cont propriu. După puterile mele. Și nu știam că Universitatea Columbia avea să fie într-atât de importantă. OK? Nu știam cum funcționează lumea. Visam. Ai avut dreptate. Bravo ție! Pentru numele lui Dumnezeu, am douăzeci și șase de ani și nu am tot planul pus la punct. Nu sunt ca tine.

Sabine s-a tras înapoi și s-a mai liniștit. Expresia ei era metalică, de parcă ceva i se oțelise pe dinăuntru atunci când Casey spusese că oamenii săraci nu au de ales.

— Ți-am spus că-ți plătesc eu taxele de școlarizare, a spus Sabine. Fără obligații. Nici măcar nu trebuia să-mi dai banii înapoi. Și nu te-aș fi obligat să vii să lucrezi pentru mine apoi. Nu e ca în armată, să știi, nu te trimit la război.

Isaac a intrat cu o mutră îngrijorată.

— Cine pleacă la război?

De pe hol, le auzise pe ambele femei țipând. Fata plângea și arăta cu mult mai rău decât atunci când îi deschisese ușa. I-a zâmbit cu generozitate, dar Casey se uita în jos.

— Iubirea mea, i-am oferit musafirei noastre ceva de băut? a întrebat-o Isaac pe Sabine, ridicând din sprâncene cu severitate, continuând să zâmbească.

Sabine a suspinat, înmuindu-se puțin. Casey o făcea să se simtă nebună uneori și, de fapt, chiar nu-i oferise o băutură.

— Ar fi mai bine să plec, a spus Casey, dar Sabine a prins-o de mână.

— Eu și scumpa mea Casey ne-am certat, dar acum totul este în regulă. Nu-i așa?

Casey nu a spus nimic. Și l-a imaginat pe John Pringle lingușindu-și tatăl și cărându-i servieta, apoi pe Sonny Villa lăudându-se în fața oricui era destul de prost să-l asculte că într-o zi urma să aibă un camion strălucitor. Și și-a amintit ce-l întrebase Virginia pe John: „Și ce ai de gând să faci cu viața ta?”

Ce reușise, oricum, cu toată mândria asta stupidă a ei? s-a întrebat Casey.

— Fetiță dragă, dacă rămâi la cină, vin și eu jos, a spus Sabine, simțindu-se prost că nu se gândise să-i ofere ceva de băut.

Isaac a chicotit.

— Încercăm s-o convingem să rămână sau să plece?

Sabine a aruncat cu o pernuță în el, nimerindu-l în cap.

— Au, capul meu!

Isaac s-a prefăcut că se clatină din cauza loviturii.

Sabine încă o ținea pe Casey de mână. Trebuia să rămână, și-a dat seama Casey. Dacă pleca acum, răul ar fi fost și mai greu de reparat.

Bucătăreasa pregătise o cină delicioasă, cu toate felurile preferate ale lui Casey. La masă, cele două femei au încercat să nu se contrazică deloc. Isaac a povestit despre cum își răsfăța nepoții, iar Casey râdea, în timp ce Sabine se prefăcea că momentele nu i se păreau amuzante. Isaac, care era aproape un pensionar, își lua din când în când nepoții de la școală cu mașina, condusă de șoferul personal, și îi ducea să mănânce cartofi prăjiți, budincă de ouă și ciocolată și murături acrișoare la restaurantele sale preferate din Brooklyn și din Newark. Copiii săi nu erau înnebuniți după aceste faze, mai ales când venea vorba de gustări nesănătoase, dar nu i-au interzis această mică bucurie.

Desertul a fost servit, iar Isaac le-a turnat ceai.

— Casey a obținut un stagiu în cadrul programului bancar Kearn Davis, a spus Sabine încrezătoare.

Casey i-a zâmbit lui Isaac, neștiind la ce să se aștepte în continuare.

— Felicitări! a spus Isaac.

— Mulțumesc!

Casey a luat o înghițitură mică din ceai.

Isaac știa foarte bine că Sabine își dorea ca tânăra să preia într-o zi magazinul. O plăcea foarte mult pe Casey și, în multe privințe, dorința lui Sabine avea sens pentru el. Era deșteaptă, tânără și putea face, probabil, orice. Dar era clar că nu putea fi forțată. Isaac înțelegea dorința ei de a lucra ca analist la Kearn Davis. Probabil că voia să știe cum e să fii bancher, chiar și junior, la o firmă importantă. Fiind niște imigranți săraci, părinții ei administrau o curățătorie chimică. Și oamenii ca Sabine și ca el fuseseră nevoiți să pornească de la zero ca să-și câștige existența. Direct de la Hunter Collège, nici n-ar fi visat să obțină un

interviu la o singură firmă de pe Wall Street. Pe măsură ce ajunsese în elita înstărită a New York-ului, întâlnise o mulţime de oameni care credeau că imobiliarele erau un domeniu nedemn şi, oricât de mult succes ar fi avut Sabine, rămânea totuşi o comerciantă, ceea ce însemna că nu putea fi respectată până la capăt. Isaac putea să-şi imagineze că de la Princeton ieşeau astfel de oameni şi, fără îndoială, o năuciseră pe fata asta, care nu avea să beneficieze niciodată de un fond fiduciar. Îi părea rău pentru ea, pentru că ştia, cu siguranţă, că, dacă te murdăreai, nu te puteai spăla niciodată de tot.

Prima lui slujbă fusese să prezinte case de închiriat în Bronx, deţinute de domnul şi doamna Schwartz, care făcuseră parte anterior din Ce-op City-Sabine începuse vânzându-şi genţile şi mănuşile făcute manual, într-un magazin de şaizeci de metri pătraţi. Casey ar fi putut câştiga o grămadă de bani dacă şi-ar fi plătit datoriile cu ajutorul lui Sabine timp de vreo zece ani, dar Isaac înţelegea că îşi dorea să o facă prin propriile forţe.

Casey a înghiţit ultima îmbucătură din desertul cremos. A adunat cu lingura de argint ultimele dâre de sos de ciocolată din farfuria de desert, marca Bernardaud. Pe mânerul lingurii erau gravate iniţialele încolăcite ale lui Sabine şi Isaac.

— Ce frumos! Mereu am vrut să vă spun asta, a zis Casey, ridicând lingura de argint.

Sabine i-a făcut cu ochiul.

Isaac şi-a luat lingura şi a studiat-o. El şi soţia lui se duseseră la un magazin de antichităţi şi argintărie de pe Park Avenue ca să le comande. Fiecare piesă era realizată manual de un vechi fabricant englez. Sabine comandase un serviciu de tacâmuri pentru şaizeci de persoane, iar fiecare set de opt piese costase două mii de dolari. Folosiseră linguriţele pentru măduvă cam de două ori, când bucătăreasa gătise *osso buco.*

— Ştiaţi că unchiul meu a fost gravor de argint?

Sabine şi-a ridicat privirea din ceaşca de ceai, uitându-se sceptică la el. Nu, nu ştia asta.

— Cine?

— În Unchiul în Nu l-ai cunoscut niciodată. Nici eu, de altfel. A murit. Cu mult timp în urmă. Plămânii.

— Ah, a spus Sabine.

— Adică o persoană care face astfel de lucruri?

Casey a arătat spre monograma de pe mânerul lingurii ei. Isaac a dat din cap, deși nu se mai gândise la unchiul în de câteva decenii. Tatăl său îi spusese că I-ul din Isaac provenea de la I-ul din Irving.

— Așadar, cine este unchiul în? a întrebat Sabine, îndreptându-și spatele.

— Era cel mai mare din familia tatălui meu. Cam cu cincisprezece ani mai mare, poate chiar mai mult.

Casey a dat din cap.

— Unchiul în își dorea din tot sufletul să devină avocat. Visa să fie un fel de Clarence Darrow.

Isaac și-a ridicat voios mâinile spre candelabrul Venini, făcut din sticlă transparentă.

— Și, firește, bunicii mei erau încântați. Dar…

Isaac a tăcut.

— Nu avea bani de școală? a întrebat Casey.

În ultima vreme, ajunsese la concluzia că lipsa banilor era cauza majorității problemelor sale.

— Nu. Familia tatii nu avea bani, dar bunicul avea o soră al cărei soț deținea o fabrică de prelucrare a penelor în Manhattan. Acesta avea doar trei fiice și promisese să plătească pentru educația lui în

— Pene? a spus Sabine.

— Pentru podoabe, pilote și perne, a spus el. În orice caz, în s-a dus la City College, pentru că Universitatea Columbia l-a refuzat.

A ridicat amuzat din sprâncene. Isaac credea că totul are și o parte ceva mai amuzantă.

— O companie selectă, a încuviințat fata.

— Ei bine, în a crezut că Universitatea Columbia l-a refuzat pentru că era evreu și sărac.

Isaac a ridicat din umeri.

— În fine. E pierderea lor, nu? Deci în se duce la City College, la cursurile pregătitoare de drept. Ia numai note de zece. La unul dintre ele, întâlnește un băiat, care avea o verișoară foarte drăguță și foarte religioasă. Să nu uităm, bunicii mei credeau că religia e rădăcina tuturor relelor.

Sabine a dat din cap, în cunoștință de cauză.

— Dar unchiul în încă era supărat, pentru că el credea că nu fusese admis la Columbia din cauză că era evreu. Apoi s-a gândit că, din moment ce era evreu, ar fi trebuit să aibă niște avantaje, cum ar fi s-o

cunoască mai bine pe frumoasa verişoară a prietenului său, Sarah.

Casey i-a zâmbit. Isaac era pe jumătate evreu şi pe jumătate catolic italian. Jurase că, pe patul de moarte, avea să cheme un preot şi un rabin („poate că raiul are mai multe intrări").

— Aşa că prietenul lui, nu mai ştiu cum îl cheamă, şi frumoasa lui verişoară îl roagă pe în să vină la cina de *shabbo* – înainte de a-şi da seama ce face, în ajunge într-o comunitate de evrei ortodocşi din Brooklyn. Când bunicii mei află despre asta, îl ameninţă că-l dezmoştenesc, dar el continuă să se vadă oricum cu fata şi cu apropiaţii ei.

— Şi? a întrebat Casey.

— Se hotărăşte să li se alăture.

— Cui? a întrebat Sabine.

— Evreilor.

— Dar era deja evreu.

— Ştii ce vreau să spun – să facă *bar mitzva* –, să-şi lase barbă şi toate celelalte.

Isaac a ridicat din umeri, pentru că nu ştia prea multe despre iudaism şi pentru că se ţinea departe de subiect, pe cât posibil.

— Voia să devină evreu practicant şi să se însoare cu această Sarah, care nu avea de gând să se mărite cu el decât dacă devenea cu adevărat evreu. Lucrul amuzant este că în şi-a însuşit religia şi că a început să creadă cu adevărat în chestiile astea. Aşa că bunicii mei nu mai vorbesc cu el, dar mătuşa lui continuă să-i plătească şcolarizarea.

— Evreii şi coreenii…

Sabine a clătinat din cap.

— Nebunie maximă!

Isaac a izbucnit în râs.

— Apoi Sarah îi cere lui în să-i scrie rabinului-şef ca să obţină permisiunea să se căsătorească şi ca să întrebe dacă poate deveni avocat.

Casey a înclinat capul, fascinată.

— Permisiunea?

— Da, ştiu. Nebunie maximă, a zis Isaac, folosind expresia soţiei sale. Dar fiţi atente aici…

A ridicat degetul arătător.

— Dragule, îmi dai dureri de cap, a spus Sabine.

— Nu-mi asum nicio vină pentru durerile tale de cap.

Isaac i-a făcut cu ochiul.

— Rabinul aprobă căsătoria, aşa că Sarah devine mătuşa mea. Încă cineva care moare înainte să mă nasc eu. Dar rabinul îi refuză dorinţa lui de-o viaţă de a deveni avocat.

— Poftim? au spus Casey şi Sabine deodată.

— Staţi să termin, a continuat el, bucurându-se de fascinaţia pe care o exercita asupra femeilor. Rabinul a spus că, citind scrisoarea lui m şi dându-şi seama de ambiţia excesivă a acestuia de a deveni avocat, a ajuns la concluzia că ar fi fost o mare greşeală. Dacă un om îşi iubeşte mult prea mult meseria, va face din ea un idol şi îşi va distruge propria viaţă şi pe cea a familiei sale.

— Atunci ce să faci? Să-ţi iei o slujbă pe care o urăşti?

Casey a tresărit pe scaunul ei.

— Nu, el crede că ar trebui să accepţi o slujbă, o simplă slujbă, nu ceva pe care să-l iubeşti mai mult decât pe Dumnezeu.

Isaac se simţea el însuşi încurcat.

— Aşa că rabinul îi scrie lui în şi-i spune să se facă gravor în argint. O slujbă pentru care în nu va avea o mare pasiune.

— E o nebunie, a spus Sabine. Eu îmi iubesc meseria. Sunt foarte pasionată de ceea ce fac.

— Ei bine, cred că rabinului nu i-ar plăcea asta.

Isaac a zâmbit.

— Şi ce dacă? Noi nu suntem evrei. Iar tu, oricum, nu crezi în Dumnezeu, aşa că de ce ar mai conta? în plus, e doar ideea trăsnită a unui rabin.

Casey nu ştia ce să spună. Isaac şi-a ridicat ceaşca de ceai.

— A murit fericit, aşa mi-a zis tata. Şapte fii şi două fiice. A fost preferatul tatii. Tata se furişa mereu – ca să nu afle bunicii – ca să-l viziteze unde lucra, lângă cartierul cu diamante. Dar tata nu a putut niciodată să înţeleagă chestiunile religioase şi nici mamei nu i-a plăcut niciodată biserica. Oricum…

Isaac le-a zâmbit.

— Vreţi ceai?

S-a uitat spre ceainic. Amândouă au făcut semn că nu.

— Adică nu ar trebui să găseşti sensul vieţii în munca ta?

Cine nu ar fi de acord cu asta? S-a gândit Casey, căutând o morală, ca un elev conştiincios, care voia să facă rezumatul unei cărţi.

— Adică nu ar trebui să iubeşti munca mai mult decât pe

Dumnezeu.

— Nu dacă eşti în, în orice caz. Vreau să spun că bănuiesc că era un tip romantic. Tata spunea că nu cunoştea pe nimeni mai deştept decât fratele său în El făcea totul cu pasiune. Poate că rabinul fix de asta şi-a dat seama. Ei, dar ce ştiu eu?

Casey nu putea să spună ce ar fi crezut un creştin despre asta, dar un preot cu siguranţă că ar fi fost de acord. În Biblie scrie clar că idolatria e un păcat, iar oamenii îşi puteau face chip cioplit din orice, de ce nu şi dintr-un loc de muncă?

Sabine a strâmbat din nas.

— Eu nu cred în chestiile astea. Totul este magie şi voodoo, iar eu cred că, pur şi simplu, trebuie să fii un om bun. Şi este o tâmpenie să nu laşi pe cineva care vrea să fie avocat să fie avocat. Este o meserie frumoasă, prin care chiar ai putea ajuta oamenii.

Era timpul să plece. Casey le-a mulţumit gazdelor sale şi s-a hotărât să se retragă.

— Cina a fost delicioasă, a spus ea.

— Trebuie să mai treci pe la noi, a zis Isaac.

Sabine nu a spus nimic în timp ce a condus-o pe Casey până la uşă, alături de soţul ei. A scos jacheta lui Casey din dulap şi a ajutat-o să se îmbrace. S-a postat în faţa ei pentru a-i înfăşură eşarfa subţire în jurul gâtului, iar Casey a lăsat-o. Eşarfa era legată elegant – un nod pătrat şi mare, cu capetele despărţite de un centimetru de material.

— Vreau să fii fericită, Casey, a spus Sabine cu un aer sobru. Şi-mi pare rău. Îmi pare rău că nu ştiu niciodată cum să te ajut. Însă nu ştiu să iubesc fără să preiau controlul.

A început să plângă.

Niciun adult nu-şi mai ceruse vreodată scuze faţă de ea, iar Casey nu ştia ce să spună. Şi ea era adultă, dar în preajma lui Sabine şi a lui Isaac se simţea ca un copil.

— Nu, nu, Sabine! Te rog să nu plângi!

A apucat-o pe prietena ei de mână. Casey i-a spus în gând cât de mult o iubeşte, cât de complicate sunt lucrurile între ele şi cât de pierdută ar fi fost fără ea. La mijloc existau datoria, loialitatea şi, de asemenea, foarte multă afecţiune. Dar Casey nu spunea nimic despre ceea ce simţea. Cuvintele i se învârteau doar în cap. Isaac a cuprins-o cu braţul pe Casey şi s-a întins s-o sărute pe frunte pe soţia sa. Privind acea scenă, Casey s-a gândit: „Aşa arată binecuvântarea”.

64 Monty Hall (n. Monte Halparin, 1921 – 2017), realizator canadian de programe de radio şi de televiziune. S-a mutat în 1955 în SUA, unde a prezentat mai multe emisiuni-concurs la televiziune. După 1963 a devenit celebru în calitate de producător şi prezentator al programului *Let's Make a Deal* (n.tr.).

65. Ce-op City (prescurtarea numelui Cooperative City) este un proiect imobiliar cooperativ din nord-estul cartierului Bronx, din New York, cel mai mare de acest fel din lume. Construcţia lui a început în 1966 şi s-a încheiat în 1973 (n.tr.).

66 Clarence Seward Darrow (1857-1938), avocat care şi-a câştigat faima în prima parte a secolului al XX-lea prin implicarea în câteva cazuri de răsunet şi prin activitatea sa din cadrul Uniunii Americane pentru Libertăţi Civile (n.tr.).

67 Sabatul, ziua din săptămână rezervată odihnei (n.tr.).

68 Ceremonie care marchează, în iudaism, ieşirea din copilărie a unui băiat şi momentul din care el devine răspunzător pentru faptele sale. În cazul fetelor, ceremonia se numeşte *bat mitzvah* (n.tr.).

4.
PREŢUL

Erau douăzeci şi unu de studenţi de la masteratul de Studii Economice la cursurile de vară de la Kearn Davis, iar Casey avea multe de demonstrat. Se zvonea că doar şaisprezece dintre ei aveau să primească oferte permanente. Hugh Underhill nu voia nici să confirme, nici să infirme acest lucru (fiindcă nu voia să-l întrebe pe amicul său Charlie Seedham, care era fostul şef al lui Casey), dar credea că organizarea unui concurs de frumuseţe timp de opt săptămâni era amuzantă şi i-a spus-o. Dar Walter Chin, care li se alăturase la un pahar după prima săptămână de muncă a lui Casey, a asigurat-o:

— Ah, Casey, o să reuşeşti!

Indiferent de asta, când au fost împărţite sarcinile, Casey a făcut tot ce i s-a dat, apoi a cerut mai mult. Din fericire, Sabine o lăsase să-şi ia un concediu de vară, iar în ultimele două săptămâni, de când îşi începuse stagiatura, Casey muncise în ambele weekenduri la Kearn Davis, la etajul şase, unde lucraseră cândva Jay Currie şi Ted Kim. Biroul ei se afla la doar patru etaje mai jos de locul unde muncea Jay când era asociat.

Aşa cum era de aşteptat, programul ei era imposibil, dar Unu încerca s-o sprijine cât putea. Sâmbăta dimineaţa, îi făcea cafeaua

înainte ca ea să plece la birou.

— Mi-e dor să te văd pe aici, iubito.

Unu i-a întins o cană de cafea neagră şi s-a aşezat lângă ea.

— Ah, scumpule, şi mie mi-e dor de tine, a spus Casey, întinzându-se spre el şi sărutându-l. Ce mai faci? a întrebat ea, simţind că trecuse mult timp de când nu se mai gândise cu atenţie la el.

Programul haotic de vară era plin de diverse sarcini şi de întâlniri după orele de program. Primele două săptămâni trecuseră ca o furtună, lăsând-o epuizată.

— Hei, ştii ceva? O să termin astăzi de făcut registrul cu transporturile pentru Karyn, aşa că o să plec mai devreme şi o să-mi iau liber mâine. Dacă las tema pe scaunul ei când iese şi mă ascund puţin în toaletă, s-ar putea să nu fiu de serviciu în weekend.

Casey a ridicat sprâncenele şi a oftat zgomotos.

— Nu pot s-o ţin în ritmul ăsta şi, în plus, vreau să mă duc la biserică duminică. Poate luăm cina diseară? Poate ieşim în oraş. Am luat banii…

Casey a ezitat, nu voia ca el să se simtă prost că deja voia să cheltuiască banii. Unu încă nu-şi găsise de lucru.

— Hai cu mine, a spus el. În seara asta.

— Poftim? a întrebat ea, zâmbind mirată.

— La Foxwoods. Nu ai fost niciodată acolo. Facem rost de o cameră şi te învăţ cum se joacă *blackjack.* Pregăteşte un bagaj pentru o noapte, îl ţin la mine în maşină şi plecăm direct de la tine de la birou. O să fie mişto. Şi, iubito, chiar vreau să te văd mai mult.

Unu a privit-o gânditor.

— Cred că avem nevoie de o ieşire în oraş.

S-a apropiat mai mult de ea şi şi-a băgat mâinile pe sub halatul ei de baie. Şi-a lipit buzele de gâtul ei, iar Casey a închis ochii.

— Trebuie să mă duc să…

— Sst, a şoptit el.

Joseph McReed stătea lângă frizeria de pe Lexington Avenue, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, cu mâinile sprijinite de cadrul de aluminiu. Autobuzul venise, dar îl lăsase să treacă. Era o dimineaţă de iunie, iar vântul îi ridica şuviţele de păr alb – fluturându-i-le plăcut. Nu se aştepta să aibă mulţi clienţi la librărie într-o zi estivală de sâmbătă, dar prefera să fie acolo decât acasă, singur. Era convins că avea s-o vadă astăzi, aşa că, atunci când Casey s-a îndreptat cu paşi vioi

spre el câteva clipe mai târziu, nu a regretat aşteptarea.

— Ai venit. Ce mai faci?

— Mă aşteptai? a întrebat ea, gândindu-se că ar fi fost minunat să meargă cu acelaşi autobuz, chiar şi pentru scurt timp.

Abia aştepta să-l vadă sâmbăta dimineaţa.

— Nu de mult timp, a spus el vesel. Ce mai faci, draga mea?

— Bine. Slujba asta e cam grea, totuşi. Trebuie doar să prind acea ofertă.

— Aşa cred şi eu, a spus el zâmbind. Ţi-am adus ceva.

A ridicat o cutie de pălării. Casey nu observase că o avea în mâna cu care se sprijinea pe cadrul de mers.

— Mi-ai adus o pălărie? De la Hazel?

— Da, am fost nevoit. E insuportabil să te văd în hainele astea de femeie de afaceri. Nu-mi plac deloc, a spus el, râzând. Nu cred c-o vei purta vreodată la serviciu, dar ţi-am promis că-ţi aduc una dintre pălăriile lui Hazel. Sunt atât de multe prin casă.

— Mulţumesc! E foarte drăguţ din partea ta.

Casey era foarte curioasă să descopere ce se afla în cutia neagră, după ce văzuse la FIT minunatele pălării vechi pe care profesorii ei le aduseseră ca materiale didactice.

— Pe asta a cumpărat-o de la Londra.

Pe partea laterală a cutiei rotunde scria, cu litere de modă veche, „Lock & Co. Hatters. St. James Street. London".

— Îmi dai voie?

A arătat cu degetul spre cutie.

— Bineînţeles, prostuţo!

Casey a ridicat capacul. În cutie se afla o pălărie gri-porumbel, ca un joben pe care un bărbat l-ar fi purtat la operă, la începutul secolului trecut. Avea şi o panglică de culoarea cărbunelui.

— Ah, Doamne! Este senzaţională.

Casey a ridicat-o cu ambele mâini, uluită. Era foarte frumoasă, în măiestria execuţiei şi designul său.

— Cred că a purtat-o o singură dată. Mă gândesc că e pentru echitaţie. Cumnatul meu, John, zicea că seamănă cu o pălărie de ginerică. Eu nu sunt sigur. Ştiu doar că Hazel adora această pălărie. O ţinea pe un suport ca s-o vadă tot timpul. Ştii, este… cea mai scumpă pălărie pe care a cumpărat-o vreodată.

Joseph a închis ochii o clipă, amintindu-şi-o pe soţia sa purtând

acea pălărie. Cât de drăguță era, cât de plină de personalitate! Era mândră ca o fetiță că avea o pălărie de la cel mai faimos pălărier din Anglia.

Cu grijă, Casey și-a pus-o pe cap. S-a uitat la Joseph timidă, așteptând să fie judecată. Îi venea foarte bine. Dimensiunile capului erau niște lucruri curioase și dificil de prevăzut.

— Minunat, a spus Joseph. Hazel și-ar fi dorit s-o poarte o fată exact ca tine, întotdeauna mi-am dorit să avem fete în familie, cu atâtea pălării, dar…

A zâmbit cu tristețe.

— Vreau să fie a ta. Mi-aș dori să le ai pe toate. Dar nu știu cum le-ai păstra.

— Ah, mulțumesc, Joseph! îmi place foarte mult. Atât de mult. Este… Este cel mai frumos cadou.

Casey l-a îmbrățișat pe proprietarul librăriei, întinzându-se peste umărul său. El a primit-o în brațele sale. Trupul lui fragil i se părea mic, voia să-l protejeze.

Autobuzul a venit la scurt timp după aceea, iar ei s-au urcat. Joseph a coborât primul la stația lui, iar Casey a rămas până când a ajuns în centru, purtând pălăria pentru tot restul drumului și simțindu-se ca o regină. Când autobuzul s-a apropiat de clădirea ei de birouri, a așezat pălăria în cutie. Odată ajunsă la serviciu, a ascuns cadoul sub birou.

La sfârșitul zilei, Unu a ajuns la nici zece minute după ce îl sunase. Vechiul său Volvo break s-a oprit vuind în fața imobilului. Era întotdeauna punctual, iar asta însemna foarte mult pentru Casey, căreia nu-i prea plăcea să aștepte. Geanta ei de voiaj era în portbagaj, iar drumul până acolo a durat mai puțin de două ore.

Unul dintre manageri, Randy, era un prieten din copilărie al lui Unu. I-a dat niște bonuri de masă și i-a înmânat câteva jetoane pentru jocurile electronice.

Apartamentul gratuit era imens, dar neatractiv. Baia avea o cadă cu jacuzzi gigantică, dar și un duș.

— Vreau să fac o baie, a spus ea, iar ochii iau sclipit la gândul unei băi lungi.

S-a repezit la geantă ca să-și ia produsele de toaletă. Șamponul și săpunul de la hotel nu erau nici pe departe la fel de bune ca acelea de la Carlyle. Amintirea ședерii sale acolo, în noaptea în care-l găsise pe Jay trăgându-și-o cu fetele alea, o făcea să se simtă ciudat. Luna trecută se

împliniseră patru ani de-atunci. Nu împărţise o cameră de hotel cu nimeni altcineva în afară de Jay.

Casey a tras un prosop de pe poliţă şi s-a uitat în spatele uşii după un halat de baie. Poliţa a căzut cu un zgomot infernal.

— Las-o, a spus Unu. Prostuţo! Nu vii la cazinou ca să faci baie. Poţi să faci înainte de culcare. Hai să mergem să mâncăm. Mor de foame!

Cantitatea de mâncare pe care au găsit-o la bufet era de-a dreptul obscenă: bucăţi imense de brânză, castroane pline de paste, platouri cu carne roşie şi cotlete, coşuri pline cu pâine şi produse de patiserie. Un raft întreg era dedicat deserturilor. Oamenii şi-au umplut farfuriile şi s-au înfruptat rapid. Casey era foarte obosită. Se bucura să-l vadă pe Unu entuziasmat ca un copil, dar îşi dorea cu disperare să meargă sus şi să se odihnească.

— *Blackjack,* Casey, a spus el după ce şi-au băut cafeaua şi au mâncat nişte plăcintă. *Blackjack.*

A ridicat comic din umeri. Casey i-a zâmbit şi a dat din cap, dar se gândea la pălăria lui Hazel McReed, pe care o lăsase în portbagajul maşinii. Culoarea şi forma o făcuseră curioasă în privinţa lui Hazel.

Unu a plătit cu bonuri de masă şi a lăsat un bacşiş de douăzeci de dolari. Era nerăbdător să joace cărţi. Pentru el, cazinoul era, probabil, ca plimbarea ei prin Bayard's, s-a gândit Casey – entuziasmul, tentaţiile, efectele sale distractive. În viaţă erau atât de multe lucruri pe care nu ţi le puteai permite, dar nu aveai cum să treci printre ele fără o oarecare speranţă, în plus, trebuia să-ţi faci măcar din când în când poftele. Ea tânjea după frumuseţe şi după imaginea unei alte vieţi, iar Unu căzuse, cel mai sigur, sub vraja norocului.

Etajul pentru fumători era locul unde îşi petreceau timpul cei mai buni jucători, a explicat Unu, dar, chiar dacă fuma de obicei două pachete pe zi, lui Casey îi lăcrimau ochii şi o ustura gâtul. Faptul că-l vedea pe Unu atât de entuziasmat o deranja puţin. Arăta foarte diferit de toţi ceilalţi de acolo – era înalt, tânăr şi curăţel. Nu exista un alt mod de a-l descrie. Avea o piele frumoasă, ochi căprui, odihniţi, şi încă purta haine care semănau cu cele de la şcoala pregătitoare – nu foarte diferite de cele pe care le purtase când învăţa la şcoala particulară. Dacă ar fi avut şi un sacou albastru, ar fi fost uşor de confundat cu un membru al vreunei asociaţii studenţeşti de la Dartmouth. Casey se afla pentru prima dată într-un cazinou şi, naivă cum era, se aşteptase la ceva mult mai fascinant, ca într-un film cu gangsteri; în schimb, locul era înţesat

de bătrâni burtoşi cu feţe buhăite şi de femei care aveau obrajii sculptaţi de parcă ar fi fost marionete. Oamenii de acolo erau evident trişti şi, dacă nu ar fi fost cu iubitul ei, ar fi plecat negreşit.

Blackjack părea un joc destul de simplu – scopul era să acumulezi cărţi cu un total de puncte apropiat de douăzeci şi unu sau fix de douăzeci şi unu. Dacă depăşeai limita, pierdeai. Cărţile cu chipuri pe ele valorau zece puncte, iar aşii valorau fie un punct, fie unsprezece. Imediat, Casey şi-a dat seama că existau nuanţe şi un anume jargon care ar fi necesitat o oarecare pregătire specifică pentru a fi înţeles, dar ea nu era nici îndeajuns de atentă, nici destul de interesată ca să urmărească ceea ce încerca Unu să o înveţe.

— Hai să jucăm puţin, a spus el, iar Casey 1 a urmat.

Trebuiau să aştepte mai mult la mesele de doi dolari, iar mesele de minimum cincizeci de dolari erau aproape goale. În cele din urmă, au găsit un loc la masa de zece dolari. Casey a jucat două mâini şi a pierdut patruzeci de dolari. Unu şi-a ocupat locul.

S-a schimbat imediat. A devenit foarte tăcut, zâmbindu-i crupierului doar atunci când dorea o carte. Când făcea asta, bătea uşor în carte cu arătătorul. În cea mai mare parte a timpului părea să studieze mişcările rapide ale mâinilor crupierului. Casey nu ştia dacă număra cărţile – nu-şi închipuia cum şi ar fi putut aminti ordinea şi numărul cărţilor împărţite din şase pachete. Era fascinată de graţia mâinilor tipei – cum scotea cărţile din cutie, cum le strângea dintr-o singură mişcare când jocul se termina. Purta două inele pe fiecare deget şi ojă transparentă pe unghiile ascuţite. Unu câştiga din când în când, dar, hipnotizată de dexteritatea femeii, Casey nu şi-a dat seama până când el nu s-a ridicat, pentru că deja câştigase vreo cinci, şase mâini. Începuse cu cinci sute de dolari, iar în treizeci şi două de minute avea un câştig de două mii şase sute de dolari.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat când el s-a ridicat, pregătindu-se să plece.

Jetoanele lui se înmulţiseră.

— Schimbăm masa. Simt că mi se întoarce norocul.

Casey nu credea în noroc.

— Cred că tu eşti talismanul meu, a spus el, sărutând-o pe obraz.

A mers alături de el, fără să se simtă deloc iubita unui gangster. Îi era atât de somn, încât abia îşi mai ţinea ochii deschişi, iar fumul din cameră se îngroşase ca o supă cenuşie. Nu simţea deloc nevoia să

fumeze.

La masa de cincizeci de dolari, Unu a câştigat din nou. Alături de el erau doar doi jucători. Crupierul era un bărbat cu părul ciufulit şi cu cercel. Cei trei jucători, toţi experimentaţi, au bătut casa în mod repetat, în cincizeci şi două de minute, Unu era pe plus cu nouă mii de dolari. Pentru Casey, era enervant să-l vadă câştigând, căci, cu cât devenea mai rece faţă de ea, cu atât juca mai bine. Nu dădea semne nici de încredere, nici de fericire. Era cu totul altcineva. Aşa fusese şi prima dată când îl văzuse jucând tenis pe Jay Currie, care devenise, dintr-un băiat amabil şi pasionat de literatură, un sportiv necruţător tipic. Casey se bucura să-l vadă câştigând, dar îi era teamă să-l atingă sau să spună ceva, pentru că era ciudat de calm şi nu voia să-i strice concentrarea. Se simţea atât de obosită, că de-abia mai putea să stea în picioare.

Când mâna s-a terminat şi el a câştigat încă şapte sute sute de dolari, Casey l-a bătut pe umăr.

— Iubitule, acum putem pleca? Mi-e foarte somn.

Unu s-a întors cu faţa la ea.

— Deschide-ţi poşeta, te rog, a spus el, iar Casey s-a executat.

Unu a pus deoparte zece jetoane de câte cincizeci de dolari şi a răsturnat restul în poşeta ei.

— Poţi să le duci tu sus? a întrebat el. Lasă-mă să mai joc puţin.

Pentru prima dată de când intraseră în cazinou, ochii lui au trădat o urmă de îngrijorare. Casey l-a privit cu seriozitate, neştiind dacă asta e bine pentru el.

— Mă duc sus să fac o baie. Tu joci, iar eu te aştept în cameră. Bine?

— Da, a zis el. Vin şi eu sus în curând.

În dimineaţa următoare, Casey s-a trezit la opt şi jumătate. Unu era întins lângă ea, îmbrăcat cu hainele din seara precedentă. Pe noptieră se afla o grămadă mare de jetoane de cincizeci şi de o sută de dolari. S-a apropiat mai mult ca să-l privească, dar s-a dat în spate din cauza mirosului de ţigări din părul şi din hainele lui. Pleoapele lui tremurau foarte uşor, iar ea s-a întrebat ce visa, după care s-a dat jos din pat şi l-a acoperit cu pătura.

Slujba de la biserică începea peste o jumătate de oră. Nu aveau cum să se întoarcă în oraş. În ultima vreme, Casey ura să lipsească de la biserică. S-a învinovăţit amarnic, pentru că nu-i trecuse prin cap să ceară să fie trezită, cum făcea de obicei când călătorea în interes de

serviciu. Dar cazinoul nu semăna cu un hotel obişnuit. Acest loc era făcut să nu te duci în cameră, iar în lumina dimineţii camera părea mai puţin atrăgătoare decât atunci când intrase în ea pentru prima dată. Era gratis, şi-a reamintit, şi evident că

Unu se distrase noaptea trecută şi că acum avea să doarmă mai mult. Casey a făcut un duş, s-a îmbrăcat şi a pus de cafea.

Când s-a uitat în bagaj, a văzut că uitase să-şi ia Biblia şi caietul. Îi venea să tragă un şut în ceva. Trecuse atât de mult timp de când plecase de acasă, încât nici nu-şi dăduse seama că îşi făcuse un adevărat obicei din cititul unui capitol şi din notatul unui verset zilnic. Putea să uite de Dumnezeu o zi întreagă, şi o făcea adesea, dar cititul Bibliei ajunsese să facă parte din ritualurile ei matinale, ca duşul, cafeaua şi spălatul pe dinţi. Se simţea şi mai anapoda pentru că lipsea de la biserică.

La uşă nu era niciun ziar. Călătoriile luxoase pe care le făcea prin Kearn Davis o învăţaseră cu nişte camere de hotel minunate şi gratuite, iar Casey s-a trezit râzând de ea însăşi. Când ieşise de la duş, prosoapele i se păruseră aspre în comparaţie cu cele de acasă şi de la hotelurile de cinci stele în care fusese cazată în delegaţii. Era absurd să aibă aceste aşteptări de prinţesă cu un buget de sărăntoacă. Şi-a băut cafeaua dintr-un pahar de polistiren şi s-a întrebat ce rost avea să caute succesul în lume, dacă succesul era un lucru atât de nesigur. Mama şi tatăl ei nu se cazaseră în viaţa lor la un hotel.

Unu dormea adânc. Şi de ce, mă rog, o deranja atât de mult că nu reuşise să se ducă la biserică şi că nu citise Biblia? Era clar că nu urma majoritatea regulilor creştine: făcea sex cu un bărbat cu care nu se putea căsători nici dacă ar fi vrut, nu-şi suporta părinţii şi abia dacă ţinea legătura cu ei, se simţea încă alergică la majoritatea creştinilor şi a binefăcătorilor şi nu regreta nimic din toate astea. Biblia arăta limpede: dacă aveai credinţă, trebuia să întorci spatele răutăţii din inima ta. Casey nu se schimbase prea mult. Şi totuşi, cu iritarea ei permanentă şi în starea ei de neîmplinire, îl căuta mai mult pe Dumnezeu, dacă asta avea vreun sens. Spera să primească un indiciu cu privire la ce trebuia să facă în continuare.

Ochelarii lui Unu se odihneau într-un echilibru periculos pe noptieră, lângă grămada de jetoane. Casey s-a îndreptat spre masă, curioasă să afle cât câştigase. Încă avea în geantă jetoane în valoare de peste opt mii de dolari. Pe noptieră era cam aceeaşi sumă. Era normal

să câştige atât de mult într-o singură noapte? Cine era acest bărbat care dormea aşa nevinovat? Casey a luat un jeton de o sută de dolari. Jetonul negru, cu cifre aurii, părea tare în mâna ei. Trebuia să ai anumite calităţi ca să obţii un astfel de câştig. Intuiţie, strategie sau instinct? Era vorba de nişte competenţe matematice, plus o memorie bună? Exista vreo şansă să renunţe vreodată la stilul ăsta de viaţă? s-a întrebat ea. Era ceva sexy în această pasiune a lui, dar îl văzuse şi pierzând mult. Viaţa asta era prea haotică pentru a mai fi şi admirabilă, iar Casey a recunoscut că, într-o relaţie de iubire, tânjea după stabilitate. Era atât de diferit de Jay, pe care ajunsese să-l iubească ca pe o rudă, şi, deşi Unu era coreean, stilul lui de viaţă nu i se părea deloc familiar. Acum şi ea era diferită. A lăsat jos jetonul şi a deschis sertarul de sus al noptierei, scotocind după hârtie. Era un moment potrivit să-i scrie Virginiei.

Nu a găsit nicio foaie, dar era acolo un exemplar din Biblia Gideon. Casey a început să-şi citească capitolul din Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel şi şi-a notat versetul pe carneţelul de lângă telefon: „Aşa cum l-a chemat Dumnezeu pe fiecare, astfel să umble". În acel capitol, Pavel vorbea despre ce fel de viaţă aveai după ce Dumnezeu te îndemna să ai credinţă şi despre cum trebuia să respecţi viaţa, în toată complexitatea ei. Casey nu era înnebunită după Apostolul Pavel. Era dificil şi arogant, iar ea credea că nu-i plăceau femeile. Existau multe lucruri cu privire la Biblie şi la Dumnezeu care o derutau şi care o iritau, dar Casey nu putea să respingă această credinţă care creştea în mod bizar în interiorul ei, ca un copac uscăţiv care răsărea dintre plăcile de beton. Se gândea adesea la profesorul ei din facultate, Willyum Butler, dorindu-şi să poată vorbi cu el, dar acesta murise. Era mort, iar gândul ăsta o întrista.

— Bună dimineaţa, a spus Unu, mijind ochii.

A bâjbâit prin jur, căutând ochelarii.

— Am ratat slujba de la biserică, a zis ea dezamăgită, chiar dacă în adâncul ei nu se mai simţea supărată. Crezi că acum ne putem întoarce în oraş?

I-a zâmbit.

— După ce-ţi încasezi jetoanele, adică?

— Îmi pare rău pentru aseară, a spus el. Am avut nişte mâini bune şi m-am gândit să recuperez banii de chirie.

— Banii de chirie?

Casey a încercat să nu pară foarte îngrijorată.

— Eram în urmă.

— Avem salariul meu, a zis Casey.

Ea nu ştia nimic despre banii de chirie. *Dar cu cât rămăseseşi în urmă? VOid*l să-l întrebe.

— Tot ce e al meu e şi al tău. Şi eu locuiesc acolo.

— Trebuie să-ţi plăteşti datoriile, iubito. Asta a fost înţelegerea, a spus el. În plus, am câştigat optsprezece mii de dolari noaptea trecută. Fără să socotesc ce e în geanta ta.

— Câştigi atât de mult… frecvent? a întrebat Casey.

Erau mai mulţi bani decât putea ea să-şi imagineze, aproape cât taxa ei de şcolarizare.

— Cel mai mare câştig din viaţa mea. Şi niciodată n-am avut mai mare nevoie de bani. Acum, problema e să-i încasez şi să plec.

— Va fi o problemă?

Nu ştia dacă Unu se referea la faptul că exista posibilitatea ca reprezentanţii cazinoului să nu-l lase să plece.

Unu a dat din cap, ca şi cum şi-ar fi spus „singur că nu".

— Nu am de gând să mă întorc la mese astăzi, a spus el. Hai să luăm micul-dejun, apoi mergem acasă!

Pe drum şi-a cerut din nou scuze pentru că nu se întorsese în cameră cu o seară înainte, iar Casey i-a spus s-o lase baltă. Era OK, mai ales că îl vedea mai vesel.

— Mă simt un pic prost că am stat pe gratis, am mâncat pe gratis, iar tu ai câştigat toţi banii ăia.

— Crede-mă, mi-am plătit datoriile, a zis el, tuşind puţin.

Casey a dat din cap, gândindu-se că probabil avea dreptate.

— Ai o ţigară? a întrebat el.

— Nu, a zis ea, uitându-se în geantă.

— Verifică în torpedou.

Casey l-a deschis. Erau două pachete de Camel şi o foaie verde de hârtie.

— Ce e asta? a întrebat ea, studiind-o.

Unu trecea pe banda din stânga şi nu se putea uita spre ea.

Hârtia verde era, de fapt, un program de la Jucătorii Anonimi. Era încercuită întâlnirea de miercuri, de lângă 14th Street.

— Te-ai dus?

— Ah, asta!

Unu a zărit programul din mâna ei, apoi şi-a întors privirea spre

drum. Părul îi era încă ud de la dus, iar ochelarii de soare îi ascundeau stânjeneala din ochi.

— M-am dus. O dată.

— Și?

— O țigară, te rog, a spus el, iar Casey i-a aprins una. Radioul, te rog.

Casey l-a pornit și s-a auzit un cântec al trupei Hall and Oates, „Private Eyes".

Unu a început să dea din cap în ritmul muzicii, cu buzele strânse.

— I-am văzut în concert, a spus el. La Foxwoods. Randy, tipul ăla pe care l-ai cunoscut ieri, mi-a dat un bilet. Au cântat în deschiderea concertului lui Carly Simon.

— Îmi place Carly Simon.

— Nu știam, a zis el zâmbind.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa despre ea. Nu discutaseră niciodată despre muzică, de exemplu.

— „There's more room în a broken heart" –, a cântat ea.

Unu s-a bătut în piept cu mâna stângă.

— Păi, nu-mi frânge nici tu inima, iubito. E deja un depozit întreg aici.

Casey a împăturit programul și l-a pus loc în torpedou.

În rest, au vorbit despre restaurantul în care să ia cina pentru a sărbători câștigul. Casey încerca să pară entuziasmată de bani, dar îi era greu. Crescuse fără bani și nu-i trecuse prin cap cum anume ar fi putut să-i obțină, dar jocurile de noroc i se păreau o modalitate total necinstită. Știa că nu e vorba de furt și, categoric, era ceva legal, dar toată povestea o făcea să se simtă stânjenită. Poate pentru că văzuse fețele bărbaților în vârstă, îmbrăcați în pantaloni de gabardină, cu țesătura uzată la șezut și în genunchi, trăgând de mânerele aparatelor de joc, cu toate cireșele acelea reflectându-li-se în ochi. Unu îi spusese ceva mai devreme, când îi explicase jocul de *blackjack:*

— Poți să câștigi, asta trebuie să faci.

Suna de parcă cineva lua bani de la o companie fără identitate, dar plimbarea prin acel etaj înceţoşat o făcuse pe Casey să-și dea seama că locul era plin de oameni plictisiți, melancolici și visători. Banii lor aruncați prostește erau cei care construiseră și mobilaseră acel edificiu.

Unu a sugerat să ia cina pe 32nd Street în acea seară. *Kalbi*-și *naengmyun*-Tot ce trebuie, a spus el, un adevărat festin! Casey a fost de

acord. A pornit radioul şi a încercat să se bucure de fericirea lui Unu.

62 „Mai e loc într-o inimă frântă”, în 1 b. engleză (n.tr.).

70 Coaste marinate, în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

71 Tăieţei cu hrişcă şi/sau cartofi, în 1 b. coreeană în original (n.

5.

BLOCUL

Charles Hong nu trebuia să spună nimic. Membrii corului ştiau că nu sunt străluciţi, în ciuda faptul că numărul orelor de repetiţie sporise de la patru la şase. Se gândeau mai ales la faptul că dirijorul nici nu le zâmbea, buzele subţiindu-i-se de oboseală când le cerea să repete măsurile nesatisfăcătoare, nedorind să privească pe nimeni în ochi. Dirijorul se străduia să nu-şi arate nemulţumirea directă faţă de prestaţia lor, dar Charles era mai uşor de citit decât credea. După repetiţiile de miercuri seara, bărbaţii sau dus să mănânce preparate la grătar, iar femeile mai în vârstă şi cele fără copii mici au mers la New China Hut, pentru *jajangmyun.* La aceste cine târzii, membrii corului discutau despre dirijor şi despre neputinţa lor de a-şi îmbunătăţi actul artistic.

În mod curios, refuzul său de a lăuda orice îmbunătăţire – căci în cele două luni şi jumătate de când venise el se înregistraseră unele progrese modeste – nu făcea decât să le alimenteze dorinţa de a munci şi mai mult. Era posibil ca această ambiţie să-şi fi avut rădăcina în inimile lor coreene complicate.

De asemenea, erau impresionaţi de eforturile dirijorului, care nu se aştepta la o retribuţie mărită. Preşedintele comitetului financiar al bisericii, bătrânul Lee, şi el bariton în corul bărbătesc şi proprietar a şase magazine de produse de înfrumuseţare, semna el însuşi cecurile de salariu ale dirijorului. Chiar dacă nu erau bani prea mulţi la mijloc, atunci, cu siguranţă, se gândea bătrânul Lee, era un om cu un talent nemărginit, care-l slujea doar pe Domnul, nu pe Mamon. Dirijorul corului micii lor biserici din Woodside avea un doctorat în muzică şi absolvise Juilliard! Da, s-au mustrat ei singuri: trebui să se străduiască să-l mulţumească pe noul dirijor. La încheierea acestor mese din mijlocul săptămânii, s-a ajuns la concluzia că, într-un an sau doi sub conducerea profesorului Hong, aveau să devină un cor mai valoros, demn de a face turnee în bisericile-surori din New Jersey şi din Pennsylvania.

Inima lui Leah tresărea de mândrie de câte ori femeile din cor vorbeau despre profesorul Hong cu admiraţie. Ea nu intervenea niciodată în aceste discuţii, în ciuda îndemnurilor ocazionale ale lui Kyung-ah la adresa solistei preferate a profesorului. Şi niciuna dintre ele nu ştia că fusese de două ori la el acasă însoţită de bătrânul Shim, atunci când directorul corului avusese varicelă: o dată, când domnul Shim a trebuit s-o părăsească pentru a merge la spital şi a doua oară, la scurt timp după aceea, ca să-i ducă nişte cumpărături. La curăţătorie, în timp ce tivea pantaloni sau cosea nasturi la mânecile cămăşilor, Leah îşi amintea cu veselie după-amiaza pe care o petrecuse singură la el acasă. Părţi din ziua cu pricina apăreau în gândurile ei intime: dirijorul avea doar două oale şi o tigaie în multele dulapuri din bucătărie, şosetele sale erau din lână bleumarin sau din bumbac alb, maiourile sale Baekyang aveau *en coeur,* iar el citea mai ales ziare şi reviste americane, dar şi *Hankook Ilbo*. În momentele sale de orgoliu, se întreba dacă bărbatul îşi păstrase pantofii în ordine, aşa cum îi aranjase ea în dulap, sau dacă îi aruncase lângă şemineul nefolosit din dormitor, la fel ca înainte.

Soliştii, atât bărbaţi, cât şi femei, au fost de acord că eforturile suplimentare ale profesorului Hong le schimbaseră vocile în bine. Era un antrenor vocal exigent, dar strălucit, iar soliştii aşteptau cu nerăbdare şedinţele cu el. Leah nu era cu nimic diferită.

Cu toate astea, nu se putea uita la el în timpul repetiţiilor când Kyung-ah era acolo, pentru că roşeaţa din obrajii ei devenea stridentă. Pentru a evita acest lucru, ori de câte ori el se uita în direcţia ei, Leah îşi studia partitura, făcând semne pe margini cu un creion.

La prima repetiţie de miercuri, din luna iunie, Charles i-a cerut lui Leah să mai rămână puţin pentru a exersa pentru soloul de duminică. I-a trimis pe toţi acasă la ora nouă în loc de nouă şi jumătate, dar nimeni nu s-a supărat. Membrii corului şi-au îmbrăcat jachetele uşoare, pentru o seară răcoroasă de primăvară; erau nerăbdători să ia cina.

Leah s-a ridicat de pe locul care îi fusese repartizat şi s-a îndreptat spre partea din faţă a sălii. Aşa îşi dorea profesorul Hong să facă soliştii. S-a aşezat liniştită în primul rând, aşteptând instrucţiunile lui. A privit-o pe tânăra acompaniatoare care-şi strângea lucrurile ca să plece acasă. Avea şi ea două fiice.

Charles a salutat-o politicos pe acompaniatoare, care a făcut o plecăciune la ieşire. A început să cânte primele măsuri la pian, apoi s-a oprit, scărpinându-se la ceafă.

— La naiba! a murmurat el.

A continuat să cânte, apoi s-a oprit din nou, scuturându-şi rapid capul, ca un câine care iese din cadă.

— E totul în regulă? a întrebat ea.

— Da, a răspuns el, uşor uimit s-o descopere acolo, ca şi cum ar fi uitat pe cine rugase să mai rămână. Încă mă mănâncă al naibii de rău.

A răscolit în rucsacul negru, căutând o alifie pe care i-o recomandase farmacistul. Şi-a dat puţin pe spate, dar nu reuşea să ajungă între omoplaţi.

— La naiba!

Leah a rămas la locul ei, dorindu-şi să-l ajute, dar neştiind ce să facă. Şi-a ridicat uşor mâna, ca şi cum ar fi vrut să se întindă spre el, apoi a retras-o, ezitând.

Charles s-a scărpinat apoi pe gât şi pe spate. Tremura de parcă i-ar fi fost frig.

— Vă ajută crema?

— Pentru puţin timp.

A pus tubul deoparte şi a căutat din nou în geantă. Tubul de Life Saverspe care îl cumpărase de la chioşcul de ziare nu era pe nicăieri.

— La naiba, la naiba, la naiba!

Leah s-a strâmbat, compătimindu-l. Mâncărimile trebuie să fi fost insuportabile, iar el fusese nevoit să se stăpânească în timpul repetiţiei prelungite.

— Ar fi mai bine să mă întorc mai târziu?

Poate că avea nevoie de un răgaz. Lucrase fără pauză.

— Nu, nu. Sunt doar supărat pentru că nu găsesc bomboanele.

Charles a râs, pentru că într-adevăr părea o prostie.

— Am nişte dropsuri pentru tuse.

Leah i-a întins o pungă de Halls pe care o avea în geantă. Charles a desfăcut o bomboană şi a băgat-o imediat în gură. De pe scaunul ei, Leah îi auzea stomacul chiorăind.

— Domnule profesor Hong, aţi… aţi mâncat azi?

După ce fusese la el acasă, ştia că el nu acorda atenţie unor lucruri precum mâncarea.

Charles privea în gol la peretele din spate, unde era un rând de dulapuri metalice, în care se aflau robele de cor. Dacă stătea bine să se gândească, nu mai mâncase nimic de la micul-dejun. În timpul zilei fusese atât de absorbit de cântece, încât uitase să mănânce. Ciclul de

cântece comandat de Cvartetul

Lysander din Boston trebuia să fie gata în două luni şi urma să aibă premiera mondială la Berklee Collège, în septembrie. Era cât pe ce să întârzie la repetiţia de astăzi, pentru că-i mergea foarte bine compoziţia.

După expresia lui pierdută, Leah şi-a dat seama că nu mâncase toată ziua.

— O să mănânc după asta.

Charles şi-a îndreptat atenţia spre imn.

— Dacă vreţi, pot să vin duminică dimineaţa mai devreme, iar dumneavoastră vă puteţi duce să mâncaţi. Cred că sunteţi flămând.

Şi-ar fi dorit să aibă şi altceva în geantă în afară de punga de bomboane albastre Halls. Chiorăiala din stomacul dirijorului se înteţea.

— Ai luat cina? a întrebat Charles.

Dintr-odată se simţea hămesit.

Leah a clătinat din cap. La prânz mâncase o portocală. Rareori mânca înainte de repetiţii, pentru că era foarte emoţionată. Chiar şi acum era emoţionată, pentru simplul fapt că stătea în faţa lui. Dar nu pentru foamea ei îşi făcea griji.

— Trebuie să mâncaţi. Aşa trece starea de rău. Trebuie să beţi ceva răcoritor.

Îi vorbea ca unui copil, ca unui frate de-ai ei, iar el nu părea să fie deranjat de asta.

— Încă din copilărie uitam să mănânc atunci când eram concentrat la ceva.

Când mama lui încă trăia, aceasta era întotdeauna prima întrebare pe care i-o punea: „Moon-su ya, ai mâncat azi?" Chiar şi atunci când el locuia în Germania şi vorbea cu ea la telefon, îl întreba acelaşi lucru. Îi scotea din minţi pe fraţii lui când îi trimitea din Coreea alimente speciale, cum ar fi laver prăjit, *custera* şi calamar uscat din cele mai bune magazine din Seul. Până când murise, mama lui îşi făcuse griji că el nu mânca destul. Gândul acesta îl făcea să simtă un soi de durere.

— Mor de foame, a recunoscut el, mirat de propriile cuvinte. Există vreun loc pe aici de unde aş putea cumpăra un sandviş? Pot să dau o fugă, dacă mă aştepţi.

Nu era niciun loc deschis la ora aceea. Aveai nevoie de maşină ca să ajungi la cel mai apropiat restaurant.

— E un restaurant la cinci minute de mers cu maşina de aici. Pot

să mă duc să vă iau un sandviș, dacă așteptați.

— Să mergem, atunci. Putem mânca amândoi ceva.

Charles și-a luat geanta și puloverul.

Leah a înghițit în sec. Cum să facă așa ceva? Ar fi fost de preferat să-i împrumute mașina ei, și-a spus ea. Nu puteau merge împreună la un restaurant.

— Aveți permis de conducere?

— Nu. Nu știu să conduc.

— Ah!

— Nu contează, a spus el.

Era prea emoționată ca să meargă cu el. Era o femeie căsătorită, iar coreencele căsătorite nu mergeau la restaurant cu bărbați singuri. El uitase cumva că lumea ei era încă în secolul al XIX-lea.

— Repet puțin, apoi mănânc ceva lângă casă.

A strivit pastila de tuse și a desfăcut încă una.

Leah știa că, dacă ar fi repetat treizeci de minute, el n-ar fi ajuns acasă decât peste o oră și jumătate.

— Vă duc eu.

Și-a luat poșeta.

— Bine, a spus el și a ieșit după ea.

Fata de la intrare i-a întrebat câți erau, iar Charles a spus că doi.

— Masă sau separeu? a întrebat ea.

— Separeu, a răspuns Charles.

Leah s-a așezat în separeul cu banchete din piele maronie de la Astaire Diner. Înțelesese că urmau să ia mâncarea la pachet, dar acum stăteau singuri în restaurant. Cum putea să-i explice asta lui Joseph?

Charles a comandat un hamburger mare, cu inele de ceapă și cartofi prăjiți, un *shake* de ciocolată și o porție de murături. Leah a cerut un cheeseburger și o bere de ghimbir. Nimeni nu a băgat în seamă cuplul coreean. Pe pereții de culoare portocalie erau fotografii înrămate cu Fred și Ginger dansând. Restaurantul era relativ aglomerat, dar Leah nu a zărit pe nimeni de la biserică. Mâncarea a venit repede, iar Charles i-a pus câteva întrebări lui Leah printre îmbucături.

— Când ai venit în State?

— În 1976, a răspuns ea. Dumneavoastră?

A mușcat din burgerul ei.

— Veneam în vizită încă din copilărie, dar cred că m-am stabilit aici când m-am căsătorit prima dată, în 1980.

Leah a dat din cap. Auzise de cele două căsătorii ale domnului Hong.

— Dar m-am mutat de multe ori. Am fost la şcoală în Anglia şi în Germania şi aici, bineînţeles.

Se simţea mult mai bine mâncând din nou.

— Muream de foame.

Leah a râs, gândindu-se cum de putea un om atât de deştept să fie atât de prost. Bărbaţii erau ca nişte copii. Aşa îi spuseseră femeile bătrâne din oraşul ei când era fată şi adesea se adeverea.

— Cred că aţi fost foarte ocupat, dacă aţi uitat să mâncaţi.

— Lucrez la o suită de cântece.

Leah s-a încruntat.

— O suită de cântece?

— Mai multe cântece interpretate unul după altul, care au în comun tema sau povestea.

El a ridicat din umeri. Nu mai vorbise aşa cu nimeni de ceva vreme. Uneori simţea că nu e un bun companion, din moment ce petrecea atât de mult timp singur. Acesta era lucrul care îi lipsea dintr-o căsătorie, să aibă mereu în preajmă o persoană pe care s-o placă îndeajuns încât să facă lucruri împreună, să discute. Problema era că, la sfârşitul căsniciilor sale, tot ceea ce îşi dorea era să nu se întoarcă niciodată acasă.

— Despre ce e vorba în ele?

— Păi, se bazează pe câteva dintre poeziile lui Shakespeare. Sonete.

Leah a dat din cap, încercând să-şi imagineze cum era să citeşti poezii şi să le pui pe muzică. Nu i se părea cu nimic diferit de magie sau de alchimie.

— Trebuie să fie foarte plăcut, a zis ea.

Ce putea să răspundă? Ea îi idealiza munca. I-a zâmbit, iar Leah s-a înroşit toată.

— Asta fac eu, a spus. Sunt mai degrabă compozitor decât cântăreţ, sunt mai bun pe post de compozitor decât de dirijor de cor.

— O, nu! Sunteţi un dirijor minunat, a spus Leah cu pasiune.

Charles a contrazis-o. Şi-a turnat ketchup în farfurie, a adăugat sare, a înmuiat un inel de ceapă în el, apoi l-a băgat în gură. Leah s-a amuzat, pentru că aşa mânca şi fiica ei mai mică inelele de ceapă.

— Aşa nu mănânc prea multă sare. Am tensiunea arterială

ridicată.

— Ah, a făcut ea, jenată că o prinsese uitându-se la el. Nu păreţi un om bolnav.

A roşit din nou. Charles a dat din cap.

— Aparenţele sunt înşelătoare.

El spusese asta în engleză şi, văzându-i confuzia, a tradus-o neglijent în coreeană, iar Leah a încuviinţat. Era ceva intim să discute cu ea în coreeană şi îi amintea de femeile coreene cu care se culcase înainte de a se căsători cu soţiile sale albe, care nu vorbeau limba lui şi nici nu aveau chef s-o înveţe. Existau multe lucruri pe care le puteai spune în limba maternă şi care dădeau clipei un aer special şi intim.

— Eşti emoţionată în preajma mea.

A zâmbit şi a mai muşcat o dată din burger. Leah şi-a ridicat paharul cu suc.

— Câţi ani ai? a întrebat el.

— Patruzeci şi trei.

— Destul de tânără.

Erau doar cinci ani diferenţă între ei.

— Sunt bunică, a spus Leah. Fiica mea cea mică tocmai a născut un băiat.

A zâmbit timid. Urmau să vină în curând în vizită.

— Nepotul meu…

— De necrezut!

Leah nu ştia ce să spună. Ce era de necrezut în faptul că era bunică? Şi-a tăiat burgerul în două.

— Când e ziua ta de naştere? a întrebat el.

A doua sa soţie era deosebit de pasionată de numerologie. îl părăsise într-o zi stabilită de programul ei special de calculator.

— În februarie.

— Şi a mea. Ziua îndrăgostiţilor.

— Dar asta e ziua mea de naştere, a spus Leah surprinsă. Pe 14!

— Nu, ziua *noastră* de naştere. Va trebui s-o sărbătorim împreună anul viitor.

O păcălea, bineînţeles. Ar fi fost imposibil, s-a gândit Leah. Totuşi, nu se putea abţine să se întrebe ce-ar fi făcut pentru a-şi sărbători ziua de naştere împreună. Era o senzaţie specială să împartă această zi cu el.

A mai luat o îmbucătură.

— Poate că de aceea cântecele mele vorbesc despre dragoste.

Charles a râs.

— Deşi, trebuie să recunosc, nu ştiu nimic despre dragoste, despre cum o faci să dureze.

Leah de-abia mai putea să respire.

Când chelneriţa le-a adus nota de plată, Charles s-a întins după ea. Leah şi-a scos portofelul.

— Pune portofelul la loc. Nu ţi-am mulţumit niciodată cum se cuvine pentru că ai trecut pe la mine, a spus el. În ziua aceea simţeam că mor, iar când aţi venit tu şi doctorul, am fost atât de… recunoscător. Şi mi-ai făcut curăţenie în casă. Apoi ai adus lapte şi fructe i-a zâmbit.

— Mulţumesc. Voiam să vă aduc amândurora ceva, dar nu ştiam ce anume.

Leah a clătinat încet din cap.

— O, nu! Nu este nevoie de aşa ceva. Eu… ar trebui să vă mulţumesc pentru că sunteţi un profesor atât de bun.

Această femeie era peste măsură de drăguţă, s-a gândit el. Aproape că era îndrăgostită de el. Aşa se întâmpla când erai profesor. Elevele se îndrăgosteau de tine. Şi el fusese îndrăgostit când era în şcoală, dar acum se maturizase şi putea face multe lucruri cu o femeie, dacă o găsea atrăgătoare. Putea să flirteze cu ea şi să o ducă acasă ori, dacă era de neatins, putea s-o poarte în minte ca pe o fantezie frumoasă. Nu credea că Leah se îndrăgostea prea des şi ştia precis, luându-se după stânjeneala ei de când se aşezaseră la masă, că nu luase niciodată cina cu un bărbat, în afară de soţul ei. Voia să-i spună: „Nu faci nimic greşit”. I se părea anapoda ca o femeie atât de frumoasă şi atât de talentată să ducă această viaţă liniştită şi săracă în sentimente şi experienţe. Se născuse să fie artistă, dar trebuia să se mulţumească numai cu câteva solouri pe an, la o bisericuţă coreeană din Queens. Scena ei era prea mică. Ar fi putut pune pariu pe o mie de dolari că se culcase doar cu soţul ei. Şi că, probabil, nu avusese niciodată orgasm.

Charles era un om modern – viaţa femeilor coreene, în opinia lui, era mult prea limitată, iar religia accentua acest lucru. Propriile cumnate, femei foarte drăguţe şi foarte bogate, erau doar nişte fetişcane adulte, spre deosebire de Leah. Erau foarte reţinute în privinţa modului în care-şi petreceau timpul şi a lucrurilor pe care aveau voie să le facă fără să fie pedepsite. Prima femeie căsătorită cu care se culcase avea un apetit sexual enorm. În pat, din când în când, îl mușca atât de tare încât îi sfâșia pielea. Când Charles a pus capăt relaţiei, a încercat să se sinucidă

de două ori fără să-i dea explicaţii soţului ei, care aproape că a internat-o într-un sanatoriu. Charles a fost nevoit să arunce toate scrisorile ei, pentru că erau prea violente. Din câte auzise ultima dată, îşi revenise după ce făcuse copii.

— Mulţumesc pentru cină, a spus Leah.

S-a bucurat că seara lor luase sfârşit. Emoţiile erau prea mari pentru ea.

— Eşti o femeie frumoasă, a spus el direct.

Leah nu se aşteptase la asta, iar Charles a văzut că obrajii i s-au colorat din nou în acea nuanţă superbă de piersică, de la frunte până la decolteu. S-a întrebat dacă şi i se înroşiseră şi sânii.

Când ea a adus vorba de repetiţie, Charles a spus că nu contează. Putea să vină cu o oră înainte de slujbă? a întrebat el.

— Nu trebuie să munceşti atât de mult ca alţii.

Aşa că Leah l-a condus până la staţia de metrou. Lămpile verzi din staţie erau aprinse. Străzile întunecate erau goale, iar magazinele din apropiere, închise.

— Ar trebui să vă duc acasă. Nu mi-am dat seama că nu aveţi maşină.

— Nu fi absurdă. Ţi-ar lua două ore dus-întors.

Leah nu avea cum să insiste, pentru că Joseph putea fi încă treaz, aşteptând-o. Deja era aproape în întârziere. Probabil că soţul ei adormise în faţa televizorului.

Leah s-a oprit lângă staţia de metrou, sub platforma înaltă. Un camion a trecut pe lângă ea şi a aruncat o umbră mişcătoare pe faţa lui Charles. Semăna cu actorul care juca rolul fiului rău într-o telenovelă pe care ea o urmărea la KBS. A schimbat viteza şi a parcat.

Charles a întins mâna spre mânerul portierei, iar Leah şi-a înclinat capul pentru a-şi lua rămas-bun. El s-a apropiat brusc şi a sărutat-o pe buze.

Umerii i s-au încordat şi s-a îndepărtat imediat. Acesta era primul ei sărut. A ţinut gura închisă. Simţise apăsarea buzelor lui pe dinţii ei încleştaţi. Nu fusese ceva romantic, aşa cum văzuse la televizor. Ea şi Joseph nu se sărutau. O femeie coreeană cinstită nu făcea aşa ceva.

Charles i-a cuprins faţa în palme. A sărutato din nou, şi mai apăsat.

Braţele lui Leah au îngheţat, în stare de şoc, apoi, peste câteva clipe, şi-a revenit, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o baie rece. S-a tras înapoi.

— Ah! a suspinat ea.

Charles i-a zâmbit.

— Nu te-ai sărutat niciodată cu nimeni, aşa-i?

Era o obrăznicie din partea lui să întrebe asta, dar nu credea că ea se va supăra. Leah a dat din cap în semn că nu.

— Nu te mişca…

Charles s-a aplecat şi a sărutat-o din nou.

— Înţelegi?

O privea direct în ochi. Simţea forţa buzelor lui. Oare la asta se referea el? Era un lucru absolut greşit, şi-a spus ea.

— Domnule profesor Hong, trebuie să mă duc acasă.

Lacrimile i s-au adunat în colţurile ochilor.

— Nu-mi spune aşa. Mă cheamă Charles. Mă cheamă Moon-su.

Trecuse mult timp de când cineva nu-i mai spusese aşa.

Leah a deschis puţin gura, dar n-a scos niciun cuvânt.

— Linişteşte-te. Nu-ţi fac niciun rău.

A sărutat-o şi şi-a băgat limba în gura ei, iar Leah a tuşit.

— Eu… trebuie să mă duc acasă acum, a spus ea.

Plângea.

— Cred că eşti foarte frumoasă.

I-a dat părul alb de pe faţă.

— Ca un înger, a spus el în engleză.

Nu mai era nimeni pe stradă. Nu era nici măcar ora zece, dar străzile erau goale. Felinarele galbene pâlpâiau deasupra lor. Charles era cel mai chipeş bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Îi spunea că o găseşte frumoasă. Dacă nu ar fi fost măritată, l-ar fi lăsat s-o sărute în continuare. Dar ceea ce făceau ea şi soţul ei vineri seara era ceva permis doar oamenilor căsătoriţi. Numai relaţiile sexuale între soţ şi soţie erau pe placul lui Dumnezeu. Leah nu se gândea prea mult la sex, decât ca la un lucru pe care trebuia să-l facă pentru a-şi ajuta soţul, dar ia trecut prin minte că ar fi putut să fie ceva diferit cu Charles. Gândurile acestea au – umplut-o de ruşine. Adulterul putea fi comis doar cu un simplu gând – asta ştia ea. Marele rege David din Vechiul Testament îşi omorâse prietenul de încredere, pe Urie, atunci când soţia acestuia, Batşeba, rămăsese însărcinată cu copilul lui David. David, regele-păstor, unsul Domnului, căzuse pradă poftei. Îşi omorâse prietenul pentru a-şi acoperi păcatul. În acest moment, Leah simţea un fel de dorinţă, iar sentimentul în sine era ciudat. Profesorul o dorea şi el.

Charles îi mângâia părul, iar Leah nu voia ca acea blândeţe să se oprească. Când îi atinsese cineva părul ultima oară?

Dar trebuia să se oprească. Leah nu ştia cum să-l facă să iasă din maşină. În schimb, 1 a întrebat dacă e liberă să meargă acasă.

— Vrei să vii la mine? a întrebat-o el.

— Trebuie să mă duc acasă, a spus ea din nou.

Oare îşi pierduse minţile?

Charles a coborât din maşină, a deschis portiera şoferului şi a luat-o de mână. Leah a ieşit din maşină. Charles voia să meargă undeva cu maşina? Dar nu avea permis, şi-a spus ea.

Charles a deschis portiera din spate şi i-a făcut semn să se aşeze pe banchetă.

— Hai să stăm mai aproape, a spus el.

Leah şi-a muşcat buza de jos, neştiind cum să oprească povestea asta. Era ca un vis înfricoşător, cu interludii de plăcere amestecată cu ruşine.

Charles a sărutat-o şi a mângâiat-o pe spate, de parcă ar fi vrut să liniştească un copil.

— Domnule profesor Hong… Te rog, nu!

Umerii i-au devenit rigizi. El a sărutat-o din nou, iar ea s-a supus limbii lui. Charles şi-a pus braţul în jurul taliei ei şi a tras-o spre el, apoi a lăsat-o uşor pe spate. A început să-i mângâie sânii.

— Vreau să te văd, a spus el, desfăcându-i fermoarul rochiei şi sutienul.

Leah a clătinat din cap.

— Te rog, nu! a murmurat ea. Trebuie să mă duc acasă, a şoptit. Te rog!

Charles şi-a strecurat mâinile pe sub chiloţii ei, apoi i-a scos. S-a aşezat deasupra ei, apoi să lăsat în jos.

— Leah, ah, Leah! Frumoasa mea Leah…

Leah a închis ochii strâns, incapabilă să spună vreun cuvânt. Plângea, iar buza de jos îi tremura. Era vina ei. N-ar fi trebuit să se ducă singură la restaurant cu el. El ştia, cel mai probabil, că îl găseşte atrăgător. Că e îndrăgostită de el şi că se gândeşte la el în timp ce munceşte. Era un bărbat care umblase peste tot în lume şi care cunoscuse multe femei. Charles îşi dăduse probabil seama de toate acestea, iar ea nu-l putea opri.

Când s-a terminat, faţa ei era udă de lacrimi. Charles i le-a şters

cu mâinile lui.

— Nu trebuie să plângi. Poţi veni acasă cu mine. O să am grijă de tine, a spus el. Totul va fi bine. Nu-mi pasă de ce cred oamenii. Şi nici ţie nu trebuie să-ţi pese. Eşti artistă. Pot face rost de bani, iar tu îţi poţi părăsi soţul. Ne-am putea muta departe de aici. Orice este posibil. Cred că te-am aşteptat toată viaţa mea.

Pe măsură ce spunea aceste lucruri, Charles începea să creadă că sunt adevărate. Îşi putea imagina un viitor cu Leah. Îşi putea imagina o viaţă fericită alături de o astfel de persoană. Ar fi fost o soţie excelentă pentru un compozitor. Putea să vină la el acasă chiar acum, iar el ar fi găzduit-o. Ar fi făcut dragoste cu ea aşa cum se cuvenea, pe un pat. Nu mai voia să se trezească singur.

Leah se uita la el cu groază. Ce tot spunea? Şi-a lins buzele, pentru că le simţea foarte uscate. Şi-a şters ochii cu dosul palmei.

— Trebuie să mă duc acasă, a şoptit ea.

Şi-a tras la loc chiloţii şi ciorapii şi şi-a prins sutienul. S-a întins în spate ca să-şi închidă fermoarul rochiei, iar Charles a ajutat-o. A sărutat-o din nou pe frunte. Se simţea atât de fericit.

— Nu trebuie să fii supărată, a spus el. În seara asta am făcut dragoste. *Yobo,* când pot să te văd din nou?

— Nu ştiu, a spus ea, incapabilă să gândească.

— Vino duminică mai devreme, a zis Charles. Cât de devreme poţi. Poţi să mă suni oricând doreşti.

Femeia aceasta era cel mai pur lucru pe care-l atinsese vreodată. O iubea. Înţelegea că e speriată, dar credea că şi ea îl iubeşte.

Leah a revenit pe scaunul şoferului. Charles a rămas lângă maşină şi şi-a băgat capul pe geam ca să o sărute. La gura staţiei de metrou, i-a făcut semn cu mâna de la revedere.

Când Leah a ajuns acasă, Joseph era în pat, dormind. A făcut un duş. Şi-a săpunit bine sânii şi părul pubian. Voia să uite ce se întâmplase. S-ar fi bucurat dacă ar fi împuşcat-o cineva. Când a ajuns în pat, s-a întins şi şi-a spus rugăciunile. Pe bancheta din spate, în timp ce profesorul se împingea în ea, cuvintele i se amestecaseră în cap ca nişte rugăminţi demente şi înăbuşite către Dumnezeu, cerându-i s-o salveze. Dar în acel timp, cinci minute sau mai puţin, deşi nu putea fi chiar sigură, nimeni nu trecuse pe lângă ea şi nici nu o salvase.

72 Cotidian tipărit în Seul, capitala Coreei de Sud (n.tr.).

73 Bomboane mentolate sau cu gust de fructe (n.tr.).

6.

MODELUL

Cu ochii închişi, Ella putea să-şi imagineze notele pătrunzându-i în corp. Voia să se odihnească puţin, dar se temea să nu adoarmă – nu pentru că s-ar fi plictisit, ci pentru că aici se simţea în siguranţă şi liniştită. Ascunsă în fotoliul ei roşu-închis de la Carnegie Hall –, a uitat de audierile pentru custodie, de scrisorile de recomandare cerute de asistentul social desemnat de instanţă şi de imaginea avocatului ei inteligent, care o făcea să se simtă, în cel mai bun caz, naivă şi, în cel mai rău caz, de-a dreptul proastă. Ella era, de asemenea, obosită. Noaptea îşi făcea griji că avea să o piardă pe Irene, care începuse deja de luna trecută să lege câteva cuvinte. În această săptămână, micul-dejun preferat al bebeluşului ei era orez la abur, cu pui şi mere – Irene spunea „bop-bop" pentru mâncare şi „oo-yew" pentru lapte. Când era singură în pat, Ella se holba la vechea pernă a lui Ted. Cum de nu observase toate lucrurile evidente despre Ted? Cât de mult se schimba un bărbat după căsătorie? Fusese ea proastă sau îşi ascunsese el adevărata faţă? Unde greşise ea?

Dar acum era la o întâlnire cu David Greene. De când se despărţise de logodnica lui, cu mai puţin de o lună în urmă, ieşiseră la cină de două ori, se văzuseră la şcoală şi vorbiseră la telefon aproape în fiecare seară, dar nu făcuseră mare lucru în afară de asta. El o ţinea de mână în timpul cinei şi întotdeauna se îmbrăţişau când se despărţeau. El o tot invita la filme şi la petreceri, dar, după muncă, Ella prefera să-i pregătească cina lui Irene şi s-o îmbăieze. Nu-i plăcea să iasă în timpul săptămânii. Nu-l adusese niciodată pe David la ea acasă. El o asigura că înţelege. Ella nu se pricepea deloc să spună nu, dar, când era vorba de Irene, îi venea mai uşor s-o facă. Dar acum Radu Lupuinterpreta Beethoven, insistase el mai devreme în acea după-amiază. Nu putea rata asta, continuase, iar ochii albaştri i se întunecaseră.

— Cheamă bona! Te rog, Ellal Trebuie să-l auzi cum cântă. Şi am găsit nişte bilete foarte bune.

Erau nişte locuri excepţionale. Pianistul cânta sublim. Ea şi Ted mergeau rar la concerte. El prefera filmele şi restaurantele de lux. Era pretenţios la mâncare. Rar frecventa un restaurant cu un calificativ Zagatsub 22. Oare Delia ştia să gătească?

În ultimii şase ani cât fusese cu Ted, uitase ce-i plăcea. Muzica pe

care o asculta acum era indiscutabil superbă. Ceea ce o supăra pe Ella era că acordase o atenţie atât de mare lucrurilor care îi plăceau lui Ted (filmele lui Kurosawa, muzica lui Coltrane, curry de miel cu *naan,* nu cu orez basmati, şi lanţul de hoteluri Relais & Châteaux) şi că se supusese tuturor preferinţelor lui. De aceea plecase? O credea lipsită de inteligenţă? Nu asta credea şi avocatul ei despre ea? Din puţinele răspunsuri pe care Casey le dăduse întrebărilor despre Delia (Ella o implorase insistent pe Casey să-i spună câteva lucruri despre Delia, iar Casey îi oferise nişte detalii aproape nesemnificative), Ella trăsese concluzia că femeia care urma să devină în curând cea de-a doua soţie a soţului ei semăna cu un pistol, cu o petardă, cu un butoi de pulbere. Îi tot veneau în minte lucruri care explodau. Ella nu fusese destul de provocatoare pentru a-şi ţine soţul acasă. Şi se îngrăşase, deşi, în cele din urmă, pierduse în greutate, însă după ce Ted se mutase. Era la fel de slabă ca în facultate. Avea vergeturi şi pielea lăsată pe abdomen, dar, în rest, avea corpul unei femei zvelte, de douăzeci şi cinci de ani.

Pianul s-a oprit, iar orchestra a trecut la partea de final. Ella cântase la pian până în clasa a opta, dar se oprise fiindcă nu-i plăcea profesorul, care obişnuia să-şi pună braţul pe după umerii ei şi s-o îmbrăţişeze atunci când cânta bine. Mirosea puternic a cuişoare şi purta un pulover vechi, găurit în coate. Tatăl ei o lăsase să renunţe fără explicaţii, iar ea se apucase apoi de tenis. Ellei îi plăcuse să cânte la pian şi adora să joace tenis, sport care lui Ted nu-i plăcea la fel de mult ca golful sau ca schiul. Gândul că nu se dedicase lucrurilor pe care le îndrăgea o făcea să se simtă caraghioasă. Şi nu-i ajutase la nimic. Soţul ei o înşelase, iar oamenii o găseau insipidă. Ella a simţit că îi dau lacrimile; şi le-a şters înainte să le observe David. Ar fi fost prea greu să-i explice de ce plânge.

Concertul s-a încheiat. Publicul s-a ridicat în picioare, aplaudând. Ella a sărit de pe scaun instinctiv şi a bătut din palme cât de tare a putut. Era ca o datorie faţă de o persoană care îţi oferea frumuseţe şi emoţii. Câţiva spectatori s-au împrăştiat spre ieşiri, în timp ce majoritatea celor rămaşi a aplaudat furtunos pentru un bis.

După alte două melodii, David a ajutat-o cu pelerina de ploaie.

— Luăm cina? a sugerat el.

Ella putea să spună da, pentru că Irene dormea deja. A aruncat o privire la ceas. Se simţea groaznic de speriată.

— Unde locuieşti, mai exact? a întrebat ea.

Știa doar că el locuia în Upper West Side.

— La intersecţia 78th cu West End, a răspuns el cu un zâmbet confuz.

— Pot să văd unde locuiești? Este un apartament?

Ella i-a aranjat gulerul și și-a trecut mâinile peste umerii lui. Gestul ei l-a liniștit.

— Adică ar fi în regulă?

— Da, bineînţeles, a spus el.

În ultima vreme, Ella era imprevizibilă. Iniţial, nici măcar nu voise să vină la concertul din acea seară. Fusese nevoit s-o linguşească puţin, s-o roage să cheme bona ca să stea până mai târziu. Îi spusese că trebuie să facă loc în viaţa ei pentru lucrurile frumoase, iar acum ea voia să-i vadă casa.

Pe stradă, Ella s-a întrebat ce anume o încurajase să facă asta. David a încercat să cheme un taxi, dar nu era niciunul liber. „Hai să luăm un tren", a spus ea și au luat trenul 1 până la 79th Street, apoi au mers pe jos. Cu David avea voie să facă sugestii despre cum să ajungă în anumite locuri și încotro să meargă. Era un sentiment eliberator, chiar dacă simţea un strop de responsabilitate în plus pentru fericirea lui. Ce se întâmpla dacă el nu voia să facă așa cum propunea ea? Nu se întâmplase încă, dar, odată și odată, tot avea să se întâmple. Viaţa era mai ușoară când aveai de cine să asculţi.

În drum spre casă, el i-a povestit despre elevii săi de la închisoare. Voiau să-și publice poeziile, dar se temeau că ideile lor puteau fi furate. David nu râdea de ei, a observat ea.

— N-ar trebui să fie atât de suspicioși, dar nu e minunat, într-un fel, că sunt mândri de ideile lor creative? a zis el. Faptul că invenţia lor li se pare valoroasă din punct de vedere subiectiv și obiectiv? Ei cred că poeziile lor sunt atât de bune încât pot fi furate.

Ella a dat din cap, gândindu-se că are dreptate. Ce era valoros în viaţa ei? Dacă Ted i-o lua pe Irene, ea nu mai rămânea cu nimic.

— Te simţi bine? a întrebat David.

— Da, a spus ea.

Nu era corect să se gândească tot timpul la divorţul ei.

— David, munca ta este uimitoare. Îi faci pe oameni să creadă în ei înșiși. Inclusiv pe mine, a spus ea. Prietenia ta înseamnă foarte mult pentru mine.

David i-a strâns mâna.

— Tu însemni mult pentru mine.

Casa era făcută din cărămidă portocalie, cu un design destul de străin pentru Alla – o intrare cu arcadă, o ușă cu placaj închis la culoare, care semăna cu o tabletă de ciocolată, și un acoperiș înclinat. Avea o fațadă atrăgătoare, bine întreținută. Când David a deschis ușa, Ella a rămas puțin surprinsă de privelişte.

Sufrageria era frumoasă, cu covoare vechi pe podea, cu pereți înalți, plini de cărți, și cu mobilier greu de mahon, moștenit de la familia lui. Pe pereți erau agățate tablouri care semănau cu cele ale familiei Wyeth.

— Vrei ceva de băut? a întrebat el, iar ea a refuzat. Ți-e foame?

S-a oferit să comande cina de la o pizzerie din apropiere.

— De obicei, la cină mănânc cereale sau un sandviș.

Ella a clătinat din nou din cap.

— Vreau să văd restul casei, a spus ea. Este minunată.

— Bine.

David era lihnit sau cel puțin așa simțise la concert. Acum se gândea cum ar fi fost s-o atingă pe Ella, dar îi era frică. În mod normal – nu că i se întâmplase de multe ori –, dacă o altă femeie i-ar fi cerut să vină la el acasă, ar fi refuzat dacă nu ar fi fost gata să se culce cu ea, dar, când Ella l-a întrebat, n-a crezut o clipă c-o făcuse pentru că voia să se culce cu el. Se prea putea să fi fost vorba despre altceva, dar nu știa ce anume. Însă acum, că ea era aici, își dorea s-o atingă, să fie aproape de ea.

— Am o înregistrare de-ale lui.

— De-ale cui?

Ella a aruncat o privire spre canapea. Fusese suficient de îndrăzneață ca să ceară să-i vadă casa, dar simțea că are nevoie de permisiunea lui pentru a lua loc.

— De-ale lui Radu Lupu, a spus el. Pianistul din seara asta.

— De unde este?

— Din România, cred.

Ella și-a mutat ușor greutatea de pe un picior pe celălalt. Din ce în ce mai stânjenită, s-a așezat în cele din urmă.

— Mă bucur că ești aici, a spus el. Nu mi-a trecut prin cap să te invit…

— Îmi pare rău!

Ea l-a întrerupt, simțindu-se și mai stânjenită.

— Am fost nepoliticoasă. Cred că voiam să aflu cum trăieşti. Cum eşti în afara locului în care ne întâlnim de obicei. Voiam să-ţi văd casa. Credeam… nu ştiu ce credeam.

Ella a deschis larg ochii, apoi i-a închis pentru câteva clipe.

— Oh, Doamne!

— Nu, nu, a protestat el, zâmbindu-i.

Era un semn bun, nu-i aşa? Voia să-l cunoască mai bine. Încă de la mărturisirea lui din ziua în care ea se întorsese de la biroul avocatului, se gândise cum aveau să meargă lucrurile între ei. Ezitase să aducă vorba despre asta.

— Nu înţelegi. Mă bucur foarte mult că eşti aici. Vrei să asculţi? a întrebat el.

— Hmm?

— Discul.

— Oh, sigur! Da. Mi-ar plăcea.

David a pus CD-ul în aparat. Era plăcut să aibă ceva care să-i ţină mâinile ocupate.

— Bine, hai să-ţi arăt şi restul casei, a spus el după ce a reglat volumul.

Au coborât, iar David i-a arătat bucătăria şi sufrageria de la parter. Afară era o mică grădină care trebuia îngrijită.

A arătat spre scări şi i-a făcut semn să urce înaintea lui. La etajul al doilea erau două camere mari: o cameră de oaspeţi şi un fel de salon de muzică, în care erau un pian mare şi un violoncel. Două pupitre muzicale se aflau faţă în faţă, ca şi cum ar fi stat de vorbă. Ella s-a aşezat pe scaunul pianului şi şi-a pus mâinile pe clape. Cântecul pe care şi-l amintea era „Clair de lune”, de Debussy. Fusese o piesă dificilă pentru ea, necesitase mult exerciţiu. A început să cânte, poticnindu-se pe alocuri, dar a continuat şi, deşi interpretarea sa era stângace, s-a simţit mişcată de emoţia şi de frumuseţea melodiei, îşi amintea că trebuia mereu să rateze *The Brady Bunch* pentru a putea exersa la pian, iar preferata ei era Jan, fata din mijloc, cu părul blond şi drept. Îşi dorea şi ea cinci fraţi şi surori. De ce tatăl ei nu se recăsătorise? Ar fi avut şi ea o familie, ceva mai mult decât viaţa pe care se străduise de una singură s-o creeze pentru tatăl ei.

— Când ai învăţat asta? a întrebat el.

— Cu mult timp în urmă. Azi sunt plină de surprize.

Ella s-a oprit din cântat şi şi-a dus mâna la frunte.

— Dacă aş fi ştiut că urma să cânt pentru tine astăzi, aş fi exersat mai mult în copilărie.

— Cânţi foarte bine, a spus el.

Ella punea mai multă pasiune în interpretarea la pian decât în cuvinte, credea el. Era mai atentă la felul în care spunea lucrurile.

— Nu, nu cânt, dar să ştii că mi-a făcut plăcere. Poate că voi încerca să învăţ din nou. Irene şi cu mine vom lua lecţii împreună.

David s-a aşezat în spatele violoncelului şi a cântat ceva necunoscut Ellei.

— Ce este asta?

— Tot Debussy. *Sonata in re minor,* a spus el. Am cântat doar puţin de la început.

Ella i-a zâmbit.

— Habar n-aveam că ştii să cânţi.

— Nici eu n-am spus niciodată, a zis el, îndepărtându-şi dramatic arcuşul de coarde. Bine, încă un etaj, dacă nu vrei să faci şi turul mansardei, ca să-mi vezi sistemul de aer condiţionat. Însă după aceea comand o pizza mare, dacă eşti de acord. Sau ieşim în oraş să mâncăm ceva.

Ella n-a răspuns, dar l-a urmat pe scări.

Stăteau împreună pe palierul etajului al treilea. Ella ezita să intre în camere şi nici el nu se mişca. Erau trei dormitoare: unul era cel matrimonial – mare, dar fără mobilă, cu excepţia unui pat lat şi a unei singure noptiere pline cu cărţi. Un alt dormitor fusese transformat în birou, iar cel de-al treilea dormitor era o cameră de oaspeţi. La fereastra din colţ se aflau câţiva arbori de jad în ghivece de diferite mărimi.

— Ia uite, numai plante de jad! a exclamat ea. Am şi eu câteva.

— Toate provin de la aceeaşi plantă-mamă, a zis el cu mândrie.

Ella a studiat din nou plantele. Erau atât de multe lucruri pe care le aflai vizitând casa unei persoane.

— Este o casă foarte mare. Şi ai grijă de ea atât de bine.

Şi casa ei era mare. Acest aspect fusese foarte important pentru Ted. Pentru doi oameni din Manhattan, care lucrau în şcoli şi care aveau salarii modeste, locuinţele luxoase nu aveau niciun sens. Casa ei fusese cumpărată de Ted şi de tatăl ei, dar acum ştia că David avea probabil bani, din familie sau din cine ştie ce investiţii.

— Logodnica ta locuia… aici?

— Fosta mea logodnică, a corectat-o el.

— Aşa e, scuze.

— Nu. Nu a locuit niciodată aici. Nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Sunt un catolic cuminte.

— Ah? Nu ţi-a trecut prin minte? a întrebat Ella zâmbind.

— Sunt de treabă, dar nu sunt preot, a răspuns el, dregându-şi glasul.

Voia s-o sărute. Gura Ellei semăna cu un fruct mic şi roşu.

— Nu, nu asta voiam să spun, a zis ea, cu vocea tremurându-i puţin.

Ea vorbea despre convieţuire, iar el, despre sex, chiar dacă ea nu se referise deloc la asta. Sau da? încă nu plecaseră de pe palier. Amândoi erau speriaţi de ideea de a face sex, dar el încercase să spună că se gândea la ea în acest fel. Iar ea se gândise cum ar fi fost să facă sex cu David, apoi şi-a amintit de herpes şi de faptul că nu-i vorbise niciodată despre asta. Poate că el nu şi-ar mai fi dorit să fie cu ea, lucru pe care, desigur, l-ar fi înţeles.

— Am herpes, a spus ea.

Aşa, pur şi simplu.

— Poftim?

— Ted. Mi-a dat herpes când s-a culcat cu Delia. Mi-a spus de curând că ea nu avea, dar, cumva, îl avem amândoi. Şi dacă mă culc cu tine şi am o erupţie, atunci poţi să-l iei şi tu. Am citit câteva cărţi de specialitate despre asta. Am aflat când eram însărcinată cu Irene. Nu e obligatoriu să-l iei, dar e posibil şi… şi… Nu spun că vrei să te culci cu mine, dar, pentru că azi mă simt mai îndrăzneaţă, mai bine o spun direct, pentru că s-ar putea să nu mai am niciodată curajul… O, Doamne!

S-a întors şi a coborât scările.

— Aşteaptă! Aşteaptă! Vino înapoi!

Ea s-a întors.

— Vino înapoi, te rog! Stai cu mine!

Ella s-a aşezat pe o treaptă. David a luat loc lângă ea.

— Chiar vreau să mă culc cu tine. Vreau foarte mult să fac dragoste cu tine.

— Herpes, a repetat ea, fără să ştie ce crede el, pentru că nici măcar nu-l putea privi în ochi.

Dar când se auzea rostind acest lucru, i se părea mai puţin îngrozitor. Nu suna ca o ciumă, aşa cum simţise când îi spusese doctorul. Citise cărţile, Irene se născuse sănătoasă, iar David nu părea îngrozit,

aşadar nu era sfârşitul lumii. Era o boală, dar nu urma să moară din cauza ei, iar, dacă el nu mai voia să fie cu ea, l-ar fi înţeles. Probabil că nu era vorba de dragoste. Cine n-a făcut asemenea lucruri în numele iubirii? Poate că nimeni nu avea s-o mai dorească vreodată.

— Te doare? a întrebat el.

— Nu mă mai doare. Prima dată a existat un disconfort, dar nu a durut. Şi nu am prea mai avut erupţii. De multe ori uit că-l am. Dacă nu erupe înseamnă că nu e contagios. Dar, dacă totuşi se întâmplă şi – Ella a făcut o pauză – fac dragoste atunci, e posibil…

— Deci nu simţi nicio durere din cauza herpesului? a întrebat el.

— Nu. Este un virus latent, de care nu pot să scap.

Cum putea explica faptul că se simţea contaminată?

— Mă simt ca şi cum… e ceva scârbos în mine.

— Nu trebuie să te simţi aşa. Îmi pare rău!

David s-a încruntat.

— Trebuie să ştii că eu nu cred asta despre tine. Aş putea să-i trag un pumn lui Ted pentru că ţi-a făcut asta, dar, la urma urmei, mă bucur că s-a terminat. Ar trebui să-i mulţumesc, serios.

Ella a râs.

— Ella, cred că este în regulă.

— Nu.

— Ba da, ba da. O să fac nişte verificări. Dar, dacă înţeleg bine, e ca un tatuaj.

— Nu m-am gândit niciodată aşa, a spus ea.

— Însă nici verificările, nici faptele nu-mi vor dicta ce să simt. Cum s-ar putea schimba sentimentele mele din cauza asta?

Ella s-a uitat la el, neştiind ce să zică. Era atât de drăguţ!

— Cred că ar trebui să te căsătoreşti cu mine dacă mă iubeşti, a spus el.

Ella era mirată de cuvintele lui.

— Chiar te iubesc, a spus ea.

Cuvintele i-au zburat foarte repede de pe buze, dar nu i-a părut rău.

— După ce se finalizează divorţul. Şi herpesul. Dacă îl iau şi dacă mă doare, va trebui să ai grijă de mine.

David şi-a încrucişat braţele.

— Vorbeşti serios, a zis Ella.

El a încuviinţat din cap.

— Căsătoria e o treabă serioasă. Nu trebuie să te porţi frumos cu mine dacă fac herpes. Glumeam…

— Chiar crezi că e OK?

— Nu e OK. E groaznic pentru tine şi înfiorător de nedrept. Dar aşa e cu orice boală. Nu vrei s-o ai.

Mama lui era cea mai blândă femeie din lume, iar cancerul ei fusese un lucru de-a dreptul odios.

— Nu toată lumea se simte nedreptăţită la un moment dat? Şi tu ai avut porţia ta. Însă herpesul, în ceea ce ne priveşte, chiar nu contează.

— Cum?

Ella nu se aşteptase ca el să spună aşa ceva.

— De pe ce planetă ai venit?

David a luat-o în braţe.

— Ce dulce eşti, scumpa mea! Iubita mea!

Ella a simţit că trupul nu-i mai este atât de rigid şi s-a apropiat mai mult de pieptul lui.

Ted nu se aşteptase ca tatăl său să moară, deşi nu era chiar o surpriză. Suferea de hipertensiune şi de diabet şi avusese două accidente vasculare cerebrale. În ultimii zece ani, avusese probleme cronice la rinichi şi făcuse dializă trei zile pe săptămână. Nu se simţise destul de bine ca să vină la absolvirea lui Ted de la Harvard College, la absolvirea de la Harvard Business School sau la nunta sa. Sora lui tocmai îl sunase ca să-i dea vestea morţii, transmiţându-i că mama lor spusese că e în regulă dacă Ted nu ajunge la înmormântare. Mama lui nu mai vorbise cu el de când aflase că îşi părăsise soţia şi copilul. Când Ted încercase să dea de ea, refuzase să-i răspundă la telefon sau la mesaje.

— Nu cred că ar trebui să vin, a spus Delia după ce el a rugat-o să-l însoţească. Iubitule, chiar vreau să fiu alături de tine, dar încă nu ai vorbit cu ea şi poate că ar fi mai bine să aveţi puţină intimitate.

Ted părea nefericit stând acolo, lângă telefonul bej, fără fir. Sora lui plânsese isteric în timpul convorbirii, ceea ce pe el îl făcuse să împietrească şi mai tare.

— Fă ce vrei, a spus el.

Ted şi mama lui vorbiseră ultima dată în luna august a anului trecut, când ea sunase şi discutase cu Ella, înainte de supradoză. A doua zi, mama lui îl sunase la birou (lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată până atunci) şi-i spusese că nu mai are ce să discute cu el până când nu rezolvă problema cu Ella. La spital, după ce Ellei i se făcuse o spălătură

stomacală, Ted o rugase să-l primească înapoi, dar ea refuzase. Ella voia să divorţeze. Ted îi spusese mamei acest lucru, dar ea tot pe el îl învinovăţea. Mama lui susţinea că nu poţi să renunţi la o căsnicie doar pentru că ai primit o ofertă mai bună.

— Oamenii şi promisiunile nu sunt ca slujbele, continuase ea, apoi îi închisese telefonul în nas.

El încercase s-o sune de câteva ori, dar ea nu se lăsase înduplecată, iar în cele din urmă el obosise. Planul lui era s-o ducă pe Irene să-şi vadă bunicii pe 4 Iulie. Însă tatăl său murise.

Ted a luat perna mare și verde de pe scaunul pe care stătea și și-a pus-o peste abdomen. Și-a încrucișat brațele, cu perna prinsă între brațe și trunchi. Nu vedea în fața ochilor decât chipul cenușiu al tatălui său, cu ochii îngălbeniți, triști și cu gura mică. îl iubise în felul său dur și tăcut. Ted fusese preferatul lui. Când Ted plecase la Phillips Academy, tatăl său îl dusese la aeroport și-i dăduse un plic mic și alb.

— Să nu permiţi nimănui să-ţi spună că nu însemni nimic doar pentru că eşti sărac. Se înşală, Teddy. Tu eşti fiul meu. Însă, Teddy, nu te întoarce în locul ăsta cretin. Vin eu la tine. Nu vreau să te văd niciodată trăind în Alaska.

Ted aproape că simțea atingerea degetelor cenușii ale tatălui său – tăbăcite de la jupuitul peștelui, cu vârful degetului mic de la mâna dreaptă retezat în urma unui accident de la fabrica de conserve. În toți anii ce trecuseră de atunci, după ce cheltuise cele cinci bancnote de douăzeci de dolari, păstrase acel *bong-tu*îngălbenit, pe care îl înrămase și îl pusese pe birou, pentru că tatăl său scrisese de mână „Teddy".

— Iubitule, vrei să merg cu tine? a întrebat Delia, îndreptându-se imediat spre el.

Ted voia ca ea să-i citească gândurile. În mod normal, ar fi încercat să spună ceva optimist, astfel încât un lucru dificil să pară mai ușor de rezolvat. Dar nu avea chef de asta azi.

Delia l-a mângâiat pe gât.

— Lasă-mă să vin cu tine. Aș vrea să-ți cunosc familia.

Apoi a făcut rezervări la hotel pentru amândoi, a plătit biletele de avion și coroanele funerare și a aranjat transportul până la aeroport. Voia să se asigure că Ted nu avea să fie nevoit să-și încarce mintea cu asemenea detalii banale. Delia era hotărâtă să dovedească faptul că era un aliat bun. Când o ceruse în căsătorie, îi spusese: „Noi doi suntem la fel". Iar Delia înțelesese că se referea la faptul că amândoi crescuseră în

sărăcie.

Dar nu despre asta era vorba. Erau la fel pentru că ar fi supravieţuit oricărei încercări. Delia nu l-ar fi lăsat să treacă prin asta de unul singur.

Ted a condus maşina închiriată până acasă la părinţi. Din capătul străzii, i-a arătat Deliei casa modestă, cu înveliş de aluminiu, nu mai mare decât cea în care crescuse Delia alături de mama ei şi de cei trei fraţi. În faţă erau parcate mai multe maşini. Ted a încetinit. Deliei i s-a părut că arăta altfel, ca şi cum ar fi fost speriat.

Ted îi povestise despre slujbele lui de vară la fabrica de conserve, când se întorcea de la şcoala pregătitoare. Învăţa pentru examenele de la sfârşitul liceului în pauzele de prânz, în timp ce băieţii ceilalţi pipăiau fete urâţele în vestiarul angajaţilor. Amândoi crescuseră în sărăcie, dar Ted ieşise din acest hău învăţând. Delia urâse şcoala. Dislexia ei fusese diagnosticată târziu, în şcoala generală, dar ea fusese întotdeauna de părere că e proastă. În ultimul an de liceu se culcase cu câţiva profesori ca să treacă. Luase nouăzeci şi opt de puncte la engleză fără să se fi dus vreodată la ore, deşi îl lăsase pe domnul Shert să se joace cu sânii ei şi i-o frecase în maşina lui, în spatele magazinului Benjamin's Hardware, în după-amiezile de vineri, ori de câte ori acesta o suna. El era singurul care-şi făcuse de cap cu ea şi care credea că e greşit să întreţină relaţii sexuale cu o elevă, dar, în rest, totul era în regulă. Profesorul de biologie nu avea niciun fel de scrupule, nici măcar în privinţa sexului anal, care nu-i prea plăcea Deliei, pentru că era cel mai dureros.

Luase note bune, pe merit, la arte, sport şi teatru. Dar la toate celelalte materii, la care avea medii mici, fusese mai uşor să treacă lăsând vreun bărbat în toată firea să-i bage mâna pe sub bluză ori punându-se în genunchi, decât să scrie despre motivul pentru care Othello a ucis-o pe femeia pe care o iubea; îi era greu să formuleze propoziţii. Rezultatele şcolare din liceu erau inegale, dar absolvise şi învăţase cinci semestre la facultate din St. John'se înainte să se cupleze cu un agent de la Kearn Davis, într-un tren de navetişti. Acesta o încurajase să candideze pentru un post de asistentă de vânzări. Delia nu-şi dorea să se mai culce vreodată cu un alt bărbat în afară de Ted pentru tot restul vieţii ei.

Ted a parcat maşina şi a coborât să-i deschidă portiera. Şi-au lăsat bagajele în Fordul Taurus alb.

Doamna Kim a deschis uşa.

— Ai venit, a spus ea în coreeană.

Nu părea bucuroasă să-l vadă.

— E bine că ai venit.

A zâmbit slab.

Ce ciudat era să fii acasă, s-a gândit Ted. Să audă coreeana mamei sale, care suna atât de diferit de dialectul tatălui Ellei. O mulţime de oameni de la biserică stăteau în sufrageria mobilată simplu. Un grup de femei se uitau la el şi la Delia din bucătărie. Nu-i vedea pe fratele sau pe sora lui.

Ted a făcut o plecăciune în direcţia coreenilor aşezaţi, care l-au salutat din cap, înclinându-se la rândul lor. Acesta era Teddy, fiul care mersese la Harvard, care câştiga milioane de dolari pe an şi care le cumpărase case părinţilor şi fraţilor săi. Era căsătorit cu o coreeancă frumoasă ale cărei fotografii le văzuseră deja. Era fiica unui doctor şi îşi suna soacra în fiecare seară de duminică, chiar şi atunci când fiul era prea ocupat cu munca. Aveau o fetiţă care trebuie să fi avut deja mai bine de un an. Oaspeţii nu ştiau ce să creadă despre americanca de lângă el.

Doamna Kim a observat-o şi ea pe Delia.

— *Mahp soh sah!* Ai adus-o la înmormântarea tatălui tău?

Nu s-a putut abţine să clatine din cap. Fata arăta ca decupată dintr-o revistă – păr portocaliu, strălucitor, ochi albaştri, sclipitori şi ruj roşu. Purta o helancă neagră şi strâmtă şi pantaloni negri. Avea sânii mari şi o talie mică, nimic din frumuseţea domoală a Ellei. Teddy îşi aruncase viaţa la gunoi pentru a fi cu această fată *mi-gool*sexy. Acum, toţi cei trei copii ai ei aveau relaţii cu americani.

— Ai pietre în loc de creier?

Ted s-a gândit să se întoarcă şi să plece.

— Mamă, a spus el rugător.

— Ella a trimis ăsta.

Doamna Kim a arătat spre buchetul enorm de trandafiri albi, aflat pe măsuţa de cafea.

— Cum a aflat?

— Vorbesc cu ea în fiecare duminică. Mă sună să-mi povestească despre Irene. Eu am sunat-o ca să-i spun despre tata.

Ted a dat din cap. Nu-şi imaginase că viitoarea fostă soţie avea să fie o problemă atât de mare.

— I-am spus să vină, dar m-a refuzat, a zis că nu ar fi potrivit, din

moment ce încă nu vorbisem cu tine. Dar vreau să le văd şi eu pe Ella şi pe fetiţă. O să vin în august la New York ca să le văd.

Ted a dat din cap aprobator. Era mai rău decât îşi imaginase. Brusc, o ura pe Ella. Nu asta fusese intenţia ei, dar Ella se întrecea mereu pe sine în a fi cel mai bun copil şi, pur şi simplu, nu avea cum s-o învingă. Tatăl lui vorbea cu ea de fiecare dată când îi suna şi lui nici măcar nu-i plăcea să vorbească la telefon.

— Nu-mi vine să cred că ai adus-o aici, a murmurat neîncrezătoare doamna Kim.

Delia i-a zâmbit mamei lui Ted, încercând să fie curajoasă. Ea nu ştia că Ella nu-i spusese doamnei Kim nimic despre ei, în afară de faptul că Ted se îndrăgostise de o femeie de la serviciu şi că mariajul lor se terminase.

— Ai adus-o la înmormântare. Cum poţi să-i faci aşa ceva tatălui tău?

Ted a oftat.

— Putem să vorbim în altă parte? Camera mea e liberă?

Doamna Kim a arătat spre buchetul enorm de trandafiri albi, aflat pe măsuţa de cafea.

— Cum a aflat?

— Vorbesc cu ea în fiecare duminică. Mă sună să-mi povestească despre Irene. Eu am sunat-o ca să-i spun despre tata.

Ted a dat din cap. Nu-şi imaginase că viitoarea fostă soţie avea să fie o problemă atât de mare.

— I-am spus să vină, dar m-a refuzat, a zis că nu ar fi potrivit, din moment ce încă nu vorbisem cu tine. Dar vreau să le văd şi eu pe Ella şi pe fetiţă. O să vin în august la New York ca să le văd.

Ted a dat din cap aprobator. Era mai rău decât îşi imaginase. Brusc, o ura pe Ella. Nu asta fusese intenţia ei, dar Ella se întrecea mereu pe sine în a fi cel mai bun copil şi, pur şi simplu, nu avea cum s-o învingă. Tatăl lui vorbea cu ea de fiecare dată când îi suna şi lui nici măcar nu-i plăcea să vorbească la telefon.

— Nu-mi vine să cred că ai adus-o aici, a murmurat neîncrezătoare doamna Kim.

Delia i-a zâmbit mamei lui Ted, încercând să fie curajoasă. Ea nu ştia că Ella nu-i spusese doamnei Kim nimic despre ei, în afară de faptul că Ted se îndrăgostise de o femeie de la serviciu şi că mariajul lor se terminase.

— Ai adus-o la înmormântare. Cum poţi să-i faci aşa ceva tatălui tău?

Ted a oftat.

— Putem să vorbim în altă parte? Camera mea e liberă?

— Şi bagajele tale?

Doamna Kim nu ştia unde urma să doarmă Delia. În niciun caz nu ar fi permis ca un bărbat căsătorit şi o femeie singură să doarmă împreună în casa ei.

— Unde vă sunt valizele?

— Sunt în maşină. Stăm la un hotel.

— Hotel? a spus ea în engleză.

Familia nu stă la hotel. Doamna Kim s-a uitat cu atenţie la fiul ei.

— Mamă, hai să vorbim sus!

Coreeana lui era ciudată. Inflexiunile nu se potriveau cu vocea lui de adult, iar Ted a constatat că-i scăpau cuvintele. Care era cuvântul pentru divorţ?

— La hotel? a întrebat din nou doamna Kim.

Hotelul era ca o palmă pentru ea.

— Ce vorbe sunt astea?

Ted s-a îndreptat de spate. Nu mai avea chef să-şi ceară scuze. Stăteau încă în picioare în holul de la intrare, iar Delia se afla la un metru şi jumătate de el. Nu o prezentase încă. Nu mai încerca să zâmbească, ci se uita la fotografiile de pe perete. Erau multe cu el şi cu Ella. Delia nu-şi putea desprinde privirea de la Ella în rochie de mireasă. Casey spusese cu mult timp în urmă, înainte să ştie ce avea să se întâmple, că soţia lui Ted semăna cu Gong Li, actriţa chineză, dar Delia credea că trăsăturile Ellei erau chiar mai fine decât ale acesteia.

Doamna Kim a văzut-o pe Delia uitându-se fix la fotografiile de nuntă. Toţi cei care vizitau casa se uitau la ele şi spuneau că Ella părea o persoană bună şi frumoasă. Cât de norocos era Teddy! Era prea mult pentru doamna Kim să-şi piardă soţul şi să-şi vadă copiii divorţând. Fiica ei, Julie, era divorţată, iar acum Teddy divorţa de o fată atât de drăguţă. Cel mai mare dintre ei, Michael, nu se căsătorise încă şi nici nu părea că avea s-o facă vreodată.

Doamna Kim s-a întors şi s-a îndreptat spre bucătăria aflată la câţiva paşi de hol. Văzând-o atât de tulburată din cauza nou-sosiţilor, femeile de la biserică care puneau de ceai în bucătărie au dat din cap şi au plecat, fără să vorbească, în sufragerie, lăsându-i singuri pe cei trei.

Ted s-a întors spre Delia.

— Îmi pare rău pentru asta. Nu-i place să vorbească în engleză, dar înţelege totul.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Ted, a zis Delia.

I-a zâmbit din nou doamnei Kim.

— Ea este Delia.

Ted s-a uitat la mama sa.

— Este logodnica mea. Ne vom căsători imediat ce se va termina divorţul.

Delia i-a întins mâna.

— Bună ziua, doamnă Kim. Îmi pare foarte rău pentru soţul dumneavoastră. Mi-aş fi dorit să ne fi întâlnit în împrejurări mai plăcute.

Asta repetase la nesfârşit în gând, în avion.

Doamna Kim s-a uitat fix la faţa tinerei, încercând să afle ceva despre ea. Nu-i plăcea bărbia ascuţită a fetei, felul în care maxilarele îi ieşeau uşor în afară. Fata avea ghinion. Cum îl va afecta această soartă pe fiul ei? Fata asta era vulpea care furase din coteţ? Sau era găina pe care o furase Teddy? Fiul ei nu era atât de nevinovat, dar erau destul de maturi ca să ştie că e greşit să fie împreună atunci când unul e căsătorit, iar celălalt nu.

Delia şi-a retras mâna. A zâmbit sumbru, concentrându-se asupra celor mai apropiate obiecte: un prăjitor de pâine de modă veche, maşina de gătit orez, nişte borcane Mason mari şi goale, abia spălate şi uscate pe chiuvetă. Mirosurile de aici nu erau neplăcute – praf înţepător de chili, sos de soia şi usturoi. Delia nu gătea prea mult, iar bucătăria ei mirosea doar a Pine-Sol, detergentul pe care-l folosea pentru a spăla suprafeţele.

Femeile de la biserică nu terminaseră de curăţat resturile de mâncare înainte să fi părăsit brusc bucătăria. Doamna Kim a luat folia şi a acoperit prăjiturile şi gogoşile neatinse. Nimeni nu putea să mănânce tot ce era aici. Părea o risipă să arunce toată mâncarea aceea scumpă.

Doamna Kim stătea cu spatele la Ted şi la Delia. Voia ca toată lumea să plece din casa ei, s-o lase în pace. Fusese mereu o femeie muncitoare. Timp de peste patruzeci de ani, făcuse conserve de somon şi de macrou la Lowry's, alături de bunul ei soţ. Crescuse trei copii şi pregătise cina în fiecare seară. Mai bine de zece ani, îşi dusese soţul la dializă trei seri pe săptămână. Sâmbăta făcea curăţenie în casă, se ducea la cumpărături şi călca.

Duminica se ducea la biserică şi pregătea o cină cu carne pentru familie, iar acum, când copiii ei erau mari, gătea pentru nepoţi. Nu ceruse niciodată niciun dolar nimănui şi nici nu încercase să facă vreun rău cuiva. Dar ceva tot nu era în regulă. Michael, care avea o slujbă stabilă la oficiul poştal, ameninţa mereu că avea să-şi dea demisia. Tot el, fiul cel mare, nu reuşea să păstreze o iubită mai mult de câteva luni. Iar Julie, care se căsătorise cu acel iubit scund din liceu, Craig Müller, care o bătea după ce bea, scăpase în sfârşit de el, dar abia dacă îşi permitea să-şi crească singură cei doi fii. Craig întârzia adesea cu pensia alimentară. Iar acum Teddy o înşelase pe Ella, care era mai mult decât o fiică pentru ea, şi o părăsise pentru această persoană din bucătăria ei. Singura consolare era că soţul ei nu mai trăia ca să vadă toate astea. Nu suferise destul?

— Ai părăsit-o pe Ella pentru fata asta? Pentru fata asta? Cred că eşti nebun, a murmurat mama lui Ted în coreeană. Ce ţi-a făcut Ella?

— Nimic, a răspuns Ted. Pur şi simplu, nu ne mai iubim.

— Nu, Teddy. Ştiu că Ella te iubeşte. E o fată bună. Ea nu încetează să te iubească doar pentru că ai făcut ceva rău. Nimeni nu încetează să te iubească pur şi simplu. E cel mai caraghios lucru pe care-l poţi spune.

— Nu, mamă. Nu mă mai iubeşte. Vrea să divorţeze.

— Vrea divorţul pentru că ştie că tu nu mai vrei să fii căsătorit cu ea. Dacă îţi doreai asta în continuare, ar fi scos-o cumva la capăt.

— Atunci, eu nu mai vreau să fiu căsătorit cu ea. Bine?

Ted şi-a strâns pumnii.

— Şi ce vei face când nu o vei mai iubi nici pe asta? Vei scăpa de ea ca de un peşte stricat şi vei găsi pe altcineva? De ce le pasă americanilor atât de mult de sex? Dragostea nu înseamnă sex, a spus ea.

Ted nu o auzise niciodată pe mama lui rostind cuvântul „sex". Fusese nevoită să pronunţe cuvântul în engleză. Şi-a dus mâinile la spate, ca înainte de o prezentare. Era mai înalt decât doamna Kim, care nu avea nici măcar un metru cincizeci. Ted s-a gândit să spună ceva, apoi s-a abţinut. O lăsa să-i spună aceste lucruri pentru că nu putea să-i explice ce se întâmplase cu Delia. Ceea ce simţea pentru ea era mai puternic decât ceea ce simţise vreodată pentru o altă persoană. Delia era căminul lui. Ella era acea casă de pe deal pe care visase s-o cumpere, dar nu se putea relaxa niciodată în prezenţa ei. De asemenea, ajunsese să considere că amabilitatea şi blândeţea ei nu erau deloc atrăgătoare. Părea să nu aibă nevoi sau dorinţe proprii. La o petrecere de la Fly

Garden, în primăvara ultimului său an de liceu, un student la psihologie îi spusese:

— Soţia pe care ţi-o vei alege va fi oglinda ta personală şi socială. Reflectă modul în care te vezi pe tine însuţi.

Ted a ţinut cont de asta de-a lungul anilor. Când a întâlnit-o pe Ella, a simţit că trebuie să se însoare cu ea pentru că era exact imaginea pe care dorea s-o transmită mai departe. Era educată, bine-crescută şi de o frumuseţe ireproşabilă, dar întâlnirea cu Delia a schimbat ceea ce-şi dorea de la o soţie. Şi-a dat seama că Delia era o reflexie mai exactă. Ted o iubea sincer. De asemenea, nu voia să îmbătrânească alături de cineva de care nu era îndrăgostit – să aibă o viaţă aparent frumoasă, cu maniere desăvârşite, care să acopere lipsa de sentimente romantice. Aşa se gândise Ted după ce-şi părăsise soţia. Şi, în sfârşit, îşi permitea să divorţeze. Excluzând opţiunile pe acţiuni, ultimul său bonus se apropia de trei milioane de dolari. Noul său loc de muncă avea un contract garantat, cu condiţii mult mai bune şi cu avantaje numeroase în cazul mai multor afaceri încheiate. Câştigurile sale păreau să nu cunoască limite. Toate acestea erau greu de explicat în limba engleză unui prieten apropiat şi absolut imposibil de rostit în această bucătărie. Aici, fericirea, romantismul şi dragostea erau frivole şi meritau să fie sacrificate. Aşa că Ted a rămas tăcut. După cum se dovedise, dragostea era mai importantă pentru el decât crezuse. Şi-a lăsat mama să ţipe în voie.

— Acum Irene va creşte fără tată.

Delia a ridicat capul când a auzit numele copilului. Habar nu avea despre ce vorbeau în coreeană, dar putea recunoaşte unele nume. Doamna Kim o numea pe fiica lui Ted „l-lene".

— O să avem custodie comună în privinţa lui Irene. Va locui cu noi cel puţin jumătate din timp, a spus el.

— Ce vorbeşti? Cum?

— Aşa, pur şi simplu.

— Nu, Teddy.

— Unde sunt Michael şi Julie?

Ted s-a uitat în jur, după fratele şi sora lui. Ar fi trebuit să fie aici.

— Cum ai putut să faci asta? Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu tine.

Deliei îi era milă de Ted. Îşi dorea să-i pună mâna pe braţ sau să-l mângâie pe spate, dar mama lui nu ar fi fost de acord.

— Teddy, nu este frumos. E un lucru rău.

Doamna Kim a spus aceste replici în engleză. Ted a strâns din dinţi, apoi a oftat.

— Haide, iubito! Mergem la hotel, i-a spus el Deliei.

— Cum ai putut să-i faci aşa ceva Ellei?

Mama lui l-a privit cu dezgust.

— Ar trebui să fii de partea mea, i-a spus Ted.

Apoi a luat-o de mână pe Delia şi a ieşit.

La înmormântare au luat parte două sute de persoane. Niciunul dintre copii nu a ţinut un discurs, dar au stat cu mama lor în primul rând. Doamna Kim a plâns, neconsolată. S-a sprijinit de Michael cu trupul ei moale şi îndoit ca un sac de cartofi pe jumătate umplut. Julie a plâns pe toată durata slujbei.

Încercările se sfârşiseră, a spus preotul. Era o alinare în asta. Johnny Kim suferise – viaţa lui grea fusese plină de munci fizice dificile. Trupul i se frânsese, dar sufletul îi fusese desăvârşit. Domnul iubea un slujitor credincios şi modest şi avea să-i dea o cameră frumoasă în conacul Său. Ted nu putea să plângă, de parcă nici nu ar fi fost cu adevărat acolo. Nu se afla în Anchorage; cadavrul puternic pudrat din sicriu nu era al tatălui său şi nici nu ştia dacă existau sufletul sau raiul, deşi i-ar fi plăcut să fie aşa. I se părea îngrozitor că tatăl său murise fără să-şi ia rămas-bun de la el. îl durea ceafa şi şi-a dus mâinile la tâmple. Delia l-a mângâiat pe spate.

După ce slujba s-a încheiat, Michael şi Ted au rămas în biserică, în timp ce doamna Kim şi Julie s-au aşezat pe o bancă, fiindcă nu mai puteau să stea în picioare. Oamenii au format un şir pentru a-şi prezenta condoleanţele. Michael a vorbit mai mult cu ei decât Ted. Delia i-a ţinut ocupaţi pe cei doi fii ai lui Julie, Eric şi Shaun, în vârstă de şapte şi de patru ani, desenând imagini cu Garfield pe spatele programului slujbei.

Acasă, oaspeţii au participat la recepţia modestă, dar nu au zăbovit prea mult. Mulţi dintre bărbaţii şi femeile care lucraseră la Lowry's le-au spus lui Michael, lui Julie şi lui Ted ce om bun fusese tatăl lor. Au povestit cum Johnny Kim te ajuta cu orice atunci când nu aveai bani de chirie sau de alimente. Ted se simţea mândru de tatăl său, care fusese generos cu prietenii lui.

Pe parcursul întregii zile, Michael şi Julie au fost atenţi în preajma lui Ted, de parcă le era frică de el. Ted a încercat să afle ce mai fac, dar Michael nu zicea aproape nimic, iar Julie vorbea întruna, dar fără a spune ceva interesant sau nou. Ştiau despre divorţul lui, dar nu l-au

întrebat nimic. Au promis să telefoneze ca să discute cum să procedeze cu mama lor după ce Ted avea să se întoarcă la New York. Julie se oferise să se mute acolo cu copiii, dar doamna Kim a spus clar că urma să locuiască singură în continuare. În cele din urmă, Ted și Delia s-au concentrat asupra lui Shaun și Eric, care erau niște copii vioi și inteligenți. Cel mic era mai deștept decât cel mare, credea Ted, dar cel mare era mai frumușel, iar Ted și-a propus să aibă grijă ca ei să primească o educație corespunzătoare. Când toată lumea a plecat, în cele din urmă, Ted a decis să se retragă împreună cu Delia. Zborul lor era la miezul nopții, iar ei încă nu-și luaseră bagajele de la hotel.

S-a dus la etaj ca să ia hainele din fosta cameră a fratelui său, în care se aflau acum mașina de cusut a mamei lor și un pat extensibil. împărțise acea cameră cu Michael în urmă cu peste douăzeci de ani. Aceasta fusese lumea lui – un cartier de rahat, mobilă modestă, școli înapoiate și părinți needucați, care vorbeau puțin. Vechea lui existență nu mai avea niciun sens pentru el, iar tatăl său avusese dreptate când îi spusese să nu se mai întoarcă niciodată acolo.

În timp ce cobora cu hainele în mână, a văzut capul mamei sale, care urca încet treptele.

— Eu plec acum, a spus el.

— Deja? a întrebat ea.

— O să te sun de la New York. Am multe de făcut. Audierile pentru custodie și…

— Nu lua copilul de lângă Ella.

— E și copilul meu.

— Nu. Nu așa cum este al Ellei. Dacă Ella nu a făcut nimic greșit, atunci ar trebui să rămână cu fetița. Tu o ai pe Delia. Poți avea copii cu ea.

— Nu poate avea copii.

— Logic.

Doamna Kim a dat din cap ca pentru sine, își închipuise că Delia avea probabil peste treizeci și cinci de ani, chiar dacă părea mai tânără.

Lui Ted i s-a făcut frig și și-a pus paltonul pe el. Mama lui fusese întotdeauna o femeie dură și sigură de sine. Uneori, în copilărie, o urâse. Apoi și-a dat seama că Delia nu era aproape niciodată așa. Poate că i se trăgea de la faptul că ea însăși făcuse greșeli și fusese judecată. Nici Ella nu era dură. Femeile pe care le iubise fuseseră mult mai blânde decât mama lui. Semănau mai mult cu tatăl său.

— Nu poţi s-o iei pe Irene de lângă Ella. I-ai distrus deja viaţa. Acum este divorţată. Cum va supravieţui acestei ruşini?

— Lucrurile sunt diferite acum.

Doamna Kim s-a prins de balustradă.

— Tatăl tău a fost întotdeauna foarte mândru de tine. În ochii lui, tu nu puteai să greşeşti. Mereu spunea că ar fi mai bine să nu te întorci niciodată acasă. Chiar şi pe patul de moarte spunea: „Nu-l deranjaţi pe Teddy, pentru că munceşte din greu. Nu deranjaţi un băiat care munceşte din greu". Le spunea tuturor cunoscuţilor că fiul său a învăţat la Harvard College şi la Harvard Business School. Puteai să fii un om al străzii şi să trăieşti sub un pod, dar ai făcut acest lucru pentru tatăl tău – ai mers la Harvard. Chiar şi oamenii bogaţi erau impresionaţi când le spunea că băiatul lui fusese la Harvard. Era atât de bolnav că n-a putut să vină la absolvire sau la nunta ta, dar nu voia să vezi cât de bolnav era, altminteri ţi-ai fi făcut griji. Şi când ţi s-a născut fetiţa şi nu ai adus-o aici, chiar şi atunci, vai, tatăl tău a fost atât de trist! A zis: „Cred că Teddy e foarte ocupat. Nu e uşor să câştigi milioane de dolari în fiecare an. Nici vacanţă nu-şi ia. Munceşte din greu ca să aibă grijă de familia lui. Acum trebuie să muncească şi mai mult. Teddy trebuie să aibă grijă de încă o persoană, s-o trimită şi pe ea la Harvard. Teddy este un om important în America".

Doamna Kim i-a aruncat o privire atât de rece, încât Ted s-a speriat. Simţea că-l urăşte.

— Înainte de a muri, când era la spital, tatăl tău a spus: „Teddy este un băiat bun. Nu te supăra pe Teddy pentru că n-a venit să mă vadă. Ştiu că Teddy e băiat bun. Nu e uşor în America, iar el a reuşit aici. Sunt foarte mândru de el". Aşa a zis tatăl tău.

Ted privea în jos. Nu se încălţase încă. Nu putea să vorbească şi nu putea sau nu voia să se apere în faţa acestei femei ridate, cu pielea brună, cu părul transformat într-un moţ de fire cenuşii. Ieşise din trupul ei şi al tatălui său. Nu o întâlnise pe Irene, dar el se gândise că, dacă ar fi împărţit custodia fetiţei, mama ei ar fi ajuns s-o cunoască mult mai bine. Îşi jurase s-o iubească, chiar dacă o dădea în bară. Când Ella era însărcinată şi fusese diagnosticată cu herpes, Ted se dusese la biserică în fiecare duminică dimineaţa şi se rugase pentru un singur lucru: ca Irene să nu fie afectată de boala pe care el i-o dăduse cumva Ellei. Până în acel moment, Ted nu-şi dăduse seama că Dumnezeu îi răspunsese la rugăciuni. Când era licean, îi ceruse lui Dumnezeu să-l ajute să intre la

Harvard și să devină bogat, pentru a putea avea astfel grijă de părinții lui pentru totdeauna. De acea înțelegere se achitase cu vârf și îndesat.

— Nu poți s-o iei pe Irene, a spus mama lui. Nu-i mai face rău Ellei.

— O să te sun de la New York.

Ted s-a întors și a trecut pe lângă ea. Tot ceea ce făcuse bine vreodată în viața lui era anulat de divorț, de faptul că se îndrăgostise de Delia în timp ce era căsătorit cu Ella și, acum, de faptul că dorea custodia comună a lui Irene. Mama lui îl credea un om de nimic.

Dar ea nu înțelegea. Avocatul spusese că, dacă Ella avea custodie deplină, putea să se mute cu Irene fără consimțământul lui. Nu voia să-i lase posibilitatea de a-i lua copilul de tot.

— Tatăl tău…

Doamna Kim a început să plângă din nou.

Ted a înghețat pe treaptă. Când s-a întors cu fata la ea, mama lui nu mai era acolo. Doamna Kim se dusese în camera ei și închisese ușa. Ultima ușă de care-și amintea că i se închisese în nas fusese cea a Ellei, în noaptea în care aflase despre herpes, dar, de îndată ce ușa se redeschisese și fusese lăsat să revină, și-a dorit să iasă definitiv. Așa că nu a bătut nici la ușa mamei sale.

La parter, a ajutat-o pe Delia să se îmbrace. Și-au luat rămas-bun de la Michael, de la Julie și de la copii. Până dimineață, aveau să ajungă la New York.

74 Sală de concerte din New York, în cartierul Manhattan. Construită între 1889 și 1891 din fondurile omului de afaceri și filantropului Andrew Carnegie, se află acum pe lista monumentelor istorice din SUA (n.tr.).

75 Radu Lupu (1945 – 2022), născut la Galați, este considerat unul dintre cei mai importanți pianiști ai secolului al XX-lea. Printre cele mai apreciate înregistrări ale sale se numără lucrări de Beethoven, Brahms, Grieg, Mozart, Schubert și Schumann. A câștigat Premiul Grammy în 1996 (n.tr.).

76 Ghid gastronomic și turistic creat de către Nina și Tim Zagat în 1979, la New York. La apogeu, evalua localuri din aproape șaptezeci de orașe din întreaga lume. A fost cumpărat în 2011 de Google și vândut apoi portalului online *The Infatuation* (n.tr.).

77 Familie celebră de artiști americani, cunoscută mai ales datorită pictorului Andrew Wyeth (1917 – 2009) (n.tr.).

78 Serial TV de comedie, difuzat inițial în SUA între 1969 și 1974

(n.tr.).

79 „Plic", în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

80 „Americancă! în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

7.

FOARFECĂ

Ca de obicei, Virginia îi trimitea scrisori prin Federal Express. Plicul de carton a ajuns pe biroul lui Casey miercuri după-amiază: „Am pierdut sarcina. Sunt în regulă. Am scăpat de Gio. Şi în privinţa asta sunt în regulă. Sunt disperată după o mică diversiune, dragă Casey. *P-rad – P-rade. P-radei* Ajung cu avionul vineri seara pe aeroportul JFK, merg cu tine sâmbătă la reuniune, desigur, apoi duminică am promis s-o vizitez pe Lady Eugenie în Newport. Abia aştept să scap de vinurile roşii italieneşti şi să trec pe tequila. Te rog să ne întâlnim acasă, sâmbătă dimineaţa, la şapte. Conduc eu până acolo, iar tu poţi conduce la întoarcere. Mi-e atât de dor de tine. Patru ani, Casey. Iubita mea, suntem atât de bătrâne. Ţine minte, mi-ai promis o *Prade! Pupici* mulţi".

Casey nu uitase. În ultimul lor an de facultate, îi promisese Virginiei, în timpul unei astfel de reuniuni, unde Casey lucra ca barmaniţă pentru nişte absolvenţi deja bântuiţi de artroză, că o să meargă cu ea la *Prade,* dacă Virginia avea să-i ţină companie în acea seară. Casey nu-şi dorea deloc să fie prezentă la marşul anual al absolvenţilor, în acel alai de oameni îmbrăcaţi în portocaliu şi negru. Dar nu puteai arunca o astfel de promisiune pe geam.

Jane Craft se trezise la prima oră, agitându-se din cauza ţinutei pentru *P-rade* a fiicei sale.

— Casey Han, nu crezi că e un pic cam indecentă? a întrebat Jane de îndată ce Casey a intrat în casă.

Casey a văzut în depărtare la cine făcea referire, pentru că uşa bucătăriei era deschisă, iar acolo se afla Virginia. Fata purta sutienul de la costumul de baie Pucci, portocaliu cu negru, o cămaşă decoltată, transparentă, şi o pereche de pantaloni scurţi, negri. Se chinuia să-şi prindă o coadă lungă de tigru la spate. Virginia arăta senzaţional.

— Aaa! a ţipat Virginia când a văzut-o pe prietena ei.

S-a năpustit spre Casey, în hainele ei portocalii, şi a îmbrăţişat-o cât a putut de strâns.

— Eşti aici! Eşti aici! întotdeauna te ţii de cuvânt. Ştiam eu! Ştiam că vei veni!

Virginia ţopăia de plăcere.

Doamna Craft nu s-a putut abține să-i zâmbească fiicei sale imposibil de stăpânit. O fi avut ea douăzeci și șapte de ani, dar se purta la fel ca la cinci. Nici ea și nici soțul ei, Fritzy nu aveau temperamentul Virginiei, iar pe măsură ce îmbătrâneau și deveneau ceva mai rezervați, Jane Craft se simțea din ce în ce mai recunoscătoare pentru această vioiciune nemărginită.

La rândul ei, Casey a îmbrățișat-o pe Virginia. Trecuse prea mult timp. În ultimii patru ani, refuzase numeroasele invitații ale Virginiei de a se duce în Italia, din cauza banilor, a școlii sau a muncii, iar acum își dorea să fi mers s-o vadă pe Virginia mai devreme. Se simțea atât de bine alături de prietena ei.

Jane s-a întors spre Casey. Tonul ei vexat era mai degrabă resemnat decât autoritar, întotdeauna sperase că acea colegă de cameră potolită, coreeancă avea să-i influențeze în bine fiica zvăpăiată. Astăzi, Casey părea mai bătrână decât Virginia, nu atât fizic, cât mai degrabă în expresie. Avea ochii obosiți și slăbise puțin, ceea ce-i făcea chipul să pară mai vulnerabil, iar claviculele, mai pronunțate. Mai puțin atrăgătoare, și-a spus Jane.

— Casey Han, trebuie să-i bagi mințile în cap Virginiei noastre. Nu este posibil să se plimbe așa prin campus.

Casey mai fusese pusă în această situație și înainte.

— Doamnă Craft, îmi dați, vă rog, un pahar cu apă? a întrebat Casey cu vioiciune, părând mai degrabă de șaisprezece ani, nu de douăzeci și șase.

— Ah, Doamne, imediat!

Jane Craft s-a dus în cealaltă parte a bucătăriei.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, nu, mulțumesc.

Casey s-a încruntat la Virginia, simțindu-se groaznic pentru că-i distrăgea atenția sărmanei doamne Craft.

— Bună treabă, Han, a spus Virginia, făcându-i cu ochiul, și și-a prins, în cele din urmă, coada.

Doamna Craft i-a dat lui Casey un pahar cu apă cu gheață, iar ea l-a băut. După ce a terminat, s-a îndreptat spre chiuvetă ca să pună acolo paharul gol. Când s-a întors, prietena ei a luat-o de mână și a tras-o spre ușa bucătăriei.

— Mamă Jane, a zis Virginia, sărutându-și mama pe ambii obraji, am plecat.

Casey i-a făcut cu mâna doamnei Craft, părând total neputincioasă. Era nepoliticos să plece aşa, în grabă, dar niciuna dintre ele nu avea vreun interes să rămână acolo prea mult timp.

Studenţii din promoţia care sărbătorea douăzeci şi cinci de ani de la absolvire, liderii paradei, păreau caraghioşi, dar fericiţi în cămăşile lor cu nasturi portocalii şi negri şi cu pălăriile lor Panamá. Formau cel mai mare grup, îndreptându-se spre ieşirea prin poarta Fitz Randolph, cu absolvenţii din anii mai vechi mărşăluind în spatele lor şi cu cei mai tineri venind în urma acestora. Numeroşi bătrâni treceau pe lângă mulţime, purtând jachete în dungi şi pălării de paie, cu panglici asortate. Erau prezenţi şi vârstnici care făceau cu mâna fericiţi, din cărucioare de golf şi scaune cu rotile motorizate. Cei mai sprinteni purtau pancarte haioase cu mesaje de genul: AM VĂZUT DE TOATE. AM FĂCUT DE TOATE. NU-MI AMINTESC NIMIC. Soţiile şi nepoţii mărşăluiau alături de ei. Va fi şi ea vreodată atât de încântată să meargă alături de prietenii ei prin campus? Poate că, dacă aveai nouăzeci de ani şi te simţeai destul de bine ca să participi la paradă, era un lucru de care merita să te bucuri. Casey avea douăzeci şi şase de ani, dar nu se simţea deloc fericită.

Viaţa i se părea grea şi nesigură, în ciuda mulţimii vesele şi a cerului fără nori, la douăzeci şi două de grade Celsius. În plus, nu-şi închipuia că era vreo absolventă mândră. Purta o cămaşă albă şi pantaloni albi, pentru că nu-şi amintise unde îşi pusese jacheta portocalie pe care o primise în ultimul an de colegiu. Virginia o pierduse şi ea. Prietena ei a aplaudat grupurile celor din anii mai mari, iar Casey i s-a alăturat:

— Ura! Ura! Tare! Tare! Tigrii! Tigrii! Tigrii! Bine! Bine! Bine! Bum! Bum! Bum! Ura! Nouăştrei! Nouăştrei! Nouăştrei!

Cei care sărbătoreau treizeci şi cinci de ani de la absolvire le-au răspuns uralelor.

Promoţiile trecute erau, în majoritate covârşitoare, formate din bărbaţi albi – deceniile se reflectau în frunţile lor pătate, în ridurile adânci de deasupra sprâncenelor proeminente, în şuviţele fragile de păr rămase pe creştetele lor. Arătau ca nişte copii, s-a gândit Casey, ca nişte copii foarte fericiţi. Cum putea să le reproşeze zilele lor bune? Cumva, ea şi aceşti bărbaţi erau legaţi de această şcoală. Cei de la Princeton o educaseră pe cheltuiala lor. Le era datoare, nu-i aşa? Ar fi reuşit în viaţă să înapoieze ceva şcolii? Nu de aceea îi plătise Princeton toate cheltuielile? Probabil că îşi imagina că avea ceva de dăruit într-o zi. Dacă

primea o ofertă de la Kearn Davis şi devenea bogată cândva, putea să le trimită bani, aşa cum probabil că făcuseră aceşti oameni, şi să educe un alt copil ghinionist ca ea. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi reuşit? Sau dacă ar fi trecut prin viaţă fără să aibă prea multe de dovedit? Casey şi-a muşcat buza. Virginia i-a dat un cot ca să continue cu ovaţiile, apoi a început din nou să-şi legene coada. După ce au defilat şi cei din promoţia de acum cinci ani, Casey şi Virginia s-au alăturat absolvenţilor din 1993. Erau mai puţin de cincizeci care se întorseseră. Era doar al patrulea an de când terminaseră facultatea, iar în această mulţime, Casey a încercat să pară mai voioasă.

Poe Field era vast, iar pe iarbă erau pete mari de noroi. Un podium acoperit îi adăpostea pe oficialii şcolii, care anunţau sosirea fiecărei promoţii şi descriau momentul istoric. Treptat, mulţimea a ieşit paşnic din formaţie. Toată lumea era într-o dispoziţie veselă. Grupurile de absolvenţi discutau pe teren. Copiii se jucau pe margine cu o minge mare de plajă. Părinţii nu se ţineau după copiii care alergau, ci îi priveau nepăsători. În copilărie, ea şi Tina nu participaseră niciodată la aşa ceva cu părinţii lor. Cum era, oare, să ai părinţi care să fi mers la Princeton? Oamenii de la Ivy n-au lăsat-o pe Virginia să-i salute, iar Casey s-a retras intimidată. Dar ea fusese de acord să meargă la Ivy cu Virginia, pentru că nu avea chef să se vadă cu nimeni de la Charter, clubul ei din facultate. Deja vorbise cu câteva dintre colegele sale de an, iar acum se simţea profund jenată. N-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată aici. Nu în felul ăsta. Nu era nimic strălucitor sau interesant de povestit despre viaţa ei.

În mulţimea promoţiei 1991, Jay Currie le-o prezenta pe logodnica lui, Keiko, prietenilor săi. Văzând-o pe fata cea nouă, nimeni n-a întrebat de Casey. Cei mai mulţi dintre amicii lui plănuiau să se ducă la grătar la Terrace, iar Keiko era nerăbdătoare să li se alăture. Vorbea cu toată lumea, ţinându-l de mână tot timpul. Logodnica lui era o persoană prietenoasă, mult mai prietenoasă decât Casey, care ştia să se facă plăcută, dar care era mai retrasă decât şi-ar fi dorit el. Casey detesta cinele de la club şi, în cel mai bun caz, nu avea nicio părere despre prietenii săi apropiaţi de la Ivy, Tiger Inn şi Colonial. Se bucura că acum logodnica lui era o persoană sociabilă, dar astăzi nu putea să nu se gândească la Casey. Le fusese bine împreună şi se întreba ce se întâmplase, de fapt. Iubise cu adevărat două femei în viaţa lui: pe Casey şi pe Keiko. Foarte diferite una de cealaltă.

Casey cheltuia o mare parte din bani pe haine, dar îşi cârpea

şosetele, îşi spăla ciorapii de mână şi-şi făcea singură pălării, întotdeauna a avut o slujbă cu jumătate de normă ca să câştige bani. Keiko îşi arunca ciorapii după ce-i purta o singură dată. Mama lui ar fi făcut atac cerebral dacă ar fi ştiut. Mama lui era politicoasă, chiar umilă în preajma lui Keiko şi a părinţilor ei.

Poate că nu conta. Keiko făcea aproape la fel de mulţi bani ca el, ca asociat la o bancă de investiţii, iar părinţii ei îi cumpărau toate hainele. Domnul Uchida avea de gând să le cumpere un apartament în coproprietate pe Fifth Avenue drept cadou de nuntă. Dar Jay crescuse cu o mamă singură care avusese grijă de doi băieţi. Îşi amintea cum era să împartă tustrei o bucată mică de carne – deşi mama lui pretindea că nu-i era poftă de carne. El şi Keiko nu aveau cum să ajungă vreodată săraci, dar se întreba cum ar fi fost dacă ar fi câştigat dintr-odată foarte puţin. Credea că anxietatea lui se trage din faptul că citise, în facultate, prea multe romane despre răsturnările de situaţie din viaţa unui bărbat după ce se căsătorea şi voia să economisească şi să investească atât cât putea de mult. Din fericire, erau şi alte considerente la mijloc: lui Jay îi plăcuse să facă sex cu Casey, iar acum îi plăcea să facă sex cu Keiko. Acesta era un aspect pozitiv fundamental, s-a gândit el.

Puteai să iubeşti oameni atât de diferiţi şi să te căsătoreşti doar cu unul singur? în cele două relaţii amoroase ale sale, se trezise comparând ceea ce avea Casey cu ceea ce nu avea Keiko. Era nedrept. Ştia asta. Cele două femei aveau, de asemenea, calităţi comune: amândouă erau generoase şi extrem de grijulii cu fericirea lui. Cum ar fi fost să se contopească toată iubirea şi calităţile lor într-o singură persoană? Şi de ce trebuia să accepte că această fată nu exista decât în imaginaţia lui?

Apoi a văzut-o. Casey stătea la vreo trei metri distanţă, în poziţia ei obişnuită, puţin în spatele Virginiei şi al amicilor acesteia de la Ivy, părând aproape părăsită. Îi fusese mereu teamă să meargă singură la petreceri. Îşi amintea cum se chinuia să discute cu străinii la petreceri şi să pretindă că-i place să fie sociabilă. Era suficient de convingătoare, astfel încât nimeni nu credea că e timidă sau nesigură. Dar atunci când nu-şi dădea interesul, părea distantă. Dacă mergeau împreună la o petrecere, iar ea dispărea, el o găsea pe acoperişul locului unde se aflau, fumând o ţigară şi privind cerul nopţii. Ea nu1 obliga niciodată să plece de la petreceri; în schimb, îl aştepta pe acoperiş până când era gata de plecare, ca şi cum ar fi ştiut că el îşi dorea să fie sociabil, dar şi Jay trebuia

să înţeleagă că ea avea nevoie să rămână singură.

Părea drăguţă şi tânără în cămaşa albă de in şi în blugii albi. Era mai slabă decât şi-o amintea şi avea părul puţin mai lung. Încă purta brăţările argintii, iar Jay a zâmbit. Simţea cum inima îi bate mai tare şi s-a mustrat pentru că era un romantic prost. Keiko era o persoană minunată, şi-a spus, şi mult mai potrivită vieţii pe care şi-o dorea el. Nu avea îndoieli în privinţa succesului şi a unei vieţi bune. De asemenea, Keiko îl dorea lângă ea, iar Casey nu. Cu toate acestea, teribilul adevăr era că fata care-ţi frângea inima avea întotdeauna mai multă putere asupra ta decât ţi-ai fi dorit. Însă acum ea nu părea fericită, iar Jay s-a felicitat puţin, imaginându-şi că se gândea la el, că era tristă pentru că nu erau împreună. Simţea nevoia să se îndrepte spre ea şi s-o sărute. *Casey, sunt aici,* îi venea să-i spună, ca şi cum ar fi luat-o de pe acoperiş, *hai să mergem acum.* Se simţea cuprins brusc de aceste sentimente iraţionale pentru ea. Însă o iubea şi pe Keiko. Puteai să iubeşti doi oameni în acelaşi timp, doar că nu era deloc practic.

Keiko a observat că logodnicul ei se schimbase la faţă când a zărit-o pe asiatica înaltă. A simţit un strop de gelozie, dar şi-a amintit că, până la urmă, el o alesese pe ea. Keiko credea în dragoste la prima vedere; dragostea lor, nu se îndoia, era adevărată. Se îndrăgostise de el din momentul în care îl întâlnise la cursul de comportament organizaţional, iar două săptămâni mai târziu se cuplase cu el la o petrecere. Jay îi oferise primul ei orgasm.

— Ea este?

— Cine? a întrebat el cu nonşalanţă.

I-a zâmbit lui Keiko şi a sărutat-o pe buze.

— Casey Han, a spus Keiko cu voce tare.

Jay era fermecător şi, mizând pe asta, încerca să te aburească.

Casey s-a întors când şi-a auzit numele. El era. Era chiar Jay Currie, alături de o asiatică – trebuia să fie Keiko Uchida, logodnica lui. Numele ei îi rămăsese întipărit în minte încă de când citise scrisoarea

Virginie! Spre deosebire de ea, Keiko era micuţă, avea poate un metru şi jumătate sau mai puţin. Era foarte drăguţă şi avea ochii mari şi nasul mic. Trăsăturile lui Keiko erau mai delicate decât ale ei şi avea mâini subţiri şi picioare mici. Purta o rochie tip cămaşă neagră, strânsă la mijloc cu o curea Hermès.

Casey s-a îndreptat spre el, iar Jay i-a venit în întâmpinare.

— Salutare!

Casey a zâmbit şi l-a sărutat pe obraz.

— Bună, Casey, bună! a spus Jay, zâmbind larg, simţindu-se puţin răscolit. Sunt surprins să te văd aici.

— Şi eu, a râs Casey. Îi promisesem…

S-a întors s-o caute din priviri pe Virginia, care vorbea entuziasmată cu Hank Loehman, un băiat sexy din Ivy – student în ultimul an când ele erau încă în anul doi. A zâmbit când a văzut vitalitatea cu care discuta prietena ei.

— Mă bucur să văd…

Jay era fericit s-o vadă zâmbind.

— Ea… ea este Keiko. Logodnica mea.

— Da, am auzit. Felicitări!

Casey i-a strâns ferm mâna lui Keiko. Era şi mai frumoasă de aproape. Keiko avea un gât alb şi minunat. Purta perle mari şi gri de Tahiti în urechile mici.

— Virginia mi-a spus că a fost o mare petrecere de logodnă. Voiam să sun, dar nu ştiam…

— M-am mutat.

Jay a dat din cap, sperând că fosta lui iubită avea să mai zăbovească puţin, ca să discute cu el. Îşi dădea seama că este emoţionată după maxilarele încleştate, chiar dacă ochii îi păreau sincer însufleţiţi. Dar şi el avea emoţii.

— Sunt la Starling Forster acum.

S-a scotocit în buzunare după o carte de vizită.

— Poftim! Sau poţi să-mi trimiţi un mesaj prin sistemul Bloomberg.

— Grozav. Bine…

Casey a zâmbit şi s-a întors spre Keiko.

— Felicitări! Mă bucur să te cunosc.

Părea o persoană amabilă şi, deşi era greu de acceptat, se simţea bucuroasă pentru Jay. Voia să creadă că el îşi găsise fericirea, în cele din urmă.

— Am auzit lucruri minunate despre tine, a spus Keiko.

Stătea încrezătoare, cu umerii drepţi.

— De ce nu mai staţi voi doi de vorbă? Trebuie să dau o fugă până la toaletă…

A zâmbit şi le-a făcut un mic semn cu mâna lui Jay şi lui Casey. S-a îndepărtat cu pas vioi, gândindu-se că ar fi fost mai bine ca ei să

vorbească acum decât mai târziu.

Jay a înghiţit în sec. Lui Keiko nu-i stătea în fire să fie sau să pară geloasă. îl impresiona în această privinţă. Era aproape imposibil de zdruncinat, în timp ce Casey era mult mai fragilă decât părea. S-a simţit brusc fericit că se afla singur cu Casey în mijlocul mulţimii.

S-a bucurat că aveau ocazia să vorbească măcar puţin.

— Ce mai faci?

Casey a fost prima care a pus întrebarea. Ar fi dorit să-l întrebe o mulţime de lucruri şi spera ca el să nu-i ascundă nimic. Jay fusese întotdeauna mai emotiv decât ea – unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el. Voia să-l întrebe: *Eşti fericit cu ea? Ai o viaţă fericită? Ţi-e dor de mine? Mă mai iubeşti? A contat dragostea noastră?* Nu-l voia înapoi, nu despre asta era vorba, dar încă se simţea atrasă de el. Trecuseră trei ani de când se despărţiseră.

— Nu te-ai schimbat. Deloc.

— Nici tu nu te-ai schimbat.

Încă i se părea foarte sexy. Întotdeauna avuseseră o legătură aparte.

Casey a inspirat profund şi i-a simţit mirosul – aroma de vetiver a aftershave-ului. O avalanşă de imagini i-a inundat mintea, însă niciodată nu existase o imagine cu ei căsătoriţi, împreună pentru totdeauna. Nu de aceea spusese, în cele din urmă, nu? în plus, îl iubea şi pe Unu, care probabil că acum era la Foxwoods. Săptămâna trecută refuzase un post de analist la o companie mică de gestionare a activelor, pentru că ar fi însemnat un pas înapoi, spusese el. S-a uitat cu atenţie la chipul lui Jay, ca şi cum ar fi vrut să şi-l întipărească în minte, cu ochii lui albaştri, cu pete de alte culori, cu nasul lui subţire. Fusese cel mai bun prieten al ei din toată lumea. El o învăţase să fie mai afectuoasă şi mai deschisă, să le zâmbească străinilor. Avuseseră şi momente proaste, dar îl iubise mai mult decât pe Virginia sau pe Ella şi se simţea mai apropiată de el decât de propria soră. Nimeni nu fusese la fel de apropiat de ea ca Jay. S-a gândit că trecuse mult mai uşor peste despărţire pentru că nu se văzuseră. Şi, în timp ce ea se gândea la aceste lucruri, Jay îşi amintea ceea ce se cristalizase în momentul în care se hotărâse s-o ceară în căsătorie – erau nişte copii care-şi depăşiseră condiţia prin educaţie şi, cu siguranţă, nimeni nu avea să-l înţeleagă mai bine pe celălalt. Indiferent unde se aflau – la un McDonald's sau pe iahtul prietenului lui, navigând pe canalul Nantucket –, totul li se părea interesant, pentru că

învăţau în acelaşi timp despre măreţia lumii. De ce nu mai erau împreună? Oh, da, îşi amintea el cu durere. Casey nu fusese în stare să vadă viitorul lor în viziunea absurdă din mintea ei. Dar el îl văzuse. Îşi imaginase cum aveau să îmbătrânească împreună, trăgându-şi-o până la sfârşit. Ea nu-l mai dorea, iar el refuzase să-i rămână prieten. Aşa că au trecut trei ani, iar acum ea reapăruse.

— Tata a murit anul ăsta, a spus el.

De ce îi zisese asta?

— Oh, Doamne! îmi pare rău! îmi pare foarte rău!

Casey şi-ar fi dorit să-l îmbrăţişeze, dar i-a atins uşor antebraţul.

— Era homosexual. Locuia cu vărul lui de-al doilea. Erau iubiţi.

— De aceea…

— Mister rezolvat.

— Ah, aş fi vrut să fi aflat de moartea lui.

El a ignorat această replică.

— De aceea s-a externat şi nu s-a mai… Vocea lui Jay s-a frânt.

— Caz închis.

Casey şi-a ţinut mâna pe braţul lui ceva mai mult decât ar fi trebuit. L-a strâns, apoi i-a dat drumul.

— Oricum… a oftat el. Ce nebunie, nu-i aşa?

— Mama ta… Doamne, ce mai face?

Casey a zâmbit când şi-a amintit de Mary Ellen. Jay s-a strâmbat, apoi s-a şters la nas. Şi-a întors privirea o clipă, apoi i-a zâmbit ca şi cum totul ar fi fost în regulă.

— Şi-a vândut cartea unei edituri de manuale. A fost publicată. Voia să te anunţe, dar i-am spus să nu te caute, pentru că…

Casey a dat din cap.

— O s-o cumpăr şi eu.

— Pentru că n-aş fi suportat să întrebe de tine. A fost foarte greu când am…

— Şi pentru mine a fost greu, Jay. Chiar şi acum e greu.

Jay şi-a încrucişat braţele. Nu era acelaşi lucru, voia să spună, fiindcă el fusese cel părăsit, iar ea, cea care plecase. A tăcut.

— Keiko pare minunată.

— Da. E grozavă.

— Şi e frumoasă.

— Şi pe dinăuntru.

Casey a dat din cap.

— Eşti norocos, atunci. Tot răul spre bine.

Jay a dat din cap, incapabil să mai zică ceva. Casey îi citea durerea pe faţă.

— Pot să spun ceva foarte egoist?

— Da, te rog.

— Mi-a fost dor de tine, Jay Currie. Întotdeauna mi-ai fost un prieten bun. Deşi sunt geloasă, cred că vei fi mult mai fericit cu ea.

— Chiar că e egoist din partea ta să spui asta. Şi absolut minunat.

El a râs şi a privit cerul senin.

— Trebuie să plec acum. Am promis…

Casey şi-a frecat braţele ca şi cum i-ar fi fost frig

— Ivy? a întrebat el.

— Da. Terrace? a zis ea.

— Da.

Jay şi-a deschis braţele, iar Casey l-a îmbrăţişat.

— Vrei să vii la nuntă? a întrebat el.

— Nu. Dar îţi mulţumesc. Întotdeauna ai fost mai bun decât mine. Asta nu s-a schimbat.

Casey s-a întors la Virginia, care îi observase vorbind. S-a despărţit de Hank Loehman, cu care stătuse până atunci la discuţii. Până la urmă, nu era chiar atât de interesant. A îmbrăţişat-o strâns pe Casey şi a sărutat-o pe obraz, iar Casey i-a zâmbit. Virginia ştia să facă lucruri de genul ăsta. Nimeni altcineva nu se purtase aşa cu ea. Iubea fără rezerve. Mai târziu, Casey avea să-i povestească totul, dar deocamdată au ieşit împreună de pe Poe Field, braţ la braţ, ca nişte şcolăriţe, îndreptându-se spre Prospect Avenue.

81 Parada anuală de la Princeton (n. tr).

8.

REVENIREA

Poate că era cam devreme să spună asta, dar Casey simţea că îi urăşte pe Karyn Glissam şi pe Larry Chirtle, asociaţii seniori care o asaltau cu tot felul de sarcini. În ultimele trei săptămâni, pe lângă cerinţele altor asociaţi seniori, Karyn şi Larry îi ceruseră lui Casey să identifice numărul de tractoare din regiunea sudică a Chinei, să întocmească o foaie de calcul comparând acest număr cu numărul de tractoare din Brazilia, în 1996, şi să calculeze ponderea în produsul intern brut a exporturilor de conserve de fructe în Perú, Ecuador şi Honduras. A compilat date privind producţia de băuturi răcoritoare din

India, dar şi date despre puţurile de petrol din Alaska. Devenise fata lor de încredere, pentru că-şi făcea treaba, dar, spre deosebire de brokerii de la biroul de vânzări din Asia, Karyn şi Larry, bancheri de investiţii, nu spuneau niciodată „mulţumesc" sau „te rog". Nu o întrebau niciodată cum se descurcă. Îşi spunea să se concentreze la ceea ce avea de făcut, dar, chiar dacă amabilităţile nu ar fi trebuit să conteze, ele contau. Pentru Casey, contau mai mult decât ar fi trebuit. Poate că, de fapt, nu simţea ură, ci dispreţ.

Toţi cei douăzeci şi unu de stagiari stăteau într-un birou care aducea mai degrabă a coridor, dotat cu rânduri paralele de birouri pe roţi. Casey ocupa al treilea birou de la fereastră. În dimineaţa de joi, când Casey a primit o vizită, biroul ei era plin de hârtii, cărţi de referinţă, broşuri guvernamentale cu date despre consumatori şi grafice LIBOR şi despre rata fondurilor federale. Casey trebuia să citească o carte pentru Karyn până după amiază şi tocmai ce reuşise să termine indexul. Verifica dacă organizase corect ultimele două secţiuni, când cineva i-a bătut uşor în masă.

— Bună ziua!

Era Hugh.

— Doamne, este pur şi simplu îngrozitor cum îi ţin închişi pe toţi aceşti tineri simpatici.

Hugh Underhill a scrutat încăperea, iar ceilalţi stagiari i-au zâmbit, fără să ştie cine este. îl priveau cu amabilitate pe acest bărbat arătos, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului larg. Pe chipul lui se citea o consternare prefăcută. Era prea relaxat ca să nu fie cineva important. Stagiarii nu ştiau cine avea să conteze în viitorul lor, aşa că erau nevoiţi să se comporte mereu cât mai frumos.

— Şi e o zi superbă afară. N-ar trebui ca aceşti copii să se joace la soare? în loc să…

Hugh a luat o broşură de pe biroul ei şi a răsfoit graficele, întorcându-le cu susul în jos şi cu josul în sus. S-a prefăcut că-i vine să vomite.

— Ah, tu eşti! a spus Casey. Îi lasă pe brokeri să urce la şase? Ştii, aici nu sunt restaurante de patru stele sau baruri cu vin.

Ea şi-a ascuns zâmbetul. Complice, el a ridicat din sprâncene şi a înălţat mâna. Casey a bătut palma. Au izbucnit amândoi în râs.

— Bună, draga mea, a spus el.

Avea un zâmbet orbitor. Majoritatea stagiarilor încă se holbau la

el, iar el le-a zâmbit cu grație.

— Vă rog să vă întoarceți la treburile voastre, micuților. Am nevoie să-mi faci o favoare, fată dragă, a șoptit el.

— Da?

Casey l-a privit cu răceală.

— Cu ce te pot ajuta?

— Vai, ce privire suspicioasă pentru o fată atât de tânără! Hmm, dar nici tu nu mai ești atât de tânără.

— Așa îi convingi tu pe oameni să te ajute? Nu cred că este foarte eficient.

— Ah, da. Casey, am nevoie de un al patrulea om.

— Poftim?

— Crane Partners și Kellner Money Management. Îi duc la o partidă de golf în Vermont, ca să discutăm niște afaceri, și am nevoie de un al patrulea om. Walter are deja trei în grupul său, eu am doi, iar Kevin este ocupat. Tu lucrezi pentru Kearn Davis, așa că de ce nu? Tuturor le place să vadă o fată jucând golf. Este o discuție pentru noi inițiative pe…

— O aiureală, adică?

Casey și-a acoperit gura cu mâna.

— Hait, vreau să spun „o discuție de afaceri”?

Și-a sprijinit bărbia în palmă, cu cotul rezemat pe birou.

— Așa zici tu că lucrezi?

— Nu, draga mea, eu sunt un geniu. Tu ești o angajată obișnuită. Eu nu sunt un simplu angajat. Eu conduc niște discuții importante. Eu și clienții mei vorbim despre afaceri în timp ce jucăm golf. Și ar fi foarte drăguț din partea ta să mi te alături în acest demers, în încercarea ta de a deveni o femeie de afaceri. Sau poate că ar trebui să spun o persoană de afaceri?

Hugh a tușit.

— Te rog, Casey! Vrei să mă așez în genunchi? Fetelor le plac lucrurile de genul ăsta.

— Și băieților.

Nu s-a putut abține.

— Ce nerușinată!

Hugh a zâmbit și și-a pus ușor mâna pe umărul ei. Degetul lui mare i-a mângâiat osul ascuțit. Casey s-a întors la indexul ei.

— Când?

— În weekend.

— În weekend? E deja joi.

— Te rog!

— Am de lucru. Am avut sâmbăta trecută liber pentru reuniune.

— Îi voi cere lui Charlie o dispensă specială, a spus el foarte încet.

— Cred că-i datorezi deja destul de multe lui Charlie, i-a răspuns ea în şoaptă, dar nimeni nu părea să asculte, din câte şi-a dat seama.

— Nu, deloc.

Hugh părea serios şi a mâzgălit pe caietul ei:

„Te-a primit la interviu pentru că îmi datora o favoare, dar nu ţi-ar fi dat slujba dacă nu te-ar fi considerat calificată. Aveai cele mai bune recomandări dintre toţi. Aşa a spus Charlie".

„Nu mi-ai zis asta până acum", i-a răspuns ea, tot în scris.

„Oh, nu ţi-am spus?", a scris repede Hugh.

— Nu, a spus ea, apoi a adăugat: „Ticălos secretos!"

Hugh a râs.

— Îmi place asta. E nouă.

Chiar atunci, Karyn a intrat în biroul stagiarilor şi a observat-o pe Casey cu un bărbat. S-a apropiat de biroul ei. Casey a văzut-o şi a ascuns carneţelul sub antebraţ.

Hugh i-a zâmbit lui Karyn. Nu ştia cine e, nu că i-ar fi păsat. Era o femeie singură – din obişnuinţă, îi verificase inelarul.

— El este Hugh Underhill, i-a spus Casey lui Karyn. Iar ea este Karyn Glissam, i-a spus ea lui Hugh.

Cei doi şi-au strâns mâinile.

— Karyn, mă bucur să te cunosc, în sfârşit. Charlie a vorbit atât de frumos despre… munca ta.

Hugh părea serios, dar în ochii lui se citea altceva, iar Karyn n-a putut să nu observe cât era de atrăgător.

— Ah, eşti prieten cu Charlie? a întrebat ea.

— Da. Suntem prieteni buni.

El şi Charlie crescuseră împreună în New Canaan şi ieşiseră cu multe fete din acelaşi cartier. Părinţii lor mergeau la aceleaşi cluburi din oraş şi din Manhattan. Jucau pocher în fiecare seară de marţi, încă de când erau în facultate. Dar nu era nevoie ca această femeie, Karyn, despre care Charlie nu vorbise, de fapt, niciodată, să afle ceva din toate astea.

— Ah! a făcut Karyn.

Îşi dăduse deja seama că această Casey, cea de-a douăzeci şi una

stagiară de peste vară, căreia i se oferise un loc în programul de douăzeci de studenţi, trebuia să fi avut o pilă din interior, pentru că Charlie Seedham, cel responsabil de acest program, se purta amabil cu Casey Han. Charlie era de obicei indiferent faţă de studenţii care lucrau acolo vara. Nu putea fi vorba de o chestie sexuală, s-a gândit Karyn, pentru că Charlie şi-o trăgea numai cu blonde, iar Casey nu era suficient de drăguţă ca să-i atragă atenţia. Dar acum, că-l cunoscuse pe Hugh, înţelegea perfect legătura. Dar atunci, care era relaţia dintre tipul ăsta şi Casey? s-a întrebat ea. Nu părea una de natură romantică. Karyn credea că, de fapt, flirta cu ea – mai ales din felul senzual în care o privea.

Karyn o ignora complet pe Casey. Casey s-a întrebat dacă ar fi trebuit să dispară ca să-i lase singuri. Biata Karyn se îndrăgostise de Hugh aşa cum, practic, orice femeie naivă se îndrăgostea de el. Pe Wall Street, femeile s-or fi priceput la profituri şi la pierderi, dar când venea vorba de băieţi, nu erau cu nimic mai isteţe decât fetele de gimnaziu. Hugh nu era doar chipeş, înalt şi atletic. Era incredibil de atent – felul în care te privea era absolut fermecător. Concentrarea lui era absolută, însă Casey credea că felul în care învârtea femeile pe degete era de-a dreptul josnic. Genul acela de atenţie dădea dependenţă, dacă te lăsai prinsă în mrejele lui. Casey voia să-l pedepsească uneori şi, în consecinţă, era mult mai rea cu el decât merita, deşi, în mod ciudat, el fusese întotdeauna foarte bun cu ea. Nu era o persoană rea – era nedrept să spună asta. Hugh era doar prea fermecător din fire şi, într-un fel, Casey credea că asta era o dovadă de iresponsabilitate.

— Casey, aici de faţă, a lucrat în departamentul meu, a spus Hugh, ghicindu-i gândurile lui Karyn.

Casey a dat din cap aprobator, dar nu voia să se amestece în discuţie.

— Da?

Karyn se pierduse cu firea. Ca de obicei, se lăsase intimidată de un bărbat atrăgător.

— Nu… Eşti prea tânără…

Hugh vorbea de parcă s-ar fi îndoit de cuvintele sale.

— Eşti şefa ei directă? a întrebat-o pe Karyn, simţind dintr-odată că o poate domina.

Karyn a zâmbit.

— Nu e chiar aşa, de fapt.

Dar aşa era.

— Casey mă ajută la câteva proiecte.

— Ăsta este aproape gata. îl vei primi în jumătate de oră sau mai puţin.

Casey s-a abţinut să-i spună că, dacă Hugh ar fi plecat, ar fi fost gata în zece minute, deşi era amuzant s-o privească pe Karyn comportându-se ca o fetişcană îndrăgostită. Adevărul era că, în condiţii normale, Hugh nici nu s-ar fi uitat la Karyn. Era prea serioasă şi supărată – cu ochelarii ei cu rame subţiri, cu buclele blond-cenuşiu, cu constituţia ei atletică şi cu pieptul plat, cu pantofii ei Ferragamo, cu tocuri şi fundiţe.

— Voiai să mai fac ceva după ce termin cu cartea? a întrebat Casey.

— Nu, a răspuns Karyn.

Nu voia să-i dea lui Casey o altă sarcină în faţa lui Hugh.

— Dar cred că Larry ar avea nevoie de ajutor în acest weekend.

— În weekend? a întrebat Casey, aruncându-i o privire lui Hugh.

Karyn a dat din cap. Un zâmbet blând i-a apărut pe faţă.

— Ar fi păcat, a intervenit Hugh. Departamentul nostru are mare nevoie de Casey în acest weekend, în Vermont, la o discuţie de afaceri. O solicitare specială din partea lui Walter Chin, colegul meu. Oh, şi el îl cunoaşte şi pe Charlie. Jucăm cărţi împreună. Este o presiune groaznică asupra lui Casey, dar nu mi-am dat seama că stagiarii lucrează şi în weekenduri. Sper că nu trebuie să lucrezi şi tu în weekend, Karyn.

— Nu, nu în fiecare weekend.

Karyn a zâmbit timid.

— Ai lucrat în fiecare weekend? a întrebat-o ea pe Casey cu îngrijorare în glas.

— Am avut liber sâmbăta trecută, a răspuns Casey, amintindu-şi de *P-rade.*

Încă avea cartea de vizită a lui Jay în portofel.

— Şi am avut o duminică liberă. Cu două săptămâni în urmă, cred? Nu contează. Pot să lucrez în acest weekend. Nu mă deranjează.

— Lasă, atunci voi vorbi cu Larry, a spus Karyn. Mai bine te duci la această… discuţie de afaceri? Nu mi-am dat seama că lucrezi atât de mult.

— Karyn, serios, nu mă deranjează. Îmi place să muncesc.

Hugh i-a zâmbit lui Casey. Dacă ar fi putut s-o lovească pe sub birou, asta ar fi făcut.

— Nu, nu, a spus Karyn, plină de amabilitate. O să vorbesc cu

Larry.

— E foarte drăguţ din partea ta că faci asta pentru mine. Casey este extrem de norocoasă să lucreze cu tine, a spus Hugh, zâmbindu-i continuu. Îţi mulţumesc foarte mult! Apreciez din tot sufletul!

Karyn a zâmbit neliniştită şi şi-a privit mâinile. Şi-a atins părul.

— La revedere, atunci!

I-a părăsit şi, din politeţe, Hugh s-a întors, uitându-se după ea. În cazul în care Karyn ar fi privit înapoi, ar fi văzut că el o urmărea atent. Femeile îşi doreau asta, deşi, în acelaşi timp, se plângeau că sunt tratate ca nişte bucăţi de carne. Altfel, de ce-ar mai mişca aşa din şolduri? Voiau să te uiţi la fundul lor.

„Ticălos mare şi prefăcut", a scris Casey pe caieţelul ei, apoi a desenat o faţă zâmbitoare.

„Sunt mare, da", a mâzgălit el. „Şi tu, Casey Cât, ai nevoie de un weekend în Vermont. Va fi frumos. Iar tu ai cele mai bune crose de golf din lume. Spune da, dragă Casey".

Casey a căscat şi şi-a întins braţele.

„Vin să te iau vineri seară, la ora şapte. Ne întâlnim acolo cu clienţii. A doua zi, la opt dimineaţa, plecăm la golf", a scris el.

„Eşti un nenorocit îngâmfat", a replicat ea.

„Mulţumesc, draga mea. Te-aş săruta chiar acum, dacă aş putea", a scris el.

„Bleah", a răspuns Casey.

Hugh a mângâiat-o pe spate şi a părăsit biroul.

Vineri dimineaţă, Unu a privit-o pe Casey cum termină de împachetat bagajele pentru călătoria în Vermont. Întârziase.

— Ne-am cunoscut la o partidă de golf, a spus el cu reţinere.

— Da, aşa e.

Casey a zâmbit, încercând să pară destinsă. A desfăcut fermoarul uriaşei genţi de golf, din pânză, iar Unu a ajutat-o să bage crosele acolo. Casey a încercat să-şi imagineze cum avea să intre în birou cu crosele de golf după ea.

— N-ai mai jucat de ceva vreme.

— Nu, n-am mai jucat. Sper să nu mă fac de râs.

Se simţea prost că pleca fără el. Nici el nu mai jucase golf de mult timp.

— Putem să mergem după ce se termină stagiul, înainte să încep şcoala. Mergem cu maşina până în Jersey. Sau măcar la Chelsea Piers.

Hei, unde mi-am lăsat ceasul?

S-a uitat prin sufragerie. Ceasul era alături de cheile ei, lângă uşă.

— Ah! a exclamat ea, apoi şi-a luat geanta. Ce oră este, scumpule? La naiba, nu vreau să întârzii.

— Stai să-ţi aduc ceasul.

Unu a luat geanta de golf şi a aşezat-o lângă uşă, apoi s-a uitat la ceasul ei.

— Este şapte patruzeci şi şase, a spus el, întinzându-i-l.

— Mulţumesc, iubitule!

Casey şi-a luat bagajul.

— Ah, la naiba! Mi-am uitat cosmeticele. Unde mi-e capul?

A fugit spre baie şi şi-a îndesat lucrurile în geantă.

La uşă, a verificat dacă avea tot ce-i trebuie. Gândul plecării o entuziasma.

— Cred că am totul.

Unu nu a spus nimic, dar părea mai serios decât de obicei.

— Hei! Eşti bine? a întrebat ea. Ţi-e dor de întâlnirile astea cretine? Nu-mi vine să cred că Hugh le numeşte „discuţii de afaceri". Ce tâmpenie…

— Ieri am scăpat de maşină şi de ceas.

— Ce?

Casey şi-a lăsat cheile jos.

— Da. Trebuia să-l plătesc pe Karl, aşa că i-am dat maşina şi ceasul.

— Agentul tău de pariuri? O, Doamne! N-am ştiut.

— De unde era să ştii? S-a întâmplat aseară.

— Îmi pare rău! Ai nevoie de bani? Am nişte bani. Poftim!

Casey şi-a deschis portofelul. A scos o sută douăzeci de dolari. De când primea salariile mărişoare de stagiar, cheltuielile ei erau sub control.

— Ai nevoie de mai mult? îţi dau tot ce am.

Unu nu a primit banii.

— Nu, nu-i vreau. Sunt în regulă.

— Mi-ai spus că ai primit acel ceas de la tatăl tău, la absolvire.

— E doar un obiect.

— Păi da, dar…

— Să nu întârzii la serviciu, a spus el, deschizând uşa.

— Unu?

Casey a zăbovit, încercând să se gândească la ceva încurajator.

— O să te întorci? a întrebat-o el.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, a spus el. O să-mi fie dor de tine!

— Şi mie, a zis ea.

Acesta nu era bărbatul care îi dăduse fiori la prima întâlnire. Îşi amintea că o sunase pe Ella după ce petrecuse ceva timp cu el în Miami. Părea tipul perfect: coreean, dintr-o familie frumoasă, cu educaţie bună şi atât de dulce. Prima oară se văzuseră în New York, la un restaurant italienesc, de lângă Helâs

Kitchen. Fusese atât de emoţionată în timpul cinei, încât nu putuse să mănânce pastele cu scoici. Apoi el o întrebase:

— Eşti genul de fată care nu mănâncă niciodată la o întâlnire?

— Asta e o întâlnire?

— Da, este o întâlnire. Şi încerc să te impresionez.

Se culcase cu el imediat, pentru că avea ceva atât de sexy, atât de… masculin. Îi părea străin şi familiar în acelaşi timp. În ultima vreme, nu prea făcuseră sex. Nu chiar deloc, dar cu siguranţă nu la fel de mult ca înainte. O surprinsese faptul că el refuzase cea mai recentă ofertă de a fi analist. Şi ce dacă era o treaptă inferioară? Nu era orice slujbă mai bună decât deloc? Şi jocurile de noroc! Ce să mai zică despre asta? Despre maşina şi ceasul lui? Ştia cât de mult îi plăcea vechiul Volvo break. Era ca şi cum ar fi privit o clădire prăbuşindu-se în bucăţi.

— Unu… Cu ce pot să te ajut?

— Sunt în regulă. N-ar fi trebuit să-ţi spun asta.

— Vrei să nu mă duc? Weekendul ăsta?

— Trebuie să mergi, Casey. Tipul ăsta te-a ajutat să obţii slujba de vară.

— Ştiu, dar tu nu eşti…

Nu putea să-i spună că nu părea deloc bine.

— Sunt în regulă, Casey. Distracţie plăcută! Sună-mă când poţi. Cred că o fiu acasă.

— Bine, a zis ea.

L-a sărutat de rămas-bun.

Pentru că Hugh conducea cu viteză, drumul până în Vermont a durat cu o jumătate de oră mai puţin decât se aştepta. După ce au ajuns la hotelul din Manchester Village, Casey a simţit că-i vine să sară din maşină. Era plină de energie de la coca-cola dietetică pe care o băuse.

Încă se gândea la ce-i spusese Walter. La un popas, Walter o întrebase despre Unu, pe care ea obişnuia să-l acopere.

— I-am lăsat un mesaj lui Shimkin săptămâna trecută. M-am gândit că s-ar putea să am pentru el un post de analist. Şi nu e o firmă rea. Dar nu mi-a dat niciun semn. Probabil că e ocupat, spusese el, privind-o cu atenţie în aşteptarea unui răspuns.

— Da? Nu mi-a spus, a zis ea, ceea ce era adevărat.

Unu nu-i spusese nimic. De ce nu-i spusese? Şi de ce nu voia să-l sune pe Walter, când acesta se pricepea de minune să-şi plaseze oamenii? Nu era puţin lucru să ai o persoană ca Walter prin preajmă, care să garanteze pentru tine. Care era problema lui Unu?

Se făcuse aproape ora unsprezece noaptea când s-au cazat.

— Bem ceva la bar? i-a întrebat Hugh pe ea şi pe Walter.

— Da. Mi-ar prinde bine un pahar de vin, a spus ea.

— Merg să mă culc, băieţi. Ne vedem la micul-dejun. Noapte bună, a zis Walter şi s-a dus în camera lui.

Barul de la cabană era o încăpere mică, cu panouri din lemn şi cu tavan jos, una dintre camerele restaurate ale hanului construit în secolul al XVIII-lea. Hugh a ales o canapea în partea din spate a barului şi a comandat băuturile.

— De ce nu şi-a găsit încă o slujbă? a întrebat el.

— Asta nu e treaba ta, a răspuns ea zâmbind. Tu nu ai fost niciodată concediat?

Prin tonul ei, îi dădea de înţeles că îl considera un nemernic pentru că nu era deloc empatic.

— M-ai înţeles greşit, Casey Cât. Unu este destul de deştept ca să-şi găsească un loc de muncă. Însă el nu-şi doreşte asta. De ce oare?

— Nu ştiu, a răspuns Casey, ridicând din umeri.

— Vorbeşti ca o mamă dezamăgită, a spus el. Dar îmbătrâneşti prea frumos ca să fii mama unui bărbat în toată firea.

— De multe ori mă miră faptul că lucrezi în vânzări, a zis ea. Apropo de îmbătrânire, când crezi că o să te pensionezi? Vreau să spun că nimeni din domeniul tău nu mai lucrează în vânzări după cincizeci de ani.

— Nu am cincizeci de ani. Mai am până acolo, draga meu.

Hugh părea iritat.

— Dar nici treizeci nu mai ai, dragul meu.

Era exact vârsta lui Unu.

— Și vei împlini cincizeci de ani înaintea mea. Cu unsprezece ani înaintea mea.

— Ah, bine, dar ce înseamnă douăzeci şi şase de ani în viaţa unei femei?

A zâmbit și și-a apropiat fața de a ei.

— Niciunul dintre noi nu întinerește.

— Mă cam înghesui, Hugh.

Casey s-a retras puțin și a sorbit din vinul alb. Hugh s-a uitat în jur. Nu era niciun client în bar.

— Cred că ar trebui să plecăm, a spus el. împreună. Să mergem undeva.

Casey s-a uitat în ochii lui. Erau încântători. Era foarte frumos. Aproape că-l invidia. Ea nu fusese niciodată atât de frumoasă ca el.

— Căprui-închis, a spus ea.

— Ce?

— Culoarea ochilor tăi.

— Cred că mă placi, a spus el.

— Tu crezi că toată lumea te place. Asta este cea mai respingătoare trăsătură la un bărbat. Totuși, te invidiez.

— Spune-mi ce ai pe suflet, a zis el, întinzând mâna spre pahar.

Era curios să afle ce avea ea de spus, dar voia să pară indiferent.

— Pentru că eşti atât de liber. Mişcările, felul în care vorbeşti, înfăţişarea ta. Nu te forţezi să pari excepţional sau diferit. Eşti doar un tip înalt, arătos, alb, care cunoaşte oameni importanţi. Şi aşa te-ai născut. Oare cum e senzaţia asta?

— Mă invidiezi pentru atâta lucru?

— Poate.

Lui Casey nu-i plăcea s-o recunoască.

— Da, poate că da. Toată lumea te place. Și, dacă te gândești mai bine, chiar n-ar trebui. Karyn, de exemplu. Tu nu o placi. Și probabil că ea speră că-i vei da întâlnire. E absurd câtă putere nemeritată ai.

— Putere? Ce putere? Karyn? Femeia aia pentru care lucrezi? Ea este… nu contează. Sunt sigur că e drăguță, dar nu simt nimic pentru ea.

— Exact. Dar atunci de ce ai flirtat atât de mult cu ea? Ai indus-o în eroare. Urăsc chestia asta la tine.

— Ești geloasă?

— Ticălosule!

Casey a clătinat din cap.

— Narcis îşi ia vreodată vacanţă?

— E adevărat, să ştii.

Hugh vorbea dintr-odată serios, schimbându-şi tonul.

— Poate că oamenii mă plac mai mult decât ar trebui. Cu excepţia ta, evident. Deşi tu chiar ar trebui să mă placi, pentru că ţin foarte mult la tine.

— Hedge, suntem prieteni. Ştii asta.

Nu voia să-i rănească sentimentele.

— Prieteni apropiaţi.

Hugh şi-a strecurat mâna stângă în jurul taliei ei şi cu dreapta i-a atins coapsa, peste fustă.

— Ce-i cu tine?

Casey nu l-a împins, dar s-a dat puţin înapoi. Era foarte curioasă să audă ce avea de spus. Hugh a privit-o direct, apoi şi-a strecurat mâna dreaptă sub fusta ei.

— Scuză-mă, a spus ea cu tact.

Apoi el şi-a retras mâna.

— Unu? a întrebat el, mizând pe faptul că prietenul ei ar fi putut să fie sursa refuzului.

— Nu ştiu, a răspuns fata.

Acest lucru era adevărat. De dimineaţă, Unu o întrebase: „Te mai întorci?" Şi ea îşi dăduse seama că nu-i răspunsese. Oare îi lăsase impresia că-l va părăsi? Lucrul care o tot sâcâia era că refuzase postul de analist săptămâna trecută, iar apoi renunţase la ceas şi la maşină. Nu avea niciun sens.

— Cere nota, a spus ea.

Hugh i-a aruncat o singură privire chelnerului, care era atent la masă, iar bărbatul a adus imediat mapa mică din piele. Hugh a scris numărul camerei sale, iar Casey s-a ridicat în picioare.

Sexul nu a fost prea tandru, ci, dimpotrivă, aproape agresiv. El nu o iubea şi nici ea pe el, dar lui Casey îi plăcea cum se mişcă şi-i admira lipsa de rezerve. îl excita, iar pentru Casey asta funcţiona ca un stimulent. Era greu de spus cine deţinea controlul – poate că niciunul dintre ei nu îl domina pe celălalt. Când s-a terminat, s-a îmbrăcat şi a plecat în camera ei. Hugh nu i-a cerut să rămână, dar, înainte să iasă, a sărutat-o lung – singurul moment tandru al serii.

A doua zi a jucat golf genial, iar clienţii au fost şi impresionaţi, şi agasaţi de jocul profesionist al stagiarei. Când a auzit că fata a avut o

lovitură de șaptezeci și opt de puncte, Walter a spus:

— Bravo, Han!

Și ea se mira de cât de bine jucase, având în vedere că nu mai călcase de mult pe un teren de golf. După cina prelungită cu clienții, s-a întors în camera ei și, după nici zece minute, a venit și Hugh.

— Eu sunt, a zis el la ușă.

În dimineața aceea, înainte de a coborî la micul-dejun, citise Biblia, își notase versetul zilnic și se rugase. Se rugase pentru iertare. Când l-a auzit pe Hugh bătând la ușa camerei ei de hotel, a ezitat. Treizeci sau patruzeci de secunde – măsura rezistenței ei.

Hugh îi adusese o sticlă de vin, dar ea a refuzat. Băuse deja câteva pahare la cină.

— Nici eu nu am nevoie de alcool, a spus el. Ar fi mai bine pentru amândoi dacă n-aș bea.

A râs, apoi a sărutat-o și i-a dat jos bluza. N-au vorbit prea mult, dar au continuat să încerce lucruri noi. Casey era uimită de cât de multe știa el despre sex. Dar exista și o parte monstruoasă pe care o aflase despre ea: nu era greu să și-l scoată pe Unu din minte și să se concentreze doar asupra corpurilor lor.

Casey s-a uitat la chipul lui Hugh după ce a ajuns la orgasm. Îi amintea de Jay, nu pentru că semănau atât de mult, ci pentru că, la fel ca Jay, Hugh părea veșnic amuzat. Ei puteau să râdă din orice – partea bună era că înfruntau viața cu umor, iar partea rea era că păreau uneori lipsiți de empatie. Fusese lângă Hugh când își bătuse joc de un om al străzii care se îmbătase și care dansa pe Eighth Avenue și și-a amintit cum Jay imita accentul prietenului său indian când acesta nu era de față.

Acum îi făcuse lui Unu ceea ce îi făcuse ei Jay. Nesocotise sentimentele lui Unu, deși amintirea propriei umilințe nu dispăruse încă – când îl văzuse pe Jay la reuniune, amintirea cu fetele din asociație o ajutase enorm, astfel încât despărțirea lor să pară mai ușor de înțeles și de suportat. Oare ea nu1 iubea pe Unu îndeajuns de mult, chiar și ca bună prietenă, ca să nu-l rănească? Oare putea ea să prevadă, atunci când Hugh i-a propus excursia la golf, că se va întâmpla asta? Nu și-ar fi imaginat. Nu în totalitate. Își călcase pe propria moralitate, oricât de zdrențuită și de cârpită ar fi fost ea; nu crezuse că putea face asta.

Casey s-a întins pe spate, cu corpul înfășurat în cearșaful de pe pat.

— La ce te gândești? a întrebat Hugh. Nu pari foarte fericită.

— Credeam că bărbaţii nu vorbesc după sex.

— Ce ştii tu despre bărbaţi?

— Aici m-ai prins.

Casey s-a ridicat în şezut pe marginea patului, apoi şi-a legănat picioarele.

— Dacă mai aştepţi puţin, o luăm de la capăt.

El nu-i vedea faţa, dar Casey era încruntată. Felul în care el spusese asta o făcea să se simtă prost. Avusese parte de multe partide de sex înainte să-l cunoască pe Jay şi era dispusă să aibă şi de-acum încolo, dar, cumva, felul în care Hugh spusese „o luăm de la capăt" o deranjase, ca şi cum ceea ce tocmai făcuseră nu era cu nimic diferit de un meci de tenis. Unu nu spunea niciodată lucruri de genul ăsta. Sexul cu el era pasional şi tandru şi, în ciuda faptului că el nu dorea să se recăsătorească, nu se îndoia de fidelitatea lui. S-a simţit brusc nedemnă de

Unu. I-ar fi fost mai bine cu altcineva. Nu era ca şi cum Hugh ar fi fost un străin. îl cunoştea de mai mult timp decât pe Unu, dar nu ştia dacă el simte ceva pentru ea. Poate că n-ar fi trebuit să conteze. Nici ea nu-l iubea.

Casey s-a întins obosită, neavând chef să se spele înainte de a merge la culcare.

L-a sărutat pe gură, dorind să-şi testeze propriile sentimente. Ce făceau ei acolo?

El şi-a lipit buzele de ale ei, iar Casey i-a simţit greutatea corpului.

— Nici măcar nu te plac.

Voia să-l rănească.

— Eu nu te suport, a răspuns el. Dar de ceva vreme îmi tot doresc să ţi-o trag.

— De ce? a întrebat ea, încercând să pară dură.

S-a îndepărtat de el şi şi-a sprijinit faţa în palmă. Hugh i-a mângâiat şoldul.

— Cine ar putea să explice?

Casey s-a gândit că el i-ar fi putut spune multe lucruri. Hugh era un bun orator, la urma urmei. Lucra în domeniul vânzărilor. Ar fi putut spune că-i plăcea corpul ei, că era drăguţă, că-i plăcea zâmbetul ei, ochii ei – prostiile pe care le spun bărbaţii ca să facă sex. Ar fi putut rosti aceste cuvinte cu o admiraţie disimulată, dar, în schimb, a ales să tacă. Nu ştia de ce voia să i-o tragă şi nici măcar nu încerca să se prefacă.

Putea fi oricine în locul ei.

— Chiar nu mă suporţi?

De data asta, Casey era sinceră.

— Nu, prostuţo. Îmi placi mult. N-aş putea face dragoste cu cineva care nu-mi place. Spre deosebire de tine, draga mea, care poţi.

Casey l-a privit fix, complet nedumerită.

— Ar trebui să mă culc, a spus ea, dorindu-şi să rămână singură.

Nu mai ştia ce să creadă. Era amabil acum sau spunea adevărul? Şi nu se înşelase: se culcase cu bărbaţi care nu-i plăceau. Dar pe Hugh îl plăcea, deşi acum nu avea chef s-o spună.

— Te vei întoarce la el? a întrebat-o Hugh.

În mod normal, atunci când Hugh avea o aventură, nu aducea niciodată vorba despre soţ sau amant, dar simţea că, în cazul lui Casey, asta nu avea să funcţioneze. Ea nu era o persoană care să se fi prefăcut că nu vede astfel de lucruri. În cel mai rău caz, nu vorbea despre lucrul respectiv, dar ştia ce se întâmplă.

Casey s-a întors spre el, iar el i-a cuprins sânii mici în mâini. I-a mângâiat sfârcurile cu degetele lui mari.

— Termină, Hugh, a spus ea, remarcând asonanţa dintre numele Unu şi Hugh.

Amândouă aveau vocala „u” lungă. Jay o învăţase despre asonanţă, consonanţă şi despre alte aspecte ale prozodiei. Era ca şi cum ar fi fost în pat cu toţi trei. Casey s-a ridicat în cele din urmă şi şi-a îmbrăcat halatul.

— Vrei să rămân?

— Mi-e somn, a zis ea.

— Să plec, atunci?

— Ne vedem mâine, Hugh!

— Foarte bine.

Drumul de întoarcere la New York, duminică, a părut şi mai scurt. Casey a vorbit cu Walter aproape tot timpul. Walter a observat schimbarea de atmosferă din maşină, dar n-a spus nimic. Nu credea că Hugh s-ar fi coborât într-atât încât s-o seducă pe Casey. Putea fi chiar un caz de hărţuire sexuală, din moment ce Casey era angajată pe un post inferior. Când s-au oprit ca să facă plinul lângă parcarea lui Hugh din centrul oraşului, au hotărât să lase maşina acolo şi să ia un taxi ca să se întoarcă acasă. Walter locuia în Brooklyn, aşa că i-au cedat primul taxi pe care l-au oprit.

— Te conduc, a spus Hugh când a apărut următorul taxi.

Hugh i-a dat instrucţiuni şoferului şi, peste câteva clipe, a început să o pipăie.

Casey i-a îndepărtat mâna dintre coapsele ei.

— Nu, Hugh! Gata cu asta.

Hugh şi-a întors privirea.

— De ce? a întrebat calm, cu vocea lui serioasă.

— Pentru că mă simt o ticăloasă. Sunt atât de ipocrită!

Iarăşi nu putea să-i spună că e duminică şi că nu se gândeşte decât că Dumnezeu trebuie să creadă că ea e un rahat. Şi chiar era un rahat. Dacă Dumnezeu era Dumnezeu, probabil că nu vorbea atât de direct. Ea nu era vreun înger, dar acum chiar făcuse un lucru foarte josnic.

— Ar trebui să-l părăseşti.

— Ce?

— Ai putea să stai la mine o vreme, până când te orientezi.

— Tu nu trăieşti cu nicio femeie.

— Nu am spus să trăieşti cu mine. Eşti prietena mea. Poţi să te muţi oricând vrei.

Casey a închis ochii.

— Unu este un ratat. A cam sărit calul cu jocurile de noroc. Eşti cuplată cu cineva care nu are niciun viitor.

— Unu este o persoană bună. Este incredibil de sincer.

— Da, dar băieţii de treabă…

— Taci, a spus ea. Este o persoană mult mai bună decât voi fi eu vreodată.

— Nu-ţi cer să te căsătoreşti cu mine sau ceva de genul ăsta, nici măcar să ieşim împreună. Încerc doar să-ţi fiu prieten.

— Mulţumesc, a zis Casey, dând din cap.

Singurul bărbat care ar fi vrut vreodată să se însoare cu ea fusese Jay, iar ei i se păruse că băiatul nu-şi dorise destul, iar în plus era şi ea acum în aceeaşi situaţie. Unu nu credea în căsătorie, deci asta însemna că doar voia să i-o tragă? Şi, ca să fie sinceră, poate că nu voia ea să se căsătorească acum, dar orice fată se simţea insultată dacă nu era luată în considerare. *Minunat,* şi-a spus ea. Era, oficial, o fată „rea" – genul de fată pe care nu o duceai acasă la mama. Nu-i plăcea să gătească sau să se ocupe de curăţenie şi nu se prea pricepea să facă bani. Reuşea doar să se ducă la serviciu, să-i recitească pe clasici şi să creeze pălării. Iar în

ceea ce privește copiii, în cel mai bun caz nu avea nicio părere. Ce rost mai avea să fie femeie?

— Nu văd care este marea problemă. Ai spus că nu vrea să se însoare cu tine.

— A spus că nu crede în căsătorie. Și nici eu nu vreau să mă căsătoresc.

Casey nu știa de ce se obosise să facă această distincție – poate că doar pentru a-și ascunde orgoliul rănit.

— Nu pot să-l părăsesc acum. Nu are slujbă. Nici mașină, nici măcar ceas.

— Iar prietena lui s-a culcat cu alt tip, a spus el, dorind s-o înfurie.

Dar replica lui a avut un efect opus. Casey a tăcut, iar orice sentimente pozitive care-i mai rămăseseră pentru acea zi s-au evaporat. S-a uitat afară. Nu se întunecase încă.

— Hei, hei, hei! a spus el.

Casey părea foarte tristă.

— Sunt un nemernic. Vorbesc serios!

— Și cu mine, doi, a zis ea. Sunt o persoană groaznică!

— Da, dar toți suntem groaznici. Și, din când în când, nu suntem.

Hugh a sărutat-o lung, iar Casey s-a lăsat cuprinsă de senzația de căldură.

Taxiul s-a oprit în fața clădirii. George, portarul, s-a apropiat de mașină și a bătut în portbagaj. A văzut-o pe Casey dându-și părul pe spate cu mâinile, a văzut mâna bărbatului pe sânul ei, apoi pe ea împingându-l încet.

Casey a coborât din mașină fără să-și ia rămas-bun.

— O să te sun, a spus Hugh.

Ea a dat din cap. George îi văzuse împreună. Hugh tocmai ce își băgase o mână în blugii ei, iar cu cealaltă îi atinsese sânul drept, sărutând-o pasional. Încă îi mai simțea pe piele mirosul aftershave-ului.

— Bună, George, a spus ea și s-a uitat în ochii lui.

George n-a răspuns nimic, doar a dat din cap. S-a prefăcut că nu văzuse nimic. Făcea parte din slujba lui. În anii lui de meserie, văzuse mai multe femei înșelând decât bărbați. Toate discuțiile despre bărbații care sunt niște nemernici păreau simple aiureli prin comparație cu fetele singure care se culcau cu o mulțime de țipi în paralel. Iubita lui Unu era o curvă, din punctul lui de vedere. Toate hainele ei drăguțe și vorbele ei elegante, rostite cu accentul acela de studentă, nu însemnau

nimic pentru el. George i-a pus geanta de golf în lift şi a întrebat:

— Te descurci cu asta?

— Mă descurc, mulţumesc.

Casey a apăsat pe butonul liftului ca să urce la etajul ei.

82 London Interbank Offered Rate, rata dobânzii de referinţă practicate pe piaţa londoneză de băncile multinaţionale în cazul împrumuturilor reciproce (n.tr.).

9.

CUSĂTURA

Joseph Han nu vorbise niciodată cu noul dirijor al corului. Diaconul Kim, un mecanic firav, cu glas de bariton, îi spusese lui Joseph că tânărul muncea din greu ca să se întreţină, deşi provenea dintr-o familie *boojah* şi ar fi putut cu uşurinţă să trăiască din averea tatălui său. Joseph admira acest lucru. Şi el se născuse într-o familie bogată, dar muncise încă din tinereţe. Din când în când, se întreba ce s-ar fi întâmplat cu el dacă n-ar fi venit războiul – ar fi mers la universitate, ca fraţii săi mai mari, sau ar fi rămas acasă şi ar fi lenevit, dat fiind că era mezinul? Desigur, Joseph nu se îmbogăţise în America şi nu prea avea cu ce să se laude, dar muncise cu sârguinţă de la şaisprezece ani. Îi plăcea înfăţişarea lui Charles Hong: era subţire şi sobru. Nu purta cravată sau costum. Leah menţionase că nu avea nici măcar maşină.

Joseph venise duminica aceasta la sala de repetiţii ca să discute cu Charles Hong, din cauza lui Leah, desigur. Era a patra duminică la rând când lipsea de la biserică. Se dusese la serviciu şi mai mult cususe, pentru că-şi pierduse vocea şi nu putea vorbi cu clienţii.

Fusese îngrozitor de răcită în prima jumătate a lunii, apoi, în ultima vreme, avusese probleme cu stomacul. Săptămâna trecută o obligase să stea acasă joi şi vineri, pentru că părea slăbită şi fragilă. Pierduse în greutate. Dacă nu se însănătoşea în curând, voia să ceară permisiunea să închidă curăţătoria şi s-o ducă la doctor.

După-amiază, Tina, Chul şi băieţelul, Timothy, ajungeau la New York, iar Casey şi Unu veneau la ei acasă. În sfârşit, sosea şi Timothy. De când Joseph se dusese la San Francisco să-şi vadă nepotul, se simţea mai optimist, dar, în mod ciudat, starea lui Leah se înrăutăţise. Nu-i stătea în fire să meargă la serviciu şi să lipsească de la biserică atunci când nu se simţea bine. În cei douăzeci şi şase de ani de căsnicie, lipsise de la biserică doar de două-trei ori, poate nici atât. Chiar şi bătrânul Shim îi observase absenţa. Întrebase de ea.

Joseph nu îşi dorise dintotdeauna să meargă la biserică. Credinţa lui Leah fusese cea care-l încurajase să-l accepte pe Iisus Hristos ca salvator şi mântuitor. Prima soţie a lui Joseph nu fusese creştină, dar se dovedise a fi o persoană bună şi poate că, în alte condiţii, ar fi devenit şi ea credincioasă. Preotul spunea că singurii oameni care sunt salvaţi sunt cei care-l acceptă pe Iisus şi care aleg o viaţă fără păcate. Însă ea i-a fost luată înainte de a fi auzit cuvântul Evangheliei. Oare ce s-a întâmplat cu ea? Joseph voise mereu să-l întrebe asta pe preotul său, dar nu avusese niciodată destul curaj.

Joseph a intrat în sala corului şi mai multe persoane l-au salutat imediat. El s-a înclinat în faţa lor. Charles stătea în partea din faţă a încăperii, în spatele unui mic birou din lemn – un obiect cioplit grosier, adunat de pe stradă.

Charles a auzit paşii care se apropiau şi şi-a ridicat privirea. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Faţa serioasă a bărbatului părea destul de agreabilă. Trecuse aproape o lună de când o văzuse ultima oară pe Leah – deşi de atunci nu se gândise aproape deloc la altcineva decât la ea. În mintea lui, ea devenise un înger întemniţat. În tot acest timp, încercase să găsească o cale de a o elibera fără să o pună în pericol. S-ar fi putut gândi că soţul ei a ucis-o sau că a dus-o în altă parte dacă în ultimele patru duminici, inclusiv aceasta, soprana Kyung-ah Shin nu i-ar fi explicat că Leah e bolnavă. Nu putea s-o întrebe pe prietena ei nimic mai mult decât dacă se simte bine, iar Kyung-ah nu-i dăduse nicio informaţie suplimentară. În mijlocul frecventelor sale reverii, Charles îşi revenea din când în când şi-şi amintea că e o femeie căsătorită de mult timp, o persoană care nu cunoscuse nimic în afara soţului ei şi a celor două fiice deja adulte. Dar era evident că se îndrăgostise de el, Charles era sigur de asta, chiar dacă tot mai avea îndoieli: dacă era genul de femeie care-şi părăseşte soţul deja bătrân după o căsnicie de o viaţă, atunci era ea femeia pe care Charles ar fi dorit-o sau pe care ar fi putut s-o iubească?

Când se îndrăgostise? Oare atunci când a auzit-o prima dată cântând? Nu, nu chiar. Să fi fost un moment anume sau mai multe impresii la un loc? Poate că s-o fi întâmplat atunci când ea venise la el acasă cu acel doctor care, evident, era şi el îndrăgostit de ea, când a început să se gândească la ea ca la o femeie pe care încă nu o cunoscuse. În mod normal, Leah nu ar fi avut ce să caute în lumea lui. Se născuse la ţară, nu avea prea multă şcoală, iar acum era croitoreasă la o curăţătorie chimică din New York. Dar era şi o ciocârlie frumoasă ascunsă într-un

trup de femeie. Faptul că știa muzică a fost o revelație pentru el. O călugăriță răbdătoare o învățase acasă. Existența ei îl făcuse să pună totul la îndoială.

De ce se afla Joseph aici? Charles a încercat să se liniștească, simțindu-se dintr-odată cuprins de îndoieli și de teamă. Dacă Joseph îl împușca, ar fi meritat-o. Soția altui bărbat era sfântă. Era un fapt evident și totuși nu-l oprise niciodată până atunci. Dar, în experiențele lui sexuale cu mai multe femei măritate, acestea continuaseră fericite aventura și nu-și părăsiseră soții, ci doar se enervaseră când el pusese capăt relațiilor clandestine. Și întotdeauna era el cel care trebuia să plece. Pentru prima dată, voia ca o femeie să-și părăsească soțul. Leah nu-l sunase nici măcar o dată. Ce ridicol! Nu exista Dumnezeu, se gândea el, ci doar o mare glumă.

— Domnule Han, a spus Charles, ridicându-se de pe scaun.

Și-a strâns mâinile la spate ca să se echilibreze.

Joseph și-a înclinat ușor capul pentru a-l saluta. Charles s-a aplecat mai adânc.

— Soția mea… a început Joseph.

— Da? a spus Charles prea brusc. Cum se simte?

— Nu se simte bine. Tușea ei nu-mi place deloc. Și a avut niște dureri de stomac, a continuat Joseph.

— Doamna diacon Shin mi-a spus că soția dumneavoastră are o răceală cumplită, că și-a pierdut vocea. E ceva grav?

— I-a părut foarte rău că a ratat soloul de luna trecută.

— Totul s-a rezolvat, l-a asigurat Charles.

Kyung-ah îi preluase misiunea în acea dimineață. Fusese OK, crezuse el atunci, chiar dacă nu se dovedise în stare să se concentreze la mare lucru.

— Gâtul o deranjează foarte tare. Nu poate nici măcar să fredoneze. E ciudat să nu o auzi…

Joseph se simțea prost pentru că vorbea. Nu știa exact de ce venise. Ea nu-i ceruse să vină, dar el știa că acel cor e cel mai important lucru pentru ea.

— A fost la doctor?

— Nu vrea să meargă, însă la serviciu a venit în primele trei săptămâni, chiar dacă era bolnavă. Nu trebuie să vorbească atât de mult cu clienții când coase.

Leah își legase o eșarfă de bumbac în jurul gâtului. Ore întregi,

lucrase în liniște la mașina de cusut, fără să scoată un cuvânt.

— Dar săptămâna asta i-am spus să stea acasă câteva zile, pentru că părea foarte obosită. Și tușea.

Charles a dat din cap, neștiind ce să spună. Simțea o durere ascuțită în piept, imaginându-și tăcerea ei. S-a strâmbat de durere fără să vrea.

— Pot să fac ceva? Pot s-o sun acasă?

— Ah!

Joseph s-a luminat, recunoscător pentru amabilitatea bărbatului.

— Ar fi minunat! Cred că ar fi onorată dacă ați putea găsi timp să…

— Nu, nu, nicio problemă!

Charles a fluturat din mână.

— M-aș bucura s-o sun. Poate vorbi la telefon?

Și-a mângâiat mărul lui Adam.

— A, da. Nu mult, totuși. Are o tuse persistentă. Cred că e deprimată.

Joseph era ușurat că îi mărturisise asta unui om căruia îi păsa de soția lui. Tânărul era responsabil și cald la suflet și de aceea era atât de îngrijorat.

Joseph și-a notat numărul lor de acasă pe spatele unui program al bisericii. Și-au luat rămas-bun cu câte o plecăciune.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, Kyung-ah Shin l-a strigat și a sărit de pe scaun.

Joseph a dat scurt din cap. Ea s-a apropiat de el, iar el s-a dat puțin înapoi. Membrii corului s-au uitat la ei, apoi și-au întors privirea. Charles s-a prefăcut că nu observă, uitându-se peste partituri.

— Domnule Han, a spus Kyung-ah! Domnule Han! a repetat ea, gâfâind. Mă întrebam ce mai face soția dumneavoastră. De dimineață, când a spus că nu mai poate ajunge la biserică, mi-am făcut griji. Se simte mai bine? Era aproape mută. Abia dacă o puteam auzi. O răceală se poate transforma în pneumonie. Poate că are nevoie de o radiografie.

S-a uitat cu îndrăzneală în ochii lui – expresia lui era detașată și rece. Nu o plăcea foarte mult, asta era evident. Soțul lui Kyungah era un bărbat timid, care muncea din greu, așa că nu-i stătea în cale. Era un tată bun pentru copiii lor, dar era atât de plictisitor, încât adesea ea uita că se aflau în aceeași cameră. Căsătoria era un lucru necesar, credea Kyung-ah, dar nefiresc.

— Astăzi se odihneşte. Cred că va merge la doctor săptămâna viitoare.

— Spunea că-i sosește nepotul.

Kyung-ah i-a zâmbit. Majoritatea bărbaţilor o plăceau, iar faptul că el nu o simpatiza o deranja. În mod clar, prefera genul de femeie asexuată, cu părul cărunt.

— Asta o va înveseli.

— Da, a spus el, zâmbind scurt înainte de aşi pune pălăria.

Trebuia să se ducă la târgul coreean ca să ia mâncarea pe care Leah o comandase pentru prânz.

— Probabil că eşti ocupat, a spus ea.

El voia să plece, iar ea îl împiedica.

— Mai bine te-ai duce acasă ca să ai grijă de ea. O s-o sun mai târziu.

Joseph a dat din cap. Nu înţelesese niciodată de ce soţia lui vorbea cu o astfel de femeie. Purta un ruj de culoarea sângelui, ceea ce o făcea să semene cu cineva care tocmai mâncase un şobolan.

Leah era singură în bucătărie. Înainte de a pleca, Joseph îi făcuse o oală de ceai de ginseng, iar ea îi promisese că avea să bea puţin, dar mirosul o deranja atât de tare încât, atunci când a apropiat ceaiul de buze, aproape că a vomitat cele câteva linguri de *bop* pe care le mâncase la micul-dejun. Era atât de obosită, încât abia se mai ţinea pe picioare din cauza tusei. Tuşea era adesea atât de violentă, că trebuia să se aşeze imediat. Se simţea de parcă cineva o lovea cu pumnul în piept.

Astăzi veneau copiii, iar ea nu gătise nimic. Joseph îi interzisese. Aşa că, pentru prima dată în viaţa ei, comandase mâncare de la un magazin. Kyung-ah îi spusese că mâncărurile făcute de doamna Kong sunt suficient de bune, aşa că putea să scape de grija gătitului.

— Nu fi proastă, îi spusese prietena ei.

Leah a ieşit din bucătărie şi s-a dus în sufragerie ca să se întindă pe canapea. Când a rămas singură şi liniştită, gândurile ei s-au îndreptat spre profesor. Erau momente de vinovăţie, când îşi dorea să stea cu el în acel restaurant, ascultând poveşti despre cântăreţii pe care-i cunoscuse, despre concertele la care participase. Îi vorbise cu pasiune despre cântecele pe care le scria, despre interesul său inexplicabil pentru muzica de orgă:

— Widoreşte senzaţional. Trebuie să-l fi ascultat. Cel puţin partea a cincea din *Simfonia pentru orgă nr. 5? Toccata.* Se cântă adesea la

nunți.

Entuziasmat, fredonase câteva măsuri. Leah nu știa nimic, dar voia să afle. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa, iar când era cu el, își dădea seama că mai există ceva acolo, în lume, niște ritmuri la care acum râvnea. În mintea ei, îi auzea vocea – când era sever sau emoționat –, mai ales când era singură. În mașină, fusese liniștitor și, totodată, grăbit. Se lăsase învăluită de vocea lui, în ciuda groazei care pusese stăpânire pe ea. La un moment dat, în timpul cinei, el spusese, ca un fel de concluzie:

— Rahmaninov este sentimental.

Ca și cum ar fi fost un fel de blestem.

Era mare lucru să emiți astfel de judecăți, să poți spune astfel de lucruri cu atâta încredere. Imposibil ca o femeie să se poarte așa.

— Vocea ta nu seamănă cu niciuna pe care s-o fi auzit vreodată. Îmi pare rău doar pentru că nu ne-am întâlnit când erai mai tânără.

Nu spusese asta ca să fie crud, se gândea ea; era adevărat că el era profesor, iar ea, o cântăreață care-și ratase șansele. Cu toate acestea, o considera artistă adevărată și nu doar o simplă membră a unui cor de biserică din Woodside. Însă, când își scotea toate astea din minte, își amintea ce se întâmplase în mașină. Lucrul pe care nu-l mai putea lua niciodată înapoi. Va rămâne o adulterină pentru totdeauna. Bărbatul acela pătrunsese în trupul ei, iar când un bărbat și o femeie se uneau pentru a forma un singur trup, atunci totul era diferit. Sexul era darul pe care o femeie îl oferea unui singur bărbat – soțul. Bărbații aveau nevoie de asta ca de apă. Toată lumea știa. Fusese speriată și excitată când își dăduse seama că un bărbat atât de monden și de sofisticat ca profesorul ei o putea dori. „Nu", spusese ea. „Te rog". Ceruse să meargă acasă. Și totuși, trebuie să-l fi ademenit cumva. Și asta era o ofensă gravă împotriva lui Dumnezeu. Acesta era detaliul imposibil de explicat: Leah nu crezuse niciodată că e capabilă să seducă un bărbat. Nimeni în afară de Joseph n-o mai dorise până atunci, din câte știa ea. Într-un fel, această credință fusese protecția ei. N-ar fi trebuit să meargă niciodată la restaurant cu el. Leah voia să moară.

Telefonul a sunat, iar ea s-a ridicat să răspundă.

— Bună ziua, a spus în coreeană, iar faptul că a vorbit tare, pentru că fusese singură aproape toată ziua, a făcut-o să tușească din nou.

— Ești singură? a întrebat Charles.

— Da, a spus Leah șocată.

Era vocea lui.

— Pot să vin să te iau chiar acum.

Leah a clătinat din cap. Despre ce vorbea acolo?

— Leah, poţi să pleci? Să locuieşti cu mine? Ea început să tuşească violent.

— M-ai face fericit.

— A fost o greşeală. Este vina mea. Te rog să mă ierţi. Am făcut o greşeală groaznică…

Leah a început să plângă.

— Vii săptămâna viitoare? a întrebat el. Leah?

— Nu ştiu.

S-a oprit din tuşit. Lacrimile i s-au scurs pe faţa tristă. Îi curgea nasul.

Charles a oftat. Trebuia să se întoarcă în sală. Lăsase corul singur. Dacă n-ar fi sunat acum, soţul ei ar fi putut ajunge acasă. Suna din biroul gol al bisericii. Pe perete se afla un calendar cu pagini detaşabile, cumpărat de la un vânzător de Biblii. Luna iunie avea un citat din Psalmul 23 în coreeană. *Unde este mângâierea mea?* s-a întrebat Charles. Cum de ajunsese în subsolul unei biserici, mirosind a*kimchi* şi cerându-i unei femei cu părul alb să-şi părăsească soţul?

— Te rog să mă ierţi!

Nu suporta gândul că profesorul ar putea fi supărat pe ea.

— Poate că a fost o greşeală, a murmurat Charles.

Inima ei a tresărit. Îşi dorea ca ea să vină să stea cu el. Asta spusese în acea seară şi o sunase ca să-i spună că vine s-o ia chiar astăzi. Acum era o greşeală. *Vai!* Un bărbat ca el se putea răzgândi atât de repede. Nu aveau cum să fie împreună – asta înţelesese dintotdeauna şi merita să moară pentru păcatul corpului său –, dar, totodată, se gândise că poate despre asta vorbeau toate cărţile *soh-sul* şi emisiunile de la *terebi,* despre un fel de dragoste pură, imposibilă, şi-şi imaginase că asta i se întâmplase şi ei. Dar, nu, nu, nu avea cum să fie asta, dacă el se răzgândea aşa uşor. Era un *jeh bi*o fată deşteaptă trebuia să-şi păzească sufletul de un bărbat care apărea în viaţa ei ca o rândunică cu coada bifurcată, plină de cântece fermecătoare. Un astfel de bărbat pătrundea în viaţa ta, îţi fura bijuteriile credinţei, apoi zbura, lăsându-te oarbă şi pustiită.

Leah ţinea telefonul aproape de ureche, privind fix la uşa din faţă, în caz că soţul ei ar fi venit acasă. Cu mâncarea lor de prânz. Era atât de

grijuliu de când ea se îmbolnăvise. Ce s-ar fi făcut dacă fiicele ei ar fi sunat la uşă? Oare fetele mai aveau cheile de-acolo? Leah şi-a şters lacrimile cu mâneca halatului de casă, din jerse.

— Mai bine te las, a spus Charles.

Se simţea prost că sunase. În ultima lună, o tot aşteptase să vină. Îşi imaginase cum ea avea să-i bată la uşă şi să-i ceară să rămână la el. Şi, bineînţeles, el o lăsa să intre. Voia să se însoare cu ea. Poate chiar s-o ia cu el în Coreea. Tatăl său ar fi simpatizat-o, deşi nu-i plăcuseră primele două soţii ale fiului său. Ideea i se părea caraghioasă acum, deloc diferită de faptul că, în copilărie, îşi dorea ca bunica lui moartă să învie. Sau ca dădaca lui, care se măritase cu un fermier, să se întoarcă la el – să-i spună că plecase în satul ei doar pentru scurt timp, ca să-i aducă bomboana lui preferată, *yut.* Lui Charles i s-a făcut brusc dor de casa lui, de casa tinereţii sale, dar care acum nu mai exista, unde mama lui era încă vie şi tânără, unde bunica lui stătea în salon şi-şi citea romanele, unde bona lui preferată, care dormea la picioarele patului său şi îi aducea iaurt când îşi făcea temele, încă locuia cu ei şi unde cântecele lui la pian le încântau pe aceste femei.

Dar flirtul era o iluzie reciprocă şi, odată ce dragostea era asigurată, lucrurile tindeau să meargă prost. Divele cu care se căsătorise fuseseră imposibil de mulţumit. Era un blestem să fii căsătorit cu o femeie care refuza să fie fericită. A avut aventuri şi a stat departe de casă. Furia nocivă a unei soţii se ridica treptat la rangul unei infracţiuni, încercările legale de a scăpa de cele două dive fuseseră o enormă pierdere de timp. Era mai bine să fie singur. Nu voia nici copii.

Leah era încă la telefon.

— Credeam că ţii la mine, s-a auzit ea spunând încet. Că voiai să vin să locuiesc cu tine.

Acum venise rândul lui Charles să tacă. Recunoştea acea voce – era vocea unei femei rănite. Cumva, asta îl făcea mai puţin sensibil.

— Ai o voce frumoasă, Leah. Cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată.

A spus asta şi chiar credea în vorbele lui. Le auzise pe Callas, pe Price, pe Te Kanawa şi pe Battle, dar această croitoreasă cu părul alb, de vârstă mijlocie, le întrecea pe toate divele consacrate. Dacă exista un Dumnezeu, se gândea Charles, împărţirea darurilor nu avea niciun sens. Sau poate că Dumnezeu îl păstra pe cel mai mare pentru El însuşi, pentru plăcerea Sa personală? Cu doar câteva clipe în urmă, se gândise

să-i ofere tot ce avea el.

Leah a început să tuşească şi nu se mai putea opri.

— Ar trebui să te odihneşti. Soţul tău a fost aici în această dimineaţă…

— A vorbit cu tine?

Faptul că-l pomenise pe soţul ei era ca o palmă pentru Leah.

— Da. Era îngrijorat pentru tine.

Şi tu? ar fi vrut ea să întrebe, dar s-a abţinut. El n-o iubea. Nu era o dragoste care să dureze. În dragoste exista îngrijorare, existau sacrificii. Exista constanţă. În patru săptămâni, el nu încercase niciodată s-o sune. Era un om pe care nu putea să conteze şi o deranja faptul că se gândise că, într-o bună zi, l-ar fi putut iubi pe Charles.

— Ar trebui să te las acum. Cred că eşti ocupat. Mulţumesc că ai sunat.

Leah a aşteptat ca el să închidă, întotdeauna aştepta ca persoana de la celălalt capăt al firului să închidă prima. Aşa era ea. Însă, în timp ce aştepta, nu s-a auzit niciun click, ci doar respiraţia lui liniştită şi măsurată. Şi-a amintit mirosul de detergent cu parfum de lămâie al maiourilor lui albe, pe care le ţinuse aproape de nas când îi împăturise rufele.

Leah a pus receptorul jos. Poate că totul era în regulă. Charles o lăsase pe ea să încheie discuţia.

În timp ce se apropiau de Van Kleeck Street, Casey se juca uşor cu fundiţele cadoului pentru bebeluş. Haine pentru Timothy de la Baby Gap. Era recunoscătoare că Unu fusese de acord să vină cu ea. În trenul N, el citise cu voce tare pasaje din *Middlemarch* pe care ea le subliniase, rostind totul cu un accent englezesc exagerat, ca s-o facă să râdă. Faptul că era atât de drăguţ cu ea o ajuta să nu răspundă apelurilor cuceritoare ale lui Hugh. Casey era entuziasmată să vadă copilul Tinei, dar întoarcerea acasă o neliniştea – prima ei vizită după patru ani. În fotografii, bebeluşul Timothy avea feţişoara ca de bezea şi un ciuf de păr negru. Unu îl numise Don King-Timothy şi Tina reprezentau un motiv suficient de bun să se urce în trenul care se îndrepta spre Grand Avenue.

Blocul părea mai scund decât îşi amintea. Nu ştia ce crede Unu despre geamurile antiglonţ, despre afişele lipicioase agăţate pe pereţii holurilor, despre mirosul de spray împotriva gândacilor. Clădirea nu avea portar.

— Glumeşti? răspunsese ea când el întrebase de portar.

În copilărie, ea și sora ei se temeau să arunce gunoiul, pentru că un bărbat care locuia în apartamentul de lângă incinerator lăsa ușa deschisă în timp ce se plimba de colo până colo în maiou și pantaloni scurți. Omul era probabil inofensiv, dar o luau la fugă atunci când le saluta. Unu a spus că blocul e drăguț și ea a râs de politețea lui. Clădirea era o groapă de gunoi; nu avea să arate niciodată mai bine de-atât, iar părinții ei nu aveau să plece niciodată de-acolo.

Joseph le-a deschis și, spre ușurarea lui Casey, Unu a vorbit în coreeană cu părinții ei, făcându-i să se simtă în largul lor.

Se simțea stânjenită stând acolo, în sufragerie, în timp ce tatăl ei turna whisky – un pahar pentru iubitul ei, un pahar pentru el însuși. Stăteau pe canapeaua vișinie de la Seaman's, dar ea nu simțea că ar fi putut să li se alăture.

— Ce mai fac părinții tăi? l-a întrebat Joseph pe Unu.

Îl privea curios pe băiat.

— Sunt bine, a răspuns Unu.

Acest lucru era destul de adevărat. Nu primise nicio veste proastă, așa că își imagina că totul e în regulă în Texas. Frații lui erau incapabili s-o dea în bară. Când o anunțase pe mama sa că nu mai lucrează, ea nu zisese nimic. Tatăl său îi răspunsese:

— Știi ce faci. Așa cred.

Unu și-a ridicat paharul după ce tatăl lui Casey a luat o înghițitură.

Joseph se întreba dacă băiatul ăsta avea să se căsătorească vreodată cu fiica lui. Unu era divorțat și acest simplu fapt ar fi putut, la un moment dat, să fie de-ajuns ca să n-o ceară în căsătorie, deși exista și posibilitatea ca fata să aibă ceva de obiectat. Știa de acum că, dacă el spunea roșu, ea ar fi spus albastru. Așa că n-a comentat. A continuat să pună întrebări despre familia băiatului.

Unu a răspuns cu răbdare la întrebările lui Joseph despre părinții săi, despre frații și sora sa. Doi avocați din Dallas și un medic pediatru. El era singurul care lucra în domeniul bancar și tot singurul care plecase din Dallas. Joseph a mai întrebat câteva lucruri, apoi i-a povestit câte ceva despre propria familie din Wonsan, detalii pe care Casey nu le menționase niciodată, dincolo de faptul că tatăl ei era un refugiat de război din nord. Tatăl lui Casey avea ceva regal, un fel de eleganță aparte în felul în care vorbea coreeana. Era foarte sigur pe el și nu aveai cum să nu fii curios în privința lui. Era extrem de orgolios, în mod evident, și nu puteai să nu te întrebi de unde venea toată această mândrie. Tatăl său,

proprietarul unei firme de asigurări de mare succes, era o persoană care făcea glume mai tot timpul şi care se străduia din răsputeri să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor. Folosea des cuvântul „domnule" şi insista asupra bunelor maniere în ceea ce-i priveşte pe copiii săi. Tatăl lui Casey nu părea interesat de astfel de lucruri. De asemenea, nu avea nimic să-i spună lui Casey, care deja părăsise sufrageria în care stăteau bărbaţii. După ce se asigurase că Unu se simţea bine alături de tatăl ei, se dusese în bucătărie, unde mama ei punea mâncarea în farfurii.

— Tuşeşti groaznic. Ce e asta? a întrebat Casey.

Pereţii bucătăriei păreau cumva mai apropiaţi. Nu mai erau de un alb strălucitor, aşa cum fuseseră odinioară. Mama ei folosea cu religiozitate vopseaua Fantastik pentru pereţi, dar sigur că lucrurile nu aveau cum să rămână la fel.

— Te simţi bine?

Leah a dat din cap aprobator, incapabilă să vorbească. A luat o mică înghiţitură din ceaiul de ginseng pe care şi-l turnase mai devreme. Apoi, imediat, l-a scuipat în chiuvetă. Era atât de amar. Simţea o acreală în stomac.

Casey a auzit televizorul pornind în sufragerie. Bărbaţii se uitau la o emisiune despre natură. Tatăl ei putea să se uite la astfel de lucruri la nesfârşit. Nu mai vorbeau.

— Se poartă frumos cu tine? a întrebat Leah în linişte, în coreeană.

— E un om bun. Mult mai bun decât mine.

— Asta e bine. Bărbaţii trebuie să iubească mai mult decât femeile.

Mamei sale îi stătea în fire să spună astfel de lucruri.

— Poţi să-i duci nişte *ahn-ju*tatei?

Leah i-a întins un castron de lemn plin cu sepie uscată, iar Casey l-a dus în sufragerie. Cei doi bărbaţi se uitau la o emisiune despre lei pe Public Broadcasting Service. Unu a spus mulţumesc, iar Joseph a tăcut. A împins castronul spre Unu, care s-a servit primul, apoi Joseph a luat câteva bucăţi pentru el. Amândoi aveau paharele pline cu whisky.

— Mai vreau gheaţă, a zis Joseph, iar Casey s-a dus să aducă gheaţă.

Mama ei punea mâncarea pe platouri şi în castroane.

— Nu arăţi deloc bine, i-a spus Casey mamei sale după ce a umplut un bol alb cu cuburi de gheaţă.

Nu aveau găletuşă pentru gheaţă.

— *Umma* se simte OK. Nu-ţi face griji, a răspuns Leah, care, de fapt, îşi dorea să moară.

Ar fi fost totul mult mai simplu – durerea era insuportabilă. Era distrusă pentru totdeauna, pângărită. Oare Charles vorbise serios când spusese că vrea s-o ia la el? Cum ar fi fost să locuiască în casa aceea din Brooklyn? Cine ar fi avut grijă de soţul ei, care nu mai era tânăr, care muncise toată viaţa ca să aibă atâta grijă de ea şi de fiicele lor? Ce-ar fi crezut Casey şi Tina?

— Cum merge şcoala?

— Bine, a zis Casey. Am note foarte bune, dar slujba asta de vară e grea ca…

S-a abţinut să înjure. Cuvintele „rahat" sau „naiba" ar fi putut s-o doboare pe mama ei. Părea atât de fragilă. În plus, ce rost avea să-i explice că îşi dorea să primească o ofertă? Părinţii ei nu înţelegeau astfel de lucruri. Era treaba ei să vină acasă încununată de succes sau să nu vină deloc. Mecanismele succesului erau problema ei.

— Poate că ar trebui să mergi la un doctor. Nu-mi place tuşea asta.

— *Umma* e bine.

Leah a împăturit pungile de hârtie în care fusese ambalată mâncarea.

— Cum îi merge lui Unu la serviciu? Se descurcă bine?

— Nu lucrează acum.

— Ah!

— A luat o pauză. Încearcă să-şi dea seama ce vrea să facă mai departe.

Nu asta spusese şi fiica ei după absolvire?

— Câţi ani are?

— E mai mare decât mine.

Mama ei a privit-o extenuată.

— Are treizeci de ani. Face treizeci şi unu în august.

Leah a clătinat din cap. Nu mai era tânăr.

Casey s-a resemnat cu această judecată mută. Întotdeauna crezuse că Unu ar fi obţinut aceeaşi slujbă în altă parte. Nu-i trecuse prin cap că avea să-i ia atât de mult să-şi găsească de lucru. Trecuseră patru luni. Nu era o veşnicie, dar felul în care îşi căuta un loc de muncă sau, mai bine zis, în care nu-şi căuta era îngrijorător. Aveau probleme cu

banii, firește, dar de vină erau și jocurile de noroc, nu doar pierderea locului de muncă. Hugh îi spusese că problema lui Unu e una destul de serioasă, făcând o distincție clară între dependența de pariuri și un eșec moral.

Ted Kim sublimase, în mod repetat, că slujbele de pe Wall Street se obțineau prin relații. Dacă erai bun, erai căutat. Dacă erai tare, toată lumea din domeniul tău îți monitoriza fericirea. Dacă lucrurile păreau sumbre pentru tine, o companie rivală se năpustea în viața ta și-ți făcea o ofertă imposibil de refuzat. O viață mai bună, o îmbunătățire remarcabilă, o bucată mai mare din plăcintă. Era adevărat? Ted spunea multe, dar el aterizase în picioare după episodul acela rușinos. Unu nu ar fi dezaprobat în totalitate evaluarea lui Ted. Genul de slujbă pentru Unu, ținând cont de nivelul lui, nu se găsea la mica publicitate, iar vânătorii de posturi urmau un aforism: cei angajați erau angajați, cei concediați rămâneau concediați. Dacă spusele lui Hugh despre dependența lui Unu erau adevărate, oare și alți oameni de pe Wall Street credeau asta? Ar fi putut Hugh să discute cu Walter? Care erau șansele ca Unu să fie angajat pe un post de conducere? Nu se gândise niciodată până atunci la ce credeau oamenii din industrie despre iubitul ei. Nici măcar nu erau căsătoriți. Viitorul ei nu era legat de al lui, își spunea ea. El avea să obțină o slujbă. Bineînțeles.

Sosise copilașul. Înfășurat în păturica sa galben cu albastru, Timothy era somnoros după ultima masă și părea chiar liniștit. Joseph era vizibil bucuros să-și țină nepotul în brațe. Leah plângea de fericire, iar Tina a îmbrățișat-o. Tușea i se mai domolise. Leah nu putea să țină copilul în brațe, de teamă să nu-l îmbolnăvească.

Casey se bucura să-i vadă și pe Tina, și pe Chul. Apartamentul era mai vesel cu ei acolo. Sora ei mai mică părea epuizată, dar mulțumită că se afla acasă. Zborul fusese lung, a recunoscut Chul, dar copilul fusese cuminte. Dormise aproape tot drumul și se trezise liniștit. Plânsese puțin doar la decolare și la aterizare.

Tina părea îmbătrânită – poate din cauza kilogramelor în plus de pe urma sarcinii, a părului tuns scurt, a ochelarilor cu rame de culoare închisă pe care-i purtase în timpul călătoriei cu avionul. A glumit pe seama sânilor ei mari: măsura 75DD la sutienul de alăptare. Ultima dată se văzuseră la nuntă, dar acum privirea miresei era complet ștearsă. Copilul venise atât de repede, iar Tina părea de-a dreptul șocată.

— Am un fiu! a exclamat ea.

— Ce nebunie! a spus Casey zâmbind.

Bărbaţii s-au dus în sufragerie. Chul a stat de vorbă cu Unu; se simpatizau reciproc. Joseph a venit la bucătărie ca să ia un pahar pentru Chul. În curând, s-au pus pe băut whisky şi pe ronţăit *o-jing-uh* – La televizor încă se auzea în surdină emisiunea despre natură – un leu sfâşiase o antilopă ghinionistă. Din bucătărie, femeile auzeau clinchetul paharelor şi vocile calme ale bărbaţilor. Leah era mai puţin agitată cu Tina aici. Pentru o secundă, s-a gândit Casey, fericirea familiei era reîntregită: familia de imigranţi, cu două fiice absolvente şi doi băieţi coreeni, din familii frumoase, plus un nepot.

La masă, Chul a spus rugăciunea, iar Leah ia zâmbit. Tina nici că putea să aducă acasă un soţ mai bun. Unu provenea dintr-o familie mai bună, dar Chul era sincer şi încă îndrăgostit de Tina. Leah a încercat să îl scoată pe profesor din gândurile ei.

Copilul s-a trezit o singură dată ca să mănânce şi ca să i se schimbe scutecul. Tina şi-a alăptat fiul în dormitorul copilăriei sale, în tot acest timp, Casey a rămas cu ea în linişte. Bebeluşul a mâncat lacom, apoi, într-o clipă, a adormit din nou.

Tina şi Chul i-au dus pe Unu şi pe Casey în oraş. Aveau să înnopteze la hotelul Hilton din centru, chiar dacă Leah şi Joseph şi-ar fi dorit să rămână la ei. Chul trebuia să se vadă cu nişte colegi, dimineaţa devreme, la spitalul Roosevelt.

Bărbaţii s-au aşezat în faţă şi au vorbit despre Baltimore Orioles – echipa din oraşul natal al lui Chul şi una dintre favoritele lui Unu.

Pe drum, Casey a observat cât de puţin vorbea Tina. Era complet absorbită de Timothy. Casey a admirat copilul. Cum să nu-l admire? Bebeluşul era perfect.

— Eşti atât de norocoasă, a spus Casey cu nostalgie, dorind ca Tina s-o bage în seamă. Tina, îmi pare rău că n-am venit la petrecerea copilului. Examenele m-au epuizat. Şi m-am speriat de împrumuturile pentru şcoală şi de interviuri. Taxele pentru şcolarizare sunt uriaşe. Şi tu le ai pe ale tale, ştiu.

Tina nu părea însă îngrijorată de taxele ei.

— Ah, petrecerile astea sunt o prostie. Şi tu ai trimis pătuţul, Casey. Trebuie să fi costat…

— M-am gândit că un pătuţ e mai util pe termen lung decât costul biletului meu de avion sau vreun examen picat. Mi-ar fi plăcut să vin.

— Uită-te la tine! Un an la masteratul de Studii Economice şi deja

ai devenit foarte pragmatică.

Tina a râs.

— E un gând înfricoşător.

Tina a mângâiat părul frumos şi negru al copilului. La petrecerea pe care i-o organizase prietena ei de la şcoală, toată lumea o întrebase unde sunt mama şi sora ei. Tina le explicase că sunt ocupate cu munca. Cu excepţia tatălui ei, care o făcuse mereu să creadă că poate face orice, nu avea cum să conteze pe mama şi pe sora ei. Abia dacă puteau să-şi poarte singure de grijă.

Casey şi-a coborât vocea.

— Vreau să-ţi dau banii înapoi, să-ţi plătesc eu taxele. Slujba pe care o am vara asta este foarte bine plătită. Dacă mă angajez la ei după absolvire, probabil că nu va mai trebui să-mi fac griji pentru bani niciodată.

Tina a scuturat uşor din cap.

— Las-o baltă, Casey!

— O să-ţi trimit un cec. Ar fi trebuit să-l aduc cu mine.

Timothy s-a agitat şi amândouă şi-au ţinut respiraţia. Copilul încă dormea. Bărbaţii din faţă nici nu le dădeau atenţie. Tina i-a aranjat păturica. Soţul ei nu ştia despre avortul lui Casey şi nici că îi împrumutase bani lui Casey pentru a pleca de-acasă după absolvire. Toate acestea păreau nişte lucruri minore. Ca nişte jelituri din copilărie, suferite cu mult timp în urmă. Acum trebuiau să se poarte ca nişte femei în toată firea. Tina voia să se gândească la viitor. Îşi luase o pauză de la şcoală, dar urma să se întoarcă în toamna lui 1998.

Tina a zâmbit şi a arătat cu degetul.

— Ia uite! încă porţi brăţările de Wonder Woman. Le ador!

Casey şi-a încrucişat braţele şi amândouă au izbucnit în râs. S-a uitat la brăţările pe care le purta încă din anul întâi de facultate, unul dintre primele cadouri pe care i le făcuse Sabine. Şi-a scos una de la încheietură.

— Poftim! a spus Casey. Ia şi tu una!

A prins-o la încheietura surorii ei.

— Nu. Nu pot s-o primesc. Fac parte dintr-un set şi, în plus, sunt ale tale. Wonder Woman are nevoie de două brăţări. Nu poţi despărţi perechea.

— Atunci ia-le pe amândouă, a zis Casey. Eu nu-ţi dau niciodată nimic.

A scos-o și pe cealaltă și a pus-o la mâna Tinei.

— Îți stau foarte bine.

Tina și-a încrucișat și ea brațele și a chicotit.

— Nu se poate. Sabine ți le-a dat ție. Și îți plac la nebunie.

Casey și-a atins antebrațele goale.

— Ar înțelege. Vreau să le ai tu.

— Serios?

Tina se holba la argintul care strălucea la încheieturile ei.

— Oricum, tu ești adevărata Wonder Woman, a spus Casey.

A încercat-o un sentiment dulce-amar când a spus asta, dar nu a deranjat-o atât de mult.

Tina nu știa cum să răspundă. Era ca și cum Casey își recunoștea înfrângerea, deși Tina nu se simțise niciodată în competiție cu sora ei mai mare. Ea își dorise doar dragostea lui Casey, atenția ei. Nu fusese nicio rivalitate între ele. Sau fusese? Dar dacă nu accepta cadoul, sora ei s-ar fi simțit jignită.

— Îmi dai o mulțime de lucruri, Casey. Pătuțul de la petrecere și, chiar și astăzi, hainele pentru Timothy.

— Vreau să le primești.

Casey a verificat marginile brățărilor și a văzut că erau tocite. Copilul nu s-ar fi rănit când Tina l-ar fi luat în brațe.

— Pe bune! Vorbesc serios!

— Mulțumesc, Casey!

Casey s-a simțit dintr-odată mai bine, încheieturile îi rămăseseră mai albe în locul unde fuseseră brățările, iar bronzul contrasta cu fâșiile albe de piele, întinse peste oasele subțiri ale mâinii sale.

— Sper ca Timothy să fie ca tine, a spus Tina.

— De ce ți-ai dori un lucru atât de ciudat pentru un copil așa de frumos?

Casey l-a sărutat pe frunte pe Timothy.

— Pentru că ești o persoană autentică, Casey. Îți aparții. Asta e important.

Tina era sigură de ceea ce spunea. Toată viața ei își dorise să ia decizii care să nu fie influențate de nevoile, dorințele și așteptările altora.

— Nimeni nu este ca tine, a spus ea. În cele din urmă, asta contează cel mai mult, cred. Și sinceritatea.

Casey și-a ținut răsuflarea, străduindu-se să accepte tot binele pe

care Tina încerca să i-l ofere. Dar nu putea s-o creadă pe deplin. A atins picioruşul moale al bebeluşului, ca şi când ar fi vrut să se asigure că e real.

Chul i-a lăsat la apartamentul lui Unu. Frank era portarul de serviciu şi le-a făcut cu mâna în semn de salut. George era liber în acel weekend.

Acasă, Unu a agăţat pelerina de ploaie a lui Casey în cuier. A scos din sertarul comodei din hol un CD învelit în celofan.

— Nu-i mare lucru, a zis el.

— Cu ce ocazie?

— Fără motiv.

Era un album Carly Simon, care conţinea melodia „Corning Around Again". Casey l-a sărutat pe gură.

— Îmi place la nebunie! Şi nu îl aveam. Adică l-am avut, dar l-am pierdut.

Se simţea îngrozitor.

— Acum ceva timp, ne plimbam prin Tower şi ai spus că-ţi place cântecul ăla.

— Îmi amintesc.

Era vorba despre ziua în care câştigase toţi acei bani. Casey s-a aşezat pe fotoliu.

— Ştiu că lucrurile n-au fost grozave în ultima vreme. Încerc să clarific problema cu slujba. Ai fost o prietenă atât de bună în ultimele luni. N-aş fi reuşit fără tine. Lucrurile se vor îmbunătăţi. Ar fi trebuit să-ţi cumpăr bijuterii sau ceva de genul ăsta…

Casey a clătinat din cap.

— Nu. Prefer asta.

Unu a dat din cap. Îşi dorea să fie cu ea şi devenea tot mai sigur de asta pe măsură ce trecea timpul. Avea să se adune. Să dea telefoanele pe care trebuia să le dea. Să se lase de jocurile de noroc. Putea s-o ia de la capăt dacă avea parte de dragoste.

— M-am culcat cu Hugh Underhill. În Vermont, a zis Casey.

Şi-a acoperit gura cu mâna.

— Ce?

Casey n-a repetat. Durerea din ochii lui era îngrozitoare, dar ea nu mai putea să-i ascundă asta. Trebuia să i-o spună.

— Eşti incredibilă, a spus el.

— Îmi pare rău!

— Cum ai putut să faci asta? Citeşti Biblia în fiecare nenorocită de zi! Mergi la biserică în fiecare duminică! Se mai găsesc ipocriţi la fel de mari ca tine?

Casey şi-a coborât privirea.

— Îmi pare rău! Poate că ar trebui să plec.

— Poftim? Te duci să te întâlneşti cu Hugh care-fute-tot-ce-mişcă Underhill? Aşa ţi-ai obţinut slujba?

— Nu! a spus Casey, scuturând din cap. Nu!

Nu părea s-o creadă.

— Eşti un clişeu nenorocit! Fata care-şi croieşte drum până în vârf culcându-se cu tot felul de bărbaţi în stânga şi-n dreapta. Lui nu-i pasă de tine. Sunt mii de ţipi ca el pe Wall Street. Nu sunt buni de nimic, Casey. Cum ai putut?

Lui Unu îi venea s-o pocnească, aşa că a făcut un pas înapoi.

— Nu asta s-a întâmplat.

— Bine.

— Îmi pare rău, Unu! îmi pare rău! Nu puteam să nu-ţi spun.

Casey s-a uitat la mâinile ei. Îi lipseau brăţările.

— Pleacă de aici! Ieşi afară! Ieşi naibii afară! a strigat el. Şi ia-ţi şi lucrurile cu tine! Ieşi naibii de-aici!

S-a aşezat pe podea. O ura. Bine că nu-şi dorise să se recăsătorească. Era mai rea decât soţia lui. Cel puţin ea era îndrăgostită de un fost iubit. Nu-şi desfăcuse picioarele pentru un agent de bursă dezgustător ca să capete o slujbă. Ce fel de persoană făcea aşa ceva?

— Nu este ceea ce crezi! Nu ştiu cum să-ţi explic ce s-a întâmplat, dar te asigur că nu a însemnat nimic. Îmi pare rău!

— Ia-ţi lucrurile şi pleacă!

Casey s-a repezit în dormitor şi şi-a aruncat câteva haine de birou şi nişte pantofi în valiza cu care fusese în Vermont.

Când a terminat, a rămas lângă uşa de la intrare, cu geanta în mână.

— Îmi pare rău, Unu!

— Du-te şi gata! Te rog!

Casey şi-a lăsat cheile pe consolă şi a închis uşa uşor.

72nd Street era pustie. Cei mai mulţi oameni erau plecaţi în weekend. Frank a întrebat-o dacă are nevoie de un taxi, iar ea a spus că nu. S-a uitat la ferestrele clădirii. Erau mai multe întunecate decât luminate.

83 Charles-Marie Jean Albert Widor (1844-1937), organist, compozitor şi profesor francez de muzică, autorul a zece simfonii pentru orgă. *Toccata* din cea de-a cincea simfonie este una dintre cele mai cunoscute şi mai cântate compoziţii pentru orgă din lume (n. red.).

84 „Afemeiat" în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

8 J Donald King (n. 1931), promotor al boxului, cunoscut – între altele – pentru părul foarte ciufulit (n.tr.).

86 Gustare însoţită de o băutură alcoolică, în mod obişnuit *soţu',* în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

87 Caracatiţă uscată, vândută în mod obişnuit preambalată, în lb. coreeană în original (n.tr.).

10.

ADAPTAREA

— O cerere pentru custodia comună nu e deloc absurdă, a declarat Chet Stenor.

Ted a dat din cap, aprobându-şi avocatul, nevoind să întâlnească privirea Ellei. Aceasta se aşezase de partea opusă a mesei. Ted şi-a fixat ochii asupra teancului ordonat de hârtii din faţa avocatului său.

— Nici măcar nu ştii cum arată fiica ta, a mormăit Ella, uitându-se la Ted.

Nu voise să spună asta chiar atunci, dar nu putuse să se abţină. Ronald Coverdale, aşezat lângă ea, i-a făcut semn, atingându-i braţul. Ea l-a ignorat.

— N-ai mai văzut-o de săptămâni întregi. Aproape deloc. De ce să ceri jumătate din timp, Ted? Nu te înţeleg. Oricum eşti prea ocupat…

Ronald Coverdale i-a atins din nou braţul, apoi şi-a luat stiloul.

— Ceea ce spune Ella este perfect rezonabil. Tatăl are o slujbă foarte solicitantă. Ella nu-i critică aptitudinile de părinte. Nu e vorba deloc despre asta. Dar probabil că nu va fi în stare să se ocupe de nevoile zilnice ale unui copil mic şi, în interesul fetiţei, ar trebui să luăm în considerare…

— Ştii că nu e adevărat, Ronald, a spus Chet. Şi sper că nu vei fi sexist în această privinţă. Este de la sine înţeles că un tată joacă un rol semnificativ în dezvoltarea sănătoasă a copilului, egal cu rolul mamei, şi, prin urmare, ar trebui să aibă acces egal la educaţia minorului.

Avocatul Ellei îl privea fix pe avocatul lui Ted. Chet Stenor era un nemernic redutabil. Ronald voia să rămână amabil încă o vreme.

— Ted munceşte foarte mult, dar este, de asemenea, foarte

interesat să se implice în viaţa fiicei sale. Toate studiile spun că e important ca ambii părinţi să facă parte din viaţa unui copil şi, în interesul lui Irene…

Chet a făcu o pauză când l-a văzut pe Ronald deschizând gura, anticipând întreruperea, dar Ella a sărit prima, întrecându-şi avocatul.

— Dar tu nu o vizitezi, Ted. De când s-a născut, ai văzut-o poate de vreo şase ori. Negociezi asta doar pentru că vrei să câştigi. Ted, ăsta nu e un joc. E vorba de viaţa fiicei noastre.

— Ella, eşti nedreaptă.

Ted s-a uitat, în sfârşit, la chipul ei.

— Vreau s-o cunosc mai bine pe Irene. Am închiriat chiar şi un apartament cu trei camere la nici cinci străzi distanţă de casă, doar ca s-o pot vedea mai des. M-am acomodat la noua mea slujbă la Lally şi…

— Nu-mi vorbi mie despre nedreptate, Ted…

— Doamne… a oftat Ted, apoi a luat recipientul de cafea şi l-a înclinat spre ceaşcă, dar acesta era gol. Mai e cafea?

Chet a dat din cap. Colega lui, Kimberly Heath, s-a ridicat şi a sunat la recepţie după cafea, apoi i-a întins soţiei care plângea un şerveţel. Kimberly era o asociată în vârstă de patruzeci şi ceva de ani, care intrase la Facultatea de Drept după ce predase latina la o şcoală privată timp de vreo cincisprezece ani. Ea reprezenta partea mai rezonabilă a acestor întâlniri. Chet ura histrionismul feminin. Femeile plângeau al naibii de mult, mai ales dacă erau indecise. Din experienţa sa, Chet ştia că judecătorul urma să ia în serios aranjamentele de custodie existente, dar nu-i ajuta faptul că soţia avea şi ea o slujbă cu normă întreagă. Slujba ei era de maximum patruzeci de ore pe săptămână, în timp ce Ted putea lucra între şaizeci şi o sută douăzeci de ore, mai ales dacă se puneau la socoteală şi zilele în care era plecat. Dar era uşor de argumentat faptul că şi soţia se baza pe o bonă timp de şaizeci de ore pe săptămână, atât pentru perioada de tranzit, cât şi pentru cea de lucru. Astfel, putea fi uşor de stabilit că nu exista un părinte cu normă întreagă în niciunul dintre cămine. De ce oamenii care nu aveau timp pentru copii se deranjau să aibă copii era un mister pentru el.

Kimberly i-a întins soţiei cutia cu şerveţele, iar aceasta şi-a suflat nasul. Tânăra era frumoasă ca o pictură desăvârşită, s-a gândit el, dar logodnica era cu siguranţă mai sexy. A doua soţie era întotdeauna aşa. Sexul nu era un lucru negociabil pentru bărbaţii care-şi permiteau

financiar o a doua sau o a treia căsătorie. Chet îi recomandase lui Ted un contract prenupţial, dar acesta refuzase. Mare idiot!

Ted şi-a scos ochelarii. Lentilele de contact îl deranjau în ultima vreme. Toţi cei trei avocaţi aşteptau să vadă dacă nu cumva soţul avea să cedeze şi el. Era aproape un obicei ca în sala de conferinţe a unei firme specializate în drept matrimonial să se verse lacrimi. Dar soţul nu plângea; în schimb, îşi ciupea nasul şi clipea rapid.

— E un aer foarte uscat în camera asta, a spus Ted.

O rafală de aer rece intra prin gurile de aerisire din perete, de deasupra capului avocatului soţiei.

Ella a observat că Ted îşi freca faţa, mai ales ochii. Oare şi el plângea? Trecuse atât de mult timp de când nu-l mai văzuse plângând, încât i s-a făcut milă de el. Tatăl lui tocmai murise, iar Ella îşi imagina că nu se simte prea bine, deşi fizic nu arăta rău. La fel ca ea, slăbise. Pierderea în greutate îi făcea să pară mai traşi la faţă şi mai îmbătrâniţi. Ted era încă un bărbat chipeş. Astăzi arăta ca un dealer de artă de succes, cu ochelarii cu rame din titan, cu blugii albaştri, cămaşa albă impecabilă şi sacoul negru.

Ted a clipit din ochiul drept de mai multe ori. Şi-a întors capul într-o parte şi în alta, uitându-se la toţi cei din încăpere. A luat hârtiile din faţa lui şi, cu ochiul stâng închis, a încercat să citească, dar nu a reuşit. Numele lui era scris deasupra cuvântului PÂRÂT pe prima foaie din teanc – ştia asta pentru că putea să citească cu ochiul stâng, dar cu cel drept nu-şi putea desluşi propriul nume. Trebuia să fie numele lui, dar arăta precum o pată întunecată şi rotunjită, care plutea într-un spaţiu alb.

— Ce mama naibii? a spus el cu voce tare.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

Ella s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus să se uite la ochiul lui, ca şi cum ar fi examinat zgârietura unui băiat de la St. Christopher. De-acum, Ted clipea furios, uitându-se de jur-împrejur, la feţele tuturor, apoi din nou la hârtii. Şi-a apropiat o foaie de ochi.

— Nu văd nimic. Cu ochiul drept, a zis el. Ella, nu văd!

Ella s-a apropiat şi s-a uitat în ochiul lui drept.

— E o geană? Nu văd nimic.

Ronald şi-a privit clienta aplecată deasupra soţului ei. Oare mai avea sentimente pentru tipul ăsta? *Ce mizerie!* s-a gândit el. Iubirea era ca o nenorocită de groapă de gunoi toxic. Femeile cereau întotdeauna

aceste divorţuri pentru că erau rănite şi furioase, iar bărbaţii nu reacţioneau niciodată corect. *N-ar trebui să blufezi,* s-a gândit el. Niciodată să nu blufezi în dragoste. Dacă simţi nevoia s-o faci, atunci nu e dragoste. Ca acel citat preferat al bunicului său: „Există doar două întrebări la care nu se poate răspunde. Prima: «Cât de mult mă iubeşti?» A doua: «Cine deţine cu adevărat controlul?»". Practic, Ronald credea că o căsnicie se baza în mod fundamental pe aceste două taine sfinte. Dar, în cele din urmă, ambele părţi puteau fi mâncate de vii, dacă dădeau răspunsuri greşite.

Ella a luat un şerveţel şi i-a şters ochelarii, suflând scamele de pe ei.

— Puneţi-i din nou, a spus ea cu gravitate.

Ted a ascultat-o.

— E mai bine?

— Nu. Nu-mi văd propriul nume, a zis el mânios.

Ella şi-a încrucişat braţele, neştiind dacă trebuia să se întoarcă la locul ei. Avea Ted vreun scop ascuns? în ultima vreme, se simţea aproape opacă în faţa surprizelor sau a răutăţilor. Oamenii nu erau întotdeauna buni, iar ea fusese naivă prea mult timp. Unu tocmai îi spusese că iubita lui, Casey, îl înşelase cu un coleg de-ai ei de la Kearn Davis. Cum putuse să facă una ca asta? După tot ce-i făcuse Jay? După ce văzuse ce efect avusese asupra propriei căsnicii? Mai ales lui Unu, care era o persoană atât de bună? Ella sa întors la locul ei.

— Eşti în regulă? a întrebat Chet Stenor în cele din urmă.

Nu voise să întrerupă eforturile Ellei. Ar fi părut nepoliticos. Ella şi-a ridicat privirea ca să vadă ce avea să spună Ted. Nu a spus nimic, dar părea pierdut. Îşi dorea să-l ajute.

— Ai nişte picături? Să-ţi aduc ceva?

Ted a simţit bunătatea din vocea Ellei şi s-a simţit jalnic. A dat din cap că nu, incapabil să vorbească. Cu coada ochiului stâng, îi vedea perfect faţa acoperită pe jumătate de ochelari. Îi zărea albul pielii, în contrast cu materialul bleumarin al rochiei simple. Era o rochie de lână tricotată, pe care şi-o cumpărase de la Saks când se căsătoriseră. Fusese scumpă, dar el insistase s-o ia, pentru că o făcea să pară încrezătoare şi elegantă. O purta acum ca să-l enerveze? Nu. Ella nu era aşa, dar îi amintea de vremurile lor mai fericite. Purta şi un colier de perle, pe care el nu-l recunoştea. De unde îl luase? Nu şi l-ar fi cumpărat niciodată singură. Avea deja un iubit? Ideea asta îl enerva. Cu ochiul drept nu

reușea să distingă decât conturul unei fete asiatice frumoase – trăsăturile plăcute ale unei feţe ovale, rozul-închis al rujului ei.

Ted s-a uitat din nou în jur, cu ochiul stâng închis, încercând să distingă formele neclare. Ramele tablourilor de pe pereţi erau şi ele tulburi. Cu ochiul drept zărea capul avocatei ca într-o imagine reflectată în oglinda de la un târg de distracţii. Nimeni nu vorbea în timp ce el se străduia să distingă ceva.

— Văd totul ca printr-o lentilă unsuroasă. La naiba! a spus el.

Chet s-a întors şi şi-a pus mâna pe umărul lui Ted.

— Poate că ar trebui să ne oprim aici. Trebuie să te duci la doctor, a spus el, înclinând capul într-o parte şi întrebându-se ce i se întâmpla cu adevărat clientului său.

În douăzeci şi doi de ani de meserie, fusese martor la un atac de cord fatal (o soţie, nu un soţ, în mod surprinzător, şi, pentru că nu erau încă divorţaţi, soţul s-a ales cu o groază de bani de pe urma asigurării de viaţă a femeii, iar familia acesteia a încercat, firește, să-l dea în judecată), la vreo treizeci de încăierări şi la un incident cu un pistol neîncărcat pe care cineva îl fluturase. Ţipetele şi înjurăturile erau ceva normal. Un client care aproape îşi pierduse vederea la un ochi – asta era ceva nou. Cu o voce perfect calmă, a întrebat:

— Să-ţi sunăm medicul oftalmolog, Ted?

— Cum îl cheamă? a întrebat Kimberly, luându-şi repede pixul ca să noteze numărul de telefon.

Ted nu a răspuns, dar s-a strâmbat. A oftat zgomotos.

— Tatăl meu, a spus Ella. E tatăl meu. El este oftalmologul lui Ted.

Kimberly şi Chet au dat din cap ca şi cum n-ar fi fost ceva neobişnuit. Ronald a zâmbit şi s-a uitat în altă parte.

— Vrei să-l sun? a întrebat Ella.

Ted nu păruse niciodată atât de nedumerit ca acum. Ba chiar de-a dreptul îngrozit. Ella 1 ar fi dus imediat la spital.

— M-aş putea duce la urgenţe. Poate că asta ar trebui să fac. Da, a spus el cu răceală, dându-şi seama că tatăl ei nu mai e o opţiune.

Nu prea mai vorbise cu doctorul Shim de când o părăsise pe Ella.

Ella s-a încruntat indignată.

— Nu fi prost, Ted. Tata o să te primească. E doctor.

Ella a sunat la birou şi a explicat că avea să întârzie. Şeful ei s-a purtat minunat, ca de obicei. Apoi a sunat la cabinetul tatălui ei, iar Sharlene i-a spus că el e acolo şi că i-ar fi plăcut s-o vadă. Ella nu a

adăugat că venea cu Ted. Întâlnirea s-a încheiat după apelul Ellei, iar avocaţii au ridicat din umeri şi au făcut doar schimb de amabilităţi. Urmau să ţină legătura.

În taxi, Ted tot încerca să-şi testeze vederea, dar nu distingea nimic cu ochiul drept, cu excepţia unor culori neclare şi a unor forme nedefinite. Lumina din taxi era slabă.

— Îmi pare rău, Ella. Îţi stric ziua.

— Îmi strici viaţa, a răspuns ea.

Amândoi au rămas surprinşi de replica ei.

— Corect, a spus el, închizând ochii. Îmi pare rău şi pentru asta.

Când taxiul a ajuns la cabinetul tatălui Ellei, Ted a dat să-i plătească şoferului, dar n-a putut să se uite la bani fără să clipească disperat. Frustrat, i-a întins portofelul Ellei.

— Ia cât e nevoie.

Era portofelul negru, din piele de aligator, pe care ea i-l cumpărase de la T. Anthony, când absolvise HBS. Pe partea stângă a portofelului se aflau iniţialele lui, ştanţate cu foiţă de aur. O mare parte din aur se ştersese.

— Eu ţi l-am făcut cadou, a remarcat ea cu blândeţe.

— Ştiu, a spus el, cu ochii încă închişi. Îmi pare rău, Ella. Îmi pare rău pentru tot.

Ella n-a putut să atingă portofelul pe care el îl ţinea în mână. Şi-a deschis geanta şi a scos portofelul cu mărunţiş, în care îşi ţinea bancnotele de un dolar şi de cinci.

— Vrei portofelul înapoi?

Trebuia să-i returneze toate cadourile?

— Cum poţi fi atât de nesimţit?

Ella şi-a şters ochii.

— Îmi pare rău, Ella, a spus el, ţinând ochiul stâng deschis şi pe cel drept închis.

Fata a izbucnit în plâns.

— Ţi-am dat tot ce ţi-ai dorit. Am făcut tot ce mi-ai spus, iar acum vrei să mi-o iei pe Irene… a hohotit ea.

Şoferul s-a uitat la femeia care plângea şi la bărbatul care încă ţinea ochii închişi. A oprit aparatul de taxat, dorindu-şi să facă ceva pentru ei.

— Trebuie să coborâm.

Ella i-a plătit şoferului şi i-a lăsat trei dolari bacşiş.

— Haide!

L-a lăsat pe Ted s-o prindă de braţ.

Douglas Shim trecea în revistă lista revizuită a rezidenţilor când Sharlene l-a anunţat că fiica lui şi Ted erau aici. Ella a intrat în biroul lui zâmbind nesigură. Machiajul i se stricase, iar rujul i se ştersese. Ted stătea lângă ea, cu ochiul drept închis.

— Eşti în regulă? şi-a întrebat fiica, ignorându-l pe Ted.

Ella a dat din cap, incapabilă să spună de ce venise. Privirea lui blândă o făcuse să lăcrimeze din nou, chiar dacă se străduise din răsputeri să-şi şteargă faţa în lift, înainte de a intra la el în salon.

— Bună, tati! Ce mai faci?

— Ella, Ella, a spus el, văzându-i lacrimile.

Şi-a pus braţul pe umerii ei şi s-a postat între ea şi Ted.

— Ah, tati! Sunt în regulă.

— Ştiu. Ştiu că eşti în regulă.

Ella a încercat să se adune.

— Ochiul lui Ted. Nu mai vede.

Douglas s-a uitat la tânăr.

— *Ah-buh-jee,* a spus Ted din reflex.

Îi spunea aşa tatălui Ellei de când se căsătoriseră.

— Domnule doctor, adică…

Douglas a strâns din dinţi. Era greu să-l audă pe băiat spunându-i „tată" şi apoi corectându-se. Până în ziua morţii socrului său, Douglas îl numise *ah-buh-jee.*

— Ce-ai păţit la ochi? Poftim, ia loc!

Ted s-a aşezat.

— Îmi pare rău că te deranjez aşa. Eram cu avocaţii şi vorbeam, apoi, deodată, n-am mai văzut. Cu ochiul drept. Adică văd, dar ceea ce văd nu e în regulă.

Vorbea repede. Douglas l-a luat de braţ şi 1 a condus spre sala de examinare de alături. Ella a venit în urma lor.

Sala era întunecată, iar o rază subţire de lumină proiecta pe peretele alb o serie de diagrame oculare. Douglas l-a rugat să citească prima literă de pe fiecare linie a diagramei, dar Ted de-abia a putut s-o distingă pe cea mai mare, E-ul de pe rândul de sus. Douglas i-a pus câteva picături pentru dilatarea pupilei, iar ochii au început să-l usture instantaneu.

— Au! a exclamat Ted, clipind ca să-şi stăvilească lacrimile.

— O să treacă, a spus Douglas.

Uitase să-i pună picăturile anestezice înaintea celor pentru dilatare.

Douglas a verificat ochiul problematic cu oftalmoscopul, apoi a trecut la lentila de nouăzeci de dioptrii pentru o analiză mai bună.

— Retinopatie seroasă centrală, s-a pronunţat el.

— Ce este asta? l-a întrebat Ella pe tatăl ei.

Era familiarizată cu mulţi termeni medicali, pentru că era fiica lui, dar nu mai auzise acel diagnostic până atunci.

— Există o ruptură în ţesuturile retiniene, iar lichidul s-a infiltrat înăuntru, provocând o distorsiune a vederii.

Ted şi-a dat capul pe spate.

— De ce? a întrebat el.

— Nu există niciun motiv clar. Nimeni nu ştie cu siguranţă. Pot să ghicesc din ceea ce se întâmplă în viaţa ta, la fel ca tine, că ai parte de o mulţime de evenimente dramatice. Li se întâmplă adesea bărbaţilor, nu femeilor. Are legătură şi cu stresul, desigur. Şi poate că e din cauza nivelului ridicat de cortizol, legat tot de stres. Ştii, când simţi că nu mai stăpâneşti lucrurile. Mai ales că retinopatia seroasă centrală tinde să afecteze personalităţile de tip A.

Douglas s-a strâmbat, nu-i făcea plăcere să spună asta, îi dădea un aer prea critic.

— Poate să recidiveze sau poate, la fel de bine, să dispară de la sine. Nu ştiu multe cazuri de acest gen, doar câteva. Toţi sunt bărbaţi şi toţi se confruntă cu o situaţie foarte stresantă. De asemenea, se întâmplă când ai un loc de muncă foarte stresant – cum ar fi în cazul piloţilor, de exemplu. Se pare că ei sunt primii care au parte de asta. De stres, adică.

Douglas a ridicat din umeri, pentru că, să fim sinceri, cine nu e stresat azi?

— Dar noi nu suntem stresaţi, a spus Ella şi a râs.

Ted a râs şi el.

— Mă bucur că vi se pare atât de amuzant, a răspuns Douglas.

Ted a închis ochiul drept şi s-a concentrat să vadă cu cel stâng. S-a aplecat în faţă, spre chipul lui Douglas. Tatăl Ellei, aşezat de cealaltă parte a lămpii cu fantă, nu semăna deloc cu propriul tată. Avea un ciuf moale de păr cărunt, iar bronzul obţinut în urma partidelor de tenis şi de golf îl făcea să pară odihnit. Ridurile fine din jurul ochilor i se adânceau uşor atunci când zâmbea. Purta sacou, cravată şi pantaloni.

Aproape niciodată nu purta halat alb la birou. Cea mai mare diferenţă era la mâini. Tatăl Ellei avea mâini potrivite, cu degete lungi şi ascuţite. Unghiile îi erau tăiate scurt, într-o formă pătrăţoasă, şi aveau mici semiluni albe lângă cuticule. Mâinile lui Ted semănau mai mult cu cele ale tatălui Ellei decât cu cele ale propriului tată. Ştiuse de la bun început că a pierde respectul tatălui Ellei era ceva destul de grav, dar îi fusese mai uşor să nu se gândească la asta cât timp nu dăduse ochii cu el. Lui Ted îi era foarte dor de tatăl lui.

— Ce crezi că ar trebui să fac? a întrebat el.

— Va dura câteva săptămâni sau câteva luni până să treacă de tot. Se poate rezolva de la sine, s-a mai întâmplat asta, sau se poate înrăutăţi. Unii oameni ajung la o formă cronică a bolii. Şi este un lucru periculos! O să încercăm să o rezolvăm, dacă se ajunge acolo, dar trebuie să-ţi mărturisesc că e posibil ca operaţia să nu ajute prea mult. Să vedem cum te descurci fără nicio intervenţie. E ceva grav, Ted. Nu cred că vrei să-ţi pierzi vederea.

— Poftim?

— Nu se va ajunge la asta, sper. Nu cred că se va ajunge. Deocamdată însă, îţi recomand să reduci stresul din viaţa ta.

Douglas ştiuse dintotdeauna că băiatul era cumplit de competitiv şi de perfecţionist, dar această retinopatie seroasă centrală era dovada crudă a unui adevăr complicat. QED.

Băiatul părea complet pierdut.

— Azi ar trebui să te duci acasă şi să te odihneşti puţin. Pupilele tale dilatate vor reveni în scurt timp la normal. Iar de mâine gândeşte-te serios la cum să te relaxezi mai mult. Yoga, tehnici de relaxare. Există, de asemenea, medicamente care pot trata anxietatea. Şi poate că ar trebui să te gândeşti să mergi la un psihoterapeut, cu care să vorbeşti despre lucrurile din viaţa ta. S-ar putea să te ajute.

— Am înţeles.

Ted nu-şi imagina cum ar fi putut să discute cu un străin despre problemele lui. Fusese un calvar în sine să-i povestească avocatului despre filmuleţ şi despre chestia cu herpesul. Şi-a verificat din nou ochiul drept, sperând că poate vederea îi revenise la fel de repede cum îl părăsise. Totul era încă tulbure şi distorsionat.

— Cum o să ajungi acasă? a întrebat Douglas.

— O să-i chem un taxi, a spus Ella.

— Vrei să fac eu asta? a întrebat-o Douglas.

Ella a clătinat din cap.

— Oricum trebuie să iau şi eu unul ca să mă întorc la şcoală.

Douglas a încuviinţat.

— Sunt în regulă, tati, a spus ea, văzându-i neliniştea de pe chip.

O venă mică i se umfla în partea stângă a frunţii când era supărat. Tatăl ei fusese întotdeauna bun cu ea, iar acum ea îi provoca îngrijorare.

— Te sun imediat ce ajung la birou.

I-a zâmbit, stăpână pe sine.

— Mulţumesc foarte mult, i-a spus Ted lui Douglas, strângându-i mâna. Nu ştiu ce să spun. Să-i dau lui Sharlene datele mele de asigurare? Sau…

— Nu fi caraghios. Încearcă doar să te relaxezi. Du-te acasă, Ted!

Doctorul i-a privit pe cei doi plecând, apoi şi-a lăsat capul pe birou. După aceea a făcut ceea ce obişnuia să facă atunci când se întâmpla ceva rău cu Ella. S-a întrebat cum ar fi tratat soţia lui această situaţie, pentru că ea ştia mereu ce are de făcut.

Ella l-a lăsat acasă cu taxiul. El i-a mulţumit. Nu se înşelase niciodată în privinţa bunătăţii ei. Chiar şi acum, Ella era amabilă cu el.

Apartamentul era gol. Delia se afla la birou, iar el avea s-o sune în scurt timp. Portarul îi înmânase corespondenţa când intrase; s-a uitat peste scrisori şi abia a putut să distingă literele, pentru că pupilele îi erau încă dilatate, dar a zărit un plic subţire de şapte pe doisprezece centimetri, preferatul tatălui său. Oare îi trimisese ceva înainte să moară? Dar scrisul de mână semăna mai degrabă cu cel al mamei sale. Îi era greu să-şi dea seama.

În plic se afla cecul de o mie de dolari pe care-l trimisese părinţilor săi luna trecută. De la absolvirea HBS, le trimisese părinţilor săi un cec în fiecare lună şi cadouri mai substanţiale de sărbători. Ted a închis ochiul drept şi a îndepărtat scrisoarea, distingând o parte din scrisul mamei sale. Îi returna cecul şi-l ruga să nu-i mai trimită bani. Nu voia banii lui. Nu avea cheltuieli prea mari. În josul paginii, scrisese: „Sper că te porţi frumos cu Ella. Ea a fost întotdeauna bună cu părinţii tăi. Fii băiat bun, Teddy”. Semnase scrisoarea aşa cum o făcea întotdeauna: *Umma.*

Marţi, după weekendul de 4 Iulie, Ronald Coverdale a sunat-o pe Ellà la şcoală. Sunetul a părut chiar strident în biroul gol al directorului. Clădirea semăna cu o casă bântuită, căci copiii erau plecaţi pe timpul verii. În curând, şi personalul administrativ urma să plece în concediu

timp de şase săptămâni.

Glasul avocatului era vesel. Aproape că nu l-a recunoscut.

Ted se hotărâse să nu ceară custodia comună, iar dacă Ella răscumpăra partea lui, Ted o lăsa să păstreze casa. Ella primea custodia deplină a lui Irene, el dorindu-şi doar dreptul de a o vizita în weekend şi vacanţe comune.

Pentru o clipă, Ella a rămas fără cuvinte.

— Ah, slavă Domnului! Dar de ce?

— N-a spus. Poate că vrea să termine mai repede cu povestea asta. Chet a spus că se grăbeşte cu hârtiile. Nu întreba de ce. E un gest foarte drăguţ, să ştii. Puteţi trece amândoi la următoarea etapă a vieţii voastre.

— Da, da, desigur. Este ceea ce mi-am dorit, îţi mulţumesc, Ronald! Mulţumesc foarte mult!

Ella se simţea copleşită de emoţie.

— Nu-mi pot asuma niciun merit.

— Nici eu nu pot, a zis ea, punând capăt convorbirii.

Apoi Ella a ieşit în fugă din birou ca să-i dea vestea lui David.

Casey a intrat în apartamentul familiei Gottesman cu cheia pe care i-o dăduse Sabine în noaptea în care venise de la Unu.

Şi-a scos pantofii cu tocuri înalte şi s-a îndreptat pe vârfuri spre camera de oaspeţi, unde se instalase. Când a deschis uşa camerei sale, a văzut că lumina era aprinsă, iar Sabine dormea pe şezlong, cu o carte despre Modigliani deschisă în poală.

Casey şi-a agăţat geanta de clanţă. Sabine a tresărit în somn.

— Salutare! a spus ea, dându-şi într-o parte bretonul. Cât e ceasul?

Casey s-a uitat la ceas.

— Unu şi douăsprezece minute.

— Vii de la serviciu?

— De unde altundeva? a răspuns ea.

De ce era Sabine în camera ei? Dacă nu voia să doarmă cu Isaac, mai erau alte două dormitoare goale în apartament.

— E totul în regulă?

Sabine s-a ridicat în capul oaselor, corpul ei formând un unghi drept. Era pe deplin trează.

— Şi cum merge treaba?

— Merge.

Casey nu s-a plâns, pentru că nu voia să-i ofere lui Sabine muniţie împotriva firmei Kearn Davis.

— Este foarte târziu, Casey.

— Îmi pare rău, Sabine. Sper că şederea mea aici nu v-a deranjat prea tare. E foarte amabil din partea ta şi a lui Isaac că m-aţi lăsat să dorm aici. Încerc să mă gândesc cum să fac să-mi iau un apartament. N-am avut timp să…

— Nu, nu, scumpo. A fost ideea mea să stai aici până la începerea şcolii. Şi poţi să rămâi cât timp doreşti, doar că nu ne prea întâlnim. Credeam că o să ne vedem mult mai des. Te-am văzut o singură dată săptămâna trecută – vreo zece minute în bucătărie, înainte să pleci la birou. Ce e în neregulă cu oamenii ăia de acolo? E inuman să te pună să lucrezi aşa. Şi de ce nu-ţi fac o ofertă? Nu aşa se conduce o afacere. Ce faci dacă toţi oamenii care muncesc pentru tine sunt buni? Atunci ce se întâmplă? Aleg să renunţe la oameni?

Sabine era pe val.

— Şi nu mănânci aproape nimic. Arăţi groaznic.

Cu cât ea vorbea mai mult, cu atât mai puţine avea Casey de spus. Aşa era relaţia dintre ele, iar acum locuia în casa lui Sabine. Casey şi-a pus pantofii în dulap, impunându-şi să fie cât mai ordonată. Voia să se schimbe, dar se jena să se dezbrace.

Oare Sabine avea să plece mai repede din camera ei? în dulap, pe lângă propriile haine, atârnau o mulţime de costume pe care Sabine nu le mai purta şi pe care i le împrumutase ca să le îmbrace la serviciu. În momentul acela, purta una dintre bluzele fără mâneci ale lui Sabine şi o fustă gri pe care o cumpărase cu ani în urmă, când plecase din apartamentul părinţilor ei. Casey slăbise câteva kilograme, aşa că îi veneau hainele lui Sabine, dar avea braţele prea lungi pentru jachetele ei.

— Casey? Ce s-a întâmplat, dragă?

Sabine părea îngrijorată.

— Te simţi bine?

— Da. Sunt doar obosită.

— Ţi-e dor de tipul ăla? Pariorul?

— Nu, a răspuns Casey instantaneu.

Nu era adevărat, dar nu putea să-i spună asta lui Sabine. Se gândea mult la el. Mai rău, se simţea îngrozitor pentru ceea ce făcuse – înşelatul, apoi mărturisirea. După o săptămână în care se tot gândise la

asta, ajunsese la concluzia că ambele acţiuni fuseseră pline de cruzime. În acea dimineaţă ridicase telefonul, dar nu reuşise să-l sune. Toate lucrurile ei erau încă la el acasă, dar i se părea anapoda să întrebe acum despre ele. Sabine avea dreptate: îi era dor de el. De îndată ce-şi va fi luat un apartament, avea să-l caute, şi-a propus ea. Până în septembrie, poate că el avea s-o urască mai puţin, iar ea, să aibă mai mult curaj.

Casey a intrat în baia pentru oaspeţi. A lăsat uşa întredeschisă; era evident că Sabine avea chef de vorbă. S-a schimbat într-unul dintre cele două halate de baie pe care Sabine le pusese acolo – genul de halat pe care-l primeşti la un hotel de lux. Gazda ei nu avea niciun gând să plece din cameră.

Casey a început să se spele pe faţă. La auzul vocii lui Sabine, a închis robinetul.

— L-ai înşelat pentru că erai furioasă pe el.

Casey s-a încruntat. Sabine avea o teorie despre orice. Casey s-a şters pe faţă cu un prosop şi s-a aşezat pe pat cu braţele încrucişate, cu spatele îndoit. A netezit cuvertura italiană. Ţesătura matlasată albastră era superbă.

— Şi de ce eram furioasă pe el? a întrebat ea.

— E clar. Şi-a pierdut locul de muncă, nu vrea să obţină altul, e dependent de jocurile de noroc şi nu vrea să se însoare cu tine.

— Nu voiam să mă căsătoresc, a spus Casey, neavând cum să respingă prea multe motive.

— Nu asta e ideea, iar tu ştii foarte bine. Nu se gândea la viitor, iar tu nu l-ai mai respectat din cauza asta.

— Uau, o cameră gratuită cu sfaturi gratuite. Mulţumesc!

Casey nu mai avea chef să fie politicoasă. Era al naibii de târziu şi voia să doarmă. Peste câteva ore trebuia să se trezească. Karyn îi dăduse o sarcină monstruoasă în acea după-amiază.

— Pot să mă culc acum?

— Trişorii au întotdeauna un motiv.

— Bine, te ascult.

Casey şi-a mişcat degetele de la picioare.

— Atunci, de ce a făcut Jay…

— Pentru că nu voiai să-l prezinţi părinţilor tăi. Era supărat pe tine pentru că ţi-era ruşine cu el.

— Un răspuns pentru orice. Şi rapid, pe deasupra.

Casey a zâmbit. De fapt, era luată prin surprindere de această

demonstraţie de intuiţie.

— Cum de ştii atât de multe despre subiectul ăsta?

— Pentru că Isaac mă înşală.

— Nu se poate aşa ceva. Te adoră!

— Ştiu că mă adoră. Şi nici nu are de gând să mă părăsească. Nu poate să trăiască fără mine.

— Atunci, mă bucur că nu suferi în tăcere pentru că ţi-a distrus stima de sine.

— Nu pot să împiedic asta. Îi stă în fire să înşele. Am simţit asta când m-am căsătorit cu el. El crede că nu ştiu, dar eu ştiu. Nu-i pot satisface toate nevoile emoţionale, iar el nu se poate vindeca singur de toate rănile copilăriei…

Casey începuse să nu mai fie atentă. Sabine trăncănea la nesfârşit când venea vorba de sex sau de dragoste. Pentru ea, totul se reducea la motivaţii psihologice, ca şi cum o prăjitură ar conţine doar făină, lapte, zahăr şi ouă. Lui Casey i se părea plictisitor acest discurs şi, în cele din urmă, neconvingător. Poate că Sabine nu se înşela întru totul, dar părea să scoată căldura din reţetă – romantismul. Lui Unu, Sabine i s-ar fi părut caraghioasă. Totuşi, nu se întâlniseră niciodată.

Sabine şi-a închis cartea de artă şi şi-a sprijinit capul de spătar.

Casey nu ştia că Isaac îi fusese necredincios. Probabil că durea cumplit.

— De ce rămâi cu el? a întrebat ea.

— Pentru că ne merge foarte bine împreună. îl respect enorm ca om de afaceri. De asemenea, este foarte bun la suflet. Ăsta nu este un lucru prea des întâlnit. În plus, mă lasă în pace, aşa că pot să-mi văd de treburile mele.

— Despre dragoste ce părere ai?

— Dragostea înseamnă respect, Casey. Tu nu-l respecţi pe Unu.

— Ba da, îl respect, a spus ea. Este foarte inteligent. Unu are un mod de a gândi autentic. Admir asta mai mult decât majoritatea…

— Cum să respecţi un om care…

— Tu nu-l respecţi pe Unu, dar eu îl respect. Trece printr-o perioadă grea. Are voie să facă greşeli. Nu-mi pasă dacă nu face mulţi bani. Nu e treaba mea.

— Ba da, este. Atunci, cum altfel îţi explici faza cu Kearn Davis?

— Încerc să scap de datorii, Sabine. Trebuie să plătesc facultatea…

— Și trebuie să faci totul de una singură?

— Păi, evident că nu, din moment ce mă găzduiești acum și-ți sunt datoare…

— Ah, încetează! Cui îi pasă de asta? Mândria ta este pur și simplu ridicolă.

— Mulţumesc!

Casey voia să fumeze. Avea un pachet neînceput în geantă. Lui Isaac nu-i plăcea mirosul de fum de ţigară în casă, dar putea să fumeze pe terasa de lângă sufragerie.

— Te iubesc, Casey, a spus Sabine, dorindu-și ca fata să se uite la ea.

— Și eu te iubesc, Sabine, a răspuns Casey, ușor nemulţumită și resemnată.

— Și te respect, a adăugat Sabine.

— La fel.

— Dar tu ignori ceea ce este evident în viaţa ta, a spus Sabine.

— Dă-mi un indiciu, te rog.

— Nu-ţi mai ignora sentimentele.

— Bine, mă voi gândi la asta.

— Acum ești supărată pe mine, a conchis Sabine.

Îi luase un deceniu de terapie să înţeleagă această lecţie nepreţuită: sentimentele tale cele mai autentice te duc spre adevăratul succes în viaţă. Își îndeplinise obiective aproape imposibile, recunoscându-și cele mai frumoase și cele mai urâte sentimente și tot ceea ce se afla între ele.

— Ești furioasă.

— Ba nu, nu sunt.

— Ba ești.

— Ba nu.

Faţa lui Casey era lipsită de orice expresie.

— Sunt recunoscătoare că ești o prietenă atât de bună.

— Poţi fi și recunoscătoare, și furioasă. Astfel de sentimente coexistă.

Casey a oftat.

— Sunt extrem de obosită, Sabine. Ar trebui să mă culc.

— Bine.

Sabine s-a ridicat de pe șezlong.

— Unu este o alegere proastă. Un bărbat ar trebui să te ajute.

— Mulţumesc. Voi încerca să ţin minte asta.

Sabine a venit lângă Casey şi şi-a pus mâna pe fruntea ei.

— Draga mea Casey. Tu nu ştii cine eşti, încearcă să…

— Sabine…

Casey turba pe dinăuntru.

— Fac tot ce pot.

— Nimeni nu se îndoieşte de asta, când vine vorba de tine. Poate că ar trebui să faci mai puţin.

Sabine a zâmbit.

— Te las acum să dormi.

— Bine, a spus Casey.

— Noapte bună, iubito! Şi bea ceaiul de detoxifiere pe care ţi l-am cumpărat. Este pe blat, lângă aparatul de espresso.

Casey a dat din cap, lăsând-o pe Sabine s-o sărute pe obraz de noapte bună. De îndată ce Sabine a închis uşa, Casey s-a dat jos din pat şi şi-a luat geanta. A deschis fereastra cât de larg se putea şi şi-a aprins o ţigară. Unu trebuie să fi adormit, s-a gândit ea. El dormea întotdeauna pe partea stângă, cu faţa spre mijlocul patului, cu braţul stâng îndoit şi cu mâna sub obraz. Când ea venea târziu acasă şi el dormea, deschidea ochii şi murmura:

— Bună, iubito, ai ajuns acasă. Vino în pat!

Alteori sforăia liniştit mai departe. Casey şi-a stins ţigara de pervazul ferestrei şi şi-a aprins alta.

88 *Quod erat demonstrândum* („ceea ce era de dovedit") – expresie din limba latină folosită iniţial la finalul unei probleme de logică sau de matematică (n.tr.).

11.

ÎNSĂILARE

Brăţările argintii pe care nu le purta zăceau pe dulap. Tina a atins cadoul extravagant pe care i-l făcuse Sabine surorii ei şi pe care Casey i-l dăduse. Tina nu le refuzase, dar cadoul nu făcea decât să-i întărească gândul că sora ei nu mai era la curent cu nimic. Era un gest frumos, cu siguranţă, dar la ce-i trebuia ei o pereche de brăţări de la Tiffany's? Unde să meargă cu un copil de două luni, purtând brăţările de Wonder Woman? în acest moment, ea şi Chul de-abia dacă aveau bani pentru mâncare, scutece şi pentru închiriat casete video, din când în când. Mergeau peste tot cu transportul în comun, pentru că nu-şi permiseseră să păstreze Toyota lui Chul în San Francisco. În plus, chiar dacă

marginile brăţărilor erau netede, metalul dur îl deranja pe Timothy când Tina îl hrănea, când îi făcea baie sau când îi schimba scutecele. În seara aceea, la New York, după ce Tina şi Chul îi lăsaseră pe Casey şi pe Unu la apartamentul lor din Upper East Side, Tina îşi scosese brăţările şi le aruncase în geanta de scutece.

Peste patruzeci de minute, Timothy avea să se trezească din somn şi să ceară să fie alăptat din nou. Tina spera să fie ultima lui masă din ziua respectivă. Chul încă studia la bibliotecă. Urma cursurile de vară pentru a-şi grăbi absolvirea. Făcuse salată de ton pentru cină, dar el o sunase ca să-i spună că avea să-şi ia un *burrito* înainte de a ajunge acasă. Petrecuse o altă zi singură în apartament, cu copilul. Tina tânjea după cărţile ei, după cursuri. Voia să vadă adulţi. Era vineri seara, o seară ca oricare alta.

Ce făcea sora ei acum? s-a întrebat Tina. În ultima lor conversaţie telefonică, Casey respinsese orice posibilă îngrijorare cu privire la sănătatea mamei lor. Aştepta cu nerăbdare o ofertă de la Kearn Davis. Tina voise s-o liniştească, dar nu era uşor cu Casey. Nu ştiai niciodată cu adevărat dacă te ascultă, în plus, Casey era din nou singură. Se culcase cu un coleg într-o călătorie de afaceri în afara oraşului, apoi mărturisise.

— Mă simţeam ca o ticăloasă fiindcă nu-i spusesem.

Tina se abţinuse să spună: „Ei bine, acum crede că ai fost o ticăloasă pentru că te-ai culcat cu un alt tip". Deocamdată, Casey stătea cu Sabine şi cu Isaac până când avea să-şi facă ordine în viaţă. Frumoasă viaţă, s-a gândit Tina. Frumoasă aterizare.

Tina a format numărul de telefon al părinţilor ei, ca în fiecare vineri seara, iar Leah i-a răspuns.

— *Yub-bo-seb-yol.*

— Mamă, eu sunt.

— Ţi-na. Ce mai face copilaşul? a întrebat Leah.

Şi-a amintit de drăgălăşenia lui Timothy, de ochii lui negri şi rotunzi, umbriţi de gene lungi.

— Bine. Acum doarme.

— Şi mănâncă bine?

— Îi dau să sugă întruna. În unele zile, de vreo douăsprezece sau treisprezece ori.

Tina şi-a suflat bretonul, care crescuse prea mult. Când bebeluşul nu mânca, Chul încerca să-şi strecoare mâinile pe sub cămaşa ei. Mai avea încă cincisprezece kilograme de dat jos, dar pe Chul nu părea să-l

deranjeze asta. Sânii ei umflaţi îl excitau, spunea el. Sânii ei deveniseră proprietate comună. Oare mama ei se simţise vreodată aşa?

— Ce mai faci? a întrebat Tina.

— *Umma* e bine.

— Dar tati a spus că ai lipsit din nou de la biserică.

— *Umma* este bine. Ai mai vorbit cu Casey?

— Săptămâna trecută.

De ce mama ei nu ridica pur şi simplu telefonul ca s-o sune pe Casey?

— Vărul Ellei mi s-a părut drăguţ, a spus Leah.

— S-au despărţit, a izbucnit Tina.

Înainte ca mama ei să mai întrebe ceva, a spus brusc:

— Dă-mi-l pe tata!

— Dar păreau fericiţi, a zis Leah cu glasul frânt.

— Nu a mers, cred, a spus Tina, încercând să sară peste detalii.

Ura să fie cea care dădea veştile proaste.

— Atunci, unde locuieşte? Nu am numărul ei de telefon.

— Stă cu Sabine Gottesman. Până când îşi găseşte un loc al ei.

— Ah, a zis Leah, răsuflând uşurată. Speram că se vor…

Leah a dat din cap. Tina nu avea de gând să-i spună mai multe. Tânărul cel drăguţ dispăruse. Nu credea că, dacă fiica ei se căsătorea, totul se rezolva de la sine, dar îşi dorea ca fata ei să aibă o viaţă stabilă. Şi de ce nu venea acasă dacă avea nevoie de un loc unde să stea? Poate că era îndreptăţită să admire o persoană ca Sabine, care avea succes în America.

Oare o pedepsea Dumnezeu? O pierdea pe Casey în favoarea lui Sabine din cauza celor întâmplate între ea şi profesor? Nu, s-a dojenit Leah. Dumnezeu nu era aşa. Nu primeai întotdeauna ceea ce meritai, din fericire. Iov fusese un om bun şi suferise. Hristos era fiul lui Dumnezeu şi n-a făcut altceva decât să sufere. Dar Leah păcătuise. Regele David şi-a pierdut copilul după ce i-a luat soţia prietenului său şi l-a ucis pe acesta. Fiicele ei nu o respectau. Nu o plăceau.

— *Yobo,* a strigat Leah peste zgomotul televizorului care se auzea din sufragerie.

Joseph şi-a împăturit ziarul şi l-a lăsat pe fotoliu. A închis televizorul şi a ridicat receptorul. Leah nu a închis telefonul. Simţea fericirea din vocea soţului ei. Mai întâi.

Joseph a cerut să audă copilul, dar acesta dormea. Apoi a întrebat-

o pe Tina cum se simte. Tina i-a spus cât de obosită este, cât de mult îi lipseşte şcoala.

Leah a lăsat receptorul jos. Tina a auzit clickul. Mama ei avea o voce îngrozitoare şi nu prea avea ce să facă pentru ea de la o distanţă atât de mare. După absolvire, ea şi Chul aveau de gând să se întoarcă în Est.

— Tată, nu poţi să vii cu mama în vizită?

— Curăţătoria… Unul dintre noi trebuie să fie aici. Ştii asta.

Tina a dat din cap. Curăţătoria! Nu fuseseră niciodată într-o vacanţă în familie. Părinţii ei nu-i ceruseră niciodată domnului Kang timp liber, iar proprietarul nu le oferise asta niciodată. Dar nici dacă tatăl ei ar fi obţinut permisiunea de a închide curăţătoria pentru câteva zile, Tina nu credea că mama ei s-ar fi urcat într-un avion ca să vină în California.

— De ce nu a fost *umma* la doctor?

— Ştii că nu-i place să meargă. I-am spus, dar susţine că se simte mai bine. Se pare că e vorba de o răceală. Poate o gripă.

— Tată, o răceală n-ar trebui să dureze atât de mult.

— Dacă nu merge la biserică duminică, bătrânul Shim va veni aici cu comitetul de primire. Este doctor. Poate că va vorbi el cu ea.

— E oftalmolog.

— OK, OK. Când îl mai aduci pe Timothy la New York?

— Tocmai am fost acolo, tati. Ar trebui să veniţi voi aici.

— Bine, bine.

— Trebuie să închid, a zis ea, pregătindu-se să-şi ia rămas-bun.

— Ai grijă de nepotul meu.

— Aşa voi face, a răspuns Tina.

Voia să vorbească în continuare cu tatăl ei; îşi dorea ca el să-i pună mai multe întrebări. Oare putea să-i spună că se simţea singură de când se născuse copilul şi că soţul ei habar nu avea cum era viaţa ei acum, că-şi pierduse şcoala şi prietenii? El voia doar să facă sex regulat şi să ia note bune.

— Taţi…

— Hmm…

Joseph şi-a dres glasul, incapabil să spună cât de dor îi e de ea. Îşi dădea seama că e obosită şi-i era ruşine că nu-i putea trimite o menajeră. Asta ar fi făcut un om bogat – i-ar fi trimis fiicei sale o dădacă, ca să nu fie nevoită să muncească atât de mult.

— Noapte bună, a spus ea.

— Știu că te vei descurca de minune, a zis el înainte de a închide.

Tina a lăsat telefonul jos, apoi s-a dus să vadă ce face copilul.

A doua zi, Leah s-a dus la serviciu, s-a întors acasă și a pregătit cina, apoi, la ora opt, s-a culcat. Duminică dimineața, abia s-a putut da jos din pat. O copleșea propria greutate. Joseph a obligat-o să rămână acasă și s-a dus singur la biserică. În după-amiaza aceea, fie că-i plăcea, fie că nu, urma să vină comitetul de primire.

Douglas Shim, bătrânul Kim și diaconeasa Jun au sunat la ușă, fix la ora trei și cincisprezece minute. După ce au intrat, au mărșăluit înăuntru fără prea multe saluturi, s-au așezat pe canapea și s-au rugat în tăcere. Douglas și-a terminat primul rugăciunea, domnul Kim, al doilea, iar doamna Jun s-a rugat intens timp de alte trei minute. Joseph ia condus în dormitor.

Toți s-au înclinat și și-au zâmbit.

Lui Leah îi era rușine că se afla în pat, în cămașă de noapte și în halat, în fața bătrânilor. Le-a oferit cafea. Cu puțin timp înainte, pusese apă la fiert și așezase un borcan plin de Taster's Choice și Coffee-Mate pe o tavă cu trei căni curate, astfel încât Joseph să poată pregăti cafeaua în cazul în care musafirii voiau să se relaxeze. Nu aveau biscuiți, iar ea era rușinată din această cauză, dar nu mai avusese vizitatori de mult timp. Cei trei i-au explicat că se aflau la a treia vizită și că nu mai puteau să bea niciun strop de cafea sau de ceai. Îi aduseseră douăsprezece cutii de suc de portocale și o cutie de eclere de la cofetăria Le Paris.

Joseph a adus trei scaune de la bucătărie. Membrii comitetului au luat loc și s-au rugat pentru însănătoșirea ei grabnică.

— Soțul tău spune că ai răcit, a zis Douglas, îngrijorat că ar fi putut avea ceva mai grav, dar nedorind s-o sperie.

Încercase să o viziteze mai devreme, dar Joseph îl refuzase, spunând că Leah nu putea să primească pe nimeni. După aproape două luni în care ea lipsise de la biserică, Douglas insistase, iar Joseph nu mai putuse să spună nu. Ultima dată când veniseră în vizită, Douglas simțise că lui Joseph i-ar fi prins bine un mic ajutor.

— Cum te simți?

— Mult mai bine. Am avut niște probleme cu stomacul, care au dispărut, dar îmi e atât de somn… Și am avut multă treabă la curățătorie.

Diaconeasa Jun a dat din cap, înțelegând perfect. Și ea lucra la o curățătorie chimică, pe care soacra ei o deținea în Upper West Side.

Făcea tot felul de modificări atunci când nu lucra la casă. Cu doi băieţi mici la şcoală şi cu serviciu, avea impresia că nu dormea niciodată suficient. Dacă nu ar fi fost *midun*-ul ei în Iisus Hristos, cu greu şi-ar fi putut suporta soacra furioasă şi soţul nepăsător, care nu-i lua niciodată partea.

— Ai fost la doctor? a întrebat Douglas.

— Eu i-am spus să se ducă, dar… l-a întrerupt Joseph.

Douglas a dat din cap şi a aşteptat ca Leah să adauge ceva.

— Chiar mă simt mult mai bine, i-a liniştit ea.

S-a străduit ca vocea să-i pară mai puternică.

— Mă bucur că aţi trecut pe aici, dar chiar sunt în regulă. Sper să vin la biserică duminica viitoare.

— Ai mai slăbit, a remarcat Douglas.

— Am slăbit?

— Nu aveai de unde să slăbeşti. Mănânci mai bine acum? După problemele cu stomacul?

Leah a încuviinţat din cap. Nu acesta era adevărul, însă nu mai suporta atâta atenţie.

Nu era cu adevărat bolnavă. Cel puţin, ea nu credea asta, iar în ultima vreme se simţise din ce în ce mai bine.

— M-am gândit că ai făcut varicelă, a mărturisit el zâmbind, amintindu-şi de vizita lor acasă la dirijor. Apoi mi-am amintit că mi-ai spus că ai avut boala în copilărie.

— Nu-i deloc ceva atât de grav. Poate că sunt doar obosită pentru că îmbătrânesc.

A zâmbit, arătând spre părul ei alb şi strălucitor.

— Nu fi prostuţă, a mustrat-o bătrânul Kim.

Nu putea să aibă mai mult de patruzeci şi cinci de ani. Femeia care stătea în pat, în cămaşă de noapte, semăna cu o fată frumoasă de la ţară. Contabilul s-a întristat. Multe dintre femeile de la biserică munceau şaizeci sau şaptezeci de ore pe săptămână, la nişte firme mici, fără să fie plătite omeneşte sau să-şi ia pauze. Când ajungeau acasă, se confruntau cu treburile şi, în plus, aveau grijă de copii. Soţia lui îl ajuta la birou în perioada taxelor, dar, în principal, stătea acasă, cu cei doi fii ai lor.

— Fără îndoială, ai muncit prea mult, a spus bătrânul Kim.

Joseph şi-a muşcat interiorul obrazului.

— Poate că este mai bine să te odihneşti de sabat şi să nu mai stai să asculţi predicile acelea plictisitoare, a zis Douglas, făcându-i cu ochiul.

Sunt sigur că Dumnezeu va înţelege.

Atât bătrânul Kim, cât şi diaconeasa Jun au râs. Predica de astăzi despre zeciuială şi despre nevoia de a dărui prin sacrificiu păruse nesfârşită.

— Eşti anemică? a întrebat Douglas.

— Nu. Când eram însărcinată cu Tina, doctorul mi-a spus să mănânc mai multă carne şi spanac.

Trebuia să-şi facă analizele de sânge, s-a gândit el. Cunoştea un internist excelent, nu departe de curăţătoria ei. Putea să treacă pe-acolo în timpul pauzei de prânz. Leah i-a mulţumit, dar a spus că totul avea să fie în regulă. Se simţea destul de bine şi avea de gând să vină la biserică săptămâna viitoare, ia asigurat ea. Comitetul a bătut din palme la auzul acestui lucru. Diaconeasa Jun a exclamat:

— A-min!

Bătrânii şi diaconeasa s-au ridicat de pe scaunele lor. Au înclinat capul şi s-au rugat pentru vindecarea ei în numele salvatorului şi mântuitorului lor, Iisus Hristos.

După ce aceştia au plecat, Joseph a ieşit să cumpere carne condimentată *bulgogi* de la piaţa coreeană. Acasă, a spălat orezul, a pornit aragazul şi a pus tigaia la încins.

Mirosul de usturoi al cărnii prăjite a inundat în scurt timp apartamentul. Din dormitor, Leah simţea mirosul de ghimbir şi de ulei de susan al cărnii marinate. A încercat să se ridice, dar forţa propriei greutăţi i s-a împotrivit. A respirat adânc şi s-a dat jos din pat. Picioarele goale i s-au lovit de podea. În bucătărie, a văzut spatele curbat al lui Joseph.

Punea *kimchi* într-un bol. Masa din bucătărie era deja aranjată cu două tacâmuri. El făcuse asta. Ea a tras un scaun ca să se aşeze şi, auzind zgomot, el s-a întors spre ea, mândru de cina de duminică pe care o pregătise.

Mirosul de carne devenea din ce în ce mai puternic; un nor de aburi se înălţa deasupra tigăii. Leah a încercat să se ridice ca să deschidă fereastra. În bucătărie nu era niciun aparat de aer condiţionat. Se simţea de parcă fusese împinsă sub apă, îmbrăcată cu o haină grea.

S-a auzit o bufnitură puternică. O durere ascuţită – o durere groaznică în centrul feţei – i s-a răspândit în obraji şi în zona sprâncenelor. Nasul o durea. Foarte tare. Lacrimile i-au ţâşnit şi i s-au prelins, calde, pe obraji şi pe nas. Joseph s-a grăbit spre ea.

— *Yobo, yobo, yobo!* a strigat el. Capul ei era căzut pe masă. Carnea sfârâia în tigaie, iar Leah nu se putea gândi la altceva decât la faptul că aragazul era încă aprins, iar carnea avea să se ardă. Ar fi fost o mare risipă de bani. Cum putea să oprească aragazul? Dar îşi pierduse cuvintele. O dâră subţire de sânge să prelins pe masa albă. Totul s-a umplut de fum.

Douglas Shim o privea de sus.

— Doamnă diacon, doamnă diacon…

Cumva, ajunsese iar în pat, cu partea din faţă a cămăşii de noapte plină de sânge. Şi-a amintit de bucătărie. Căzuse, nu-i aşa?

— Este în regulă? l-a întrebat ea pe domnul Shim.

O durea când vorbea.

— Soţul tău m-a anunţat prin pager. Eram la doar câteva străzi distanţă, la bătrânul Chung.

El i-a zâmbit binevoitor. Bătrânul Chung avea nouăzeci şi trei de ani şi era ţintuit la pat. Locuia în Maspeth cu fiul şi cu nora sa, care nu aveau copii. Vizitele erau mai mult de natură socială decât spirituală. Bătrânului Chung îi plăcea tare mult să vorbească, iar comitetul de primire îl vizita întotdeauna la sfârşit, pentru că bărbatul plângea dacă vizitele erau prea scurte.

— M-aţi salvat, ca să fiu sincer. Era pe cale să spună povestea despre soldatul japonez pistruiat care se îndrăgostise de sora lui. O ştiţi şi voi.

Leah a încuviinţat.

— Se simte bine?

— Bineînţeles că da. Bătrânul Chung e mult mai bine decât tine.

Douglas încerca să-şi dea seama cât de limpede se putea înţelege cu Leah. Avea probabil nasul spart.

— Îmi pare rău că vă deranjez atât.

Bătrânul Shim se uita fix la nasul ei. Leah şi l-a atins, tresărind de durere.

— Nu face asta.

Leah şi-a împreunat mâinile şi le-a aşezat pe abdomen.

— Sau poate că voiai să mă întorc pentru că aveai chef să cânţi.

Leah a zâmbit. Cât timp trecuse de când cineva nu o mai tachinase? Fratele ei mai mare, Chul-ho, obişnuia să-i zică „Privighetoarea”. Fratele ei mort, al doilea în ordinea vârstei, îi dăduse această poreclă când era mică, dar Leah uitase de ea până acum.

Privighetoarea. Avea să moară şi ea? îşi va revedea în rai cei doi fraţi morţi? Cum ar fi fost? Şi pe mama ei. Ah, Doamne, ah, Doamne… Leah voia să-şi revadă mama. Moartea nu ar mai fi însemnat nimic dacă şi ar fi revăzut mama acum. Dumnezeu n-avea decât s-o ia la el, ar fi fost o uşurare. Dar cine să aibă grijă de Joseph? Trebuia să se facă bine ca să se poată ocupa în continuare de el. Soţul ei stătea într-un colţ al dormitorului, cu o expresie impasibilă, dar ea vedea că se simte pierdut. Se speriase rău, dacă-l anunţase pe bătrânul Shim pe pager.

Douglas s-a apropiat, ridicându-şi uşor mâinile, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea. Ia atins mai întâi obrajii, apoi nasul, cât a putut el de delicat. Leah s-a abţinut să tresară la atingerea lui. O durea foarte tare.

— Cred că e rupt, a declarat Douglas.

S-a dat doi paşi înapoi, apoi i-a studiat din nou faţa, încercând să-şi amintească forma iniţială a nasului ei.

— Dar nu cred că este dislocat. Probabil că e o simplă fractură. Poţi apărea în continuare la televizor.

Leah şi-a înăbuşit un hohot de râs, pentru că altfel ar fi durut-o. Şi-a atins uşor nasul. Avea o mică umflătură.

— Joseph gătea…

A mijit ochii, confuză.

— Ai leşinat şi ai căzut cu faţa pe masă. Joseph te-a adus aici. El m-a chemat. Acum e timpul să cânţi.

Joseph a zâmbit. Niciodată nu-i plăcuseră glumele bătrânului, dar aprecia modul în care îi consola pe ceilalţi. Vedea şi el că prezenţa doctorului o liniştea pe soţia sa, o făcea să vorbească.

Douglas i-a făcut semn lui Joseph şi i-a cerut câteva cuburi de gheaţă înfăşurate într-un prosop de bucătărie. Joseph a ieşit din încăpere.

— Câţi ani ai?

— Patruzeci şi trei.

— Când ţi-a venit ultima menstruaţie?

— Nu-mi amintesc. Nu vine lunar, a spus ea, fără să-l privească în ochi.

Acestea erau lucruri pe care nu le discuta cu nimeni. Îi venise ciclul la paisprezece ani, mai târziu faţă de majoritatea fetelor, dar nu avusese niciodată o menstruaţie regulată. Uneori îi venea o dată la două luni şi dura zece zile sau chiar mai mult. Cu excepţia perioadelor în care fusese însărcinată, nu se dusese niciodată la ginecolog. Nu avusese

vreodată o problemă propriu-zisă, din câte îşi amintea. Tina îi spunea mereu să-şi facă analizele, dar când să aibă timp pentru aşa ceva? în plus, costau foarte mult.

— Poate acum câteva săptămâni?

Leah a încercat să-şi amintească, dar nu-i era clar. Trecuseră mai mult de două luni.

— Deci nu eşti însărcinată, a zis Douglas calm.

— O, nu! a spus Leah, respingând această variantă imposibilă.

Joseph a intrat cu un pachet mare de gheaţă. Douglas a scos toate bucăţile de gheaţă din prosop, lăsând doar trei. I-a arătat lui Leah cum să ţină gheaţa pe faţă.

— Deci nu eşti din nou tată.

Douglas i-a zâmbit lui Joseph, gândindu-se că bărbatul din faţa lui era mult prea serios.

— Mi-am făcut vasectomie după ce s-a născut Tina. Doctorii au spus că Leah nu o să mai rămână însărcinată. Nu am vrut să ia medicamente.

Douglas a dat energic din cap. Îşi pierduse soţia la naştere.

— Este una dintre cele mai bune metode contraceptive. Eficienţă de probabil nouăzeci şi nouă la sută.

Faptul că un bărbat din generaţia sa, cu educaţia sa, ţinea suficient la soţie ca să facă o astfel de operaţie era cu totul remarcabil. Dar s-a simţit puţin invidios faţă de Joseph, fiindcă Leah încă era atrăgătoare. Asta l-a făcut pe Douglas să se întrebe unde oare dispăruse pofta lui de a face sex – se simţea de parcă acest instinct adormise.

— Vreau să te duci la un medic internist. Pentru nişte analize simple. Şi ar trebui să mergi la un ORL-ist pentru nas. Nu va face nimic, probabil nici măcar radiografie, dacă nu ai de gând să-l dai în judecată pe soţul tău pentru că ţi-a gătit. Aveţi asigurare de sănătate?

Leah a clătinat din cap.

— Putem să plătim noi. Avem bani pentru medici, a spus Joseph.

Douglas a încuviinţat.

— Da, bineînţeles.

Mâine avea să dea câteva telefoane.

Leah s-a uitat neputincioasă la cei doi bărbaţi, neştiind cum să se împotrivească.

Douglas trebuia să plece. Îi promisese că avea s-o sune a doua zi.

Săptămâna următoare, Leah s-a dus la ORL, la cabinetul aflat la

trei străzi distanţă de curăţătorie. Avea nasul spart, a spus medicul. Avea o mică umflătură. O pată albastră, stridentă era singura ei vânătaie. Nu era nimic de făcut, a spus el. Medicul internist nu o putea primi decât săptămâna viitoare, dar Leah s-a gândit să anuleze programarea, fiindcă se simţea mult mai bine. A încercat să mănânce regulat, preferând covrigii şi orezul, nu sandvişurile scumpe, cu friptură de vită, pe care Joseph i le cumpăra pentru prânz de la magazinul cu delicatese din colţ. Duminică, pata albastră se micşorase, aşa că a hotărât să meargă la biserică. Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese în casa lui Dumnezeu. Leah se rugase neîncetat pentru iertare. Indiferent de ceea ce făcea, ajunsese să creadă că El avea să fie milostiv cu ea. Căci Dumnezeu e bun.

Leah a intrat tăcută în sala de repetiţii şi s-a aşezat pe scaunul care-i fusese repartizat. Dirijorul nu sosise încă. Când au văzut-o, membrii corului au salutat-o cu căldură. Kyung-ah a scos un strigăt de fericire şi a îmbrăţişat-o.

— Am încercat să te vizitez, dar ursuzul tău de soţ a spus că trebuie să dormi, s-a plâns Kyung-ah, mângâind-o pe păr. *Uh-muh,* ce s-a întâmplat? Ce-i asta?

A arătat spre umbra albastră de pe nasul lui Leah.

— Am leşinat şi m-am lovit cu capul de masă. E fracturat.

Îngrijorarea a răsărit pe feţele membrilor corului.

— Nu, e o fractură micuţă, aşa a spus doctorul. Sunt în regulă. Nu e nimic grav. Încă pot să cânt.

Leah a zâmbit ca să-i liniştească, apoi le-a mulţumit pentru ficusul pe care i-l trimiseseră cât timp lipsise de la cor.

Oamenii s-au întors spre uşă. Sosise Charles. Leah a simţit cum i se strânge stomacul. A văzut-o şi el, pentru că mulţimea se adunase în jurul scaunului ei. Kyung-ah i-a zâmbit, apoi s-a întors, întrerupându-se din vorbit. Charles, cu gura uşor întredeschisă, ca şi cum voia să spună ceva, s-a dus în faţa sălii. Şi-a lăsat servieta pe birou şi şi-a scos jacheta.

Încerca să-şi revină. Era aici. În ciuda tuturor lucrurilor, o parte din el dorea s-o ia de mână, să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Ar fi putut fi fericiţi, dar ea spusese că e o greşeală. Nu încercase să ia legătura cu el. După acel telefon, aşteptase ca ea să se răzgândească, dar nu. Nu mai venise nici măcar la biserică. Nu îl sunase niciodată acasă. S-a uitat din nou spre ea. Mai multe persoane îi vorbeau în continuare. Avea o vânătaie palidă pe nas. Oare o lovise soţul ei?

Probabil că nu putea să-l părăsească pe bătrân. Charles s-a strâmbat. Se gândise să renunţe la slujba asta, să accepte mai multe cursuri de canto. Tatăl său i-ar fi trimis cu plăcere mai mulţi bani dacă i-ar fi explicat că voia să lucreze la acele cântece. Că acest cor era o pierdere de timp. La urma urmei, premiera mondială era în mai puţin de două luni. Dar acum avea motiv să rămână, în orice caz, pentru încă puţin timp. Kyung-ah venise la el săptămâna trecută, după repetiţii, iar ieri trecuse pe la el pe acasă. Era ceva delicios în abandonul ei. Şi se scursese prea mult timp de când nu mai fusese cu o femeie. Sexul era mult mai bun când întâlnirile erau frecvente, iar ea îşi dorea ceva stabil. Dar, lucru interesant, nu voia să fie mama, soţia sau prietena lui.

— Nu suntem prieteni, spusese ea, râzând.

Kyung-ah nu era vreo romantică. Era excitată şi nu se deosebea cu nimic de o căţea, cum spusese ea însăşi. Ieri, nici măcar nu voise să bea o cafea cu el. Plecase de la el de acasă la ora cinci ca să termine contabilitatea şi să închidă magazinul. Se întâlneau din nou diseară, după repetiţii, dacă reuşea să scape de acasă.

Charles i-a înmânat doamnei Noh, secretara corului, partitura pentru săptămâna viitoare.

— M-am gândit ca duminică să încercăm acest aranjament al piesei „How Great Thou Art”. Vor fi două duete – unul masculin, unul feminin.

Fraţii Kim au fost foarte bucuroşi când şi-au auzit numele.

— Doamnă diacon Cho, te-ai întors la noi, a spus Charles cu o voce inexpresivă.

Leah a dat din cap, cu maxilarele încleştate.

— Cum te mai simţi?

Membrii corului au privit-o cu blândeţe, aşteptând răspunsul ei.

— Pot… să cânt, a zis ea.

— Bine. Tu şi doamna Shim veţi cânta în duet, i-a spus Charles rapid, apoi s-a întors cu faţa spre doamna Shim, o mezzosoprană tânără, mamă a doi copii.

Kyung-ah a şoptit:

— Am cântat deja două solouri luna asta, de când lipseşti tu.

A chicotit, amintindu-şi cum Charles o prinsese ieri de mijloc, înainte să plece de la el. Bărbaţii erau caraghioşi, dar se şi pricepeau la câteva lucruri.

Doamna Shim s-a întors spre Leah şi i-a zâmbit timid. Nu

cântaseră niciodată împreună.

Charles a rugat-o pe acompaniatoare să cânte prima gamă din ziua respectivă. Repetiţia a început.

După ce slujba s-a încheiat, Leah a luat o ceaşcă de ceai şi şi-a urmat colegii în sala de cor, pentru repetiţie. Nu bănuise că săptămâna viitoare avea să cânte în duet. Noaptea trecută, nu dormise bine gândindu-se la toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune profesorul. Cum să lucreze împreună după tot ceea ce se întâmplase? îi promisese lui Dumnezeu că avea să fie o membră bună a corului, că urma să exerseze mai mult şi să fie mereu atentă în preajma lui. Era o tâmpenie să creadă că avea sentimente romantice pentru el. Acea noapte fusese un păcat pentru care avea să fie mereu vinovată. Amintirea ei o făcea să-şi dorească să moară, dar s-a convins că sinuciderea ar fi fost un păcat şi mai mare. Trebuia să trăiască pentru a avea grijă de Joseph. Era o situaţie atât de încurcată! Dumnezeu i-ar fi cerut să-şi respecte superiorii, iar profesorul era superiorul ei. Dumnezeu trebuie să-şi fi dorit ca ea să ajungă sub îndrumarea profesorului, iar Leah avea de gând să se supună învăţăturii lui. În inima ei vinovată totuşi, îşi imaginase că era din nou singură cu el, vorbind despre muzică şi despre viaţa lui. După ce el o sunase acasă, ea îi găsise numărul la informaţii şi ridicase telefonul de multe ori, când rămăsese singură acasă, dar şi-l închipuise închizându-i furios telefonul în nas. *Ai zis că a fost o greşeală,* ar fi spus el. *Ţi-ai bătut joc de dragostea noastră.* Ar fi putut să spună aceste lucruri şi ar fi avut dreptate. Ceea ce Leah simţise pentru el nu mai simţise niciodată pentru niciun alt om, deşi nu plănuise niciodată să fie adulterină. Nu putea să rupă lucrarea lui Dumnezeu – legăturile sacre ale căsătoriei cu Joseph. Dragostea pentru profesor avea să fie sacrificiul ei pentru Dumnezeu. O va aşeza pe altarul inimii ei. Hristos cel fără de păcat a renunţat la tot, inclusiv la comuniunea cu Tatăl Său, de dragul ei, pentru păcatele ei. Renunţarea la sentimentele de fetişcană pe care le avea pentru profesor părea, într-adevăr, neînsemnată. Noaptea trecută, Leah îşi justificase aceste gânduri în timp ce stătea trează, în pat, visând la vocea profesorului. *Voi renunţa la el,* îşi spusese, *şi-l voi sluji pe Dumnezeu, cântându-i cu credinţă numai Lui.*

Când s-a terminat repetiţia, toată lumea a plecat, în afara fraţilor Kim, a doamnei Shim, a profesorului şi a ei. El abia dacă s-a uitat în direcţia ei, cu excepţia momentelor în care trebuia să-i dea vreo indicaţie. Leah s-a întrebat unde dispăruseră sentimentele dintre ei.

Poate că totul fusese doar în mintea ei. Şi-a adunat partiturile după ce au terminat repetiţia pentru duete. Toată lumea i-a spus noapte bună profesorului, iar el nu i-a aruncat nici măcar o privire. Leah simţea o apăsare grea în piept. Dumnezeu o însoţea în încercarea aceasta. Cumva, i se întâmpla ceea ce merita. Ceea ce Dumnezeu îşi dorise pentru ea. Era o femeie căsătorită, iar soţul ei era un om bun.

În parcare, Leah le-a făcut cu mâna fraţilor Kim, doi bărbaţi masivi care nu aveau multe de spus şi care le zâmbeau neliniştiţi femeilor, şi doamnei Shim, care era drăguţă şi care nu se mai oprea din plecăciuni. Leah s-a urcat în maşină, ştiind că profesorul încă se afla înăuntru. Şi-a pus centura de siguranţă şi a pornit motorul. *Nu trebuie să te întorci înăuntru,* şi-a spus. A condus încet spre casă, ştergându-şi lacrimile la intersecţii.

82 „Bună ziua!” „Alo!” în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

20 „Credinţă” în 1 b. coreeană în original (n.tr.).

12.

CĂPTUŞEALA 5

— E al naibii de cald, al naibii de cald! a mormăit Kyung-ah spre Leah, trăgând de gulerul alb din satin. Urăsc rahatul ăsta de poliester!

Gulerul în V se strâmbase peste roba de culoare azurie. Soprana se săturase şi de bătrâna Ahn, care-şi mormăia rugăciunile la nesfârşit.

— Iisus nu avea atâtea de spus!

Başii şi tenorii din spatele lui Kyung-ah au chicotit. Leah a mângâiat-o pe Kyung-ah pe picior, ca şi cum ar fi vrut să liniştească un copil agitat. Şi ei îi era cald. În această dimineaţă îşi pusese rochia albastră – un tricotaj uşor, cu mâneci care-i ajungeau până la coate –, care ar fi trebuit să fie destul de răcoroasă pentru sfârşitul lui iulie, dar căptuşeala bleu pe care o cususe cu mâna ei i se lipise de spatele umed. Însetată şi transpirată, s-a forţat să fie atentă la lunga rugăciune a doamnei Ahn către Tatăl ceresc.

Implorarea bătrânei Ahn devenea din ce în ce mai zgomotoasă şi mai rapidă şi, cu accentul ei fluid din sudul Coreei, se tânguia către dragul ei *Ah-buh-jee* din Ceruri. Unul dintre tenori a cronometrat-o la douăsprezece minute şi patruzeci şi trei de secunde, cu ceasul său de aur, un Rolex Perpetuai. Slujba era abia la mijloc, iar membrii corului trebuiau să rămână aşezaţi în băncile lor albe şi despărţite, în timp ce capetele lor, acoperite de păr negru, se legănau pe lângă pereţii cu lambriuri ai bisericii. Corul se afla la doar câţiva metri distanţă de lutrin.

Urma să înceapă predica. Deşi afară erau doar douăzeci şi unu de grade, în altar păreau a fi treizeci. Aparatul de aer condiţionat nu funcţionase toată vara. Bineînţeles, se făcuseră glume că încăperea era o anticameră a iadului. Fraţii Kim şi-au scos cravatele de la gât. Îşi cântaseră deja duetul cu doamnele Cho şi Shim. Visau la o bere rece, însă finalul slujbei nu se întrevedea.

Soarele orbitor al dimineţii pătrundea prin ferestrele înalte – raze mari de lumină, care îi ardeau pe enoriaşii ghinionişti, aşezaţi în bătaia lor. Bătrâna Ahn se ruga acum pentru cei pomeniţi în acatistele aşezate pe tava de ofrande de săptămâna trecută. Femeia în vârstă de şaptezeci şi patru de ani, care vânduse porumb fiert pe străzile din Seul timp de trei decenii pentru a-şi trimite copiii la şcoală, dar care acum locuia în propria casă de cărămidă, plătită integral, lângă Corona Boulevard, acorda o atenţie deosebită fiecărui enoriaş bolnav care avea nevoie de o rugăciune. Măcar atât putea face, simţea ea, pentru fraţii şi surorile ei întru Hristos.

— Ai milă de doamna diacon Sohn, care suferă de dureri îngrozitoare la mâini şi la picioare din cauza artritei. Ai milă de ea, scump Tată ceresc… Ah, Domnul meu, Dumnezeul meu, ai milă de fiica ta!

Un tenor dolofan, cu părul vopsit negru, care stătea lângă Kyung-ah, a încercat s-o facă să râdă, numărând rugăciunile de până acum: douăsprezece.

Kyung-ah i-a făcut un semn să se grăbească, cu mâinile care nu erau complet înghiţite de mânecile largi şi albastre ale robei sale. Dar nimic nu părea s-o scoată din ale ei pe doamna Ahn, care ajunsese la un nivel extatic. Îi curgeau lacrimile. Mai mulţi enoriaşi erau, în mod clar, mişcaţi de pasiunea ei. Doar douăsprezece femei fuseseră numite prezbiteri în congregaţia care număra cinci sute de persoane; fiecare ţinea o predică pe an. Era un privilegiu pe care bătrâna Ahn îl privea cu mare seriozitate. Atât fiicele ei, cât şi singurul ei fiu, chiar dacă niciunul dintre ei nu participa regulat la slujbele de la Woodside, veniseră astăzi, la dorinţa mamei lor. Kyung-ah a făcut ochii mari şi a ciupit-o pe Leah în glumă. Din fericire, Kyung-ah şi Leah erau aşezate în mijlocul celor trei rânduri, aşa că enoriaşii nu vedeau năzdrăvăniile făcute de Kyung-ah. De câte ori fraţii ei râdeau de bunicile pioase din biserică, tatăl lui Leah spunea:

— Într-o bună zi, şi voi veţi fi foarte bătrâne şi numai Dumnezeu

va conta.

Leah i-a aruncat o privire plină de reproş prietenei sale, însă acest lucru nu a avut niciun efect. Kyung-ah a zâmbit fermecător şi şi-a făcut vânt cu programul.

Charles s-a aşezat alături de credincioşii din primul rând, pe scaunul cel mai apropiat de interval. Arăta deosebit de bine astăzi, s-a gândit Kyung-ah: frumos bărbierit, cu cămaşa albă de in şi cu pantalonii de bumbac închişi la culoare, foarte atrăgător în comparaţie cu ceilalţi, care purtau costume închise la culoare şi cravate ieftine. Kyung-ah şi-a ridicat sprâncenele negre spre el, în mod sugestiv. După repetiţia de seară trebuiau să se întâlnească la un restaurant italian de pe Mulberry Street. Niciun cunoscut nu avea cum să-i zărească acolo. Când îşi făcuseră planurile pentru seară, o rugase să doarmă la el, iar ea îi spusese cu nonşalanţă:

— Mai vedem.

Dar ieri se dusese la Macy's şi cumpărase un neglijeu Natori, de culoarea şampaniei, cu dantelă, pe care dăduse trei sute de dolari. Soţul credea că rămâne peste noapte la sora ei.

În cele din urmă, bătrâna Ahn şi-a dus degetele maronii şi noduroase la cap. Era în extaz – îşi alinase suferinţa – şi credea că rugăciunile îi fuseseră auzite de Dumnezeu. A coborât de la lutrin, luându-şi bastonul de metal cenuşiu, care rămăsese sprijinit lângă ea în tot acest timp. La momentul potrivit, domnişoara Chun, organista de peste vară, a cântat primele măsuri din „When Morning Gilds the Skies".

Leah s-a ridicat în picioare împreună cu corul, aerul i-a umplut plămânii şi a deschis gura pentru a-L lăuda pe Dumnezeu prin cântecul ei. Primele două versuri ale imnului erau superbe. Muzica aproape că a ridicat-o trupeşte. Acesta era motivul pentru care se îmbrăcase de dimineaţă, deşi simţise atracţia patului, greutatea ruşinii de a fi nevoită să se confrunte din nou cu profesorul, nodul plumburiu al păcatului din pieptul ei. Ce altceva era muzica, dacă nu un miracol? Ceea ce nu putea să exprime niciodată în cuvinte cânta în versuri, arătându-şi profunzimea pasiunii pentru Creatorul ei. Niciodată nu va fi capabilă să se roage ca bătrâna Ahn sau să fie la fel de elocventă ca reverendul Lim, cel mai bun predicator de la biserică.

— „Inima mea cântă: Fie Iisus Hristos lăudat! în muncă şi în rugăciune, pe Iisus îl slăvesc. Fie Iisus Hristos lăudat!"

Leah a închis ochii. Tâmplele îi zvâcneau în ritmul melodiei, dar

o senzaţie de greaţă i s-a strâns în stomac. Lichidul a ţâşnit din ea – udându-i dresurile l'eggs. Oare făcuse pipi? Gleznele îi erau de un roşu-închis, ca marginile robei. O baltă mare de sânge se întindea pe podea. Sângele ajunsese la pantofii lui Kyung-ah şi la cei ai domnişoarei Oh, care stătea lângă ea. Leah a icnit, apoi a căzut la pământ. Kyung-ah a ţipat cât a putut de tare:

— Chemaţi o ambulanţă!

Charles a ieşit în fugă din altar, repezindu-se la telefonul din biroul bisericii.

La spital, doctorii şi asistentele l-au ascultat pe Douglas din politeţe profesională. Douglas le-a spus că e fratele lui Leah, iar ei nu i-au pus vorbele la îndoială. În timp ce el a completat actele, Joseph a ţinut în mâinile lui palma uscată şi lipsită de viaţă a lui Leah. Joseph a răspuns la întrebările lui Douglas atunci când acesta nu ştia ce să scrie. I-a întins lui Douglas un card de credit pe care-l folosise poate de două ori în viaţa sa. A semnat tot ceea ce i-a spus Douglas să semneze. Cum putea s-o contacteze pe Casey? a întrebat Douglas. Joseph nu ştia. Când medicii au luat-o pe Leah şi l-au îndrumat pe Joseph spre sala de aşteptare, Douglas şi-a sunat fiica şi a rugat-o să dea de Casey. Leah suferise un avort spontan.

Sabine a fost cea care i-a dat în cele din urmă Ellei numărul de la Kearn Davis. Casey a fost surprinsă să audă vocea Ellei la telefon şi să afle vestea cea proastă.

— Mulţumesc foarte mult că ai sunat. Nu ştiu ce să spun. O, Doamne! Ce ar trebui să fac? a mormăit Casey pentru sine.

Avea de predat în câteva ore un proiect de cercetare, dar trebuia să plece. Peste două săptămâni urmau să vină ofertele. Cum putea să lase baltă totul acum?

— Părinţii tăi au nevoie de tine acolo acum, a spus Ella cu severitate, uimită că prietena ei nu se gândise să plece imediat.

Casey a simţit reproşul. Aşa credea Ella, că nu avea să plece imediat? Ce-i spusese Unu? După ce i-a mulţumit Ellei, Casey a închis telefonul, spunând:

— Ai grijă de tine!

Astfel, i-a dat de înţeles că discuţia dintre ele se încheiase, apoi a comandat un taxi care s-o ducă la spitalul Elmhurst.

Când Casey a ajuns acolo, doctorul Shim i-a explicat totul. El trebuia să plece. Întârziase la o cină cu un membru al consiliului de

administraţie de la spital.

— O să ai grijă de mama ta? a întrebat Douglas.

Se simţea mai bine acum, că sosise Casey.

— Da, bineînţeles. Mulţumesc, domnule doctor Shim. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut astăzi. Vă rog să-i mulţumiţi Ellei că a dat de mine.

— Nu-i nimic. Mi-aş fi dorit să nu trebuiască să merg la această cină, dar sunt obligat. Te sun mai târziu. Bine?

A privit-o cu drag.

— Sunt sigur că te descurci.

Casey a dat din cap.

— Totul va fi bine. Mulţumesc mult!

Douglas a zâmbit şi a îmbrăţişat-o, înainte de a o lăsa cu tatăl ei.

Tatăl ei se holba la podeaua cafenie a spitalului, incapabil s-o privească în ochi. Gândul că părinţii ei făceau sex nu era oribil, ci surprinzător. Mama ei fusese însărcinată. Ea şi Tina ar fi putut avea încă un frate sau o soră. Ce nebunie!

— Cum se simte? Ai văzut-o de când au adus-o?

— E tot acolo.

Joseph a arătat spre uşile batante.

— Fac curăţenie…

N-a mai putut să spună nimic. Oare fiicele lui ştiau că-şi făcuse vasectomie după ce se născuse Tina? în toţi aceşti ani, ea nu rămăsese însărcinată niciodată, cel puţin din câte ştia el. Ar fi putut să-i ascundă asta? Bătrânul Shim spusese că uneori femeile avortau şi nici măcar nu-şi dădeau seama de asta, fiindcă putea părea o menstruaţie abundentă. Soţia lui nu vorbea niciodată despre ciclu sau despre lucruri de genul acesta.

— Tatăl Ellei a spus că vasectomiile nu sunt sută la sută sigure.

— Ce tot spui acolo? a întrebat ea.

Tatăl ei părea alarmat, ca şi cum ea ar fi aflat ceva ce nu trebuia să ştie.

— Ah, da, a spus Casey rapid. Am citit asta undeva. Că poţi rămâne însărcinată, chiar dacă bărbatul îşi face vasectomie.

Nu citise asta nicăieri, dar uşurarea tatălui ei era palpabilă. Făcuse vasectomie? Casey nu ştia nimic în plus despre contracepţie faţă de orice om obişnuit. Făcuse un avort, pentru numele lui Dumnezeu, după ce rămăsese însărcinată, chiar dacă luase pilula. Se mai întâmplau

şi rahaturi. S-a împotrivit dorinţei de a o suna pe Tina chiar atunci, ca s-o întrebe dacă o vasectomie e infailibilă.

Joseph s-a aşezat. Şi-a frecat tâmplele cu mâinile. Durerea de cap i se înrăutăţea. Casey s-a aşezat lângă el, astfel că el reuşea să-i vadă profilul cu coada ochiului. Fata avea ochii de un căprui-închis, cu gene scurte şi negre. Erau atât de aproape unul de celălalt, încât îi distingea stratul de rimel negru care îi acoperea genele. Ochii ei erau mici, diferiţi ca formă de cei ai soţiei sale, mult mai asemănători cu ai lui. Avea nasul mamei sale, dar buzele ei semănau cu ale lui. Era un lucru pe care-l ştiuse dintotdeauna, i se tot repetase, dar nu-i plăcuse acest lucru la ea, iar acum îi părea rău că o favorizase întotdeauna pe fata cea mică. Dar acesta era adevărul. Tina fusese mai uşor de iubit. Era mai copilăroasă, mai blândă şi mai ascultătoare.

Casey avea o cravată scurtă la gât şi purta o cămaşă albă şi pantaloni albi. Ce ciudat! Şi el purta cravată, dar era bărbat şi venea direct de la slujba de la biserică. Arăta ciudat în ţinuta ei. Nu rău, dar ciudat. Întotdeauna se îmbrăca atât de ciudat. Venise de la birou; lucra de obicei în weekend, îi spusese ea lui Shim. De ce nu putea să se îmbrace ca oamenii normali? Iar în mână ţinea o pălărie de paie cu o panglică portocalie. Ca o pălărie de bărbat. Fiica lui era lesbiană? Nu. Avusese iubiţi. Cine putea să ştie cu exactitate? Tina era *yam-jun-heh,* adică feminină, în comparaţie cu ea, deşi lui Casey îi plăcuseră fustele şi colierele cu mărgele când era mică – ea era cea care se prostea cu rujul mamei lor. Tina era rezervată, se descurca mai bine în majoritatea privinţelor şi îşi ajuta mama. Casey făcuse mai multe probleme. Nu neapărat la şcoală, ci în restul privinţelor. Voia să facă lucrurile în felul ei, fără ajutorul nimănui. Fetele lui erau atât de diferite!

Casey avea temperamentul unui băiat. Se comportase ca un fiu rebel. Înainte de război, aşa fusese şi el.

Joseph nu se aşteptase, dar ea venise să-i ajute. Dintr-odată, i s-a părut firesc s-o mângâie pe spate, aşa cum o mângâia pe Tina când stătea lângă el la cină. La început, Casey a încremenit când a atins-o, apoi s-a liniştit. A început să plângă, dar Joseph nu ştia exact de ce.

O asistentă filipineză, de vârstă mijlocie, în pantaloni albi şi cămaşă cu modele stridente, prea mare pentru corpul ei micuţ, s-a apropiat de ei. Pe legitimaţia ei scria „Eva Bulosan, asistentă". Totul era în regulă.

— Trebuie să se odihnească puţin, dar va putea pleca acasă

diseară.

Joseph a oftat, apoi şi-a lăsat capul în mâini. Casey îl auzea cum îl lăuda pe Dumnezeu în coreeană.

— Doamna asistentă, mama mea… a spus Casey, bucuroasă de zâmbetul femeii.

Fata ei ovală era frumoasă.

— Pot s-o văd?

Asistenta şi-a rotit uşor corpul, ca şi cum ar fi dorit să-i ofere lui Joseph puţină intimitate. A privit cu atenţie chipul fiicei.

— Da. E în a treia rezervă la stânga, după uşile batante. Va fi ameţită, dar este normal. De asemenea, s-ar putea să fie mai emotivă decât de obicei. Este de înţeles, desigur.

Asistenta a rămas să răspundă la întrebări, apoi a plecat. Pasul ei era uşor şi rapid. Joseph şi-a terminat rugăciunea.

— Vrei s-o sun pe Tina acum? a întrebat Casey.

— Nu. O sun eu, a răspuns Joseph. Du-te.

— Nu vrei s-o vezi pe mama?

— Vin şi eu imediat. Du-te. Du-te şi vezi ce face, a spus Joseph, ridicându-se în picioare.

Voia să fumeze o ţigară, deşi trecuse mult timp de când nu mai fumase. Putea să cumpere o ţigară cu un dolar de la fumătorii din faţa spitalului. La parter sigur erau telefoane.

Efectul anesteziei trecuse. Procedura nu durase mult. Leah îşi amintea că număra invers în engleză, la indicaţiile medicului. Era încă întinsă pe targă. Patul de spital nu era pregătit pentru ea. Se afla într-un salon comun, dar în celălalt pat nu era nimeni. S-a uitat în jos, la abdomenul ei. O baltă întunecată de sânge îi scălda şoldurile înguste. Cearşafurile impermeabile albastre i se lipeau de partea din spate a coapselor. Unde era Joseph? Trebuie să fi aflat că era însărcinată. Uşa s-a deschis încet. Leah s-a încordat când a văzut-o pe Casey intrând în cameră.

— *Umma,* te simţi bine? a întrebat Casey.

— Cum ai găsit-o pe *umma?*

— Ella m-a sunat la birou.

Leah a dat din cap. Casey s-a apropiat de targă. O şuviţă acoperea ochiul drept al mamei ei. I-a dat părul de pe frunte. Mama părea obosită, dar, în rest, arăta bine, deşi părea destul de fragilă.

— Doamne, am fost atât de îngrijorată! a spus ea uşurată.

— *Umma* este bine. Unde e tati?

— O sună pe Tina.

— Ah!

Cum naiba a ajuns mama ei să sufere un avort spontan, când tatăl ei îşi făcuse vasectomie? s-a întrebat Casey.

A tras aer în piept.

— Ai făcut sex cu altcineva în afară de tata? a întrebat ea.

Oare chiar formulase acea propoziţie în minte, apoi o rostise cu voce tare?

— Da, a răspuns Leah.

Casey s-a uitat în sus, spre tavan.

Leah nu se simţea deloc mai bine după ce-i dezvăluise fiicei sale adevărul. Şi-a dorit din nou să moară.

— Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu.

Casey a clătinat din cap.

— Atunci ai rămas însărcinată.

— Nu ştiam că sunt…

— Cum să nu ştii?

— Nu-mi vine ciclul în fiecare lună.

— Tata a zis că şi-a făcut vasectomie.

— Ţi-a spus?

— Credea că ştiu.

— Merit să mor!

Casey a făcut o mică pauză înainte de a vorbi cât mai calm cu putinţă.

— Nu-mi pasă cu cine ţi-o tragi. Sunt doar puţin surprinsă, atâta tot.

Leah a închis ochii. Trebuia să fie pedepsită pentru păcatul ei. Soţul ei avea s-o părăsească. Poate că o părăsise deja. Toată lumea trebuia să afle ce persoană groaznică era.

Casey s-a întors spre uşa care rămăsese închisă.

— Tata crede că era copilul lui. Doctorul Shim i-a spus că vasectomiile nu sunt sută la sută sigure.

— Am păcătuit. împotriva lui Dumnezeu, împotriva soţului meu. împotriva mea.

— Îl iubeşti pe celălalt tip? Te mai vezi cu el?

— Nu, nu, dar am păcătuit.

— Termină cu păcatul. Spune-mi doar ce s-a întâmplat şi cum s-

a întâmplat. Explică-mi pe îndelete.

Leah i-a povestit despre profesor. Despre varicelă, despre repetiție, despre restaurant și despre partida de sex în mașina parcată lângă stația de metrou.

— Stai puțin! Dirijorul corului? Domnul Jun?

Casey s-a strâmbat.

— Nu. Profesorul Hong, e nou. Domnul Jun s-a retras. Profesorul mai predă și canto. Și este compozitor. Scrie o serie de cântece care vor avea premiera mondială la o școală celebră de muzică.

Leah bătea câmpii despre lucrurile impresionante pe care le făcuse dirijorul corului.

— A pregătit cântăreți de operă de la Metropolitan…

— Bine. În fine! De ce te-ai dus cu el pe bancheta din spate?

— Nu știam că vrea să facem sex.

— Credeai că vrea să te țină de mână și să-ți cânte?

Leah a început să plângă, iar Casey a tăcut.

— Probabil că eu l-am făcut să mă dorească. N-am știut cum să-l opresc. I-am spus „nu”, dar el a spus că nu înțeleg. A spus că mă iubește.

— Ai spus „nu”?

Leah a încuviințat din cap.

— L-am rugat. Te rog, nu! L-am implorat să mă lase… Dar n-a făcut-o. Un bărbat nu se poate opri când este excitat. Știam asta. Toată lumea îmi spunea asta când eram fată. Ar fi trebuit să…

— Ai spus „nu”.

Casey și-a dat ochii peste cap. A respirat adânc.

— Dar el a făcut-o oricum. Bărbații nu sunt toți la fel. Unii bărbați se pot opri și se opresc. Nu știi nimic despre bărbați.

A spus-o încet, fără nicio asprime în glas.

— Nimic. Te-ai culcat cu un singur bărbat în toată viața ta. Nu, tehnic vorbind, cu doi, dar cred că ai fost violată, așa că doar unul se pune.

Dar mama ei nu știa ce însemna asta.

— Nu e vreun păcat că l-ai dus la restaurant. Îi era foame, iar tu aveai mașină. Nu poți să lași pe nimeni să flămânzească. Era dirijorul tău de la cor și erai îndrăgostită de el. Mare scofală! Știa că ești îndrăgostită de el, pentru că a mai văzut femei îndrăgostite, și a profitat de tine. E un nemernic!

Îi spusese că este frumoasă. Că își dorește ca ea să se mute la el.

Se gândise cu drag la ideea de a fugi, chiar dacă se simţise îngrozitor şi din cauza asta.

— Ceea ce s-a întâmplat între tine şi dirijor nu a fost deloc consensual. Voiai să te culci cu el?

— Nu. Eu… s-a bâlbâit Leah. Trebuie să mă crezi. Voiam să fie interesat de mine. L-am dus la restaurant. M-am simţit foarte bine în timpul cinei.

— Ai voie să iei masa cu un bărbat care-ţi place. Nu înseamnă că trebuie să-l laşi să ţi-o tragă după aceea doar pentru că aşa vrea el.

— Vreau să mor! Te rog, lasă-mă să mor!

Leah a început să ţipe.

— Încetează! Opreşte-te! Calmează-te!

Leah a deschis ochii larg şi a tăcut.

— Îmi pare foarte rău că ţi s-a întâmplat asta. Chiar îmi pare rău! Dar nu vei muri. Nu poţi să mori.

— Sinuciderea este un păcat, a spus Leah cu blândeţe. Nu mă pot sinucide.

— Mă bucur că aşa simţi.

Leah încă plângea.

— Ascultă. Nu-i poţi spune tatii. Nu-i vei spune ce s-a întâmplat, ai înţeles? Nu are rost. Ai încredere în mine. L-ar omorî, şi pentru ce? Ca să ai tu conştiinţa împăcată? Te-ai îndrăgostit şi ai fost violată. Nu e vina ta. Nu sunt supărată pe tine. Nu sunt supărată. Nu mi-am schimbat părerea despre tine.

Casey a mângâiat părul alb al mamei sale, simţindu-se ciudat că trebuia să-şi consoleze mama.

— O să fie totul bine.

Mama ei era mai puţin experimentată decât majoritatea adolescentelor americane. Nu discuta cu prietenele ei din *geh* despre sex? Despre bărbaţi? Nu se plângeau de soţi? Nu venea niciodată vorba despre sex?

După ce se culcase cu vreo doisprezece bărbaţi, Casey îşi construise câteva teorii despre sex; avea propria perspectivă sexuală. Voia să facă dragoste, să fie o amantă bună, uneori doar să şi-o tragă. Sexul se desfăşura de multe ori între umilinţă şi linguşire; bizareria şi frumuseţea se găseau în spaţiul dintre cele două. Învăţase că trupul ei are valoare pentru ea însăşi şi pentru ceilalţi. Jay fusese un om căruia îi încredinţase corpul ei. Unu era cineva care merita toată încrederea, iar

ea o irosise trăgându-şi-o cu Hugh. Cu Hugh avusese nişte partide de sex demenţiale. Nu-l iubea şi nici el n-o iubea. Se îndoia că Hugh e capabil să iubească pe cineva pentru o perioadă mai lungă de timp. Experienţa era un lucru amuzant: partea negativă a intimităţii era că, în decursul acestui proces, şi sexul se degrada. Era încă derutată. La ce anume servea sexul? Avusese parte de sex bun, de sex prost, de pierderi şi de cuceriri. Fără obligaţii. Dar, mai presus de orice, se întreba de ce să se dezbrace din nou şi să accepte o nouă rundă. Pe cine ar fi iubit ea?

Propria mamă rămăsese însărcinată după ce fusese cu dirijorul corului. Dacă nu fusese viol, cu siguranţă fusese un fel de molestare – Casey a ezitat să rostească aceste cuvinte, pentru că ar fi făcut-o pe mama ei în vârstă de patruzeci şi trei de ani să pară proastă.

— A fost vina mea, a bolborosit Leah printre lacrimi. A fost vina mea. Trebuie să-mi mărturisesc păcatul. Să mă căiesc, a zis ea plângând.

Casey s-a uitat din nou spre uşă.

— Te rog să nu faci asta. Te rog, nu-l răni pe tata!

Şi-a mângâiat mama pe cap.

— Nu ţi-am cerut niciodată aşa ceva.

Leah a continuat să plângă. Nimeni nu a venit la uşă.

Tina a spus că avea să vină imediat la New York, dar Joseph a asigurat-o că totul era în regulă. I-a explicat că mama ei suferise un avort spontan, dar chiuretajul decursese bine. Aşa spusese asistenta.

— *Umma* vine acasă în seara asta. A fost un mare şoc pentru noi toţi. E şi Casey aici.

— Casey este acolo?

— Da. A ajuns cu puţin timp în urmă. Îi este mai uşor să aibă grijă de *umma,* fiind în New York. Tu trebuie să te gândeşti la Timothy şi la soţul tău. Nu vă faceţi griji. Chul are nevoie de tine să fii acolo cât îşi dă examenele finale. Ai spus că notele lui sunt foarte importante.

— Da, dar dacă *umma* e bolnavă…

Ar fi fost foarte costisitor pentru ea să ia copilul şi să plece din nou la New York. Bugetul lor era deja foarte strâns.

— Aş putea încerca…

— Se simte bine, Tina. Bătrânul Shim a spus că îşi va reveni foarte repede după asta. Nu e ceva foarte grav. Mai bine rămâi în California.

— Dar, tati…

— Tina, nu trebuie să faci tu totul. Ştiu cât de mult munceşti acasă. Casey ne poate ajuta, o să am grijă şi eu de *umma.* Nu trebuie să

faci totul, Tina. Îi voi spune *ummei* că ai vrut să vii. Ea ştie asta.

Tina a dat din cap. Tatăl ei încerca s-o facă să nu se simtă prost fiindcă nu putea să vină.

— O s-o sun acasă, atunci. Mai târziu.

— Bine, bine.

— La revedere, tati. Îţi mulţumesc că ai sunat. Ai grijă de tine!

— Bine, bine. Şi tu să ai grijă de tine, Tina! Ai grijă de tine! Nu ai voie să te îmbolnăveşti. Familia ta depinde de tine.

În timp ce se apropia de rezerva lui Leah, Joseph a văzut grupul mare de femei de lângă uşa închisă. I-a luat un minut ca să-şi dea seama că sunt bătrânele şi diaconesele din comitetul de primire şi multe alte femei din cor. Profesorul nu era acolo.

Când l-au zărit pe bătrânul Han, femeile au răsfoit cărţile de imnuri ca să găsească pagina cu „Our God, Our Help în Ages Past". S-au înclinat respectuos.

— Uau! a exclamat el, uimit de numărul mare.

Erau cel puţin douăzeci şi cinci.

— Este în regulă? a întrebat doamna Noh, secretara corului.

— Da. A suferit un avort spontan. Poate pleca acasă mai târziu.

Femeile au compătimit-o. Un avort spontan era o nenorocire. Multe dintre ele o trăiseră pe propria piele. Desigur, nu era o boală, dar era la fel de groaznic.

— Nu voiam să batem la uşă, să nu cumva s-o trezim din somn.

— Aţi aşteptat aici în tot acest timp?

— Doar câteva minute. Puteţi bate dumneavoastră? a sugerat o membră a corului.

Joseph a dat din cap şi a ciocănit. Casey a strigat:

— Intră!

A deschis uşa şi, în acel moment, corul a început să cânte. La auzul imnului, ceilalţi au tăcut. Oamenii s-au sprijinit de uşile deschise ca să asculte, iar doctorii şi asistentele s-au oprit din treburile lor pentru o clipă. Asistenta Bulosan, care le vorbise mai devreme, li s-a alăturat şi a cântat împreună cu ele. Şi-a făcut cruce.

Muzica a învăluit salonul, iar Leah a început şi ea să cânte. Biserica venise la ea. Era duminică seara, când membrele corului ar fi trebuit să stea cu familiile lor. Cum de-şi lăsaseră copiii şi soţii, cu mesele nepregătite, cu casele necurăţate, pentru a veni să cânte pentru ea, o păcătoasă?

Casey şi-a ajutat mama să se ridice puţin. Leah a cântat printre lacrimi:

— „La umbra tronului Tău, sfinţii Tăi stau la adăpost; e de ajuns braţul Tău şi suntem cu toţii ocrotiţi!” 7 ***r***

Leah a întors capul şi l-a văzut pe soţul ei stând lângă uşă. Era foarte îngrijorat pentru ea. Joseph i-a zâmbit, iar ea şi-a întins mâna spre el.

13.

DARUL

Sâmbătă dimineaţa, Unu s-a urcat în metroul spre New Haven, apoi a luat un autobuz spre Foxwoods, având la el o sută de dolari, bani pentru jocuri de noroc. Urmând sfatul agentului său de pariuri, nu-şi luase niciun cârd, căci tentaţia de a scoate bani ar fi fost prea mare. La ceas de seară, s-a întors cu exact o sută treizeci şi doi de dolari în portofel. Costul transportului în comun şi un sandviş de la Subway îi anulaseră câştigul de treizeci şi doi la sută. După şase ore de călătorie, cinci ore de jocuri de noroc, cu zero profit, în cele din urmă, Unu se afla în faţa uşii apartamentului său.

Cheia nu se potrivea. Erau doar două chei pe inelul de metal cu breloc din plastic galben, cumpărat de la Lucky Bastard Lounge, de pe 1 – 95: una pentru apartament, alta pentru cutia poştală. Agentul său de pariuri îi luase deja cheia de la Volvo. Unu tot încerca încuietoarea, dar nu se întâmpla nimic. Yala nu se clintea. Era la etajul care trebuie? La uşa lui? La picioarele lui, lângă teancul de ziare pe care neglijase să le bage mai devreme în casă, era un plic gros, lipit cu bandă adezivă de mocheta maronie a holului. De la biroul şerifului. Cu numele lui scris cu litere neclare. În el, a găsit copiile notificărilor de evacuare care îi fuseseră înmânate cu câteva săptămâni înainte. Unu a aruncat plicul pe podea, cu chei cu tot.

George Ortiz făcea teancuri de reviste, legându-le cu sfoară, la subsol. Portarul din timpul săptămânii lăsase reciclarea lunară în grija lui George, pe care nu-l deranja munca de organizare. Teancurile ordonate de publicaţii lucioase formau un mic zid de-a lungul coridorului care făcea legătura între spălătorie şi ieşirea din spate – rezultatul unei seri de muncă. Liftul şi-a anunţat sosirea. Chipul atrăgător şi rotund al lui George s-a strâmbat de îngrijorare. I-a făcut un semn din cap prietenului său.

— A venit cineva de la biroul şerifului. Hernando a schimbat

încuietorile, i-a spus George, oferindu-i voluntar toate informaţiile pe care le avea. Te simţi bine?

Unu a dat din cap, mai degrabă pierdut decât supărat.

— Nu știam unde ești. Nu știam cum să dau de tine, frate!

Tovarăşul de biliard al lui George, singurul locatar din clădirea cu nouăzeci şi patru de apartamente care-l invitase vreodată să iasă cu el în oraş, îmbătrânise în ultimul an – ridurile subţiri se adânceau în jurul ochilor lui negri şi îi încărunţise un smoc de păr de pe partea dreaptă. De obicei, tipii ăştia orientali arătau cu zece ani mai tineri decât albii, dar Unu părea cu mult mai bătrân. George îşi făcuse griji pentru prietenul său şi îi pomenise despre asta soţiei sale, Kathleen, iar ea îi răspunsese cu răbdarea obişnuită:

— George, ursuleţule! Nu eşti responsabil pentru toată lumea. Îţi va povesti când va fi pregătit.

Dar în tot acest timp Unu nu-i spusese de ce nu are o slujbă, de ce fata aceea, Casey, plecase fără să-şi ia majoritatea lucrurilor şi fără să se întoarcă după ele sau de ce nu plătise chiria de trei luni, astfel încât administraţia se văzuse nevoită să-l dea afară. Administratorul îi spusese asta înainte de a schimba încuietorile.

— L-am întrebat pe Hernando şi nici el nu ştia… cum să dea de tine.

— Nu, bineînţeles că nu. E în regulă, a spus Unu.

El era singurul vinovat pentru această situaţie.

Lui George îi plăcea discreţia lui Unu. Coreeanul ar fi fost etichetat drept un vecin liniştit în cartierul lui George, în Spanish Harlem. Unu nu era timid, pentru că de obicei vorbea, dar era evident preocupat de nişte chestii profunde, iar când stăteai cu el îţi punea întrebări chibzuite despre lucruri pe care le ştiai. Îţi asculta cu atenţie părerile despre gropile de gunoi, salsa şi catolicism. Unu credea în sindicate, în timp ce George îi spunea că e naiv în privinţa acelor huligani organizaţi. Jucai câteva partide cu el la Westside Billiards, beai câteva sticle de bere şi nu-ţi dădeai seama decât în drum spre casă că tu vorbiseşi tot timpul şi că niciun om atât de deştept nu te ascultase vreodată cu un astfel de respect, dar şi că timpul şi atenţia erau un fel de cadou pe care nu-l puteai cumpăra. Da, Unu era un prieten care ţinea la intimitatea lui, dar pe George nu-l deranja asta.

— Ai un avocat sau ceva de genul ăsta?

Unu a clătinat din cap. Şi-a trecut mâna dreaptă prin păr, care

trebuia tuns de mult.

— Ai unde să stai?

Unu nu a răspuns nici de data asta, pentru că habar nu avea.

Lui George îi părea foarte rău pentru el, dar tipul ăsta fusese la facultate. În plus, coreenii erau bogaţi în comparaţie cu portoricanii, nu-i aşa? Ei deţineau toate magazinele alea uriaşe, cu grămezi de portocale, şi angajau mexicani şi guatemalezi să cureţe cartofi pentru salate şi să scoată ambalajele din subsolurile urât mirositoare. Femeile lor aveau saloane de manichiură şi purtau inele cu diamante de mărimea unui ochi. Sincer, nu-şi mai amintea cine se ocupase de toate acele curăţătorii chimice înainte de venirea coreenilor, care preluaseră aceste afaceri. Şi totul se întâmplase atât de repede! Preluaseră totul în mare viteză. Cei din Puerto Rico se descurcau bine, dar nu erau precum cubanezii, care aveau mai mult succes chiar şi decât coreenii. Ce se întâmplase cu el? Amicul lui era un tip de treabă. Nu avea nici măcar un prieten care să-l găzduiască peste noapte? Hai, pe bune! Dacă soţia lui.

Kathleen, l-ar fi dat afară, George putea să sune la cel puţin cinci-şase prieteni sau s-o întrebe pe sora lui dacă poate dormi la ea pe canapea. Dar nu asta conta, ci faptul că *hermano*nu vorbea. Arăta de parcă l-ar fi lovit cineva, doar că nu se vedea niciun strop de sânge.

— Adică… a spus George, ezitând. *No le hagas a otros lo que no quieres que te hagan a fi.*

Abuela-Liliana îl învăţase asta în copilărie. Şi-o imagina pe bunica lui stând lângă tejghea, tăind ceapă pentru *asopa*-cu ochii ei căprui, profunzi şi înlăcrimaţi, ascunşi în spatele unei perechi de ochelari, de obicei atârnaţi de gât cu o sfoară, cu obrajii ei închişi la culoare şi îmbătrâniţi, cu gura ei micuţă, care îi dădea de gol fiecare emoţie. Când îţi vorbea despre ceva serios, îţi arăta cu degetul mătăniile binecuvântate de papă, pe care le păstra în buzunarul şorţului galben, ca şi cum ar fi încercat să-l ţină pe Dumnezeu în mâinile ei. Dacă nu avea unde să se ducă, George spera ca Unu să nu-l refuze.

— Poţi să stai la mine acasă. Kathleen ar fi de acord.

Unu a încercat să zâmbească.

— Am s-o sun. Chiar acum. Ştii tu, să cer permisiunea şefei, a chicotit George.

— Nu, George, e în regulă. Nu-i nimic. O să… O să sun pe cineva. Am unde să stau.

Unu a încercat să zâmbească încrezător, ca şi cum ar fi existat

nişte oameni care aşteptau să fie sunaţi.

Dar nu exista nimeni, mai ales la ora aceea. Nici nu se gândea să-l sune pe agentul de pariuri sau pe vreunul dintre colegii de la asociaţia studenţească, deşi aceştia l-ar fi primit fără discuţii. Cum să explice situaţia asta? Dacă şi-ar fi sunat părinţii, l-ar fi omorât pe tatăl său şi, mai rău, mama sa ar fi venit tocmai din Texas cu următorul avion şi l-ar fi ajutat. Probabil că l-ar fi obligat să se întoarcă în Dallas. Era divorţat, şomer, cu toate bunurile amanetate şi evacuat.

Lui George nu-i scăpase îndoiala ce se citea pe chipul lui Unu.

— E târziu, frate, ştii? Ca să suni oameni. Kathleen ar înţelege. Nu trebuie s-o sun. Oricum doarme. Poţi să pleci dimineaţa devreme, dacă te simţi mai bine aşa.

Ştia că Unu se preface că poate să meargă undeva şi că are câţiva bani în buzunar. *De parcă m-aş fi născut ieri,* s-a gândit el. Adevărul era că oferta suna tentant pentru Unu, dar, dintr-un motiv oarecare, nu voia ca soţia lui George – învăţătoare la clasa a doua, la o şcoală din Far Rockaway, o femeie pe care George o venera – să-şi facă o părere proastă despre el, chiar dacă nu o cunoscuse niciodată pe Kathleen Leary Ortiz. Când George vorbea despre soţia lui cea deşteaptă, Unu simţea că-şi doreşte şi el o Kathleen a lui, care să-l salveze de probleme.

George a tras un scaun pliant de metal, stropit cu vopsea uscată. A arătat spre el cu bărbia. Unu s-a aşezat.

— Mulţumesc!

Unu şi-a acoperit gura cu mâinile şi a deschis larg ochii.

Aroma de detergent şi de balsam de rufe plutea spre cei doi bărbaţi dinspre spălătoria clădirii, acoperind întrucâtva mirosul sacilor de gunoi. George a continuat să lege revistele, cu ochii la prietenul său, care rămăsese aşezat.

Subsolul luminos, cu mai multe rânduri de becuri albe, era răcoros şi plăcut. În decursul unei singure zile, Unu avusese parte de mai multe tipuri de climă: dimineaţa fierbinte de august, călătoria cu trenul şi autobuzul cu aer condiţionat, cazinoul fără anotimpuri, cu lumina sa falsă de zi şi cu aerul rece, filtrat, seara înăbuşitoare din oraş, iar acum, un subsol rece şi tăcut. Lui Unu i s-a făcut frig în tricoul său polo, negru, şi în pantalonii subţiri.

Tot ceea ce avea se afla dincolo de un lacăt ciudat: dulapul plin de costume pe care le cumpărase de peste tot – costume făcute la comandă de croitorii din Itaewon, pe vremea când era însurat, câteva de la

Century 21, pe care i le alesese Casey, câteva de la Brooks Brothers, pe care i le luase mama lui, după ce se instalase în oraş. Mărimea costumelor sale nu se schimbase de peste zece ani. A încercat să-şi inventarieze bunurile, dar abia îşi mai amintea ce mai avea. Toată mobila lui fusese închiriată. Nu avea să mai poarte niciodată acele costume. Era greu de imaginat că avea să revină într-un loc de muncă din domeniul financiar, că avea să poarte iarăşi o cravată – totul, pentru a convinge un manager că serviciile lui meritau efortul, pentru un bonus de şase cifre, care nu însemnase – niciodată prea mult pentru el.

Şi mai era şi teancul de rufe. Spălase o grămadă de rufe albe cu două seri înainte. După ce le uscase, le aruncase pe canapeaua închiriată. Voise să împăturească rufele încă de-atunci, dar, dintr-un motiv oarecare, se simţise mai liniştit cu ele aşa – faptul că erau curate sau că făcuse ceva ce trebuia făcut reprezenta o dovadă a muncii sale de peste zi –, aşa că le lăsase acolo. Când se îmbrăcase în dimineţile precedente, îşi scosese din grămadă boxerii albi şi tricoul Hanes, iar dimensiunea teancului nu se micşorase. Nu avea să mai vadă niciodată acele rufe. În mod ciudat, Unu le resimţea pierderea. De ce îşi amintea că boxerii lui erau Fruit of the Loom, cumpăraţi de la Kmart, sau că erau acolo patru prosoape albe, şase lavete şi un set de cearşafuri matrimoniale de la Macy's? Visa să-şi bage nasul într-un prosop cald, proaspăt scos din uscător şi mirosind a detergent Tide. Când renunţase la Rolex sau la maşină îl duruse mai puţin decât ar fi crezut. Unu nu-şi dorise niciodată un ceas luxos pentru absolvirea facultăţii. Fusese ideea tatălui său – era un lucru pe care l-ar fi purtat un absolvent de la Dartmouth care lucra pe Wall Street. Tatăl său era un om bun, care-şi dorise doar ca fiul său să deţină o emblemă a succesului – un talisman pentru protecţie. Dar ceasul nu fusese aşa ceva.

— *Oye, tienes hambre*

George terminase cu revistele şi pusese deoparte sticlele.

— Frate, eu mor de foame!

Unu s-a ridicat şi l-a ajutat pe George să mute pachetele de reviste în cealaltă parte a încăperii. George nu l-a oprit. Kathleen îi lăsa întotdeauna pe invitaţii ei să ajute la pregătirea cinei. Le spunea să spele salata sau să taie roşiile, la fel cum îi instruia pe elevii ei de clasa a doua; era bine să fie ocupaţi, era important să se simtă utili, spunea ea. Cei doi au terminat de mutat pachetele în câteva minute.

— Am nişte sandvişuri cu carne în frigider. Nu ştiu de ce se plânge

de asta – George şi-a mângâiat burta proeminentă, care se înălţa deasupra centurii maronii de muncitor –, când chiar ea îmi împachetează vreo trei sandvişuri pe care le mănânc în creierii nopţii. Nu are niciun sens, nu-i aşa? Femeile!

S-a uitat să vadă dacă Unu zâmbea. Nu zâmbea. Amicul său era foarte deprimat, dar cu siguranţă avea motivele lui.

— Haide, frate, vino să mănânci cu mine, să-mi ţii companie. Ce, domnul de la colegiu e prea şmecher ca să piardă vremea cu portarul?

I-a făcut cu ochiul lui Unu.

— Portarul e prea şmecher ca să piardă vremea cu un vagabond ca mine.

— Frate, te simţi ca naiba!

George s-a uitat cu bunătate la Unu, a strâns pumnul şi l-a lovit uşor în umăr.

— O să fie bine! O să te descurci! O scoţi tu la capăt!

Unu a dat din cap, ca să fie politicos.

— Ia zi, vrei un sandviş?

— Nu, George. Îţi mulţumesc, totuşi. Apreciez foarte… foarte mult.

Unu a înghiţit în sec.

— E foarte drăguţ din partea ta.

George şi-a băgat mâna în buzunarul de la spate. Avea cel puţin două sute de dolari în bancnote de douăzeci şi de cincizeci, iar în buzunarul din faţă, un teanc gros de bancnote de un dolar, din bacşişul pe care îl primise de la locatarii clădirii de pe East 72nd Street, numărul 178.

— Ai bani?

— Sunt plin de bani.

Cu o sută de dolari nu putea să stea nici măcar la un motel ieftin în Manhattan.

— Eşti sigur?

George l-a privit pe Unu drept în ochi.

— Da.

— Ce s-a întâmplat, frate? Adică nu vreau să fiu băgăcios. Ştii bine, îţi respect intimitatea, frate, dar…

— E complicat, George, a spus el.

Dar nu era atât de complicat, nu-i aşa?

Jucase la jocuri de noroc şi pierduse o grămadă de bani. Şi

pierderile au atras pierderi și mai mari.

— E vorba de fata aia?

George credea că Unu nu avusese probleme până când nu o întâlnise pe fata aceea. La început, fusese bine, iar el părea fericit, dar apoi George o văzuse în taxi cu albul acela. O femeie care înșela putea să dea peste cap viața oricărui bărbat. Cu câțiva ani în urmă, un tip liniștit din cartier își dăduse foc când aflase că iubita lui se culcase cu cel mai bun prieten al său.

— Fata aia înaltă și încrezută! Casey sau cum o cheamă…

— Nu e nimic de spus, George. Nimic.

Unu a strâns scaunul pliant și l-a dus în locul de unde îl luase George. S-a întors spre prietenul său și a ridicat mâna. Cei doi bărbați au bătut mai întâi palma, apoi și-au strâns cordial mâinile. George a atins ușor brațul lui Unu.

— Pleci?

Unu a încuviințat din cap.

— Ești un om bun, George. Trebuie să dau niște telefoane.

Unu s-a îndepărtat fără să se uite înapoi. Din fericire, liftul era acolo, așa că nu a trebuit să mai stea în subsol nicio clipă în plus. Faptul că prietenul său o pomenise pe Casey îl dărâmase pe neașteptate. Era aproape miezul nopții.

David Greene a deschis ușa. Era desculț, îmbrăcat doar cu o cămașă albă și blugi.

— Bună, mă bucur să te văd, a spus David.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, a zis Unu.

Verișoara lui nu era în living.

— Dar Ella a spus că e în regulă dacă trec pe aici…

— Vine imediat. A băgat ceva la cuptor după ce ai sunat.

Unu își frământa mâinile de stânjeneală. Din când în când, bătea cu degetele de la mâna dreaptă în picior, ca într-o tastatură.

David mai văzuse asta la elevii săi din închisoare. Aproape că și-ar fi dorit să aibă o țigară pe care să i-o ofere acestui om, care nu știa ce să facă cu mâinile.

— Intră, te rog! Tocmai voiam să plec, dar…

— V-am stricat seara.

— Deloc. Tocmai am luat cina și vorbeam despre nuntă…

Unu a dat din cap.

— Da, așa e. Da. Mă bucur foarte mult pentru voi!

— Mulţumesc, a spus David.

Bărbatul din faţa lui părea să aibă inima frântă.

Ella a ieşit din bucătărie, aducând o tavă de lemn cu un ceainic, nişte căni cu dungi albastre şi o farfurie cu brioşe de porumb, pe care le scosese din congelator şi le încălzise. A pus tava pe măsuţa de cafea, apoi s-a aşezat lângă vărul ei.

— Unu!

L-a îmbrăţişat imediat. S-a uitat direct la faţa lui, cu ochii plini de îngrijorare.

— Mă bucur foarte mult să te văd. Foarte mult! Ştii, nu ne vedem prea des. De ce oare? Cât a trecut, o lună? Ar fi trebuit să te sun. Hei, hei…

Bărbia lui Unu tremura. Încă de mică, Ella fusese un om foarte bun. Când erau copii, se jucau în timpul vacanţelor în familie, iar ea îi pregătea gustări sau îi aducea comprese reci dacă se lovea. În ciuda diferenţei de cinci ani dintre ei, ea păruse întotdeauna mai mare.

Unu nu îşi dorise niciodată să pară distrus în faţa ei, dar Ella l-ar fi acceptat oricum. Nu l-ar fi alungat niciodată.

Ella s-a apropiat de el ca să-l mângâie pe spate. I-a netezit părul, lăsându-l să-şi trăiască angoasa în intimitate, dar fără a fi singur. David s-a aşezat în fotoliu, neştiind dacă să rămână sau să plece. Ar fi fost ciudat să se grăbească să iasă, pentru că ar fi atras atenţia asupra lui. Logodnica lui era atât de drăguţă să aibă grijă de vărul ei! Avea o inimă atât de mare! David nu putea să-şi întoarcă privirea şi să nu observe acest moment. Unu plângea incontrolabil şi abia mai putea să respire. Însă mâinile lui îşi încetaseră agitaţia. David s-a aplecat fără să spună nimic, aşteptând că Ella să-i sugereze ce ar trebui să facă.

— Dragul meu, orice ar fi, mâine va fi altfel, întotdeauna e mai rău noaptea. Trebuie să te odihneşti.

Ella avea dreptate. În ziua următoare, lucrurile puteau fi privite din altă perspectivă. După ce înghiţise prea multe pastile de codeină, o asistentă socială de la spital îi spusese că în fiecare zi durerea avea să se modifice puţin şi, cumva, să devină mai uşor de înfruntat.

— Îţi promit, Unu. Nu există niciun lucru căruia să nu-i poţi face faţă.

— Am fost evacuat astăzi. Am pierdut totul.

Ella a încercat să-şi stăpânească uimirea. David a dat solemn din cap.

— Atunci, rămâi aici. O să-mi povesteşti totul dimineaţă. Mă duc să-ţi pregătesc camera chiar acum.

S-a îndepărtat de el ca să-i vadă mai bine faţa, apoi şi-a lăsat braţul în jurul umerilor lui. Părea complet epuizat.

— Vrei să dormi?

Unu a dat din cap că nu. N-ar fi putut să se ducă aşa la culcare, fără să dea vreo explicaţie, aşa că le-a povestit despre jocurile de noroc. Vorbea repede, încetinind cu greu, pentru a le oferi suficiente detalii, de parcă şi ar fi pierdut curajul dacă ar fi respirat prea mult. Povestind, şi-a recunoscut tiparul: jocurile de noroc începuseră în Coreea, după ce soţia lui plecase – câte o partidă ocazională de *blackjack* la Walker Hill; apoi, când s-a întors în SUA, a pus câteva pariuri pe meciurile din NCAA –, prin intermediul colegului său de la asociaţia studenţească. Apoi s-a trezit ducându-se la Foxwoods, în weekenduri, pentru a alunga plictiseala de la serviciu. Lucrurile se îmbunătăţiseră după ce se cuplase cu Casey, dar se înrăutăţiseră după ce fusese concediat. După ce ea a plecat, totul s-a dus naibii.

Ella rămăsese cu gura deschisă. Cu mult timp în urmă, Casey povestise că Unu se ducea din când în când la Foxwoods. Nu spusese niciodată că asta ar fi fost o problemă, dar lui Casey nu-i stătea în fire să-i critice pe alţii. Când oamenii greşeau sau erau răutăcioşi, Casey nu vorbea despre asta. Cât timp Ella fusese căsătorită cu Ted, Casey nu spusese nimic rău despre el, deşi Ted se purtase de multe ori îngrozitor cu ea. Cum suportase ea jocurile de noroc ale lui Unu? Mai ales când Casey îşi făcuse mereu griji pentru bani… Asta nu justifica faptul că se culcase cu fostul ei coleg, dar acum Ella nu mai credea că vărul ei e complet nevinovat. Despărţirea lor trebuie să fi fost mai complicată. Ella ar fi trebuit să se gândească şi la asta. Propriul divorţ fusese cel puţin derutant. Abia dacă înţelegea ce se întâmplase cu ea şi cu Ted. Unde greşise ea? Unde greşise el?

Unu s-a oprit din plâns. Pe chipul lui s-a aşternat calmul, iar în ochi nu i se mai citea groaza din momentul în care intrase în casa Ellei.

— Casey a…

Ella s-a oprit. Tot ce ştia despre despărţirea lor era că prietena ei se culcase cu Hugh Underhill. Unu îi spusese că relaţia lor se terminase din cauza asta. Firește, Ella fi crezuse, iar Casey nu o sunase după ce se mutase. Ella vorbise cu ea o singură dată – despre mama ei – şi nici acea convorbire nu decursese prea bine.

— Vreau să zic, cum a…

Unu a făcut o pauză înainte de a vorbi. Ce voia să știe Ella?

— Am dat-o afară pentru că s-a culcat cu Hugh. Poate că s-a culcat cu el pentru că era supărată pe mine. Poate că s-a culcat cu Hugh pentru că mă considera un pierde-vară. Poate că s-a culcat cu el pentru că avea chef să și-o tragă. Poate că și-a tras-o cu el pentru că nu voiam să mă căsătoresc cu ea. Cine naiba știe?

Unu a izbucnit în râs. Dintr-odată, se simțea ridicol. În tot acest timp, făcuse tot posibilul să nu se mai gândească la ea. îl înșelase, chiar dacă știa ce făcuse fosta lui soție. El crezuse că între ei doi era iubire sau, cel puțin, că el o iubea. Oare o fi înțeles-o greșit? Wall Street părea să funcționeze pe principiul „otrăviți fântânile" – trăiește pentru recolta asta și nu te gândi la anul viitor. Atunci, în orice caz, și-a spus el, ar fi jucat totul, căci ce rost avea să acumulezi sau să construiești ceva? Dar, în interior, se luptase să mențină vii niște vechi noțiuni despre dragoste. O iubise. Voise ca totul să meargă bine. În tot acest timp, sperase că și ea îl iubea cu adevărat. îl iubea pe Hugh Underhill? Nu, n-avea cum, și-a zis el. Dar ei nu vorbiseră niciodată despre ce se întâmplase. Deloc. El o alungase, pentru că prezența ei îl durea prea mult.

Unu a oftat, apoi s-a uitat la Ella, cu ochii plini de confuzie și de tristețe.

— Ne gândim la Casey mai târziu, îmi pare rău, a spus Ella încet. Dar acum trebuie să mergi la culcare. Mâine vedem cum te putem ajuta.

S-a uitat la David.

— Sunt multe lucruri pe care le putem face în privința jocurilor de noroc, a spus David.

Existau programe pentru dependenți, pe care deținuții cărora le predase le urmau după ce ieșeau din închisoare. Putea să sune câțiva oameni pe care-i cunoștea.

— Am o listă de întâlniri de la Jucătorii Anonimi, dar este în apartamentul meu.

Unu a chicotit, amintindu-și de foaia verde pe care o luase din torpedou înainte de a renunța la mașină.

— O va lua proprietarul. Laolaltă cu restul lucrurilor din apartament.

A clătinat din cap deznădăjduit. Totul se dusese naibii, și-a dat el seama. Totul!

— Nu putem să-ți luăm lucrurile înapoi? a întrebat ea.

Unu n-a spus nimic. Nu avea banii restanţi pentru chirie, pentru penalităţi şi pentru onorariile avocatului – lucrurile menţionate în ordinul de evacuare. Mai mult decât atât, nu avea putere pentru a-şi revendica lucrurile.

— Cât datorezi? a întrebat David, uimit de sunetul propriei voci.

— Nu. Nu vreau să plătească nimeni în locul meu. Totul s-a dus naibii! E vina mea.

Ella era sigură că Unu nu avea să se răzgândească.

— O să te duc mâine la întâlnire. Vom găsi un alt program, a spus Ella.

David a dat din cap încurajator.

— Nu vreau să fiu aşa, Ella, a spus Unu. Nu vreau să fiu un ratat.

Ella a tresărit, auzind cuvântul pe care obişnuia să-l spună Ted.

— Nu există învingători sau învinşi, Unu. Asta e doar…

A strâmbat puţin din gură înainte de a adăuga:

— E doar un căcat!

Unu a râs, nu o mai auzise niciodată pe Ella spunând un cuvânt urât. Ea i-a luat mâinile într-ale ei.

— Pot să mă rog cu tine? Putem încerca, măcar?

Nici ea nu făcuse vreodată asta.

— Hai, David! a spus ea.

Toţi trei s-au prins de mâini.

Ella s-a gândit la ce anume să spună. Nu voia neapărat să vorbească, dar îi era teamă pentru Unu, chiar dacă nu ştia ce să spună.

— Doamne sfinte…

A tras aer în piept, ţinând ochii închişi.

— Te rog, fă ca Unu să simtă dragostea Ta! Te rog să nu-l laşi niciodată din mâinile Tale! întru numele său ne rugăm, amin!

Unu a deschis ochii şi i-a zâmbit verişoarei sale. David a sărutat-o pe obraz.

— Îmi pare rău, Ella, că a trebuit să te încarc cu problemele mele, a spus Unu aproape sufocându-se, apoi s-a uitat la David, simţindu-se copleşit de ruşine.

— Ah, Unu! Nu ştii deja? Nu e nimic pe lumea asta care să mă facă vreodată să…

Ea l-a strâns şi mai tare de mâini.

— O să te lămureşti ce trebuie să faci, a spus David. Ai prieteni.

— Da, l-a aprobat Ella.

I-a strâns din nou mâna înainte să fugă la etaj, pentru a pregăti camera de oaspeţi.

Casey a sunat la biserică din biroul ei de la Kearn Davis. S-a prezentat drept fiica lui Leah Han, spunând că dorea să ceară sfatul dirijorului în legătură cu nişte înregistrări corale pentru mama ei. O surpriză care s-o înveselească.

— Mamei îi plac mult imnurile religioase, ştiţi dumneavoastră…

Bineînţeles, doamna Kong, secretara bisericii, ştia că doamna Cho suferise un avort spontan. Congregaţia se rugase pentru ea în timpul slujbelor de miercuri seară. Ce drăguţ din partea fetei să-i facă un cadou mamei ei!

— Şi dacă-mi puteţi da adresa lui, aş vrea să-i trimit un bilet de mulţumire pentru ajutor.

Doamna Kong şi-a făcut timp să-i dicteze pe litere adresa din Brooklyn a dirijorului şi a citit de două ori, cu voce tare, numărul lui de telefon de acasă.

— Sunt sigură că profesorul va dori să afle ce mai face mama ta.

— Da, aşa cred şi eu.

Casey i-a mulţumit doamnei Kong. Secretara bisericii i-a urat mamei sale însănătoşire grabnică.

21 „Frate, prieten, tip", în 1 b. spaniolă în original (n.tr.).

92 „Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face", în 1 b. spaniolă în original (n.tr.).

93 „Bunica" în lb. spaniolă în original (n.tr.).

94 Fel de mâncare foarte popular în Puerto Rico, *asopao* este o tocana care se poate găti cu pui, vită, creveţi şi legume sau cu oricare combinaţie a acestor ingrediente (n.tr.).

2 ă» Auzi, ţi-e foame?", în 1 b. spaniolă în original (n.tr.).

96 National Collegiate Athletic Association (Asociaţia Naţională a Atleţilor din Colegii), organizaţie neguvernamentală care administrează competiţiile sportive din peste 1 200 de instituţii americane (n.tr.).

14.

COROANA

Copiatoarele se opreau automat noaptea, prin urmare Casey a trebuit să repornească unul şi să facă două copii ale memoriului ei pentru Karyn şi Larry. Bănuind că avea să dureze câteva minute, adusese cu ea un ziar. Era ora două noaptea, iar ea se afla la birou, aşteptând ca xeroxul să termine de copiat. Dacă nu ar fi fost atât de

obosită, i s-ar fi părut amuzant faptul că un copiator, prin construcţia lui, avea ocazia să se odihnească, iar stagiarii nu. Avea o viaţă privilegiată, absurdă sau nasoală, în funcţie de cum o privea, dar asta era ultima săptămână a programului de vară pentru stagiarii de la Kearn Davis Banking. Ofertele urmau să apară vineri. Până atunci, Casey trebuia să facă tot ceea ce voiau Karyn şi Larry.

Doi dintre colegii ei de birou rezolvaseră deja integramele, aşa că fata a trecut la secţiunea de filme, unde erau prezentate noile lansări. În mijlocul coloanei din dreapta a secţiunii de artă, se afla un anunţ funerar, cu chenar negru, de la Icarus Publishers: „Joseph McReed, un adevărat iubitor de cărţi. 1913-1997. Deja îţi simţim lipsa".

Butonul verde al copiatorului s-a aprins. Maşina a început să toarcă liniştit. Casey şi-a aşezat memoriul de patruzeci de pagini în alimentator şi a apăsat pe „Copy". S-a aşezat pe cel mai apropiat scaun şi a început să plângă.

La opt dimineaţa, Casey făcuse deja duş şi se îmbrăcase într-un costum negru. Sabine şi Isaac se treziseră de mult şi-şi beau j-f-urile din iarbă de grâu în bucătăria de marmură. Pepenele, iaurtul şi pâinea prăjită erau aşezate pe masă.

— Mănâncă ceva, a îndemnat-o Isaac.

— Şi chestii verzi, a adăugat Sabine, ridicându-şi paharul şi strâmbându-se. Mmm!

— Bună dimineaţa, a spus Casey, refuzând politicos.

Şi-a turnat puţină cafea neagră într-o ceaşcă. Dacă ar fi putut fuma în apartamentul lui Sabine, viaţa ar fi fost cu mult mai bună. Trebuia să se mute înainte să înceapă şcoala.

— Ce mai faci?

Sabine citea prima pagină a ziarului *Times.* Şi-a dat jos ochelarii de citit.

— Arăţi îngrozitor! Când ai ajuns aseară?

— La ora trei. O altă petrecere grozavă la birou. Ha-ha!

Casey era terminată, pentru că nu se odihnise îndeajuns. După ce lăsase lucrarea pe biroul lui Larry şi al lui Karyn, mai muncise încă douăzeci de minute, apoi, în cele din urmă, luase o maşină spre casă.

— Săraca fetiţă, a murmurat Sabine.

Nu avea rost să-i spună lui Casey să renunţe acum.

— Nu te plătesc destul ca să lucrezi în ritmul ăsta, a comentat Isaac.

— A murit Joseph McReed, a spus Casey.

S-a sprijinit cu șoldul de masă și a sorbit din cafea.

— Bătrânul de la librărie?

Sabine s-a încruntat, observând expresia melancolică a lui Casey.

— Cine? a întrebat Isaac.

Mărunțea iarbă de grâu pentru a-i face lui Casey o porție dublă.

— Vânzătorul de cărți cu care Casey mergea cu autobuzul pe 72nd Street, a explicat Sabine, apoi s-a întors spre Casey. Ah, ce trist! Era prietenul tău. Ți-a dat o pălărie *vintage* incredibilă, de la Lock & Co. Știi, i-am sunat la Londra după ce mi-ai arătat pălăria aia, dar nu au fost interesați să distribuie prin noi. Mi-a venit o idee extraordinară, să decorăm vitrinele noastre cu produsele lor. Știi tu, o temă Ascot!

Sabine și-a ridicat palmele deschise, ca o dansatoare exotică. Oja ei rozalie a sclipit.

— L-am sunat pe tipul care se ocupă de vitrină, Jolien, și el s-a gândit…

— Nu l-am mai văzut pe Joseph de când m-am mutat de la Unu. Pentru că acum iau autobuzul pe Fifth. Și nu am vorbit cu el pentru că am fost ocupată și…

Stomacul îi chiorăia. A mai luat o înghițitură de cafea.

Isaac s-a apropiat și a cuprins-o cu brațul. Sabine li s-a alăturat și ea.

— Slujba de comemorare este peste o oră. La Biblioteca Societății.

— Și ajungi? a întrebat Isaac. Nenorociții ăia te lasă să te duci? Ah, dar cui îi pasă? Du-te oricum!

— Apropo de ticăloșii ăia, trebuie să-l sun pe ticălosul numărul unu, a spus Casey.

— Distracție plăcută!

Sabine s-a strâmbat, apoi s-a întors la ziarul ei. Isaac i-a întins lui Casey un pahar cu suc de iarbă de grâu.

— Să-ți faci curaj!

Ea l-a dat pe gât, apoi a mâncat puțină pâine prăjită. După ce a respirat adânc, a ridicat telefonul din bucătărie. Isaac s-a prins cu o mână de nas și a fluturat din cealaltă, ca și cum ar fi simțit un miros neplăcut. Sabine a izbucnit în râs.

— Larry Chirtle la telefon.

Casey le-a făcut semn lui Isaac și lui Sabine să tacă.

— Bună dimineaţa, Larry! Sunt Casey Han.

— Bună, Casey! a zis vesel Larry. Am primit nota de serviciu. Ai apucat să te uiţi la cifrele pentru Diane…?

— După-amiază ţi le trimit.

— Nu în această dimineaţă?

— Trebuie să mă duc la o înmormântare.

— A murit cineva?

— Da. Un prieten.

— Ce păcat!

— A fost un prieten bun, a spus ea, simţindu-i dezaprobarea.

— Poţi să termini proiectul după-amiază? Nu vreau să fiu nesimţit, dar, dacă nu poţi, îl dau altcuiva.

— Nu e nevoie, Larry. Am spus că o să-l termin. Dar trebuie să mă duc mai întâi la înmormântare.

— Da, da. Bineînţeles.

— Mulţumesc!

— OK.

A închis telefonul. Isaac şi-a desfăcut braţele.

— E o firmă cretină! Nu se poate să vorbeşti aşa cu o altă fiinţă umană. Va fi un bancher groaznic!

— Ei bine, deocamdată este şeful meu.

Charlie Seedham, adevăratul ei şef, era fermecător, dar lucra doar cu oamenii importanţi, nu cu stagiarii. Chiar şi Larry putea fi perfect uman dacă nu lucrai pentru el.

— Ar trebui să te duci la slujbă. Oamenii amabili şi buni la suflet nu se găsesc pe toate drumurile. În schimb, ca Larry sunt mulţi, a spus Isaac.

Casey şi-a terminat cafeaua şi s-a încălţat.

Sala de la Biblioteca Societăţii era aproape plină. Casey s-a aşezat aproape de rândul din spate. Nu recunoştea pe nimeni. Elogiile au fost scurte, dar numeroase. Vorbitorii au fost prezentaţi de John Griswold, fratele mai mic al lui Hazel şi cel mai apropiat prieten al lui Joseph. S-a dovedit că Joseph suferise ani la rând de scleroză arterială – un atac de cord îl doborâse de tot. Îi vizitase pe John şi pe soţia sa, Lucy, în weekend, la casa lor din Lakeville.

Când văzuse că nu coboară la cină, Lucy bătuse la uşă. îl găsise prăbuşit pe canapea, cu o biografie a lui Auden în poală. Omul care scrisese biografia, un prieten, era de faţă şi a vorbit şi el, făcând o glumă

despre cât de plictisitoare trebuie să fi fost proza lui, dacă-l trimisese pe bietul Joseph la somnul cel de pe urmă.

Casey a mai aflat şi alte lucruri despre Joseph McReed: fusese marinar; avusese o colecţie de invidiat de cărţi scrise de Trollope; cântase la oboi şaizeci de ani. Avusese o problemă cu băutura, apoi trecuse la abstinenţă. Lui şi lui Hazel le plăcuse enorm să danseze. O femeie înaltă, în vârstă, cu părul roşcat, a spus în glumă că Joseph a fost un om de afaceri groaznic, pentru că nu-i plăcea, de fapt, să-şi vândă cărţile frumoase şi vechi. La această remarcă s-au auzit râsete complice. Hazel fusese cea talentată la comerţ. După moartea ei, mulţi dintre vorbitori au sugerat că Joseph nu se mai simţise destul de motivat să meargă mai departe.

S-au spus poveşti amuzante despre întâlniri literare care se transformaseră în petreceri dansante, genul de reuniuni unde bărbaţii ştiau să conducă un dans şi unde femeile ştiau să se îmbrace frumos. Scriitorii veniseră din toate părţile oraşului ca să vorbească despre Joseph şi Hazel. Doi poeţi au fost cei mai buni oratori. Unul dintre ei a recitat din Auden şi Dylan Thomas. Celălalt a născocit un *Hmerick* amuzant, dar a izbucnit în lacrimi după ce i-a spus. Ultima slujbă de comemorare la care Casey participase fusese cea a lui Willyum Butler, profesorul ei de la Princeton. Nu ştia dacă Joseph fusese un tip religios sau nu. Nimeni nu a pomenit de Dumnezeu.

Când s-a terminat, John Griswold i-a invitat pe toţi acasă, ca să-i trateze cu sandvişuri. Soţia lui se afla în spatele sălii şi împărţea fluturaşi tipăriţi, cu trasee spre casa lor din Turtle Bay. Casey avea să rateze reuniunea. Era deja ora unsprezece. Nenorociţii aveau se decapiteze.

În drum spre ieşire, Lucy Griswold a oprito.

— Tu trebuie să fii Casey.

Casey s-a uitat de jur-împrejur. Nu putea fi o greşeală. Era singura persoană de acolo care făcea parte dintr-o minoritate.

— Da, eu sunt Casey. Bună ziua!

— Eu sunt Lucy Griswold.

Şi-a ridicat privirea şi i-a făcut semn soţului ei să se apropie.

— E aici.

John şi-a croit drum prin mulţime spre ele.

— Joseph ne-a povestit despre tine. Mă bucur că eşti aici, pentru că, altfel, ar fi fost greu să te găsesc. Ne-a trecut prin cap să stăm lângă staţia de autobuz într-o sâmbătă dimineaţa, pe 72nd, ca să-i îndeplinim

o ultimă dorinţă, dar, oricum…

Casey i-a privit cu suspiciune.

— Nu înţeleg.

— Joseph ne-a spus de mai multe ori că vrea ca tu să primeşti pălăriile lui Hazel. Cred că ţi-a vorbit despre pălăriile surorii mele.

John a zâmbit.

— Sunt peste o sută.

Lucy a dat grav din cap.

— Sper că ai o casă imensă.

Casey încerca să-şi păstreze calmul. Machiajul ei era, fără îndoială, un dezastru. Deja căutase o toaletă unde să se poată aranja înainte de a se întoarce la birou.

— Nu-mi vine să cred că a vorbit despre mine.

— O, ba da! Aştepta cu nerăbdare să te vadă în staţia de autobuz. Ne spunea cât de mult te-ar fi iubit Hazel. Ai cumpărat *Jane Eyre* de la el. Nu-mi vine să cred că a renunţat la ea.

— Da.

Casey a găsit un şerveţel vechi de hârtie în poşetă şi şi-a şters lacrimile.

— Nu-l cunoşteam de mult timp, dar se purta întotdeauna foarte frumos cu mine. Îmi dădea sugestii despre ce ar trebui să citesc şi nu mă tachina pentru că reciteam aceleaşi cărţi la nesfârşit.

— Mă gândeam că vei purta o pălărie, a spus Lucy. Am auzit că întotdeauna porţi pălării.

— Lucrez într-o bancă acum şi…

— Da? a spus John. Unde?

— La Kearn Davis. Sunt stagiară în cadrul programului de investiţii bancare.

— Îţi place? a întrebat el.

Casey a dat din cap că da. El îi observase totuşi expresia neutră.

— Ah, cred că lumea nu prea are nevoie de încă un investitor.

— Vai, John… a spus Lucy, lovindu-l cu cotul. Domnul Sensibilitate!

— Nu sunt atât de răi, a spus Casey în şoaptă.

— Ah, ba sunt îngrozitori! Am fost investitor înainte de a mă pensiona. Şi tatăl meu la fel. Şi tatăl lui Lucy.

— Poţi să vii la noi? Avem sandvişuri cu pui şi cafea cu gheaţă. Şi tort de ciocolată. Era prânzul preferat al lui Joseph.

— Mi-aș dori să pot veni, dar trebuie să mă întorc la muncă. Săptămâna asta se vor scoate posturile la concurs. Nici măcar nu trebuia să fiu aici.

Nu știa de ce le spunea lor toate astea.

— Dar am văzut din întâmplare anunțul mortuar din *Times* și voiam să-mi iau rămas-bun…

Casey s-a oprit din vorbit. Lucy a mângâiato pe spate.

— Uite aici cum se ajunge la noi acasă. Este în partea de jos a străzii. Sună-ne când vrei pălăriile. Sunt în podul casei lui Joseph, din Litchfield. Le putem păstra o vreme, dar ne-am bucura dacă ne-ai suna curând. Și dă-ne și numărul tău de telefon.

Casey a scris numărul de telefon al lui Sabine și i l-a dat lui Lucy.

— Joseph zicea că te pricepi la design, a continuat ea.

John a dat din cap, auzise același lucru.

— Ce drăguț!

— Spunea că faci niște pălării minunate și că porți cele mai frumoase rochii pe care le-a văzut vreodată, a adăugat Lucy.

Casey s-a uitat la costumul ei negru – un costum de mâna a doua de la Sabine – la pantofii cu toc, imitații Chanel, la geanta Kearn Davis. În ținuta asta, se simțea deghizată.

— Drăguț din partea lui să spună lucrurile astea, a zis ea.

— Bătrânul fermecător! Doamne, cât de dor îmi e de el!

Lucy a zâmbit. S-a uitat cu atenție la fata înaltă. Cearcănele întunecate i se zăreau prin stratul de fond de ten. Lacrimile îi făceau ochii mici să pară și mai umflați.

— Să ne suni, Casey, ca să iei pălăriile, poți veni oricând.

— Mulțumesc foarte mult, a spus ea, lăsându-i pe soții Griswold să se ocupe de ceilalți invitați.

Era o zi superbă de august, iar pe Casey o îngrozea gândul că trebuia să se întoarcă la birou. Ar fi fost minunat să facă o plimbare lungă în parc, îndepărtând astfel o parte din tristețe. Dar a chemat un taxi. După ce i-a dat șoferului adresa, s-a uitat pe geam la parcul din dreapta ei, în timp ce mașina înainta pe Eifth.

Pe biroul ei erau trei mesaje de la Karyn și două de la Larry. Ceilalți stagiari păreau la fel de epuizați ca ea. Îi era milă de toți, inclusiv de ea însăși. Cinci dintre cei douăzeci și unu nu aveau să primească o ofertă de muncă. Se zvonea că e posibil să fie chiar mai puține oferte. Casey și-a pus lucrurile jos și s-a întors imediat la proiectul lui Larry.

După ce a terminat treaba, şi-a îngăduit o pauză de treizeci de minute, ca să-şi plătească facturile personale. Era un sentiment plăcut să aibă bani. Taxa de şcolarizare se afla în vârful teancului de plicuri, dar trebuia să mai aştepte până când venea cecul pentru împrumut. Incluzând cheltuielile de întreţinere, avea să împrumute aproape cincizeci de mii de dolari pentru cel de-al doilea an de şcoală.

Era nouă seara şi mai mult de jumătate dintre stagiari încă se aflau la birourile lor. Casey terminase proiectul lui Larry şi mai avea de lucrat o zi la cel al lui Karyn. Nu mâncase de seară, dar nu putea concepe să mănânce iar ceva unsuros, la pachet, sau pizza. Şirul nesfârşit de cafele şi de doze de cola dietetică o ţinea în priză şi o agita; somnul nu avea să vină uşor. Toată ziua se luptase cu ideea de a-l întreba pe Unu dacă ar fi fost în regulă să treacă pe la el ca să-şi ia câteva lucruri. Sabine îi împrumutase lui Casey fuste şi bluze care nu i se mai potriveau, dar îşi dorea să se întoarcă la propriile haine. Dacă Unu lăsa cheia la portar, putea să-şi ia hainele, exemplarul din *Jane Eyre* şi pălăria lui Hazel. Restul lucrurilor le lăsa pentru când avea să-şi găsească propria locuinţă – acesta era următorul punct de pe lista ei de priorităţi. Desigur, ar fi înţeles dacă el n-ar fi dorit s-o vadă.

Casey a ridicat telefonul. După trei apeluri, s-a auzit o înregistrare. Linia fusese deconectată. Nu exista niciun număr de redirecţionare. A închis şi s-a dus în sala de conferinţe goală, în care lucra din când în când seara. Nimeni nu a observat-o ieşind din biroul comun.

Aici era linişte, iar ea rămăsese, în sfârşit, singură. S-a aşezat în capul mesei de şedinţe. Unu plecase. Adevărul era că nu avea dreptul să ştie unde se afla. Nu putea pur şi simplu se sune pe Ella, care cu siguranţă ar fi ştiut cum să dea de el. Oamenii că Ella ştiau cum să ia legătura cu ceilalţi; nimeni nu era niciodată supărat pe ei. Ea nu era atât de proastă încât să taie legăturile, dar, ultima dată când vorbiseră, Casey sesizase reproşul din vocea ei. Ella trebuie să fi auzit despre Hugh şi, deşi asta fusese doar în mintea lui Casey, părea că Ella se îndoia că prietena ei s-ar fi deranjat să meargă la propria mamă, aflată în spital. Ella îşi pierduse, probabil, părerea bună pe care o avusese cândva despre Casey.

A bătut cu degetele în masa lucioasă. Pe măsuţa de lângă perete se aflau o tavă cu pahare şi o carafă din inox, cu apă rece, câteva teancuri de carneţele noi şi două telefoane pentru videoconferinţe. Cu uşa

închisă, Casey se simţea în siguranţă, ocrotită. La doar câţiva metri distanţă, vreo zece stagiari din biroul comun munceau pe rupte, străduindu-se să-i depăşească pe cei mai slabi din haită. Cel puţin cinci, dacă nu mai mulţi, urmau să se întoarcă la şcoală fără să primească vreo ofertă. Oamenii cu care Casey lucrase în ultimele opt săptămâni se dovediseră drăguţi, inteligenţi şi interesanţi.

Erau nişte oameni atrăgători, dar erau, în acelaşi timp, capabili s-o învingă. Sau invers. Nimic personal.

Casey şi-a turnat un pahar cu apă, apoi a format numărul lui Hugh.

— Chiar mă întrebam cine mă sună de la biroul din New York, a spus el, uitându-se la funcţia de identificare a apelantului. Bună seara, Casey Cât! îmi luasem gândul de la tine. Aproape.

— Ce mai faci? a întrebat ea.

— Vino să bei ceva cu mine!

Nu se aştepta ca ea să accepte, dar întotdeauna era bine să facă propuneri. Se mai produceau surprize.

— Ajung într-un sfert de oră.

El i-a oferit un pahar, dar ea a refuzat. Se plimba prin apartamentul lui alb şi spaţios, observând totul. Era foarte speriată. Mobilierul italian modern, fotografiile artistice, alb-negru, ale velierelor cu pânze albe, fluturând în vânt, şemineul înalt de pe peretele din stânga. Se aşteptase la mai multă dezordine, la mai multe cărţi sau la covoare vechi. Se aşteptase să semene mai mult cu apartamentul unui bărbat. Să fie, cel puţin, vase în chiuvetă. Dar nu era nimic deplasat. Observându-i mirarea, el a spus doar:

— Am pe cineva care mă ajută cu toate astea.

— Ce bine de tine!

— Pari… serioasă, a zis el relaxat.

— Doamne, ce spirit de observaţie ai! A murit un prieten. Am fost la slujbă astăzi.

— Ah, draga mea, îmi pare rău! Vino aici, a spus el şi a cuprins-o în braţe.

Casey a încremenit şi şi-a ţinut mâinile pe lângă corp, dar el a strâns-o oricum în braţe.

Hugh era plăcut surprins de vizita ei. Era ceva neaşteptat, dar ea se afla acolo, cu picioarele ţepene, cu spinarea dreaptă ca un stâlp. Cu nervii întinşi la maximum. Mai mult decât de obicei. Se bucura s-o vadă.

Era tânără, uşor nevrotică… îl excita. Era speriată că se afla acolo. Dar el nu voia să-i facă niciun rău – nu era genul.

— Pot să iau loc?

— Da, sigur că da.

El a râs de tonul ei sever.

— Mă simt de parcă urmează să mă pui la colţ.

— Ce mai faci?

— Bine, tu?

Hugh s-a aşezat lângă ea, intrând în joc.

Purta o cămaşă albastră, cu mânecile suflecate până la coate, o pereche de pantaloni de culoare deschisă şi mocasini fără şosete. Mirosea minunat, a citrice şi a ceva mai puternic.

Hugh a privit-o, concentrându-se asupra ochilor ei. I-a dat jos sacoul, iar ea nu a opus rezistenţă. I-a sărutat clavicula în timp ce-i descheia bluza albă, fără mâneci. N-au mai vorbit şi au făcut ceea ce mai făcuseră deja. Excitarea lui era o bucurie pentru ea, iar sexul o încânta. Dar nu confunda asta cu dragostea. Văzută în cea mai bună lumină, era afecţiune, confort – un balsam împotriva singurătăţii. Nu putea să aibă aşteptări de la

Hugh. Femeile o păţeau dacă îşi doreau mai mult. Hugh ar fi dezamăgit-o mai devreme sau mai târziu – asta trebuia să fie mantra ei. În plus, voia mereu să fie la înălţimea aşteptărilor. Îi lipsea rezistenţa emoţională. Asta învăţase ea, în tot acest timp, din prietenia lor. După ce partida de sex s-a terminat, s-a simţit din nou cuprinsă de tristeţe. N-au vorbit prea mult după aceea, dar el i-a adus un pahar de apă cu gheaţă. Era drăguţ, în felul lui, aşa că nu te puteai supăra pe el.

A rugat-o să rămână peste noapte, dar ea trebuia să lucreze a doua zi. Era abia marţi.

— Ofertele se anunţă vineri, a spus ea. Grijile se întorseseră, până la urmă.

— Ştiu ceva ce tu nu ştii, a zis Hugh, zâmbind.

— Ce anume? a întrebat ea, gândindu-se că frumuseţea lui era o mare pacoste.

— Eşti în primii cinci. Mi-a spus Charlie. Ai locul asigurat.

— Cum ai aflat?

— L-am întrebat săptămâna trecută. La meci.

Casey a dat din cap, nevenindu-i să creadă.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— M-am gândit că aș putea obține o partidă de sex pentru asta! Și uite, chiar am obținut. Pam-pam!

Casey i-a dat o palmă peste braț. Plesnitura a surprins-o chiar și pe ea. Pe pielea lui rămăsese un semn rozaliu.

— Au! Asta a fost foarte nepoliticos.

Și-a mângâiat brațul.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

— Nu m-am culcat cu tine nici azi, nici altă dată ca să primesc o ofertă, dobitocule!

— Am glumit. Ești prea sensibilă, domnișoară Han! N-aș fi putut niciodată să-ți fac rost de o slujbă permanentă, în ciuda tuturor talentelor tale din dormitor. Stai liniștită, ai obținut-o pentru că ești o fată încăpățânată și harnică. Bravo ție! Te rog, nu mă lovi din nou!

Casey s-a ridicat din pat. Și-a luat sutienul de la picioarele lui și l-a îmbrăcat.

— Vino aici, îmi plac femeile furioase!

Casey s-a întors și s-a așezat pe pat. Nu ar fi trebuit să-l pocnească. Violența ei o stânjenea. Mâna lui a pătruns-o imediat și, excitată de atingere, s-a întors spre el. El i-a tras în jos cupa sutienului, lipindu-și buzele de sânul ei. Ea a ajuns repede la orgasm, mult mai repede decât ar fi crezut că este posibil. Hugh a apucat-o de cap, ghidând-o în jos, spre șoldurile lui.

— Poți să mă termini? a întrebat-o încet.

Apăsarea mâinii lui o speria puțin. A încercat să fie eficientă, lăsându-și mintea să rătăcească. După ce el a terminat, Casey s-a șters la gură cu un colț al cearșafului. Era aproape ora unsprezece.

Când a ieșit de la duș, Hugh era deja îmbrăcat în cămașă și pantaloni, uitându-se la David Letterman.

— Credeam că dormi, a spus ea.

— Înghețată, a zis Hugh. Vrei înghețată?

— Normal, a răspuns ea zâmbind, înghețata era o idee minunată.

— Facem petrecere cu înghețată. Ce aromă?

— Rom cu stafide.

— De acord.

— Vrei să merg cu tine?

— Tu rămâi aici.

— Dar ar trebui să mă întorc…

Gândurile i se suciseră oarecum după ce el îi spusese despre

ofertă. Oare era adevărat? De ce ar minţi Hugh? Era un afemeiat, dar nu o minţise niciodată. Putea să lucreze la Kearn Davis după absolvire. În sfârşit, nu mai trebuia să-şi facă griji în privinţa banilor. Ar fi durat doar câţiva ani ca să plătească împrumuturile pentru şcoală, apoi ar fi putut să-şi cumpere un apartament, să-şi ajute părinţii.

Hugh a promis că avea să se întoarcă în cel mult cincisprezece minute.

Casey era încă înfăşurată în prosop. Sacoul ei de pe canapea era mototolit, la fel şi bluza. A scos o cămaşă albă din dulapul lui Hugh. Căutase una mai veche, ceva cu gulerul uzat sau cu mânecile şifonate, dar toate erau impecabile. A îmbrăcat-o. Hugh avea o mulţime de cămăşi. Dulapul lui era imens, plin de haine foarte elegante, iar deasupra tijei dulapului era un raft generos, plin cu pulovere din caşmir. Lângă pulovere se aflau mai multe casete video stivuite frumos, pe trei rânduri, iar ea a râs.

— Ah, Hugh! a spus cu voce tare.

A scos primul teanc cu ambele mâini. Le-a întins pe pat pentru a citi titlurile. Păreau destul de nevinovate, studente blonde, bărbaţi voinici, cu chică. Mai degrabă de tip

Playboy decât *Hustler.* S-a uitat la celelalte două teancuri. Una dintre cele aproximativ douăzeci de casete avea o femeie asiatică pe copertă şi titlul *Pearl Neckuce.* Casey s-a strâmbat. Cei doi bărbaţi albi de pe caseta video erau total neatrăgători, iar tipa părea prea bătrână pentru aşa ceva.

Televizorul şi videocasetofonul erau aşezate chiar în faţa patului. Casey a introdus caseta în aparatul video. Ce ar fi zis Hugh dacă ar fi găsit-o uitându-se la filmele lui porno? Ar fi râs cu gura până la urechi.

În mai puţin de două minute, povestea a devenit explicită: femeia asiatică, arătând chiar mai puţin atrăgătoare în film, intră într-un birou. Poartă un costum roşu Adolfo, imitaţie, are părul negru şi lung, cu breton, ruj roşu, pantofi din piele neagră, cu tocuri. Firește, poartă un şirag de perle de mărimea unor gume de mestecat în jurul gâtului. Pearl este secretara a patru bărbaţi care lucrează într-o firmă de contabilitate. Doi dintre bărbaţi se îndreaptă spre casă după o zi lungă. Ea rămâne la birou, la solicitarea celorlalţi doi, Craig şi Kip. Fără prea mult dialog, ea îşi dă jos costumul roşu, păstrându-şi bustiera neagră, dezvăluindu-şi implanturile mamare impresionante, o talie de viespe şi picioarele scurte şi subţiri, acoperite cu jartiere şi ciorapi negri plasă. Se sprijină

cu o mână de perete, lăsând spaţiu în ambele părţi pentru ca bărbaţii să o facă sandviş. Unul o pătrunde vaginal, apoi celălalt i se alătură din spate. Ea geme şi strigă încontinuu. Casey s-a înroşit de ruşine. Greaţa a început să-i fiarbă în stomac.

După ce Pearl are mai multe orgasme, Craig, bărbatul înalt, îi spune frumos:

— Poţi să mă termini?

Pearl se aşază în genunchi şi îi face o felaţie. Cravata tipului se leagănă odată cu mişcările ei.

Casey a oprit filmul acolo. Mai era cel puţin o jumătate de oră, dar ea nu vedea niciun rost să continue.

Cu mai puţin de o oră în urmă, Hugh o întrebase:

— Poţi să mă termini?

Asta îi spusese. Ştia oare că e o replică din acest film? Casey nu se gândise prea mult la pornografie până atunci; nu o interesase în mod direct. Jay o găsea vulgară şi deloc romantică. Unu nu avea niciun film de acest gen. Câţiva băieţi de la Charter obişnuiau să se uite la astfel de filme sâmbăta, iar fetele care încercau să fie *cool* se uitau împreună cu ei, dar Casey nu fusese niciodată interesată. Imaginea femeii de vârstă mijlocie între cei doi bărbaţi urâţi o obseda. Ce putea Hugh să găsească sexy la chestia asta? Să fi urmărit oare filmul de atâtea ori, încât să fi memorat inconştient o replică precum aceea? i-o fi spus-o şi altei femei? Sau credea că e firesc să i-o spună ei? A derulat caseta şi a pus-o înapoi pe raft, alături de celelalte.

Casey a aşezat cămaşa pe umeraş. S-a îmbrăcat cu hainele ei. Ar fi trebuit, oare, să lase un bilet? s-a întrebat. Oare aşa o vedea el? Cum să afle ce credea cu adevărat despre ea? Asta era fantezia lui? De aceea îi spusese odată că-şi dorea de mult să i-o tragă? Fata nu semăna deloc cu ea, dar Casey avea un costum roşu, iar Hugh o complimentase când îl văzuse. De fapt, o complimenta mereu pentru hainele ei. Aşa vorbea el cu femeile. Simţind un junghi în stomac, Casey s-a repezit în baie şi a vomitat. După aceea, şi-a pus pastă pe un deget şi şi-a frecat dinţii, apoi a făcut gargară.

Pe hol, s-a întâlnit cu Hugh, care cobora din lift.

— Hei, am luat îngheţată. Şi aveau Mallomars.

— Trebuie să plec.

— Unde?

— A fost o greşeală groaznică.

— Despre ce vorbeşti? A fost senzaţional. Unde te duci? Vino înapoi! Am îngheţată de rom cu stafide şi de vanilie cu migdale elveţiene. Nu te prosti, Casey Cât!

— Am văzut *Pearl Necklace.* Chestia aia din dulapul tău. M-am gândit că ar fi amuzant să mă uit la film împreună cu tine. Îmi pare rău! N-ar fi trebuit s-o fac. N-aveam ce căuta acolo. M-am dus să-mi iau o cămaşă. Ai spus acelaşi lucru pe care… tipul ăla i-l spune femeii: „Poţi să mă termini?”

— Ce vrei să zici?

Părea neîncrezător.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Aşa, mă uit la filme porno. Nu m-am gândit niciodată la tine în felul ăsta! Ea e ca o sută de alte fete. O folosesc ca să mă masturbez, nu urmăresc nicio poveste.

Hugh a privit-o pieziş.

— De ce purtăm această discuţie pe hol? Hai înăuntru!

Ea a scuturat încet din cap, incapabilă să se clintească.

— Îmi pare rău! Nu contează. Nu eşti un om rău, Hugh. N-ar fi trebuit să te sun. Doar că nu voi uita niciodată… filmul acela. Înţelegi? Mă voi gândi mereu la el când voi fi cu tine.

Casey nu se mai simţise niciodată atât de revoltată. Nu era vina lui Hugh, nu-i aşa? Avea tot dreptul să facă asta, dar nu şi-l putea imagina atingând-o fără să se gândească la femeia aceea cu perle false, care scotea nişte gemete exagerate.

— Casey! Haide, Casey! Nu fi caraghioasă! Putem să vorbim despre asta.

A descuiat uşa şi i-a făcut semn să vină la el. S-a încruntat îngrijorat.

— Casey…

— Ştiu că nu eşti aşa, nu asta vreau să spun.

Casey a închis ochii, încercând să uite ce văzuse, dar nu putea. Imaginea îi apărea şi mai clar în minte. Bărbaţii aveau fetişuri, ştia asta, dar nu-şi imaginase niciodată că era atât de urât.

— Casey, eu nu te văd în felul ăsta. Eşti prietena mea. Cred că ştii asta.

Ea însă părea să se îndoiască.

— Suntem prieteni, Hugh. Ştiu. Îmi pare rău pentru seara asta!

— Bine, a zis el.

Casey a apăsat pe butonul liftului.

— Și mie îmi pare rău!

— Trebuie să plec. La revedere!

Ușile s-au deschis, iar ea a dispărut în lift.

În fața locuinței lui Hugh erau mai multe taxiuri, dar Casey a luat-o pe jos spre casa soților Gottesman, mișcându-se cu pas vioi prin aerul îmbâcsit.

15.

SCHIȚA

Charles Hong nu știa cine e femeia din fața lui. Singurul motiv pentru care răspunsese la ușă, la acea oră matinală, era că văzuse de la fereastră o tânără coreeancă.

— Eu sunt Casey, a spus ea, întrebându-se dacă avea să o lase să intre. Îmi permiteți?

A tras cu ochiul la sufrageria lui. Avea o casă enormă.

— Îmi pare rău, nu cred că ne-am mai întâlnit.

Charles începea să se enerveze. Era oare o fostă studentă de la Juilliard?

— Și nu este un moment potrivit. Poți să treci mâine pe-aici? Sâmbăta sunt acasă.

Și-a verificat ceasul: șapte și zece.

— Sunt fiica lui Leah Han. Știi, diaconeasa Cho? Cântă în corul vostru. Îmi dau seama că e foarte devreme, dar trebuie să ajung la birou, iar ăsta e singurul moment în care…

— Ah…

Charles a deschis ușa mai larg.

— Se simte bine?

Casey a intrat în sufragerie. Nu s-a așezat, ci a rămas în picioare, lângă pianul cu coadă, de lângă fereastra din față.

Pe pianul prăfuit se afla un teanc gros de partituri scrise de mână.

— Mama mi-a spus că ești compozitor. Pe lângă faptul că dirijezi corul.

— Da. Da, așa este.

— Tu ai scris asta?

Casey i-a zâmbit aproape cochet, atingând hârtiile de pe pian. Notele erau frumoase.

Charles i-a surâs și el tinerei. Era atrăgătoare, dar nu semăna deloc cu Leah. Poate din cauza frunții late și a culorii atât de albe.

Înălţimea ei îl luase prin surprindere.

— E un ciclu de cântece. Premiera mondială este…

— Unde eşti? a strigat Kyung-ah, coborând scările. Profesore! a adăugat ea, râzând.

Era prietena mamei ei, *ahjumm*-Kyung-ah. Purta o fustă neagră, strâmtă, fără ciorapi, şi un sutien din dantelă de culoare trandafirie. Unghiile de la picioare erau de un roz-închis, contrastând astfel cu pielea ei albă. Casey nu-şi dăduse seama niciodată cât de frumoasă era *ahjumma* Kyung-ah. Dezbrăcată, era periculos de fermecătoare. Dirijorul şi-a încleştat maxilarele, de parcă ar fi vrut să-şi încuie gura. În schimb, el era complet îmbrăcat: blugi, cămaşă albă şi şosete bleumarin.

— I-o tragi şi ei? l-a întrebat Casey, cu ochii larg deschişi, strâmbând din buze.

Kyung-ah a tuşit, apoi s-a întors. Nu-i trecuse niciodată prin cap că bărbatul ar putea avea vreo treabă cu fiica lui Leah. Fata trebuie să fi avut douăzeci şi şase, cel mult douăzeci şi şapte de ani. Îşi dăduse seama cu ceva timp în urmă că şi el, probabil, are o iubită. Nu discutaseră niciodată despre astfel de lucruri. La urma urmei, şi ea avea soţ şi copii. În acea dimineaţă, când făcuse duş, se aplecase şi se uitase în oglinda dulapului la celulita de pe spatele coapselor sale. Îşi făcuse griji cu privire la întâlnirile matinale cu el, deşi pentru ea era cel mai bun moment să scape de acasă (nimeni nu-i simţea lipsa, pentru că sora ei putea să deschidă magazinul), mai ales fiindcă se temea de lumina deloc măgulitoare a zilei. Dar partida de sex fusese atât de bună, încât se gândise că nu era chiar important faptul că avea picioare urâte şi grase.

Prietena mamei ei şi-a acoperit pieptul cu braţul stâng şi a rămas împietrită, în capul scărilor.

— *Ahjumma!* a strigat Casey, vocea ei părând aproape veselă. Unde te duci?

— *Uh-muh…*

Kyung-ah nu reuşea să-şi mişte piciorul stâng. Fata asta îi putea distruge viaţa.

— Nu, nu pleca! a zis Casey.

Deşi expresia îi rămăsese distrată, tonul ei devenise mult mai serios.

— Ar trebui să ştii ceva. I-a tras-o şi mamei. Probabil că a violat-o, apoi a trecut direct la tine. Cine ştie pe cine a mai păcălit din corul acela.

Casey a aranjat teancul de partituri de pe pianul prăfuit.

— Poftim? a întrebat Kyung-ah. Înţelesese totul greşit.

— Era copilul tău?

Sângele de la avortul spontan al lui Leah îi murdărise pantofii. Kyung-ah fusese nevoită să-i arunce.

— Ştii, şi eu m-am întrebat asta. Mama crede că da. Crede că ar trebui să moară pentru că nenorocitul ăsta a violat-o.

— Eu nu am… Nu am făcut asta!

Casey s-a uitat fix la el. Buzele îi tremurau uşor. Îi era frică. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuia să-l înfrunte. Tatăl ei o învăţase asta – să nu-şi întoarcă privirea –, pentru că intensitatea unei priviri era mai rea decât durerea ce avea să urmeze.

— A spus că am violat-o?

— Nu, mai rău. Crede că e vina ei. Dar ştii ceva? Mi-a spus ce s-a întâmplat, nenorocitule!

Casey şi-a coborât glasul, apoi a râs cu răceală.

— Ai auzit-o spunând „nu”? Ai auzit-o vreodată spunându-ţi „nu” în nenorocita aia de maşină?

Şi-ar fi dorit să-l zgâlţâie puţin.

— Ai auzit cuvântul „nu”?

Ţinea minte perfect: Leah a ezitat; a spus „nu”, l-a rugat s-o lase în pace. Repeta mereu „te rog”. Dar îi răspunsese la sărut, iar când o pătrunsese, o simţise pregătită pentru el. Legătura lor fusese frumoasă şi… pasională. N-ar fi spus niciodată că a fost un viol. Şi nici ea. Făcuseră dragoste, simţiseră o pasiune reciprocă.

— A spus „nu”?

Charles a încuviinţat din cap. Se mai culcase cu femei măritate. Era un artist şi avea propria idee despre moralitate – un standard mai înalt decât al altor oameni. Dacă vreunul dintre soţi l-ar fi întrebat vreodată dacă se culcase cu soţia lui, Charles n-ar fi negat, dar, până acum, niciunul dintre ei nu-l trăsese la răspundere. Leah ezitase şi-l împinsese puţin înapoi, dar venise de bunăvoie pe bancheta din spate a maşinii – nu fusese vorba de forţă, iar el îi acceptase trupul docil ca pe un sacrificiu, ca pe un dar care exprima iubirea, răspunzându-i cu dorinţa lui autentică. Ar fi primit-o în viaţa lui. Dacă şi-ar fi părăsit soţul, el nu ar fi abandonat-o niciodată. Kyung-ah era o partidă bună şi stabilă. Acest fapt le convenea amândurora. Oare profitase de Leah? Nu se gândise niciodată la asta. O iubise. Încă ţinea la ea. Din respect, păstra

distanţa faţă de ea.

— Deci ea a spus „nu”, dar tu ai făcut-o oricum. Doamne sfinte, eşti un nemernic! Crede că merită să moară din cauza ta.

S-a oprit să respire.

— Uite ce vreau eu: să renunţi la slujbă. Du-te şi fă ce naiba vrei, dar să nu cumva să mai intri vreodată în biserica aia! Nu-i vei răpi corul. Şi să rămâi departe. Nu mă pune la încercare, Charles!

Braţele i-au încremenit pe lângă corp. Dacă s-ar fi apropiat de ea, l-ar fi pocnit.

De pe scări, Kyung-ah o privea pe Casey în tăcere. Când o cunoscuse pe Leah, fata era în clasa a treia sau a patra. Întotdeauna fusese înaltă, cu pieptul plat şi cu picioarele lungi. Ca Olive Oyl-Casey s-a întors apoi spre ea, ridicându-şi puţin bărbia.

— Iar tu sper că ştii în ce te bagi!

Charles nu a încercat să se apere. Ştia adevărul, dar urma să plece. Oricum asta voia să facă.

Kyung-ah a urcat scările încet, simţindu-şi corpul înţepenit. Voia să-şi recupereze hainele şi pantofii. Nu avea ce să-i spună fetei. Aşadar, Charles se culcase cu Leah. I se părea imposibil.

Charles s-a grăbit să urce scările. Voia să-i explice. Nu putea să plece acum.

Casey i-a privit dispărând în spatele uşii închise a dormitorului. S-a holbat la teancul de partituri din faţa ei. Era acolo o foaie lungă de hârtie, împăturită ca un acordeon, în teancul gros se aflau mai multe astfel de pagini. Parcă ar fi ţinut în mâini o carte fără copertă. Sub atingerea degetelor ei, a simţit amprenta notelor pe care el le făcuse cu stiloul negru. Casey a luat teancul şi l-a îndesat în geanta ei. A închis uşor uşa din faţă şi s-a dus la serviciu.

A fost ultima care a ajuns la birou în dimineaţa anunţării ofertelor. Începând cu ora zece, fiecare stagiar urma să fie chemat să vorbească în particular cu Charlie Seedham şi cu asociaţii seniori. Când i-a venit rândul, Casey a intrat fără să clipească în sala de conferinţe. Hugh fie avea dreptate, fie nu; nu prea mai avea acum ce să facă în această privinţă.

— Cum ţi s-a părut vara asta, Casey? a întrebat-o Charlie, zâmbind amabil.

— A fost grozavă, a râs ea, iar Karyn şi Larry au surâs.

— Vrăjeală, a spus Charlie, încă zâmbind. Ai fost muncită ca o

slugă.

— Da, aşa e.

A făcut cu ochiul în direcţia lui Karyn şi a lui Larry. Să-i ia dracu', şi-a spus ea, apoi a adăugat:

— Dar am învăţat foarte multe.

— Excelentă atitudine! a spus Charlie.

— Are o capacitate de muncă extraordinară, a intervenit Karyn. Învaţă foarte repede.

Casey i-a zâmbit. Karyn o făcea să pară un catâr ascultător sau un computer foarte rapid.

— Ne-ar plăcea să ni te alături după absolvire, a zis Charlie. Calitatea muncii tale s-a făcut remarcată. Toată lumea a fost de acord.

— Ah! a exclamat ea.

— Felicitări! a spus Charlie.

Ea nu părea emoţionată de această veste.

— Mulţumesc, a răspuns, apoi s-a îndreptat de spate.

— Şi când te vei întoarce, adică, dacă te vei întoarce…

Charlie a făcut o pauză, aşteptându-se să fie întrerupt.

— Vei lucra tot cu Karyn şi cu Larry, cel mai probabil. Cu alte câteva persoane şi cu mine, din când în când, dacă vei fi distribuită în echipa mea. Karyn va fi probabil promovată în această iarnă, Larry la fel.

— Ah, ce bine! Vă felicit! le-a spus Casey.

Charlie a lăsat privirea în jos, spre planşeta sa.

— Ei bine, veştile bune durează întotdeauna mai puţin. Ne vedem mai târziu la prânz?

— Vă mulţumesc foarte mult! Tuturor!

A ţinut să-i privească în ochi pe fiecare în parte.

— Accepţi? a întrebat Charlie din politeţe.

Era destul de firesc ca stagiarii să accepte pe loc, dar ea nu spusese „da" imediat.

— O, ar trebui să dau un răspuns chiar acum?

— Nu, a zis Charlie zâmbind. Nu e obligatoriu.

— Când vrei să afli?

Karyn şi Larry s-au uitat unul la celălalt. Fata asta vorbea serios?

— Într-o săptămână? E bine aşa?

Charlie aproape că-i admira detaşarea. Fata care intrase pe uşa din spate avea la dispoziţie o săptămână să se gândească.

— O să te anunţ mai repede de-atât. Din nou, mulţumesc pentru

tot! Am învăţat foarte multe, iar asta este foarte important pentru mine. Vă mulţumesc!

Casey le-a zâmbit. În mod ciudat, cuvintele lor o luaseră prin surprindere, deşi era adevărat că muncise mai mult decât oricând, în a şaptea săptămână, crezuse că are să se îmbolnăvească din cauză că nu se odihnea destul. O parte din ea nu credea că urmează să i se ofere un post permanent. *Mi-au făcut o ofertă,* şi-a spus, încă îndoindu-se în sinea ei. Spuseseră că voiau să li se alăture după absolvire. Casey şi-a netezit fusta şi s-a ridicat.

Charlie i-a aruncat un zâmbet rapid, apoi a rugat-o s-o trimită înăuntru pe următoarea persoană care-şi aştepta soarta pe coridor.

Uşa s-a închis în urma ei, iar Casey nu ştia ce să facă. S-a forţat să se întoarcă în birou. Hugh avusese dreptate, până la urmă. Se simţea oarecum uşurată, dar neliniştea era încă acolo. Într-un fel ciudat, îşi dorise, oarecum, ca el să se fi înşelat. O parte din ea se întreba dacă nu cumva Hugh îl presase pe Charlie să nu-i facă nicio ofertă. Dar nu şi-l putea imagina pe Hugh făcând asta. Ar fi fost un gest prea meschin, iar Hugh nu era aşa.

Când s-a întors în biroul ei, a găsit mai multe feţe fericite decât supărate. Era obscen că trebuia să se întâmple aşa. De ce înfrângerea nu putea fi o chestiune privată? Cel puţin doi dintre cei care nu primiseră oferte erau bărbaţi care lucraseră cot la cot cu ea aproape în fiecare weekend. Unul dintre ei avea un copil. Ce avea să facă? Abia dacă putea să dea ochii cu ei. Ei şi-ar fi făcut griji dacă ea ar fi fost dată afară? Lumea era crudă. Cine nu ştia asta? O dezamăgire – asta era, dar nu se apropia sfârşitul, nu? Niciunul dintre ei nu avea să moară vreodată de foame, ar fi spus în treacăt tatăl ei refugiat. Americanii erau al naibii de norocoşi. Statele Unite erau o ţară bogată. Trebuia să munceşti, dar cel puţin mâneai. Aici te hrăneau şi dacă nu munceai, ar fi zis el. Un eşec profesional era o nimica toată în comparaţie cu familia rămasă dincolo de paralela 38. Casey a aruncat o privire spre

Scott, tipul care avea un copil mic. Încerca să fie curajos – să se comporte demn. Tatăl ei se înşela, s-a gândit ea. Asta înseamnă suferinţa – e îngrozitor să nu obţii ce îţi doreşti. Nimeni nu voia să eşueze în public, iar tragediile luau diverse forme.

Casey şi-a scos geanta de sub birou. Alături de portofelul ei se afla teancul de partituri. Cu el sub braţ, fata a ieşit din încăpere. Distrugătorul enorm de documente zumzăia liniştit lângă copiatoare.

Toată treaba a durat cam două minute. Şi-a sunat mama ca s-o întrebe cum se simte. Părinţii ei erau bine.

Lucy Griswold a dus-o până la Litchfield cu Saabul ei albastru. Se bucura să nu fie singură cât timp avea să scotocească prin lucrurile lui Joseph, spusese Lucy când Casey o sunase, vineri după-amiază. Drumul n-a durat nici două ore, iar Casey a întreţinut discuţia punând diverse întrebări. Au ascultat NPR-Lucy a spus că-i place vocea lui Bill Clinton.

Cumnata lui Joseph McReed era o femeie atrăgătoare, îngrijită, trecută de şaizeci de ani, care vorbea cu inteligenţă despre aproape orice subiect. În vocea ei se simţea autoritate; nu ar fi suportat niciodată proştii. Citea două cărţi pe săptămână, spunea ea – în mare parte, biografii şi istorie.

Era membră a clubului Cos –, avea un fiu adult – un biolog marin, care locuia în California; cunoştea pe de rost colecţia Frick.

— Nu ai văzut tablourile lui Fragonard? întrebase ea cu dezamăgire, ca şi cum Casey s-ar fi născut fără un deget.

Totuşi, avea intenţii bune. Asta era evident. O fată de la Şcoala de Muzică din Manhattan îi dădea, în fiecare marţi, lecţii de violoncel.

Pe strada lui Joseph erau doar trei case. Casa lui, cea din mijloc, era din lemn, avea două niveluri şi o verandă remarcabilă, vopsită în alb-crem. Obloanele erau de un albastru franţuzesc, la fel ca ochelarii şi brăţara de la ceas a lui Joseph. Camerele miroseau mai bine decât se aşteptau, dar era o zi călduroasă, aşa că au deschis toate ferestrele. Nu exista aer condiţionat, dar Lucy a spus că această casă fusese renovată pentru iarnă în anii ’80. John se gândea s-o vândă în primăvară, chiar dacă îl întrista gândul. În plus, piaţa scăzuse în acest moment. O doamnă venise totuşi şi făcuse curăţenie; plantele fuseseră udate. Lucy a luat facturile şi cataloagele cu oferte de pe biroul din hol şi le-a aruncat în punga ei de cumpărături. Mureai, dar tot primeai corespondenţa. Câteva pălării se aflau în dormitorul de la etaj, mai multe erau în pod, iar celelalte, în camera de oaspeţi de la parter.

— Aruncă o privire, a spus Lucy. Sunt ale tale.

Casey se simţea stânjenită, dar asta îşi dorise să facă astăzi. Îi sunase pe soţii Griswold ieri, după ce primise oferta, iar Lucy fusese atât de amabilă la telefon.

— Nu le-am înţeles niciodată farmecul, serios. În cazul meu, adică. Arăt ciudat cu pălărie, a spus Lucy.

— Mă îndoiesc, a replicat Casey.

Lilly Dache, faimoasa creatoare, scrisese că orice femeie arată mai bine cu o pălărie. Trebuia doar s-o găsească pe cea potrivită. Dache credea că unei femei care purta pălărie i se puteau întâmpla lucruri minunate – să fie sărutată, să întâlnească un nou prieten, să evite cel puţin pistruii. Casey purta astăzi o pălărie de paie simplă, cu boruri late, un tricou alb şi pantaloni lejeri, iar în picioare, tenişi.

— Poftim, încearc-o pe a mea! Nu, mai bine una de-ale lui Hazel.

Cât de ciudat era să-i rostească numele.

— A, nu, a protestat Lucy. Crede-mă, ştiu două lucruri despre mine şi despre modă: arăt groaznic cu pălărie şi în verde. Pielea mea se face ca de şopârlă.

— Haide! Nu fi caraghioasă. Nu mi se pare deloc aşa.

Casey a scuturat din cap. Uneori îi lua mult timp să convingă o femeie că arăta bine. În unele cazuri, trebuia să repeţi până la epuizare cuvintele care să-i ofere acesteia siguranţa frumuseţii. Dar acum nu avea niciun chef. Oboseala din timpul stagiului de vară se agravase, lovind-o cu putere în această dimineaţă. Se grăbise însă să iasă din apartament, fără să cedeze oboselii cronice.

Lucy deschidea şi închidea la loc dulapurile, ca şi cum ar fi căutat ceva anume.

Pretutindeni erau fotografii cu Hazel. În fiecare poză, chiar şi în cele color, făcute nu cu mult timp în urmă, purta pălărie. Avea poate un metru şaptezeci şi cinci şi o constituţie potrivită. Părea prietenoasă, dar nu frumoasă. Avea haine simple, dar cu croieli spectaculoase, precum cele de la Dior, din colecţia „New Look”. Când apărea în fotografii cu Joseph, el era cu un cap mai înalt şi-i înconjura talia tot mai groasă cu braţul. Ochii ei erau mai degrabă verzi, nu albaştri. Şi, spre sfârşit, avea părul alb şi tapat.

— Era foarte amuzantă, a zis Lucy. Ştia să spună o glumă deocheată. Şi era loială. Nimeni nu era mai loial decât Hazel. Ura să gătească, dar duminica făcea mâncare. Lui Joseph îi plăcea să mănânce o prăjitură bună la cafea.

În faţa măsuţei grele de mahon, Lucy şi-a descheiat mânecile cămăşii şi le-a suflecat.

Casey a luat o fotografie cu ramă din lemn, care-i înfăţişa pe cei doi în faţa magazinului. Erau aproape nişte străini pentru ea; nici măcar nu o cunoscuse pe Hazel, dar, pentru că se afla în această casă, la atât de puţin timp după moartea lui Joseph, îi considera un fel de rude.

Lucy a inspirat adânc, pregătindu-se pentru sarcina care o aştepta. John plecase astăzi să navigheze şi era foarte bine aşa. Ar fi scos lucruri din dulapuri şi sertare fără să se poată hotărî ce să facă apoi cu ele.

— Casey, camera de oaspeţi este în spate, a spus ea veselă, scoţând din bufet setul de ceai cu toarte din argint şi fildeş.

De când se căsătorise, admirase argintăria soacrei sale, care îi revenise lui Hazel, nu lui John. Acum urma să ajungă la fiul lor, Michael, dar ar fi vrut el, oare, să aibă asemenea lucruri în bungalow-ul din Sausalito?

— Treci de baie şi de dulapul cu lenjerii, i-a explicat ea, când Casey a părut să nu înţeleagă indicaţiile.

Casey s-a dus în spate, deschizând mai întâi o altă uşă, apoi a descoperit camera mare de oaspeţi de lângă spălătorie. Trebuie să fi fost acolo cincizeci sau şaizeci de cutii de pălării, stivuite ca nişte turnuri – o privelişte cu hârtie în dungi, cu ţesături cu imprimeuri florale şi cu cilindri din piele. În camera cu fereastră şi cu perdele alb-roz, ca uitată de lume, se simţea un aer uscat, chiar dacă mirosul de pliculeţe parfumate încă persista; cineva nu uitase să pună naftalină. Ar fi fost imposibil să le ducă acasă la Sabine. Casey a deschis două dintre cutiile de lângă ea şi şi-a dat seama că fiecare conţinea cel puţin două pălării. Unele chiar mai multe. Erau sublime, dar erau pălării vechi şi, din toate punctele de vedere, imposibil de purtat. Şi nici nu meritau vândute.

Şi-a pus pe cap o pălărie cu pene de culoare gri-porumbel, care semăna cu o farfuriuţă ovală. Penele se încovoiau puţin spre faţă, cu un aer cochet, fiind susţinute de doi piepteni din carapace de broască-ţestoasă şi elastic. Îţi puteai ridica şi părul, cu pălăria uşor înclinată peste un ochi. Asortată cu un costum de culoarea cărbunelui sau poate roz.

Alta era o pălărie de purtat la prânz, cu un cuib ce conţinea trei ouă albastre, pe o creangă subţire. Extravaganţa designului a uimit-o pe Casey. O femeie obişnuită n-ar fi putut purta aşa ceva. În mod surprinzător, pălăria se fixa pe cap doar cu o bandă elastică prinsă sub ceafă. S-a uitat în oglinda de lângă uşă. Cum să nu zâmbească? S-a năpustit afară ca să i-o arate lui Lucy.

— A făcut-o pentru o petrecere la iarbă verde, în Wilton. Hazel s-a distrat enorm meşterind, iar acelea sunt ouă de mierlă adevărate, a zis Lucy.

Părul lui Hazel era încă şaten pe-atunci, şi-a amintit ea. Cumnata ei purta un costum croit la comandă, gri-verzui – desprins parcă din *Sunetul muzicii,* cu un cuib pe cap. Hazel era o minune de om.

— O clipă, a spus Casey.

A fugit înapoi în cameră şi a scos o pălărie cu un evantai roz-portocaliu, cocoţat în vârful unei toci cafenii.

— Probeaz-o!

Lucy s-a strâmbat.

— Nu, nu! Eşti exact ca Hazel. Ea mă punea mereu să fac lucruri caraghioase.

— Te rog! a insistat Casey.

Ochii frumoşi ai lui Lucy se ascundeau sceptici sub sprâncenele severe. Nu a spus nimic. Ţinea un cleşte de gheaţă într-un prosop de bucătărie. Casey a simţit cumva încuviinţarea.

— Ah, ce bine!

A aşezat cu îndemânare elasticul pălăriei peste ceafa lui Lucy şi a mutat evantaiul mai jos, mai aproape de frunte.

— Arăţi minunat!

Casey a zâmbit, pentru că Lucy chiar era foarte frumoasă. Lucy a scuturat din cap, pregătindu-se să se descotorosească de chestia aia, dar trebuia să recunoască şi că era puţin curioasă.

— Du-te şi uită-te!

Casey a arătat spre oglinda în stil Chippendale din hol. Lucy a rămas însă în picioare, strângând lingurile. Casey i-a luat argintăria din mână şi a condus-o spre oglindă.

— Vino!

Lucy s-a strâmbat din reflex. Se simţea stânjenită şi ridicolă.

— Nu arăt bine cu chestiile astea!

Când Hazel purta pălărie, gâtul ei părea la fel de drept ca o tulpină de grâu.

— Prostii! Uită-te la tine! E OK. Este în regulă să te admiri, a spus Casey cu blândeţe, puţin nedumerită de reticenţa femeii de a se privi în oglindă.

Modestia excesivă era sora vanităţii, la urma urmei.

Casey a studiat-o pe Lucy o clipă, cu mâna la gură, şovăind un pic.

— Pare că te pricepi, a spus ea.

Lucy s-a uitat în oglindă şi a chicotit. Zâmbetul i-a îmblânzit linia dreaptă a maxilarului. Şi-a ridicat mâinile ca să-şi scoată pălăria, dar

Casey nu a lăsat-o.

— Ţine-o pe cap încă cinci minute. Te rog!

Casey s-a dus la mansardă, urcând câte două trepte odată. Voia să vadă mai mult.

Când Lucy a auzit uşa mansardei deschizându-se, s-a dus în liniște până la oglinda din hol. Arăta atât de diferit! Pălăria îi ascundea tunsoarea de paj, cu părul blondeenușiu – coafură pe care o păstrase din anii ’70. Priceputǎ. Acesta era cuvântul potrivit. Lucy a zâmbit timid, admirându-se, şi nu şi-a scos pălăria decât mai târziu, când a coborât Casey.

Până seara, Casey se uitase în fiecare cutie din cele trei camere. Mâinile i se umpluseră de negreală, iar părul îi era plin de praf. Lucy a dus-o înapoi în oraş. Un joben din mătase pliabil i s-a odihnit în poală tot drumul.

Duminică dimineaţa, Casey a cusut ornamentele pe o nouă pălărie de vară. Era o pălărie de paie fin ţesută, cu boruri largi, care fusese rezervată pentru ea la Manny’s Millinery. Găsise panglica verde cu alb, de epocă, la Tinsel Trading. În ultimul an, scrisese nume pentru pălăriile ei pe cutiile maro – majoritatea, după femeile preferate din cărţi: Charlotte, Becky, Valerie, Lily, Edith, Jane, Anna. Aceasta, însă, era Hazel. Când a încheiat ultima cusătură, nu avea cui să i-o arate. Sabine şi Isaac erau plecaţi la Fishers Island, în vizită la nişte prieteni, iar apartamentul imens părea mort fără tocurile înalte ale lui Sabine, care bocăneau pe podele întruna. Menajera şi bucătăreasa erau libere în acea săptămână.

Casey a purtat noua pălărie la biserică. Preotul era plecat pe timpul verii, iar cel care-l înlocuia vorbea frumos, dar ea nu simţea mare lucru. După predică, a încercat să se roage măcar o dată, dar nu şi-a putut liniști mintea îndeajuns ca să se gândească la ce să spună, în afară de mulţumesc – poate că totul va merge bine. Când a deschis ochii, i-a văzut pe ceilalţi cufundaţi în rugăciune şi s-a întrebat cum de reuşeau să facă asta. Parcă cineva ar fi pornit un microfon invizibil. Credeau oare că Dumnezeu îi aude? Era doar o simplă dorinţă a lor? Cât de consolaţi se simţeau, s-a gândit ea cu puţină invidie. La sfârşitul slujbei, a plecat singură pe culoarul aglomerat. A simţit o atingere uşoară pe braţ şi şi-a dat seama că într-adevăr cineva o prinsese din urmă.

— Bună! a spus Ella.

— Ah, salutare! a răspuns Casey.

Lângă Ella era un tip alb, cu părul șaten și ondulat și cu ochi de un albastru-închis. Era înalt, cu mult peste un metru optzeci. Purta o cămașă albă și pantaloni de bumbac decoloraţi. Ella purta o rochie de plajă simplă, de un albastru intens, pe care Casey n-o mai văzuse niciodată. Arăta minunat!

— Casey, el este David. David Greene. Logodnicul meu.

David avea o oarecare blândeţe în privire și era un bărbat chipeș. Ceva din atitudinea lui te făcea să ţi-l dorești de partea ta.

— Știu cine ești, a spus Casey ușor amuzată. Ești coleg cu Ella.

I-a strâns mâna. Ella s-a întors spre David.

— Dacă n-ar fi fost Casey, nu te-aș fi sunat ca să-mi recuperez slujba. Ea a ales chiar și cu ce să mă îmbrac în ziua aia!

A râs de ea însăși. Cât de emoţionată fusese ea și cât de amabil fusese David!

Mulţimea se înghesuia pe lângă ei, iar Casey s-a apropiat mai mult de Ella, ca să le facă loc oamenilor să treacă. Ella și-a deschis braţele și a îmbrăţișat-o.

— Mi-a fost dor de tine!

Casey nu știa ce să răspundă, dar a îmbrăţișat-o și ea, simţindu-i omoplaţii subţiri sub palmele ei.

— Ce mai fac părinţii tăi?

— Bine, a răspuns Casey. I-am văzut săptămâna trecută la curăţătorie. Și am vorbit cu ei vineri. Tata se gândește să cumpere o altă clădire. Bătrânul Kong i-a găsit una mai mică. Știi că prima a ars. Asta costă mai puţin și…

S-a oprit brusc. David dădea din cap încurajator, dar Casey și-a amintit o regulă importantă: să nu vorbească despre bani în faţa unor oameni ca David Greene. Nu era cazul. Puteai să vorbești despre costul vacanţelor sau al hobbyurilor tale, dar niciodată despre lucruri serioase. Învăţase toate astea în facultate.

— Oricum, amândoi sunt în regulă.

— Mama ta?

— Se simte bine. A și mers la biserică astăzi.

— Lui Irene i-ar plăcea să te vadă.

— Ah, ce mai face Irene? a întrebat Casey. Am niște pălării pentru ea. I-am făcut două de vară. O pălărie de plajă din pânză albă și una din pânză de in de culoarea mandarinei. Dar vara e pe sfârșite…

— Ah, ce drăguţ din partea ta!

Ella se simţea fericită.

— Eşti liberă la prânz? Poţi să treci pe la mine? Voiam să te sun ca să vorbim despre nuntă. Poţi veni? Am făcut *frittata* aseară şi avem nişte brioşe foarte bune de la… Casey, te rog!

Muzica de orgă se auzea puternic. Ella a luat-o pe Casey de braţ şi a condus-o afară din biserică.

Irene s-a aruncat în braţele lui Casey. I l-a arătat pe maimuţoiul Grover. Casey s-a prefăcut că vorbeşte în locul lui Grover, schimbându-şi glasul. Irene a privit maimuţa cu seriozitate, înţelegând că vocea venea de la Casey, dar răspunzându-i lui Grover. David i-a pregătit lui Casey un cocktail Bloody Mary delicios.

Masa fusese deja aranjată pentru patru persoane, cu trandafiri albi în mijloc. Ella a mai pus un scaun.

— Cine mai vine? a întrebat Casey.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, a răspuns Ella. Nu ţi-am spus înainte, pentru că mi-a fost teamă că nu vei mai veni.

Casey a izbucnit în râs.

— Ella Shim recurge la subterfugii? Sunt impresionată. Divorţul ţi-a prins bine.

Băutura lui Casey era deja pe jumătate terminată. Casey a muşcat din tija de ţelină. Irene s-a strâmbat când i-a oferit şi ei.

— Grover…

Irene a apropiat maimuţica de ţelină.

— Mmmm, a spus Casey, prefăcându-se că e maimuţa care mănâncă. Mi-am, mi-am!

Ella a zâmbit, temându-se să tulbure atmosfera plăcută.

— Unu este aici.

— Poftim?

— Adică nu e aici acum, dar stă aici, cu mine. A avut nişte probleme. David l-a ajutat să obţină o slujbă la St. Christopher şi începe luna viitoare. Va preda statistică şi matematică primară.

— E în regulă? a întrebat Casey. Locuieşte aici?

Ella a încuviinţat din cap.

— E mult mai bine acum. De fapt, e foarte bine. Dar jocurile de noroc, Casey… Nu mi-ai spus niciodată că lucrurile erau atât de grave!

— Nu era treaba ta! a răbufnit Casey.

— Nu, Casey, nu voiam să insinuez că ar fi trebuit să-mi spui. Cred că i-ai respectat intimitatea. Am înţeles. Înţeleg. Cred că ai procedat

corect. Nu era treaba mea.

Casey şi-a amestecat băutura cu tulpina de ţelină. Ce avea să spună Unu când avea să o vadă acolo? De aceea nu-i mai funcţiona telefonul. Probabil că se mutase din apartament.

— Unde este acum?

— S-a dus la o întâlnire la Jucătorii Anonimi. Se va întoarce în curând. Nu voiam să fii luată prin surprindere.

— De ce-mi spui toate astea? Nu e treaba mea.

Şi Casey se oferise să-l ducă la acele întâlniri, dar el o refuzase. Acum, când locuia la Ella, se ducea. Cum l-a convins Ella să se lase de jocurile de noroc şi să-şi ia o slujbă?

— Poate că ar trebui să plec.

Irene a tras-o pe Casey de cămaşă, împingându-l pe Grover în mâna ei.

— Vorbeşte, a zis ea. Fă-l pe Grover să vorbească.

Casey l-a luat pe Grover în braţe.

— Bună, Irene! Putem mânca prăjitură cu banane la prânz? Mi-am, mi-am, mi-am!

L-a pus pe Grover s-o sărute pe Irene pe obraz.

Irene a râs, dar dispoziţia lui Casey se stricase considerabil. Voia să se întoarcă acasă, la familia Gottesman. Se tot gândise unde avea să locuiască din toamnă. Acum, atât ea, cât şi Unu stăteau în casele altora. Era o situaţie jalnică.

Casey şi-a luat geanta.

— Chiar aş vrea să rămâi, a spus David. Am auzit multe despre tine, numai lucruri minunate. Voiam să-mi povesteşti despre pălăriile tale. Tu ai făcut-o pe cea pe care o purtai astăzi?

— Da, a răspuns ea.

— E foarte frumoasă. Ella a purtat pălăria făcută de tine la petrecerea de ziua mamei mele. A fost minunată!

— Ah! a exclamat Casey. Ce drăguţ!

— Toată lumea a spus că ar trebui s-o port mai des, a adăugat Ella.

Irene şi-a ridicat braţele, iar Casey a lăsat jos paharul, ca s-o ia în braţe. A sărutat-o pe obraji, apoi a lăsat-o jos. Casey şi-a atins buzunarul de la jachetă.

— Îmi permiteţi?

Dar şi-a amintit de alergiile prietenei sale.

— De fapt, nu contează. Ies eu pentru un minut.

Oricum nu voia să fumeze în faţa lui Irene.

— Nu durează mult.

În curtea din spate, Casey şi-a aprins ţigara şi a tras adânc din ea. Trandafirii albi se căţărau pe peretele verde, cu spalier. Se trecuseră puţin, dar mirosul lor era minunat. Jucăriile lui Irene erau împrăştiate peste tot, iar Casey se simţea în largul său pe taburetul din ceramică chinezească. Avea să plece după acea ţigară. Ella nu-i putea cere să rămână. Ce rost ar fi avut?

A auzit uşa glisantă de sticlă deschizându-se.

— Wonder Woman, unde-ţi sunt brăţările?

Casey i-a zâmbit. Unu încărunţise puţin. I se părea că arată bine, mai puţin obosit decât înainte. Şi el i-a surâs.

— Mă gândeam să plec după ţigara asta.

— Sunt atât de îngrozitor încât voiai să fugi?

Ea a clătinat din cap.

— Îmi pare rău că sunt aici! Nu ştiam. Nu voiam să…

— Stai jos, te rog! Ella m-a trimis să te conving să rămâi la prânz. Îi este foarte dor de tine.

— Nu te deranjează?

— Pe tine te deranjează?

— Suntem caraghioşi.

— Suntem, a încuviinţat el. Cum ţi-a mers peste vară?

— Mi-au făcut o ofertă.

— Ai de gând s-o accepţi?

— De ce mă întrebi?

Nimeni altcineva nu o mai întrebase asta, în afară de Charlie Seedham.

— Pentru că urăşti locul ăla.

— Nu-l urăsc.

— Mă rog, nu-ţi place.

— Nu-mi place, a spus ea calm.

— Într-un fel, este tragic când faci ceva care nu-ţi place.

— Ţie o să-ţi placă să predai?

Avea chef să se certe cu el.

— Nu ştiu, dar voi încerca.

— Destul de corect.

Casey a şovăit o clipă, după care a continuat:

— Voiam să te întreb de lucrurile mele.

— Am fost evacuat. Lucrurile tale au dispărut.

Exersase această afirmaţie în minte mult timp, fără să ştie exact când ar fi trebuit s-o rostească.

— Proprietarul le-a luat şi probabil că le-a vândut. Îmi pare rău! îţi voi da banii înapoi.

Acesta era unul dintre paşii recomandaţi de grupul de sprijin – să încerci să îndrepţi ce se mai putea îndrepta.

— Pe toate?

Casey şi-a dus mâna la gură.

— Pe toate.

— O, Doamne!

Nu mai avea ţigări în pachet. Poşeta era în casă.

— Uau!

— Dacă faci o listă cu tot ce aveai şi-mi spui cât costă…

— Nu.

Ea a închis ochii.

— Cred că suntem chit.

— Nu. Nu suntem, Casey!

Ea a deschis ochii şi a clipit, rănită de vorbele lui.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut. Chiar îmi pare rău!

— Şi mie îmi pare rău că nu am…

Casey a clătinat din cap. Nu voia scuze.

— Hei, mi-a fost dor de tine!

Casey a dat din cap, dar nu putea să-l privească în faţă. Şi-a împreunat mâinile.

— Nu cred că voi accepta oferta.

— OK.

— Nu cred că mă voi întoarce la masterat.

Cuvintele i-au ieşit pur şi simplu din gură. Nu putea să-i ascundă niciodată nimic, deşi nici ea nu ştia acest ultim lucru. Unu o văzuse purtându-se prostește, însă, atât cât fusese lângă ea, nu o judecase. Apoi ea îl rănise. Respectul lui însemnase mult pentru ea. Compania lui. Prietenia lui.

— Nu cred că pot, Unu.

— Mai bine.

Unu s-a întins şi i-a cuprins palma în mâna lui mare.

Ea şi-a retras mâna uşor. Pe masa de picnic a lui Irene se afla o

cutie de plastic, cu cretă.

Cu galben și verde, Casey a desenat un rând de lalele pe solul pavat cu ardezie. Capetele florilor înalte semănau cu niște ouă fierte uriașe, cu vârful tăiat și cu marginile vălurite.

— Viața de adult este mai grea decât am crezut, a spus el.

— Zău?

Amândoi au chicotit.

— De ce nu faci pălării? a întrebat-o.

Casey aproape că a izbucnit în râs.

— Nu se câștigă bani din asta.

— De când vrei tu bani?

Ea s-a abținut să-l numească „băiat de școală particulară".

— Chiar nu ai de gând să-ți termini masteratul de Studii Economice?

Era mult mai rău când auzea cuvântul „termini", ca și cum ar fi lăsat ceva neisprăvit. A pus creta jos și și-a șters praful de pe mâini, apoi s-a așezat din nou.

— Pur și simplu nu mă văd făcând asta.

A încercat să-și închipuie că urma să fie o creatoare de pălării – nu era imposibil.

— Și împrumuturile…

— Ar fi aiurea să te îndatorezi și mai mult, dacă nu ai nevoie de diplomă.

— Viața mea e aiurea.

Unu s-a apropiat mai mult de ea și a sărutat-o. S-a desprins primul.

— Casey, nu-ți lipsește nimic.

— Locuiesc în camera de oaspeți a altcuiva, iar toate lucrurile mele încap într-o singură valiză. Ceea ce e valabil și pentru tine.

Unu nici măcar nu a tresărit.

— Este ceva temporar. Nu mi-e rușine cu asta. I-am ajutat și eu pe alții.

— Da.

Ea și-a mușcat buza.

— M-ai ajutat pe mine.

— Casey, nu aș vrea să devii o dură.

A prins-o ușor de încheieturi.

— Sunt atât de goale fără brățări.

Casey şi-a studiat încheieturile palide. Venele subţiri şi albăstrui îi urcau pe braţe.

Din bucătărie, Irene a bătut în uşa de sticlă, în ciuda faptului că mama ei îi interzisese să-i deranjeze pe unchiul Unu şi pe mătuşa Casey. S-au întors spre ea şi i-au făcut cu mâna. Irene a mai bătut puţin, zâmbind.

Unu a luat o bucată de cretă mov. S-a aplecat şi a desenat fire lungi de iarbă în jurul florilor lui Casey.

Ea s-a lăsat uşor în genunchi şi a început să coloreze petalele, iar Unu a venit lângă ea şi a desenat un copac.

97 „Mătuşă", în 1 b. coreeană în original. Cuvântul mai poate desemna, de asemenea, o femeie de vârstă mijlocie sau căsătorită (n.tr.).

98 Personaj de benzi desenate şi de desene animate, soţia lui Popeye Marinarul (n.tr.).

99 National Public Radio (NPR), postul naţional de radio din SUA (n.tr.).

100 Fondat în 1909, Cosmopolitan Club din New York (Cos Club) numără printre membrele sale unele dintre cele mai bogate şi/sau mai faimoase femei din SUA (n.tr.).

101 Muzeu de artă din New York, fondat de omul de afaceri Henry Clay Frick

(1849-1919), a cărui colecţie permanentă include tablouri de Bellini, Goya, Rembrandt, Turner, Velázquez sau Vermeer (n.tr.).

MULŢUMIRI

Vreau să-i mulţumesc impresionantului meu agent, Bill Clegg, care este un om înţelept şi bun. Mă simt norocoasă că m-am putut bucura de intuiţia şi de sfaturile lui inepuizabile. Le mulţumesc lui Suzanne Glück pentru credinţa şi pasiunea ei, precum şi lui Matt Hudson, Matt Lewis, Alicia Gordon, Cathryn Summerhayes, Caroline Michel, Shana Kelly, Tracy Fisher şi Raffaella de Angelis pentru eforturile lor neobosite. Îi sunt datoare vândută incomparabilei mele editoare, Amy Einhorn, ale cărei inteligenţă şi atenţie strălucesc de-a lungul acestei cărţi. Le sunt recunoscătoare lui Jamie Raab şi minunatei Emily Griffin, care răspunde cu răbdare numeroaselor mele întrebări. Aş dori să recunosc munca plină de inspiraţie a Tanishei Christie şi a lui Anne Twomey. Le mulţumesc mult lui Chris Barba, Emi Battaglia, Judy Deberry, Kim Dower, Linda Duggins, Randy Hickernell, Mindy Im, John Leary, Kelly Leonard, Jill Lichtenstadter, Tom McIntyre, Tareth Mitch,

Martha Otis, Bruce Paonessa, Miriam Parker, Les Pockell, Jennifer Romanello, Judy Rosenblatt, Roger Saginario, Renée Supriano, William Tierney, Karen Torres şi Sona Vogel.

Câteva persoane cu inimă bună şi răbdătoare au acceptat să fie intervievate pentru o lucrare de ficţiune – un act de încredere deloc neglijabil – şi mi-au oferit din timpul lor, explicându-mi multe lucruri dificile. De asemenea, le mulţumesc Lindei Ashton, Anei Bolívar, lui James Calver, Ben Cosgrove, Lacy Crawford, Christopher Duffy, Alexa du Pont, Stuart Ellman, Chris Gaito, Shinhee Han, Alex Hungate, Brian Kelly, Lisa Kevorkian, Alex Kinmont, Hall Lee, Jin Lee, dr. John Mastrobattista, Christopher Mansfield, Anthony Perna, dr. Mary Rivera-Casamento, Catherine Salisbury şi Ginee Seo.

Vă mulţumesc pentru prietenia voastră, Lynn Ahrens, Jonathan Angles, Harold Augenbraum, Shawn Behlen, Susan Berger Ellman, Ayesha Bulchandani-Mathrani, Kitty Burke, Lauren Cerând, Alison şi Peter Davies, Steven Fetherhuff, Sam George, Susan Guerrero, Sarah Glazer şi Fred Khedouri, Wendi Kaufman, Henry Kellerman, Robin Kelly, Wendy Lamb, Diane Middlebrook, Nancy Miller, Tony şi Sue O'Connor, David şi Michael Ouimette, Kyongsoo Paik, Jennifer Peck, Lois Perelson-Gross, Peter Petre, Sharon Pomerantz, Iris San Guiliano, Angella Son, Sally Steenland, Lauren Kunkier Tang, Jeannette Watson Singer, Kamy Wicoff, Donna şi Neil Wilcox.

Aş dori să le mulţumesc lui Speer Morgan şi lui Evelyn Somers, de la *The Missouri Review,* lui Carol Edgarian şi lui Tom Jenks, de la *Narrative*

Magazine, lui Quang Bao, de la *Aslan American Writers Workshop* şi celor de la *New York Foundation for the Arts* pentru sprijinul lor nepreţuit.

Îi sunt datoare lui Elizabeth Cuthrell pentru inteligenţa, încurajarea şi bunătatea ei. Prin opera şi însăşi existenţa ei, Robin Marantz Henig m-a învăţat multe despre excelenţa literară şi comunitatea artistică. Elizabeth şi Robin mi-au dăruit o carte care îmi lipsea. Bob Ouimette mi-a oferit consolare pe parcursul scrierii acestei cărţi şi m-a învăţat mereu câte ceva despre prietenie. Îi mulţumesc lui Rosey Grandison, dragostea şi opera ei mi-au permis să scriu. Dionne Bennett a fost cea care a văzut prima această carte, dragostea şi intuiţia ei mi-au fost indispensabile încă din copilărie. Dionne, tu m-ai făcut să cred că se poate. Le mulţumesc membrilor familiei mele pentru

dragostea, sacrificiul şi credinţa lor.

Şi, nu în cele din urmă, le mulţumesc dragilor mei Christopher şi Sam: voi sunteţi razele mele de soare!